

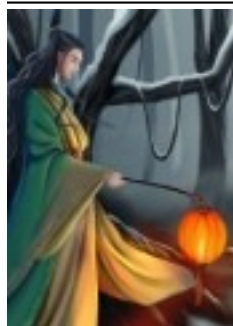
Ta Cùng Đát Kỷ Đoạt Nam Nhân

Contents

Ta Cùng Đát Kỷ Đoạt Nam Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Sơ Thiệp Ân Thương	4
3. Chương 3: Hỏa Thiêu Tỳ Bà	9
4. Chương 4: Di Dạ Bạt Quân	12
5. Chương 5: Thiên Tử Lâm Triều	17
6. Chương 6: Bí Hội Canh Ba	22
7. Chương 7: Âm Tiễn Nan Phòng	27
8. Chương 8: Linh Châu Chuyển Thế	31
9. Chương 9: Cực Hình Bào Cách	37
10. Chương 10: Dạ Khúc Trúc Lâm	40
11. Chương 11: Cải Trang Vi Hành	44
12. Chương 12: Đát Kỷ Phong Hậu	48
13. Chương 13: Cơ Xương Diễn Số	54
14. Chương 14: Đoạn Trường Độc Trà	59
15. Chương 15: Đông Hoàng Chung Thiên Đạo Chi Nguyên	65
16. Chương 16: Văn Trọng Khải Hoàn	68
17. Chương 17: Sơ Thiệp Ngọc Hư	72
18. Chương 18: Sơn Cốc Quái Khách	78
19. Chương 19: Tái Kiến Lê Sơn	82
20. Chương 20: Dạ Phong Triều Ca	86
21. Chương 21: Phi Hổ Phản Bội	91
22. Chương 22: Ma Gia Tứ Tượng	94
23. Chương 23: Văn Vương Quy Thiên	99
24. Chương 24: Phượng Minh Kỳ Sơn	103
25. Chương 25: Luyện Yêu Hồ Vạn Vật Hóa Sinh	108
26. Chương 26: Hiểm Cảnh Cầu Sinh	114
27. Chương 27: Tặc Thần Hàng Thế	118
28. Chương 28: Tô Hầu Gia Yến	124
29. Chương 29: Sư Đồ Độ Kiềm	129
30. Chương 30: Nhất Tướng Công Thành	135
31. Chương 31: Chúng Tiên Vây Thành	141
32. Chương 32: Ngàn Năm Hậu Thế	147
33. Chương 33: Kim Tiên Thí Thần	154
34. Chương 34: Tướng Tinh Văn Mệnh	159
35. Chương 35: Trung Thu Dạ Yến	167
36. Chương 36: Hạo Thiên Thập Trụ Cột Anh Linh	172
37. Chương 37: Thái Tử Quy Triều	179
38. Chương 38: Huyền Quy Ngọc Huyền	185
39. Chương 39: Bồng Lai Kịch Chiến	189
40. Chương 40: Lương Giáo Quyết Chiến	196
41. Chương 41: Thông Thiên Thu Đồ Đệ	201

42. Chương 42: Chuyện Xưa Kim Ngao	207
43. Chương 43: Kỳ Lân Trấn Đảo	213
44. Chương 44: Linh Châu Tục Mệnh	219
45. Chương 45: Thông Thiên Xuất Chiến	225
46. Chương 46: Ngân Dực Kim Kích	231
47. Chương 47: Tru Tiên Kiếm Trận Tịch Diệt Tâm Chung	236
48. Chương 48: Bàn Cổ Phủ Phá Toái Hư Không	240
49. Chương 49: Bích Hải Triều Sinh	244
50. Chương 50: Thua Làm Giặc	250
51. Chương 51: Vạn Yêu Nhập Thế	254
52. Chương 52: Lão Quân Đồ Long	259
53. Chương 53: Thiên Ngoại Kịch Chiến	264
54. Chương 54: Hiên Viên Kiếm Tứ Hải Thần Phục	269
55. Chương 55: Tử Tiêu Thính Đạo	275
56. Chương 56: Phiên Ngoại 1	279
57. Chương 57: Phiên Ngoại 2	282

Ta Cùng Đát Kỷ Đoạt Nam Nhân

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, xuyên qua thời Ân, nhất thụ nhất công, cung đấu, võ hiệp, tu tiên, cổ ngôn, HE. I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-cung-dat-ky-doat-nam-nhan>

1. Chương 1

Trận chiến Trục Lộc, Hoàng Đế và Xi Vương quyết đấu, là trận chiến đầu tiên từ lúc khai thiên lập địa đến nay, cũng là cuộc chiến cuối cùng.

Chiến trường chỉ có hai cây thần binh hào quang vạn trượng, không thể nhìn thẳng.

Ma thần Xi Vương đầu ngư thân sói đối đầu từ xa với kim giáp cự nhân Hoàng Đế, tình hình chiến đấu đã trở thành thế cục giằng co.

Bầu trời mây đen vần vũ, lốc xoáy cuộn cuộn, một luồng lôi quang giáng xuống!

Oanh lôi ngừng, trong hố sâu xuất hiện thân ảnh của một thiếu niên.

Thiếu niên mặt xám mày tro, một tay vịn thành hố leo ra, kinh hoàng nhìn thấy ngoài hố người chết như núi, vội quay đầu nhìn lên, ý thức được trận chiến thần ma đã tiến vào giai đoạn mấu chốt, lập tức hô to: “Không! Chờ đã! Hiên Viên thì, hãy nghe ta nói!”

Hoàng Đế và Xi Vưu đồng thời gầm thét, giơ thần binh trong tay lên, phóng vào đối phương, hung hăng đâm đầu vào nhau. Thiếu niên liền lăn một vòng lao ra khỏi hố trứng, chạy vào chiến trường.

Thiếu niên phóng thanh hô: “Đừng đánh nữa! Tiếp tục đánh nữa con cháu của các người sẽ tiêu luôn đó!” Đúng lúc đó Hoàng Đế bị đẩy một cú mãnh liệt, cước bộ lảo đảo, thiết ngoa như một tòa nhà lớn đập “Ầm” xuống thiếu niên, trực tiếp giẫm thiếu niên mất gần nửa cái mạng.

“Hãy nghe ta nói...” Thiếu niên phát điên gào lên “Ta là xuyên việt tới! Tạm dừng! Giải lao giữa trận!” Bất ngờ Xi Vưu lợi dụng cơ hội, đột nhiên bạo khởi, móng thú đập một cước lên thân mình thiếu niên. Lần này thiếu niên cái gì cũng không nói thành lời được nữa, thở hết nổi nằm rạp xuống đất, gian nan ngẩng đầu, ý thức dần dần rời xa, đôi mắt trông về một nơi, cảnh tượng mơ hồ không rõ.

Song Xi Vưu lại ý thức được trên mặt đất dư thêm một vật, quay đầu nhìn về phía hắn, một đôi hồng nhan thị huyết như đèn pha quét tới quét lui, cuối cùng xoay người vươn yêu trảo, nhẹ nhàng nắm thiếu niên, túm hắn lên.

Nguyên khí ma thần tràn đầy quanh người thiếu niên, chốc lát hắn liền khôi phục ý thức, mở hai mắt, trông thấy một luồng kim quang nghênh diện mà đến, quát lên: “Cẩn thận!!”

Xi Vưu rống một tiếng chấn triệt thể gian rồi ngã xuống, bị cự kiếm kim sắc xuyên thấu ***g ngực, song mục chột lóe hồng quang, mờ dần rồi tắt hẳn. Kiếm gãy, ma thần vẫn*. [*chết]

Hoàng Đế cởi mũ giáp, vút sang một bên, thân hình dần dần thấp xuống, cho đến khi không khác với thường nhân. Mới như trút được gánh nặng, lau máu tươi ở khóe miệng, đi tới chỗ thiếu niên. Nói: “Người là người phương nào?”

Thiếu niên oán hận quay đầu lại, sự phẫn nộ tràn ngập trong lời nói, quát Hoàng Đế: “Kiếm gãy rồi! Thế là xong! Hoàn toàn xong! Các người sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn!”

Hoàng Đế tức giận nói: “Láo xược!” Đột nhiên phát hiện hơi bất ổn, vội đặt tay lên bả vai thiếu niên, hít một hơi lãnh khí hỏi: “Người nào phái người tới?”

Thiếu niên nức nở nói: “Đông Hoàng...Đông Hoàng Thái Nhất!”

Hoàng Đế hỏi: “Thái Nhất không phải cai quản nhân gian năm nghìn năm sau sao? Xảy ra chuyện gì?”

Thiếu niên lắc đầu, đáp: “Nguyên khí thiên địa nhiễu loạn, bách tính trôi giạt khắp nơi, nhân thế sụp đổ, Đông Hoàng lệnh ta tìm thái cổ thập khí: chuông kiếm rìu bình tháp, cầm đỉnh ấn gương thạch. Cần có sức mạnh của mười món thần khí đồng thời phát động, mới có thể cứu vớt sinh linh giữa dầu sôi lửa bỏng”

Hắn lại thống khổ ngẩng đầu lên nói: “Đông Hoàng chuông còn chưa tìm được mà Hiên Viên kiếm đã bị gãy rồi!”

Hoàng Đế cũng không tức giận, để thiếu niên kia ngồi vững trên một tảng đá, vẫy tay gọi kim kiếm đã được thu nhỏ bay lại, hắn đặt kiếm gãy lên gối, trầm tư chốc lát, đáp: “Không sao đâu, Xi Vưu phải giết, nếu không nhân gian vĩnh viễn không có một ngày yên tĩnh. Mặc dù lúc này Hiên Viên kiếm gãy, nhưng...”

Chưa nói xong, bầu trời sấm vang từng trận, Hoàng Đế tự biết lỡ lời, sửa miệng nói: “Ta đưa người đến một chỗ, trước tiên người có thể tìm được năm vật”

Thiếu niên như từ trong tuyệt vọng nhìn thấy một con đường sống, ngẩng đầu lên nói: “Đưa ta đi đâu?”

Hoàng Đế dùng hai ngón tay trái vẽ một vòng ở trước người, đáp: “Thời đại Nữ Oa”

Phút chốc nguyên khí truyền khắp quanh người vạn cổ Thần hoàng, thiên địa quy nhất, huyền môn* rộng mở, lưỡng nghi đồ** hiện thế, xoay tròn, vô cùng vô tận, ngay tức khắc hút thiếu niên kia vào dòng chảy thời gian hỗn độn. [*từ này có rất nhiều cách giải thích phức tạp, theo ngữ cảnh ở đây thì có thể hiểu nó giống như một lỗ đen thời không;**xem hình minh họa]

“Đợi đã! Người để cho ta nghỉ ngơi một chút rồi hẵng xuyên việt tiếp! Oa a_____!”

Hoàng Đế tiện tay đem hai đoạn kiếm gãy ném vào bên trong huyền môn, nói: “Xuyên rồi lại xuyên, các người đã quá quen rồi” Trong lời nói tràn đầy tiểu ý ầm áp.

2. Chương 2: Sơ Thiệp Ân Thương

Ngày 15 tháng 3 năm 1068 trước Công nguyên - Lê Sơn Nữ Oa cung.

Đang lúc quá ngộ, một luồng huân hương như có như không vờn quanh khắp đại điện, lãnh phong mơ hồ từ ngoài điện chậm chậm thổi vào, khiến cho trường minh đăng cả điện thoát sáng thoát tối. Trong trường lụa, bóng dáng của pho tượng bạch ngọc Nữ Oa mông lung, trên bức bích họa phía sau, câu thơ nét mực chưa khô, có lẽ được đề trước đó không lâu.

Hai gã phó dịch cùng cúi đầu quét tước đại điện, thỉnh thoảng vang ‘Rầm’ một tiếng, nội gian thờ cúng Nữ Oa nường nường có tiếng vật nặng rơi xuống, nhất thời cả kinh ngẩn đầu đưa mắt nhìn nhau.

Một phó dịch hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Tên còn lại cũng hoàn toàn không biết gì, nghĩ rồi lại nghĩ, không nói một câu, dè dặt chỉ chỉ vào tượng thần phủ lụa mỏng.

Tên phó dịch dò hỏi lúc này nói: “Đại vương vừa rời đi, bách quan cũng đã lui sạch sẽ, Nữ Oa nường nường liền hiển linh?” Người sau trách mắng: “Đừng có nghi thần nghi quỷ...”

Nói chưa xong, trong trường truyền ra một tiếng rên rỉ của nam tử, lúc này thì sắc mặt của hai gã phó dịch đều đại biến, cuống quýt ném chổi rơm, chạy ra khỏi điện, hô to một trận: “Nữ Oa nường nường hiển linh rồi!”

Lát sau hai phó dịch kia dẫn một vị thị quan đi vào. Thị quan định thần nhìn lại, trong trường đúng là có thêm một nhân ảnh, lập tức kinh hãi, thấp giọng nói: “Sau khi đại vương hồi cung có ai tiến vào không?”

“Không có” Một phó dịch mãnh liệt lắc đầu. Thị quan tiến về phía trước một bước, trong lòng thấp thỏm, không biết nên mở miệng thế nào cho tốt, nhưng nhân ảnh bên trong trường lại thở dài một hơi trước. Đầu đau như muốn nứt ra.

“Hiện tại là lúc nào?”

Đây là giọng nam nhân, không phải Nữ Oa nường nường hiển thánh, thị quan thở phào nhẹ nhõm đáp: “Quá ngộ rồi, đại tiên là thần thánh phương nào?”

“Ngày, tháng, năm nào?” Nam tử kia không đáp, trực tiếp hỏi.

Thị quan nghi hoặc trong lòng, đáp: “Đế Tân năm thứ bảy, mười lăm tháng ba. Xin hỏi tôn hiệu của thượng tọa đại tiên, từ nơi nào đến?”

Chỉ nghe nam tử kia đáp: “Hạo Nhiên. Hiện giờ là thiên hạ Ân Thương, ân...Xem ra ta bị ném đến chiến trường phong thần rồi” Nói xong vén rèm lụa lên, lão đảo đi ra.

Là lúc dân gian lưu truyền trong Côn Lô sơn, Kim Ngao đảo có rất nhiều thần tiên, thường có chân tiên đắc đạo vân du tứ phương, hẳn đạo sĩ này từ trong cung Nữ Oa té nhào xuống cũng không biết chừng. Thị quan cứ thế suy đoán, chẳng qua chưa từng nghe thần tiên nào mang danh hý “Hạo Nhiên” cả.

Thị quan cung kính cúi đầu, quan sát diện dung nam tử kia. “Hạo Nhiên chân quân, sáng sớm Đại vương đến Nữ Oa cung dâng hương...”

Hạo Nhiên cắt ngang lời thị quan, lại nói: “Câu thơ kia vừa được đề lúc sớm à?” Hắn dứt khoát ngồi bên cạnh đài tế, cùng thị quan nhìn về phía đề thơ trên bích họa. Thì thầm “Đã đắc yêu nhi năng cử động, thú hồi trường nhạc thị quân vương. Khẩu vị của Trụ vương cũng không nhỏ a” [*ý anh Trụ là nếu vị Nữ Oa xinh đẹp này mà là người thật thì đã cưới ngay về Trường Lạc hầu hạ ảnh rồi]

Thị quan kia than thở: “Chỉ mong Nữ Oa nường nường không gán tội. Chân nhân chuyển này định hồi sơn, hay muốn đến Triều Ca?”

Hạo Nhiên nhu nhu bả vai đáp: “Đi Triều Ca, thật xui xẻo, đầu tiên bị ném đến chiến trường Trục Lộ, hay cho một thanh Hiên Viên kiếm gãy làm đôi, rồi lại bị Hoàng Đế ném tới đây làm nhân bánh”

Những lời hần nói, thị quan cùng đám phó dịch đều không hiểu gì hết, chỉ đành đưa mắt nhìn gã tiên nhân lai lịch bất minh này ly khai đại điện, lảo đảo trong bụng, ngầm suy đoán.

Hạo Nhiên ra khỏi Lê Sơn Nữ Oa cung, hít một hơi thật sâu không khí của bốn ngàn năm trước, cảm thấy thần thanh khí爽 bội phần, ngay sau đó hướng về đồng nội mệnh mông xanh biếc phóng thanh hét to.

“Hoàng thiên hậu thổ, Hạo Nhiên phụng mệnh Đông Hoàng Thái Nhất và Hoàng Đế Hiền Viên thị đến tìm kiếm năm món thần khí hư không trước, mong chư thiên thần tiên giúp đỡ, giúp ta sớm ngày trở về, cứu vớt tử tôn thương sinh_____!”

Tiếng vọng bao la trầm bổng không dứt giữa đồng cỏ, sương mờ gió lạnh như có cảm ứng, bao phủ tầng tầng trên Nữ Oa cung. Hạo Nhiên không hề quay đầu lại, trực tiếp xuống núi.

Đế Tân năm thứ bảy, vương công chư hầu, thứ dân bách tính ở đại lục Thần Châu còn chưa hiểu chuyện, một gã hành giả đến từ bốn ngàn năm sau đi khỏi Lê Sơn, mà sau lưng hần, Nữ Oa tàn yển trở về, phát hiện Trụ vương đề thơ khinh nhờn thần linh, dưới cơn thịnh nộ đã tế khởi* siêu cấp pháp bảo kim hồ lô, triệu tập yêu sĩ bát phương, chọn ra hồ ly tinh, ngọc thạch tỷ bà tinh, trĩ kê tinh, lệnh chúng đi mê hoặc vị thiên tử cuối cùng của vương triều Thương Thang, diên đảo giang sơn, đồ thần sinh linh, sử sách xưng trận này là cuộc chiến phong thần, bản sonata liên lụy đến tiên, đạo, yêu, thần, nhân chính thức được mở màn. [*niệm chú gọi pháp bảo]

Bấy giờ Đất Kỷ mới tiến cung, Khương Tử Nha vừa xuống Côn Lôn. Hạo Nhiên qua loa phán đoán sơ tình thế, thời buổi loạn lạc, trước hết phải tìm một người có thể trợ giúp mình. Nên lao vào giữa chiến tranh phong thần, Tây Chu, hay Ân Thương đây?

Lời dặn dò lặp đi lặp lại của lão đầu tử trước lúc xuất phát Hạo Nhiên vẫn ghi nhớ rõ ràng: không thể tùy ý cải biến lịch sử, cải biến cầu thả có thể gây nên đại họa. Như vậy, trừ quy phục Khương Tử Nha thì chẳng còn cách nào khác.

Vài ngày sau, dọc đường đến đô thành Ân Thương, Triều Ca rộn ràng náo nhiệt, cảnh tượng thái bình, Hạo Nhiên đứng bên trong thành lũy, mắt vọng thành dân Triều Ca đến đến đi đi, nghĩ qua vài năm nữa, thái bình thịnh thế sẽ vì một con hồ ly tinh mà sụp đổ, đến lúc đó người trong thành này phải trôi giạt khắp nơi, bốn vạn người bị xua đến chiến trường Mục Dã, chẳng khác gì súc vật. Không khỏi thổn thức trong lòng.

Hạo Nhiên căn cứ theo lịch sử miêu tả, dọc đường hỏi thăm về một lão thầy bói mày râu hoa râm, nhưng Triều Ca ngay cả một nhà cũng chả có, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ lúc này Khương Tử Nha còn chưa tới Triều Ca, hoặc giả chưa rời Côn Lôn?

Cả thành quây bói toán nào cũng đã xem qua rồi, Hạo Nhiên đành phải tìm một gian khách *** ngồi xuống, đang do dự thì trời đổ mưa to như trút nước, trực tiếp xối hần thành con gà nhún nước.

“Vị tiểu huynh đệ này, vào đây đoán thử vận mệnh nào?” Một người từ trong khách *** nói vọng ra.

Hạo Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy trong một góc khách *** nhô ra một sạp nho nhỏ, trước sạp treo thái cực chiêu phiên*, một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi ngồi sau bàn, khuôn mặt lộ vẻ ngây thơ, phổng chừng còn nhỏ hơn mình mấy tuổi. [*cái cờ mây ông thầy bói hay cầm]

Sạp của thiếu niên kia vắng vẻ, trời đổ mưa nên dường như chẳng làm ăn gì được, chào hỏi Hạo Nhiên nói: “Huynh đài đang tìm người hay tìm đồ? Đến đến”

Trong lòng Hạo Nhiên khẽ động, đúng lúc mượn cơ hội này trú mưa luôn, bèn không khách khí, tiến vào khách ***, ngồi trước sạp bói toán nói: “Ta tên Hạo Nhiên, tiểu tiên sinh tên gọi là gì?”

Thiếu niên kia thuận tay lấy ống cỏ thi ra, rồi cầm mai rùa đặt trước mặt Hạo Nhiên đáp: “Yêu, đạo huynh cũng là người tiên gia à, không phải nhất mạch Côn Lôn chứ? Tiểu đệ tên Khương Thượng”

“...”

“Đạo huynh?” Khương Thượng vội đẩy bàn ra, dùng cả hai tay hai chân đem Hạo Nhiên té xỉu trên mặt đất kéo lên, lấy làm lạ hỏi: “Đạo huynh sao vậy?”

Thật lâu sau Hạo Nhiên mới hô hấp bình thường trở lại, đi mòn cả giày tìm không thấy, tới chùng gập lại chả tốn chút công phu, khoe miệng khe co gập, hỏi: “Đạo hiệu của ngươi là Phi Hùng, tự Tử Nha...”

Khương Thượng vội gật đầu, quay về chỗ ngồi cười nói: “Đúng đúng đúng, sao đạo huynh biết?”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười, Khương Tử Nha cư nhiên lại là thiếu niên mười mấy tuổi, này cũng quá dọa người đi, hỏi tiếp: “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Khương Tử Nha tỉnh ngộ nói: “Tiểu đệ năm nay tám mươi hai, người tu đạo Côn Lôn, vốn trẻ hơn một chút so với hầu hết chúng sinh” Nói xong còn lộ ra hai cái răng nanh vô hại với cả người lẫn vật, cười cười với hắn.

Hạo Nhiên nghĩ thầm, đâu chỉ trẻ “một chút” thôi, sử sách chỉ ghi rằng Khương Tử Nha tám mươi mấy tuổi, nhưng hoàn toàn không miêu tả dáng ngoài, sớm biết như thế đã không đến nỗi như con ruồi mất đầu bay loạn xạ cả ngày trong thành Triều Ca rồi.

Khương Thượng lại hiếu kỳ hỏi: “Hạo Nhiên huynh tu chân khí chính nguyên thiên địa sao? Đây chính là bí thuật của tam Thanh*, theo vị tiên trưởng nào vậy?” [*ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc, gồm: Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn; Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn (Thông Thiên giáo chủ); Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn (cũng chính là Thái Thượng Lão Quân)]

Hạo Nhiên biết khi này lúc Khương Thượng kéo hắn cũng đã cảm ứng được, lập tức không giấu diếm, nói: “Không, ta không lĩnh hội tiên gia công pháp, cũng không bái sư, cả thân chân khí này vừa ra đời đã có rồi” Nhưng ngay sau đó nhớ trong sử sách có ghi, thuật bói toán của Khương Tử Nha vô cùng linh nghiệm, bèn không khách khí nữa, rút một cọng cỏ thì ra, nói: “Ta đến Triều Ca tìm năm vật ‘Hư không’ thời thượng cổ, bị thất lạc tứ phương”.

Khương Thượng cả kinh trong lòng, ngồi thẳng người lại, hỏi: “Đó là cái gì?” Một câu khiến Hạo Nhiên sắc mặt tẻ ngắt, Khương Thượng tiếp nhận cỏ thì, lập tức giúp Hạo Nhiên cẩn thận tính toán.

Hạo Nhiên vừa chờ vừa tự giễu: “Ta cùng Côn Lôn sơn, Kim Ngao đảo không có chút quan hệ nào, chính khí trong cơ thể chỉ có một tác dụng duy nhất, đó là tu bổ thân thể bị tổn hại, giống như một cái bao cát chịu đòn, dựa vào đó nên ta lĩnh mệnh tới tìm chuông kiếm rìu bình tháp” Thính giả liên tiếp gật đầu, không ngừng kinh ngạc.

Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Khương Thượng, chỉ thấy nét ngây thơ giữa mi mục Khương Thượng không lùi, diện dung do dự, vô luận thế nào hắn cũng không thể gộp thiếu niên nhìn chưa đến hai mươi trước mặt này cùng một chỗ với Thái Công danh chấn thiên hạ được.

Khương Thượng suy tính khá hao tổn tâm thần, lát sau như là nhìn thấy cái gì, mừng rỡ ngẩng đầu.

“Có đầu mối?” Hạo Nhiên nhin không được hỏi.

Khương Thượng như trút được gánh nặng nói: “Đứng đầu năm món bảo vật mà Hạo Nhiên huynh nói là ‘Chuông’, có quan hệ rất sâu với vị thần mình đã đưa ngươi tới đây”

Hạo Nhiên đáp: “Không sai, chính là Đông Hoàng chuông. Ngươi suy tính ra ở nơi nào?”

Khương Thượng khó xử lắc lắc đầu, Hạo Nhiên cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn lên tiếng an ủi: “Có khả năng suy ra tên của nó, cũng không dễ dàng gì”

Khương Thượng nhìn sang Hạo Nhiên nói: “Ta chỉ suy ra hai món mà tâm thần đã không còn khả năng chịu đựng được nữa. Đông Hoàng chuông lúc xa lúc gần, mờ ảo bất định. ‘Kiếm’ thì hiển hiện trạng thái rơi vỡ, từng bị phân làm hai”

Hạo Nhiên vui sướng, vội vàng đáp: “Đúng, Hiên Viên kiếm bị gãy làm hai trong trận chiến Trục Lộ, Hoàng Đế đem ta...đem hai đoạn Hiên Viên kiếm kia truyền đến hiện tại, là đại phiến toái khiến ta đau đầu nhất”

Khương Thượng lại nói: “Nhưng quái tượng nói, chính thần có khả năng thông thiên, đã sớm phục hồi nó lại như lúc đầu”

Hạo Nhiên nhất thời kích động không thôi, vốn lo lắng Hiên Viên kiếm gãy làm đôi, cho dù tìm được cũng phải phí nhiều công sức tu sửa, không nghĩ tới Hiên Viên kiếm đã sớm liền lại, giảm không ít khí lực, đây

thật sự là một tin tốt. Khương Thượng trầm tư chốc lát, lại hơi kinh sợ thoáng nhìn thiên không bên ngoài khách *** một cái.

Hạo Nhiên nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Khương Thượng lắc đầu nói: “Ta cũng không biết giải có chính xác hay không, Hiên Viên kiểm hiện ở...”

Hạo Nhiên hít một hơi, biết rõ hung hiểm trong đó, đang định quát bảo Khương Thượng ngừng lại, người kia vẫn không để ý chân trời sấm vang liên tục, giành trước nói ra khỏi miệng “Hiện ở nơi của cửu ngũ chân long”

Lời nói vừa dứt, oanh lôi rền vang, bầu trời vạn quân phích lịch bùng nổ trên khách ***, trong ngõa phủ lôi minh(1), Hạo Nhiên kinh hoàng nhảy dựng lên, bảo hộ Khương Thượng, cùng nhau lăn xuống dưới gầm bàn.

May mà lúc Khương Tử Nha phán quả vẫn lệch một góc, thiên lôi nổ vang xong liền im bất, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy tim đập điên cuồng, đợi đến khi xác định là vô sự rồi, mới cùng Khương Thượng bò ra khỏi bàn, hai người đưa mắt nhìn nhau. Đang định nói gì đó, ngoài khách *** bỗng vang lên một tràng cười như chuông bạc.

“Ta thắc mắc hôm nay sạ dời đi đâu rồi, thì ra là đang đẩy tới đẩy lui dưới gầm bàn, luyện song tu tiên công” Tiếng cười đến từ một nữ tử toàn thân đồ tang, Khương Tử Nha lúng túng phỉ phỉ bụi dính trên áo, đỡ chiếc mũ vương ngồi vào bàn, nghiêm mặt nhìn vị quả phụ kia. Rồi lại ngẩn người.

Nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, rất giống tiên nữ không ăn đồ nhân gian, siêu phàm thoát tục, một thân bạch y phiêu phiêu xuất thế, mặc dù trên trán đội vòng đai, hai mắt ửng đỏ, cũng không giảm đi sắc mỹ lệ chút nào. Lập tức oanh oanh yển yển đi đến, phía sau có không ít Đẳng Đồ Tử* lăm lăm đi theo, thoáng chốc khách *** mỹ nhân liền chen lấn xô đẩy đến nước chảy không lọt. [*chỉ kẻ háo sắc, bắt nguồn từ điển tích của Tống Ngọc và Đẳng Đồ Tử, tìm hiểu tại đây ([://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160420.htm](http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160420.htm))]

Song mục Khương Thượng cùng nữ tử kia đối nhau thật lâu không dời, nhân chúng vây xem đều cười trộm không ngừng. Chỉ có trong lòng Hạo Nhiên và Tử Nha hiểu được, nữ tử này là yêu.

Quả phụ chần chừ chốc lát, nhìn không ra lai lịch Hạo Nhiên, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc bàn khác đối diện với hắn, không hề tiếp cận nam nhân này, ngược lại nói với Khương Thượng: “Nghe nói đạo trưởng tiên đoán như thần, có thể giúp nô gia khỏi một quả hay không?”

Chuyện kể rằng Nữ Oa từ trong quần thể vạn yêu tuyển ra hồ ly tinh, tỳ bà tinh, trĩ kê tinh ở Hiên Viên phân*; hồ yêu đã đi trước một bước từ từ nhập thân vào Tô Đát Kỷ – nữ nhi của Ký Châu hầu Tô Hộ, hợp với nguyên thần kia, sau vài ngày trạm ổn gót chân, mượn cơ hội Trụ vương tuyển phi từng bước tiến dần. Tỳ bà tinh Vương quý nhân cười yêu vân đến thăm tỷ muội, trên đường về Hiên Viên phản gặp thiên lôi vạn khoảnh, đành phải hạ thấp độn mây, tạm trốn trước. [*phần là ngôi mộ]

Song Vương quý nhân vừa nhìn vào khách ***, chỉ cảm thấy quanh thân Hạo Nhiên chính khí tràn đầy, thiên địa nguyên khí cuộn cuộn, hun nòng đến ngũ thể* thư thái, ầm ầm muốn rên rỉ thành tiếng, tâm dương khó nhịn. Lại thấy Hạo Nhiên mi vũ hiên ngang, thân hình thon dài, thật là mỹ nam tử hiếm có, Vương quý nhân cứ thế dụi dụi tiếp cận. Nội tâm cân nhắc, hồi tưởng lại pháp thuật để hút sạch sành sanh tinh nguyên của nam tử này. [*gồm gân, mạch, da, thịt và xương]

Hạo Nhiên còn chưa biết trong mắt nàng mình đã biến thành một con gà nướng vàng rực, thơm ngào ngạt; chợt nhớ lại trong truyền thuyết Vương quý nhân bị Khương Tử Nha đánh hiện nguyên hình, lập tức suy tính, sử sách ghi lại, Khương Tử Nha bắt Vương quý nhân, sau cùng nhau tiến cung, đánh tỳ bà tinh hiện nguyên hình trước mặt Trụ vương, vừa vặn có thể mượn cơ hội này lên nhập cung.

Khương Thượng bất động thanh sắc, đẩy ống thi qua một bên, Vương quý nhân sờ vào khoảng không, hờn dỗi: “Tiểu đạo trưởng, đoán cho nô gia một quả đi” Vừa nói vừa nhón tay nhặt mai rùa, không ngờ mai rùa cũng bị Hạo Nhiên lấy đi, trên bàn chỉ còn một cái nghiên mực, nhưng động vào cái nghiên đầy mực nước thì cũng không hay cho lắm, vì thế bàn tay bạch ngọc sạch sẽ của Vương quý nhân dừng giữa không trung, thu không được, mà lấy cũng chẳng xong.

Khương Thượng lạnh lùng nói: “Nếu vô duyên với cỏ thi, mai rùa, vậy thì xem tướng tay đi” Vương quý nhân cười nhạt một tiếng, lộ má lúm đồng tiền.

Khán giả xung quanh sôi nổi ồn ào, Khương Thượng cũng không để ý tới, một phen kéo bàn tay mềm mại không xương của Vương quý nhân qua, lật ngửa, thỏn thức nói: “Quanh người người tử khí ngưng trọng, không phải phúc lộc gì”

“Phu quân của tiểu nữ tử vừa mới mất” Trái tim Vương quý nhân không hề đặt trên người Khương Tử Nha, ngược lại nhiều lần liếc mắt đưa tình với Hạo Nhiên nói: “Đương nhiên quanh người ám khí nặng nề”

Hạo Nhiên cười lạnh nói: “E rằng không hẳn như vậy”

“Người có người xấu, yêu cũng có yêu tốt” Khương Thượng còn nói: “Nếu là yêu tốt, phóng thích người cũng chẳng sao, Hạo Nhiên huynh?” Chợt phản thủ chế trụ mạch môn Vương quý nhân, tỳ bà tinh cũng không phản kháng, duyên dáng hô to một tiếng: “Đạo trưởng cứ nắm tay người ta không buông là có dụng ý gì?” Một mặt giả vờ vùng vẫy.

Hạo Nhiên hiểu rõ, Khương Thượng không hề biết Nữ Oa sai khiến tam yêu họa loạn triều đình, chỉ nghĩ Vương quý nhân là yêu tinh lầm đường lạc lối, bốn phía chúng nhân thì thầm với nhau. Hạo Nhiên lại cười lạnh nói: “Chỉ sợ là do ăn quá nhiều thịt người, tỳ bà tinh”

Một câu vạch trần thân phận, Vương quý nhân và Khương Thượng đồng thời biến sắc, giả vờ vùng vẫy biến thành vùng vẫy thật sự, bắt giữ giả thành bắt giữ thật, Vương quý nhân thật sự không ngờ người này lại rõ lai lịch của mình như vậy, hoảng loạn đứng lên, bứt thân muốn bỏ chạy, tiếc rằng một tay bị Khương Thượng nắm giữ mạch môn, không đào thoát được.

Nói đến Hiên Viên phần, Hạo Nhiên đột nhiên nghĩ ra một ý, ngay sau đó dùng ánh mắt ra hiệu Khương Thượng nên làm chút gì đó. Người sau lại chỉ nắm tay Vương quý nhân, lo lắng bất an. Chúng nhân vây quanh lớn tiếng làm ồn lên.

Hạo Nhiên dùng thần ngữ truyền ý không thành công, đành phải lên tiếng: “Đánh nàng trở về nguyên hình, mau!”

“Ta...Chờ chút để ta suy nghĩ đã...Đừng nóng vội đừng nóng vội...” Lời nói của Khương Thượng chẳng thua gì một đạo thiên lôi giáng bay hết cả hồn phách của Hạo Nhiên, chỉ thấy Vương quý nhân nhướng mày một cái, lớn tiếng quát: “Tiểu sắc quỷ! Mau buông lão nương ra!” Ngay sau đó cùng Khương Thượng xoay một vòng.

Trong lúc nhất thời người xem bên trong khách *** đã sớm xông lên từ trước, ba chân bốn cẳng kéo Khương Thượng ra khỏi quả phụ xinh đẹp kia, nhưng toàn bộ những cánh tay lao vào giúp đỡ lại không hề đặt trên người Khương Thượng, người hỏi chúng ở đâu ư?

Đương nhiên là ôm eo ôm eo, tóm ngực tóm ngực, sờ cổ sờ cổ, trực tiếp kéo cho Vương quý nhân xiêm y xóc xếch, bờ vai phần lộ một nửa, cảnh xuân chợt hiện, thở hồng hộc, từ lúc thành tinh tới nay đây là lần đầu bị lột sạch như vậy, lại bị mấy cái tay già thô thiển với vào trong ngực nhu tới nhu lui, niết qua niết lại, ngạt nổi mệnh môn của Vương quý nhân đang bị chế trụ, vô kể khả thi, bị một đám kiêu phu a tam* chiếm hết tiện nghi. [*ý chỉ mấy người làm cu li bốc vác]

‘Roẹt’ một tiếng, không biết cái đồ nhanh tay nóng tính nào lợi dụng cơ hội giải vây, xé mất nửa đoạn váy trắng của Vương quý nhân, bói toán trở thành một trận khô hời, Tử Nha bên kia vội quay đầu đi, không dám nhìn tiếp, cái tay run run rẩy rẩy, buông ra cũng không được mà nắm lại cũng chẳng xong, Hạo Nhiên rốt cuộc không nhìn được nữa, tiện tay cầm lên một vật, chính là nghiến mực còn nằm trên mặt bàn kia, nhắm ngay đỉnh đầu của Vương quý nhân hung hăng ném tới. Quát to:

“Vương quý nhân! Mẹ ngươi gọi ngươi trở về Hiên Viên phần ăn cơm kia!”

Nháy mắt khách *** yên tĩnh. Những người còn chưa sờ đủ như ong vỡ tổ dững mãnh lao ra ngoài, vừa chạy vừa la “Bói toán đánh chết người rồi!!”

Chú giải:

— Về tiêu đề: nghĩa là “Lần đầu đến Ân Thương”

— Cái mũ vương mà Khương Thượng đội

— Giải thích thêm một chút về câu ‘Ngõa phủ lôi minh’ (Nguyên văn là: ‘Hoàng chung hỷ khí, ngõa phủ lôi minh’: Hỷ hoàng chung, nổi đất kêu vang):

Hoàng chung là chuông được đúc bằng đồng thau, âm nhạc của Trung Quốc cổ đại có 12 âm luật, mỗi bên âm dương chia đều làm 6 luật, hoàng chung là luật đầu tiên trong 6 luật bên dương; hỷ, hỷ hoại; vút, vút bỏ. Ví von người tài nhưng không được trọng dụng, bị bài xích. Hoàng chung bị đập nát xong bị vút bỏ một bên, rồi lại đem cái nổi làm bằng bùn đất gõ oang oang lên. Chỉ người tài đức lại bị gạt qua một bên không được trọng dụng, kẻ bất tài bình thường thì lại đứng trên địa vị cao

3. Chương 3: Hỏa Thiêu Tỳ Bà

Hôm sau hoàng cung Triều Ca, cấm lâm quân xếp thành một hàng trước ngo môn, dùng cọc gỗ dựng lên một hỏa đài, Hạo Nhiên và Khương Thượng chỉ đứng xa xa dưới điện, thái dương đã lên cao giữa trời, trên chiếc ghế nơi cửa điện, dung mạo nhìn không rõ lắm, chính là Trụ vương và Tô Đát Kỷ chẳng sai.

Hạo Nhiên thì thầm: “Sao lúc này người mới nghĩ ra”

Khương Thượng xấu hổ đáp: “Hôm qua quá hoảng hốt, quá hoảng hốt”

Trong lúc hai người châu đầu ghé tai thì tại bậc thang trên điện cũng có tiếng chất vấn: “Chuyện gì?”

“Hồi đại vương”, Hoàng Phi Hổ bước ra khỏi hàng cất cao giọng nói, “Hôm qua Triều Ca phát sinh một vụ án mạng”

Trong lúc nói chuyện Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ đem sự kiện Vương quý nhân đi xem quẻ bị nghiền mực bằng đá đánh chết bẩm báo với Trụ vương, sau cùng lại nói: “Hạo Nhiên, Khương Thượng hai người quả quyết rằng nữ tử này là con yêu nghiệt thành tinh, phải trình đại vương...”

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Tọa thượng một nữ tử có giọng nói sắc bén chỉ trích, dường như không thể che giấu hết phần nộ, “Tùy tiện bắt một nữ nhân rồi cho là yêu nghiệt, ta xem hai kẻ này rõ ràng là Đẳng Đồ Tử, viện cớ bói toán lỗ măng, *** loạn phụ nữ lương thiện không được, liền đánh chết nàng, bắt hai kẻ này xuống ván trăm đi, kéo nữ thi ra ngoài chôn!”

Tô Đát Kỷ ý vào thân môn thánh sủng*, không nghe phân trần liền cất ngang lời trần thuật của Vũ Thành vương, người nọ thân là trấn quốc nguyên soái, bao giờ lại đến phiên một ả hậu cung phi tần chống đối? Lập tức trong lòng cực giận nhưng vẫn bất động thanh sắc, thần nhiên nói: “Đại vương minh xét, Khương Thượng tự có biện pháp khiến yêu tinh này hiện xuất nguyên hình, nếu sự thật không khác với suy đoán của Đát Kỷ nương nương, ván trăm sau cũng không muộn” [*ý nói rất được sủng ái, không coi ai ra gì]

Tiền điện, thiên tử vờn người đứng dậy, thân hình hùng vĩ, chấp tay sau lưng, tràn đầy khí thế quân vương. Sau một hồi lâu Trụ vương đánh giá: “Àn, nữ yêu kia diện mục mỹ lệ, toàn thân trắng nõn...”

Đát Kỷ hừ lạnh một tiếng, Trụ vương vội chuyển câu chuyện: “Cô* cũng cảm thấy không giống phụ nữ lương thiện lắm, động thủ ngay đi” [*tự xưng của vương hầu thời phong kiến, cũng như ‘trẫm’ vậy đó]

Lúc này ngọc thể của Vương quý nhân nằm lê lết, trên người đã bị Khương Thượng dán bùa ôn hoàng, bùa xích sa chẳng chịt, ngực lại bị ấn một thanh thước tính, váy áo tán loạn, nửa che nửa giấu, đám vệ binh thấy thế thềm nuốt nước miếng. Khương Thượng ra hiệu, liền có người cầm đuốc lại đốt cháy đài gỗ, chốc lát khói đen bốc ngùn ngụt, cuộn cuộn dâng tràn, nhưng nữ thi lại không thấy cháy sém chút nào. Thậm chí cả bùa chú dán khắp người cũng không bốc cháy, chúng nhân đứng xem đều rối rít nghị luận.

Ai sáng suốt cũng đều nhìn ra được là yêu nghiệt, Trụ vương đi xuống một chút, nhìn vào trong ngọn lửa, nói: “Lời nói Phi Hổ là thực, muốn khiến nó hiện nguyên hình thì phải làm thế nào?”

Đất Kỷ chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không lên tiếng nữa, nhưng trong lòng lại suy tính, không ngờ Khương Thượng cao giọng nói: “Cần lấy tam vị chân hỏa Đạo gia thiêu đốt, mới có thể làm nó hiện xuất nguyên hình”

Trong lời nói của Trữ vương có chứa chút tiêu ý, chế nhạo: “Vây lửa vừa rồi chỉ đốt cho Cô xem à?”

Tử Nha cười không đáp, gập ngón út tay trái lại, vòng qua lưng ngón áp út, dùng ngón giữa siết chặt bấm cái hỏa quyết, hắng giọng thổi khí. Một tiếng lách tách, dẫn dắt chân hỏa dưới đất bùng lên, thoáng chớp hỏa diễm hừng hực ngút trời, mãnh liệt hơn ngọn lửa lúc này gấp trăm lần, tức khắc cuốn cả đài gỗ thành tro bụi, trời quang mây tạnh mà sấm sét vang dội, dọa cho chúng nhân trên sân lão đảo, trong lòng cuồng loạn không dứt.

Chỉ có Trữ vương, Hạo Nhiên và Khương Thượng ba người sừng sững bất động. Định thần nhìn lại, trong tro tàn nữ thi đã hóa thành một chiếc tỳ bà ngọc.

Tô Đất Kỷ vừa bị vừa hận mà lại chẳng thể làm gì, cố gắng tự thu liễm tâm thần, dịu dàng nói: “Quả nhiên là một con yêu nghiệt. Công lao đạo trưởng không thể bỏ qua”

Trữ vương xoay người trở về chỗ ngồi, Hoàng Phi Hổ lấy tỳ bà từ trong đồng tro ra, giao vào tay Tử Nha, ý bảo hai người tiến lên phía trước. Đất Kỷ lại ôn nhu nói: “Đại vương, không bằng nói đây cho chiếc tỳ bà ngọc thạch này, để thần thiếp vì ngài khảy đàn...”

“Ân” Trữ vương gật đầu cười nói: “Cứ y lời ái phi đi” Rồi ngoắc hai người Hạo Nhiên, Khương Thượng, kêu bọn hắn vào tiền điện.

Khương Thượng đặt tỳ bà lên bậc thang, hai người cách xa Trữ vương Đất Kỷ vài chục bước, tự có nội quan tiếp lấy trình lên. Nhưng Tô Đất Kỷ vừa thấy hai người, lại không thể át chế hít một hơi lạnh khí.

Trữ vương nói: “Khương Thượng có công trừ yêu, cử hần linh chức đại phu*” [*chức quan to thời xưa, có đất phong, dưới quan khanh, trên quan sĩ chứ không phải thầy thuốc nha]

Khương Thượng vội tạ ơn, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có u hương trập trập, thấm đượm nhân tâm, dù Khương Thượng hơn bảy mươi năm tu vi cũng chịu không nổi, thoáng chớp đầu óc mê man. Hạo Nhiên liền vươn một tay, giữ chặt Khương Tử Nha. Nhìn lên trước bậc thang, đón lấy ánh mắt Trữ vương.

Hai người nhìn chăm chú chốc lát, Hạo Nhiên biết lúc này là thời cơ tốt nhất để lẩn vào nội cung tìm kiếm Hiên Viên kiếm, lại nhìn qua Tô Đất Kỷ. Trong lòng suy nghĩ nên nói gì để Trữ vương cũng phong cho mình một chức quan, dễ dàng hành sự đây. Cuối cùng ánh mắt rơi vào đoạn thải lăng* trên cánh tay ngọc của hồ yêu. [*lụa mỏng có hoa]

“Người tên gì?” Trữ vương chợt hỏi.

“Hạo Nhiên”

“Tiến lên chút nữa”

Hạo Nhiên theo lời đi vài bước, đứng cách Trữ vương trong vòng ba trượng, Tô Đất Kỷ nhất thời biến sắc, vội kéo cánh tay Trữ vương, không muốn buông ra.

Khương Thượng nói cực nhỏ: “Một trong thất đại pháp bảo, Khuynh thể nguyên nang, Hạo Nhiên huynh cần thận”

Truyền thuyết kể rằng thời thượng cổ Nữ Oa tạo ra con người, dùng một dây lăng la thấm vào nước bùn, rồi tiện tay vẩy, bùn rơi xuống đất hóa thành người, từ đó nhân gian thứ hùng* sánh đôi, Nữ Oa được tôn sùng là thần tình ái tác hợp nam nữ trên đời, lăng la kia chính là chỉ bảo pha trộn tiên thiên âm dương trọc** khí. Kèm theo lực mê mị, điên đảo chúng sinh. Sau ban cho hồ yêu, đưa tới Triều Ca để dễ dàng mê hoặc thiên tử, gọi là ‘Khuynh thể nguyên nang’, không thua gì pháp bảo Lôi công tiên của yêu tộc. [*giống cái giống đực; **vấn đực]

Nhưng trọc khí này đựng phải một thân tiên thiên chính khí của Hạo Nhiên liền tan thành mây khói, tản sạch. Trong lòng Đất Kỷ nghi hoặc không dứt, nam tử trước mặt dù tu vi có cao tới đâu chẳng nữa, cũng đâu thể làm thân khí pháp bảo của Nữ Oa mất đi hiệu lực được, đây rốt cuộc là tại sao?

U hương dần dần không còn ngửi thấy, Trụ vương bị mị hoặc đã lâu, cả ngày không rời Đất Kỷ nửa bước, lúc này chính khí của Hạo Nhiên cùng trọc khí trùng kích lẫn nhau, chính khí chiếm thượng phong, khiến đầu óc Trụ vương khôi phục thanh tỉnh chốc lát, nhân thần mê ly, sau cùng thần thái sáng rõ. Hỏi: “Cô đã từng gặp qua người ở đâu chưa?”

Hạo Nhiên nhìn kỹ Trụ vương, nghĩ thầm trong lòng, nếu không có Đất Kỷ mê hoặc, không, nếu tên hôn quân chết tiệt này lúc trước không đề thơ khinh nhờn thần linh tại Lê Sơn, thì có lẽ cũng là một mỹ nam tử tài mạo vẹn toàn.

Trụ vương ngoài ba mươi, đang lúc tráng niên, mục như sao sáng, mày rậm tựa kiếm, sống mũi cao thẳng, đôi môi dày mà thần thanh lãng, anh tư ngời ngời, nhìn thân hình, còn cao hơn Hạo Nhiên nửa cái đầu. Trong nét anh tuấn mang theo thần thái đế vương, khiến người ta không tự chủ muốn thần phục trước hân.

Lại nhìn thấy yêu hồ kia nhân thần hoảng hốt, mắt hồn mất vía. Hạo Nhiên không khỏi âm thầm buồn cười, nếu không có Khuynh thế nguyên nang, không có toà núi dựa Nữ Oa thì cũng chẳng biết ai mê hoặc ai.

Trụ vương lại hỏi lần nữa, Hạo Nhiên mới hồi thần đáp: “Không có”

Nhân châu Đất Kỷ chuyển vài vòng, mắng: “Điều dân to gan, tại sao không quỳ?”

Hạo Nhiên nhìn quét qua yêu hồ vài lần, trong lòng biết rõ, lười dong dài cùng Đất Kỷ. Nghiêm mặt nói với Trụ vương: “Ta quỳ thiên quỳ địa, không quỳ quân vương”

Lời vừa thốt, chúng nhân dưới điện nhao nhao bàn tán, tức thời có người muốn xông lên bắt giữ Hạo Nhiên. Trụ vương khoát tay ý bảo không sao, bắt bẻ: “Quân vương thân là thiên tử, là hóa thân chân long thiên địa phái xuống thống lĩnh tứ phương; khắp thiên hạ, đều là vương thổ, khắp bốn biển, đều là vương thần, nếu đã lạy trời, thì sao không quỳ quân vương?”

Hạo Nhiên suy nghĩ chốc lát, trong truyền thuyết Trụ vương tư biện cực kỳ thông minh, văn võ song toàn, xem ra điểm này trên sách sử ghi chép không sai. Liền đáp: “Thiên tử là bầy tôi của dân, gặp bầy tôi của mình có sao phải quỳ?”

Vừa nghe lời này, ngay cả Hoàng Phi Hổ cũng hơi động dung, phẫn nộ mắng: “Lớn mật! Còn không lui xuống!”

“Thần Nông ném bách thảo, Hậu Nghệ bắn mặt trời, diệt Ba xà, trăm đại phong, chẳng phải là lấy thân làm nô hay sao?” Hạo Nhiên hơi trầm ngâm, liền đáp: “Vạn cổ hiền vương Nghiêu Thuấn Vũ Thang, bình sinh làm bất cứ chuyện gì cũng lo nghĩ vì lẽ dân bách tính; trước lo nỗi lo của thiên hạ, sau mới vui niềm vui thiên hạ, đây chẳng phải bản tính bầy tôi thì là cái gì?”

Hạo Nhiên ngừng chốc lát, nói tiếp: “Nước có thể tải thuyền, cũng có thể lật thuyền; Hạ Kiệt xem lẽ thứ vạn dân như bầy dê xua đuổi, lại hoang phí tài sản, cho đến khi bầy dê cắn ngược lại, vạn dân phản chiến, Thành Thang chính là dựa vào chuyện này mà giành được giang sơn, đại vương quên rồi sao?”

Dưới điện đám người thủ tướng Thương Dung, á tướng Tỷ Can, Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ đều hai mắt nhìn nhau, cũng bởi Trụ vương sa vào mỹ sắc đã lâu, nhưng nay lại tranh biện cùng một thảo dân mà xúc động.

“Sai” Chỉ nghe Trụ vương đáp: “Thiên tử là nhân phụ*, không phải bầy tôi. Người phân không rõ phụ và nô, thiên tính bảo rằng: làm nhân phụ thì phải toàn tâm toàn ý mưu tính vì tử nữ, tiểu nhi thường ngu muội coi phụ mẫu thành nô bộc, ngược lại không nghĩ nguyên do sâu xa. Phụ mẫu người còn không?” [*cha ấy]

Hạo Nhiên hoàn toàn không ngờ lối suy nghĩ của Trụ vương lại rõ ràng như vậy, bị phản biện đến á khẩu vô ngôn. Trong lúc nhất thời không nắm bắt được lỗ hổng trong lời nói đối phương được nữa, đành phải cãi chày cãi cối: “Nếu không lấy thân làm nô thì tại sao lại tự xưng vương?”

Lời này nói ra cực kỳ vô lý, mũi dùi đã thoát ly khỏi nghĩa rộng quân thần tử dân, nhắm thẳng vào bản thân Trụ vương, người kia cũng không tức giận, chỉ ha hả bật cười, không so đo với Hạo Nhiên. Lại hỏi tiếp: “Phụ mẫu người khỏe mạnh không? Người tu chân đều phải vứt thê bỏ tử, ly mẫu biệt phụ, đủ thấy người chẳng hiểu gì hết”

Hạo Nhiên chán nản nói: “Ta từ nhỏ không phụ không mẫu”

“Do chiến loạn?” Trữ vương lại hỏi.

Hạo Nhiên lắc lắc đầu, lại gật gật đầu.

Trữ vương nói tiếp: “Nếu không có quân vương bảo hộ vạn dân, thống lĩnh thiên hạ, Thần Châu này sẽ vùi thân vào dầu sôi lửa bỏng, nhân dân ly hương, đau mất thân nhân. Thượng cổ mông muội, Cộng Công một đầu chống đỡ cột nhân gian Bất Chu Sơn, trời long đất lở, Nữ Oa nung nung – một trong Tam Hoàng – tạo đá vá trời, cứu vớt vạn dân, người gặp nàng cũng không quỳ?”

Hạo Nhiên bị nói đến tâm phục khẩu phục, đành phải chậm rãi quỳ xuống, Trữ vương lại đứng lên, bước đi thong thả trên bậc thang trước điện, vàng dương dần ngả về tây, chân trời cò trắng thành đàn, kêu vang bay qua. Trên giáo trường tiếng tung hô “Vạn tuế”, “Thánh minh” không dứt bên tai.

Bàn tay Trữ vương dày rộng ấm áp, mười ngón tay thon dài hữu lực nắm tay Hạo Nhiên nâng hân dẩy. Hạo Nhiên thổn thức không thôi, lại nhớ tới thân thể mình cùng loạn cục lúc mới đến, gánh vác sứ mệnh nặng nề, chẳng biết khi nào mới có thể đạt thành, đau lòng khôn kể, nói không ra nửa chữ. Sau khi Trữ vương quay về vị trí, vươn cánh tay, để Đát Kỷ khoác, nói: “Không biết tại sao, Cô vừa thấy người liền vui sướng trong lòng. Giống như huynh đệ cách thế, không tự chủ muốn thân cận”

Lời vừa thốt ra, đám người dưới điện lại kinh hãi không thôi, ngay cả Khương Tử Nha cũng nghi hoặc ngắc đầu, ánh mắt tràn đầy khó hiểu, thiên tử mà lại nói lời này ngay trước mặt văn võ toàn triều, vinh hoa của Hạo Nhiên đã ở trong tầm tay rồi.

Nhưng bên cạnh Trữ vương, hồ yêu đã sớm hận đến nghiến răng, đầu tiên là tỷ muội Vương quý nhân hiện về nguyên hình, chính khí Hạo Nhiên kia lại cuộn cuộn bất tuyệt, ép đến nàng khó thở, chỉ muốn mau chóng mang Trữ vương cách xa nam nhân này, khỏi phải chịu thiên địa chính khí quấy nhiễu thì Khuynh thể nguyên nang mới có thể tiếp tục mê hoặc. Bàn tay ngọc của Đát Kỷ vô ý thức nắm chặt cánh tay Trữ vương. Móng tay xanh biếc gần như bấm vào thịt, chỉ nghe Trữ vương nói: “Người cũng lưu lại trong cung, nhận một chức quan, rảnh rồi Cô với người lại hảo hảo hàn huyên, lĩnh chức...”

Mắt thấy ván đã đóng thuyền, Đát Kỷ vừa vội vừa tức, rút cuộc nghĩ ra biện pháp, ưm một tiếng, hai mắt trắng dã, ngất đi. Trữ vương ngạc nhiên quay đầu lại, một tay ôm Đát Kỷ, không biết phát sinh chuyện gì. Lập tức tuyên thái y, triệu cung nhân, tiền điện loạn cào cào. Không kịp nói thêm câu nào với Hạo Nhiên nữa.

4. Chương 4: Di Dạ Bạ Quân

Trữ vương vừa đi, văn võ bách quan liền lui sạch sẽ, chỉ còn hai người Hạo Nhiên và Khương Thượng sóng vai đứng dưới bậc, Thiện Thực điện phía sau cung khói bếp lượn lờ, hương khí truyền đến, bất giác đã vào hoàng hôn.

Ánh mắt của Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ nhìn về phía hai người pha chút tán thưởng, vẫy tay kêu Hạo Nhiên và Khương Thượng đi qua, nói: “Vất vả hai vị đạo hữu rồi”

Hoàng Phi Hổ thân hình khôi ngô, gương mặt thon gầy, thể trạng kiện tráng bất phàm, trên người mặc thanh đồng giáp, tay cầm kích dài hơn một trượng, anh vĩ tuấn lãng. Vũ Thành vương và Trữ vương giao hảo từ nhỏ, trúc mã thành song, lại là đồng môn, đều là môn đồ chưa ghi danh của đương triều thái sư Văn Trọng, về lai lịch của sư phụ bọn họ, nguồn gốc từ Kim Ngao, gọi Khương Thượng một tiếng “Đạo hữu”, cũng rất thân thiết. Hạo Nhiên ôm quyền hành lễ, chỉ cảm thấy ánh mắt của Vũ Thành vương thật ấm áp, hoàn toàn không giống người tập võ.

Vũ Thành vương giới thiệu hai người với á tướng Tỹ Can, hoàng bá Vi Tử Khải, gián quan Mai Bá, dẫn mấy người còn lại trên trường xuất cung. Nói: “Hôm nay hỏa thiêu yêu nghiệt, thật là hả lòng hả dạ”

Đám văn thần rối rít phụ họa, hoàng thúc Tỹ Can vuốt vài sợi râu bạc nói: “Đại vương trầm mê mỹ sắc Đất Kỷ, đã gần nửa tháng không lâm triều, vừa nghe được tin đồn, Đất Kỷ liền muốn đến xem nhị vị thu yêu”

Vi Tử Khải ho mạnh một tiếng, Tỹ Can lại cười nói: “Không sao, nhị vị tiểu hữu là người trong cuộc, nên làm gì chắc cũng hiểu ít nhiều”

Khương Thượng dù không rành thế sự, nhưng suy nghĩ thông tuệ, chỉ cần đưa đẩy một chút liền biết, lập tức nghi hoặc: “Chẳng lẽ lúc hỏa thiêu tỳ bà tinh, mấy vị đoán chắc rằng đại vương sẽ ra ngoài?”

Tỹ Can gật đầu không nói, một lát sau cất tiếng: “Chỉ không ngờ mê luyến đại vương dành cho Đất Kỷ như giảm xuống, trở nên bình thường, phạm thượng can gián chính là tử tội”

Văn võ tướng lĩnh không rõ, chỉ có Hạo Nhiên và Khương Thượng thâm hiểu, thực ra là do tiên thiên chính khí của Hạo Nhiên đè ép Khuynh thể nguyên nang, khiến thuật mê mị của Tô Đất Kỷ hết đường thi triển, chỉ sợ Trụ vương vừa về hậu cung sẽ bị Đất Kỷ mị hoặc ngay.

Mai Bá nhanh mồm nhanh miệng xen vào: “Lúc thiêu yêu tinh kia, ta thấy sắc mặt Tô phi ưu sầu, không phải Đất Kỷ cũng là yêu nghiệt chứ...”

Hoàng Phi Hổ và Tỹ Can đều biến sắc, liền ra hiệu ngừng câu chuyện, chỉ nghe sau lưng cước bộ vội vã mà qua, có hai người đi tới, lúc gần sát không quên khom lưng chào hỏi mọi người, trong đôi mắt híp tỏa ra một tia tinh quang, mũi như câu, mồm như chổi, đúng là tướng gian thần. Trong mắt Vũ Thành vương xuất hiện vẻ khinh thường, cũng không hồi lễ, sau khi hai người kia rời đi mới phỉ nhổ: “Tiểu nhân nịnh bợ”

Trong lòng Hạo Nhiên xao động, thuận miệng nói: “Chính là hai vị đại nhân Phí Trọng và Vưu Hồn?”

Tỹ Can hơi kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Người cũng biết à?”

Truyền thuyết ghi chép, sau khi Tỹ Can khoét tim mà chết, Trụ vương gạt bỏ ý kiến chúng nhân, bắt đầu dùng Phí Trọng làm sĩ phu, Vưu Hồn làm tể tướng, luận về bản lĩnh hủy hoại giang sơn, hai tên đại gian thần này cũng chả kém hồ yêu chút nào.

Hạo Nhiên chỉ mỉm cười không nói, chớp mắt đã đến ngõ môn, Tỹ Can nhỏ giọng dặn dò, đơn giản là chuyện của Đất Kỷ cần bàn bạc kỹ hơn này nọ, rồi lên xa giá. Hoàng Phi Hổ mới nhớ tới hai người Hạo Nhiên, Khương Thượng chỗ ở bất định, Hạo Nhiên tuy vô quan chức, nhưng xem ra không lâu nữa sẽ thăng tiến rất nhanh, chung quy cũng không thể trở về ngụ ở tiểu khách *** thành Triều Ca kia được nữa, lúc đang muốn thỉnh hai người đến nhà mình tạm nghỉ chân thì từ xa trong ngõ môn một gã chấp sự chạy ra, buông giọng hấp tấp hô: “Vũ Thành vương, hạ đại phu Khương Thượng thỉnh dừng bước_____!”

Tới gần, chấp sự mở ra một tấm phượng cấm, đọc: “Đại vương nghĩ đến Khương Tử Nha vẫn chưa có phủ đệ, bảo hấn vào Thính Trúc các trong cung ở tạm, sai người tới dẫn đi. Tuyên: thảo dân Hạo Nhiên đến Trung cung nghe chỉ”

Hoàng Phi Hổ ra hiệu chờ chút, giải thích cho hai người: “Trung cung là nơi ở của Khương hậu, Khương hậu thân là nhất quốc chi mẫu, hiền lương thực đức, xưa nay có giao hảo với mọi người, có lẽ sẽ không gây khó dễ Hạo Nhiên lão đệ đâu” Nói xong gỡ bội ngọc trên thắt lưng xuống, bội ngọc kia dáng tựa trăng khuyết, phân làm hai nửa, ghép lại với nhau, đúng là phỏng theo âm dương lưỡng nghi. Vũ Thành vương đưa một nửa cho Khương Thượng, mình giữ nửa còn lại, nói: “Thính Trúc các ở ngự hoa viên, Tử Nha đi ngay đi” Rồi kéo Hạo Nhiên qua, cũng không kiêng kỵ chấp sự kia, căn dặn vài câu, xoay người ngồi lên ngai sắc thần ngư*, rồi ngõ môn. [*vật cưỡi của Hoàng Phi Hổ, xem hình minh họa bên dưới]

.

.

Hạo Nhiên rẽ đông rẽ tây theo chấp sự kia, đi vào chính cung, trong cung điện đèn đuốc sáng rực, hai vị thiếu phụ mỹ diễm nhàn nhã dựa trên tháp, một người mặc kim cầm lăng la, kim phượng trên vạt áo sống động như thật, chính là quốc mẫu Trung cung _____ Nữ nhi của Đông bá hầu Khương Văn Sở, Khương

thị. Khương hậu sinh hai đứa con trai, tuổi quá bốn mươi, nhưng hãy còn phong vận, giữa mi mục như có nét uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ. Thấy chấp sự tới, hai nữ tử ngừng đàm tiếu, đồng loạt liếc qua Hạo Nhiên.

Phi tần bên phải dung mạo đoan trang ôn lễ, phi bào phần sắc tăng tăng lớp lớp, kéo dài trên mặt đất, suối tóc mượt mà tiện tay vén ra sau đầu, mày kiếm mắt đen, có bảy tám phần phong vận của Hoàng Phi Hổ, chắc chắn là muội muội mà Vũ Thành vương đề cập lúc trước.

“Hạo Nhiên tham kiến hai vị nương nương”

Hạo Nhiên vốn định vái chào, nhưng ngấm lại, dù sao cũng đã sớm quỳ rồi, vì thế dứt khoát hành đại lễ với Khương hậu và Hoàng phi luôn. Cử chỉ này chọc cho Hoàng phi và Khương hậu bật cười, cười xong Hoàng phi khẽ nhướn mày, châm chọc: “Không phải người chỉ quỳ thiên địa, không quỳ quân vương hay sao?”

Hạo Nhiên nghe xong nội tâm phiền chán, nhưng trong sách sử ghi lại, chẳng bao lâu sau Khương hậu bị Đát Kỷ giá họa, khoét đi một mắt, bào cách hai tay. Hoàng phi và trưởng tẩu Cổ thị thì cùng rơi lầu mà chết, thâm niệm hai người trước mặt coi như đã chết rồi, không cần so đo làm chi. Bèn nhẫn nhịn không đáp.

“Đạo trưởng là người côi tiên, vốn không cần hành đại lễ này với phạm nhân chúng ta” Khương thị phân phó, nhìn về phía chấp sự.

Chấp sự kia hiểu ý, trả lời: “Lúc này Vũ Thành vương và hạ đại phu, Hạo Nhiên đạo trưởng, hoàng thúc Tỷ Can ở cùng một chỗ”

Khương thị gật đầu vẫy lui chấp sự, ra lệnh ban tọa, nói: “Chuyện trừ yêu trước Thọ Tiên cung lúc chính ngọ, thỉnh đạo trưởng phân trần tỉ mỉ cho chúng ta một phen”

Hạo Nhiên quả thực không biết kế sách để ứng đối với phụ nhân trong cung, chỉ muốn thoát thân sớm chút, bèn kể qua loa lại sự việc hỏa thiêu tỷ bà tinh, chỉ lược bớt đi chuyện chống đối chính diện cùng Trụ vương. Hoàng phi biết Hạo Nhiên đã được huynh trưởng coi là người một nhà, không thể hoạch họa quá đáng, đang định lên tiếng mưu cầu cho Hạo nhiên một chức vị thì Khương hậu lại hỏi: “Nghe nói đạo trưởng phạm thượng trực gián, can gián chuyện gì, nói chúng ta nghe xem”

Hạo Nhiên thấy khó mà giấu diếm, liền từng câu từng chữ kể lại, lúc nghe đến đoạn quân làm bầy tôi, Khương hậu Hoàng phi đều biến sắc, thiên hạ Thành Thang, đặt vương làm đầu, có bao giờ nghe qua ngôn luận hải nhân thế này!

“Người...” Khương hậu không biết nên đánh giá kiểu trực gián này như thế nào, nửa ngày mà đầu óc vẫn trống rỗng.

Hạo Nhiên ngược lại cười nói: “Sao nào? Tài tranh biện của đại vương tuyệt vời, cuối cùng tất nhiên là ta thua rồi” Nói xong lại thở dài: “Đáng tiếc”

Tọa thượng vương hậu và Hoàng phi đương nhiên không biết Hạo Nhiên đang đáng tiếc cái gì, Hoàng phi vừa sợ vừa hiếu kỳ, thấp giọng nói: “Lời lẽ ngỗ nghịch như vậy mà vẫn không bị đại vương lôi ra ngục môn vấn trảm, thói đời gì thế này?” Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Hạo Nhiên lại nghe rất rõ ràng, cũng không giải thích.

Khương hậu hơi thoáng định thần, nói: “Tự cổ chỉ có thần tử tử gián, chưa từng có đạo lý vũ mạ quân vương. Hạo Nhiên từ nay về sau không được nhắc lại lời này nữa, vốn định cho người lĩnh chức gián quan...”

Lúc Khương hậu đang do dự, Hoàng phi miệng lưỡi sắc bén chế giễu: “Chỉ sợ làm gián quan rồi, cái mạng nhỏ của người giữ không quá ba ngày”

“Phụt” Hạo Nhiên cười lạnh ra tiếng, nhẫn nhịn không được cãi lại: “Giang sơn này so với cái mạng nhỏ của ta chưa chắc...” Lời chưa dứt, bầu trời đêm ngoài điện đột nhiên chớp lóe ngang dọc, sấm sét mãnh liệt, Hạo Nhiên tự biết lỗ tiết lộ thiên cơ, liền ngậm miệng. Nhưng câu nói cuối cùng ấy Khương hậu và Hoàng phi đã nghe hết sức rõ ràng, xuất ngôn nguyên rủa giang sơn xã tắc chính là tử tội!

Khương hậu cho dù tính tình tốt đến đâu cũng giận không kềm được, tiện tay cầm hộp yên chi* trên bàn lên, muốn nhắm vào đầu Hạo Nhiên ném tới. Hạo Nhiên đơn giản vươn người đứng dậy, chỉ chờ hộp yên

chi kia ném tới mặt liền quay lưng chạy lấy người, cảm thấy tiến cung một ngày, trong cung đình này toàn là áp lực và gông cùm, nói gì cũng không được, rất khác cuộc sống bói toán hành y tự tại cùng Khương Thượng trong khách ***. [*phần son]

May mà cuối cùng Khương hậu cũng không đánh mất nghi thái, oán hận quảng hợp yên chi vào trước người Hạo Nhiên, choang một tiếng, phần sắc yên chi văng đầy đất.

Tiếng sấm xa dần, phương nhan hơi nguôi giận, Khương hậu lạnh lùng nói: “Nếu đại vương đã có thể dung người, lại thích cá tính người, cứ lĩnh chức ngự tiền Ti mặc, đi ngay đi”

Hoàng phi cũng sợ đến lúng ta lúng túng, Hạo Nhiên chỉ nói: “Tạ vương hậu nương nương ân điển” Chẳng thêm quý báu, liền xoay người rời Trung cung.

Ti mặc là chức gì? Thiên tử hằng ngày phê duyệt tấu chương, thẻ tre, cần có người đứng một bên mài mực hầu hạ, trừ như thế, Ti mặc không được biết chữ, không được lên tiếng, không khác gì cái chân đèn. Trọng yếu hơn là, Ti mặc trước giờ đều do nữ nhân đảm nhiệm, bảo Hạo Nhiên đường đường nam nhi bảy thước, đi thị phụng Trụ vương nhuận bút mài mực, coi hèn như thái giám nữ tử chắc, đúng là khuất nhục cực đại.

Hạo Nhiên nhớ tới thuật suy diễn của Khương Thượng, muốn tìm được Hiền Viên kiếm, phải nương náu trong cung, chờ mong sớm ngày có manh mối. Đất Kỷ, Vương quý nhân và Hồ Hỉ Mị tam yêu xuất thân từ Hiền Viên phần, phương diện này có liên quan chăng? Hiền Viên kiếm, Hiền Viên phần, hay là Đất Kỷ đã sớm tìm được, mang theo bên người? Nếu đúng như thế thì rất khó giải quyết. Tâm tư Hạo Nhiên mờ mịt, Hiền Viên kiếm là do thiên nữ thượng cổ Hạp Bạt đích thân luyện rèn, kim kiếm vừa xuất, tứ phương thần phục. Nếu Đất Kỷ thật sự được Hiền Viên kiếm thì chỉ có nước đi cầu trợ Tam Thanh tiên giới, nói không chừng có thể đánh ngang tay với hồ yêu, nhưng như vậy lại sai lệch quá nhiều so với lịch sử, chẳng lẽ vì mình xuyên việt mà cải biến luôn lịch sử? Không thể chần chừ được nữa, Hạo Nhiên quyết định dùng lời nói thăm dò Đất Kỷ trước rồi tính sau.

Nào biết ngày kế đối bào phục, lĩnh chức Ti mặc, nhưng đứng trong Thọ Tiên cung từ sáng sớm cho đến tối mịt, Trụ vương vẫn không lâm triều, cũng chẳng tới thư phòng, đừng nói Trụ vương, ngay cả bóng dáng Đất Kỷ cũng không gặp một lần. Hạo Nhiên ban ngày đi thẳng đến canh gác, đứng trước kim án thiên tử y chang như khúc gỗ, buổi tối trở về Thính Trúc cư cùng Khương Thượng thẩn thức vài câu, hai người đều lĩnh chức nhàn, đều không ồm chí lớn.

Khương Thượng cũng không gấp, hạ đại phu vốn nhàn rồi, ban đêm đối diện ánh đèn, nói với nhau bất quá chỉ là những chuyện bát quái trong cung, thêm vài tin đồn thú vị trên tiên giới, qua qua lại lại, năm tháng thấm thoát thoi đưa, Hạo Nhiên và Khương Thượng đã tiến cung được hơn nửa tháng.

Ngày hôm đó Hạo Nhiên vẫn đứng trước kim án phát ngón tay, ngoài cửa truyền vào một trận u hương, vội tự thu liễm tâm thần, biết chính chủ đã đến rồi. Quả nhiên một lát sau oanh ngôn nhuyển ngữ, tiếng cười nghe đến độ da gà muốn rụng đầy đất tái hiện. Chẳng có gì khác ngoài sóng âm yêu quái phá hoại tâm trí người ta ‘đuối theo ta a đuối theo ta a đến đuối theo ta a; cực cực không được chạy Cô xem lần này còn không bắt được người sao’ này nọ, sóng âm quán quanh Trụ vương và Đất Kỷ kia như một trận gió cuốn qua.

Hồ yêu hi hi che miệng, thiên tử mặt mày rạng rỡ, đi tới trước án, Trụ vương còn nói: “Cô vẽ cho người...” Nói chưa xong, sờ lên kim án, Trụ vương một tay ôm Đất Kỷ, tâm thần chấn động, thần trí thanh minh, nhìn qua Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên đem thỏi mực bỏ qua một bên, đẩy nghiền mực ra, nói: “Đại vương, thỉnh”

Trụ vương nhớ lại chuyện nửa tháng trước, bỏ cánh tay siết chặt vòng eo mảnh của Đất Kỷ ra, chỉnh chỉnh cổ áo, đoạn chính ngồi lên long ỷ, cũng không ngẩng đầu, liền nói: “Hạo Nhiên? Người đến ngự thư phòng rồi à?”

Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Khương hậu lệnh ta lĩnh chức Ti mặc, hầu đại vương phê duyệt tấu chương” Cố ý gia tăng ngữ khí tại bốn chữ phê duyệt tấu chương, nhìn qua Đất Kỷ.

Đúng là ngày xấu, làm gì cũng không thành mà! Đất Kỷ dứt khoát vén Khuynh thế nguyên nang, gấp lại mây lớp, thu vào trong tay áo, chầm chậm ngồi lên đùi Trụ vương, một tay ôm cổ Trụ vương, dịu dàng nói:

“Đại vương muốn vẽ rồng cho thần thiếp sao?” Đồng thời hơi hơi xoay đầu, đưa mắt ra hiệu cho Hạo Nhiên, hương thần khẽ động, dùng thần ngữ vô thanh nói “Người muốn gì”

Hạo Nhiên không đáp, Trữ vương trước mặt cũng đã đề bút nhúng nhẹ vào nghiên mực, khinh miêu đậm chuyển, bút phong khúc chiết, vẽ ra một nét dài uốn lượn trên tơ cấm, hoặc phát hoặc phẩy, vẽ liền ra hai sợi râu rồng dài mảnh cùng cái đầu rồng, lại dùng bút khô xoát xoát vài cái, vân vù lững lờ, bày ra nửa đoạn thân rồng như ẩn như hiện, trong khoảnh khắc trường long đằng vân giá vụ, sống động trên giấy.

Đất Kỷ luôn miệng tán thưởng, Trữ vương cười nói: “Cô vẽ có giống không?”

“Giống, giống cực kỳ, thuật đan thanh của đại vương thật sự...” Đất Kỷ còn chưa tăng bốc long cước xong, Trữ vương đã cắt ngang lời nàng: “Cô vẽ rất giống?” [*hội họa Trung Quốc thường dùng hai màu đỏ xanh làm chủ đạo, vì thế nói đến vẽ tranh hay xưng là “Đan thanh” (đỏ xanh)]

Mặt Đất Kỷ liền biến sắc, đưa tay vào trong cổ áo Trữ vương sờ soạng. Trữ vương mặc kệ, xoay đầu hỏi: “Tranh của Cô thế nào?” Trong mắt ẩn hiện tiểu ý. Hạo Nhiên mới tỉnh ngộ, Trữ vương là đang hỏi mình, đành phải đáp: “Cũng được”

“Cũng được?” Trữ vương thấy buồn cười, hỏi tiếp: “Hạo Nhiên khanh muốn xem Cô vẽ cái gì?”

Đất Kỷ vội ho một tiếng, một tay dọc theo cổ Trữ vương trượt xuống, Hạo Nhiên thoáng thấy bàn tay ngọc nọ vuốt ve ***g ngực kiện tráng của Trữ vương, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Chỉ vào đồng tấu chương chông chất trước kim án.

Trữ vương hơi không vui, hứng thú tiêu tán, tiện tay cuộn cuộn tơ lụa vút sang một bên. Lấy tấu chương qua, uể oải lật lật, lại ném trở về. Nói: “Ái phi về trước đi, Cô xem tấu chương chút”

Đất Kỷ không còn cách nào, đành luyến tiếc rời đi. Hạo Nhiên buồn cười trong lòng, thầm than hồ yêu gặp phải mình, cũng tai bay vạ gió. Đuổi Đất Kỷ đi rồi, Trữ vương không nói một lời, vùi đầu phê duyệt, vương phục bị Đất Kỷ lộng đến lằng lộn cũng không thèm chỉnh lý.

Cổ áo mở một nửa, không vạch ra hoàn toàn, lọt vào mắt Hạo Nhiên, chỉ cảm thấy ngượng ngùng khó nói, vài lần nhin không được muốn đưa tay chỉnh gọn cổ áo cho thiên tử, nhưng rốt cuộc vẫn không làm được. Trong cổ áo rộng mở mơ hồ có thể nhìn thấy cơ ngực màu đồng cổ của thiên tử, đầu nhũ màu nâu, phanh ngực kiểu này, cảnh xuân mãn phòng, dù Hạo Nhiên không muốn nhìn cũng chẳng có nơi để trốn.

Đồng hồ nước* kêu không dứt, quầng mặt trời ngã về hướng tây, Hạo Nhiên vô cùng buồn chán, đành phải đưa ánh mắt vào tấu chương trong tay Trữ vương, văn tự thượng cổ cong cong uốn uốn, trúc trắc khó hiểu, ngay cả đoán mò cũng chỉ biết được sơ sơ. Đương nhiên, nét mực quý báu của thiên tử lọt vào trong mắt Ti mặc đại nhân cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo, vô tích khả tầm. Nhưng hần phê chú rất nhiều, đọc nhanh như gió, mặc bút viết xong lại đổi sang chu bút khoanh tròn, đoán chừng là sửa lỗi chính tả cho vị đại thần thất học nào đó. Hạo Nhiên nghĩ đến đây, cảm lòng không đậu cười cười. [*xem hình minh họa bên dưới]

“Sao vậy?” Trữ vương ngừng bút, Hạo Nhiên vội vươn tay kéo hảo cổ áo cho hần, rốt cuộc cũng giải quyết xong chuyện đại sự bậc nhất này rồi, thở phào nhẹ nhõm. Trữ vương hỏi: “Người biết chữ à?”

Hạo Nhiên ân một tiếng, Trữ vương gật đầu nói: “Nghe đồn thời thượng cổ lúc Thương Hiệt tạo chữ, thiên lôi chấn, bách quỷ khóc”

Hạo Nhiên hiếu kỳ hỏi: “Tại sao?”

Trữ vương mỉm cười, cũng không quay đầu, mười ngón giao nhau, đặt trước mặt, ngón cái hơi tách, nhu nhu huyết thái dương, nói: “Chúng thần không muốn nhân loại biết chữ, Thương Hiệt phạm thiên quy, từ đó chúng sinh ngu muội hoang dã bắt đầu biến đổi, nhân gian tranh đấu không ngừng”

Hạo Nhiên minh bạch, nói: “Tin tức bắt đầu truyền bá khắp đại địa, truyền thuyết về thần được dùng phương thức văn tự ghi lại, quyền uy thần bị tước giảm, nhân loại không ngừng tiến hóa”

Trữ vương chưa từng nghe qua những từ mới mẻ như vậy, nhưng suy nghĩ một chút vẫn có thể đoán được đại khái, gật đầu nói: “Cho nên, thần cũng chẳng phải thứ gì tốt”

Hạo Nhiên vừa nghe, lập tức nhắm mắt, co rụt ra sau một chút, hai tay giao nhau che trước người, gập một chân lại, Trụ vương ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn, nói: “Người làm gì vậy?”

Chờ một hồi, không có nghe thiên lôi nổ như dự đoán, Hạo Nhiên kinh ngạc, xem ra thiên tử khinh nhờn thần sẽ không bị sét đánh. Trong lòng hơi ổn định, khoát tay nói: “Không có gì”

Trụ vương biết Hạo Nhiên hành sự không giống cung nhân tầm thường, cũng chẳng lưu tâm mấy, đồng tấu chương nửa tháng trên kim án đã biến mất hơn phân nửa, liền gục trên bàn, nói: “Ấn ấn vai cho Cô”

Ngón giữa của Hạo Nhiên tràn đầy chân khí, lúc cách một tầng hắc sắc vương bào chạm vào vai Trụ vương, đối phương liền có cảm giác ngay, thở dài nói: “Người tu chân tiên gia chính khí suy cho cùng thật lưu loát, Cô ngày ngày ở trong cung, không màng kỹ xạ, già rồi”

Hạo Nhiên đáp: “Thần chưa từng tu tập tiên gia công pháp, một thân chân khí từ lúc sinh ra đã có, không hiểu ứng dụng ra sao. Còn đại vương từ bé cần học khổ luyện, tư chất tiên thiên phối hợp với sự cần mẫn về sau, thần sao có thể so sánh?”

Từ ngữ ca tụng kiểu này Trụ vương hằng ngày nghe rất nhiều, nhưng lời Hạo Nhiên là phát từ nội tâm, chẳng biết tại sao, dường như trong lòng hai người có một tầng dây liên hệ, kéo nhẹ bên này, thiên tử liền xúc động, ngay sau đó trong lòng Hạo Nhiên nghĩ gì, Trụ vương đều biết rõ. Trong lời nói mang theo vài phần vui vẻ và ám áp: “Sự hiểu biết của người dành cho Cô cũng không ít”

Không đợi Hạo Nhiên nói tiếp, Ân Trụ hơi hơi nghiêng mặt qua, nói: “Cô đã bỏ ra quá nhiều thời gian làm những chuyện không muốn làm, cười người không muốn cười, làm thiên tử cũng chẳng dễ dàng gì...”

Mọi âm thanh ngừng lặng, ngoài cửa sổ tiếng trống canh xa xa truyền lại, đầu ngón tay Hạo Nhiên nhẹ nhàng xoa bóp sau gáy Trụ vương, tiên thiên chân khí lưu chuyển, liên tục không ngừng rót vào phong phủ, linh thai* của thiên tử, Trụ vương chỉ cảm thấy khí hải** như trầm vào nước ấm, tứ chi gân cốt thoải mái nói không nên lời, hai mắt lim dim, chưa được bao lâu đã ngủ thiếp đi. [*2 huyết thuộc đốc mạch; **huyết thuộc nhâm mạch, nằm dưới rốn]

Diện dung say ngủ của Trụ vương hoàn toàn không giống dáng vẻ một đại hôn quân mà sử sách miêu tả, trở nên ngây thơ thuần chất, mày rậm nhíu lại cả ngày lúc này mới giãn ra, khóe môi hơi nhếch lên, như một hài đồng dưới sự săn sóc của phụ mẫu đi vào giấc mộng.

Nhưng giang sơn xã tắc này cuối cùng cũng sụp đổ, thiên tử anh tuấn cuối cùng cũng tự vẫn, Lộc Đài rồi sẽ chôn vùi trong biển lửa. Hạo Nhiên nhớ lại kết cục của trận chiến phong thần mấy năm sau, chỉ cảm thấy nỗi chua xót lấp kín tâm can, có lẽ đây chính là cảm giác bất đắc dĩ khi đặt mình vào trong lịch sử, nhìn mọi thứ lao thẳng vào một kết cục sụp đổ mà không cách nào cải biến được, liền thở dài, nhặt bạch bố mà Trụ vương vò thành một cục ban nãy, nhét vào trong tay áo, rồi Thọ Tiên cung.

Chú giải:

— Về tiêu đề: nghĩa là “Bầu bạn cùng quân vương trong đêm khuya”

— Ngũ sắc thần ngữ:

— Tích lậu (đồng hồ nước)

5. Chương 5: Thiên Tử Lâm Triều

Trời tờ mờ sáng, vừa qua canh năm, canh sáu hãy còn chưa gõ mà cửa gỗ Thính Trúc cư đã mở “Két” một tiếng. Khương Thượng về mặt mệt mỏi mệt nhìn lom lom hai gã chấp sự nội cung đứng trước cửa, không biết phát sinh chuyện gì.

Đêm qua canh hai Hạo Nhiên mới trở về, lúc này đang ngủ mơ mơ màng màng, loáng thoáng nghe dưới lầu truyền rằng “Đại vương lâm triều, truyền Ti mặc thị hậu, Hạ đại phu nghị sự...” Nhất thời giật mình một cái, thắt đai lưng qua loa, mò tìm đôi ủng ném dưới tháp, đón Khương Thượng đến sòng vai xuyên qua hậu hoa viên, chạy về phía ngo môn.

Trong thiên điện bách quan châu chực đã lâu, hai phái triều thần phân biệt rõ ràng tụ thành từng nhóm riêng. Thái sư Văn Trọng viễn chinh Bắc Hải chưa về, phía trên bên trái đại phu Phí Trọng, Vũ Hồn đứng đầu; bên phải Tỷ Can, Hoàng Phi Hổ đứng giữa, Hạo Nhiên liếc mắt qua, không thấy nguyên lão tam triều Nguyên Dung thì biết tháng trước đã cáo lão hoàn hương, bèn cùng Khương Thượng đi qua bên phải Hoàng Phi Hổ.

Dáng người Hạo Nhiên cao lớn, đứng giữa nhóm bách quan già cả hơi giống hạc giữa bầy gà, Hoàng Phi Hổ vừa thấy hấn, không kịp chào hỏi Khương Thượng, vội vã kéo Hạo Nhiên qua, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Hạo Nhiên không hiểu, hỏi ngược lại: “Gì vậy? Không phải hôm nay thượng tảo triều sao?”

Vũ Thành vương không biết nên khóc hay cười, nói: “Hạ đại phu thượng tảo triều, Ti mặc ngươi đến thiên điện làm cái gì? Mau tới ngự thư phòng phục thị!”

Nói chưa xong, nơi ngo môn chạy tới một người, tuyên: “Ti mặc đại nhân ở đâu?” Hoàng Phi Hổ thầm nghĩ không xong, vội ngăn người kia lại, chính là chấp sự Trung cung Khương hậu phái tới bắt người, chấp sự hắng giọng, đang muốn trách Ti mặc tự ý rời cương vị, nhưng thấy Hoàng Phi Hổ che chở Hạo Nhiên, nhất thời không dám lỗ mãng. Thừa tướng Tỷ Can, gián quan Mai Bá tới gần rồi rút hỏi thăm chuyện gì.

Hoàng thúc Tỷ Can không biết thì hoàn hảo, vừa nghe liền tức đến trợn mắt dựng râu, mắng: “Đại Vương ở ngự thư phòng cả đêm qua, Ti mặc lại biến mất tăm mất tích, cái đạo lý gì thế này?! Còn không đi mau!”

Thiên tử đã nửa tháng không hỏi chính sự lại một thân một mình thức đêm ở ngự thư phòng, hôm nay lại còn tâm tình hảo như vậy để lâm triều, đúng là chuyện lạ chưa từng nghe kể từ khi Đất Kỷ nhập cung tới nay mà. Phi Hổ vội đẩy Hạo Nhiên ra cửa hồng thiên điện, bên này cũng bắt đầu gõ chuông trống*, thiên điện rộng mở, quần thần tự giác theo thứ tự tiến vào ngo môn, xếp thành hàng đi tới Cửu Gian điện. [*xem hình minh họa bên dưới]

Lại nói Hạo Nhiên chỉnh thẳng mão đen, sải bước chạy về phía ngự thư phòng Thọ Tiên cung, biết Khương hậu sắp tâm gây khó dễ, trước khi lĩnh chức cũng không phải người tới chỉ bảo, cộng thêm tối qua tâm thần hoảng hốt, bỏ Trụ vương một mình trong ngự thư phòng cả đêm. Nhưng sau khi Hạo Nhiên đi rồi, Trụ vương sao không đi sủng hạnh Đất Kỷ? Chuyện này làm hấn thấy cực kỳ khó hiểu.

Vừa nghĩ đến Đất Kỷ, dưới hành lang dài u hương xông vào mũi, yêu nghiệt đứng trước cột sơn đỏ không phải Đất Kỷ thì còn ai? Hạo Nhiên đành phải ngừng cước bộ, đứng tại một nơi cách hồ ly mười bước.

Thân hình Đất Kỷ yếu điệu, chống hông, tay khoác Khuynh thế nguyên nang tựa vào cột toát vẻ thùy mị không nói nên lời, đang giữa hè, trong hồ sen cạnh Thọ Tiên cung từng phiến bèo đung đưa, sương mai phản chiếu bảy sắc cầu vồng hắt lên gương mặt phấn mong manh động nhân của Tô Đất Kỷ, Hạo Nhiên đi cũng không được, ngừng cũng không xong, trong lòng chuyển qua vô số kẻ sách, trầm giọng nói: “Hồ yêu”

Thân thể mềm mại của Đất Kỷ khẽ chấn động, song mục thu ba tựa thủy, quay đầu nhìn lại hấn, từ từ thở dài. Hạo Nhiên cảm thấy không kiên nhẫn, nói: “Thu Khuynh thế nguyên nang lại, ta có chuyện muốn nói với ngươi”

Thật vất vả mới gặp được, Hạo Nhiên cũng không quản Ân thiên tử vẫn còn trong thư phòng, bách quan chờ đợi mỗi mòn trong Cửu Gian điện, dứt khoát tựa lưng vào lang trụ*, hướng Tô Đất Kỷ vẫy vẫy tay. Người kia phong tình vạn chủng, dựa lên, một tay ấn ngực Hạo Nhiên, tay kia vòng qua cổ Hạo Nhiên, ôn ngôn nhuyễn ngữ nói: “Đạo trưởng từ Côn Lôn sơn tới à?” [*cột ở hành lang]

Mỹ sắc trước mặt, nhưng Hạo Nhiên bắt vi sở động, một tay đặt gần khoe môi đỏ của Tô Đất Kỷ, hô hấp hai người gần trong gang tấc, thấp giọng nói: “Hồ yêu, ngươi phụng mệnh Nữ Oa đến mê hoặc Trụ vương, hủy hoại giang sơn Thành Thang, đây là thiên mệnh, ta vốn không nên nhúng tay, nhưng ta muốn tìm một vật, tên Hiên Viên kiếm, có liên quan rất lớn đến ngươi”

Toàn thân Đất Kỷ nhu nhược không xương, mịn nhẵn như tơ, dịu dàng cười nói: “Đạo trưởng...”

“Câm miệng, ta không để người xoay vòng vòng đầu” Hạo Nhiên không kiên nhẫn nói: “Nguyên hình muội người Vương quý nhân vẫn còn đó, đợi thêm thời gian nữa, tu luyện lại thành người cũng không phải chuyện khó, ta và người cũng chẳng có cừu hận gì giải không được”

Đất Kỷ đột nhiên kinh hô một tiếng, dịch thân quay đầu lại, cùng Hạo Nhiên đồng thời nhìn về phía cuối hành lang dài, nơi đó thấp thoáng có bóng người chợt lóe, dường như phát giác hành tung mình bại lộ, vội vàng tiến vào Thọ Tiên cung.

Hạo Nhiên thầm nghĩ hồng бет, nhận ra đó chính là một danh tỳ nữ bên người Hoàng phi, chuyện này nhất định là do Đất Kỷ an bài, dù có cẩn thận cỡ nào cũng để lại dấu vết. Không khỏi cảm thấy phẫn nộ, đang muốn hung hăng tát con hồ yêu một bạt tai cho hả giận, không ngờ Đất Kỷ lại chậm chậm lui một bước. Khuynh thế nguyên nang giữ tung, thay đổi hình dạng.

Hạo Nhiên sợ hết hồn, Đất Kỷ biến thành người mà mình hoàn toàn không quen biết, không ngờ hồ yêu còn có bản lĩnh tùy ý biến hình bậc này, chỉ thấy thân hình Đất Kỷ vươn cao, ngang bằng Hạo Nhiên, trở thành một nam tử trẻ tuổi, mục như giếng cổ, mày tựa chiết đao, màu da trắng ngà, diện dung anh tuấn, toàn thân tỏa ra một cỗ khí thế duy ngã độc tôn.

Là Đất Kỷ biến ảo rồi, hay Đất Kỷ trước mặt vốn giả mạo? Hạo Nhiên thu liễm tâm thần, không ngừng quan sát trang phục trên người nam nhân kia.

Thân trên của nam nhân, đạo bào thoát một nửa, rũ bên hông, lộ ra ***g ngực trắng nõn, bào tុ không gió tự bay, phấp phới giữa không trung, trên mắt cá chân vòng vàng đính đang rung động, hai cánh tay đều là hình xăm phù văn kì dị, mà song nhân lại tựa Tử hải* ngàn dặm, cứ như thế gian vạn vật đều không lọt vào mắt hần. [*biến chết]

So hần với dung mạo anh vĩ của quân vương, thật là một trời một vực. Hạo Nhiên cũng không biết đã thầm niệm bao nhiêu lần không được hoảng hốt, không được hoảng hốt, nam nhân kia đã dán sát trước mặt, tay phải bá đạo ấn Hạo Nhiên lên cột đình, tay trái đặt lên má Hạo Nhiên, sống mũi ma sát qua lại môi hần, khiêu khích lộ liễu.

Tim Hạo Nhiên đập kịch liệt, mấy lần muốn đẩy nam nhân lai lịch bất minh này ra, thoáng thấy khóe môi người đó hàm tiếu, hơi thở giao thoa, lại không tự chủ run sợ. Đang lúc hết sức thất thường, trong không trung chợt có người ho khan một tiếng, Hạo Nhiên vội giãy giụa, đột nhiên trông thấy trên đạo bào nam tử có thêu bát quái đồ.

Đạo Đức kinh phán: lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Vô sinh hữu, hữu sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Nháy mắt tâm trí Hạo Nhiên thông suốt, nhớ tới lời đồn nhất khí hóa Tam Thanh, quay đầu đi chỗ khác, lạnh lùng nói: “Người khinh nhờn Tam Thanh, chính là tử tội”

Ý đồ dò xét của Đất Kỷ bị một lời vạch trần, người biến thành chính là một trong Tam Thanh, lập tức thu khuynh thế nguyên nang, khôi phục thân nữ, thần nhiên nói: “Nếu là đạo hữu Kim Ngao, canh ba đêm nay nô tỳ xin đợi ở ngự hoa viên” Lời vừa thốt, chuyển thẳng ra sau điện, tiêu thất vô tung.

Tiền cung này còn có nam nhân khác sao? Hạo Nhiên nhớ tới tiếng ho khan giữa không trung ban nãy, quay đầu nhìn lại, trời quang vạn dặm, không thấy gì khác thường.

Hạo Nhiên vốn định thăm dò Đất Kỷ, nào biết người bị bốn cột lại biến ngược thành mình. Lập tức nổi trận lôi đình, oán hận đánh một quyền lên đình trụ. Nam tử mặc bát quái bào nhất định là một trong Tam Thanh chẳng sai, Đất Kỷ lại nhận định mình cùng hệ Kim Ngao đảo, chẳng lẽ hình thái đạo nhân bán loa vừa rồi chính là Thông Thiên giáo chủ? Nơi ngọc môn chuông trống kêu vang, từ xa truyền đến, Hạo Nhiên mới nhớ tới chuyện ở ngự thư phòng, vội sải bước tới Thọ Tiên cung.

.

Lại nói Hoàng phi chân trước tiến vào ngự thư phòng, Hạo Nhiên chân sau đã vào tới, bốn danh tỳ nữ đang quỳ bên chân Trụ vương chỉnh lý bào phục, hắc bào kim đai chấm đất, Trụ vương vừa thấy Hạo Nhiên đến, hơi không vui, đang muốn lên tiếng chất vấn thì Hoàng phi nghiêng người khẽ kéo đai lưng Trụ vương, giành trước một bước lạnh lùng nói: “Đến Trung cung chờ xử trí đi, tự có vương hậu nương nương trị người”

Câu nọ đương nhiên là nói cho Hạo Nhiên nghe, nhưng Trữ vương lại cực kỳ mất kiên nhẫn, quay nửa người qua nói: “Cô còn chưa lên tiếng, khi nào đến phiên Hoàng phi vấn tội hả?”

Hoàng phi vừa nghe lời này, lập tức quỳ xuống: “Thần thiếp không dám”

Hạo Nhiên lúng túng vô cùng, đang định quỳ, Trữ vương lại nói: “Miễn đi. Thư phòng này vốn không phải là nơi tần phi các người nên đến”

Hạo Nhiên hiểu ý, lời này là đang đuổi Hoàng phi, người kia vẫn còn mơ mơ màng màng, đứng dậy định tiếp tục hầu hạ Trữ vương, Trữ vương nói: “Cô nói chưa đủ rõ sao? Cút hết ra ngoài!”

Hoàng phi ghi hận trong lòng, nhưng ngoài mặt đành giả vờ hoảng sợ, mang theo bốn danh tỳ nữ lui ra ngoài. Trữ vương lại nói: “Còn chờ gì nữa, Hạo Nhiên người muốn bách quan trút giận hết lên người Cô mới chịu sao?”

Hạo Nhiên đành nhanh chóng bước lên, khom người cúi tay vòng qua eo hổ của Trữ vương, cúi đầu vì thiên tử buộc hảo chân long bào dài, tay vội vàng vàng không ngừng, vừa thấp giọng hỏi: “Đại vương đêm qua ngủ ngon giấc không?”

Trữ vương không đáp, lại nói: “Hoàng phi từ nhỏ theo Vũ Thành vương tập thương lộng bổng, thiếu ôn nhu, người không cần để ý”

“Thần tự rời chức thủ, vốn phải phạt, chỉ mong bản tử đánh nhẹ chút” Hạo Nhiên đáp, tiện tay vấn tóc cho Trữ vương, lấy thiên tử quan cài lên, lại thuận theo cổ áo đem long bào kéo thẳng, rồi xoay người bê khay tấu chương, theo sau Trữ vương bước ra khỏi Thọ Tiên cung.

Từ Thọ Tiên cung tới Cửu Gian điện bất quá chỉ cách có mấy trăm bước, dọc đường Hạo Nhiên nói: “Thần biết đại vương nhất định nhịn không được tự ngủ, mặc kệ thần đứng phạt, liền tự chủ trương, trốn việc trở về Thính Trúc cư”

Trữ vương đưa lưng về phía Hạo Nhiên, khoe miệng nhếch nhếch, đang nhịn cười, nghiêm mặt nói: “Khó được hôm nay tinh thần Cô hảo, thượng tảo triều, văn võ cả triều nên cảm tạ tiên gia chân khí kia của người mới phải”

Mặt trời ban mai chiếu lên người một quân một thần, Hạo Nhiên giật mình, Trữ vương đưa lưng về phía hắn mỉm cười, dù trong lời nói không mang theo chút tiểu ý nào, nhưng mình lại nhất thanh nhị sở, không khỏi kinh ngạc vô cùng, lúc nào mà mình cùng Thương thiên tử lại ăn ý nhau đến mức độ này vậy?

Trữ vương thả chậm cước bộ, hỏi: “Sao vậy?” Vẫn không quay đầu lại.

Hạo Nhiên càng kinh ngạc, nói ra suy nghĩ trong lòng, Trữ vương cười nói: “Cô nói rồi, có người, trời sinh tâm thần đã bị một sợi dây vô hình gắn liền một chỗ. Cho dù cách nhau vạn dặm, chưa bao giờ gặp mặt, nhưng đến khi gặp nhau, lại cảm thấy quen thuộc bội phần, giống như tiền thế tạo nên...”

Trữ vương chợt thấy lờ lờ, chuyển hướng câu chuyện: “Văn võ toàn triều, không, thiên hạ Thành Thang, chỉ có một mình Hạo Nhiên người mà thôi” Rồi lại thản thục nói: “Trong tám tối, vận số đã định, chỉ là phạm nhân ngu độn chúng ta không thể biết...”

Hạo Nhiên hoàn toàn không nghĩ Trữ vương lại đưa ra những lời này, đang muốn nói thêm gì đó thì đã đến cửa sau Cửu Gian điện. Chấp sự xuống ngựa, vung mộc chùy gõ lên phiến đồng*. [*xem hình minh họa bên dưới]

Mành châu mở, hoàng sa vén, bách quan tung hô vạn tuế.

Trữ vương ngồi xuống, Hạo Nhiên lúng ta lúng túng chắt tấu chương lên kim án, Hoàng Phi Hổ hướng lên phía trên quân thần nháy mắt, ý bảo Hạo Nhiên phải một tay bê, không được để xuống, tiếc rằng Hạo Nhiên lại không thấy, Trữ vương nhìn thâm buồn cười, cũng không để ý tới, khụ một tiếng, nói: “Có việc thì tấu, vô sự bãi triều”

“Thần có việc tấu!” Ngồi giữa bách quan, gián quan Mai Bá bước ra khỏi hàng.

Hạo Nhiên rút cuộc cũng chắt hảo đồng thẻ tre, sau cùng còn bị trượt xuống một quyển, đành phải giả dò như không có chuyện gì xảy ra, đứng thẳng mặt hướng xuống bách quan mới nhìn thấy Hoàng Phi Hổ ra

hiệu liên tục, tay phải đặt ngang, tay trái nắm quyền, không ngừng làm động tác mài mực, mới tỉnh ngộ lại, lấy nghiên mực thổi mực, cẩn thận mài ở góc bàn.

Mai Bá đầu tiên là đập đầu, quỳ mọp xuống đất, nâng hốt bản* nói: “Thần nghe thấy: ‘Quốc chi tương hưng, tất có điềm lành; quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt. Đại vương nửa tháng không thượng triều, ngày ngày ầm yển, đêm đêm hoan ngu...” [*thể mà bách quan khi thượng triều cầm, ghi những gì cần bẩm báo hoặc những gì vua cần dặn]

Hạo Nhiên vừa nghe lời ấy, thiếu chút nữa đã giã thổi mực vào tay Trụ vương, thầm nghĩ Mai Bá đây chẳng phải là tìm chết sao. Thiên tử thật vất vả mới thượng triều một lần, người lại chỉ đông nói tây, không đến còn đỡ, vừa đến đã bị mắng, sáng sớm nói chút quân báo Bắc Hải, công trình kênh đào mới đúng. Cứ thế thì dù cho không có Khuynh thế nguyên nang của Đất Kỷ bên cạnh, không chừng vị thẳng tính này cũng bị Trụ vương rống cho mặt xám mày tro.

Nhưng thiết lập ra chức gián quan là có dụng ý gì? Hạo Nhiên thật không hiểu chuyện, gián quan từ lúc Thang vương tại vị đã được truyền thụ đời đời rồi, tác dụng tương tự như “Ngự sử đại phu” ở hậu thế, chuyên quản cứ chỉ lạc lối của thiên tử, hành trách nhiệm chỉ bảo, lời bách quan không dám nói thì gián quan phải nói, có thể xem là người đầu tiên chọc giận thiên tử, xướng mặt đen*. [*trong hát tuồng có xướng mặt trắng và xướng mặt đen, mặt đen đóng vai ác]

Trụ vương đã sớm đoán được ngồi lên Cửu Gian điện, sự kiện đầu tiên chính là chịu Mai Bá mắng một trận, trong lòng đã có chuẩn bị, khép hai mắt lại, không hé một từ. Lại nghe gián quan nói tiếp: “Văn thái sư Bắc phạt chưa về, thiên tử hoang phế triều chính...”

Cho đến khi Mai Bá niệm “Hậu cung yêu khí nặng nề, trăm miền mỹ sắc, hại quốc hại dân” thì rốt cuộc Trụ vương không nhịn được nữa, định lên tiếng cắt ngang, Mai Bá lại lạnh lùng nói: “Mong đại vương thông tư hối cải! Hành động khi chưa muộn!” Tấu xong rồi.

Trụ vương mở long mục, thản nhiên nói: “Cô không phải đã đến rồi sao? Vị ái khanh nào còn có bản tấu nữa?” Nói vậy chính là bắt Mai Bá tiếp tục quỳ, Tỷ Can lại rời hàng nói: “Thần có bản tấu”

Tỷ Can thân là hoàng thúc, thượng triều cũng không quỳ, chỉ khom lưng nâng hốt, đứng bên cạnh Mai Bá. Trên điện chỉ có Hạo Nhiên cảm thấy được Trụ vương nộ khí cực đại, thầm cầu nguyện lão gia hỏa đừng có lại bóc vẩy ngược thiên tử nữa mới hảo, may mà Tỷ Can tấu đều là chuyện dân sinh, Trụ vương nghe nửa ngày, long nhan dần hoãn, lấy tấu chương phê duyệt đêm trước qua, một năm một mười, nói đại khái. Lại mặc bút chấm tròn, hạ vài đạo ngự chỉ, phân phát tới quan viên chủ trì. Hạo Nhiên lại thấy ánh mắt của cả triều văn võ dưới điện đều tập trung lên người mình, toàn thân lúng túng nói không ra lời, đành phải lấy thổi mực qua, viện cớ cúi đầu, không nhìn chính diện với bách quan nữa.

Cà tóit cà lui, mài đầy nguyên khay mực lớn, thậm chí tràn khỏi mép nghiên mực, đêm qua lại ngủ không đủ, uể oải dần sinh, tinh thần hoảng hốt, chợt nghe Tỷ Can cất cao giọng nói ba chữ “Hiên Viên phản”, không khỏi giật mình một cái, thổi mực gãy “Bặt” làm hai đoạn, nửa đoạn cầm trong tay, đoạn kia chịu lực bắn lên, mang theo đốm đốm mực nước bay ngang ra ngoài, đập vào mặt Trụ vương, lưu lại vòng mắt đen, kéo dài một lần mực.

Lập tức cả triều đua nhau ồ lên, vài người nhịn không được, phì cười tại chỗ.

Tử tội! Đây chính là tử tội! Hạo Nhiên thầm ai thán một tiếng, từ sau khi tiến cung cảm thấy vô luận làm cái gì cũng đều là chết chưa hết tội, chỉ muốn đơn giản cầm nguyên cục ngọc tỷ truyền quốc nuốt vô bụng cho xong, liệu toàn thân, chấp sự cạnh điện đã luống cuống chân tay, lấy vải tơ lau chùi. Chẳng ngờ Trụ vương quát: “Hoảng hốt cái gì!” Tiện tay lấy vải tơ qua lau lau hai ba cái, nói tiếp: “Hiên Viên phản có vật gì?”

Không thấy thiên tử nộ phát trùng quan quả thực là ngoài dự đoán của bách quan, nếu đổi lại là người khác gây nên chuyện động trời này, không tru cửu tộc cũng bị kéo ra ngoài điện loạn côn đánh chết. Bách quan vừa hoảng vừa sợ, đều kinh thần bản lĩnh gây họa của Ti mặc này quả đúng là dày công toi luyện, mức độ thụ sung cũng đạt tới tột đỉnh.

Tỷ Can lập tức nhân cơ hội nói tiếp: “Dã hồ trong Hiên Viên phản thành đàn, hài cốt quá nhiều, lâu ngày dài tháng, sợ có hồ thành tinh, lão thần khẩn thỉnh đại vương phái binh tới tra xét”

Nghे nói Hiên Viên phần là sào huyết của Đất Kỷ và Vương quý nhân, Tỷ Can có vẻ đã sớm sinh lòng nghi hoặc đối với Đất Kỷ, từ khi hồ yêu tiến cung, Triều Ca thường có dã hồ ẩn hiện, mỗi khi đến đêm trăng tròn, tất có hồ tinh theo cung tường rời đi. Hoàng Phi Hổ phát hiện chuyện này bèn thông báo với Tỷ Can, Tỷ Can lại phái người đi theo vết chân dã hồ, tra ra trong Hiên Viên phần có hơn trăm con hồ ly, chuyện kỳ quặc này Đất Kỷ quyết không thoát khỏi liên can, nên cố ý khải tấu lên Trụ vương.

Trụ vương nói: “Như vậy liền y theo lời hoàng thúc, Vũ Thành vương phái một đội binh tới xem thử” Hoàng Phi Hổ lĩnh dụ lệnh, bách quan không bản tấu nữa, Trụ vương nói: “Bãi triều” Thế là treo cái vòng mắt đen, xách con quỹ liều lĩnh nhà mình đi, Hoàng Phi Hổ lãnh binh đến Hiên Viên phần, muốn biết mọi chuyện thế nào, hạ hồi phân giải.

giải.

__ Chuông trống:

__ Hành lang dài

__ Phiến đồng:

6. Chương 6: Bí Hội Canh Ba

Trụ vương phát tay bãi triều, vết mực trên mặt vẫn y nguyên, rời Cửu Gian kim điện, không về Thọ Tiên cung mà men theo con đường mòn đi ra phía sau hoa viên. Hạo Nhiên đành phải theo sau thiên tử, không lên tiếng, cũng không dám âm thầm bỏ chạy.

Ánh dương đầu hạ ảm áp, khắp vườn thược dược hé nở, đôi mắt nhìn đều là phồn hoa rực rỡ nói không nên lời, Hạo Nhiên bị cảnh phồn hoa nở rộ hấp dẫn, tâm sinh cảm xúc, thỉnh thoảng dừng trước hoa viên, suyt nữa đã đụng vào lưng hồ thiên tử, vội thu cước bộ đứng lại.

Trụ vương nói: “Có phiền muộn gì? Thấy người đâu có giống loại người thương xuân bi thu”

Hạo Nhiên ngấm thược dược đua nhau khoe sắc khắp vườn, lắc đầu nói: “Người không hiểu đâu”

“Ta không hiểu?” Trụ vương giễu cợt.

Hạo Nhiên giật mình phát giác mình nói năng lỗ mǎng, liền tạ tội, nói tiếp: “Ở gia hương thần chưa từng thấy hoa này nở rộ”

Trụ vương gật đầu, hỏi: “Vậy có hoa gì?”

Hạo Nhiên thở dài: “Thất hợp long thảo”

Trụ vương chậm rãi nói: “Hoa thất hợp long thảo độc tính không cạn, sau khi tiếp xúc da thịt sưng đỏ khó chịu, phần hoa nhập thể, chậm thì cổ họng xuất huyết không ngừng, số lượng nhiều sẽ trí tử. Nhiều bao nhiêu?”

Hạo Nhiên không ngờ Trụ vương đọc nhiều sách vở, ngay cả y lý dược tính cũng tinh thông, đáp: “Khắp nơi đều có, phủ kín núi đồi, hoa thất hợp long thảo sinh trưởng trên xác người”

Trong lúc nói chuyện Trụ vương đã đi vào giữa bụi thược dược, nơi đó dùng gạch đá xây một khối thạch địa, xung quanh đài vuông dựng vài giá gỗ, trên có mười tám loại binh khí, Trụ vương thuận tay lấy hai thanh mộc kiếm, ném cho Hạo Nhiên một thanh, cười nói: “Cô từ nhỏ đã cùng Hoàng Phi Hổ tập võ tại đây”

Hạo Nhiên ước lượng mộc kiếm trong tay, tuy nặng trĩu nhưng cũng có thể nâng lên được, tức thì giương kiếm hoa, mũi kiếm không dám hướng về thiên tử mà tà tà xoay đi.

Trụ vương nói: “Văn thái sư dạy ta và Phi Hổ luyện kiếm, thức đầu tiên chính là ‘Tứ phương thần phục’”

Nói xong một kiếm quét ngang tới, Hạo Nhiên vội dừng kiếm nghênh đón, song kiếm tương giao, như đánh vào bông rách. Hạo Nhiên biết thiên tử muốn dạy hắn kiếm thuật phòng thân, lập tức ngưng thần ghi nhớ, chốc lát người tới ta đi, phá hơn mười chiêu. Vầng dương lên cao giữa trời, Hạo Nhiên luyện đến mồ hôi đầm đìa, bất tri bất giác Trữ vương cũng đã diễn xong một bộ kiếm pháp.

Hạo Nhiên thiên tư thông tuệ, Trữ vương chỉ dạy một lần mà đã ghi nhớ không quên, người làm sư môn nguyên nhất không gì ngoài đồ đệ mình vừa chỉ liền hiểu, hướng chỉ hai người lại tâm linh tương thông. Trữ vương dạy đến hưng khởi, cưỡi cửu ngũ long bào trên người, tùy ý mặc bên hông, một thân mồ hôi dưới dương quang lóe điểm điểm quang trạch. Đối sang mộc kích, một chiêu phượng điểm đầu lướt qua gáy Hạo Nhiên.

Chỉ thấy Trữ thiên tử mình trần xông trận, cường tráng anh vĩ, treo nửa bên mắt gấu mèo, tươi cười rạng rỡ, giống như đại nam hài vất vả lắm mới tìm được bạn chơi cùng, nào có nửa điểm đáng dấp của một đại hôn quân trong sách sử.

“Mệt sao?” Trữ vương cười nói với hắn.

Hạo Nhiên vội lắc đầu, Trữ vương thu mộc thương, tiện tay ném qua một bên, lau mồ hôi nói: “Hôm nay dạy hơi nhiều rồi, rảnh rỗi hảo hảo luyện tập, những chiêu thức khác lựa ngày nào đó diễn tiếp”

Trở về Thọ Tiên cung, Trữ vương tỏ vẻ tận hứng thư sướng, phân phó Hạo Nhiên chờ bên cạnh, mình đi tắm gội trước.

Hạo Nhiên đứng cạnh long tháp, nội tâm thiên nhân giao chiến, bách vị tạp trần. Bắt đầu từ nhỏ, những người mình quen biết, những việc mình trải qua, không có chỗ nào không vì lợi ích bản thân, sinh tồn người lừa ta gạt, Hạo Nhiên toàn dựa vào vận số u tối và thiên phú mới gian nan tồn tại được trong loạn thế mấy ngàn năm sau, lại chịu vô số lừa dối, nhiều lần suýt chết nhưng vẫn sống, chỉ cảm thấy quanh thân không có lấy một người bằng hữu, chưa bao giờ có người nào để chân chính phó thác, tin cậy.

Nhất thời trong lòng vọng động, muốn đem kết cục của sáu trăm năm giang sơn Thành Thang và Trữ thiên tử nói toạc ra. Nhưng ngàn câu vạn chữ, chuyện này phải nói từ đâu đây?

“Nhiều ngày không vận động, hôm nay gân cốt đau nhức hiếm thấy, thống khoái ra một thân mồ hôi” Thanh âm Trữ vương từ sau sa trường truyền lại, đối gương thay y phục, lát sau liền đổi bộ tơ bào sạch sẽ thả bước ngồi lên kim tháp. Hạo Nhiên vừa thấy, tức khắc phi thường lúng túng, những chuyện suy nghĩ lúc nãy toàn bộ đều vút ra ngoài trời.

Hoàng Đế hưng bang, Luy Tổ nuôi tầm, tơ tầm kéo thành lụa, tơ lụa thuần là loại vải vóc cực kỳ trân quý ở thượng cổ, mềm nhẹ như vô hình, đông ấm hạ lạnh. Tơ bào cực mỏng khoác trên người Trữ vương, dùng đai vải lông lẻo thắt một cái kết, bên trong hoàn toàn không có y vật, giống như xích thân hỏa thể, da thịt toàn thân thấy đến nhất thanh nhị sở.

Mặt Hạo Nhiên đỏ tới mang tai, dời ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng Trữ vương, người nọ như phát hiện được, cười nói: “Lại ngăn gỗ lấy hai cái hộp qua đây”

Hạo Nhiên y lời làm theo, không chờ thiên tử phân phó, mở một hộp, bên trong đựng mấy miếng long dẫn hương, trong lòng hiểu ý, lấy ra một miếng, đặt vào trong lò trầm hương, hương khói lượn lờ bay lên, cả phòng hương thơm say người. Nhìn tới hộp khác, bên trong lại là mỡ dê thể rắn không biết có tác dụng gì.

Bên kia Trữ vương thần nhiên nói: “Qua đây bóp vai cho sư phụ”

Dạy có vài chiêu kiếm pháp đã mặt dày tự xưng là vi sư rồi, Hạo Nhiên không khỏi dở khóc dở cười. Lấy ra một miếng du cao nhỏ, hòa tan vào lòng bàn tay, Trữ vương thoát nửa thân tơ bào, úp sấp trên giường, để Hạo Nhiên xoa chút mỡ, ngồi trên giường đẩy qua đẩy lại.

Trữ vương trầm giọng nói: “Cô ở cùng người mấy ngày, thường cảm thấy người xem Cô như thân nhân, lúc bầu bạn thì người thật tâm vui vẻ, nhưng hoan nhạc chưa qua đã chuyển thành đau thương, thực sự là tức cảnh sinh tình, hoài niệm song thân?”

Hạo Nhiên không ngờ thiên tử lại nhìn mình thấu triệt như thế, trong lòng trần trở, khó có thể chọn lựa, Trữ vương lại nói: “Hôm qua hiếm khi Cô được ngủ an một đêm, lúc người đi vì sao lại thở dài?”

Thoảng chốc tâm linh Hạo Nhiên trong suốt, biết chắc Trụ vương tâm như gương sáng, lòng trân trọng đối với mình có lẽ xuất phát từ một mảnh chân tình. Cảm thấy trước mũi cay cay, cho dù phạm thiên điều cũng không còn sợ nữa, rốt cuộc nói: “Ta lo chuyện đại vương đề thơ trên Lê Sơn khinh nhờn thần linh” Bất tri bất giác, trong lời nói lại mang chút tâm nguyện khó hiểu.

Trụ vương nghiêng đầu ra, trông thấy Hạo Nhiên ngừng tay, đôi mắt ửng đỏ, liền mỉm cười nói: “Thiên tử cũng là người, đương nhiên sẽ có lúc phạm sai lầm. Chẳng biết tại sao, lúc ta vừa thấy tượng Nữ Oa nương nương liền không tự chủ được sinh ra những ý niệm đó”

“Cô sai rồi” Trụ vương thản nhiên nói.

Ngắn ngủi ba chữ, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng lấp kín một loại cảm giác vô lực nói không thành lời, tiếc rằng ván đã đóng thuyền, thơ người đề đã hủy diệt chính mình, cũng hủy diệt luôn giang sơn.

Trụ vương lại nói: “Truyền người tuyên Phi Hổ đến” Chợt nhận ra Hoàng Phi Hổ đã bị phái đi Hiên Viên phần điều tra hồ yêu rồi, tự giễu nói: “Quên mất, quên mất. Tuyên Ân Phá Bại”

Hạo Nhiên không hiểu, đi ra cửa Thọ Tiên cung, sai một chấp sự truyền thống lĩnh ngự lâm quân Ân Phá Bại đến, Trụ vương vẫn nằm sấp như cũ, không nhìn Ân Phá Bại, chỉ ra lệnh: “Người mang theo vài người, đến Lê Sơn Oa hoàng cung gột rửa sạch thơ ta đề trên bích họa, xuất cung nếu có người hỏi, không cần nhiều lời, cứ nói Cô phân phó người đi làm chút chuyện”

Trong lòng Hạo Nhiên run rẩy, tay chân phát lạnh, ngoảnh đầu nhìn lên mái hiên cung điện, chạng vạng trời quang như tẩy, chẳng có chút hiện tượng thiên khiển nào. Minh cải biến lịch sử rồi sao? Trên sách sử không có chuyện Thương thiên tử lau đi đề thơ. Ân Phá Bại lĩnh mệnh đi rồi, đạo ngự chỉ này như tình thiên phích lịch, chắn đến Hạo Nhiên không biết làm sao.

Trụ vương cười nói: “Làm sai chuyện đương nhiên phải sửa chữa, Cô cũng là người. Mười lăm tháng ba sang năm, ngày sinh Nữ Oa, Cô lại đến bái tế lần nữa, hảo hảo tạ tội trước tọa Nữ Oa, lời để vương thấu tận trời xanh, Nữ Oa nương nương là mẹ của nhân loại, chắc sẽ không để bụng chút chuyện của nhi tử...”

Hạo Nhiên giành nói: “Đại vương!”

Trụ vương mỉm cười: “VẬY ĐÃ GIẢI ĐƯỢC KHÚC MẮC CỦA NGƯỜI CHƯA?”

Hạo Nhiên vừa mừng vừa sợ, mừng vì chuyện khinh thần đã được đền bù, hơi mù tiêu tán, Trụ vương bảo vệ được giang sơn, không phát sinh thảm kịch Lộc đài tự thiêu nữa, chỉ cần hiệp trợ Khương Tử Nha đuổi Đát Kỷ đi, hoặc nghĩ cách phá Khuynh thế nguyên nang là được; lùi thêm một vạn bước, mình lúc nào cũng ở bên cạnh Trụ vương là sẽ có thể bảo vệ Trụ vương không bị mị hoặc.

Song càng sợ hãi chính là, lời dặn dò lúc trước của Đông Hoàng vẫn còn văng vẳng bên tai, không được cải biến lịch sử, bằng không nhất định sẽ có đại họa, dễ dàng thay đổi thiên số như vậy, hơn nữa lại không có sấm sét thiên nộ, chẳng lẽ chuyện tẩy thơ đã được định trước là sẽ phát sinh, chẳng qua sách sử không có ghi lại? Nhưng nếu không phải mình xuyên việt tới, Trụ vương sao có thể ăn năn mà phái Ân Phá Bại đi tẩy thơ chứ?

Đang lúc tinh thần hoảng hốt, Trụ vương lại nói: “Người muốn bỏ mặc Cô bao lâu nữa?”

Hạo Nhiên vội đặt bàn tay lên lưng Trụ vương, Trụ vương nói: “Này đã định rồi, sau này không được đề cập cùng người khác nữa. Nói Cô nghe về gia hươu người đi. Bằng hữu của người?”

Hạo Nhiên lắc lắc đầu, đem mấy chuyện nhân quả, thời gian phức tạp kia xua đi, đáp: “Nơi...Ta ở, có một loại tiên thuật gọi là ‘Hạt nhân’.”

Lúc này Hạo Nhiên và thiên tử không còn ngăn cách nữa, quyết định đem toàn bộ thân thế lai lịch của mình khai báo rõ ràng, dùng phương thức Trụ vương có thể nghe hiểu nói: “Hạt nhân là một loại kỹ thuật, cũng được xem như binh khí sát nhân uy lực cường đại”

Trụ vương không khỏi hiếu kỳ nói: “Cường đại cỡ nào?”

Hạo Nhiên nói: “Một phát bắn xuống có thể hủy diệt cả Triều Ca, ở gia viên ta, đại đại tiểu tiểu, thế lực đông đảo, có bộ lạc sử dụng năng lượng hạt nhân phát điện...Phát điện chính là cung cấp sức nóng, nâng

cao chất lượng sinh hoạt của bách tính. Đương nhiên cũng dùng làm vũ khí”

Trụ vương cái hiểu cái không, nhưng tư duy thông minh, vừa nghe liền hiểu được yếu điểm, đánh giá: “Thanh kiếm hai lưỡi”

Hạo Nhiên gật đầu nói: “Đúng, kiếm hai lưỡi. Trong đủ loại tranh đoạt lợi ích, tư lợi che mờ lương thiện, chiến tranh hạt nhân bạo phát, phá hủy toàn bộ môi trường, chính là...”

Hạo Nhiên không biết hình dung thế nào, khoa tay múa chân nói: “Thiên lôi hủy một tòa thôn trang, thế là xong, chỉ còn lưu lại phế tích. Còn vũ khí hạt nhân sau khi đã hủy diệt một địa phương rồi, sự ô nhiễm của nó vẫn còn tồn tại, liên lụy mấy vạn dặm khu vực nhân loại xung quanh đều sẽ chịu ảnh hưởng, mẫu thân nhiễm phóng xạ, sẽ sinh ra anh nhi quái thai, đầu lớn như vậy, hoặc song sinh dính nhau...”

Trụ vương trở mình, khó có thể tin nhìn Hạo Nhiên, giống như cho rằng lời hắn nói là bịa đặt vô căn cứ: “Vậy rồi sao?”

Hạo Nhiên kéo tay Trụ vương qua, thuận theo cánh tay thiên tử xoa nắn, nói tiếp: “Quái vật, khắp nơi đều là quái vật mà chiến tranh hạt nhân tạo thành. Mỗi một ảnh hưởng của bức xạ hạt nhân thường kéo dài mấy chục năm thì thiên địa cảnh vật mới có thể chậm rãi tiêu trừ nó. Nhưng người đã phóng vũ khí hạt nhân, hủy đi một thành bang của ta, ta đương nhiên không cam lòng yếu thế, muốn ăn miếng trả miếng”

“Cứ như vậy, đạn hạt nhân càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, ô nhiễm tích lũy đến mấy ngàn năm đã không cách nào tiêu trừ được nữa. Nhân loại bị phóng xạ mất luôn năng lực sinh dục. Không còn trẻ sơ sinh ra đời nữa, thanh niên trai tráng lần lượt chết đi. Không hoa cỏ, không cây cối...Thực vật duy nhất chính là long thảo hoa, mạn thù sa hoa dị hóa...Chúng bao trùm toàn bộ chiến trường tràn ngập thuốc súng, nhân loại không còn tương lai, không còn ánh sáng”

Trụ vương chỉ nghe không nói lời nào, bỗng lại hỏi: “Phát sinh chuyện lớn như vậy, đến nỗi đoạn tử tuyệt tôn mà thần linh cũng không quản sao? Nữ Oa nương nương, Đông Hoàng Thái Nhất, Tam Thanh đi đâu cả rồi?”

Hạo Nhiên đáp: “Quản, mặc dù chỉ có rất ít người bái tế thần linh, nhưng Đông Hoàng đại nhân cũng là thần của nhân loại” Suy nghĩ của hắn như bị một thanh đao nhọn chặt đứt, một câu của Trụ vương đã chạm đến lĩnh vực mà hắn chưa từng nghĩ tới, thần đâu? Chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất đẩy hắn tới đây tìm thập thần khí, lúc chiến tranh hạt nhân phá hủy thế giới, Nữ Oa, Phục Hi, Tam Thanh ở đâu? Chẳng lẽ đều chết trong chiến tranh hạt nhân rồi? Giữa khoa học kỹ thuật và đạo thuật, tiên nhân có quan hệ mật thiết gì?

Hạo Nhiên ấn đến mu bàn tay Trụ vương, nói: “Ta phụng mệnh Đông Hoàng đến tìm thái cổ thập khí, mới có thể lọc sạch gia viên ta”

Trụ vương lại hỏi: “Thập khí tên gì? Làm sao lọc sạch?” Hạo Nhiên đối với việc này cũng hiểu biết lơ mơ, lắc đầu nói: “Nghe Đông Hoàng đại nhân bảo, chuông kiếm rìu bình tháp, cầm đỉnh ấn gương thạch, thập thần khí tề tụ, cộng hưởng với ‘Hải luật’* là có thể chế tạo nguyên khí thiên địa vô cùng vô tận, loại bỏ ô nhiễm do bức xạ hạt nhân tạo thành” [*luật hải hòa]

Hạo Nhiên lại nói: “Ta...Thần tiên cung là ôm tâm tư, nghe nói Hiên Viên kiếm ở cạnh thiên tử tọa tại Triều Ca...”

Trụ vương khoát tay, trầm tư không nói, tựa như hoàn toàn không nghe được lời của Hạo Nhiên, nửa ngày sau lên tiếng: “Ngày mai Cô sẽ chiếu lệnh thiên hạ, tìm kiếm cho người”

Trụ vương lại nói: “Sau khi người tìm đủ thập thần khí rồi sẽ thế nào? Trở về nhà?” Vừa nói vừa nhìn qua Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên cảm thấy trong mắt thiên tử chứa ý tứ hàm súc nào đó nói không nên lời, ngốc ngốc không thốt được nửa câu, tay đối tay cùng Trụ vương, trong lòng Trụ vương khê động, ngón tay khép lại, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, chậm rãi nói: “Cô tìm thập thần khí kia cho người, người mang về, xong chuyện hãy trở lại Triều Ca”

Hạo Nhiên rất lâu sau mới đáp: “Vâng”

Trụ vương kéo bàn tay Hạo Nhiên đặt lên ngực trái của mình, khép hai mắt lại, buông tay, không nói thêm gì nữa. Hạo Nhiên lập tức minh bạch, sau sự trầm mặc kia của thiên tử chính là một lời hứa hẹn không thể đổi ý.

Ngự hoa viên bên ngoài cửa sổ, côn trùng kêu râm ran, trong điện trầm hương cháy hết, hóa thành tro bụi. Trụ vương nhắm mắt, giống như đang lắng nghe nhạc khúc vào đêm, hoặc giống như đã ngủ, thân mình trần trụi, nước da nam tử hơi ngăm đen, toàn thân thoả đầy mỡ dề, như một pho tượng điêu khắc cực mỹ.

Hạo Nhiên không dám nổi lên nửa điểm suy tưởng, động tác trúc trắc, dọc theo tiểu phúc thiên tử ẩn xuống, đụng đến bắp đùi hắc, tay phải ấn đan điền, đang muốn vận chuyển chân khí thì Trụ vương chậm rãi vươn một tay, phủ lên mu bàn tay Hạo Nhiên, men theo thể mao rậm rạp đẩy xuống đan điền, để Hạo Nhiên nắm lấy.

Tay Hạo Nhiên đầy mỡ dề, không biết làm sao mới hảo, đành phải dùng lòng bàn tay ma sát lên xuống. Hồ hấp Trụ vương nặng nề, một lát sau liền tiết. Hạo Nhiên đổ bưng cả mặt, lấy khăn lụa qua lau lớp mỡ trắng mịn trên tay, lại giúp đế quân chùi sạch sẽ, kéo chăn mỏng qua, đắp lên người Trụ vương, đi ra ngoài tắm điện, đến bậc thang ngồi xuống.

Trụ vương khép mắt, nói: “Qua đây ngủ”

Hạo Nhiên cũng không quay đầu, nhớ tới cuộc hẹn với Đất Kỷ vào canh ba đêm nay, đáp: “Thần không dám” Vẫn mang tâm thần bất định, nhìn màn trời đen nhánh, trăng sao ẩn diệu, núi non mờ ảo, trong ngự hoa viên mọi côn trùng ngừng kêu, nơi xa như có mây đen cuộn cuộn kéo đến, sấm rền từng trận.

Trụ vương không để ý Hạo Nhiên vô lễ, hỏi: “Có biết vì sao Cô muốn dạy võ nghệ cho người không?”

Không chờ Hạo Nhiên hồi đáp, Trụ vương đã nói: “Người là người bên cạnh Cô, nếu có thích khách, Cô thân là thiên tử, cũng không thể tự mình động thủ, đành phải dùng đồ nhi người ra mặt thu thập thôi”

Nói chưa xong, Hạo Nhiên đã bật cười, nói: “Trên đời này đâu ra nhiều thích khách như vậy, thần còn phải thủ bên cạnh đại vương một tắc không rời, lãnh có một phần bổng lộc mà làm công việc của bốn người, vừa làm thư đồng, lại làm Ti mặc; vừa làm thị vệ, kiêm luôn phi...” Chợt thấy lỗ lờ, vội cắt đứt câu chuyện, ngượng ngùng không nói. Nói mấy lời này thật càn rỡ, nhưng Hạo Nhiên cảm thấy giữa mình và Trụ vương không giống quân thần mà giống bạn thân hơn. Biết dù mình có nói thế nào, thiên tử cũng sẽ không so đo.

Quả nhiên Trụ vương cũng bật cười, muốn làm chuyện phòng the với một nam tử, chung quy cảm thấy có chút kỳ quặc, bèn không đề cập nữa, nhưng nửa ngày sau lại nhịn không được thở dài nói: “Thương Thang ta chưa từng có nam phi”

Lời vừa thốt, trực tiếp đem Hạo Nhiên sắc muốn té ngã, vội khoát tay nói: “Thần mới rồi lỗ lờ, đại vương không cần để ý”

Thanh âm Trụ vương nhỏ dần, nói: “Đã là người thân cận, vốn không cần để ý những thứ đó...” Một lúc lâu sau khí tức bình ổn, có lẽ đã ngủ rồi.

.

Sắp tới canh ba, Hạo Nhiên truyền một tên chấp sự trong cung tới, phân phó vài câu, rồi đi sâu vào ngự hoa viên. Cứ nghĩ sẽ đổ mưa nhưng vẫn chưa thấy gì, một luồng khí nóng bức nơi nơi đè ép, nhưng Hạo Nhiên lại như nhìn thấy một mảnh thiên địa mới, vui sướng dào dạt khó nói trong lòng. Nghĩ nên nói cho Đất Kỷ biết chuyện Vũ Thành vương tiểu trừ Hiên Viên phần, để nàng quay về sào huyệt dẫn già trẻ toàn gia đi tị nạn, hết thấy đều chưa thành hình, trọng thần chưa trực, Khương hậu chưa chết, hối vẫn không muộn.

Theo con đường mòn đến sau giả sơn, xa xa trong bóng tối có một người đứng, Hạo Nhiên ngừng cước bộ, loáng thoáng có thể nhận ra thân ảnh kia không phải hình dáng Đất Kỷ.

“Hôm nay bị Thông Thiên giáo chủ lừa bốn mà vẫn còn thoải mái sao, lão đệ?” Là giọng nam nhân!

Hạo Nhiên thu liễm tâm thần, lạnh lùng nói: “Người là ai? Hồ yêu đâu?”

Nam nhân xoay người lại, phía chân trời một đạo chớp lóe xẹt qua, Hạo Nhiên thấy rõ được diện dung hắc. Nam nhân kia chỉ cao bằng Khương Thượng, ước chừng sáu thước, trên đầu đội cái mũ nhọn hình thù kỳ

quái, một đôi mắt mèo xanh biếc lóng lánh trong bóng tối, tay cầm một thanh cốt trùy dài hơn tấc. [*thước (xích) đây là đơn vị đo của Trung Quốc, bằng 1/3m]

Nam nhân nói: “Nhanh như vậy đã quên ta rồi?” Thanh âm hoảng hốt mang chút quen thuộc, Hạo Nhiên tức khắc tỉnh ngộ, tiếng ho khan ban sáng kia chính là của Thân Công Báo!

Hạo Nhiên trầm nghĩ tính sai rồi, thực lực tiên đạo quá bất đồng so với ghi chép trên sách sử, cư nhiên quên mất bên phe cánh Đát Kỷ còn có người này!

Ta tìm được hình của anh Thân Công Báo đây, nhìn bảnh quá, nhưng Thân Công Báo trong truyện này ko có bảnh được như vậy, lùn tịt à T_T:

([://covannhahac2412.wordpress.com/2012/10/18/ta-cung-dat-ky-doat-nam-nhan-phi-thien-da-tuong-quyen-mot-5/?share=twitter&nb=1](http://covannhahac2412.wordpress.com/2012/10/18/ta-cung-dat-ky-doat-nam-nhan-phi-thien-da-tuong-quyen-mot-5/?share=twitter&nb=1) o “Click to share on Twitter”)

7. Chương 7: Âm Tiễn Nan Phòng

Nguyệt hắc phong cao, sấm chớp đầy đặc thiên không.

Đôi mắt mèo của Thân Công Báo lóe sáng, nói trong bóng tối: “Hạo Nhiên lão đệ không phải người của thể gian này. Không, người thậm chí chẳng phải người”

Hạo Nhiên trầm rùng mình, nhớ Khương Tử Nha từng đề cập Thân Công Báo là một trong tam đại thiên tài tiên giới, hành sự điên điên khùng khùng, không chút đạo lý, lai lịch mình lại bị một câu vạch trần, đành đáp: “Phải”

Thân Công Báo lại nói: “Không phải là người của thể gian này, hà tất nhúng tay vào chuyện nơi đây?”

Hạo Nhiên tự biết đuối lý, đành mặc kệ, chuyển đề tài: “Người kêu Đát Kỷ ra ngay, hết thấy vẫn còn kịp”

Thân Công Báo cười giễu: “Người muốn vặn hỏi chuyện gì? Dùng sức lực một người chống đỡ giang sơn này, che chở thiên tử kia, lấy lực lượng một người ứng đối thần minh khắp trời?”

Hạo Nhiên đang tính cãi lại, Thân Công Báo lại nói: “Đều bảo Đát Kỷ đắc thể, lè dân đặt mình trong nước lửa, sinh linh đồ thán, chiến loạn phát sinh. Thế là có người lăm chuyện muốn thay trời hành đạo, diệt yêu nghiệt kia”

Thân Công Báo hơi nâng cằm, chăm chú nhìn Hạo Nhiên, Hạo Nhiên lúc này mới phát hiện hắn cười một con dị thú toàn thân đen nhánh, chẳng qua linh thú kia nhắm hai mắt, tứ chi dung hòa một thể vào bóng tối, biết nó chính là Hắc điểm hổ*, lập tức chân phải khẽ lui ra sau một bước, chuẩn bị tốt tư thế chạy trốn bất cứ lúc nào. [*xem hình minh họa bên dưới]

Thân Công Báo cũng không ngại hắn chạy, hỏi thẳng: “Thế thiên hành đạo, thế nào là thiên đạo? Nên biết trời đất vô tâm, coi vạn vật như chó cò. Hạo Nhiên lão đệ, người có thể hành thiên đạo, có thể chứng minh thiên đạo sao?”

Hạo Nhiên cúi đầu trầm mặc nửa ngày, mở miệng trả lời lại.

“Hoàng Phi Hồ”

“Hiên Viên kiếm”

Nhưng Thân Công Báo dường như dự đoán được gì đó, một câu liền cắt ngang lời Hạo Nhiên, Thân Công Báo nheo mắt mèo, nói: “Hiên Viên kiếm là thượng cổ thần khí, hồ ly tinh tuy xuất thân từ Hiên Viên phân, song cũng đâu biết có uy lực cường đại này tồn tại, bằng không sao lại tùy ý để người lưu lại hoàng cung?”

Hạo Nhiên giống như bị tạt một chậu nước lạnh, Thân Công Báo lại kinh thiên động địa giữ ra một cái bao phục* khác: “Bất quá có một kiện thần vật nọ, luận về uy lực nó đứng hàng đệ tam, chỉ kém Đông Hoàng chuông và Hiên Viên kiếm, tên ‘Bàn Cổ phủ’, ta cũng biết vị trí rơi của nó” [*ý nói giữ chiêu khác]

Thân Công Báo giơ ngang thanh cốt trùy trong tay, hai tay chậm rãi phân đều, tùy ý cốt trùy nổi trước người, không đợi Hạo Nhiên lên tiếng hỏi, liền nói: “Cự phủ Bàn Cổ khai thiên, sau khi tách rời khỏi hỗn độn lưu lạc thế gian. Bị Hồng Quân giáo chủ lấy đi, Hồng Quân là vị thánh nhân thiên địa sơ khai đầu tiên chứng được đại đạo, búa Bàn Cổ chia làm ba, lưỡi búa hóa thành Bàn Cổ phước, có thể giữ mở lợi khí, xé nát hư không”

Hạo Nhiên hít vào một hơi, nhớ trong sách sử truyền rằng Bàn Cổ phước chính là pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quả nhiên Thân Công Báo tiếp tục nói: “Sau được Hồng Quân giáo chủ truyền cho Nguyên Thủy Thiên Tôn. Sợng búa Bàn Cổ hóa thành Thái Cực đồ, bao quát vạn vật, dung hợp lưỡng nghi, truyền cho Thái Thượng Lão Quân. Cẩn búa hóa thành Tru tiên kiếm...” Thân Công Báo hừ hừ nắm giữ thạch xích, mở to song nhãn nói: “Tru tiên kiếm nằm trong tay cái người mà đã khiến người đứng núi này trông núi nọ... Thông Thiên giáo chủ”

Hạo Nhiên không để ý tới miệng lưỡi Thân Công Báo chiếm tiện nghi, lẩm bẩm: “Vậy thì phải đi tìm Tam Thanh rồi”

Thân Công Báo lại châm chọc: “Lão đệ đã muốn bảo vệ thiên hạ Thành Thang này, ắt hẳn không sợ Tam Thanh, khi nào đánh vào Ngọc Hư cung, lấy được đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhớ báo cho tiểu đệ một tiếng, để ta tiễn người...”

Nói đến đó, chân trời một tiếng sấm rền, cắt ngang lời Thân Công Báo, cũng không biết là lôi khiển hay thiên tượng, mưa to như trút nước, tối tăm trời đất.

Dù Thân Công Báo châm chọc khiêu khích, Hạo Nhiên vẫn không chút tức giận, mỉm cười khom người nói: “Đa tạ đạo huynh, tiểu đệ sẽ đi”

Cốt trùy trong tay Thân Công Báo tỏa lam quang âm u, giữa bạo vũ chiếu ra một gương mặt đầm bọt nước, lại chỉ như hài đồng hơn mười tuổi, khóe miệng nhếch lên đáng cười như đùa quái đản, hỏi: “Hạo Nhiên định một mình lên tam thiên?”

Hạo Nhiên đáp: “Đây vốn là chuyện của ta, không dám làm phiền đạo huynh” Biết được tung tích Bàn Cổ phủ như nhìn thấy một tia quang minh, đã sớm biết Thông Thiên giáo chủ Tiết giáo chắc chắn sẽ lạc bại trong trận chiến phong thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân đều là người dễ nói chuyện, cho nên không chút lo lắng.

Đột nhiên Thân Công Báo nói: “Hạo Nhiên lão đệ thỉnh đi mạnh khỏe”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Hạo Nhiên vừa ngẩng đầu, cốt trùy trong tay Thân Công Báo đã dẫn động lôi quang vạn trượng trên bầu trời, điện long bồn đăng, lôi điện hóa thành thực thể, một roi quất qua Hạo Nhiên, đánh hắn bay lên trời!

Ngay sau đó, Thân Công Báo kẹp hai chân, cười Hắc điểm hổ phóng lên trời cao, đuổi theo Hạo Nhiên, Thân Công Báo lạnh lùng nói: “Quả nhiên không phải người”

.
.

Lại nói Ân Phá Bại rời ngọc môn, ra roi thúc ngựa phi khỏi nội thành, nhìn từ xa, một chiếc mã xa nghênh diện mà tới, người trong xe vén liêm trướng, nhìn quanh bên ngoài. Chính là thừa tướng Tỷ Can.

“Ân Phá Bại tướng quân, đêm khuya thanh vắng, mưa to gió lớn, xuất thành làm chi?” Tỷ Can cất cao giọng nói.

Tỷ Can thân là hoàng thúc, lại là thừa tướng, Ân Phá Bại không còn cách nào, đành xoay người xuống ngựa, theo ý chỉ của Trụ vương, khai báo đầu đuôi ngọn ngành, ngay cả chuyện Trụ thiên tử và Hạo Nhiên

hai người ở cùng nhau trong điện cũng không giấu diếm, lược bớt mỗi chuyện tầy thơ, chỉ nói là thiên tử phân phó, đến Lê Sơn Oa hoàng cung làm việc.

Ân Phá Bại hỏi: “Hoàng thúc tiến cung giờ này làm gì?”

Tỷ Can chưa đáp, người ngồi chung xe bên cạnh đã tiếp nối câu chuyện, chính là Mai Bá, trực tiếp nói thẳng: “Bắc Hải mưa to mấy ngày liên tục, đại quân của Văn thái sư bị trở ngại, phát quân báo tới”

Ân Phá Bại hơi nhíu mày, thực không muốn nhiều lời cùng gián quan cứng đầu này, nhưng Mai Bá lại nộ khí xung thiên, quát: “Đại quân Ân Thương ta liên tiếp thất bại, đại vương còn có tâm tư phái tướng quân đi Oa hoàng cung?! Mười lăm tháng ba đề thơ khinh thần chưa đủ, hiện còn muốn đem ngọc tượng Nữ Oa nường nường về Triều Ca phải không! Lý nào lại thế! Trước có vong quốc yêu nghiệt mỹ sắc mê chủ, sau lại thêm gian nịnh tiểu nhân sàm ngôn hoặc quân! Lý nào như thế!”

Tỷ Can luôn miệng cảnh Mai Bá quát mắng, nói: “Chưa chắc, ta thấy Ti mặc không giống kẻ gian tà, chuyện này nghĩ kỹ rồi hãy bàn sau”

Ân Phá Bại thầm cười nhạo trong lòng, nhưng cố thủ vương mệnh, khẳng khái không đề cập tới nửa điểm chuyện tầy thơ, lúc này hai lão cười mã xa lắc lư lư xuyên qua ngọc môn, đi về phía Thọ Tiên cung.

Bên trong tấm điện Thọ Tiên cung, trầm hương đã tản, một luồng u hương xông vào trong cửa sổ, Trụ vương đang ngủ say đầu óc mơ màng, mồ hôi đầy trán, tiếng sột soạt truyền vào, tựa như gió lạnh lướt trên thảo diệp, lại như yêu hồ kia thật nhẹ nhàng giẫm lên thảm.

Đột nhiên sấm rền vang dội, bạch quang chớp lóe, tiếng sét trên bầu trời cùng thanh chủ thủ tuyết lượng kia đồng thời hạ xuống, Trụ vương chợt mở to long mục, rống giận một tiếng, bắt lấy cổ tay thích khách kia, giận dữ ném hắc y nhân té ra thật xa, rầm rầm, giá gỗ trong điện đổ xuống, ngã thành một đoàn.

Thị vệ, cung nhân ngoài điện lúc này mới giật mình phát giác dị động, tiền hô hậu ủng xông vào, Trụ vương cau chặt mày kiếm, trầm giọng nói: “Bắt lại”

“Hoàng thúc Tỷ Can, gián quan Mai Bá quỳ cầu điện thánh!”

Bên này chuyện thích khách còn chưa xử xong, ngoài ngọc môn lại trình báo, Trụ vương nghi hoặc trong lòng, lập tức đổi vương bào, ngồi trên long sàng, tuyên hoàng thúc tiến điện.

Tỷ Can tiến Thọ Tiên cung, vừa thấy thích khách bị trói gô ném ở góc tường liền sợ tới tay chân lạnh như băng, vội quỳ xuống đất, la lên: “Lão thần cứu giá chậm trễ, thực...”

“Được rồi được rồi, Hoàng Phi Hổ và Ân Phá Bại đã đi ra ngoài giải quyết việc công, thích khách chọn lúc này đến, tất đã sớm chuẩn bị, Cô tự có tính toán” Trụ vương vô cùng bất nhẫn, khoát tay nói. Hỏi: “Hoàng thúc đêm khuya đến có chuyện gì?”

Tỷ Can đem quân báo trình lên, đang muốn trần thuật chuyện mưa to cản trở hành quân thì ngoài đình lang chợt nghe tiếng nữ tử thét chói tai, u hương mãnh liệt, Đát Kỷ quần Khuynh thể nguyên nang chạy vội vào. Lê hoa dải vũ, kiều dung thất sắc, lao thẳng vào lòng Trụ vương, vỗ ngực hỏi ngắn hỏi dài. Khuynh thể nguyên nang giữ ra, Trụ vương nháy mắt liền thấy thần trí hoảng hốt.

Đát Kỷ: “Ân Phá Bại đâu?! Vũ Thành vương đâu?! Đại vương gặp thích khách, có sao không?”

Trụ vương vội nói: “Ái phi, ái phi, Cô không sao!” May mà hôm trước Hạo Nhiên hai lần cùng thiên tử tiếp xúc da thịt, chính khí tràn đầy, rót vào thể nội Trụ vương không ít, nên tinh thần vẫn thanh tỉnh hơn phân nửa.

Tỷ Can thấy Đát Kỷ tới, Ti mặc Hạo Nhiên vốn nên ở đây lại chẳng thấy tăm hơi, nghi hoặc trong lòng, sợ Đát Kỷ lại giở thủ đoạn, liền nói: “Mai Bá và lão thần cùng tới đây, hiện đang quỳ dưới mưa”

Đát Kỷ tận mắt nhìn thấy Hạo Nhiên bị Thân Công Báo một roi đánh bay khỏi chín tầng mây, diệt trừ cái gai trong mắt cây đình trong thịt kia rồi, Trụ vương sẽ trở về lòng bàn tay, không sợ bất kì ai nữa, bèn tiếp lời: “Mai Bá chỉ là một tên gián quan, tiến vào nội cung là đạo lý gì?”

Trụ vương vốn đã chán ghét Mai Bá, ban sáng phạt hấn quỳ trên đình chừng hai canh giờ, lúc này nghe tảng đá vừa thối vừa cứng kia lại đến tìm phiền toái nữa, trách mắng: “Gián quan là ngoại thần, hoàng thúc là quốc thích, Mai Bá đi theo còn ra bộ dáng gì nữa? Không gặp!”

Ngụ ý là trách Tỷ Can dẫn Mai Bá tới ngộ môn, Đát Kỷ lại càng rõ hơn, dịu dàng nói: “Đại vương chờ đã, thần thiếp cảm thấy, xúc phạm cung quy là xúc phạm cung quy, cấp gián là cấp gián, hai chuyện này không nên nhập làm một mà nói, trước nghe xem Mai Bá khuyên giải chuyện gì rồi trị tội vẫn không muộn”

Trụ vương gật đầu nói: “Cũng đúng, vậy tuyên Mai Bá”

Lại nói Mai Bá đêm khuya tiến cung, vốn không có chủ ý mạo phạm long nhan, mà cảm thấy lúc sáng nói có hơi quá phận, định mượn cơ hội hướng thiên tử bồi tội, lại gặp Tỷ Can đến trình quân báo, muốn quỳ một mình ngoài ngộ môn, hoàng thúc vào Thọ Tiên cung giải thích rõ cùng thiên tử, Trụ vương chắc chắn sẽ bảo mình trở về, chuyện này coi như bỏ qua.

Không ngờ lại gặp Ân Phá Bại ở thành môn, lập tức quên sạch sẽ ý định ban đầu, vừa khéo trời đổ mưa to, trực tiếp xối gián quan thành gà nhúng nước. Nhất thời cuồng lôi đại tác, mưa sa gió giạt, Mai Bá từ đó bị thương, hô to: “Tiên đế hồi ~! Thành Thang giang sơn ơi!” Không khác gì một kẻ điên.

Lát sau Mai Bá ướt sũng tiến vào, vừa vào Thọ Tiên cung liền quỳ hai gối xuống, không nhìn tới tên thích khách bị trói như cái bánh ú ở góc tường, trong mắt chỉ có Đát Kỷ diêm dúa lờ lợ, không đợi Tỷ Can hòa giải đã bắt đầu gào khóc.

Trụ vương vừa nghe xong suýt nữa tức nổ phổi, người nói xem Mai Bá can gián chuyện gì? Chưa kịp hỏi đã một mực cho rằng Trụ vương phái Ân Phá Bại đến Oa hoàng cung rình ngọc tượng Nữ Oa về Triều Ca *** loạn, ván đã đóng thuyền, chứng cứ vô cùng xác thực. Nói thẳng mặt Thương thiên tử chẳng khác gì một tên biến thái chơi búp bê bơm hơi, lại chỉ trích yêu nữ ngộ quốc, giang sơn khuyh phúc.

Trụ vương mấy lần muốn phân biện, lời đến bên miệng, nhưng rốt cuộc cũng nói không ra, Mai Bá thẳng ruột ngựa, nói càng lúc càng nhiều, Trụ vương giận quá hóa cười, mặc kệ kẻ điên nổi đóa, đột nhiên phía chân trời sét đánh ị đoàng, không khỏi căng thẳng trong lòng, nhớ tới Hạo Nhiên, vội hỏi:

“Ti mặc Hạo Nhiên đâu?”

Đát Kỷ tất nhiên không đáp, cánh tay vòng qua, ôm chặt eo hổ Trụ vương, Khuynh thế nguyên nang bao tầng tầng quanh người thiên tử, lại tỉ mỉ thắt thành cái nơ bướm sau lưng hấn.

Không nhắc tới còn tốt, Trụ vương vừa hỏi Hạo Nhiên, Mai Bá quỳ trước điện lại thẳng nửa người mắng to: “Hôn quân! Người sủng tín tiểu nhân cũng thôi đi, lực cung quốc mẫu người không ngó ngang, đơn độc cùng một nam nhân đêm đêm bầu bạn, thực muốn phá nát luân thường tổ tông sao!”

Lời này nháy mắt đâm tới chỗ đau của Trụ vương, thiên tử nửa chột dạ, nửa phiền não xấu hổ, long nhan đại nộ, buột miệng quát: “Cần rõ! Quốc mẫu thì sao! Các người còn muốn Cô làm gì nữa!”

Tỷ Can nghe vậy kinh hãi, thân là hoàng thúc, biết Trụ vương đối với Khương hậu không hề ái mộ, trước năm mười bốn tuổi khi còn là thái tử, Văn Trọng đã tự chủ trương thú nhĩ nữ của chư hầu Khương Hằng Sở – Khương thị – cho hấn, năm đó Khương thị lớn hơn Trụ vương chừng sáu tuổi; Trụ vương chưa đăng cơ, đành phải nghe trưởng bối an bài hết thảy. Sau vì củng cố triều thần, lại thú ấu nữ của tam thế vũ huân thế gia, muội muội Hoàng Phi Hổ – Hoàng thị, hai mối nhân duyên này đều không xuất từ bản tâm, nhưng vẫn phải tận trách phụ quân. Mai Bá nói ra lời này, ắt sẽ khơi dậy lửa giận của Trụ vương.

Quả nhiên Trụ vương hung hăng đá tới, mặc áo bay thẳng, nện Mai Bá toác đầu chảy máu, bỏ nhào xuống đất, không biết sống hay chết, phần hận của Trụ vương mới giảm bớt, lạnh lùng nói: “Áp giải xuống, đợi ta thẩm xong thích khách sẽ trị sau” Phán phó chấp sự: “Đi tìm Ti mặc về đây”

.

Không nghĩ tới lúc này muốn tìm Hạo Nhiên, cho dù có bản lãnh thông thiên triệt địa cũng gian nan vô cùng. Thân Công Báo dùng Lôi công tiên, Hạo Nhiên bị cuồng lôi điện kia giáng một phát, lập tức hôn mê. Lôi công tiên kia là vật gì mà có thể bước vào trận chiến phong thần, bắt phân cao thấp cùng Khuynh thế nguyên nang của Nữ Oa nương nương?

Truyền thuyết kể rằng thuở thiên địa còn mông muội, vạn vật sơ khai, phía nam có một địa danh là Lôi Trạch, một con quái điều đáp xuống Lôi Trạch, trong tiếng kêu vang có sấm sét, ngày nọ một nữ tử thấy vết chân kỳ dị, giẫm một chân lên, tức khắc bụng có cảm giác hoài thai. Ba năm sau sinh hạ long phụng thai, xà hình nhân thân, chính là huynh muội Nữ Oa và Phục Hi. Ngàn năm sau, lôi thần chẳng biết đi đâu, Hồng Quân giáo chủ tìm được khúc xương đốt chân cứng rắn tại Lôi Trạch, nghi là quái điều bỏ lại, đó chính là Lôi công tiên mà Thân Công Báo cầm trong tay. Thuật lại căn nguyên, lôi điều quả thực là cha của Nữ Oa và Phục Hi, cho nên phần hài cốt này tuy cực nhỏ, nhưng uy lực lại chẳng phải chuyện đùa.

Lôi công tiên giáng một kích xuống, Hạo Nhiên như con điều đứt dây bay lên trời cao, cho dù có thiên địa chính khí hộ thể, cũng trước mắt tối đen, mất đi ý thức, nhưng Thân Công Báo đầu định kết thúc dễ như vậy, cười Hắc điểm hổ đuổi tới, lại thêm một roi, lôi quang đem tay trái Hạo Nhiên xé tan thành từng mảnh, như con quay bị đánh giữa không trung, một roi tiếp một roi, mỗi lần Hạo Nhiên còn chưa kịp rơi xuống đất, lại tiếp tục bay lên, giữa không trung chỉ thấy một con rối không ngừng bị phá hủy biến thành Triều Ca, bay về phương xa trong cơn mưa mù mịt.

Bất tri bất giác, Thân Công Báo đã đuổi khỏi Triều Ca mấy ngàn dặm, như một tên diên chơi đùa đến chán ngấy, cho đến khi hai tay hai chân Hạo Nhiên hóa thành phần vụn, chỉ còn lại thân thể, rơi xuống đất mới cười giễu: “Giờ lão đệ có thể trực tiếp lên tam thiên gặp thần rồi đó”

— Hắc điểm hổ:

8. Chương 8: Linh Châu Chuyển Thế

“Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn” [Huyền diệu rồi lại thêm huyền diệu, đó là cửa của mọi biến hóa kì diệu (Trích Lão Tử Đạo Đức kinh)]

“Thiên địa có chính khí, vạn vật hóa sinh, trào dâng bất tuyệt”

“Là ta mộng thành hồ điệp, hay hồ điệp mộng trở thành ta?”

“Người cũng không phải vô phụ vô mẫu, mà là thiên sinh địa dưỡng, trời xanh rộng lớn này, chính là cha người; núi non sông nước này, chính là mẹ người”

“Ban người cái tên ‘Hạo Nhiên’, nghĩa là ‘Hạo Nhiên chính khí’; chỉ người mới có thể cứu chữa bệnh tình đã ăn sâu vào xương tủy của cha mẹ; cứu thiên địa sơn hà khỏi sụp đổ...”

Hạo Nhiên chợt mở to song nhãn, tiếng Đông Hoàng xa dần bên tai, vừa tỉnh lại, toàn thân như gặp phải ngàn vạn ấu trùng gặm cắn, đau đớn không ngừng, gần như muốn hôn mê lần nữa. Chỉ cảm thấy hai tay hai chân nhứt nhứt như kim châm, tứ chi bị tàn phá đã chậm chậm sản sinh xương sụn, mềm thịt, thịt mới nộn hồng sắc liên tục mấp máy, cực kỳ kinh khủng.

Hồi tưởng lại cuồng lôi bạo vũ đêm trước, vừa biết được tung tích của rìu Bàn Cổ, mình nhất thời lơ là, lại trúng ám toán của Đất Kỷ và Thân Công Báo, không khỏi rên rỉ một tiếng, nhục nhả lẫn lộn.

Ban mai gió mát, thái dương dần mọc nơi phương đông, phía xa xa mơ hồ có tiếng hài đồng vui đùa truyền lại, Hạo Nhiên dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, chậm rãi bò đến một đồng cỏ khô ẩm núp, mệt mỏi rồi dựa lưng vào cỏ mềm lắng lắng nằm. Hiện y phục rách nát, mất tay mất chân, đành phải nhẫn nại chờ cơn đau tứ chi tái sinh qua đi, nghĩ tới chuyện Hoàng Phi Hổ đi tiêu diệt sào huyệt Đất Kỷ không biết thế nào rồi, Thân Công Báo chưa nghe mình nói xong đột nhiên hạ sát thủ, có lẽ đây đã là mệnh số của Đất Kỷ, bèn lắc đầu cười khổ.

Cổ áo sau lưng đột nhiên căng chặt, không biết ở đâu vô thanh vô tức duỗi ra một cái tay. Hạo Nhiên hét to một tiếng, cả người bị xách lên. Quay đầu nhìn lại, thấy một thiếu niên tuổi cũng xấp xỉ mình.

Thiếu niên cao gần bằng Hạo Nhiên, cưỡi trần thân trên, khoác một mảnh tơ lụa màu lam sậm, hạ thân mặc một cái trường quần***, đầu đội vòng thép, mái tóc ngắn như lông nhím dựng thẳng ra sau. Kiểu ăn mặc quái dị gì thế này. Nhân loại tuyệt đối không có tập tục ăn mặc như vậy, chắc chắn là một phái tiên đạo nào đó rồi. [*cái áo dài tới chân như của người Mãn Thanh, thay vì làm áo bạn này lấy nó làm quần; xem hình minh họa bên dưới]

Hạo Nhiên lại nhìn xuống, phát hiện mình bị thiếu niên kia xách trong tay, hai người đồng thời lơ lửng trên không trung, cách mặt đất hơn một trượng, dưới chân thiếu niên kia giẫm lên hai bánh xe chậm chậm xoay tròn, sườn bánh loáng thoáng có ngọn lửa chạy tán loạn, rùng mình trong lòng, hẳn biết người này là ai rồi, mình cứ nhiên bị Thân Công Báo đá như cầu da lạc đến môn khẩu Trần Đường Quan cách Triều Ca hơn ba ngàn dặm!

Hắn ngẩng đầu đối diện với thiếu niên kia, phát hiện trong mắt đối phương hoàn toàn không mang theo chút tình cảm nào, một đôi mắt ngốc trệ vô thần, gương mặt lại càng không hiển thị biểu cảm.

Hai người cứ thế nhìn nhau nửa ngày, thiếu niên kia rút cuộc mở miệng:

“Người hồng rồi”

“Chờ đã!” Hạo Nhiên chưa kịp nói nửa lời, thiếu niên kia đã xách nghiêng hắn, nhào lộn một vòng giữa không trung, bắn nhanh về phía Trần Đường Quan.

Chỉ thấy trời đất quay cuồng, thiếu niên chẳng kém máy bay phản lực là bao, túm hắn nhào qua lộn lại, trong lúc đó còn nghe được tiếng bò kêu chó sủa diết tai, phụ nữ trẻ con hoảng hốt hét to không dứt, dường như dọc đường đầu đá lung tung, trêu chọc không ít dân chúng vô tội, rút cuộc một mặt đại môn sơn đỏ càng lúc càng gần, đập về phía mình. “Phanh” một tiếng vang lớn, Hạo Nhiên lại mất đi tri giác.

Lúc Hạo Nhiên mở mắt lần nữa thì đã ở trong một gian nhà gỗ chật hẹp, đồ đạc xung quanh tán loạn, đều là mấy món như cơ quan, bánh xe gỗ. Minh thì bị đặt ngang trên một cái bàn gỗ, cổ tay truyền đến từng trận tê ngứa, năm ngón tay chưa thành hình đỏ bầm, bị thiếu niên kia keng keng trùm lên hai cái găng tay thép, thiếu niên lại khom lưng kiểm tra lòng bàn chân hắn, một tay nắm mắt cá chân, thấy Hạo Nhiên tỉnh lại, nói: [*bao tay thép]

“Người hồng rồi, sửa chữa”

“Ta tên Hạo Nhiên, người...Ê ề! Không được làm loạn!” Hạo Nhiên ngẩng đầu kêu, “Ta có thể tự chữa! Người không cần loạn động!”

Mắt cá chân bị thiếu niên kia không nói hai lời quấn lên một cái chân giả bằng gỗ, thiếu niên vẫn không mang theo chút biểu tình nào nói: “Tốt rồi”

Thiếu niên nhìn Hạo Nhiên, trong đôi mắt dường như không có tiêu điểm, giống như đang nhìn một món tĩnh vật, trong phòng yên tĩnh nửa ngày, Hạo Nhiên mở miệng: “Na...”

Lời còn chưa thốt, ngoài cửa sổ phong lôi đại tác. Chẳng lẽ Thân Công Báo đuổi tới nơi rồi?! Hạo Nhiên vội dùng cả tay lẫn chân nhào xuống bàn, thiếu niên một tay đỡ khuỷu tay hắn, nâng hắn dậy, Hạo Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, phía xa trong không trung có một người đứng đó, nhưng không phải Thân Công Báo, vội hỏi: “Ai vậy?”

Tiếng kêu khàn khàn xa xa truyền lại, cũng là giọng nói thời kì vỡ tiếng của một thiếu niên khác, nghe người nọ quát: “Na Tra! Lăn ra đây, đánh thêm trận nữa_____!”

Hạo Nhiên định thần nhìn lại, sau lưng người nọ giương một đôi cánh đen, đang muốn quay đầu hỏi Na Tra người đó là ai thì chỉ thấy hai phiến cửa gỗ đập qua đập lại, không còn bóng dáng Na Tra nữa, cứ nhiên chỉ trong chớp mắt điện xẹt đã từ bộ cửa sổ xông ra ngoài!

Hạo Nhiên tức muốn điên, quát: “Trở lại, hồn dân!”

Hạo Nhiên một tay chống nạng gỗ lão đa lão đảo ra khỏi gian phòng tạp vật kia, bỗng nhiên phát hiện chỗ mình đứng là tường thành quanh co vạn dặm Trần Đường Quan, trên không trung giọng Na Tra không lớn nhưng vẫn truyền xuống rõ ràng.

“Đào sinh* tử! Hôm nay đình chiến!” [*chạy trốn, Na Tra nói trọ đi để chọc Lôi Chấn Tử]

“Mẹ người!” Điều nhân kia, không, dục nhân kia chữ ầm lên, “Lão tử tên Lôi Chấn Tử!”

Mái tóc đen kiệt ngạo của Na Tra dựng thẳng trong dương quang, vòng thép ánh bạc trên đầu tỏa quang hoa lấp lánh, dục nhân đưa mắt nhìn Na Tra, đề khí quát: “Lão tử...”

Na Tra không đợi Lôi Chấn Tử nói xong, cắt ngang: “Huynh đệ ta tới rồi, hôm nay không đánh với người nữa”

Lôi Chấn Tử lấy làm lạ hỏi: “Người là Linh châu thác sinh, lấy đâu ra huynh đệ?”

Na Tra không nói, quay đầu bay xuống, Lôi Chấn Tử dõi mắt nhìn cái người đứng trên thành lũy, chìa một tay ra, móng vuốt bén nhọn như điều trảo chỉ vào Hạo Nhiên, ôm bụng cười nói: “Huynh đệ người là tên tàn phế này hả?”

Hạo Nhiên mới ý thức được “Huynh đệ” trong miệng Na Tra đúng là nói mình, cũng chẳng biết tại sao cái sao tai họa đệ nhất thiên cổ này lại nhận mình là huynh đệ hắc. Nói với Na Tra đang nghênh diện mà tới: “Đạo huynh biết bay, phiền người đưa ta trở về Triều Ca đi, ta có chuyện gấp phải làm”

Trong lúc nói chuyện Na Tra cùng Lôi Chấn Tử đồng thời nhìn về phía bài lâu* cuối thành lũy, bên đó đã có mấy trăm vệ sĩ tề thanh huyền não, binh doanh từ trong thành tuôn ra, một người dẫn đầu đội mũ thép gắn lông chim đỏ, cầm kích trong tay, chính là thủ lĩnh Trần Đường Quan, sinh phụ của Na Tra – Lý Tĩnh, lớn tiếng quát: “Nhãi ranh!” [*cổng chào]

Lôi Chấn Tử vẫn chưa rời đi, cười nhạo nói: “Lão ba nhiều chuyện của người lại quát tháo nữa rồi kìa”

Na Tra hoàn toàn không đặt Lôi Chấn Tử và tinh binh Trần Đường Quan vào trong mắt, hỏi: “Ngay bây giờ?”

Hạo Nhiên vội nói: “Đúng”

Na Tra một phen xách Hạo Nhiên lên đặt trên lưng, thân hình khẽ cong ra phía sau, giẫm lên phong hỏa luân, lướt nhanh như gió. Hạo Nhiên hô to “Chậm chút!” Nháy mắt đã tiêu thất sâu trong bạch vân.

.

.

“Linh Châu Tử, huynh đệ người có lai lịch gì”

“Người mang tên cụt tay cụt chân này đi đâu vậy?”

“Yêu, tay đang dài ra kìa, y chang mầm khoai tây, thật kì lạ”

Sau khi xông ra khỏi Trần Đường Quan, Na Tra cố ý thả chậm tốc độ chút, còn Lôi Chấn Tử thì vỗ đôi cánh phong lôi, không nhanh không chậm theo sau hai người, dọc đường cẩn thận lải nhải, toàn là hỏi mấy chuyện không đầu, Na Tra nghe đến bực mình, cương cô trên đầu rắc một tiếng tán thành phiến phiến lá sắc, đồng loạt đánh qua Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử lượn vòng tránh né, rồi lại đi theo tiếp. Hiếu kì hỏi này nọ.

Tứ chi Hạo Nhiên đã chậm rãi phục hồi như cũ, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Người nhận lầm người rồi, Na Tra, ta không phải huynh đệ của người”

Dọc đường Na Tra nửa ngày không lên tiếng, lúc này mở miệng nói: “Người cũng là do thiên địa sinh ra”

Lôi Chấn Tử cười quái dị nói: “Ta do pháp bảo sinh ra, sao người không nhận ta làm đại ca người đi”

Na Tra nói: “Người chỉ có phân nửa”

Hạo Nhiên nhìn Lôi Chấn Tử, thấy da hắc ngăm đen, hai cái răng nanh cho dù khép miệng cũng lòi ra ngoài phân nửa, mày rậm mắt sáng, một bộ dáng đầu lĩnh sơn tặc, rõ ràng thứ cắm sau lưng chính là bảo vật của Vân Trung Tử: đôi cánh phong lôi, trong lòng nghi hoặc, không sao hiểu được.

.

Nếu xét đoán thân thể của Na Tra và Lôi Chấn Tử, quả thật sẽ liên quan tới một cái bí mật cực trọng yếu của tiên giới mấy trăm năm qua. Cả dãy Côn Lôn phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn làm giáo chủ Xiển giáo, dưới tọa lại có thập nhị kim tiên, trong đó có hai vị tiên là Vân Trung Tử và Thái Ất chân nhân học được phương pháp luyện khí từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hai người đều vô cùng lớn mật, lúc đang nghiên cứu về việc xác thịt thành thánh, phạm nhân thăng tiên thì Vân Trung Tử đề xuất tư tưởng đem pháp bảo kết hợp làm một với con người.

Song thiên đạo nhân quả tuần hoàn, vạn vật đều có cái “Lý” của nó, sao có thể cho phép người tùy ý cải biến vật chủng? Ý tưởng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phần nộ trách mắng, cảm thụ bị niêm phong vào một nơi sâu trong Ngọc Hư cung, rốt cuộc không giải quyết được gì.

Vân Trung Tử hạ giới tìm một hài đồng, hài đồng đó chính là nhi tử thứ một trăm của Tây bá hầu Cơ Xương, mẹ hắn thân phận không rõ, khi sinh ra đã bị ruồng bỏ, Vân Trung Tử mang hắn về Côn Lôn sơn, đương mười tám năm, dung hợp với bảo vật phong lôi, hóa thành đôi cánh, ban danh là “Lôi Chấn Tử”

Thái Ất chân nhân nghe được ý tưởng từ Vân Trung Tử, vỗ bàn tán dương, không thêm để ý tới nghiêm lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, luyện ra một bảo vật tiên giới, tên “Linh Châu”, lại nhân lúc du ngoạn nhân gian, tìm được một nữ tử thí nghiệm, đem pháp bảo hóa nhập vào bụng nàng, trở thành thai nhi.

Nữ tử kia chính là vợ Lý Tịnh – Ân thị, trong bụng bị tiên nhân gieo pháp bảo vẫn ngây ngô không phát giác, hoài thai hơn ba năm, sinh hạ một ấu nhi mặt than, chính là Na Tra. Mới đầu Lý Tịnh cho rằng thế tử sinh ra một con quái vật, rút kiếm muốn giết, thành quả Thái Ất chân nhân nghiêm cứu vất vả mới có, tất nhiên đã bấm chuẩn thời gian trôi giạt hàng thế, tận lực bảo vệ tính mạng Na Tra, cũng thu làm đồ đệ.

Ai ngờ vật do Linh Châu biến thành hoàn toàn không có thất tình lục dục, tàn bạo vô cùng, đem Trần Đường Quan lỏng đến nát bấy, trước giết ấu tử của Đông Hải long vương, sau lại chém đồ đệ đứng đầu của Thạch Cơ nương nương Kim Ngao đảo, gây cho Lý Tịnh không ít phiền toái, hoàn toàn trở thành một tên sao tai họa có lực phá hoại cường đại nhất, năng lực sinh sự bực hãn nhất trong trận chiến phong thần.

Cừu nhân cơ hồ đập bằng ngưỡng cửa nhà Lý Tịnh, đến đây Thái Ất mới biết đã nhượng thành lỗi lớn, đành phải mượn tới pháp bảo độc môn Độn long thung của Phổ Hiền chân nhân, khóa Na Tra lại, giao cho Lý Tịnh. Lý Tịnh giết nhi tử để bình ổn nộ hỏa tứ phương. Thái Ất đối với tác phẩm thất bại, đương nhiên không đành lòng, sau lại đông hợp tây ghép, tìm vài đoá hoa sen, củ đen đặt Linh Châu vào chính giữa, trọng tổ thân thể Na Tra.

Na Tra vừa sống lại, thuận tay tóm luôn mấy kiện pháp bảo cạnh đài sen, nổ Kim Quang động của Thái Ất nát vụn, ngay sau đó liền san bằng nơi ở của mấy tiên nhân Côn Lôn sơn thành bình địa, thả vật thí nghiệm của Vân Trung Tử ra_____chính là điều nhân kia, một trước một sau chuồn mất. Thái Ất không ngờ bình khí hình người mình chế tạo ra lại khủng khiếp như thế, cùng Vân Trung Tử đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc vô pháp, đành mặc kệ hai tên kia hạ thế.

Cho tới nay Na Tra và Lôi Chấn Tử vẫn quanh quẩn lại ở môn khẩu Trần Đường Quang chơi trò quan binh bắt cường đạo, Lý Tịnh vừa thấy tam nhi tử bị chính tay mình giết chết sống lại, sợ đến hồn phi phách tán, mấy lần lên Côn Lôn sơn cầu trợ Thái Ất chân nhân và Vân Trung Tử, sau hai người cũng phát huy triệt để tinh hoa của chiến thuật rùa đen, đóng cửa động lại, kêu đồng nhi đáp: “Sư tôn đi vân du rồi” Đuối Lý Tịnh xuống núi. Lý Tịnh ngày ngày kêu khổ không ngừng, hôm nay dùng rượu đánh bạo, xách chiến kích đến trừng phạt nghịch tử, nhưng gặp chưa đến phiên khắc thì Na Tra và Lôi Chấn Tử đã đi về phía tây. Nhất thời thủ quân Trần Đường Quan hoan hô như sấm, lệ rơi đầy mặt, chỉ còn thiếu xếp thành hàng hoan hô đưa tiễn hai tên tổ tông nữa là đủ, dân chúng cả thành đều lăm lăm cầu nguyện hai tên này đừng bao giờ trở về nữa.

Hạo Nhiên chỉ biết Na Tra là do pháp bảo hóa thành, thâm nghĩ ghi chép trên sử thư khác biệt quá xa so với hiện thực, Na Tra đúng là đẹp trai, còn đầu tóc con nhím chắc là do thiếu niên nổi loạn, dưới xương gò má còn có vài vân mèo, đây đều là tự vẽ lên à? Tại sao nửa điểm cảm tình cũng không có, chẳng khác nào người máy? Lại hỏi: “Na Tra, làm sao ngươi biết ta là do thiên địa sinh”

“Tự nhiên nhận được” Na Tra đáp.

Lôi Chấn Tử châm chọc: “Người thấy có ai cụt tay cụt chân, y chang con giun mà vẫn có thể sống chưa” Nói xong quay người lại, khó khăn tránh né oản luân* Na Tra oanh tới bên tai. Từ xa nói: “Tàn phế, người đến Triều Ca làm gì?” Vô cánh phành phạch tiếp tục đuổi theo. [*là cái bánh xe đeo trên cổ tay]

Hạo Nhiên biết Lôi Chấn Tử và Na Tra là bạn không phải địch, đáp: “Ta đi ngăn cản người ta phạm sai lầm”

Hắn nói với Na Tra, mà lại càng giống như nói với bản thân mình hơn: “Ta lấy sức lực của một người, nghịch thiên cứu người”

Lôi Chấn Tử hiếu kỳ hỏi: “Cứu ai”

Hạo Nhiên hơi ngắc đầu, Lôi Chấn Tử nhìn về phía Triều Ca ngày càng rõ nét cách đó không xa, mình bạch ý hắn, hứ một tiếng, nói: “Ta ở Côn Lôn sơn nghe đám yêu đạo nói, Khương Tử Nha hạ sơn, hồ yêu hiện thế, đài phong thần gì gì đó, còn nói Ân Thương cách cái chết không bao xa nữa”

Hạo Nhiên thở dài, Lôi Chấn Tử lại cười mỉa nói: “Thứ phải chết cứu không sống nổi đâu, người quản nhiều chuyện vậy làm gì. Nếu là huynh đệ thì theo chúng ta đi đi”

Trong lúc nói chuyện đã đến ngoại thành Triều Ca, Na Tra ngừng lại, đưa mắt nhìn hai người một ngựa ngoài thành lũy, đang phi nhanh về phía bọn hắn, giơ tay lên, “cách” một tiếng, oản luân đã oanh bay ra ngoài.

Hạo Nhiên vội ghì chặt cổ Na Tra, “Ngừng lại! Đó là bằng hữu của ta!” Na Tra như một con ngựa hoang kiệt ngạo bị giắt dây cương, bị kéo dừng cứng ngắc giữa không trung, hai chiếc oản luân bay về phía vô tướng dưới đất kia.

“Mau báo danh_____!” Vô quan dừng mãnh nọ chính là Vũ Thành vương, chỉ thấy Vũ Thành vương xoay người vung mạnh, giáo thép chia nghiêng lên trời, “Leng keng” một tiếng, hai oản luân đều bị xuyên vào vũ khí, lại xoay tay ném đi, phanh phanh mãnh liệt, oản luân bay thẳng lên trời, đeo trở lại tay Na Tra. Khương Thượng mới từ sau lưng Vũ Thành vương lộ người ra, ngắc đầu nhìn.

Lôi Chấn Tử hít một hơi, đáp xuống đất, ôm quyền thi lễ với Khương Thượng: “Tử Nha sư thúc”

Khương Thượng hơi có chút mất tự nhiên hoàn lễ, dùng mắt liếc về phía Hạo Nhiên sau lưng Na Tra, Hạo Nhiên vội nhảy xuống, đang muốn nói vài câu thì Na Tra lại mở miệng trước: “Đại ca, bảo trọng, sau này có chuyện, tìm ta” Nói xong quay đầu bay đi.

Ba người trong sân đều ngẩn ra, cảm Lôi Chấn Tử thiếu điều muốn rút xuống đất, nhưng ngay sau đó gắt gao đuổi theo, “Người kêu hắn đại ca? Ê! Linh Châu Tử! Người là đồ nào khét...”

Thanh âm xa dần, Vũ Thành vương không biết lai lịch của Na Tra và Lôi Chấn Tử, liền lên tiếng hỏi, Hạo Nhiên thành thật đáp, Vũ Thành vương mỉm cười nói: “Vừa nãy chính là nghịch tử nhà Lý Tịnh?”

“Chuyện này để sau hãy nói” Khương Thượng đưa mắt nhìn Lôi Chấn Tử biến mất nơi chân trời, xoay qua nói với Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên huynh, người lần này không cáo mà biệt, Triều Ca phiền phức lớn rồi”

Hạo Nhiên rùng mình, vội hỏi: “Đất Kỷ lại làm gì?” Chợt ý thức được Vũ Thành vương đang ở trước mặt, nói cách khác, Hiên Viên phần đã phá rồi! Già trẻ toàn gia Đất Kỷ đều đã chết! Bỗng dưng kinh hoàng đổ mồ hôi lạnh đầm lưng.

Quả nhiên Khương Tử Nha đáp: “Đại vương muốn khoét hai mắt Khương hậu, bào cách Mai Bá, một khi Đất Kỷ tung Khuynh thế nguyên nang, không ai chế trụ được ả, người mau theo ta trở về!”

.
. .

Lại nói sau khi Hạo Nhiên rời kinh thành, Trụ vương tìm khắp nơi không thấy, lật tung hắn cung điện một lần, vội vã triệu Tử Nha tới, hỏi không được hành tung, đành tạm thời từ bỏ, bắt đầu thẩm tra tên thích

khách kia. Đất Kỷ xuất toàn uy lực của Khuynh thể nguyên nang ra, u hương khắp điện, tinh thần thiên tử hoảng hốt, cảm thấy có chút không ổn, lại nói không ra nguyên do.

Chân khí Hạo Nhiên tồn trong bụng Ân Trụ ẩn ẩn chống đỡ trọc khí mị hoặc của Khuynh thể nguyên nang, hai cổ khí tức đem thân hổ của thiên tử làm chiến trường, độ sức nhau, khiến Trụ vương hung phiến khí muộn, nộ hỏa trong lòng không được phát tiết, thích khách kia mấy lần bị đánh tới hôn mê, rồi bị nước lạnh xối tỉnh, hận ý Trụ vương mới giảm bớt, quát: “Nói! Ai phái ngươi tới hành thích Cô?”

Lúc này đội trưởng hộ vệ cung đình Ác Lai tìm được chứng cứ, trình trước thánh: “Hồi đại vương! Thích khách tên Khương Hoàn, là gia tướng của Bắc bá hầu Khương Hằng Sở, lúc trước hộ tống một lượng lớn lễ vật đến Triều Ca”

Trụ vương lạnh lùng nói: “Khương hậu? Cho nàng một trăm lá gan cũng không dám hành thích Cô, tra lại!” Đất Kỷ quần thảo lằng tã tã nằm lên long sàng bên cạnh thiên tử, không khỏi che miệng cười khẽ.

“Người cười cái gì?” Trụ vương nghiêm giọng hỏi.

Đất Kỷ căng thẳng cúc hoa, không dám lỗ mãng, ngồi ngay ngắn lại, đáp: “Gia tướng của Khương Hằng Sở, tất nhiên là người của Khương hậu, này không thể nghi ngờ...Nhưng Khương hậu đâu dám ám sát đại vương, thiết tình, muốn phái cũng sẽ không phái loại gia tướng chỉ có chút công phu mèo cào này tới tìm chết”

Trụ vương nghe xong mới hoãn âm điệu, nói: “Khương hậu là phu thê kết tóc của Cô, Cô từ đó suy đoán, thích khách không có khả năng được Khương hậu sai khiến, nhất định có người giá họa”

Lúc nói thích khách kia hoảng hốt ngẩng đầu, Đất Kỷ lại bảo: “Ta đoán Khương Hoàn lẩn vào Thọ Tiên cung không phải muốn ám sát đại vương, mà là người khác”

Thực sự Trụ vương không biết, Khương Hoàn đúng là do vương hậu sai khiến, mà Đất Kỷ lại đoán vừa khớp như tận mắt nhìn thấy, đêm qua Khương Hoàn mai phục trong Thọ Tiên cung, thấy Hạo Nhiên và Ân Trụ hai người cùng một chỗ, trước tọa thiên tử không dám hạ thủ, liền mò mẫm sang điện bên cạnh muốn ám sát Đất Kỷ, ai ngờ hồ yêu đã biết thanh thanh sở sở, Khuynh thể nguyên nang vừa tung, nhất thời đem Khương Hoàn mê đến thần trí điên đảo, núp vào trong tấm điện Trụ vương.

Đất Kỷ chỉ nói một nửa, Trụ vương liền suy ra nửa còn lại, không phải ám sát mình, vậy chính là vì Đất Kỷ hoặc Hạo Nhiên mà đến. Tức khắc sáng tỏ suy nghĩ, liền hỏi thích khách kia: “Có đúng là Khương hậu phái người giết Đất Kỷ và Ti mặc bên cạnh Cô không?”

Khương Hoàn vừa nghe xong, cả người run rẩy không ngừng, Trụ vương lại hỏi: “Thế vì sao ngươi lại đánh mất tâm trí, cũng muốn đâm chết luôn Cô trên long sàng?”

Khương Hoàn sợ hãi nói: “Thần...Tiểu nhân...Tội đáng muôn chết, lúc đó như bị hồ ly tinh mê hoặc, muốn một đao, một đao...”

Trụ vương trầm giọng hỏi: “Tại sao Khương hậu lại muốn giết Ti mặc của Cô?”

Khương Hoàn lại nói: “Hoàng phi...Hoàng phi và chủ tử nói, đám cung nhân cũng nói...Bắt gặp, bắt gặp...Tội thần không dám nói”

Trụ vương cho rằng Khương hậu cũng biết chuyện mình chuyên sủng Hạo Nhiên, biến sắc, từng bước tiến lên nắm cổ áo Khương Hoàn quát: “Bắt gặp cái gì?”

_ Na Tra:

_ Na Tra và Lôi Chấn Tử:

9. Chương 9: Cực Hình Bào Cách

Nắm đấm Trụ vương chặn ngay yết hầu thích khách, Khương Hoàn không dám giấu diếm nữa, nhắm hai mắt nói: “Bắt gặp Đất Kỷ nương nương và Ti mặc kia cùng một chỗ...Cùng một chỗ...”

Đất Kỷ đột nhiên cười thành tiếng, Trụ vương quăng thích khách xuống đất, xoay người ngồi lên long sàng, mở miệng thở dài. Đất Kỷ cười xong, đem nửa thân người dựa lên, bộ ngực cọ qua cọ lại cánh tay Trụ vương, dịu giọng nói: “Đại vương tin thần thiếp không?”

Trụ vương chẳng nói chẳng rằng, hừ lạnh một tiếng, Đất Kỷ lại nói: “Thần thiếp vốn không dám quản chuyện của đại vương, nhưng nghĩ Hạo Nhiên tìm khắp nơi không thấy, giống như mọc cánh bay mất vậy, có lẽ phải giáp mặt đối chất, vậy...”

Trụ vương nói: “Hạo Nhiên chắc chắn sẽ không như thế, điểm này Cô tin tưởng” Một lời liền khiến Đất Kỷ tức đến nghiến răng, nhàn châu chuyển mấy vòng, đang định lên tiếng thì Trụ vương lại nói: “Lập tức theo ta đến Trung cung”

Trụ vương giữ tung vạt trước, thuận tay lấy thiên tử kiếm bước ra Thọ Tiên cung, sau cùng quay đầu lại nói: “Thích khách lưu lại, ngày mai ngũ xa phanh thây trước Ngọ môn, để răn tam cung” Nói xong dẫn theo Đất Kỷ, đi thẳng hướng chính cung.

.

Đất Kỷ vài bước đuổi theo, kéo tay Trụ vương, ôn nhu nói: “Ngũ xa phanh thây nhẹ quá, thần thiếp có một kế, tên gọi bào cách, là dùng một đồng trụ rỗng, đưa lửa than vào nung đỏ, rồi đem người ấn lên...”

Dọc đường đi Đất Kỷ nói liên miên không dứt, nhưng Trụ vương chỉ xanh mặt, đảo mắt đã tới Thọ Tiên cung, chấp sự trước cung thấy Trụ vương đến, đang muốn vái chào, Trụ vương vung kiếm, vó kiếm hóa thành hắc ảnh bay ngang qua, kích trúng mi tâm chấp sự, làm hắn bất tỉnh trên mặt đất. Đất Kỷ vỗ tay nhỏ giọng tán thưởng, vội chạy lên nhặt vó kiếm lên, cứ thế một đường đánh ngã mấy tên cung nhân, vô thanh vô tức đi tới ngoài tầm điện Khương hậu.

Mới tờ mờ sáng, đám cung nữ đã sớm bị phái đi không còn một ai, Khương hậu lại trắng đêm không ngủ, cùng Hoàng phi ngồi trên tháp, nhỏ giọng nói gì đó, nét mặt ưu sầu, đèn đuốc trong điện hắt ra, Đất Kỷ lập tức kéo Trụ vương, hai người đứng sau bình phong, tiếng Khương hậu và Hoàng phi loáng thoáng truyền lại. Chỉ nghe Khương hậu lo âu nói:

“Nếu bị đại vương biết...”

Hoàng phi vội tiếp lời: “Tỷ tỷ, ca ta nói Đất Kỷ kia là một kẻ vô cùng lợi hại, tâm tư lại thận trọng, người dùng cung quy tâm thường tuyệt đối trị không được tội ả”

Khương hậu thở dài, nói: “Ta sao lại không biết đại vương bị yêu nghiệt kia mê đến đầu óc choáng váng, cả nửa tháng không lâm triều, các đại thần bàn tán đồn dập; nếu có thể trừ được Đất Kỷ, bảo trụ Thành Thang giang sơn, thì cho dù đại vương có đem ta lăng trì toái quả cũng chết không hối tiếc, chỉ sợ yêu nghiệt chưa trừ đã để lộ phong thanh...”

Hoàng phi nói: “Một nữ tử yếu ớt trói gà không chặt như Đất Kỷ, tất nhiên dễ như trở bàn tay, chỉ có Ti mặc một tác không rời đại vương kia mới khó giải quyết”

Khương hậu nói: “Vốn không cần phải giết hắn, nhưng cung nhân thuật lại đại vương qua đêm ở ngự thư phòng, là nổi lên ý niệm đối với tiểu tử kia, sớm biết ta đã không lưu hắn lại trong cung; ta vẫn tin rằng đại vương sẽ không chuyên sủng một nam nhân, làm những chuyện xấu xa như bản ấy”

Trụ vương đứng sau bình phong nghe được những lời này tức sôi gan, đang muốn lật đổ bình phong, một kiếm chém chết Khương hậu và Hoàng phi, nhưng bị Đất Kỷ sống chết giữ chặt, lại nghe Khương hậu hạ quyết tâm nói: “Thôi được, Khương Hoàn cũng đã phái đi rồi, chỉ trông chờ ý tứ ông trời thôi, nếu thất thủ bị bắt, đành phải liều chết không nhận, ta thân là chính cung quốc mẫu; phụ thân lại nắm hai trăm chư hầu Đông cương, trọng binh mười vạn, đoán là...”

Lời chưa dứt, Khương hậu tự biết nói còn quá sớm, vội chuyển đề tài, nghiêng người khẽ hỏi: “Vũ Thành vương thật sự xuất cung rồi sao?”

Hoàng phi nói: “Tuyệt không giả dối, ca ta đến Hiên Viên phần, tiêu diệt ổ hồ ly mà hoàng thúc báo...”

Đất Kỷ vừa nghe lời này, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lập tức ngã gục xuống. Trụ vương vội thân thủ ôm chặt Đất Kỷ, lại nghe Hoàng phi nói tiếp: “Ân Phá Bại tướng quân đến Lê Sơn chuyển ngọc tượng Nữ Oa nương nương hồi cung, cho đại vương và Ti mặc kia *** loạn...”

Lần này ngay cả Trụ vương cũng muốn hôn mê, Khương hậu lại sâu kín thở dài một tiếng, khóc thầm: “Đại vương khi nào lại biến thành người như vậy...” Trụ vương khí huyết công tâm, hiện giờ mọi chuyện đã không còn như hần nghĩ nữa, liền ôm Đất Kỷ ra khỏi chính cung, miệng vẫn lẩm bẩm: “Người tha chết không nhận chữ gì, ý có Đông bá hầu chống lưng, không cần phải sợ Cô chứ gì? Muốn thẳng tay giết sạch người của Cô hả, người giỏi...”

Trụ vương rời Thọ Tiên cung, lập tức ra lệnh Ác Lai bắt Khương hậu, Hoàng phi vả miệng hai trăm cái, ngay cả lý do cũng không cấp, ngồi trên tháp, ngơ ngác nhìn Đất Kỷ xuất thần.

Nửa ngày sau Đất Kỷ mới hự hự chuyển tỉnh. Trước đó hồ yêu đã đem ba hồn bảy vía hóa thành một làn khói xanh bay về phía sào huyết Hiên Viên phần tra xét, nhìn thấy hồ tử hồ tôn lớp thì chết, lớp thì cháy, thậm chí hậu duệ còn bị hỏa diễm hun chết, vài tiểu hồ nhi cực sủng ái, da lông trên quý đều bị binh sĩ lột sạch, lưu lại một bộ hài cốt máu chảy đầm đìa phơi thây trong địa đạo, du hồn oán quỷ, kêu thảm bay về Triều Ca, ngay sau đó phóng thanh khóc lớn, đứt từng đoạn ruột.

Một nén nhang sau, Đất Kỷ không cách nào chống đỡ nổi nữa, đành phải ngậy ngậy ngốc ngốc mang hồn phách quay về, một đôi mỹ mục lệ thủy tràn đầy, đau thương cùng tận, nhìn Trụ vương chốc lát, chỉ cảm thấy mọi ý niệm đều hóa thành tro bụi.

Trụ vương không biết chuyện gì, chỉ cho rằng Đất Kỷ bị người oan uổng nên trong lòng buồn khổ, bèn trầm giọng nói: “Bào cách mới vừa rồi, nói lại cho Cô nghe lần nữa”

.

Hôm ấy lúc tảo triều, ngoài ngọc môn liền dứt nên một đồng trụ cự đại như lời Đất Kỷ nói, đồng thời dùng củi khô lửa mạnh thiêu đến đỏ rực. Triều thần nghị luận xôn xao, không biết vật kia dùng để làm gì, Trụ vương trực tiếp lệnh bách quan chờ đợi chừng ba canh giờ, cho đến khi thái dương lên giữa trời mới mang theo Đất Kỷ lâm triều, liếc nhìn văn võ toàn triều một cái, sau khi tung hô vạn tuế, ngự lâm quân liền áp giải vài người tới, đẩy ra trước Cửu Gian điện.

Quần thần vừa thấy lập tức bị dọa cho hồn vía lên mây, mấy người đó là ai? Người đầu tiên bên trái đã bị đánh đến mặt mũi biến dạng, nhận không ra tướng mạo, có lẽ là thích khách Khương Hoàn; người thứ hai lại là gián quan Mai Bá cũng toác đầu chảy máu, mê mê mang mang; còn người thứ ba chính là quốc mẫu Ân Thương, quý vi chính cung Khương hậu!

Xảy ra chuyện gì mà ba người này lại dính líu nhau? Tỷ Can nhất thời không hỏi nguyên do, bi thiết quỳ xuống nói: “Đại vương! Hôm nay xảy ra chuyện gì mà lại áp giải chủ lực cung đến Cửu Gian điện vậy tội!”

Bách quan quỳ phục, thanh âm bi thảm không ngừng, hoàng thúc Tỷ Can lại nói: “Khương thị là con gái của Đông bá hầu Khương Hằng Sở, Khương Hằng Sở trấn thủ Bắc cương, công lao vô số, cho dù là quốc pháp Thương Thang, tổ tông gia quy ta cũng không thể thi hình đối với vương hậu được, đại vương ngàn vạn chớ nghe yêu ngôn Đất Kỷ, u mê tâm trí!”

Tức khắc văn thần võ tướng lại cuồng hô một trận, Trụ vương không ngờ vừa đăng điện còn chưa kịp mở miệng đã bị chặn họng, nộ khí dâng trào, khó có thể ức chế, quát mắng: “Đều cảm miệng hết cho Cô! Lần này cho các người nhìn rõ chân diện mục con tiện nhân kia!”

Rồi lệnh thích khách Khương Hoàn tí mỉ nói lại án hành thích đêm qua, bách quan nghe như lọt vào sương mù, chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, ngay cả tiếng kinh thán cũng tỉnh lược. Đợi đến khi trong Cửu Gian điện chúng nhân á khẩu vô ngôn, Khương hậu cúi đầu trầm mặc không nói, Trụ vương mới lên tiếng: “Hiện giờ Ti mặc Hạo Nhiên không biết tung tích, may mà Đất Kỷ bình an vô sự, hầu hạ bên quân, Cô trước đó không lâu hoang phế chính sự, nhưng hôm nay chính tai các người đã nghe thấy...”

Tỷ Can vươn thẳng nửa người, hô: “Đại vương không thể kết luận quá sớm! Chuyện này nghi điểm rất nhiều, lão thần không hiểu, nếu thích khách này là do Khương hậu phái đi hành thích Đát Kỷ, cần gì phải mạo phạm đại vương? Đại vương văn võ song toàn, thể lực vượt trội, có thể tay không đánh sư hổ, những chuyện này chẳng lẽ Khương hậu hoàn toàn không biết?”

Tỷ Can nói ra đầy nghi điểm, quần thần lại rối rít châu đầu ghé tai, nhưng lúc này Trụ vương cũng bắt cháp tất cả, Khương Hoàn chính miệng nhận tội, lại nghe cuộc đối thoại của vương hậu và Hoàng phi, giả thể nào được? Bèn nói: “Cho dù không phải hành thích Cô, nhưng lại muốn giết người bên cạnh Cô, nàng còn lý sự gì nữa?!”

Toại âm chưa dứt, Khương hậu đã quỳ thẳng người, quay đầu nhìn qua Khương Hoàn thê lương gào thét: “Nghịch tặc! Ai dạy ngươi tới vu hãm ta!” Quốc mẫu một lời vừa xuất, văn võ cả triều đều im lặng, Trụ vương đã sớm đoán được Khương hậu sẽ nói như vậy, cười lạnh nói: “Ngươi thà chết không nhận chứ gì? Người đến! Kéo thích khách đi bào cách!”

Khương Hoàn đã sớm biết phải chết, nhắm hai mắt tùy ý ngự lâm quân kéo ra trước ngọ môn, lưng vừa chạm vào đồng trụ cháy đỏ rực kia, lập tức phát ra một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế, mấy hơi sau da tróc thịt bong, toàn thân cháy đen, lộ ra một bộ xương người máu đầm đìa, máu tươi vừa gặp nhiệt độ cao, tỏa thành khói xanh, sau cùng mùi thối bốc hơi, thiêu một người đang sống rành rành thành tro bụi.

Bách quan sợ đến diện dung thất sắc, nào biết vật đó chính là hình cụ, lập tức nhát gan kinh hãi đến hai chân phát run, nhưng Mai Bá lại như trước đĩnh thanh tỉnh, quát lớn: “Hôn quân! Ngươi tàn ác vô nhân đạo! Cả tin sàm ngôn, tham luyến mỹ sắc Đát Kỷ cũng thôi đi, yêu phụ chưa đủ gây hoạn. Tiếc ngươi sung hạnh tiểu nhân, cùng một nam tử quan hệ bất chính, coi lục cung phần đại như vô hình. Ban ngày nghe lời bản thủ, đêm đến làm chuyện hạ lưu! Loạn luân thường nhân hoàng thủy thần, Thương triều tổ tông, ngươi chắc chắn sẽ bị thiên địa phỉ nhổ! Dưới cừu tuyền...”

Mai Bá gầm thét như một tiếng kinh lôi, Trụ vương lại bị tàn nhẫn chọc trúng tử huyệt, tung tích Hạo Nhiên chưa rõ, không biết sống hay chết, vốn định đến trước Cửu Gian điện hăm dọa Mai Bá cùng bách quan nói năng thận trọng, ai ngờ vụ đại tai tiếng này lại bị vạch trần tại chỗ, tức đến thất khiếu bốc khói, căm hận nói: “Nghịch thần miệng lưỡi sắc bén lắm! Cô không trị tội ngươi không được!”

Trụ vương trước đó quả thật đã phân phó kỹ càng cùng thân tín, cứ như thế, vốn định hù dọa Mai Bá, lúc vừa đến Cửu Gian điện mở miệng, vệ binh liền hiểu ý, kéo Mai Bá đi về phía đồng trụ đỏ rực kia.

Nhưng Mai Bá lại quật cường, chẳng hề cầu xin, hai chân bị kéo lê trên mặt đất, hãy còn “Hôn quân” “Hôn quân” nhục mạ không ngừng, thanh âm Trụ vương vang dội, vọng khắp Cửu Gian điện, cũng dùng tài hùng biện tuyệt thế thao thao đáp trả sự sỉ nhục của Mai Bá.

Chỉ nghe Trụ vương căm giận nói: “Tự cổ thánh hiền có tam giới, nhất giới bất phân thị phi, vọng đoán tội hành; nhị giới tảo nộ khó nén, nói năng hại người; tam giới dễ giải với mình, hà khắc với người khác, Gián quan Mai Bá, ngươi biết tội chưa! Cô sung tín tiểu nhân, cùng nam tử làm chuyện cầu thả, ngươi có tận mắt nhìn thấy! Cô phái Ân Phá Bại đi Lê Sơn, dời ngọc tượng Nữ Oa về cung tiết ngoạn, ngươi có chính tai nghe được!”

“Cứ không phân biệt thị phi khúc chiết như thế, một mực chỉ trích Cô bỉ ổi bất kham, gieo rắc tin đồn nhảm, vu nhục Cô trước Cửu Gian điện, Cô không thể trị tội ngươi, ngươi liền có thể phản tội Cô, đây là đạo lý gì!!!”

“Ngươi thân là ngoại thân, đêm khuya tự tiện xông vào Thọ Tiên cung, làm trái cung kỷ, không tự xét lỗi lầm bản thân, ngược lại vu hãm Cô bất nhân, tam giới phạm đủ, ngươi thật sự cho rằng Cô không dám bào cách ngươi phải không!”

Thiên tử giận dữ, trời xanh ngăm nổi lôi thanh trện trện, Trụ vương cơ hồ muốn đem phần hận của mấy chục năm phun hết ra một lần mới cam, lại quát: “Các người khăng khăng xem Cô như tượng gỗ, trung quy trung củ, không được phép vượt lời trì một bước, bằng không chính là hôn quân! Phải chăng nghĩ Cô một thân một mình...”

Trong lúc nói chuyện Mai Bá đã bị kéo đến trước đồng trụ, hoàn toàn quên mất nhục mạ cùng can gián hùng hồn đầy lí lẽ lúc nãy của mình, cách đồng trụ năm thước, đầu tóc đã bị nướng tới xoắn lại khét lẹt,

trộn to song nhãn, nhìn Thương thiên tử quân lâm thiên hạ trước long án trong Cửu Gian điện như không quen biết.

.

Trụ vương nói chưa dứt, ngoài ngọ môn lại vang lên một tiếng “Đương” đình tai nhức óc, chính là âm thanh gõ chiêng, lẫn át nộ khí thiên tử. Tiếng chiêng vẫn còn ông ông bất tuyệt bên tai, lại có người nhẹ giọng nói: “Người đâu phải một thân một mình”

Đất Kỷ gần như muốn khổng chế không được, xuất thanh thét chói tai, ngoài ngọ môn có một nam tử vươn người mà đứng, chậm rãi đi lại, y thường lam lũ, tay áo, ống quần bị xé đi nửa đoạn. Song khí vũ hiên ngang, mi gian chính khí lẫm liệt, không phải Hạo Nhiên thì còn ai?!

Trụ vương nhất thời tiêu tán nộ hỏa, ngây ngốc nhìn thân ảnh đến gần tiền điện, đang muốn vẫy tay bảo Hạo Nhiên tiến điện thì Hạo Nhiên lại đi đến trước trụ bào cách rồi ngừng lại. Ngẩng đầu ngược nhìn lò lửa cự đại cao ba tầng lầu, thờ dài. Vứt bỏ cây chày trong tay, chậm rãi quỳ xuống nói:

“Hạo Nhiên khẩn thỉnh đại vương, tha cho Mai Bá bằng tâm nhanh miệng này đi”

Mai Bá chỉ cảm thấy cơn tức nghẹn trong ***g ngực, vô luận thế nào cũng không thể tiếp nhận lời cầu tình này, gào thét: “Loạn thần tặc tử! Nam sủng của hôn quân! Ta chỉ cầu chết ngay lập tức! Chỉ cầu quân vương cảnh tỉnh_____ta, chết không hối tiếc!” Nói xong tránh khỏi vệ sĩ, xoay người lao vào bào cách!

10. Chương 10: Dạ Khúc Trúc Lâm

Lại nói Mai Bá tự rước cái chết, Hạo Nhiên phi thân xông lên, nhưng đã trễ, gián quan Mai Bá vốn ở rất gần bào cách, vừa xông lên tay chân lập tức ôm chặt lấy đồng trụ, kêu thét thảm thiết. Hạo Nhiên dùng lực kéo ra, nhưng Mai Bá lại quyết tâm tuyệt không buông, chỉ chớp mắt, tay chân đều bị thiêu dính trên bào cách, Hạo Nhiên vô lực xoay chuyển, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, sự kiện sử thư ghi lại cuối cùng vẫn phát sinh. Lại giật mình Khương hậu chưa chết, vội chuyển thân nhìn qua, muốn lên tiếng cầu tình thì ngoài ngọ môn từng tiếng bầm báo truyền vào.

“Thái tử Ân Giao_____nhị điện hạ Ân Hồng đến_____!”

Theo sử sách ghi lại, hai danh thái tử này đầu tiên là ngã nghịch Trụ vương, sau đó được võ quan cứu ra, lại được thập nhị tiên Côn Lôn Xích Tinh Tử, Nghiễm Thành Tử thu làm truyền nhân, tính mạng vô ngại, Hạo Nhiên chẳng cần phải lo lắng, chỉ thờ dài cuối cùng vẫn không cứu được Mai Bá, thỉnh linh quay đầu lại, trầm giọng nói: “Chuyện Khương hậu thích quân, hoàn thỉnh đại vương xử án lần nữa, trả lại trong sạch cho quốc mẫu!”

Trụ vương mặt âm trầm, chậm rãi đi ra Cửu Gian điện, vạn luồng dương quang chiếu lên hắc bào thiên tử một lớp kim huy lưu chuyển, không người nào dám ứng thanh, chỉ sợ long nhan đại nộ, kẻ lên tiếng sẽ trở thành quỷ chết thay.

Bên kia Ân Giao, Ân Hồng đã vọt tới trước đồng trụ, tay cầm trường kiếm, tỏ vẻ có chuẩn bị mà đến, Trụ vương vừa nhìn thấy, nộ khí dâng trào, mắng: “Nghịch tử! Ai cho các ngươi mang kiếm vào cung môn!”

Ân Giao không đáp, trông thấy mẫu thân mình bị trói ngược hai tay sau lưng, tròn mắt muốn nứt, nhưng vẫn không dám khiêu khích thiên tử, chỉ lớn lối nói: “Đất Kỷ, người mê hoặc phụ vương ta, hôm nay bản thái tử phải giết chết con yêu nghiệt người...”

“Lớn gan lắm!” Trụ vương quát to một tiếng, dọa Ân Giao, Ân Hồng im thin thít, lại quát tiếp: “Mẫu hậu người có lỗi trước, bắt phân thị phi, tự ý phái thích khách mưu sát hậu phi, còn không quỳ xuống cho ta!”

Giọng Trụ vương hùng hồn, nói: “Vương hậu, người thà chết không nhận thật sao?” Còn nhấn mạnh khẩu khí tại bốn chữ “Thà chết không nhận”, ánh mắt rét lạnh, chỉ muốn nhắm người mà cắn, Hạo Nhiên âm

thầm kinh hãi, lúc này không quan tâm thiên tử phần nộ, giành nói: “Thần cầu đại vương tha cho vương hậu!”

Hạo Nhiên lại thấy Đất Kỷ đi theo bên cạnh, đoán rằng Trụ vương bị Khuynh thế nguyên nang thao túng, tình tự thất khống, liền sải bước đi lên, cho đến khi cách Trụ vương năm bước, mới lần nữa quỳ xuống, nói: “Nhất dạ phu thê bách nhật ân, cầu đại vương tha cho vương hậu”

Trụ vương dường như hơi xúc động, nói: “Nhất dạ phu thê bách nhật ân...” Tiếp đó lắc đầu cười khổ, không lệnh Hạo Nhiên đứng dậy mà tự nói: “Người cầu tình, tội danh hôn quân để Cô gánh”

“Vậy Cô liền thành toàn người”

Hạo Nhiên cảm thấy huyết dịch toàn thân băng lạnh, chẳng lẽ tu vi hồ yêu, trọc khí của Khuynh thế nguyên nang đã đạt đến mức này, ngay cả chân khí của mình cũng vô pháp áp chế. Lại hít một hơi, phẫn chấn nói: “Đại vương! Người bào* chính là thiên hạ vạn dân, lạc* chính là Thành Thang giang sơn! Thỉnh đại vương nghĩ lại!” [*bào lạc chính là bào cách, do nó được tách ra nên ta để từ gốc luôn, đều có nghĩa là nướng, ừ]

Trụ vương nói: “Ngẩng đầu lên”

Hạo Nhiên mờ mịt ngẩng đầu, thấy trong mắt thiên tử vẫn là nhân thần quen thuộc lúc bầu bạn ở ngự thư phòng ngày nào, trong lòng khó hiểu, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chú song mục Ân Trụ, nửa ngày sau Trụ vương lại nói: “Chuyện can gián, có từng nghĩ lại?”

Đến lúc này Hạo Nhiên mới tỉnh ngộ, thiên tử không hề đánh mất thần trí, đây chính là nỗi giận thật sự. Đang muốn phân biện thì Trụ vương đã đau xót quát: “Người tới! Khương thị người nếu vẫn không nhận tội! Liền bào cách hai tay!”

Hạo Nhiên vô ý thức ngã ngồi xuống đất, chỉ thấy Đất Kỷ kéo cánh tay Trụ vương, Khuynh thế nguyên nang đã sớm thu hồi, từ trên cao nhìn xuống mỉm cười.

Khương thị gào khóc không ngừng, hai vị vương tử rít gào, bách quan loạn thành một đoàn. Tỷ Can khóc ngã xuống đất, bò đến ngoại điện, liều chết ôm chặt một chân Trụ vương, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy thân tuy ở trước Cửu Gian điện âm ỉ, nhưng vạn sự không chút liên quan đến mình, quả tim trong ***g ngực như bị quần ngàn vạn sợi tơ vô hình, đôi đồng tử sao sáng của thiên tử dưới dương quang hơi thu hẹp, tơ vô hình trong lòng căng thẳng, đau đớn truyền khắp toàn thân.

Cô nói rồi, có những người, trời sinh tâm thần đã bị sợi tơ vô hình nối liền một chỗ...

Dưới dương quang, ánh dung thiên tử mờ lung, nhìn không rõ, thần trí Hạo Nhiên hôn trầm, bên tai lặng yên vô thanh, chỉ thấy đôi môi Trụ vương động động, như đang hạ lệnh. Hai thái tử giương cao trường kiếm, xông lên tiền điện, Trụ vương mỗi tay nhắc một người, đem nhi tử thân sinh của mình ném ra ngoài, phát tay áo lớn tiếng nói gì đó, có ngự lâm quân xông lên, lại bị hai gã võ tướng từ trong điện lao ra đẩy lùi, võ tướng che chở Thái tử men theo ngọ môn trốn đi.

Trụ vương chỉ vào Vũ thành vương Hoàng Phi Hổ, người nọ ôm quyền quỳ xuống.

Hai tay Khương hậu bị ấn lên bào cách, phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Thanh âm trở về bên tai, một thoáng nhìn ban nãy mà đã là vạn năm thời gian, Hạo Nhiên thở dài một tiếng, đứng dậy.

Hoàng tử tạo phản, lấy kiếm thí quân, Khương hậu oan khuất không được giải tội, hai tay bị bào cách.

Võ quan Phương Bật, Phương Tương ra sức bảo vệ vương tử, trước Cửu Gian điện, dưới tọa thiên tử chống trả chạy khỏi ngọ môn.

Hạo Nhiên lùi hai bước, Trụ vương hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạo Nhiên lắc lắc đầu, cười nói: “Nếu đại vương không chịu tha cho vương hậu...”

Nói xong từ trong ngực móc ra một vật, nắm trong tay, nhẹ giọng nói:

“Vậy liền đem thần bào cách luôn đi”

“Không_____!”

Trụ vương chưa kịp nắm vạt bào Ti mặc, Hạo Nhiên đã xoay người qua, nhanh gọn nghiêng mặt, một tay ôm lên đồng trụ nóng cháy người kia.

Xì một tiếng, tay trái, má trái, ngực, bụng, chân, toàn thân hóa thành than cốc, xiêm y cháy sạch, tay phải rũ bên người chậm rãi buông lỏng, vật nằm trong lòng bàn tay kia nhẹ nhàng rơi xuống đất, kể đó bị gió thổi bay.

Hỏa diễm theo một góc vãi tơ bùng cháy, giương mở trong không trung, chính là con rồng mà thiên tử vẽ.

Bạo vũ tầm tả trút xuống.

.

.

Mười ngày sau.

Được liệu thanh lương đắp lên má trái, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng, khó chịu nói không nên lời, miễn cưỡng hé mở một mắt, đập vào tầm mắt chính là gương mặt trẻ con của Khương Thượng. Hạo Nhiên thở phào một hơi, trong hơi thở vẫn mang theo mùi than nóng hầm hập, nhỏ giọng hỏi: “Khương hậu chết rồi?”

Khương Thượng gật đầu đáp: “Nàng đập đầu vào cột, tự vẫn rồi”

Hạo Nhiên đau xót vô cùng, run giọng nói: “Hai nhi tử của hôn quân kia đâu”

Tử Nha đáp: “Phương Bất, Phương Tương dẫn hoàng tử chạy khỏi Triều Ca rồi, Thân Công Báo đã sớm chặn ở ngoại thành”, Hạo Nhiên vừa nghe xong, lập tức ngồi dậy, khó có thể tin nhìn Khương Tử Nha, người kia lại chậm rãi nói: “Ta bảo hộ Thái tử, vốn nghĩ sẽ chết cùng Ân Giao, nhưng sư phụ ta Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như đã sớm biết thiên mệnh, ngăn Thân Công Báo, dẫn thái tử và nhị diện hạ về Côn Lôn”

Lại sai lệch so với lịch sử, Hạo Nhiên trăm mối vẫn không cách nào lý giải, chỉ cảm thấy nửa người đau đớn kinh khủng, kêu rên một tiếng, Tử Nha vội để hắn nằm xuống, đắp được cao mùi vị gay mũi lên, nói: “Thiên tiên chân khí trong cơ thể ngươi hao phí quá độ, đã suy kiệt tới đáy cốc, hiện giờ năng lực phục hồi của thân thể hơi gián đoạn, phải nằm trên giường một thời gian” Nói xong vành mắt Tử Nha cũng ửng đỏ: “Ngươi bất quá chỉ là tên Ti mặc, cần gì phải tự làm khổ mình”

Hạo Nhiên tinh thần hoảng hốt, nằm lại giường, vô lực cười nói: “Quả nhiên là thảo dược tiên gia Côn Lôn sơn, thanh lương dễ chịu” Nói xong lại mệt mỏi thiếp đi.

Tử Nha nói: “Đó là phương thuốc do chính tay tên hôn quân mà ngươi nói điều chế...”

Cứ thế Hạo Nhiên ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, mỗi ngày chỉ ăn chút cháo, vết thương bị bỏng dần dần chuyển hảo, da thịt từng bước phục hồi như cũ, nhưng một thân chân khí lưu chuyển vẫn chậm chạp chưa thức tỉnh, toàn bộ không biết đã tản đi phương nào. Hạo Nhiên vừa hoảng vừa sợ, e rằng mình cường nghịch thiên mệnh, bị trời xanh khiển trách, thu hồi đệm dựa duy nhất của mình_____tiên thiên chính khí rồi

Khuya hôm đó, Tử Nha đã nghỉ ngơi, lúc Hạo Nhiên đang miên mang suy nghĩ, chợt nghe trong rừng trúc như có tiếng nhạc truyền lại. Bèn chậm rãi xuống lầu, đẩy tiền môn Thính Trúc cư ra, cất bước tới ngự hoa viên.

Cuối hạ đầu thu, nửa đêm hơi lạnh lẽo, trúc đào tựa hải, im ắng như tờ. Nhạc thanh xuyên qua rừng trúc làm nhân tâm khoáng đạt, vui sướng, cảm thấy như khay ngọc chiếu sáng cả thiên địa, không ngừng phủ lên vạn vật một lớp lụa bạc, Hạo Nhiên cảm khái muôn vàn, chân trần bước qua con đường đá băng lương, trong rừng khúc thanh uyển chuyển nhu hòa, là vị hậu phi nào đang thổi tấu nhạc khí nơi đây?

Nhưng trong rừng nhân ảnh anh vĩ, lại là một nam tử thân cao hơn bảy thước.

Nguyệt ảnh mờ lung, nhìn không rõ tướng mạo, chỉ nghe địch thanh âm ách quanh quẩn, tựa như muốn trút hết nỗi lòng, trong nháy mắt bạt địa cao vút, lạnh lốt nhập vân, mơ hồ có tiếng kim thiết phần vang, thịnh nộ bá đạo bề ngễ thiên hạ, Hạo Nhiên nghe ra trong khúc tư thế hào hùng, đều là ý vị tự lực kháng khởi sơn hà, che chở người trong lòng, nghe đến ngây đại.

Mãi cho đến khi khúc chung phong tán, một luồng vĩ âm như tơ như đang than khóc, cuối cùng thoát ẩn thoát hiện dần dần chẳng còn nghe thấy nữa, nam tử kia mới thở dài, xoay đầu lại, ánh trăng bạc chiếu trên mặt, chính là Ân Trụ.

Hạo Nhiên cũng không quỳ bái, chỉ đứng đó, lạnh lùng nói: “Thần lại không biết đại vương tinh thông âm luật như vậy”

Giọng Trụ vương khàn khàn mỗi mệ, nói: “Cô từ nhỏ tinh thông nhạc nghệ, thư điển, chỉ như một con rối kéo sợi, chưa bao giờ chân chính cảm giác được khoái nhạc. Từ ngày đăng cơ đến nay, đám lão thần nói: đạo âm luật, trừ những lúc tế tự liệt tổ thì không nên trầm mê. Cô bèn không động tới cây sáo này nữa, hôm nay thổi khúc ‘Nguyệt tiền thương’ này, cứ cho là Cô vì thân người chịu nỗi khổ bào cách đền bù lỗi lầm đi”

Hạo Nhiên vốn định mắng thẳng rằng hần sai, khuyên Trụ vương lạc lối hãy quay lại, chẳng ngờ đối phương thân là thiên tử cao quý, lại lên tiếng nhận lỗi với mình, lời trực gián bị lời Trụ vương ngăn lấp, nhất thời quên không còn một mảnh, mũi chua xót khó nhin, lại nghe Trụ vương nói tiếp: “May mà người là tiên nhân đến từ tam thiên, tuy da thịt chịu tai ương, nhưng tính mệnh chung quy vô ngại, bằng không Cô sẽ tự trách cả đời”

Dưới nguyệt quang, Hạo Nhiên nghe Trụ vương thốt lên lời này, rốt cuộc không quan tâm cõi lòng bị vạch mở nữa, lúc này đi cũng không được, mà lùi cũng chẳng xong, buột miệng nói ra: “Có sao đại vương lại nói lời này? Thần chết vì quân vốn là chuyện kinh thiên địa nghĩa mà”

Hạo Nhiên hít một hơi, trong lòng ra quyết định, không thể cứ tiếp tục thế này nữa, bèn nói tiếp: “Thần khuyên can đại vương là vì thiên hạ thương sinh, quốc gia xã tắc, nhưng trong mắt đại vương trần trở, cũng chỉ có một mình Hạo Nhiên, suốt ngày trầm mien trong nữ nhi tình trường như vậy, đến khi nào mới kết thúc?”

Trụ vương rung mình trong lòng, nhìn lại Hạo Nhiên, chỉ thấy nước mắt Hạo Nhiên đã xuôi theo khuôn mặt rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Hạo Nhiên cô độc một mình, đại vương hà tất nhớ mãi khó quên, rồi lại như không thấy đối với những chuyện thần làm, mắt diếc tai ngơ đối với lời can gián? Thần tài đức gì...”

Nhưng Trụ vương trầm mặc không đáp, vươn bàn tay ấm áp, ôm bờ vai Hạo Nhiên, kéo hần vào trước ngực, thấp giọng nói: “Cô biết người chưa bao giờ có tư tâm, từng lời nói từng hành động, đều vì Cô lo nghĩ, cũng chính là không cách nào vứt bỏ như thế”

Hạo Nhiên nhin không được nữa, vùi đầu vào ***g ngực Trụ vương, lớn tiếng khóc ròng, Trụ vương thở dài một tiếng, xa xăm nói: “Nên để tay lên ngực tự vấn phải là Cô mới đúng...” Nói chưa xong, cúi đầu xuống, hơi thở nam tử nóng rực, cùng Hạo Nhiên hôn nhau, lệ thủy mẫn mẫn kia đan xen dung hợp, không còn phân được là lệ của ai nữa.

.

“Tàn phế đó khóc lóc sụt mướt làm chi, y hết một nữ nhân...”

“Câm miệng!”

Tại một nơi khác trong rừng trúc có hai tên thiếu niên bắt lương đang rình trộm, Na Tra đột nhiên phát giác, nhẹ nhàng xoay người một cái, liền đem tên thứ ba cũng đang rình coi xách lên. Người kia định kinh hô, lại bất ngờ đối mặt cùng Na Tra, lập tức ngấm hiểu nhau, cười cười, lộ ra hai cái răng nanh.

Khương Thượng vừa thấy Na Tra muốn ném mình vào trong hồ nước ngự hoa viên bèn vội dùng cả tay chân, liều mạng ngăn cản: “Khoan, Linh Châu Tử, đừng làm vậy”

Lôi Chấn Tử cười gian trá: “Tử Nha sư thúc, người nhìn lên cái gì?”

Khương Thượng phi thường xấu hổ, nói: “Các người nhìn cái gì thì ta nhìn cái đó”

Na Tra hơi nghiêng đầu qua, vẻ mặt mơ màng, hỏi: “Nước chảy ra từ mắt hắc là cái gì vậy?”

Khương Thượng nghiêm giọng nói: “Thả ta xuống, Linh Châu Tử”

Na Tra buông tay, Tử Nha rút xuống đất rồi mới nói: “Kêu là ‘Lệ’”

Na Tra lại hỏi: “Tại sao ta không có?”

Khương Thượng đáp: “Thái Ất sư huynh chỉ tạo ra thân thể người, chưa đúc tâm người, thiên địa hạo nhiên, tự khắc sẽ bổ toàn cho người; ta có một chuyện giao cho hai người các người, làm ngay bây giờ, không cần nghĩ ngợi” Ngay lập tức nhỏ giọng phân phó, Lôi Chấn Tử nghe xong thấy đúng với ý nguyện, linh mệnh đi liền, muốn biết xảy ra chuyện gì, hạ hồi phân giải.

11. Chương 11: Cải Trang Vi Hành

Hạo Nhiên bình phục quay về triều, vẫn là Ti mặc mai mực nâng chiết tử cung kính cạnh quân như trước.

Nhưng lúc này văn võ toàn triều cũng không dám khinh thường người này nữa, Trụ vương hoang *** vô đạo, lạm thi khốc hình, trung thần trực gián, không tiếc thân thí bào cách, người mà ngay cả tính mạng cũng không cần thì mưu cầu phú quý có ích gì? Khi đó trời lại giáng bạo vũ, đội tất hỏa than trong cột đồng, có thể thấy lão thiên cũng không nhẫn tâm trợ mắt nhìn Ti mặc chán sống này chết đi.

Thiên tử vinh sủng, trời cao ân quyền, tức thì không còn ai dám chỉ trích hắc “Tiểu nhân”, “Nam sủng” nữa.

Nhưng Khương hậu đã chết, chung quy vô pháp văn hồi, lục cung không thể vô chủ, sau ngày đầu tiên Hạo Nhiên về triều, Tỷ Can cùng Vi Tử Khải liền tấu chuyện này.

Hoàng Phi Hổ có muội làm phi, vì để tránh hiềm nghi nên đã cáo bệnh không triều kiến, trấn trở nhiều lần, quần thần vẫn một mực khen ngợi Hoàng phi hiền lương thực đức, ôn nhu đoan trang, đủ để thống lĩnh hậu cung, Hạo Nhiên nghe đến nhảm chán, lại kéo nghiên đá qua, cúi xuống bắt đầu mài mực.

Hạo Nhiên cảm thấy chính khí toàn thân từ lúc bị Thân Công Báo dùng sét đánh đã tản hơn phân nửa, chậm chạp chưa hồi phục, trong lòng thấp thỏm, may mà Đất Kỷ biết pháp bảo vô hiệu đối với hắc, không còn tự làm bẽ mặt nữa, chẳng biết sau lưng lại đang mưu tính âm chiêu gì.

Suy đi nghĩ lại, chợt nghe Tỷ Can đang nói đông dài đột nhiên ngừng lại, trong điện tĩnh đến nỗi châm rơi cũng có thể nghe thấy, nhất thời kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn một cái, liền thấy tầm mắt của văn võ bách quan đều chăm chú dán lên người mình.

Trụ vương không vui nói: “Chung thân đại sự của Cô, các người cũng muốn làm chủ, làm chủ không được cũng muốn can thiệp vào, phân lượng không đủ liền muốn kéo luôn Ti mặc ra gánh trách nhiệm?”

Khóe miệng Hạo Nhiên hơi co giật, mới tỉnh ngộ rằng bách quan khuyên bảo Trụ vương không được, thế là trút hết lên người mình, kỳ vọng mình có thể khuyên Trụ vương thêm lần nữa, thiên tử không kiên nhẫn, cảnh cáo mình chớ ăn nói tùy tiện, Hạo Nhiên đành phải khụ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Thần...Tê chân quá”

Tỷ Can cách gần nhất sợ hãi ngẩng đầu, chỉ thấy Trụ vương nhin cười, nói: “Cô tự có tính toán, giờ bãi triều thôi”

Tự cổ Ti mặc có bản lĩnh bậc này, vừa làm chim đầu đàn, lại vừa đảm nhiệm tẩm chăn, quả thật ngoài Hạo Nhiên ra thì tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, chúng thần còn chưa kịp phản ứng lại, Trụ vương đã phát tay áo nói: “Bãi triều”

.

Về đến Thọ Tiên cung, Trụ vương nói: “Lấy trường bào phía sau gương đồng lại đây”

Hạo Nhiên theo lời mà làm, thấy chất liệu không phải tơ tằm cũng chẳng phải sợi đay, khó hiểu, vì thiên tử trút bỏ một thân huyền sắc long bào, thay vào bộ trường y vải thô kia, buộc chặt đai lưng; Trữ vương dẫn Hạo Nhiên đến thiên môn rồi hậu cung, cười nói: “Ồ trong cung riết bức mình, nhờ hồng phúc của người, ra ngoài dạo chút”

Hạo Nhiên không khỏi buồn cười, không nghĩ tới quốc quân lại như một tiểu hài hiếu động, nhìn thoáng qua tuy đã thay thô bào vải bố, nhưng thiên tử vẫn long hành hổ bộ, khí phách tứ dật, nào có nửa phần bộ dáng của nam tử nhân gia tầm thường, biết Trữ vương chuẩn bị trang phục này đã lâu, chính là vì muốn chuẩn êm xuất môn giải sầu, bèn cười đáp: “Đại vương một chút xíu cũng chẳng giống bách tính Triều Ca”

Trữ vương hơi hơi gù lưng, giả trang thành một bộ thần thái dung dung tục tục, trong mắt tiểu ý dật dào, xoay đầu hỏi: “Như thế nào?”

“Từ nhỏ bị Văn thái sư quản giáo, từng lời nói từng cử chỉ, đều phải làm gương cho thiên hạ” Trữ vương thốn thức nói, rồi lại thẳng eo, lắc đầu: “Vô pháp, vô pháp, chút nữa nhớ kỹ không được để lời nhân bánh, chúng ta không phải quân thần...Mà là...”

Hạo Nhiên cười nói: “Phụ tử, chẳng phải đại vương đã nói, quân vi nhân phụ sao?”

Trữ vương nghiêm mặt, nói: “Cô già đến thế sao?” Lại nhớ tới lúc hai người mới gặp, mình tranh luận đến Hạo Nhiên á khẩu vô ngôn, không ngờ hôm nay lại tự mua dây buộc mình, dở khóc dở cười.

Hạo Nhiên không đáp, mỉm cười ngắm nhìn Trữ vương, Trữ vương cũng cảm giác được, vươn tay ra, nắm lấy bàn tay Hạo Nhiên, nói: “Phụ tử thì thật đại bất luân, huynh đệ thôi” Trong lúc nói chuyện hơi tách năm ngón tay, cùng Hạo Nhiên mười ngón giao nhau, nói tiếp: “Chút nữa người chờ coi, tên kia nhất định sẽ nịnh hót đầy miệng”

Trữ vương căng cổ họng, học lại mười phần thần thái của gian thần Phí Trọng: “Đại vương mặc cái gì cũng tràn trề khí phái thiên tử_____”

Ở cửa sau đã có mã xa chờ sẵn, trong xe có một người ló đầu ra nhìn quanh quất, không ngừng cười xòa đón Trữ vương và Ti mặc lên xe, Hạo Nhiên vừa thấy liền mất khẩu vị, chính là đại gian thần Phí Trọng trong triều họ.

Đợi đến khi quân thần đã ngồi vào chỗ, Phí Trọng mở miệng câu đầu tiên chính là: “Đại vương thật là mặc cái gì cũng tràn trề khí phái thiên tử a!”

Lúc này hai người rớt cuộc cũng nhin không nổi nữa, đột nhiên cười ầm lên, còn Phí Trọng thì vẻ mặt mù tịt, chẳng biết mình nói sai cái gì, mã xa ly khai hoàng cung, qua qua lại lại nội thành Triều Ca, tìm nơi náo nhiệt đông người.

.

Hậu nhân chỉ nói cuối triều Thương quân vương ngu si vô đạo, bách tính trôi giạt khắp nơi; lại không biết trước đại chiến phong thần, Triều Ca thực sự là trung tâm mậu dịch, văn hóa, kinh tế của Thần Châu đại lục, nghề “Thương nhân” mà hậu thế vẫn gọi, vốn chính là để chỉ những người bán hàng rong, chuyên buôn bán các loại sản phẩm trên khắp một dải Thương Khâu, Trung Nguyên, sau khi lưu truyền mấy nghìn năm đã trở thành tên gọi cố định của nghề này.

Đầu đông, tiểu tuyết đêm qua đọng trên trường nhai một tầng băng mỏng, người đến kẻ đi, chợ phi thường náo nhiệt, đầy quầy hàng rong bày bán các loại sản phẩm đồng thiếc, thùng nghệ* và thực vật muối sấy, còn có thợ săn mang theo sơn trăn dã vị lớn tiếng rao hàng, cả vùng cảnh tượng phồn hoa nhộn nhịp. [*vật phẩm được bện bằng dây thừng]

Hạo Nhiên ở trong cung đã gần nửa năm, lúc này như một chú khỉ thoát ***g hưng phấn không thôi, dù sao quân vương cũng có Phí Trọng hầu hạ rồi, không cần bận tâm nữa, dàn xếp vài cái liên tiêu thất trong chợ.

Phí Trọng không dám bắt chước làm cái hành động dưng cảm này, biết quân vương tuy là vi phục, nhưng mục đích không phải để vui chơi, lập tức cung cung kính kính, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau Trữ vương, tùy thời hồi đáp các vấn đề của thiên tử, Trữ vương cũng không gấp đi tìm Ti mặc thoát cung kia trở về,

chỉ mỉm cười hô: “Trời tuyết đất trơn, coi chừng té rụng răng cửa!” Rồi không quản hần nữa, dọc đường đi, khảo sát dân tình, thỉnh thoảng quay đầu lại hỏi thăm Phí Trọng về tình hình kinh tế, dân chính nội thành Triều Ca.

Hạo Nhiên đột nhiên ngừng cước bộ trước một sạp bán chế phẩm đồng đỏ, người bán rong kia tiếp đón: “Tiểu ca, xem chút đi”

Hạo Nhiên khó có thể tin cúi người nhặt một thanh đoản kiếm toàn thân vàng rực, giơ cao nó lên, hướng về phía ánh dương xam soi tỉ mỉ, hít một hơi lạnh khí, hỏi: “Đây là vật gì?”

Người bán rong mặt mày rạng rỡ, đáp: “Tiểu ca mắt tinh ghê, đây là do Tây Kỳ Cơ nhị công tử Cơ Phát tự tay chế tạo”

Hạo Nhiên chỉ loáng thoáng cảm thấy kiếm này quen thuộc khó nói, long văn quấn quanh thân kiếm, phù tự quyền quyền, nhưng mũi kiếm lại tròn cùn, dưới dương quang nở rộ vô số hào quang kim sắc, đúng là sản phẩm mô phỏng Hiên Viên kiếm mà mình tận mắt nhìn thấy trên tay Hoàng Đế lúc xuyên việt lần đầu tiên!

“Sao vậy?” Bên kia Trụ vương đã đi đến trước mặt, cùng Hạo Nhiên chăm chú nhìn đoản kiếm kim sắc trong tay, cười nói: “Thượng cổ thần khí lại tìm được trên sạp hàng rong, chớ có nói giỡn”

Hạo Nhiên biết mình tâm niệm vừa động, thiên tử đã hiểu ngay, đành phải lắc đầu cười cười. Trụ vương tiếp kiếm qua, ngón cái phản phục mà sát dọc mép đoản kiếm, nói: “Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công*. Nếu người muốn, Cô...ta sẽ mua cho, đúng lúc gặp hàng dỏm này, về sau tìm được kiếm kia thuận tiện đối chiếu luôn” [*kiếm đã nặng mà lại không bén thì mọi kỹ thuật sẽ không có hiệu quả, nói chung chê kiếm cùn]

“Tộc Cơ thị truyền thừa từ hoàng đế Cơ Hiên Viên, đoán chắc sẽ có hình vẽ của kiếm này, đợi đến cuối năm chư hầu triều bái*, sẽ an bài thời gian cho người, hỏi thử Cơ Xương” [*lạy chầu]

Hạo Nhiên gật đầu, thu kiếm vào trong ngực, Phí Trọng vội lấy tiền ra trả, ba người rời sạp hàng kia, Trụ vương trầm ngâm chốc lát, nói: “Gần đây nghe đồn Tây Kỳ rầm rộ luyện thiết” Hạo Nhiên nghĩ tới chuyện Tây bá hầu Cơ Xương bị giam giữ, vội nói: “Đại vương quá lo rồi, Tây bá hầu Cơ Xương rất có hiền năng...”

Trụ vương ngừng cước bộ, chăm chú nhìn song mục Hạo Nhiên, chân thành nói: “Chuyện chư hầu phân phong* rắc rối phức tạp, mọi việc Hạo Nhiên hãy theo Cô, chỉ nghe không được nói, người vẫn chưa hiểu được thời điểm tranh đấu quyền mưu đâu, nhớ lấy” [*phân đất phong hầu]

Phí Trọng nghe được âm thầm kinh hãi, liên hệ đến chuyện Khương hậu thân vong, vội nói lảng đi: “Bội kiếm nhập cung, trừ bỏ Hoàng phi được ân sủng sâu sắc, ngự tiền thị vệ bảo hộ đại vương thì Ti mặc đại nhân thực sự...”

Trên mặt Trụ vương hơi đỏ lên, không để cho Phí Trọng nói hết, cắt ngang cười nói: “Đao kiếm chớ có để lộ, bằng không lại bị đám lão đầu tử trên triều đình bắt được nhược điểm thì lại có người muốn tìm Cô gây phiền toái”

Hạo Nhiên ngượng ngùng ưng thuận, ba người đã đi tới một gian khách ***, Phí Trọng thức thời tự đi chuẩn bị ngộ thiện, Trụ vương giữ tiền khâm bố bào, ngồi vào bàn, nói: “Hôm nay người làm rất tốt. Hoàng phi tuyệt đối không thể phong hậu được”

Hạo Nhiên nhớ tới chuyện Đất Kỷ phong hậu ghi trên sách sử, liền nói: “Người nếu không yêu Đất Kỷ, vì sao lại...”

Trụ vương cười phân thú vị hỏi ngược lại: “Có biết Đất Kỷ đánh giá người như thế nào không?”

Hạo Nhiên lắc đầu, trong lòng mờ mịt, chỉ nghe Trụ vương vừa cười vừa nói: “Đất Kỷ và hai tên Phí Trọng Vưu Hồn câu kết đã lâu, Cô đương nhiên biết, người cho rằng Cô thực sự là hôn quân phải không?” Thấy Hạo Nhiên khẽ cau mày, ưu buồn lo lắng, Trụ vương đặt một tay lên bàn, phủ lên mu bàn tay Hạo Nhiên, chậm rãi nói: “Hoàng phi không giống vẻ bề ngoài chỉ thích tập võ, ngày thơ bất thông chính sự như các người thấy đâu, lẽ ra không cần nhiều lời với người, Cô chỉ nói cho người biết một câu, nữ nhân kia rất giỏi

tâm kế, ham muốn hậu vị đã lâu, lại có võ tộc Hoàng thị chống lưng, cho nên lần tuyển hậu này, vốn là đại kỵ”

Lúc này Phí Trọng đã công đạo xong, quay lại bên bàn, cúi người cung kính ngồi xuống, Trữ vương buông tay, nhìn qua Phí Trọng, biết Phí Trọng đã nghe được nửa câu sau, ra hiệu tiếp lời.

Phí Trọng hiểu ý nói: “Đại vương anh minh, Hoàng phi hồng hách ngang ngược, lại là hoàng thân quốc thích, vốn đã không ai có thể chế ngự, thần tự biết lời này không nên nói, nhưng thần cho rằng, trong chúng phi lực cung, nếu muốn phong hậu, chỉ có một người chọn được”

Trữ vương gật đầu nói: “Đất Kỵ là con gái của Tô Hộ, thế lực Tô Hộ không rộng, ở Bắc cương xa xôi, nên quyền thế có thể quản thúc, thực sự chỉ có nàng mới đảm nhiệm được ngôi vị vương hậu, chẳng qua Đông bá hầu mất đi ái nữ, tất không cam lòng bỏ qua, chuyện này vẫn cần phải bàn bạc kỹ hơn...” Nói xong trầm ngâm nửa ngày, không lên tiếng nữa.

Hạo Nhiên chỉ đọc được trong sách Trữ vương bạo ngược, giết chết Khương hậu, rồi bức tử Hoàng phi, nào biết chân thực trong lịch sử lại có nội tình này, liên lụy đến thế lực quyền thần, cảm thấy trong não rối như tơ vò gỡ không ra, muốn ngăn cản Đất Kỵ làm hậu, nhưng lại không tìm được nửa lí do thoái thác.

Trữ vương thở dài nói: “Lúc Cô đăng cơ quốc lực trống rỗng, tứ hầu bất ổn, bằng không cũng đâu nguyện khuất phục nhân duyên áp đặt này, ai ngờ Hoàng phi lại xúi giục Khương hậu tới hành thích người và Đất Kỵ, Cô vừa vận mọn lý do này, tiến hành phế lập lần nữa”

Trong lòng Hạo Nhiên chấn động, nhưng Trữ vương chỉ thản nhiên nói: “Khương hậu tính tình quật cường, ôm hận mà chết. Cô cũng không muốn truy cứu trách nhiệm Hoàng phi, nhưng người lại không chút thông cảm cho nỗi khổ của Cô, khiến Cô hai mặt bất hảo, trực tiếp trở thành hôn quân”

Phí Trọng nghe xong lời này, lập tức lão lệ giàn dụa, ai thán nói: “Đại vương sao lại nói vậy! Ti mặc dù trực gián phạm long nhan, cũng là một mảnh chân tâm ái quân, phẩm chất bề tôi, tuyệt không thể có nửa điểm oán hận. Mai sau là đúng hay sai, đã có thiên thu sử sách suy xét nhận định”

Lời này nói đến cực kỳ khéo léo, Trữ vương hưởng thụ vô cùng, nhưng Hạo Nhiên lại cảm thấy trong đó đầy ý vị châm chọc nói không nên lời, may mà món ăn đã thượng tịch, Trữ vương tự dùng đĩa bạc thử qua, mới gấp cho Hạo Nhiên.

Phí Trọng lại luôn miệng nịnh hót nói: “Đũa này vốn là đại vương phát minh, đại vương anh minh thần võ, tùy ý nghĩ ra vật gì, thì đó sẽ là tạo phúc vạn dân...” Nghe mãi đến khi da gà Hạo Nhiên rụng đầy đất, quân thần ba người ăn xong mới trở về cung.

.

Lại nói Khương Tử Nha sai Lôi Chấn Tử và Na Tra đi đâu?

Từ khi Hạ Kiệt bị tiêu diệt tới nay, Ân Thương noi theo chế độ cũ, phân phong chư hầu tám trăm, đông, tây, nam, bắc mỗi chư hầu hai trăm, xưng là “Bá hầu”. Bá hầu đúng thời điểm triều bái thiên tử, giao nạp thuế cống, thuế thu. Hậu cung Khương hậu đã chết, nương gia* Đông bá hầu hãy còn chưa biết chuyện, đến cuối năm, Khương Hằng Sở vẫn như cũ dẫn ba nghìn gia tướng tiến Triều Ca thăm nữ nhi, diện yết thiên tử. [*nhà mẹ đẻ, nhà vợ]

Tứ bá hầu lộ trình xa gần không đồng nhất, nhưng giống như đã thương lượng kỹ tới Triều Ca cùng lúc. Nữ nhi quý vi nhất quốc chỉ mẫu, Khương Hằng Sở tất nhiên hăng hái, vừa vào dịch trạm ngoại thành liền mời Tây bá hầu Cơ Xương uống rượu mua vui, sau đó Nam hầu Ngạc Sùng Vũ, Bắc hầu Sùng Hầu Hồ lần lượt đi vào.

Tứ hầu từ Thương Thang bắt đầu kế thừa phong địa, mặt cùng tâm bất hòa, hàn huyền vài câu, nói vài tin tức lãnh địa không mấy quan trọng, rượu quá tam tuần, ngoài điện đột nhiên truyền lệnh báo: “Người trong cung tới cầu kiến Tây hầu gia”

Khương Hằng Sở nghi hoặc nói: “Cơ huynh có qua lại trước tọa thiên tử sao?” Phải biết nữ nhi của Khương Hằng Sở thân là vương hậu, Bắc hầu Sùng Hầu Hồ lại cùng hai người Phí Trọng, Vũ Hồn trong triều giao hảo xưa nay, năm rồi đến Triều Ca, người trong cung đến đều chỉ bí mật gặp Đông Bắc nhị hầu, báo cho

biết các loại động tĩnh, long nhan hỉ nộ trong cung đình. Không ngờ năm nay nữ nhi lại thờ ơ mình, trong cung sai tới chỉ tuyên Cơ Xương chẳng chút liên quan, này là đạo lý gì? Trong lòng không vui.

Cơ Xương cũng không biết gì, lúc đứng dậy thì hai tên đưa tin đã vào trạm dịch, nhưng không thi lễ, chỉ lạnh lùng quét nhìn qua tứ hầu. Cơ Xương thấy người đứng phía sau diện dung ngăm đen, mũi cao mày rậm, cười đùa cợt nhả, cách ăn mặc hoàn toàn không giống thị vệ cung đình, định thần nhìn lại, có vài phần quen thuộc, nhưng lại chưa gặp qua bao giờ, thật kỳ lạ. Liền nói: “Hai vị binh ca có gì chỉ bảo?”

Người phía sau kia chính là con trai Cơ Xương – Lôi Chấn Tử, một bộ dáng bại hoại, cười nhạo nói: “Vương Tài kiến quá hầu gia”

Mà dẫn Lôi Chấn Tử đến đây chính là Na Tra, Na Tra vén võ phục, đưa ra một phong mật hàm, Cơ Xương tiếp thư, đang muốn thăm hỏi thì Lôi Chấn Tử lại nói: “Hầu gia hãy rút khỏi Triều Ca ngay bây giờ đi”

Cơ Xương nghe mà biến sắc, Na Tra lại hơi hơi nghiêng đầu, giống như đang phân biệt động tĩnh ngoài cửa sổ, Cơ Xương đang muốn mắng chửi hấn nói năng lỗ mãng thì đã thấy Na Tra và Lôi Chấn Tử xoay người tại chỗ, một trận gió thổi qua, hai kẻ sống sờ sờ đã biến mất dưới mí mắt, không còn bóng dáng.

Đêm đã khuya, trong thành Triều Ca vó ngựa vang vọng, lại thêm một đội nhân mã khác phi nhanh mà đến, bên trong Khương Hằng Sở đã uống đến say bí tỉ, phóng thanh hỏi: “Cơ huynh, có phải nữ nhi của ta sai người đến không?” Cơ Xương khó hiểu vô cùng, mở mật hàm trong tay ra, thấy nét bút trên vải không biết được viết từ tay người nào, chỉ có hai câu thơ:

“Hôm nay truyền bôi hoan yến hội, sớm mai tiên huyết nhiễm tị tào”

12. Chương 12: Đát Kỷ Phong Hậu

Mây đen chậm chậm kéo tới, che phủ ánh trăng, Lôi Chấn Tử và Na Tra sóng vai cùng ngồi xổm trên nóc nhà, người nọ ngáy vang từng trận, há miệng, đầu ngã tới ngã lui trên bả vai Na Tra, dường như rất mệt mỏi. Nhưng Na Tra vẫn không hề nhúc nhích, lẳng lặng lắng nghe cuộc đối thoại bên dưới.

Nửa canh giờ trước, Phí Trọng dẫn một đội người tiến vào dịch trạm, nói ra chuyện Khương hậu chết oan, Khương Hằng Sở đau đớn liền ngã xuống chiếu khóc vang nức nở: “Ta vì quốc vì dân một lòng trung tâm, tại sao lại như vậy!”

Phí Trọng lại nói: “Tứ vị hầu gia nên nhớ chớ hành động thiếu suy nghĩ, đại vương phái hạ nhân tới, hiện giờ Ân Phá Bại tướng quân đã chờ sẵn ngoài dịch trạm, ngày mai khai đình đợi Vũ Thành vương, hoàng thúc Tỹ Can thượng điện, chúng thần gắng tự bảo vệ, đại vương nhất định sẽ không hãm hại trung lương” Nói xong lại liếc Tây Bá hầu một cái, biết hấn có giao hảo cùng Hoàng Phi Hổ, có lẽ sẽ biết phải xử lý như thế nào, rồi rời đi thẳng.

Ngay sau đó Cơ Xương truyền mật hàm, tứ chư hầu đưa mắt nhìn nhau, kinh hồn táng đảm, cùng nói: “Chẳng lẽ ngày mai thiên tử muốn trên đình...”

“Thiên tử cái gì!” Khương Hằng Sở cảm phẫn nói: “Đồ hôn quân ăn cháo đá bát! Ta sẽ giết vào Triều Ca, quay về dẫn binh mã đến cùng hôn quân kia...”

Còn chưa nói hết, Cơ Xương đã vội vội vàng vàng che miệng Khương Hằng Sở lại, hoảng hốt nói: “Sự chưa định, Vương hậu có oan trong người, đợi ngày mai tảo triều tứ hầu chúng ta liên danh bảo tấu, nhất định có thể tra ra manh mối. Chớ vọng động!”

Na Tra nghe nửa ngày, lẩm ba lẩm bầm: “Từ nữ trong mắt các người chẳng qua chỉ là món hàng dùng để trao đổi, giờ cần gì phải phẫn nộ xúc động?” Lôi Chấn Tử chợt cử động, chùi nước miếng trên khóe miệng, mù tịt nhìn qua Na Tra, hỏi: “Canh mấy rồi?”

Một đêm vô thoại, trời đã tờ mờ sáng, tứ hầu đều trắng đêm không ngủ, muốn trốn cũng trốn không thoát, đành phải canh sáu đi theo Ân Phá Bại vào ngọc môn.

Kim la vang, bách quan tuần tự tiến điện, Trụ vương đăng triều, ngồi lên long ỷ, tứ bá hầu bị dẫn tới trước ngọc môn, thị vệ cầm kích bắt chéo nhau, không cho đám người Khương Hằng Sở đi vào Cửu Gian điện, Hoàng Phi Hổ ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước kim án thiếu mất một người, nhất thời hoảng hốt.

Tỷ Can thấp giọng hỏi: “Ti mặc thất sủng rồi à?”

Trong lòng Hoàng Phi Hổ chuyển qua vô số ý niệm, chỉ đáp: “Hôm nay đại vương muốn trừ Khương Hằng Sở, thừa tướng ngàn vạn chớ nhiều lời, miễn dẫn đến họa sát thân”

Liền nghe ngự tiền thiên tử từ xa nói: “Khương Hằng Sở, ngươi có biết tội?!”

Khương Hằng Sở tất nhiên không nguyện nhận tội, hô to: “Thần nhiều năm cai quản Đông cương, cần cần mẫn mẫn, có tội gì!”

Tam hầu trong lòng đại kinh, vội liên danh bảo tấu, dâng tấu chương lên, Trụ vương đã quyết tâm muốn giết Khương Hằng Sở, nên không ra lệnh tiếp nhận, chỉ lạnh lùng quát: “Lôi Khương Hằng Sở ra ngọc môn vấn trảm”

Quần thần đang muốn cầu tình cho hắn thì bất ngờ Trụ vương lại phán một câu: “Tây bá hầu Cơ Xương, ngươi có biết tội?”

Cơ Xương tuổi đã sáu mươi, quỳ trước điện, thảng người ai thán: “Đại vương không xem tấu chương, cứ thế định tội, Cơ Xương đã làm gì khiến đại vương động nộ, xin hãy chỉ nơi hình đài đao phủ, để Cơ Xương tự mình tới đó!”

Trụ vương cười lạnh nói: “Tay nghề luyện sắt tại Tây Kỳ ngươi đại thịnh, nhà nhà dung khoáng, hộ hộ luyện thép; có ý đồ gì?”

Cơ Xương vội phân bua: “Chuyện nông canh, dụng cụ cuộc cày, vốn cần nghề sắt...”

Trụ vương lại nói: “Kiếm do nhị tử người Cơ Phát đúc đã truyền tới Triều Ca, vậy giải thích thế nào?!” Nói xong tự có người bưng khay đồng lên trước ngự, trên khay chính là xích đồng kiếm mà Hạo Nhiên mua được từ chỗ người bán rong.

“Kiếm này giống binh khí thượng cổ ‘Hiên Viên kiếm’ của Cơ Hiên Viên như đúc, tự cổ tương truyền, Nhân Hoàng Hiên Viên kiếm vừa xuất, tứ phương thần phục” Trụ vương không đợi Cơ Xương mở lời, thông thả nói: “Đúc kiếm này để làm gì? Hay nói đúng hơn là Hiên Viên Kiếm đã ở trong tay Cơ gia các người?”

Trụ vương vốn không muốn trảm Cơ Xương, chỉ định dùng ngôn ngữ dò xét trước, tiếp đó tổng giam, rồi mới quyết định sau, bèn nói: “Áp giải xuống...”

Nói chưa xong, ngoài ngọc môn đã vang lên một tiếng thét sấm sét, kinh đến văn võ cả điện co rúm lại, chỉ nghe Lôi Chấn Tử quát lên: “Kẻ nào dám trảm phụ thân ta!”

Liền thấy Na Tra như giao long xuất thủy, Lôi Chấn Tử như điện quang chân trời, trong nháy mắt lướt qua gần trăm dặm lộ trình, xông tới trước ngọc môn.

Lôi Chấn Tử trở tay cấp lấy Cơ Xương, gương mặt anh khí vô biểu tình của Na Tra thoát cái đã tới trước kim án, Cửu Gian điện oanh một tiếng, khói bụi mù mịt, đình trụ bị hủy quá nửa, bách quan loạn thành một đoàn, ôm đầu chạy trốn chết.

Nhưng Trụ vương lại không hề hoảng hốt, thịnh nộ mắng: “Nghịch tặc to gan!” Tức thì một tay quơ lấy kim án nặng hơn trăm cân, ném vào Na Tra!

Na Tra né kim án đang nghênh diện bay tới, ở giữa không trung tà tà ngã ra sau, một tay chỉ hướng Trụ vương, nửa người chịu lực phản chấn, vòng càn khôn thoát thủ, lấy tốc độ cao bay tới, không ngờ giữa chừng lại chạy ra một người, một tay chắn trước thân mình Trụ vương, quát lớn: “Chậm đã!”

Na Tra định tại không trung, hồn thiên lăng bên hông tung bay, neho một mắt, nhận ra người nọ, lại nghe dưới đình Lôi Chấn Tử gào thét inh ỏi, xách Cơ Xương trong tay mấy lần đành không muốn đi, lại bị thanh chiến kích của Vũ Thành vương đánh rớt xuống đất, té nổ đom đóm mắt.

Khỏe miệng Na Tra khê động, như là muốn nói gì đó, rốt cuộc không lên tiếng, chuyển thân nháy mắt vọt tới ngoại điện, đón nhật quang ném vòng càn khôn ra, đánh vào cổ tay Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử kêu đau một tiếng, buông tay khỏi cổ áo Cơ Xương, bị Na Tra nắm mắt cá chân, hai người hồi hải xoay tròn, lao lên bầu trời, tháo chạy.

Trụ vương mới thở phào, một tay đặt lên vai Hạo Nhiên, lúc này sử lực quá độ, cánh tay thoát sức hầy còn run rẩy không ngừng, Hạo Nhiên vội dàn xếp ổn cho thiên tử, Trụ vương chậm rãi nói: “Cơ Xương tạm thời giam lại, ngày khác tái nghị. Khương Hằng Sở đại nghịch thí quân, tụ tập người lên Cửu Gian điện mưu phản, nhi nữ hần tiên thi* ba trăm, phế bỏ hậu vị!” [*dùng roi đánh lên tử thi, chắc, chết rồi cũng ko yên =.=]

Chúng thần trước điện thấy rõ rành rành, lúc muốn trăm Cơ Xương mới có thích khách kinh giá, tại sao lại đem tội danh gán lên đầu Đông bá hầu? Trụ vương nói: “Đất Kỷ ôn nhu hiền thực, nội vô quốc thích, ngoại vô hầu thân, đủ gánh trọng trách vương hậu, ý Cô đã quyết, không cần nhiều lời. Tì thiên giám chọn ngày hoàn lễ”

Chuyện phong hậu như tình thiên phích lịch, song trong thế cục hỗn loạn này, triều thần cũng vô kế sách, thiên tử quyết định dứt khoát: “Bãi triều”

.

.

Cơ Xương bị cầm tù trong ngục Dũ Lý phía tây Triều Ca, Đông bá hầu Khương Hằng Sở trầm thủ ngay tại chỗ, nam bắc lưỡng hầu bị dọa đến không dám cầu tình nữa.

Lúc này Hạo Nhiên mới được mở mang tầm mắt trước khí phách của vị quân vương cuối thời Ân Thương, sách sử ghi chép đều là hư ngôn, Tô Đất Kỷ đã thu Khuynh thế nguyên nang, Trụ vương tước bỏ quyền lợi tứ hầu thực sự là xuất phát từ chủ ý ban đầu.

Chỉ có thể nói, trong quá trình trung ương tập quyền*, hồ yêu làm kẻ thế thân vô tội, Nam bá hầu Ngạc Sùng Hoán vốn phải bị xử tử cùng thì lại chưa chết, sự tồn tại của hắn sẽ mang đến cải biến lịch sử gì đây? Trong lòng Hạo Nhiên biết cái mạng nhỏ của Cơ Xương được giữ lại, một nửa có thể nói là nhờ vào chính mình, chẳng qua chuyện Na Tra và Lôi Chấn Tử lên sàn diễn vẫn là vụn vặt không thể lường trước, chờ khi nào có thời gian, nhất định phải hỏi rõ Cơ Xương mới được, đương nhiên, còn có thanh Hiên Viên kiếm Cơ gia lưu truyền nữa. [*là chế độ chính trị mà trong đó chính quyền tập trung vào chính phủ trung ương, trái ngược với chế độ phân quyền địa phương]

Nhưng hiện tại thì vô phương, hàn đông thảng chạp, thời điểm trừ cử nghênh tân đảo mắt đã đến, hôn kỳ mà Tì thiên giám chọn chính là ngày đầu tiên của năm mới, trong cung ngoài cung bận đến sứt đầu mẻ trán, đây là lần khánh điển long trọng nhất kể từ khi Trụ vương đăng cơ tới nay.

Biết rõ Đất Kỷ đẳng thượng hậu vị danh bất chính ngôn bất thuận, bách quan cảm thấy không phục, nhưng lại không thể không đưa danh mục lễ vật đến, quần thần tới lui, rửa thăm rồi rửa thăm, oán hận rồi oán hận. Văn thái sư viễn chinh Bắc hải chưa về, Hoàng Phi Hổ tìm cơ vắng mặt, lưỡng đại võ quan triều đình đều không tới, chỉ có Tỷ Can dẫn theo chúng văn thần bất tình bất nguyện chúc mừng thiên tử, rồi bị đuổi ra Trường Sinh Điện uống rượu, không nói tới nữa.

Trụ vương từ xế chiều đã tể xong bài vị tổ tiên, rồi ngồi trước chính điện Thọ Tiên cung xuất thần. Hạo Nhiên đứng một bên, biết trong lòng thiên tử chất chứa nhiều cảm khái, không thể thổ lộ, cũng chẳng nhiều lời, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn đăng hỏa huy hoàng trong cung, không biết tiếng hát du dương của cung nữ nơi nào mà tới, kèm theo vài điệu tì trúc, xung quanh đều là lụa đỏ rực rỡ, loan kim long phượng, nhất thời cảm thấy không chân thật, mộng lung như mộng.

Đột nhiên Trụ vương hỏi: “Giờ nào rồi?”

Hạo Nhiên nhìn qua đồng hồ, nói: “Giờ Hợi rồi”

Trụ vương lại nói: “Hạo Nhiên, người nói xem tổ tiên dưới cửu tuyền mà biết, có phải nhờ Cô bắt tài hay không?”

Hạo Nhiên mỉm cười không trả lời, nói: “Giờ Tý sẽ nhận bách quan triều bái, tế tổ tông, tế thiên địa, thần thay hôn phục cho đại vương nhé”

Nói xong cũng không chờ Trụ vương đáp lại, đi thẳng tới lấy hôn phục hai màu đen đỏ lại, tiện tay giũ ra, Trụ vương thở dài, cởi vương bào huyền sắc xuống. Giang hai cánh tay, để Hạo Nhiên buộc hảo dải lụa dưới ngực, lại nói: “Cái đêm mà Cô và Khương thị thành thân, cũng thần tình hoảng hốt như vậy...”

Hạo Nhiên cắt ngang: “Cớ sao đại vương nói thế?” Một mặt cuối đầu, từ sau lưng vòng hai tay quanh eo hổ Trụ vương, nói tiếp: “Thần cho rằng, ngàn xưa công danh đều là phù vân. Thần từng nghe nói, đại vương bị Đát Kỷ mê hoặc, mới làm ra nhiều chuyện thường nhân khó có thể lý giải”

Đột nhiên cảm thấy Trụ vương không được tự nhiên động động, nhưng Hạo Nhiên vẫn chẳng buông tay, chỉ nói: “Thiên tử vì giang sơn này mà buông bỏ quá nhiều. Nếu đại vương đã thần trí thanh tỉnh, biết mình đang làm cái gì, thần sẽ không tiếp tục can gián nữa, đối với chuyện Đát Kỷ làm hậu...”

Hạo Nhiên ôm eo thiên tử, tựa đầu vào lưng Trụ vương, chậm chậm nói: “Thần tuyệt không có nửa phần bất mãn, đại vương không cần lưu tâm. Tự cổ nguyên do tình ái sở hận, thiên ngôn vạn ngữ, cũng không thoát khỏi bốn chữ: ‘thân bất do kỷ’, thế thôi”

Trụ vương gật đầu bảo: “Người đã thông cảm cho Cô, vậy cuộc hôn nhân này liền không oan uổng” Sau đó đưa tay phủ lên mu bàn tay Hạo Nhiên, nói: “Vương hậu kêu người giờ Tý đến gặp nàng, nàng có chuyện muốn nói với người”

Hạo Nhiên nghi ngờ ngẩng đầu, tầm mắt giao với Trụ vương đang nghiêng đầu qua, thấy vành mắt Trụ vương ửng đỏ, cười nói với hắn: “Giờ đi thôi”

.

Đêm đông tuyết trắng xóa, trên mái hiên phủ đầy nhũ băng dài dài ngắn ngắn, Đát Kỷ đứng thất thần trước chiếc gương đồng chạm đất, từ trong gương thấy Hạo Nhiên tới, lập tức phân phó: “Không còn chuyện của các người nữa, lui xuống hết đi”

Tỳ nữ còn chưa kịp chỉnh lý phượng bào cho nàng cả kinh nói: “Nương nương, chỉ còn một canh nữa thôi là tới giờ lành rồi, hôn bào này...”

Đát Kỷ không vui nói: “Có Ti mặc chịu trách nhiệm, có lẽ giờ lành đại vương cũng sẽ không nói nửa lời, dứt hết đi!”

Đợi đến khi đám tỳ nữ sợ hãi rút khỏi thiên điện, trở tay đóng cửa, Đát Kỷ lại nói: “Qua đây cài trâm cho ta”

Hạo Nhiên chẳng biết nên khóc hay cười, trong điện đã chẳng còn ai khác, lời này không phải ra lệnh cho mình thì cho ai? Nhưng vẫn đứng trước cửa, chân không dịch chuyển, đáp: “Hạo Nhiên không dám, có lẽ nên kêu người tới hầu hạ vương hậu nương nương đi”

Đát Kỷ xoay người nói: “Ti mặc đại nhân chỉ phục thị đại vương, đương nhiên sẽ không đem vương hậu ta đây đặt vào mắt rồi”

Hạo Nhiên hết cách, đành phải bước lên, chọn lấy một cây trâm phượng chạm vàng trong hộp gỗ, ngấm nhìn diện dung Đát Kỷ trong gương, trong lòng lo sợ hồ yêu lại giở thủ đoạn gì để hãm hại mình.

Chỉ thấy Đát Kỷ mặt phấn mềm mại, đạm trang hai má ửng hồng, đại mi phi triển, suối tóc dài như thác, chỉ có song nhãn như ẩn chứa lệ ngân, quả xứng danh phong hoa tuyết đại, khuyên quốc khuyên thành, diễm đạm đáng yêu, Hạo Nhiên nhìn nửa ngày, cảm khái: “Danh bất hư truyền” Tay nhặt trâm phượng, bảo: “Nói đi, người kêu ta tới có chuyện gì, không phải chỉ muốn ta đội phượng quan cho người thôi chứ”

Đát Kỷ nâng cằm, ngấm ngấm mình trong gương, nhẹ giọng nói: “Người cũng đâu nguyện vì con hồ ly này mà làm bẩn đôi tay mình”

Hạo Nhiên bất vi sở động, đáp: “Người không chỉ là một con hồ ly”

Đất Kỷ vẫn vô cùng nhẹ giọng nói: “Ta cũng là thân bất do kỷ, chuyện này ta không làm, cũng sẽ có người khác tới làm thôi. Uống phí ta ba ngàn năm tu vi, nếu trái mệnh Nữ Oa nương nương...Người không phải phạm thai, đương nhiên hiểu được”

Trong lòng Hạo Nhiên khê động, nói: “Tung tích Hiên Viên kiếm kia, người thật sự không biết?”

Mặt Đất Kỷ hiện nổi bi thương, nhưng lại gượng cười nói: “Già trẻ cả nhà ta, hài cốt không còn, người nói xem, Hiên Viên kiếm nếu nằm trong mộ, thì sẽ dung tha Tỷ Can cùng Hoàng Phi Hổ...”

Hạo Nhiên thở dài: “Giờ người rời Triều Ca đi, tìm tới Côn Lôn sơn ẩn nấu, hết thấy vẫn còn kịp”

Đất Kỷ không đáp, hồi lâu sau nói: “Ta đã làm gì sai?”

Hạo Nhiên không phản bác được, từ khi tiến cung tới nay, chỉ cảm thấy mọi chuyện rất khác với những gì sử thư ghi chép, tuy Đất Kỷ có Khuynh thế nguyên nang trong tay, nhưng cũng không làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý, cho dù hậu thế phê phán yêu nghiệt này, bảo nàng hủy hoại giang sơn, họa quốc ương dân, nhưng cũng không thể không vì nàng thụ lệnh Nữ Oa mà thêm lời giải thích khác. Nếu truy tận cùng căn nguyên, khởi đầu của hết thấy bất hạnh này, thực sự đều là do Trụ vương tự tác nghiệt, hồ yêu dù tội ác ngút trời, chung quy cũng chỉ bị mẹ của nhân loại thao túng mà thôi, có thể tha thứ.

Song còn nói gì được nữa? Đã nguyện trao tâm rồi, người muốn hủy thì hủy đi, người cũng đâu có lỗi.

Chỉ nghe Đất Kỷ sâu kín thở dài một tiếng, nói: “Tìm đến Côn Lôn sơn ẩn nấu ư, người cho rằng Côn Lôn, Kim Ngao dễ vào như vậy sao. Tiên gia danh môn sẽ thu nhận một con hồ ly cái lại mệnh lệnh chính thần hay sao?!”

Đất Kỷ lại đau xót nói: “Huống hồ nếu ta gieo họa bất thành, nhân gian há có chiến loạn, mà nếu nhân gian vô chiến loạn, thì làm sao có thể để cho ngàn vạn tiên nhân đạo sĩ tu nên đại công đức trở thành thánh thần...”

Lời còn chưa dứt, trong hàn đông, không trung bỗng sấm rền nổ vang, Đất Kỷ hoa dung thất sắc, vội nắm chặt tay Hạo Nhiên, trăm cái đâm thủng ngón tay ngọc cũng không hề phát giác. May mà dừng câu chuyện kịp thời, Hạo Nhiên nghe qua lời giải bày ấy, mới hiểu ra, then chốt trong chuyện này vẫn chưa được tìm tòi thông thấu, Đất Kỷ lấy một tay che mặt, thất thanh khóc ròng.

Hạo Nhiên nói: “Người hãy...Người hãy...” Nói liền mấy câu, mới biết hồ yêu không phải xuất phát từ ý định ban đầu, nhưng lại vô kế khả thi, chỉ đành an ủi: “Thì thôi, người chớ tạo quá nhiều sát nghiệt, đợi sau này lúc thanh toán, còn có thể bảo trụ tính mạng”

Rất lâu sau, Đất Kỷ mới lau nước mắt, chậm rãi đứng lên, Hạo Nhiên không nói gì, lấy phượng quan qua, đội cho Đất Kỷ, Đất Kỷ thần nhiên nói: “Người có biết vì sao ta không dùng Khuynh thế nguyên nang nữa không?”

Ngón tay Hạo Nhiên cứng đờ, nhìn vào song nhân Đất Kỷ trong gương, chỉ cảm thấy trong mắt của đệ nhất mỹ nhân thiên cổ này ẩn chứa quá nhiều bi thương cùng bất đắc dĩ, lại nghe Đất Kỷ nói tiếp: “Người chân tâm, ta cũng chân tâm. Chỉ tiếc ta sinh ra đã là yêu, không thể tự làm chủ”

“Dù khó thoát khỏi cái chết, ta cũng tình nguyện oanh oanh liệt liệt cùng hắc trải qua một đời ngắn ngủi này, không muốn trong tay chỉ toàn giả dối”

Hơi thở Hạo Nhiên hơi nghẹn lại, đội hảo phượng quan cho Đất Kỷ, khom người nói: “Thần đã biết”

Đất Kỷ hé mở hương thần, khép song nhân, đưa ngón tay bị đâm thủng kia tới bên môi, thoa huyết hồng lên, khê nói: “Lòng nữ nhân như kim đáy biển. Nếu đã biết, thì hãy đi đi” [*thần là môi]

.

.

Hạo Nhiên rời khỏi chỗ Đất Kỷ, thầm nghĩ Trụ vương cùng Đất Kỷ tế thiên địa xong chắc sẽ không cần mình phục thị nữa, bèn đi tới Trường Sinh điện, chiêm trống reo vang, giờ lành phong hậu đã tới, Hạo

Nhiên lại chỉ cảm thấy cước bộ phù phiếm, trong vòng xoáy loạn thế này, không ai đáng chết cả, trong lòng do dự, tương lai phủ một màn sương mờ, không biết mai này phải thế nào mới tốt.

Trên Trường Sinh điện, bách quan chia ra mấy bàn, hai người Phí Trọng, Vu Hồn cùng thân tín chuyện trò vui vẻ. Còn Tỷ Can và một đám đại phu thì vẻ mặt căm phẫn, trên tịch thiếu Hoàng Phi Hổ, nhất định là trong lòng bất mãn với chuyện Đất Kỷ thành hậu, nên bất chấp luân tình nghĩa đồng môn cùng Trụ vương đây mà, Hạo Nhiên thở dài, biết đây là đang hung hăng đâm vào lòng thiên tử một nhát dao, hiềm khích mai sau nói không chừng chính vì vậy mà phát sinh. Đang suy nghĩ, chợt thấy Phí Trọng liên tục ngoắc mình qua, bèn lắc đầu cười cười, ngồi xuống luôn bên cạnh thừa tướng Tỷ Can.

Lần ngồi xuống này, chính là tỏ rõ phe phái, Tỷ Can tuy bất mãn với quan hệ thân mật giữa Trụ vương và Ti Mặc, cũng không nhiều lời nữa, Hạo Nhiên cùng chúng thần bắt chuyện sôi nổi, thuận miệng hàn huyên vài câu, Tỷ Can chỉ nói: “Tối nay đại vương phong hậu, lục cung khả định, là kiện đại hỉ sự, Ti Mặc ngày đêm thị phụng bên quân, ưu lo có thể giải rồi, lão phu kính Hạo Nhiên trước một chung”

Hạo Nhiên biết Tỷ Can là đang cảnh cáo mình: đại vương đã có vương hậu, nam sủng phải tự dàn xếp cho tốt, song cũng không tức giận, tiếp chung rượu uống cạn. Tỷ Can lại nói: “Lão phu đặc biệt vì vương hậu nương nương tìm tới một lễ vật, mong Ti Mặc thay ta dâng lên cho đại vương” Nói xong vẫy tay, liền có tiểu tư bê khay gỗ qua, bên trên đặt một tấm vải đỏ, Hạo Nhiên chỉ cười nói: “Lễ vật lão thừa tướng chuẩn bị, hẳn là cực hảo”

Nhưng Tỷ Can còn chưa kịp giao khay gỗ vào tay Hạo Nhiên, ngoài cửa Trường Sinh điện liền vang lên giọng nam tử trầm hậu, nổi giận mắng: “Ai kêu người tới đây uống rượu!”

Hạo Nhiên bị dọa nhảy dựng, quay đầu nhìn lại, hẳn là Trụ vương chờ đã lâu mà vẫn không thấy Hạo Nhiên, bèn tự mình tới tìm! Bách quan xôn xao, nhưng Trụ vương chẳng thèm để ý tới, phát tộ nói: “Chúng ái khanh không cần câu thúc, uống rượu”

Hạo Nhiên vội ba bước còn hai chạy đến trước mặt quân, cười nói: “Thần chỉ vừa mới uống thôi, đại vương đang nổi giận sao?”

Trụ vương xụ mặt nói: “Long quan Cô còn chưa đội, tưởng rằng ngươi lại muốn đi ngủ rồi” Quân thần hai người trò chuyện đã quen, hoàn toàn không đếm xỉa tới bách quan đang ghen hờn nhìn trân trối, dẫn Hạo Nhiên trở về Thọ Tiên cung.

Thoát cái giờ lành đã đến, chiêm trống vừa vang, chúng thần lần lượt xếp hàng dưới điện, thỉnh xuất bài vị tổ tông, chuẩn bị hành đại điển tế thiên địa, Đất Kỷ Trụ vương sòng vai đứng trước Thọ Tiên cung. Nhưng Hạo Nhiên không muốn phối hợp đứng bên cạnh Trụ vương, vài lần muốn đi, lại bị Trụ vương cưỡng ép lưu lại, thăm nghĩ chuyện bá thiên địa vào động phòng này, hôn quân còn muốn ba người đồng hành hay sao. Thoát thân không được, cuối cùng vô mề chẳng sợ nứt, không thêm vùng vẫy nữa. Đã muốn ta làm bóng đèn, thì ta làm đáo để luôn cho biết.

Thế chế hôn lễ triều Thương còn chưa trọn vẹn, Trụ vương và Đất Kỷ đã đứng lên, bách quan quỳ bái, hô xong vạn tuế rồi lại hô tới thiên tuế, Trụ vương chỉ nói bình thân, đất Đất Kỷ hướng mặt về linh bài quân vương qua các triều đại, khụ một tiếng, nói: “Bắt đầu ngay đi”

Hạo Nhiên đứng nghiêm vài giây rồi chuyển sang tư thế nghỉ, Trụ vương lại nói: “Hạo Nhiên, bắt đầu”

“...”

Nụ cười cứng trên mặt Hạo Nhiên, tìm trái tìm phải không thấy quan giám lễ, Đất Kỷ cười nhạt: “Ti Mặc đại nhân biết cũng nhiều thật nhỉ”

Hạo Nhiên chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, dù là Lôi công tiên của Thân Công Báo cũng không có uy lực này, quan giám lễ bị đuổi đi nhất định là trò đùa của Trụ vương rồi! Đại điển phong hậu mà giỡn mặt như vậy... Trụ vương bị nước chui vô đầu sao?

Trụ vương lại nói: “Ngươi nói thế nào thì liền thế ấy đi”

Lần này tới lượt văn võ bách quan bùng nổ, Hạo Nhiên trợn to hai mắt, hít sâu một hơi, cao giọng hô: “Nhất bái thiên địa_____!”

Thanh âm kia truyền ra ngoài điện, vang vọng không ngừng khắp cả vùng tuyết trắng, bách quan yên lặng, Trụ vương không nói hai lời, vén tiền khâm, dứt khoát quỳ xuống.

“Nhị bá cao đường_____!”

Đất Kỷ dịu dàng quỳ xuống theo Trụ vương, nhất vương nhất hậu, trán chạm đất. Đợi đến khi đứng lên, Hạo Nhiên lại hô: “Phụ thê giao bá_____!”

Trụ vương cùng Đất Kỷ đối mặt cúi xuống.

Đứng đầu quần thần trước Thọ Tiên cung, Tỷ Can cất cao giọng nói: “Hôm trước lão thần chuẩn bị một thứ, nay làm lễ vật chúc mừng nương nương phong hậu” Bê ra cái khay gỗ mà lúc trước muốn giao cho Hạo Nhiên, lập tức có cung nhân qua tiếp, cung cung kính kính trình lên, Hạo Nhiên chợt nghĩ ra một chuyện, vội kinh sợ nói: “Không thể mở”

Nhưng Đất Kỷ lại cười nói: “Hoàng thúc phí tâm rồi” Ngọc thủ thon dài, xóc tấm vải đỏ trên khay gỗ lên, đúng như Hạo Nhiên dự đoán.

.

Trong khay là một tấm hồ cừ dùng da lông của mấy chục con hồ yêu hợp lại mà thành.

13. Chương 13: Cơ Xương Diễn Số

Tấm điện Thọ Tiên cung.

Liệt tửu trong bầu trút vào chén đồng xanh, tạo thành một dòng nước màu hổ phách, Trụ vương bưng lên uống cạn, ra hiệu Hạo Nhiên rót thêm.

Đất Kỷ viện lý do thân thể khó chịu, cáo lỗi rời khỏi Thọ Tiên cung, cũng không nói rõ khi nào mới trở lại. Chỉ mình Hạo Nhiên biết, ngay trong đêm đại hôn Đất Kỷ đã phải chịu một nỗi sỉ nhục quá lớn, vượt ve hồ cừ do da lông con cháu mình hợp thành, nhất định là bị thương đến cực điểm, tâm như đao cắt, nên đã đi tìm một nơi hẻo lánh cất tiếng khóc nức nở, từ nay kết thâm thù đại hận cùng Tỷ Can và Hoàng Phi Hồ.

Trong lòng Hạo Nhiên đồng cảm, nhìn hồ cừ kia, cho dù là Đất Kỷ cũng không còn tâm tình nào mà thị phụng Trụ vương, bèn không nghĩ tới chuyện rời đi nữa, tạm thời cho Đất Kỷ một cơ hội bị ai đi. Liền mang chung rượu tới, cùng Trụ vương chọn lấy một vài tập tục kết hôn của hậu thế tùy ý tâm sự. Hy vọng có thể chuốc say Trụ vương, để đêm nay mọi sự thuận lợi.

Trụ vương hơi có men say, hỏi: “Lại có chuyện hoang đường như thế, vén khăn voan đỏ, chẳng lẽ tân lang kia phải đợi đến đêm động phòng mới biết được diện mạo tân nương sao?”

Hạo Nhiên gật đầu cười đáp: “Chuyện này thần cũng chưa từng trải qua, mới xem trong sách thôi”

Trụ vương lắc đầu cười nói: “Trước hôn sự hoàn toàn không có tình cảm, chỉ dựa vào một lời nói của người mai mối mà thành thân, thật là hoang đường”

Hạo Nhiên lại mỉm cười: “Kết hôn trước, luyện ái sau, nam tử vốn được quyền tam thê tứ thiếp, nếu không yêu, vẫn có thể cưới tiểu thiếp, duy chỉ có tân nương đêm đêm oán hận nơi khuê phòng, nên đỏ vừa tàn liền bị bỏ rơi trong hủ môn đại viện sâu thăm thẳm.

Đột nhiên Hạo Nhiên có chút cảm khái: “Lệ thảm dẫm khăn mộng bất thành, đêm dài tiền điện vắng ca thanh; hồng nhan chưa lão ân đã đoạn, ngòi tựa hương lò đến tỉnh mơ*” [*‘Hậu cung từ’ của Bạch Cư Dị ([://.thivien.net/viewpoem.php?ID=218](http://.thivien.net/viewpoem.php?ID=218))]

“Tự cổ người bị cường phối nhân duyên lắm lỡ có vô số, đại vương hà tất lưu tâm. Thân là nam tử, lại quân lâm thiên hạ, đã hạnh phúc hơn nữ nhân rất nhiều rồi” Lời này Hạo Nhiên vốn đồng tình vì Đất Kỷ và Hoàng phi, Khương hậu, chỉ cảm thấy hậu cung tằm phi đều là thân bất do kỷ, làm vật hy sinh trong cuộc

đấu tranh quyền lợi này, về tình về lý có thể thông cảm, bèn vòng vo khuyên can, hy vọng thái độ của Trụ vương đối với những phi tử đáng thương ấy thay đổi chút ít.

Trụ vương im lặng, một lát sau lại hỏi: “Người bảo rượu giao bôi phải uống thế nào?”

Hạo Nhiên nghĩ thầm, chút nữa Đát Kỷ khóc xong hồi điện, nếu Trụ vương dịu dàng an ủi vài câu, uống cạn rượu giao bôi, nói không chừng có thể bớt chút bi thương, liền cầm lên một chung, châm đầy liệt tửu, đặt lên bàn, nói: “Đại vương hậu nương nương trở về, đại vương đừng ngại thử một lần” Trụ vương nâng chung, Hạo Nhiên tay không khoác tay Trụ vương kéo qua, học theo bộ dáng uống rượu giao bôi, ngón tay tiến tới khóe miệng “Uống như vậy đó”

Trụ vương bật cười nói: “Chân tay lỏng ngóng thế này, người có thể uống rượu vào sao? Đến đến uống trước một chung cho Cô xem thử”

Hạo Nhiên hết cách, đành phải lấy một chung liệt tửu tràn đầy, khoác khuỷu tay thiên tử, ngửa đầu uống cạn, Trụ vương mỉm cười, cũng uống hết chung của mình, trêu đùa: “Vậy là thành thân rồi à?”

Hạo Nhiên khẽ thở dốc, cổ họng nóng bỏng, khụ vài tiếng, nói: “Phải, vén khoan voan, uống rượu giao bôi, nghi thức đã kết thúc, có thể động phòng rồi”

Trụ vương gật đầu: “Nếu đã uống xong rượu giao bôi...” Bỗng bế ngang Hạo Nhiên lên, đi về phía long sàng, cười vang nói: “Vậy liền động phòng thôi!”

Hạo Nhiên bị hơi rượu xông, chưa kịp hồi thần, đột nhiên bị nhấc lên cao, suy nghĩ như lọt vào mây mù, vội giẫy dụa: “Đại vương chớ có nói giỡn!” Lời còn chưa dứt, Trụ vương đã nặng nề đặt lên long sàng, sau đó thiên tử cả người đầy hơi rượu, nhào tới, đè tay Hạo Nhiên, thể lực Trụ vương vốn rất lớn, đè chặt Hạo Nhiên không vùng vẫy gì được, rồi bị Trụ vương hôn, vội dùng sức đẩy ra.

“Đại vương...Chờ đã...” Hạo Nhiên thở dốc mấy hơi, bò qua một bên long sàng, “Đại vương, Vương hậu hiện giờ...”

Trụ vương nhìn Hạo Nhiên, trong mắt tràn đầy tiêu ý không thể che giấu, chỉ nói: “Đát Kỷ không trở về đâu, Cô đáp ứng phong nàng làm hậu, nàng cũng đã đáp ứng Cô, sẽ không tới quấy rầy đêm tân hôn của Cô”

Trụ vương lại trêu đùa: “Đêm nay vốn là phong nàng làm hậu, động phòng cùng người, Hạo Nhiên có hiểu chưa?”

Bốn chữ “Động phòng cùng người” kia, cho dù Lôi công tiên triển khai toàn bộ uy lực, thất đại pháp bảo hiện thế, thập đại thái cổ thần khí đồng loạt tỏa quang hoa, xếp cùng một chỗ, hiệu quả bất quá cũng như vậy, thiên lôi vạn khoảnh trực tiếp đem Hạo Nhiên đánh khỏi chín tầng mây, trong não một mảnh trống rỗng, chỉ muốn ngược mặt lên trời gào to, phun ra tam vị chân hỏa cuộn cuộn, hủy cả vùng Thần Châu này thành than cốc mới thôi, chưa kịp nói câu nào, nhiệt thần mang theo tửu khí của Trụ vương lại lấp kín đôi môi Hạo Nhiên, nửa ngày sau Hạo Nhiên mới hơi hết kinh hồn, ngẩng ngốc nhìn chằm chằm Trụ vương.

Trụ vương nghiêm mặt nói: “Người đã quên Cô cùng người tâm ý tương thông rồi ư, giờ người lại muốn bắt chước đám phi tử già mồm, làm bộ giẫy dụa hả?”

Hạo Nhiên bó tay, Trụ vương lại nói: “Thả người đi tất nhiên được, người muốn Cô ‘Ngồi tựa hương lò đến tỉnh mơ’ chứ gì?”

Hạo Nhiên nghe xong lời này, vừa bực mình vừa buồn cười, biết có giẫy nữa cũng vô dụng, đành mặc kệ khép hai mắt lại, vì thiên tử mở rộng y đai, hai người ôm dính nhau, Trụ vương lấy mỡ dè qua, bôi vào giữa đùi Hạo Nhiên, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy một cơn hoảng loạn không rõ duyên cớ, chợt bị Trụ vương ôm lấy từ sau lưng.

Nhất thời trướng đau như tê liệt, Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, gắt gao cắn cắn găm, gục mặt vào gối. Trụ vương phát hiện người trong lòng bị đau, bèn thả chậm biên độ, không thốt lời nào. Lại dùng một cước nhấc cái chân dài của Hạo Nhiên lên, dứt khoát đem cả căn nhón ngấp vào trong cơ thể hần, Hạo Nhiên kèm nén không được, cảm thấy tê ngứa khó chịu, liền muốn rên rỉ thành tiếng. Hơi thở Trụ vương nặng

nề, không ngừng khiêu khích bên tai Hạo Nhiên, hai người lại tựa như đang âm thầm so đo nhau, ai cũng không lên tiếng.

Hồi lâu sau, Trữ vương thở phào một hơi, nới lỏng bàn tay đang nắm Hạo Nhiên ra, trên lòng bàn tay đầy trơn trượt. Hạo Nhiên then đến tột đỉnh, vội lấy vải tơ qua lúng ta lúng túng mà lau chùi, Trữ vương chậm rãi rút ra, dẫn theo một bãi bạch dịch.

Trữ vương lại vói tay vào, người nọ rụt rụt vào trong chăn, Trữ vương nói: “Không sao đâu, đừng tránh”

Nói xong dùng ngón tay vê nhẹ, Hạo Nhiên không biết thiên tử sao lại làm vậy, mặt đỏ tới mang tai, lúc gương mặt thì lại đối diện với mục quang Ân Trữ.

Chỉ thấy Trữ vương đỏ mặt, nghiêm giọng nói: “Cô cùng phi tử qua đêm, nếu không muốn để nàng hoài thai...Cung nhân sẽ dùng tay xoa nắn, để...Chảy ra ngoài...” Giọng nói nhỏ dần, lằm bằm như muỗi kêu. Hạo Nhiên đại quân, quay đầu đi chỗ khác, nguyên tinh Trữ vương để lại đã chậm rãi chảy xuống, thấm lên vải.

Lực tay Trữ vương vừa đủ, ấn đến vật kia của Hạo Nhiên vừa mới tiết xong lại ngóc đầu lần nữa, bèn trêu ghẹo: “Chưa đủ à?”

Hạo Nhiên vội nói: “Không không...Người...”

Trữ vương đem vải ném xuống giường, ôm Hạo Nhiên vào lòng, dùng giọng mũi “Ân” một tiếng. Nói: “Ngày mai nhớ gọi Cô dậy tảo triều”

Hạo Nhiên mới từ từ khép hai mắt, ***g ngực kia ấm áp, tràn ngập cảm giác an toàn, đó là lần đầu tiên hắn nhập mộng mà không chút nào lo lắng.

Chiến trường phủ kín khói đen và giết chóc lại đánh thốc vào hắn, một đám mây hình nấm khổng lồ lan tỏa trên thành thị, máu đỏ thấm tựa hoàng hôn, lại như lửa địa ngục, gào thét tàn phá con đường. Phòng ốc bị cuốn lên như hộp diêm, tiếng gào thét của nhân loại dần trở nên rõ ràng, đó là sự hoảng loạn trước lúc chết, cùng nỗi sợ hãi khi gặp phải tai họa. Lại một tiếng vang cực lớn, sau cùng một cánh cửa bị cường lực đá vỡ. Tiếng khóc truyền vào trong tai.

“Sợ hãi chuyện gì?” Giọng nói hữu lực, trầm ổn kia đi vào giấc mộng hắn, Hạo Nhiên không được tự nhiên mà rụt vào trong chăn, suy nghĩ nhiều loạn dần dần trở về trong não hắn.

“Hoàng thúc Tỷ Can bị ám sát” Giọng nói không mang theo chút tình cảm của Hoàng Phi Hổ truyền vào.

Thân thể Trữ vương vì Hạo Nhiên mà chấn lại ánh lửa lan tràn khắp điện, Hạo Nhiên đang lâm vào trong bóng ma, toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu.

Lại nghe tiếng cước bộ vang lên, Hoàng Phi Hổ tiến tới, Trữ vương kéo một góc chăn găm qua, che giữa hai chân, hỏi: “Kiếm này tìm được từ đâu?”

Hoàng Phi Hổ trầm mặc nửa ngày, đáp: “Theo Phí Trọng bẩm báo, đoàn kiếm lúc trước do ngự tiền Ti mặc mang vào cung, đêm nay mật tướng tuần tra ngoài điện, thấy hoàng thúc bị kiếm này cắm vào ***g ngực, trái tim đã bị khoét mất”

Trữ vương gương mặt nhìn lên, cũng không khiển trách Phí Trọng, chỉ nói: “Kiếm này đúng là vật của Hạo Nhiên. Vậy thì sao?”

Hoàng Phi Hổ lại nói: “Lão thừa tướng trước khi chết, ngón tay dùng huyết viết chữ lên bố bào, chính là chữ ‘Ti’. Thân biết đêm nay đại vương phong hậu, điển lễ vừa xong. Nhưng lão thừa tướng thân là hoàng thân, lại là tam triều lão thần, nghe thấy tin dữ này, kính xin đại vương xuất thành cùng Hoàng Phi Hổ, tróc nã nghịch tặc Hạo Nhiên”

Trữ vương trầm ngâm chốc lát, nói: “Tuyệt đối không có chuyện này”

Vài vị đại thần vào trong tẩm điện, các quyền thần Vi Tử Khải, Phí Trọng, Vưu Hồn đều có mặt, nhất quốc thừa tướng bị ám sát, đây không phải chuyện đùa, vừa nghe lời quân thì hầu như đồng thời kinh hãi, Hoàng Phi Hổ tiến lên một bước, mắng: “Dựa vào cái gì mà khẳng định vậy?”

Trụ vương ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hoàng Phi Hổ, nói: “Tối nay là Hạo Nhiên thị tẩm, chuyện này tra lại đi”

Nói xong lại nhỏ giọng bảo: “Hạo Nhiên, Cô cũng không còn cách nào khác”

Hạo Nhiên ở trong chăn gấm than nhẹ một tiếng, thấy không thể giấu được nữa, bèn ngồi dậy, Hoàng Phi Hổ vừa nhìn thấy, lập tức lùi một bước, run giọng nói: “Vương hậu đâu?”

Trụ vương không đáp, chỉ lạnh lùng nói: “Đã tra rõ Ti mặc vô liên can đến chuyện này rồi thì lui ra đi”

.

Đợi cho quần thần lui cả rồi, Trụ vương mới ngồi dậy phủ thêm ti bào, đứng dưới ánh đèn hôn ám, nhìn thanh đoản kiếm kim sắc kia đến xuất thần.

Thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ còn tiếng đại tuyết triển miên rơi xào xạc ngoài cửa sổ vọng vào, thật lâu sau, Trụ vương mới mở miệng: “Khi còn bé hoàng thúc thường bế Cô chơi đùa trong ngự hoa viên...”

Hạo Nhiên biết lúc này trong lòng Trụ vương đang đau đớn cùng cực, cần được thổ lộ, bèn không tiếp lời, chỉ bảo trì trầm mặc, Trụ vương lại nói: “Văn thái sư hay trách phạt Cô, roi kia đánh xuống vừa ác vừa đau, đánh đến nổi vai lưng da tróc thịt bong, là hoàng thúc nhiều lần vì Cô cầu tình”

“Phụ vương vốn muốn lập hoàng huynh làm thái tử, chúng lão thần Tỷ Can, Thương Dung cật lực bảo vệ Cô, nói cái gì mà người làm quân phải...”

“Đại vương” Hạo Nhiên cắt ngang.

Trụ vương lắc đầu nói: “Nếu không phải ông ấy, Cô đã chẳng làm cái đồ bỏ hoàng đế này, giữ cho Cô làm thái tử, mà giờ đây hoàng thúc đã bị khoét sống tim mà chết rồi”

“Đại vương!” Hạo Nhiên kiên quyết nói: “Việc đã đến nước này, thừa tướng chết không minh bạch, việc nên làm là tra rõ hung thủ, chỉ ngồi đây mềm yếu thì có ích gì?”

Trụ vương trầm rùng mình, đáp: “Lời này của người quả là có mấy phần khí phách của Văn thái sư”

Hạo Nhiên đứng dậy đem kiếm lau chùi sạch sẽ, nói: “Người sớm muộn gì cũng chết, đại vương đâu thể thương tâm mãi. Người nhìn đại tuyết lông ngỗng kia đi, khi xuân đến sẽ tan ra thành nước, năm sau lại tiếp tục rơi, vô cùng vô tận. Người đã chết, sinh mệnh tuần hoàn, hà tất canh cánh trong lòng, người còn sống, thì phải làm chút gì đó, chỉ mong sao ông ấy chết không oan ức mà thôi”

Trụ vương nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết kia vô hữu vô tận, như muốn vùi lấp hết thấy ô uế của thế gian. Chỉ có Hạo Nhiên là biết tất cả nội tình, nhưng rốt cuộc hắn vẫn không nói ra chân tướng, Tỷ Can trong Trường Sinh điện, muốn mình đem hạ lễ trình lên Đất Kỷ, thật ra là kế mượn đao giết người. Bị Đất Kỷ moi tìm mà chết ngoài ngự hoa viên, âu cũng là số mệnh đã định, không thể trách chính mình. Loạn thế rối ren này, thân mình mượn tay nhân loại, bố trí ám kỳ nhiều như vậy, khi nào mới kết thúc?

.

Linh xu của Tỷ Can ngừng trước Bắc môn, sáu ngày sau hạ táng, cả thành đốt giấy để tang, triều thần lê dân khóc đến chết đi sống lại, thập lý trường nhai, đâu đâu cũng là bách tính đưa tiễn, người người khóc than thảm thiết. Trụ vương và Vương hậu Đất Kỷ đỡ linh mà ra, đi thẳng vài chục dặm đường, tới nơi an táng của lịch đại* hoàng tộc. [*các triều đại]

Hạo Nhiên theo sau đội ngũ đưa tang, dõi mắt nhìn lại, thiên địa một mảnh đen kịt, mây đen bao phủ, như báo trước tương lai mịt mờ tăm tối của vương triều Ân Thương. Bên tai lại nghe bách tính nghị luận sôi nổi, toàn nói về chuyện Trụ vương chuyên sủng một nam nhân.

“Nghe nói lão thừa tướng mạo phạm đại vương, mới bị ban chết”

“Gì ngang ngược vậy?”

“Đại vương mới thu vào cung một nam tử, phụng chúc Ti mặc, lúc lão thừa tướng tắt thở, trên ngực còn cầm thanh kiếm của Ti mặc kia”

“Đồ ngu ngốc, từ khi Hoàng Đế nhất thống tứ phương tới nay, nào có cái chuyện bắn thỉu nam nhân cùng nam nhân hành phòng?! Ta đã nói với người rồi, chớ có đoán bừa, đại vương vốn sủng ái Đát Kỷ, lấy một nam nhân làm tẩm chăn...”

“Nghe nói Đát Kỷ là yêu nghiệt biến thành, lừa đại vương khoét tim lão thừa tướng”

Một lời vừa thốt, bách tính bên đường về mặt kinh hãi, Hạo Nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kẻ gieo rắc tin đồn lẫn vào trong đám người vây xem, tìm không thấy ai, đám người còn lại đều giải tán.

Không người nào trong bách quan nói chuyện cùng Hạo Nhiên nữa, đêm phong hậu nọ, người Trụ vương sủng hạnh lại là một nam nhân! Lúc trước trên đỉnh lời Mai Bá nói chẳng sai, thân bị bào cách rõ oan uổng, Trụ vương quả nhiên là một tên hôn quân bất chấp luân thường tổ tông, làm chuyện xấu xa vô sỉ. Sợ thế lực thiên tử, chúng thần phần nộ mà không dám nói gì. Chỉ đành chờ đến khi đương triều thái sư Văn Trọng khai hoàn hồi triều, tru gian tà, trảm nam sủng, mới có thể khuyên quân ghìm cương trước bờ vực, giải quyết vụ bê bối lớn nhất thế gian này.

May mà giờ đám gian thần Phí Trọng Vưu Hồn cũng không dám xum xoe lấy lòng Hạo Nhiên, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy quanh mình hơi hẫ hẫ rợn rợn, như phở xá sầm uất, nhưng sự nhộn nhịp này, lại không chút liên quan tới mình, trong lòng bị ai, đứng dưới núi hồi lâu, nhìn linh xu nhập thổ. Rồi xoay người rời đi.

Hạo Nhiên một mạch đi tới, vứt bỏ đội ngũ đưa tang không để ý tới nữa, qua một con dốc, thấy dưới dốc có vài cái hàng rào bao quanh ba gian nhà tranh, cạnh bên lại nuôi quân mã, liền vô ý thức đi xuống con dốc, sờ sờ mã thất có ấn sơn đỏ của quan gia nọ. Con ngựa gầy ốm quay đầu lại hí vang một tiếng, bên trong túp lều vang giọng lão nhân nói: “Vị nào ngoài cửa đấy? Vào đây uống trà”

Hạo Nhiên đi một lúc cảm thấy khát, cũng không khách khí, liền cởi áo bông mặc trước cửa, cúi đầu đi vào túp lều đơn sơ kia, chỉ thấy một lão nhân đeo gong tay xiềng chân, ngồi trên tháp, tựa như tù phạm. Bốn vách gian phòng lọt gió, một chiếc giường xập xệ, bên trong phủ đầy hoa lau. Lại quay đầu xem xét góc phòng, lò than trên mặt đất đang đun một ấm tuyết thủy, trên bàn vài lá trà nhỏ mốc meo. Tức thì trong lòng kinh ngạc, hỏi: “Lão trượng nhân bị tống giam sao?”

Lão nhân khụ vài tiếng, ngạc nhiên nói: “Tiểu ca ngũ quan thanh chính, mi vũ chính khí lắm nhỉ, hẳn là tướng mạo của người tu tiên đắc đạo, có sao lại khuất thân tới chỗ lão hủ?” Nói xong xuống tháp định nhắc ấm tuyết thủy đã sôi kia. Gong xiềng leng keng kêu vang, Hạo Nhiên vội đưa tay cản, nói: “Để ta”

Hạo Nhiên vò nát lá trà, ném vào trong ấm, đưa mắt nhìn lá trà chìm nổi. Lão giả vẫn còn ho khan không ngừng, nói: “Lão hủ hành động bất tiện, chuyện pha trà vốn phải tự thân, thất lễ tiểu ca rồi”

Hạo Nhiên vội nói: “Không sao, lão nhân gia thân thể bất hảo, vốn nên để tiểu bối làm thay” Quay đầu trông qua lão giả, một mặt suy tư, lão nhân bị giam nơi này là ai vậy.

Ngày đó trước Cửu Gian điện, Trụ vương nộ trảm Đông bá hầu Khương Hằng Sở, Tây hầu Cơ Xương xa xa quỳ dưới điện, chỉ đối mặt, nhìn không rõ, người này nhất định là Tây bá hầu Cơ Xương bị Trụ vương giam không thể nghỉ ngơi, lập tức trong lòng chấn động, nói: “Lão trượng nhân là Tây hầu gia?”

Lão giả thở dài: “Hầu gia gì nữa, bất quá là tên tử tù thôi”

Hạo Nhiên xách ấm lên châm đầy trà vào hai cái chung mẻ, hương thơm tản mát, trước mắt đều là sương mù, nâng một chung, cung kính trình Cơ Xương, nói: “Tại hạ Hạo Nhiên. Nhậm chức ngự tiền Tì mặc”

Cơ Xương hợp ngậm trà, vươn bàn tay như cây khô ra phủ lên mạch môn Hạo Nhiên, lấy làm lạ hỏi: “Hạo Nhiên nhân phẩm thế này, sao lại hạ mình làm Tì mặc?” Lại nói: “Trong người ngươi chính khí lưu chuyển, ừn ừn bất tuyệt, mơ hồ thiết hợp thiên viên địa phương*, vạn pháp tự nhiên, đại đạo vô hình. Lão hủ cả đời xem qua vô số người, chưa từng thấy loại thiên sinh lương tài như ngươi. Trước tọa thiên tử hoàng cung hỷ khí, ngỗa phủ lỗi minh**. Đáng tiếc, đáng tiếc” [*một loại thể hiện cụ thể của học thuyết âm dương, giải thích về không gian và thời gian, cũng giải thích về bộ mặt thật của vũ trụ; **câu này ta có giải thích trong chương 1 rồi, ý nói nhân tài không được trọng dụng]

Hạo Nhiên bật thốt lên: “Là ta lập trường dao động, ý chí không kiên định, mọi chuyện chứng kiến đều thành âu lo, trời sinh đã thế”

“Nga?” Cơ Xương lại hỏi tiếp: “Nghĩa là sao, ưu sầu chuyện gì?”

Trong sử thư ghi lại, Cơ Xương có thể thức hiền biện năng*, là Chu Văn Vương lưu danh thiên cổ, cho dù là Đường Thái Tông, Hán Vũ đế cũng không dám so sánh. Giờ Hạo Nhiên cũng không còn hoài nghi nữa, chỉ nói: “Sầu tiếng người sắc như đao, khắp thiên địa đều là gông xiềng, thở không được, thoát không xong” [*có khả năng nhận ra người hiền đức, tài năng]

Cơ Xương mỉm cười không nói, chỉ chỉ vài cái mai rùa trên tháp, nói: “Trước đây lão hủ nghiên cứu bát quái, quan sát lối đi, Ti mặc đại nhân nếu không ngại bói một quẻ, tâm sự liền rộng mở thông suốt thôi”

Hạo Nhiên hiểu ý, lấy mai rùa qua lắc lắc, rải lên tháp, Cơ Xương nhìn cũng không nhìn, tùy tay dùng chân bông đập lại, Hạo Nhiên kinh ngạc, không hiểu ý lão, đưa mắt nhìn qua Cơ Xương, chỉ nghe Cơ Xương nói: “Hạo Nhiên tin, hay không tin”

Hạo Nhiên cười nói: “Vốn nghe hầu gia tinh thông thuật số, đương nhiên tin rồi”

Cơ Xương nói: “Là tin ta, hay tin thuật bát quái này?”

Hạo Nhiên đáp: “Đều tin”

Cơ Xương lại nói: “Nếu đã tin bói bát quái, vậy ta hỏi ngươi, tại sao tin?”

Hạo Nhiên đáp: “Thái cực, Bát quái truyền từ Phục Hi, một trong Tam Hoàng, vạn vật hóa sinh, thiên nhân hợp nhất, đều tuân theo quy luật này mà đi, vũ trụ vạn vật, đều không thoát khỏi...” Nói đến đây, đột nhiên cảm thấy mông mông lung lung, như nắm bắt được gì đó, rồi lại nói không rõ. Dừng câu chuyện, trong mắt hiển hiện thần sắc mê ly.

Cơ Xương cười nói: “Vũ trụ vạn vật, đều thoát không khỏi thiên số, thiên số bao la vạn tượng, ngươi cũng nằm trong đó. Có làm gì thì cũng là thiên mệnh đã định”

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, khó có thể tin nhìn Cơ Xương, Cơ Xương lại nói: “Theo lời lão hủ, chúng ta chỉ là hạt cát nhỏ bé trong trần thế mệnh mông này, một phần của thiên mệnh. Mặc kệ quá khứ, tương lai, ngươi muốn thế nào, đều thoát không khỏi đại đạo bao hàm của thuật bát quái, đã là vậy, hà tất khoan tay bỏ gối, cả ngày lo sợ nghịch thiên?”

Nháy mắt tâm linh thanh minh, ngũ quan thông suốt, Hạo Nhiên cũng không quan tâm quẻ bói trên mai rùa nữa, trở mình xuống tháp, phủ phục xuống trước Cơ Xương, nói: “Hạo Nhiên minh bạch rồi, tạ hầu gia chỉ điểm”

Cơ Xương đang muốn đỡ Hạo Nhiên dậy thì ngoài cửa sổ chợt vang lên giọng nói của một nam tử: “Ngươi đi thẳng tới đây, làm Cô tìm một muốn chết!”

14. Chương 14: Đoạn Trường Độc Trà

Quân thần hai người cuối cùng một ngựa mà đi trong tiểu tuyết tuyết trần.

“Đát Kỷ đâu?”

“Hồi cung rồi”

“Ân Phá Bại, Hoàng Phi Hổ đâu? Ngươi một người một ngựa tới tìm ta sao?”

“Cho dù đơn thân độc mã, khắp thiên hạ này mấy ai có thể giết được Cô? Ngươi muốn giương oai, thì Cô đành phải phụng bồi đến cùng thôi”

Hạo Nhiên phì cười, lại nói: “Nơi Cơ Xương ở lạnh lẽo quá”

Trụ vương đáp: “Tùy người”

Hạo Nhiên hơi vui vui, tựa vào lưng Trụ vương, về đến ngoại thành Triều Ca, để vương giạt cương ngựa đi thẳng vào thành dưới ánh nhìn chăm chăm của bách quan,.

Ân thiên tử mang Hạo Nhiên đi rồi, Cơ Xương mới vén chăn bông, tỉ mỉ xem xét mấy tấm mai rùa kia, cả kinh: “Tan xương nát thịt, hồn phi phách tán, thiên nhân vĩnh cách, thiếu niên này rốt cuộc phạm vào sai lầm gì mà phải chịu thiên kiếp như vậy?!”

.

Lúc này trong triều đã lại đồng tâm hiệp lực, chĩa thẳng mũi dùi vào nam sủng Ti mặc kia, Đát Kỷ ngược lại trở thành lãnh cung tân hậu được đồng tình. Ở chỗ Cơ Xương, Hạo Nhiên đã hiểu thấu, không còn để ý đến tình cảnh bốn bề thù địch này nữa, mỗi ngày làm đúng trách nhiệm của mình, đốc thúc Trụ vương phê duyệt tấu chương, lâm triều dâng điện đều đặn.

Vài ngày sau, Tây Kỳ nhận được mật tín của Hoàng Phi Hổ, Cơ Xương bị nhốt, lập tức phái trưởng tử Cơ Bá Ấp Khảo thân tốc ngày đêm, mang theo hoàng kim trên châu cống nạp, trần tình trước thiên tử, đổi lấy Tây bá hầu đang bị giam giữ.

Hôm nay Bá Ấp Khảo đã tới ngoài ngọ môn, khổ sở chờ đợi thật lâu, Trụ vương mới truyền hán tiến điện, Bá Ấp Khảo thấy bách quan trên điện e dè, không ai dám nói gì thì trong lòng thấp thỏm. Lập tức cung kính bái, Phí Trọng tiếp nhận danh sách cống phẩm, trình lên tọa tiền thiên tử. Trụ vương không thêm nhìn tới, chỉ hỏi: “Năm nay Tây Kỳ mấy hộ? Nông điền mấy mẫu? Thiết phường** mấy tòa? Binh sĩ bao người?” [*khu luyện sắt]

Bá Ấp Khảo không dám lỗ mãng, biết Trụ vương nghi ngờ phụ tử Cơ thị có lòng bất trung, liền đáp: “Hồi đại vương, Tây Kỳ mười hai vạn hộ, nông điền hai mươi bảy vạn mẫu, trong quân đã giải giáp quy điền tám vạn người, một vạn bốn ngàn còn lại đảm nhiệm trọng trách thủ thành. Về chuyện thiết phường, đều là do Bá Ấp Khảo không biết cách quản giáo, để đồ chơi của nhị đệ gây rối, mấy đời Cơ gia ta phụng mệnh Thương thiên tử quản lý Tây thù. Đại vương uy chấn tứ hải, bát phương thần phục, Cơ gia tuyệt không dám có chút tự đại”

Lại nói: “Phụ thân tội thần Cơ Xương xưa nay thẳng thắn, tại vị không để ý tới chính sự, cả ngày lấy bát quái thuật số làm niềm vui; năm trước bị nhân gian mê hoặc, mạo phạm đại vương trước điện thực sự là vô ý, khẩn cầu đại vương niệm tình Cơ Xương tuổi già sức yếu, thả ông ấy trở về Tây Kỳ, Bá Ấp Khảo nguyện thay phụ thân chuộc tội, gánh hình phạt lao dịch”

Trụ vương chỉ nói: “Người một đường phong trần mệt mỏi tới Triều Ca, đủ thấy hiếu tâm, lui xuống trước đi” Nhưng đối với chuyện phóng thích Cơ Xương lại chẳng tỏ rõ ý kiến, truyền lệnh bãi triều.

Quần thần thối lui, Phí Trọng đã bị hối lộ lôi kéo tay áo Bá Ấp Khảo, nói: “Tô hậu có chuyện muốn thương lượng với người”

Bá Ấp Khảo nghe vậy mừng rỡ, trưởng tử Cơ thị thời niên thiếu có giáo bảo cùng Đát Kỷ, vốn đã định hôn ước, không ngờ Đát Kỷ lại bị Trụ vương nạp vào nội cung. Hiện giờ Cơ gia sa sút, phụ thân bị giam, Đát Kỷ tuyên gập không khác gì trời hạn gập mưa, muốn bảo trụ tính mệnh Cơ Xương, thì chỉ còn cách dựa vào sủng phi này của Trụ vương, đang lúc thổn thức thì Phí Trọng truyền tới một cung thị, dẫn Bá Ấp Khảo đi tới Trung cung.

Trong chậu đồng lửa than cháy hừng hực, cả phòng xuân ý ấm áp, từ một thân khinh sa của Đát Kỷ, Khuynh thể nguyên nang rũ xuống, khoác trước gối, cả điện u hương mãnh liệt, Bá Ấp Khảo vừa thấy nửa đoạn chân ngọc như phấn mài lộ ra dưới váy Đát Kỷ, một cây thanh trầm vấn gọn suối tóc mềm, liền nhìn đến quên hành lễ.

Đát Kỷ cũng không lấy làm lạ, tựa trên tháp, nghiêng người, trút một cái chén nhỏ, trong chén không biết đựng hoa gì, nước hoa hơi bắn ra ngoài, nhuộm ngón tay đỏ sẫm, nói: “Người tới rồi”

Bá Ấp Khảo giữ tiền khâm, đỏ mặt, quỳ bái: “Tham kiến vương hậu nương nương” Trong lúc nói u hương cuộn cuộn xông tới, chỉ cảm thấy cước bộ hư phù, tinh thần hoảng hốt.

Đất Kỷ mỉm cười, vẫy tay với hắn: “Gặp lại cố nhân, hãy gạt bỏ những lễ nghi phiền toái trong cung đi, ta và ngươi hãy cứ xưng huynh gọi muội thôi”

Bá Ấp Khảo chỉ nói: “Tội thần không dám” Lập tức có thị tỳ lấy ghế qua, Bá Ấp Khảo liền ngồi xuống.

Đang không biết phải mở miệng thế nào, Đất Kỷ lại nói: “Tây hầu vốn bị nhốt tại Dũ Lý, mấy ngày trước đại vương sai Ân Phá Bại giải ông ấy về Triều Ca, hiện đang bị giam lỏng trong một gian phòng phía tây ngự môn. Đại ca có đến thăm không?”

Bá Ấp Khảo nói: “Tội thần mới tới Triều Ca, vẫn chưa đến thăm, kính xin nương nương nói tốt vài câu trước mặt đại vương, miễn cho phụ thân ta khỏi nổi khổ lao ngục”

Đất Kỷ sâu kín thở dài, ưu sầu nói: “Nói dễ hơn làm, đại ca cứ nghĩ Đất Kỷ thân mông thánh quyền, thiên tử đối với ta bảo sao nghe vậy, nhưng nói cho cùng, tiểu muội bất quá cũng chỉ là một nữ nhân bị ruồng bỏ trong chốn thâm cung mà thôi”

Bá Ấp Khảo ngạc nhiên: “Sao nương nương lại nói vậy?”

Đất Kỷ cũng không che giấu, bèn đem chuyện Trụ vương chuyên sủng nam tử tường tận kể ra, chi tiết trong đó, tất nhiên đã khuếch đại lên gấp trăm lần, sau cùng nói: “Đại vương nhất định không chịu phóng thích Tây hầu gia đâu, chuyển ông ấy đến ngự môn ngoại, vốn là để cho Ti mặc Hạo Nhiên nọ gắng hỏi về chuyện Hiền Viên kiểm Cơ gia, đợi đến khi hỏi được tung tích rồi, chỉ sợ...”

Bá Ấp Khảo trầm ngâm nửa ngày, đáp: “Ta đã quyết ý đổi mạng phụ thân, lần này tới Triều Ca diện yết thiên tử, cũng không trông đợi may mắn gì, nếu đại vương muốn trả, ta liền tan xương nát thịt, lấy mạng can gián thôi. Mong đại vương niệm một mảnh hiếu tâm của ta, thả phụ thân trở về Tây Kỳ là được”

Đất Kỷ xót thương nói: “Đại ca ngàn vạn chớ noi theo Mai Bá cứng đầu kia, thiên tử hành sự không thể đoán theo lẽ thường, năm ngoái đến nay đã chết hai vị đại thần, chỉ sợ cho dù ngươi bỏ mạng cũng cứu không được hầu gia, vậy thì phải làm sao mới tốt?”

Hai người nhìn nhau thật lâu, đều vô thoại, lệ thủy tràn đầy trong đôi mắt của Đất Kỷ, thút thít: “Tiếc rằng tiểu muội thân là nữ tử, bằng không đã giết tiểu nhân kia...”

Bá Ấp Khảo thở dài: “Nói dễ hơn làm”

Đất Kỷ lại nói: “Tiểu muội có sẵn một kế, có thể giữ được tính mệnh hầu gia, trừ khử tiểu nhân trước tọa thiên tử, nhưng ngặt nỗi trong cung đầy rẫy tai mắt kẻ khác...Đợi ta đi cầu đại vương...Liều chết cùng tên luyện sủng kia” Nói xong liền đứng dậy, Bá Ấp Khảo vội vàng kéo Đất Kỷ lại, nói: “Không được! Ta thân cô nhập cung, người quen biết trong cung chỉ có một mình ngươi mà thôi, nếu có gì bất trắc, ta sẽ tự trách suốt đời, ngươi nói kế kia là gì?”

Đất Kỷ ghen ngào, nhỏ giọng trình bày kế sách, Bá Ấp Khảo nghe xong biến sắc: “Tô muội, ta nghe nói ngươi gả vào Triều Ca, thân làm phụ nhân, tính tình đã thay đổi; nay vừa thấy, tính ngươi vẫn cương liệt như trước, quả thật là...”

Bá Ấp Khảo lập tức hạ quyết tâm: “Nếu đã quyết đánh đến cùng, vậy cứ để thần đi”

Đất Kỷ lệ rơi đầy mặt, bi thương nói: “Như thế vừa nguy đến tính mệnh đại ca, lại hại ngươi mang tội danh bất trung...” Lời chưa dứt đã nghe Bá Ấp Khảo nói: “Không sao, nếu Ti mặc kia đúng như lời ngươi nói, thì ta đây cũng là đại trung rồi” Đất Kỷ xoay người lấy qua một cái hộp gỗ nhỏ, giao vào tay Bá Ấp Khảo, rồi lại lả chã nói: “Tiểu muội sẽ lập tức sai người dẫn đại ca đến gặp mặt hầu gia, Hạo Nhiên thân có tiên gia chân khí, nhớ kỹ không được hành sự lỗ mãng”

.

Trong ngự hoa viên, thân hình thiên tử như du long mạnh mẽ, hét lớn một tiếng, cảm thương quét ngang; Hạo Nhiễm cảm đoán kiếm bên hông, kim thiết giao nhau, khó khăn ngăn cản trường thương, Trụ vương

cảm thấy một cổ đại lực men theo mũi thương truyền tới cổ tay, chấn đến lòng bàn tay ửng ửng phát run, thu thương đứng nghiêm, cười nói: “Người quả thật rất có tư chất luyện võ. Nếu còn dạy nữa, chỉ sợ có một ngày Cô sẽ đánh không lại người mất”

Hạo Nhiên hiểu ý mỉm cười, thu hồi binh khí, nói: “Hậu sinh khả úy vốn là chuyện thường tình, lúc Văn thái sư dạy đại vương tập võ cũng nhỏ mọn như thế phải không?”

Trụ vương cười nói: “Văn thái sư trời sinh lương tài, đương thời ngoại trừ Tam Thanh, không người nào có thể so được. Chỉ sợ ta luyện thêm trăm năm nữa cũng không bằng người”

Hạo Nhiên mới biết vị thái sư Ân thương này có tu vi cao như vậy, lúc đang kinh ngạc thì Trụ vương lại nói: “Thấy người cả ngày nay thần tình hoảng hốt, không phải trên diện bị kẻ nào câu mất hồn phách rồi chứ?”

Hạo Nhiên đầu tiên là kinh ngạc, sau mới minh bạch Trụ vương là đang nói về chuyện Bá Ấp Khảo trên điện. Sử thư ghi chép chẳng ngoa, Bá Ấp Khảo mặt như quan ngọc, dáng vẻ đường đường, tiêu sái đại khí, là đệ nhất mỹ nam tử Tây Chu. So với Trụ vương, Bá Ấp Khảo nhiều hơn vài phần phong thái nho thần, thiếu đi vài phần khí phách đế vương, Trụ vương tuy ngoài miệng trêu ghẹo, nhưng trong lòng đã ửng ửng ghen tuông.

Hạo Nhiên buồn cười đến tột điểm, ngừng chốc lát mới nói: “Thần đang nghĩ tới Hiên Viên kiếm, lần trước chưa kịp hỏi kỹ, thì gà con đã bị bắt đi mất rồi”

Trụ vương nghiêm giọng nói: “Bá Ấp Khảo muốn thay phụ thân chuộc tội, nhưng Cơ Xương quyết không thể tha. Người hiểu chưa?”

Hạo Nhiên không biết thiên tử nói vậy là ý gì, lại nghe Trụ vương nói: “Chuyện này Cô tự có quyết định, nội tình trong đó, sau này sẽ giải thích tường tận cho người. Người muốn hỏi Hiên Viên kiếm thì đi đi, nhớ rõ không được nhắc đến chuyện phóng thích Cơ Xương nữa”

Hạo Nhiên đành phải nói: “Thần biết rồi” Trụ vương lại tiếp: “Cô biết người mềm lòng, chút nữa đừng có bị van xin mấy tiếng...” Trong lúc nói tiến đến gần, hôn đôi môi Hạo Nhiên, chốc lát rời môi, ngắm nhìn hắc mâu trong suốt của Hạo Nhiên, nói tiếp: “Rồi ỷ Cô không bỏ được người mà lại tới đây cầu tình”

Trong lòng Hạo Nhiên ôn tình lan tỏa, cười nói: “Thần không dám, thần sẽ không liếc mắt tới Bá Ấp Khảo kia nữa”

Quân thần hai người chia tay, Trụ vương mỉm cười trở về Thọ Tiên cung, Hạo Nhiên xuyên qua ngự hoa viên, đi thẳng tới thiên điện – nơi giam giữ Cơ Xương trước ngọ môn.

.

Lúc này Bá Ấp Khảo đã đến nơi ở của Cơ Xương trước một bước, phụ tử hai người ôm đầu khóc nức nở, đang thổn thức khôn xiết thì ngoài cửa thị vệ báo Hạo Nhiên tới thăm.

Hạo Nhiên đối mặt cùng Bá Ấp Khảo ra cửa nghênh đón, hai bên đều ngăn người, thấy Cơ Xương kéo khóa chân ngồi trước án, liền cung kính hành lễ, nói: “Hạo Nhiên tới thăm hầu gia đây”

Cơ Xương hốc mắt đỏ bừng, gật đầu nói: “Thời gian qua nhọc lòng đại nhân chiếu cố, Bá Ấp Khảo, qua đây bái kiến Tì mặc đại nhân đi”

Vì lúc trước từng nghe Đát Kỷ nói, nên ấn tượng ban đầu mà Bá Ấp Khảo đối với nam sủng này không mấy tốt đẹp, nhưng phụ thân có lệnh, đành phải nén giận mà quỳ xuống trước Hạo Nhiên, nói: “Bá Ấp Khảo vô năng, chỉ cầu đại nhân hết lòng tương trợ, trên dưới Tây Kỳ ta sẽ vĩnh viễn ghi khắc ân đức đại nhân”

Hạo Nhiên vốn chỉ muốn đến hỏi thăm tung tích Hiên Viên kiếm, không ngờ Bá Ấp Khảo lại đi thẳng vào vấn đề, hành đại lễ này, vội khom người đỡ hấn dậy, ngồi vào bên cạnh án. Hạo Nhiên nghĩ nghĩ, đáp: “Hạo Nhiên không muốn lừa gạt hai vị, lần này Bá Ấp Khảo huynh có lẽ nên trở về đi, muốn thuyết phục đại vương, để hấn thả hầu gia, e rằng rất khó”

Bá Ấp Khảo vừa nghe xong biến sắc, lời Đát Kỷ chẳng sai, chỉ cho rằng Trụ vương thật sự muốn giết lão phụ mình, đang do dự thì lại nghe Hạo Nhiên nói: “Bá Ấp Khảo huynh đừng chấp nhất chuyện này quá,

tiểu đệ nghĩ, thiên tử không muốn thả hầu gia đi, chắc cũng không định giết hầu gia, giờ thôi đành kéo dài trước rồi suy tính sau”

Trụ vương chỉ bảo là không được cầu tình thả người, Hạo Nhiên thầm nghĩ, bảo trụ tính mệnh Cơ Xương là có thể, bèn chân tâm thành ý mà hứa hẹn như vậy, dù sau tương lai còn dài, nhưng đâu biết rằng hồ yêu đã sớm rót hạ mê thang cho Bá Ấp Khảo. Lời Hạo Nhiên nói, lọt vào tai Bá Ấp Khảo đã biến thành vị đạo khác.

Song Cơ Xương lại không mấy quan tâm tới tính mạng mình, nói: “Sinh tử tại thiên, đành thuận theo thiên mệnh mà thôi” Lại nói: “Bá Ấp Khảo, dâng trà”

Hạo Nhiên cùng Cơ Xương hàn huyên vài câu, Bá Ấp Khảo rời đi, lát sau xách theo một cái bình sứ trở về, Hạo Nhiên cũng không để ý, mặc Bá Ấp Khảo châm trà cho mình, nói với Cơ Xương: “Ta nghe nói, thượng cổ Hiên Viên để vốn cùng một nhà với Tây Kỳ Cơ thị, có đúng không?”

Cơ Xương cười khổ: “Ti mặc đại nhân muốn lão hủ giảm thọ sao, Cơ Xương sa sút đến nông nỗi này, đều do chuyện này ban tặng, nghịch tử trong nhà vô tri...”

Bá Ấp Khảo nghe xong thâm kinh hãi không thôi, cúi đầu, Hạo Nhiên không phát hiện, cười nói: “Hầu gia chớ sinh nghi, Hạo Nhiên tuyệt đối không phải đến để nói suông, cứ yên tâm”

Cơ Xương gật đầu, nói: “Nếu Ti mặc đại nhân muốn hại phụ tử ta, thì đã không cần khách sáo rồi, điểm này lão hủ hiểu rõ”

Hạo Nhiên hơi xấu hổ, dứt khoát lấy kim kiếm từ trong ngực ra, chính là Hiên Viên kiếm dỏm mà đệ nhị tử Cơ Xương – Cơ Phát – chế tạo. Hỏi: “Hôm nay Hạo Nhiên có một chuyện cầu giải, đó là lai lịch thanh kiếm này, hoàn thỉnh hầu gia vui lòng chỉ giáo”

Bá Ấp Khảo lại tiếp tục hoảng hốt, đang muốn lên tiếng ngăn cản thì Cơ Xương đã nói: “Không sao, vì phụ tin tưởng Ti mặc đại nhân”

Cơ Xương đưa tay lấy vật giả mạo trên bàn qua, Hạo Nhiên khản trương trong lòng, lực chú ý dồn hết vào tay Cơ Xương, Tây bá hầu suy tư thật lâu, sau từ tốn nói: “Hiên Viên kiếm là thượng cổ thần kiếm, truyền thuyết kể rằng được chế tạo từ vàng đen phía tây Côn Lôn, xuất từ tay thiên nữ Hạp Bạt, Hoàng Đế cùng Xi Vưu tranh giành Trung Nguyên, chiến mười năm, bất phân thắng bại, thiên nữ vì Nhân Hoàng đã luyện nên Hiên Viên kiếm, một kiếm xuyên thấu ***g ngực Xi Vưu, lấy đi mạng hắn. Từ đó định nên Thần Châu đại địa, muôn đời thịnh thế”

Hạo Nhiên biết lúc này không thể cất ngang, liền lẳng lặng lắng nghe. Nhưng Bá Ấp Khảo kể bên lại đồ mồ hôi như mưa, bưng chén trà qua, cung kính đặt trước mặt Hạo Nhiên.

Lại nghe Cơ Xương nói: “Lúc Hoàng Đế giết Xi Vưu, Hiên Viên kiếm bị tiên thiên huyết khí của ma thần chấn động, gây làm hai đoạn”

Lúc ấy Hạo Nhiên đã tận mắt chứng kiến, vội hỏi: “Cái đó ta biết, sau thế nào?”

Cơ Xương ngạc nhiên: “Chuyện này chỉ được ghi chép trong sách cổ Cơ thị thế gia, Ti mặc đại nhân làm sao biết được?”

Hạo Nhiên chẳng biết phải trả lời thế nào, cũng không thể nói chính mình đã từng đến chiến trường Trục Lộ rồi, nâng chung trà lên, uống một ngụm.

Lá trà nổi trên chung màu thủy lục, mùi vị chua xót.

Cơ Xương cười trừ, không hỏi tới nữa, tiếp tục nói: “Đoạn kiếm khi đó không rõ tung tích, nhưng ba mươi năm trước, lúc Cơ gia cúng tế tổ tiên Hoàng Đế thì huyền môn rộng mở, Hoàng Đế hiển linh”

Hoàng Đế hiển linh?! Hạo Nhiên biết điểm mấu chốt nhất trong chuyện này sắp được công bố rồi.

Chỉ nghe Cơ Xương nói: “Khi đó lão hủ còn là thiếu niên, thấy thiên địa huyền môn mở rộng, giữa ban ngày mà sao trời lóe sáng, quả thật là kỳ quan vạn năm hiếm thấy, hai đoạn hoàng kim kiếm kia từ trong huyền môn rơi xuống...”

Hạo Nhiên hít vào một hơi, ngồi thẳng người, khẩn trương đến nỗi dạ dày ản ản đau, hắn biết cái gọi “Huyền môn” nọ chính là đường hầm thời gian, vậy ra sau khi Hoàng Đế ném mình vào đường hầm thời gian, cũng đem Hiên Viên kiếm gãy ném vào luôn ư? Tại sao không đơn giản giao thẳng cho mình luôn đi?

Cơ Xương như đang đắm chìm trong hồi ức, một lát sau nói: “Kiếm gãy rơi xuống trước dàn tế, không ai dám động, cứ nghĩ rằng nó là vật mà tổ tiên ban tặng Cơ gia, nhưng, lúc đó trong hư không lại truyền đến giọng nói của Nữ Oa nương nương”

Hạo Nhiên mở to hai mắt, hỏi: “Sao hầu gia biết là Nữ Oa?”

Cơ Xương mỉm cười nói với Hạo Nhiên: “Khắp thiên địa hoảng hốt biến đổi hình dáng, một luồng hồng quang từ Lê Sơn Oa hoàng cung ngoài vạn lý bay tới, cả vùng hồi xuân, điều ngự hót vang; đứng trong đó, dưới chân toàn là tường vân, đôi mắt nhìn lại, non sông trắng lệ thu vào đáy mắt. Không phải thiên tiên chí bảo ‘Sơn hà xã tắc đồ’ thì là cái gì?”

“Sơn hà xã tắc đồ?” Hạo Nhiên kinh ngạc hỏi.

Cơ Xương gật đầu, nói: “Di vật lúc thiên địa sơ khai, điểm chu sa ấn trên mi tâm đại thần Bàn Cổ, tiên thiên linh bảo tối cao hóa thành. Nữ Oa nương nương dùng Sơn hà xã tắc đồ lấy đi hai đoạn kiếm gãy, nói với tiên phụ: Kiếm này liên quan đến trận đại công đức vạn tiên phong thần mấy chục năm sau, ta phải lấy đá ngũ sắc vá trời còn dư nổi nó lại’, tất nhiên tiên phụ đáp ứng, thế là kiếm gãy kia liền bị Nữ Oa nương nương mang đi mất”

Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng tra được tung tích Hiên Viên kiếm, đau đớn trong bụng chưa tan, nhưng tâm tình đã tốt lên, đáp: “Thì ra đã bị Nữ Oa nương nương lấy đi rồi, còn sửa lành lại nữa, khó trách. Xem ra ta phải đến Oa hoàng cung thêm một chuyến. Sơn hà xã tắc đồ kia...”

Cơ Xương mỉm cười nói: “Sơn hà xã tắc đồ ở ngay phía sau ngọc tượng, bị thiên tử đề thơ, Hạo Nhiên không ngại thì đến chùi sạch nó đi, bày tỏ chút lòng thành”

Hạo Nhiên thất thanh nói: “Cái gì? Bích họa kia chính là thiên tiên linh bảo sao? Là chu sa ấn trên mi tâm Bàn Cổ?”

Cơ Xương gật đầu nói: “Tất nhiên, khi Nữ Oa nương nương ngủ say thì nó chỉ là vật chết”

Hạo Nhiên buông xuống một tảng đá lớn, yên lòng vô cùng, cười nói: “Đi mòn cả giày tìm không thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công sức, sớm biết thì khi đó...”

“Vô luận thế nào” Hạo Nhiên cung kính bái Cơ Xương một cái, “Cảm tạ hầu gia chỉ điểm”

Bá Ấp Khảo rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: “Người tìm Hiên Viên kiếm làm gì? Là thiên tử phân phó sao?”

Hạo Nhiên lắc đầu cười nói: “Đó vốn là một trong những sứ mệnh ta phải gánh vác, hầu gia thật sự đã giúp ta một đại ân rồi”

Nói xong định đứng dậy, lại cảm thấy dưới chân mềm nhũn, khó thở, lục phủ ngũ tạng vô cùng đau đớn, chân khí khắp người loạn thành một đoàn, đang hoảng hốt thì lại nghe Bá Ấp Khảo cười lạnh nói: “Người muốn soán vị?”

Cơ Xương cả kinh: “Ti mặc đại nhân thân thể không khỏe sao? Bá Ấp Khảo, mau đưa đại nhân trở về Thọ Tiên cung”

Bá Ấp Khảo kéo Hạo Nhiên dậy, một chân giẫm lên mộc án, chén bình trên bàn nghiêng đổ, kim kiếm bay lên, hoa một vòng trong không trung, Bá Ấp Khảo đưa tay bắt lấy, kề vào cổ Hạo Nhiên, trầm giọng nói: “Đưa hắn trở về, để hắn mang người tới giết chúng ta à? Phụ thân! Đi theo ta!”

15. Chương 15: Đông Hoàng Chung Thiên Đạo Chi Nguyên

Ngoài ngọ môn, Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ ngay từ khắc đầu tiên đã điều động thủ quân toàn thành, bao vây hoàng cung đến nước chảy không lọt, trong phòng tuyến như thiết dững, hai người đứng, một người quỳ, người quỳ chính là Tây bá hầu Cơ Xương lão lệ ngang dọc.

Bá Ấp Khảo gác kim kiếm lên cổ Hạo Nhiên, người sau chỉ cảm thấy bụng đau như xoắn, tựa một thanh đao nhọn cắm vào phủ tạng mà khuấy đảo qua lại, đau đến biến sắc, chân khí toàn thân tan rã, một cổ độc tức tới lui tán loạn trong đan điền, thật sự như muốn phá hủy tỉ tỉ lỗ chân lông, nổ tan mình thành từng mảnh nhỏ.

Hạo Nhiên cố nén đau, dứt quãng nói: “Người không thể...không thể...”

Bá Ấp Khảo thấp giọng nói: “Ta sẽ cùng người liều chết, bầu bạn trên đường xuống hoàng tuyền” Chợt ngẩng đầu nhìn lên thiên tử vượn người mà đứng trước Cửu Gian điện, cao giọng nói: “Bá Ấp Khảo tự biết tội nghiệt sâu nặng, chỉ cầu thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, lập tức thả phụ thân ta”

Trụ vương khó có thể tin nhìn hai người dưới điện, còn cho rằng đây là một trò đùa, sau một hồi mới nói: “Hạo Nhiên?”

“Đại vương không thể!” Hoàng Phi Hổ xa xa đứng trước ngọ môn, ngăn cản đường lui, quát: “Ti mặc thân chịu bào cách vẫn có thể phục hồi như cũ, tuyệt đối không có khả năng bị một thanh đoản kiếm chế trụ. Chuyện này rõ ràng là hợp mưu! Tây bá hầu...” Lời nói bỗng nhiên dừng lại, lộ vẻ đã hạ quyết tâm: “Tây bá hầu có tội hay không, tạm thời không bàn đến, nếu đại vương đầu hàng trước uy hiếp thế này, mặt mũi ắt sẽ chẳng còn sót lại một chút!”

Nhưng Trụ vương vẫn mắt đăm đăm tai ngơ, nói: “Hạo Nhiên?”

Tiếng mắng mỏ phần nộ của Hoàng Phi Hổ như bạo lôi bùng nổ: “Đại vương! Người đã quên mất giáo huấn của Văn thái sư rồi sao!”

“Kẻ nào dám tiến lên một bước! Hai phụ tử ta lập tức chết cùng hắn!” Bá Ấp Khảo giận dữ quát.

Sườn đông ngọ môn, bách quan đều vô cùng kinh hãi, không biết vì sao trưởng tử của Tây bá hầu lại đi nước cờ hiểm này, tại một nơi hẻo lánh, Tô Đất Kỷ khoát Khuynh thể nguyên nang lẳng lẳng nhìn, nửa ngày sau mới nói: “Người đoán xem Ân Thụ Đức sẽ thế nào?”

Thân Công Báo phía sau ngạc nhiên nói: “Người cho hắn ăn gì vậy? Chỉ chớp mắt thôi mà đã khiến cho tuyệt thế linh vật kia thâm hại đến vậy”

Đất Kỷ khẽ cười: “Chẳng qua chỉ là vài nhánh đoạn trường thảo mà thôi”

Thân Công Báo thôn thốc nói: “Thảo dược có thể độc chết được cả ma hoàng Thần Nông. Lá gan của người cũng lớn lắm, lần này nếu giết không được hắn, ngày sau nhất định gặp vô số phiền toái”

Đất Kỷ nói: “Sư huynh nhiều chuyện người không nhúng tay vào nữa à, ta thấy Ân Thụ Đức đã không tìm được lối thoát nữa rồi”

Lời còn chưa dứt, ngoài ngọ môn đột nhiên phong lôi đại tác. Vũ Thành vương thấy rõ trong cuồng phong Lôi Chấn Tử đang lao vào giữa quảng trường, bèn vùng cương sóc, quát lớn một tiếng: “Tặc tử to gan!”

Thân Công Báo vùng bừa một phát Lôi công tiên vào cuồng phong mãnh liệt nọ, một luồng điện quang lao vun vút về phía Hoàng Phi Hổ, trực tiếp đánh cho Vũ Thành vương miệng mũi trào tiên huyết, té xuống đất, nháy mắt Lôi Chấn Tử túm lấy Cơ Xương, quay đầu bay mất tăm mất tích. Thân Công Báo chỉ ra một roi rồi dần dần biến mất, nói: “Ta trở về phục mệnh”

Hạo Nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bóng người tụ tập trên quảng trường lác lác lão đảo, không thở được nữa, Bá Ấp Khảo sau lưng buông lỏng tay, Hạo Nhiên liền ngã xuống đất, trong cơ thể tràn xuyên đổ lạn, mũi tràn tiên huyết, nội tạng nát vụn từ trong miệng phun ra ngoài.

Giữ lại một hơi chân khí sau cùng, lúc ngẩng đầu nhìn lên Cửu Gian điện thì lại nghe giọng nói mông lung của Trụ vương truyền tới.

“Hạo Nhiên, người khiến Cô thất vọng quá rồi”

“Đại vương” Hạo Nhiên thoi thóp nói: “Đất Kỷ kia vốn là hồ...”

“Người đâu! Bắt Bá Ấp Khảo và Ti mặc lại!”

“Người đề thơ tiết thần...Xúc phạm thần linh...Nữ Oa phái yêu nghiệt tới...Họa loạn giang sơn...” Đòi môi Hạo Nhiên khẽ động, đồng tử bắt đầu khuếch tán, thanh âm yếu ớt chí cực, nhưng lại vô cùng rõ ràng mà truyền vào tai Trụ vương, điện tiền thiên tử trợn to song mục, bả vai run rẩy, đang muốn xuống bậc thang chạy tới chỗ Hạo Nhiên thất khiếu chảy máu nằm dưới đất thì trên bầu trời, mây đen cuộn thành vòng xoáy, lôi điện oanh một tiếng bổ xuống.

“Thiên khiển!” Trong quần thần có người sợ hãi hét lên, thoáng chốc vạn người nhất tề quỳ trước ngọc môn, lôi điện giáng xuống, oanh mặt đất thành cái hố to, binh sĩ ngự lâm quân gần đó lập tức chết không toàn thây. Bá Ấp Khảo chưa kịp né tránh, đã bị lôi điện thiêu thành than cốc.

Trụ vương chạy được mấy bước, bị uy thế của thiên lôi kia trùng kích, té ra sau. Gào thét: “Hạo Nhiên!”

Hạo Nhiên ở ngay giữa thiên phạt, bị lôi điện đánh, ***g ngực nứt toác, máu tuôn như suối, mở to một đôi mắt vô thần, nhìn lên con xoáy như ác thú trên bầu trời, thì thào: “Tây Kỳ khởi binh...Vũ Thành vương phản bội...Kỳ Sơn binh bại...”

Lại một đạo lôi quang giáng xuống.

“Cơ Phát tự lập thành vương...Văn Trọng chết tại Tuyệt Long Lĩnh...Thiên tử tự thiêu tại Lộc Đài...Ta...Không nữ nhìn thấy...”

Lôi quang chói mắt từ một điểm phát ra, chậm rãi khuếch đại trước mắt.

Trong khoảnh khắc thiên địa thu vào lòng, thần trí phản hồi, ngũ thức* như gương. [*năm loại tâm thức: nhãn thức, nhĩ thức, tị thức, thiệt thức, thân thức, là năm cơ quan cảm giác]

“Ta vụt sáng trong khoảnh khắc rồi lụi tàn, vĩnh viễn không quay lại nữa, ta yêu...”

Đạo thiên lôi sau cùng, Hạo Nhiên tan xương nát thịt.

Khoảnh khắc đó, tiếng chuông ngân vang, chấn động thiên địa.

“Đương” một tiếng cự hưởng lan truyền, thiên địa vạn vật, Thần Châu căn cơ, dao động không ngừng.

Nháy mắt bào cách ngã xuống, bài lâu* sụp đổ. Côn Lôn, Kim Ngao lưỡng đảo xa ngoài vạn dặm chấn động, Văn Trọng khải hoàn hồi triều, kim tiên Thư hùng** bên hông than khóc không ngừng.[*cổng chào; **tiên: là roi, song tiên thư hùng, binh khí của Văn Trọng]

Trên tam thiên dao động kịch liệt, pháp bảo của nghìn vạn tiên nhân đạo sĩ nhất tề gào thét, kích khởi vô số thải quang lao về phía chân trời.

Na Tra lơ lửng giữa không trung, chợt một tay ấn mạnh ngực trái, cảm thấy bản mệnh linh châu như muốn phá tan ***g ngực mà ra.

Đất Kỷ kinh hô một tiếng, Khuynh thế nguyên nang khoác trên khuỷu tay đột nhiên thít chặt, siết đến cánh tay đau đớn.

Trên bích họa tại Oa hoàng cung, lớp sơn khô vỡ thành từng mảnh nhỏ, như hồ điệp bay lên trời xanh, hiện ra toàn diện Sơn hà xã tắc đồ!

Trong đám mây xa xa, Thân Công Báo ghìm cương tọa kỵ, đề Lôi công tiên đang phát ra toàn bộ điện quang xuống, thấp giọng nói: “Lại có uy lực như thế!”

Lôi vân tiêu tán, trong hố chỉ còn sót lại một quả chuông ngọc to bằng lòng bàn tay.

Trong hư không, giọng nói của tam đại tiên nhân rõ ràng truyền xuống khắp Thần Châu đại địa.

“Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh” [có một vật hỗn độn, sinh thành trước trời đất]

“Thiên đạo vạn pháp, chính khí hạo nhiên”

“Thiên hạ chi chí nhu, trì sinh thiên hạ chi chí kiên” [*Trong thiên hạ, cái cực mềm thì chế ngự được cái cực cứng (như nước xói mòn đá)]

Tiên nhân lên tiếng đầu tiên thở dài: “Không ngờ lại là Đông Hoàng chuông. Tội tình gì?”

Ngọc chuông bay lên, quang hoa ôn nhuận toàn thân lưu chuyển không ngừng, bạch quang tầng tầng thu hẹp, bao bọc lấy vật đứng đầu trong thập thần khí thái cổ nọ, biến mất vô hình.

Quyển một – ĐÔNG HOÀNG CHUNG – Hoàn

*ĐIỂM CHÍNH CỦA HỒI SAU:

Văn Trọng khải hoàn, trực tiếp dẫn đồ đệ lên Kim Ngao đảo. Nhân gian thiên tử chí tôn, ở trước mặt tiên đạo Tiệt giáo lại chẳng đáng giá một đồng. Tia hy vọng cuối cùng tìm Hạo Nhiên cũng tan biến, biết phải làm sao? Đưa vào tử địa rồi tái sinh, Ân Thụ Đức cùng Đông Hoàng chuông, thủy chung liên hợp chặt chẽ nhau.

Kỳ Sơn chi chiến bắt đầu, trận xung đột chính diện giữa Côn Lôn sơn và Kim Ngao đảo sắp triển khai, thiên tử gặp nạn, Hạo Nhiên lần nữa hiện thân. Thần Châu đại lục mệnh mông, thiên địa rộng lớn, đâu là chốn dung thân cho hai người?

.

.

* THUYẾT MINH PHÁP BẢO THU ĐƯỢC TRONG QUYỂN 1:

— Pháp bảo siêu cấp:

+ Đông Hoàng chuông: Ấp đảo vạn binh khí. Thống lĩnh nguyên khí thể gian. Còn gọi là Bạch Long chuông, truyền thuyết kể rằng là do hỗn độn khí thiên địa chưa sơ khai hóa thành, đồng chất liệu với trời đất, sau bị Đông Hoàng Côn Bằng tìm được, luyện hóa thành chuông, đứng đầu thập đại thần khí thái cổ, hợp thiên địa chính khí vào trong chuông, phá vỡ lý, pháp, năng của vạn vật. Khi tiếng chuông vang lên thì hết thảy linh vật mất đi hiệu lực, thiêu rụi người tới gần.

Uy lực xếp gần Đông Hoàng chuông, tác dụng chưa rõ. Thiên nữ Hạng Bạt tìm được vàng đen ở phía Tây núi Côn Lôn, tự tay chế tạo ra cho Cơ Hiên Viên.

— Pháp bảo đẳng cấp đỉnh:

+ Khuynh thể nguyên nang: một trong bảy đại tiên thiên linh bảo, được hóa thành từ lằng la trong tay Nữ Oa khi bà tạo ra nhân loại, hợp thiên địa âm dương trọc khí làm một thể, khi giữ tung thì u hương có thể mê hoặc chúng sinh, sau này đưa cho Đất Kỷ.

+ Lôi công tiên: một trong thất đại tiên thiên linh bảo, theo truyền thuyết thì đó chính là xương của lôi thần Nam Trạch, được Hồng Quân giáo chủ tìm thấy rồi luyện thành. Khi ra tay có thể dẫn đến sấm sét chín tầng mây, diện quang bao phủ khắp một vùng rộng lớn, là pháp bảo của Thân Công Báo, không rõ lai lịch

— Vật phẩm bất minh:

+ Sơn hà xã tắc đồ: tiên thiên chí bảo. Nữ Oa giữ, chứa vạn tượng thể gian, giang sơn xã tắc, bảo vật trong hư không. Công dụng, uy lực, lai lịch bất minh

— Pháp bảo cao cấp:

+ Hồng anh thương (thương ở đây là súng): Vật của Thái Ất chân nhân, sau này khi Na Tra sống lại thì tiện tay cuỗm đi. Cũng như mai rùa, khi nhào lộn có thể mắc trên lưng, phun ra khói khí, lửa mạnh.

+ Hồn thiên lăng: có thể dời sông lấp biển, Na Tra từng dùng hồn thiên lăng náo động biển cả, tru sát thái tử long vương.

+ Đôi cánh phong lôi: Vật của Vân Trung Tử, sau dung hợp thân xác cùng Lôi Chấn Tử, có thể phát ra lốc xoáy, cuồng lôi.

— Pháp bảo bậc trung:

+ Phong hỏa luân: Pháp bảo bay trên không của Na Tra, quanh bánh xe có tam vị chân hỏa.

+ Vòng càn khôn (Na Tra): hợp kim mật độ cao, có hình tròn, đeo ở cổ tay, có thể bắn tia đả thương địch thủ, sức đập cường đại, đứt gân gãy xương.

— Binh khí thường:

+ Giáo thép: binh khí của Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ.

+ Thiên tử kiếm: binh khí của Trụ vương.

16. Chương 16: Văn Trọng Khải Hoàn

Trái đất xoay. Một chòm sao lóng lánh

Tô điểm cả bầu trời tan hoang

Là văn tự tượng hình từ 5000 năm,

Là những con mắt tương lai soi xét

_____Bắc Đảo (://damau.org/archives/13273)_____

Văn Trọng đã trở về.

Văn Trọng xua quân Bắc Hải, đánh đâu thắng đó, tru bảy mươi hai lộ chư hầu, hủy bốn mươi tòa thành trì, thôn trấn lớn nhỏ, diệt mười vạn phản quân, đi qua nơi nào, nơi đó không còn ngọn cỏ, gót sắt đại quân giẫm tới, lương điền trở thành đất khô, vô luận lão ấu phụ nữ, đều bị đánh chết. Cẩm hà nổi đầy xác trôi, nhuộm mặt sông đỏ thẫm, ba tháng sau mới khôi phục sắc nước trong suốt.

Đó chính là số phận của kẻ phản loạn.

Vạn dân sắp hàng hai bên đường hoan hô, bách tính nghênh đón Thái sư khải hoàn kéo dài từ cổng thành Triều Ca cho đến trước cung. Hoàng Phi Hổ theo bên cạnh Văn thái sư, nhỏ giọng bẩm báo từng sự kiện, sau khi hần viễn chinh, triều đình xảy ra rất nhiều biến cố.

Văn Trọng chỉ lắng lắng nghe, Hoàng Phi Hổ nhìn diện dung sư tôn, cẩn thận tính toán, Văn Trọng đã sống hơn hai trăm năm, nhưng bởi vì tu tập tiên thuật Kim Ngao đảo, nên bộ dáng vẫn giữ nguyên nét trung niên, khóe mắt không hiện nửa phần nếp nhăn, râu tóc đều đen sậm, song mục trong vắt, chẳng chút vẩn đục, quả là thần thái tiên gia tràn đầy chân khí lưu chuyển.

Thần bảo hộ giang sơn mãi không già, cũng vĩnh viễn không chết, Phi Hổ không khỏi rung mình một cái, Văn Trọng đích thân tuyển chọn, rồi dạy dỗ tứ đại thiên tử Thương triều, nâng đỡ từng người bọn hần lên long ý, tiếp tục dõi theo cho đến khi bọn hần già yếu, chết đi, lại sắc lập tân quân, cứ tuần hoàn không dứt như thế...Có lẽ hần mới là tượng trưng của vương quyền, đệ nhất nhân áp đảo cả chân long.

Trên Cửu Gian điện quần thần trang nghiêm đứng, châm rơi cũng có thể nghe. Trước kim long án không một bóng người, Văn Trọng hỏi: “Thiên tử đâu”

Hoàng Phi Hổ đáp: “Sư tôn, đại vương bởi vì chuyện Ti mặc bỏ mình ngày trước, tâm tình uất ức, độc xử thâm cung đã hơn một tháng...”

Không đợi Hoàng Phi Hổ nói hết, Văn Trọng đã một tay vỗ ngang trước người, ngoài điện kim la* kêu đình tai nhức óc, tiếng này nối tiếp tiếng kia như đòi mạng, vang dội toàn thành. Sau cùng âm thanh của kim la kia bị ách, vỡ thành đồng vụn, mảnh đồng sắt bén gào thét từ ngoài ngo môn bay vô, đồng loạt đánh trên long án, Văn Trọng chợt quát một tiếng. [*chiêng]

“Muốn trốn trong Thọ Tiên cung cả đời à! Vi Tử Khải! Đi lôi đại vương ra đây!”

“Hai người này là ai?” Văn Trọng chuyển thân chỉ vào vị trí đứng đầu văn thần, Phí Trọng, Vũ Hồn lập tức bị dọa cho hồn vía lên mây, hai chân mềm nhũn, núp vào cây cột phía sau.

“Nói!” Văn Trọng quát.

“Hồi...Hồi Thái sư...Thần Phí Trọng, Vũ Hồn...”

Mắt Hoàng Phi Hổ hiện lên vẻ khinh thường, nhỏ giọng nói: “Sau khi lão Thừa tướng chết, Phí Trọng lĩnh chức đại tướng, Vũ Hồn lấp vào ghế trống gián quan”

Vi Tử Khải vội vã từ hậu điện quay về, Văn Trọng không để ý tới hai gã gian thần nữa, mà hướng mắt vào thiên tử đang chậm rãi đăng điện. Trong lúc nhất thời như có chút khó chấp nhận, nhìn Trụ vương mệt mỏi ngồi lên long ỷ.

Đã hơn một tháng từ lúc Hạo Nhiên thân vẫn, Trụ vương không thượng triều, không màng chính sự, ngày ngày độc châm độc ẩm tại Thọ Tiên cung, uống rượu sầu. Lúc này thượng triều song nhân đỏ bừng, râu tóc bất chỉnh, một thân vương bào lệch thêch dầu mỡ, thực là suy đồi không khác gì rác rưởi.

Thiên tử đưa tay sờ sờ la vỡ sắc bén cắm trên án, ngón tay bị cắt qua, chảy máu, lắc đầu cười khổ. Kế tiếp giương mắt, rốt cuộc cũng nhận ra được người dưới đình, ngáy ngáy ngô ngô nói: “Thái sư khải hoàn hồi triều, vất vả công cao...”

Văn Trọng không chờ Trụ vương dứt lời đã cắt ngang: “Nhất quốc chi quân thành cái bộ dạng này, người bị mê muội tâm trí rồi phải không?”

Trụ vương say túy lúy, không quan tâm tới bách quan trong điện, song nhân nhìn chằm chằm Văn thái sư, một lát sau bị thương cùng cực, giọng khàn khàn, nói: “Thái sư, tại sao bây giờ người mới trở về...”

“Nhu nhược vô năng! Làm sao thống lĩnh thiên hạ!” Văn Trọng dĩ nhiên giận dữ, mắng thẳng: “Ta vì người viễn chinh Bắc Hải, rời Triều Ca một thời gian, vậy mà người lại chọc ra lỗ hổng to lớn đến thế! Giáo huấn thường ngày của ta vứt nơi nào!!”

Trụ vương bị đòn cảnh cáo này kích cho thanh tỉnh chút ít, chưa kịp biện bạch, trong con người đã ánh hiện một đạo kim quang cuốn đến, ngay sau đó bên hông căng thẳng, cổ bị siết đến đau đớn, lại bị một cổ đại lực ném ngang, bay thẳng ra khỏi điện!

“Sư tôn không thể!” Hoàng Phi Hổ vừa thấy Văn Trọng xuất thủ kim tiên, vội lên tiếng cầu tình.

Một roi này, quả thật đã dọa cho văn võ toàn triều sửng sò, chưa kịp hồi thần, lại thấy bào phục Văn Trọng giương lên, như tiễn rời cung lao ra ngo môn, tiếng mắng hòa lẫn tiếng roi: “Thảm vô nhân đạo, thiết lập ra cực hình bào cách kia! Đây là roi thứ nhất!”

Trụ vương ngay cả rên cũng nghe không thấy, bị roi nọ đánh lên nơi cao ngo môn, Văn Trọng cùng xuất song tiên, chớp mắt kim quang vạn đạo, binh qua túc sát*, cuồng phong rít gào. [*binh lính qua nơi nào, nơi đó hoang tàn]

Trong lúc nhất thời chỉ thấy tiên ảnh ngút trời, như sóng bạc rẽ thiên không, lại như núi đổ biển gầm, khí thế tru phạt hoành hành trước Cửu Gian điện!

“Minh quân như kính! Nhất quốc gián quan bị người ban chết! Đây là roi thứ hai!”

Thiên tử còn chưa rơi xuống đất, đã bị một roi của Văn Trọng đánh lên không trung, như điều đứt dây bay ra ngoài điện, thân hình Văn Trọng tiêu thất tại tiền điện, một khắc sau, vô thanh vô tức lơ lửng trên cao, quát: “Thừa tướng gặp chuyện! Chết bất minh bất bạch! Thân là quân vương mà không vì Tỷ Can báo cừu! Đây là roi thứ ba!”

Trụ vương bị đánh đến da tróc thịt bong, một thân vương phục rách bươm, máu tuôn như suối, lại té vào Cửu Gian điện, oanh một tiếng nện nóc nhà thủng một lỗ, ngói rơi lả tả, bụi bặm tứ phía, thiên tử nặng nề rút xuống giữa Cửu Gian điện. Nhưng Văn Trọng vẫn không tha, sau khi hạ xuống đất chậm rãi đi lại, tiếng cước bộ trầm ổn, kiên quyết, vang vọng không ngừng trong đại điện, như tình thiên phách lịch.

“Lục cung quốc mẫu hàm oan mà chết! Ai dạy người làm ra chuyện vô tình vô nghĩa này!!!”

Trụ vương ngo ngoạy muốn bò dậy, lại một roi quất tới. Tức khắc bay qua kim án, lưng nện ầm vào bích họa sau long ý, miệng phun tiên huyết, đầu chúi xuống té thật mạnh.

Sau cùng, Văn Trọng rung cổ tay, kim tiên như linh xà hồi chuyển, quần lên cánh tay, lạnh lùng nói: “Truyền thái y” Lời vừa dứt, cũng không quay đầu lại, chuyển thân đi ra ngoài ngoạ môn.

.

Văn Trọng đi rồi, Đất Kỷ và Thân Công Báo mới kinh hồn bạt vía mà từ sau đình trụ bước ra, gương mặt phần của Đất Kỷ trắng bệch, một tay che miệng, run rẩy nói: “Này...Phản rồi, phản rồi”

Thái y chạy như bay lên Cửu Gian điện, Hoàng Phi Hổ ôm Trụ vương, vội vã trở về hậu cung. Mắt Đất Kỷ lấp kín thần sắc không dám tin, giọng nói tràn đầy sợ hãi: “Ta cứ nghĩ rằng loại trừ người kia xong sẽ đại cát đại lợi, ai ngờ...ai ngờ...Văn Trọng lại không trách hẳn chuyên sủng...chuyên sủng...”

Thân Công Báo cười nhạo nói: “Chuyện tình ái, hôn quân vốn rất có trách nhiệm, Văn Trọng biết rõ tính nết đồ nhi mình, phạt cũng vô dụng. Nếu người không độc chết Đông Hoàng chuông, nói không chừng lúc này còn có thể cùng Văn Trọng kim hãm lẫn nhau. Cho dù ta xuất thủ Lôi công tiên cũng địch không lại, hồ yêu, người tự lo đi. Ta tạm lánh đây”

.

.

.

Đại Xích thiên Thái Thanh cảnh Đâu Suất cung

“Sư tôn, hết thấy đã an bài thỏa đáng, Cơ Xương đang trên đường trốn về Tây Kỳ”

“Hiện giờ chỉ còn Khương Tử Nha thôi. Người phải cẩn thận tránh Văn Trọng kia, đi ngay đi”

Giọng của nam nhân lên tiếng đầu tiên, Hạo Nhiên cảm thấy đã từng nghe ở đâu đó, song nhất thời nhớ không ra. Ngũ giác mất hết, nhưng sao âm thanh lại có thể chui vào não? Thân thể hư hư trôi nổi giữa không trung, cái tư vị trên không chạm trời, dưới không kẻ đất này thật khó chịu. Vươn tay, không cảm giác được, toàn bộ tứ chi như đã ly khai chính mình.

Tựa như thân thể đang ở trong giấc mộng không tự chủ được. Chẳng biết trôi qua bao lâu, quanh mình dần dần sáng lên, hắc ám tan biến. Gió mát lướt qua, mình đang ở trong biển hoa rộng lớn.

Hạo Nhiên nhẹ vỗ đôi cánh, cánh ở đâu ra vậy? Hắn nghi hoặc muốn quay đầu nhìn, nhưng lại cảm thấy trời đất quay cuồng, vội dùng lực vỗ, vươn ra cái chân bé tí, nín lấy một cánh hoa, không đúng! Sao lại thế này?!

“Ta...ta biến thành cái gì rồi? Ta biến thành hồ điệp sao?” Hạo Nhiên vừa sợ vừa nghi, trông ra xa, thấy được một thân ảnh quen thuộc. Dương quang chiếu lên thân hình nam nhân nọ mông lung, Hạo Nhiên vấy lân phần, hoàn toàn quên mất chính mình, bay về phía nam nhân nọ.

Hồ điệp dừng trên ngón tay thon dài của hắn, nụ cười của thiên tử vẫn ảm áp như ngày nào, tựa xuân phong trong ngự hoa viên này. Hắn đưa ngón tay tới bên môi, đôi cánh Hạo Nhiên run khe khẽ, toàn bộ cảnh tượng ầm ầm vỡ vụn, bay về phương xa.

Hạo Nhiên ngồi bật dậy, ngũ giác lại trở về, hắn duỗi một tay, hướng về phía bạch quang cản trọng ngắm nghĩa, sờ sờ ***g ngực mình. Thân ở trong một cung điện khổng lồ vắng vẻ, đi ra bên ngoài cung, đôi mắt trông, đồng cỏ xanh mướt trải rộng.

Đây là đại thảo nguyên vô biên vô tận, bầu dề kêu be be, lao tí ra xa, giữa thảo nguyên có một người đang nằm.

“Này!” Hạo Nhiên gọi.

Chẳng lẽ đây là thế giới sau khi chết? Hắn chạy vội tới trước người đang nằm trên mặt đất nọ, một nam nhân trẻ tuổi xa lạ.

Nam nhân khép song nhãn, vẻ mặt bình thản, trên người mặc thụy y* hắc bạch lưỡng sắc, thụy y không cài nút, lộ ra da thịt kéo dài từ cổ đến tiểu phúc, thậm chí mơ hồ có thể thấy được một nhúm mao tại nơi tư mật. [*đồ ngủ]

Hắn đang ngủ à? Hạo Nhiên không khỏi chặc lưỡi, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nam tử nọ. Ăn mặc cũng quá lộ liễu đi, Hạo Nhiên đưa tay sờ sờ thụy y của hắn, giúp hắn cài nút dưới trường khổ lại. Y phục người này như hề, tay áo và ống quần rất dài, ngay cả thụy quan* trên đầu, cũng là mũ hai góc của hề nốt. [*nón ngủ]

Trừ bỏ y phục quái dị, nam nhân cũng thần thanh khí lãng, sống mũi cao thẳng, hai hàng mày rậm như mực, ngũ quan tinh tế như được chạm trổ mà ra. Hạo Nhiên nhìn một hồi, một hồi từ từ ập đến, bầu cừu trên bình nguyên tự động tản ra, tùm năm tùm ba nhai cỏ.

Hạo Nhiên cũng không đánh thức hắn, chậm rãi nằm kế bên nam nhân, ngắm bạch vân bay bay trên bầu trời xanh thẫm, mí mắt nặng dần, ngủ thiếp đi.

“Chung nhi”

Hạo Nhiên ngồi dậy, thấy nam nhân kia ngồi xổm một bên, cười tủm tỉm, y hệt một chú chó vuốt tới vuốt lui mái tóc ngắn của hắn.

“Người tỉnh rồi à? Người là ai?” Hạo Nhiên kinh ngạc nói, “Đây là nơi nào?”

Nam nhân mỉm cười vươn một ngón tay ra lắc lắc, đáp: “Không phải ta tỉnh rồi, mà là người đã ngủ rồi”

Hạo Nhiên vội xoay người, ngơ ngác nhìn thụy y hai màu đen trắng trên người nam tử nọ, đang muốn đưa tay ra sờ thì đột nhiên thụy y rút ngắn, bọc nam nhân kia lại, tay áo ra tay áo, vạt ra vạt, cổ áo thu hẹp, thành một bộ đạo bào rộng thùng thình, đạo bào vẫn hắc bạch phân minh như trước, ranh giới giữa hắc và bạch tà tà chạy qua nách, đai lưng đón gió tung bay.

Nam tử nọ vươn người đứng lên, nói: “Chung nhi, người chính sự không làm, lại suốt ngày trầm miện tư tình nhi nữ, ngay cả tính mạng mình cũng bất cần, có xứng với muôn dân năm nghìn năm sau hay không?”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp lưng Hạo Nhiên, lập tức minh bạch thân phận nam nhân này, vội xoay người quỳ mọp xuống, trán áp vào nền cỏ, nói: “Hạo Nhiên biết tội. Xin Lão Quân ban cho ta một con đường sáng”

Nam nhân trẻ tuổi đó chính là Huyền Đô Thái Thanh Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn, nơi này chính là Đại Xích thiên Thái Thanh cảnh. Chỉ nghe Đạo Đức Thiên Tôn nói: “Thôi đi, người và đứa kia vốn đã có ràng buộc cắt không đoạn, khó mà trách người. Không cần tìm Hiên Viên kiếm nữa, đợi đến ngày người quay về tọa tiền Đông Hoàng, tự ta sẽ ban cho người”

Hạo Nhiên nghi hoặc ngẩng đầu, nhưng chỉ cảm thấy trước mặt bạch quang vạn tượng, chiếu đến hai mắt đau đớn, lại nghe Đạo Đức Thiên Tôn từ trong bạch quang kia chậm rãi nói: “Xiển giáo, Tiết giáo đều muốn tu thành đại công đức; người có thể đi tìm Nguyên Thủy hoặc Thông Thiên, xem bọn hắn nói thế nào, nếu lúc này bất tiện cho người, thì hãy chờ ngày hai sư đệ ta phân rõ thắng bại, như thế, Tru tiên kiếm, Bàn Cổ phước sẽ dễ dàng đạt được”

Bạch quang càng mạnh, như muốn đốt mù hai mắt Hạo Nhiên, Hạo Nhiên theo bản năng giơ tay trái, che song mục, mu bàn tay bị thiêu đến đau rát, đột nhiên bạch quang thu dần, toàn thân mát mẻ, nhưng mu bàn tay vẫn đau đến từng cơn, cúi đầu nhìn, trên mu bàn tay bị bóng hiện ra hai vết đỏ, chính là hoa văn của âm dương lưỡng nghi.

“Đây là...”

“Thái Cực đồ” Đạo Đức Thiên Tôn đáp.

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, Thái Cực đồ cứ thế mà úi lên mu bàn tay mình, vui sướng khôn xiết, nói: “Tạ Lão Quân thành toàn!”

Đột nhiên nhớ tới một việc, lại hỏi: “Hạo Thiên tháp, bình Luyện Yêu ở đâu? Kính xin Lão Quân chỉ điểm”

Đạo Đức Thiên Tôn không đáp, chỉ nói: “Thanh Vi thiên Ngọc Thanh cảnh, Vũ Dư thiên Thượng Thanh cảnh, ngươi chọn lấy một nơi đi, nhớ kỹ không được tự xem nhẹ bản thân nữa”

“Chờ đã, Lão quân!”

“Nhân pháp* địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên...” Câu nói sau cùng của Đạo Đức Thiên Tôn quanh quẩn trong đầu Hạo Nhiên, Hạo Nhiên chợt tỉnh dậy, mở hai mắt, Lão Quân vẫn ngủ bên cạnh, Hạo Nhiên giơ tay lên nhìn, lạc ấn Thái Cực đồ vẫn còn đó, xoay người hướng Lão Quân dập đầu. Nhớ lại câu nói sau cùng ấy, chậm rãi đứng lên, trông về phương xa, nơi đó đã mở ra hai cánh quang môn. [*noi theo]

Một cánh tứ tượng vờn quanh, thấp thoáng có âm thanh phong hỏa địa thủy, còn cánh kia bát quái phi chuyển, lờ mờ âm trầm, có lẽ là thông đạo thông ra hai hướng Ngọc Hư cung, Bích Du cung, Hạo Nhiên minh bạch, Lão Quân muốn hấn chọn phe cánh trong trận chiến phong thần, một khi đã chọn, lập trường không thể dao động nữa.

Côn Lôn sơn, Kim Ngao đảo.

Ngọc Hư cung, Bích Du cung.

Xiển giáo, Tiệt giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo chủ.

Tây Chu, Ân Thương.

Đứng giữa ngã rẽ lịch sử, một đường là đại đạo bằng phẳng, đường còn lại là mê cung khúc khuỷu.

17. Chương 17: Sơ Thiệp Ngọc Hư

Vũ Dư thiên Thượng Thanh cảnh Kim Ngao đảo Bích Du cung.

Thập thiên quân(1) Kim Ngao đảo biếng nhác, hoặc nằm hoặc ngồi, rải rác khắp nơi trong Bích Du cung, ánh mắt liếc về phía người đang đứng giữa Bích Du cung, cùng một người khác đang quỳ.

Người quỳ và người đứng kia là sư đồ. Đồng thời, người đứng cùng cái người mặc bái quái bào, lười biếng dựa vào ngọc ý cao cao kia cũng là sư đồ.

Người trên ngọc ý chính là Tiệt giáo chí tôn, hơi thở sau cùng của Bàn Cổ, chúa tể vô thượng của Vũ Dư thiên ‘Nhất khí hóa Tam Thanh’: Thông Thiên giáo chủ. Phía sau giáo chủ là một cự nhân phát hồng quang, bên cạnh mắt, hoa văn bát quái xoay tròn không ngừng. Đó chính là quang môn thông hướng Đại Xích thiên.

Lúc này Hạo Nhiên đang đứng phía sau cửa.

Một bên điện, lão phụ nhân tiện tay khuấy một bồn dước thủy, dước thủy tỏa ra mùi gay gắt, cũng không ngẩng đầu lên, giễu cợt: “Cái thứ như đồng bùn kia chính là thiên tử nhân gian à? Đồ nhi của người?”

Giọng nói của Mạnh thiên quân khàn khàn, mở chim mắt lão, cầm chà đá giã dước, vầy vầy Văn Trọng, cười quái dị nói: “Văn Trọng, dù ngươi là ngoại tộc Kim Ngao, thu đồ đệ, cũng là loại đa tình...”

Lời chưa dứt, các Thập thiên quân cười phá lên. Nhất thời trong Bích Du cung tiếng cười không dứt, ý trào phúng chế giễu hiển lộ rõ không chút che giấu.

Văn Trọng lạnh lùng nói: “Văn Trọng trăm năm chưa từng vào Bích Du cung một bước, hôm nay đến trước tọa sư tôn, mục đích không phải muốn cùng bọn thấp kém đầu miệng lưỡi. Kính xin sư tôn niệm tình đệ tử...”

“Văn Trọng” Nói chưa dứt đã bị Vương thiên quân chen ngang: “Muốn đến liền đến, muốn đi liền đi, người coi Kim Ngao như ngự hoa viên Ân Thương à?”

Thông Thiên giáo chủ dựa lưng vào tay vịn thạch ỷ, một chân gác lên tay vịn kia liên tục đu đưa, cũng không thèm nhìn thẳng vào Văn Trọng: “Nói” Sau đó chìa ngón út, ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ như không kiên nhẫn lắm. Lại bảo: “Đồ tôn nhi, nói đi”

Giáo chủ lên tiếng, Thập thiên quân lập tức im lặng, ai cũng ngưng thần lắng nghe, nghe xem thiên tử Thương Triều này có gì không cam lòng.

Trừ bỏ liệt tổ Thương triều, đây là lần đầu tiên Trụ vương quỳ xuống trước người khác, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, thành thật nói: “Đệ tử cầu tổ sư chỉ điểm một con đường sáng”

“Sở niệm cả đời của đệ tử, chỉ có mình Hạo Nhiên, ngày đó Hạo Nhiên chịu lời giảng, tan xương nát thịt. Sư tôn nói linh vật thần khí, phải hấp thu nguyên khí thiên địa mới có thể hồi phục nhân thân, chỉ cầu tổ sư khai ân, ban cho đệ tử Đông Hoàng chuông, hoặc thi triển tiên thuật ảo diệu, khiến hần khôi phục nhân hình, đệ tử nguyện dùng mọi thứ để trao đổi”

Thông Thiên giáo chủ không đáp.

Tọa tiền Vương thiên quân trêu chọc: “Người lấy giang sơn ra đổi thì sẽ ban cho người”

Trụ vương chỉ cúi người, trán dán vào nền đất Bích Du cung băng lãnh, nói: “Nếu đã vậy, sơn hà xã tắc này, tùy ý tổ sư xử trí”

Lời vừa dứt, Thập thiên quân đầu tiên là sững sờ, sau đồng loạt cười ầm lên. Ngay cả khóe miệng của Thông Thiên giáo chủ cũng cong lên một nụ cười mỉm khó có thể phát hiện, đột nhiên nói: “Người có biết Đông Hoàng chuông là vật gì hay không?”

Trụ vương chưa đáp, Văn Trọng đã khom người quỳ cùng đồ đệ, nói: “Đệ tử không biết, kính xin sư tôn giải thích”

Thông Thiên giáo chủ chẳng nói chẳng rằng, Vương thiên quân lại vươn người đi tới trước mặt Trụ vương và Văn Trọng, bảo: “Truyền thuyết tạo hóa vạn vật, Bàn Cổ khai thiên, nói vậy hẳn Văn Trọng người đã minh bạch rồi chứ. Lúc khai thiên, hỗn độn không phải chia ra làm hai, mà là làm ba”

Cho dù Văn Trọng kiến thức rộng rãi, đối với chuyện này cũng chẳng biết gì, lập tức thắc mắc: “Lời này là sao?”

“Lúc Bàn Cổ khai thiên, thiên địa gãy rời, địa chìm xuống, thiên bay lên, song tại ranh giới giữa thiên và địa kia, lúc kéo xé lực độ run rẩy, đã kéo ra một cụm phù khí nhỏ, phù khí kia vốn cùng một thể với kê tử hồng hoang lúc chưa khai thiên lập địa, gọi là ‘Hỗn độn’.”

“Đông Hoàng chuông chính là hỗn độn sở sinh?” Văn Trọng hỏi.

Vương thiên quân nói: “Khí hỗn độn chịu lực bùng nổ hư không chấn động, xoay tròn không ngừng, cuối cùng cũng đứt lìa, chia làm nhị khí một đen một trắng, bạch khí thăng thiên, hắc khí lạc địa. Bạch khí kia trải qua biến ảo, được Côn Bằng* tìm thấy, ngàn vạn năm sau mới luyện thành ‘Đông Hoàng chuông’”
[*loài cá lớn và loài chim lớn trong truyền thuyết thời xưa, cũng chỉ loài đại bàng do loài cá côn hoá thành trong ‘Tiêu Dao du’ của Trang Tử]

“Đông Hoàng chuông từ lúc thiên địa chưa khai đã tồn tại, xưng là ‘Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh’, người nghĩ linh vật đẳng cấp như vậy mà lại đặt cùng thứ hàng bán rong như người hay sao?”

Vương thiên quân lại mỉa mai: “Đông Hoàng chuông tập hợp một thân thiên mệnh, đắc đạo vu thiên, hoàn đạo vu thiên, người lấy giang sơn xã tắc ra đổi...” Lập tức khề neo hai mắt, cuối người duỗi ngón trỏ, nâng cằm Trụ vương, nói: “Thiên tử đáng vẻ cũng đường đường, nhưng, vọng tưởng có được Đông Hoàng chuông, vẫn còn trào cao lắm”

Trụ vương trầm mặc thật lâu, rốt cuộc nói: “Hóa ra...là ta trèo cao”

Việc đã đến nước này, không còn cách nào nữa, Văn Trọng đứng dậy, muốn kéo Trụ vương lên, nhưng người sau vẫn quỳ mọp dưới đất, không chút động đậy.

Một giọt nước rơi xuống nền gạch Bích Du cung, phát ra tiếng ‘Tách’ khê, tiếng thổ dốc của thiên tử vang vọng bốn bề trong Bích Du cung tĩnh lặng.

Văn Trọng thở dài, đi thẳng ra ngoài Bích Du cung, ngồi trên bậc thang. Trụ vương đè nén tiếng khóc, tựa con thú bị vây hãm trong ***g, hai bờ vai không ngừng run rẩy, chỉ chốc lát sau lệ tuôn như suối, khóc không thành tiếng.

Không Thập thiên quân nào còn cười nhạo nữa, mỗi người lẳng lặng làm việc của mình.

Thông Thiên giáo chủ như đang chờ đợi gì đó, qua hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: “Người vô duyên với Đông Hoàng chuông”

“Sư tôn” Văn Trọng đưa lưng về phía Thông Thiên giáo chủ, than vãn: “Nể mặt đồ nhi đi”

Thông Thiên giáo chủ tỏ vẻ mệt mỏi, dựa đầu vào lưng ghế, đưa tay chỉ vào Mạnh thiên quân, nói: “Đó chính là minh lộ”

“Vây liền cầu Mạnh thiên quân, ban cho chén được” Văn Trọng trầm giọng nói.

Mạnh thiên quân hi hi cười, múc một chén được thủy gay mũi trong bồn, giao vào tay Văn Trọng, Văn Trọng cúi người quỳ trước mặt đồ đệ, nói: “Uống nó”

Sau đó không nói hai lời, một tay bóp chặt yết hầu Trụ vương, rót hết được thủy kia vào miệng Trụ vương rồi mới buông tay, được thủy cay xé nhập hầu, đồng tử Trụ vương đột nhiên co rút, mãnh liệt ho khan, lỗ mũi tràn được thủy, nhưng song mục vẫn nhìn chăm chăm vào cự nhân treo trên cao sau lưng Thông Thiên giáo chủ.

“Leng keng” một tiếng, chén sứ rơi xuống đất, Văn Trọng bẻ ngang Trụ vương toàn thân run rẩy, tay chân nóng hầm hập, sải bước ra khỏi Bích Du cung.

Hạo Nhiên đứng sau bát quái môn, giơ tay lau khô nước mắt, nhẹ giọng nói: “Người hảo hảo chiếu cố chính mình...”

.

.

Thanh Vi thiên Ngọc Thanh cảnh Côn Lôn sơn Ngọc Hư cung.

“Giao huynh đệ ta ra đây”

“Người là linh vật thác sinh, tại sao vẫn không thấy chút linh khí nào hết vậy...”

“Giao huynh đệ ta ra đây”

“Tính ngang ngược vẫn không đổi, Thái Ất đúng là...”

“Giao _____ huynh _____ đệ _____ ta _____ ra ngay!!” Na Tra đằng không, vòng càn khôn rời tay, hồng anh thương đột nhiên từ sau lưng bay lên, hai luồng hỏa long oanh một tiếng bắn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thái Ất chạy vội tới trước Ngọc Hư cung, chỉ thấy Bàn Cổ phước tạng trải rộng, xoắn chặt hỏa long kia, trong chớp mắt đã xé nó ra thành từng mảnh vụn! Giọng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn như hồng chuông, chấn đến Ngọc Hư cung rung lắc không ngừng: “Trong Ngọc Hư cung người cũng dám giở thói lưu manh! Lui ra!”

Thái Ất sợ đến biến sắc, chạy một mạch vào đại điện, hô to: “Sư tôn thủ hạ lưu tình!”

Nhưng Na Tra vẫn không chịu lui, hít sâu một hơi, giẫm phong hỏa luân xông tới Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi trên ngọc ý. Quát to: “Các người giấu hẩn đâu rồi_____!”

“Nghịch chướng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nặng nề quát, vải phướn tung bay, quần lấy Na Tra, người sau kêu gào inh ỏi, cắn răng đá một cái, ném phong hỏa luân ra.

Khoảng khắc đó cổng tứ tượng mở rộng, một người rơi xuống, cổ tay xoay chuyển, khó khăn quơ lấy phong hỏa luân đang bắn xoáy mà tới, đồ án Thái cực trên mu bàn tay rực rỡ hào quang, nói: “Na Tra, không được vô lễ”

Song mục Na Tra hoàn toàn vô tiêu điểm, bị Bàn Cổ phướn quần kín mít, chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn trở tay kéo một cái thôi, sẽ lập tức bị cắt thành ngàn vạn mảnh nhỏ, Hạo Nhiên chuyển thân, cầm phong hỏa luân trong tay, ôm quyền khom người, nói: “Đệ tử Hạo Nhiên, tham kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Lúc ngừng đầu nhìn thì thấy tướng mạo Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có uy nghiêm, song đồng một tím một vàng, môi mỏng như đao, xương gò má cao ngất, thân mặc tứ tượng đạo bào, một tay hư hư nhón hồng hoàn, tay còn lại nắm giữa không trung, vô số tơ lụa tử sắc từ đầu ngón tay chảy ra ngoài, chính là siêu cấp pháp bảo lưới đao Khai thiên, lợi khí đệ nhất thế gian_____Bàn Cổ phướn.

Nguyên Thủy Nguyên Tôn ngồi ngay ngắn trên tọa, thấy Hạo Nhiên rơi xuống, lập tức thả lỏng tay, lựa tím bọc Na Tra đột nhiên lui về, thu hẹp vào cổ tay, tạo thành một hình xăm kì dị, bao phủ chưởng để*. [*xem hình minh họa bên dưới]

Lúc này toàn bộ thập nhị tiên Côn Lôn mới đuổi tới Ngọc Hư cung, mỗi người đứng vào vị trí của mình, đưa mắt nhìn Hạo Nhiên, ai nấy cũng đều lộ ra thần sắc vui mừng. Hạo Nhiên cung kính lui lại, ném phong hỏa luân trong tay ra phía sau.

Na Tra nhún nhún một chân, giẫm lên bánh phong hỏa luân đang lăn tới trước mặt kia, làm như không có chuyện gì xảy ra mà lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Đông Hoàng chuông” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Có đệ tử” Hạo Nhiên cúi người, đưa một tay ra sau lưng vẫy vẫy, ý bảo Na Tra quỳ xuống. Nhưng Na Tra nhìn không hiểu, cũng chìa một tay ra, vẫy vẫy lại Hạo Nhiên. Trong thập nhị tiên liền vang lên vài tiếng cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như không thấy, chỉ nói: “Thằng nhãi này giao cho ngươi, hãy nghiêm túc dạy dỗ nó”

Hạo Nhiên nói: “Vâng” Đang muốn mở miệng hỏi về rìu Bàn Cổ thì Nguyên Thủy Thiên Tôn lại như đoán được tâm tư Hạo Nhiên, lên tiếng trước: “Sau khi hạ sơn ngươi phải suy nghĩ cẩn kẽ, không được làm chuyện hoang đường như thế nữa” Nói xong khép hai mắt, không thốt lời nào nữa. Thập nhị tiên Côn Lôn đồng loạt cúi người, vái chào: “Sư tôn hồng đức”

Hạo Nhiên nói: “Đệ tử minh bạch, vậy rìu Bàn Cổ...” Chợt ngừng đầu quan sát sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy Thiên Tôn không chút động tĩnh, bèn lặp lại lần nữa: “Rìu Bàn Cổ...”

“...”

Tự cổ có thể giả chết đạt tới trình độ này, ngoài giáo chủ Xiển giáo ra chắc chẳng còn người thứ hai.

Khóe miệng Hạo Nhiên hơi giật giật, vốn định phất tay áo rời đi, nhưng chuyện này quan hệ đến sứ mệnh trọng đại của bản thân, đành phải lặp lại lần thứ ba: “Đệ tử cầu Thiên Tôn khai ân, ban cho...”

Chợt thấy trong thập nhị tiên Côn Lôn, có người khụ một tiếng, Hạo Nhiên quay đầu qua nhìn, thấy người nọ vươn một tay, làm động tác “Thỉnh”, Hạo Nhiên buộc lòng phải theo người kia ra khỏi Ngọc Hư cung.

Ráng chiều giăng khắp Côn Lôn sơn, bạch hạc xuyên mây, vô số bia đá khổng lồ vờn quanh những dãy núi trôi nổi*, trên bia có khắc minh văn, minh văn quang thải lưu chuyển, chậm rãi bay bổng.[*xem hình minh họa bên dưới]

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, không khí trên núi này so với trần thế quả thật phong phú hơn, dường như nguyên khí thiên địa, tạo hóa linh tú, đều lấy Ngọc Hư cung làm trung tâm, bị hút tới đây. Khó trách nơi này toàn thắng cảnh tu tiên nổi danh vạn cổ. Nhìn xuống dưới chân, bỗng phát hiện nơi mình đứng lại là nửa đoạn mồm núi lơ lửng trên tầng mây cao.

Sau lưng nam tử nọ vươn người mà đứng, cười nói: “Đông Hoàng chuông, người có chút tương tự với tiểu đồ nhi kia của ta, đều không nghe lời nhần nhủ, không chịu bỏ đi tính nết thiếu niên”

Na Tra ngẩng nhìn biển mây bát ngát, trầm mặc không nói, Hạo Nhiên xoay người lại, ôm quyền hành lễ với vị tiên nhân đã dẫn mình ra ngoài Ngọc Hư cung, nói: “Không biết danh húy đạo hữu?”

Ánh mắt nam tử kia thân thiện, mi thanh mục tú, ước chừng ba mươi theo tuổi phạm nhân, mặc một bộ đoản quái bó sát, bên hông khoác một cái váy dài vẩy bạc, chân mang thiết ngoa ánh bạc, sau lưng đeo một thanh trường kiếm ngũ xích chưa ra khỏi vỏ, đáp lễ: “Tại hạ Ngọc Đỉnh”

Hạo Nhiên nói: “Thì ra là Ngọc Tuyền sơn Kim Hà động Ngọc Đỉnh chân nhân, tiểu đệ đắc tội rồi”

Ngọc Đỉnh vội nói: “Hạo Nhiên đừng nói vậy, chuyện hôm nay, không phải sư tôn rắp tâm làm khó, mà là Bàn Cổ phước quan hệ đến trận đại công đức mấy năm sau, cho nên không tiện truyền miệng, nếu có chỗ nào đắc tội, hoàn thỉnh bỏ quá cho”

Hạo Nhiên vốn tâm tình uất ức, không muốn nhiều lời, chỉ đáp lấy lễ: “Ta biết rồi, đành chờ sau khi mọi chuyện thỏa đáng, lại tới cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy”

Ngọc Đỉnh không bắt bẻ, chỉ mỉm cười nói: “Hạo Nhiên người là thần khí thác sinh, Đông Hoàng chuông đắc đạo vu thiên, hoàn đạo vu thiên, vốn đã là thiên mệnh, lần này người đến Ngọc Hư cung, làm người một nhà với Xiển giáo ta...”

Hạo Nhiên bỗng cảm thấy tức giận trong lòng, một bụng nộ hỏa khó có thể ức chế, trào phúng: “Vậy không biết lúc Hạo Nhiên thân chịu bào cách, Xiển giáo ở nơi nào? Khi thiên lôi giáng tan xương nát thịt, các vị đạo hữu đang ở đâu? Hạo Nhiên hiểu trước giờ số phận mình lận đận, nhưng không biết cái gì là thiên mệnh, nếu mệnh ta chính là thiên mệnh, thì Thần Châu đại lục này, cũng phải bị bắt đi bào cách, ném Lôi công tiên, chịu thiên phạt, ăn đoạn trường thảo mới đúng!”

Ngọc Đỉnh trở mặt ghen hờn, chẳng biết câu nào của mình đã đắc tội với thần khí này, vội giải thích: “Năm ngoái Thái Công Vọng hạ sơn...”

Nhưng Hạo Nhiên lại lạnh lùng nói: “Không nhọc các vị đạo hữu quan tâm. Hạo Nhiên tự có tính toán, ngày sau gặp lại” Nói xong dứt khoát quay đầu, mang theo Na Tra rời cổng Ngọc Hư cung.

Ngọc Đỉnh vốn muốn đích thân tiễn Hạo Nhiên hạ sơn, định giải thích chuyện trên điện một chút, ai ngờ đụng tới hỏa khí của Hạo Nhiên, lại không cách nào bắt ép lưu lại, đành trở mặt nhìn Hạo Nhiên và Na Tra đi xuống núi.

Lúc Hạo Nhiên nghe thấy giọng nói Trụ vương, trong lòng thống khổ như bị vạn đao đâm xuyên, đoạn tuyệt tình cảm xong, lại nghe Na Tra ngang ngược xông vào Ngọc Hư cung mạo phạm giáo chủ Xiển giáo, chưa kịp bị thương thì đã bước vào tứ tượng môn, ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn đang muốn hạ sát thủ.

Hiện tại mới có thời gian chậm rãi nhắm nháp tư vị đứt từng đoạn ruột kia, chỉ cảm thấy đau khổ còn hơn ăn phải đoạn trường thảo, ngẩng nhìn cảnh Côn Lôn, cũng không dậy nổi chút hưng trí, trước mắt khi thì tối đen, khi thì mơ hồ, chầm chậm bước trên con đường mòn Côn Lôn sơn, cứ đi mà chẳng rõ phương hướng.

Bất tri bất giác đã tới hậu sơn đông Côn Lôn, bốn bề vắng lặng, nơi sơn cốc dựng thẳng một dàn tế, sau dàn tế dựng một tấm bia đá đồ sộ, Hạo Nhiên ngồi xuống kế bên đài.

Xung quanh hoàn toàn trống trải, bên cạnh chỉ có mỗi Na Tra câm như hến.

Hạo Nhiên nhìn trời quang như tẩy, chiều dần buông, một đàn tiên hạc bay ra từ phía Ngọc Hư cung hướng về phương Bắc, ngẩng nhìn nửa ngày, chậm rãi cúi đầu, ôm hai chân, vùi mặt vào đầu gối, khóc nức nở.

Khóc một hồi, bị thương với bớt, lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện gương mặt Na Tra đã sát đến cực gần, mở đôi mắt to trống rỗng vô hồn, Hạo Nhiên giật mình, hỏi: “Sao vậy?”

Na Tra không đáp, thân thể lơ lửng cách mặt đất vài tấc, hôn hôn lên môi Hạo Nhiên, rồi bỗng lui ra sau vài thước.

Hạo Nhiên phì cười, hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Lệ” Na Tra không chút biểu cảm đáp: “Lần trước ngươi ra lệ”

“Rơi lệ” Hạo Nhiên cải chính: “Không phải ra lệ”

“Nam nhân kia cũng giống vậy, giống vậy” Hai tay Na Tra hươ tới hươ lui làm động tác ôm, lại đưa mặt tới gần, hôn bừa cọ loạn bên khóe môi Hạo Nhiên, “Rơi lệ”

Hạo Nhiên buồn cười, vội đẩy Na Tra ra nói: “Được rồi được rồi, rơi lệ và hôn môi không liên quan nhau...”

Na Tra cái hiểu cái không, thè đầu lưỡi luyến tiếc liếm một vòng bên mép, Hạo Nhiên chợt cười ra tiếng, tâm tình tốt lên không ít, vươn người đứng dậy, nói: “Cảm ơn” Rồi lại thở dài, xoay mình nhìn tấm bia đá kia.

“Đây là nơi nào?” Hạo Nhiên hỏi, nhưng ngay sau đó tự giễu hỏi lộn người rồi, Na Tra làm sao biết được?

“Đây là đài phong thần sư tôn tạo ra”

Na Tra chưa kịp hồi đáp, thì ngoài sơn cốc đã có một giọng nói nam tử tràn đầy tiểu ý truyền đến, người nọ tới gần, nói: “Ngọc Đình sư huynh bảo các người xuống hậu sơn rồi, ta nghĩ Hạo Nhiên huynh mới lên Côn Lôn không biết đường, bèn tìm thẳng tới đây”

Nụ cười vô hại đối với cả người lẫn vật, cộng thêm hai cái răng hổ, Thái Công Vọng_____Khương Tử Nha là đây.

a là đây.

CHÚ GIẢI:

_ Thập Thiên quân gồm có:

+Thập Thiên quân chi Tần Hoàn: trận chủ Thiên Tuyệt trận

+Thập Thiên quân chi Triệu Giang: trận chủ Địa Liệt trận

+Thập Thiên quân chi Đồng Toàn: trận chủ Phong Hống trận

+Thập Thiên quân chi Viên Giác: trận chủ Hàn Băng trận

+Thập Thiên quân chi Kim Quang thánh mẫu: trận chủ Kim Quang trận

+Thập Thiên quân chi Tôn Lương: trận chủ Hóa Huyết trận

+Thập Thiên quân chi Bách Lễ: trận chủ Liệt Diễm trận

+Thập Thiên quân chi Diêu Tân: trận chủ Lạc Hồn trận

+Thập Thiên quân chi Vương Dịch: trận chủ Hồng Thủy trận

+Thập Thiên quân chi Trương Thiệu: trận chủ Hồng Sa trận

Thập Thiên quân này vì Tiết giáo chân tiên, bày ra thập tuyệt đại trận thảo phạt Tây Kỳ, dù cuối cùng những đại trận này đều bị môn hạ Ngọc Hư cung và Lục Ấp đạo nhân liên hiệp phá vỡ, nhưng thực lực của họ cũng không thể xem thường. sau toàn bộ phong làm Lôi bộ Thiên quân, Kim Quang thánh mẫu chính là Điện mẫu trong truyền thuyết.

_ Chưởng đế: là vị trí được khoanh tròn.

_ Những dãy núi lơ lửng:

18. Chương 18: Sơn Cốc Quái Khách

Hạo Nhiên và Khương Thượng hai người cùng tọa nhất kỳ, lắc lư lắc lư bay xuống Côn Lôn sơn, linh thú dưới thân béo ú, mặt mũi ngậy thơ hiền lành, nhất là cái mũi lợn dài, lỗ tai thỏ, Hạo Nhiên vừa thấy, chút lo lắng cuối cùng trong lòng cũng theo đó tiêu tán, lập tức bị Khương Tử Nha mời hạ sơn.

“Thái độ làm người của Ngọc Đỉnh sư huynh đôn hậu, thành khẩn...”

“Khi đó tâm tình ta không tốt. Sau này tái kiến sẽ xin lỗi hần” Hạo Nhiên hơi áy náy, nói.

Tử Nha cười trừ, hơi quay đầu lại nói: “Sư tôn ban cho ta hai món rất tốt” Thần tình kia như vừa đạt được bảo bối, gấp rút muốn khoe với bạn bè. Hạo Nhiên mỉm cười: “Thứ Nguyên Thủy Thiên Tôn ban, nhất định không tầm thường rồi”

Kỳ thực từ trong sử sách Hạo Nhiên đã sớm biết Khương Tử Nha hồi sơn lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trao tặng bằng Phong thần và Đả thần tiên, trên bằng Phong thần ghi lại ba trăm sáu mươi tên tiên đạo, còn Đả thần tiên là pháp bảo tiên gia. Giả vờ hiếu kỳ hỏi: “Bảo vật gì vậy?”

Quả nhiên Tử Nha đưa tay vào ngực, lấy ra một tấm hoàng cầm, xoay người một tay giữ giữ trước mặt Hạo Nhiên, nói: “Ta cũng không biết có tác dụng gì, sư tôn vẫn chưa giải thích rõ, nhưng chắc chắn...”

Hạo Nhiên thấy bằng Phong thần kia giữ mờ, đầu bằng chính là tên Thân Công Báo, lập tức dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ muốn chớp Thân Công Báo đi phong thần, trừ phi rút cho hần hai bao gia đình Tam Lộc* mới có hy vọng. [*ta tìm thì thấy Tam Lộc là tên công ty sữa bột Trung Quốc]

Đang tán thưởng mấy câu bằng Phong thần này vàng đến cao quý trang nhã làm sao thì thành linh thân ảnh Na Tra nghiêng qua.

Ba người một thú, thân tại không trung, đột nhiên sấm vang chớp giạt, sét giáng nghìn đạo, trong tầng mây chạy ra một con chước nhãn trường long, gầm thét xông về phía Hạo Nhiên và Khương Thượng!

Hạo Nhiên chợt túm lấy cổ áo Khương Thượng, dùng lực ném qua Na Tra, hô: “Bảo hộ tốt hần!”

Tử Nha cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, chưa kịp la lên thì đã bị Na Tra tóm chặt mắt cá chân, trốn đi. Lưới điện dày đặc trong không trung chụp xuống Hạo Nhiên.

Thái Cực đồ bao la vạn tượng, thoáng chốc liền có cảm ứng, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy cả người phát nhiệt, hoa văn trên mu bàn tay lan ra, trước mắt chợt nhòe, mình cứ thế bị dời vị trí, từ trong lưới điện dịch chuyển ra ngoài.

Thái Cực đồ là pháp bảo không gian? Hạo Nhiên chưa kịp suy nghĩ cặn kẽ thì trong tầng mây đã nhảy ra một người, cười Hắc điểm hổ, cầm cốt trùy trong tay, phi về phía Khương Tử Nha đang bị Na Tra lôi ngược bay hồi hải đăng xa.

“Thân Công Báo!” Hạo Nhiên quát, Thái Cực đồ lại hóa khai, phút chốc liền dịch chuyển hần hơn ngàn thước, còn chưa kịp phản ứng, người đã bị chuyển đến phía sau Thân Công Báo. Thân Công Báo kinh hãi, lúc định quay đầu qua thì Hạo Nhiên đã biến chưởng thành quyền, hung hăng đánh một cú vào Thân Công Báo.

“Quyền này là trả lại ngươi một roi lúc trước!”

Thân Công Báo vội vã quơ Lôi công tiên ra đón, nhưng khoảng khắc như điện quang hỏa thạch đó, nắm đấm của Hạo Nhiên đã tới mặt, đánh hần bay thật xa, từ thiên không nghìn dặm té “Bịch” xuống đất.

Tọa kỳ hắc điểm hổ vừa thấy chủ nhân rơi xuống, bất chấp hết thấy, xoay tròn một cái, lao xuống mặt đất.

Hạo Nhiên ngưng thần trông phía dưới đám mây, sương khói dày đặc bao phủ, che khuất điểm rơi của Thân Công Báo, tập kích đã nhanh, bỏ chạy còn nhanh hơn, Thân Công Báo muốn cưỡng đoạt bằng Phong thần, bị Hạo Nhiên cản trở, chốc lát sau chạy té khói, không còn thấy bóng dáng nữa.

Khương Thượng hãy còn sợ hãi, lúc xuống đất vẫn đứng không vững, dựa vào tứ bất tượng thở hổn hển nửa ngày, đưa mắt nhìn bốn phía, lại thấy một đội ngũ thật dài trên bình nguyên, nghi hoặc nói: “Đó là gì thế?”

Đó là đội ngũ chạy nạn nhìn không thấy điểm đầu, người người kéo xe đẩy, trên xe đẩy là các thứ chần bông, y vật, trong chần đệm lại bọc hài tử, thê tử của từng người. Các lão nhân chống gậy, đi ở phía chót cùng của đội ngũ.

Họ từ Triều Ca tới, ly hương xa xứ, không biết phải đi bao xa, chỉ biết tới một địa danh_____ Tây Kỳ.

Hạo Nhiên và Tử Nha lần lượt hỏi thăm, đem cố sự lưu dân Triều Ca sắc mặt xanh xao giải thích mà chấp vá từng điểm lại, mới biết được, sau khi ly khai Kim Ngao đảo, Trụ vương chuẩn bị dựng lên một công trình khổng lồ, Lộc Đài.

“Người không biết gì hết à?” Hạo Nhiên kinh ngạc hỏi Tử Nha.

Tử Nha hơi xấu hổ, trả lời: “Đương nhiên biết, chỉ là không nghĩ tới sẽ có nhiều người vì Lộc Đài của hôn quân kia mà rời Triều Ca như vậy”

Khương Tử Nha hỏi Côn Lôn chính là nhờ phúc Lộc Đài, Trụ vương trở về Triều Ca, Đất Kỷ dâng bản vẽ lên, góp ý rằng kiến tạo lâu này có thể thỉnh được tiên nhân trên trời này nọ, Trụ vương gọi Khương Tử Nha tới, hỏi một khi Lộc Đài khởi công, thì bao giờ mới hoàn thành. Tất nhiên Tử Nha cực lực khuyên can Trụ vương không nên tạo ra thứ hao tài tốn của này, nhưng Đất Kỷ bắt được nhược điểm, tìm mọi cách gây khó dễ, cuối cùng dụ được Trụ vương trị Khương Tử Nha tội khi quân, Khương Tử Nha đầu như Mai Bá trung tâm cảnh cảnh lao thẳng vào ô mào cách tìm chết. Lập tức vỗ vỗ mông, nhanh như chớp chạy ra ngọ môn, nhảy vào Cửu Cung hà, thủy độn, trốn mất biệt.

Mất thấy Triều Ca rồi cuộc hỗn loạn hết cứu, Khương Tử Nha đành hỏi Côn Lôn đợi lệnh, này quá đúng ý nguyện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Xiển giáo giáo chủ chọn hai món đồ bỏ, một con linh thú lợn không ra lợn thỏ không ra thỏ, một hơi đuổi Khương Tử Nha hạ thế. Khương Tử Nha thân vô võ nghệ, tu vi tiên thuật lại thường thường bậc trung, pháp bảo cả người chả có cái nào hữu dụng, vừa thấy Đông Hoàng chuồng ngồi chồm hổm tự kỷ bên đài Phong thần, liền không nói hai lời chạy tới ẩn nấp vào thượng cổ thần khí này.

.

Hạo Nhiên nghe nửa ngày, nhứ mảy không nói, hỏi: “Ân Thụ Đức vẫn còn cái bộ dáng đó?”

Tử Nha đáp: “Hắn...giống như hoàn toàn quên người, lại như tinh thần hoảng hốt, bị Khuynh thế nguyên nang của Đất Kỷ chế trụ...”

Trong lòng Hạo Nhiên đau xót, cắt ngang: “Tử Nha có dự tính gì không?”

Ánh mắt Tử Nha hiện lên vẻ đồng tình, quay đầu qua chỗ khác, nhìn hàng ngũ dài quanh co, đáp: “Không thể đi Triều Ca nữa, chúng ta theo đội ngũ này đến Tây Kỳ thôi. Trên mu bàn tay người, chính là Thái Cực đồ đại sư bá ban cho?”

Thế là hai người theo đội ngũ đi về hướng Tây, Hạo Nhiên cũng không gạt hấn, gạt đầu nói: “Người có biết Thái Cực đồ dùng thế nào không?”

Vừa bàn về pháp bảo, Khương Tử Nha lập tức lên tinh thần, nói: “Thái Cực đồ này chính là một trong thất đại linh bảo tiên thiên. Hạo Nhiên người có được nó, đủ thấy phúc duyên cùng sư bá không cạn”

Không chờ Hạo Nhiên hỏi lại, Khương Tử Nha đã thuộc như lòng bàn tay: “Thái Cực đồ, Lôi công tiên, Khuynh thế nguyên nang, Bàn Cổ phước của sư tôn, Tru tiên kiếm của Thông Thiên sư thúc, Thư hùng kim tiên của Văn Trọng, cộng thêm Kim giáo tiễn* của Triệu Công Minh. Ngày xưa rìu Bàn Cổ phân làm ba, chắc hẳn người cũng biết” [*kéo]

Hạo Nhiên nói: “Lúc mới quen, ta từng hỏi người tung tích rìu Bàn Cổ, tại sao bảo không biết?”

Khương Tử Nha bị câu này làm á khẩu, nửa ngày sau mới ngượng ngùng nói: “Đó là bí mật sư môn...Sư tôn...”

Hạo Nhiên hiểu ý mỉm cười: “Không sao, người nói lại xem”

Tử Nha hơi bình tĩnh, nói: “Rìu Bàn Cổ khai thiên tích địa, tác dụng chính là trảm phá hư không, pháp bảo sau khi giải thể cũng mang theo uy lực không gian, như Bàn Cổ phước, có thể trùng trùng điệp điệp

bao phủ mọi hiện vật, xoắn chúng thành phần vụn. Còn Tru tiên kiếm có thể chém bất kỳ vật chất nào, cho dù người là Đại La Kim Tiên hay kim cương bất hoại, sông dài núi rộng, Tru tiên kiếm đều chém đứt cả”

Hạo Nhiên gật đầu nói: “Thái Cực đồ cũng có dị năng không gian, điểm này ta vừa mới lĩnh ngộ được”

Tử Nha nói: “Đúng, Thái Cực đồ bao dung vạn vật, dĩ nhu khắc cương, khắc chế ra sao, ta cũng không rõ. Thái thượng Đạo Đức Thiên Tôn rất hiếm xuất hiện, ta đến nay vẫn chưa từng thấy người sử dụng pháp bảo”

Như vậy tác dụng của Thái Cực đồ đích thị là chuyển hoá không gian không thể nghi ngờ, Hạo Nhiên đã minh bạch.

Tử Nha lại nói: “Trong số đệ tử thân truyền của Tam Thanh, tỷ như Văn Trọng Kim Ngao đảo, thực lực cường hành, tu vi cực cao, ngoại trừ tam đại tiên nhân và Nữ Oa nương nương, hầu như không có địch thủ”

Hạo Nhiên “Ân” một tiếng, đối với xếp hạng thực lực tiên giới này, ngược lại không chút quan tâm, chỉ nói: “Vây Thân Công Báo, hiển nhiên là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi”

Không ngờ Tử Nha lại như chịu khuất nhục phân bua: “Đệ tử thân truyền của sư tôn là ta! Là ta! Hạo Nhiên huynh!”

Hạo Nhiên bị nghẹn đến trợn trừng hai mắt, vội an ủi: “Lỡ lời, lỡ lời rồi” Muốn chuyển sang chuyện khác, nói: “Còn đệ tử thân truyền của Thái Thượng Lão Quân là ai?”

Tử Nha lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nói. Có lẽ người chính là người được Lão Quân yêu thích...”

Hạo Nhiên ngắt lời: “Có, Lão Quân có đệ tử thân truyền, ở trong mộng ta...” Đột nhiên dừng câu chuyện, loáng thoáng cảm thấy hình như mình đã dòm ngó đến một đại bí mật tiên giới, đang không biết nói với Khương Tử Nha thế nào, người sau lại hờn dỗi bảo: “Thân Công Báo hai mặt, trên danh nghĩa là đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng thực chất nghiêng về phía Thông Thiên giáo chủ, thập nhị tiên Xiển giáo không ưa hẳn nhiều năm rồi, lần này lại dám cả gan đoạt bằng Phong thần...”

Hạo Nhiên bật cười nói: “Yên tâm, có ta ở đây, tên kia không dám làm bậy nữa đâu” Bèn khoác tay lên vai Khương Tử Nha, Tử Nha cảm kích khôn xiết, hướng hẳn cười nói: “Tóm lại, đã được đại sư bá ban cho Thái Cực đồ, sau này còn nương nhờ lão huynh nhiều”

Hạo Nhiên mới minh bạch ra, Khương Tử Nha lòng vòng nãy giờ, nói nhiều như vậy, nhưng trọng điểm lại nằm ở câu cuối cùng, vất vả nhin cười, ai ngờ Tử Nha chán nản nói: “Nếu không phải Tử Nha vô năng, mấy vạn người này trong đồng hoang này, chỉ cần thuật độn thổ, liền có thể tới ngoại thành Tây Kỳ rồi”

Hạo Nhiên thăm than Khương Tử Nha mà cũng có lòng dạ trách thiên sầu nhân thế này ư, bèn áy náy, an ủi: “Ta chỉ có một thân chân khí, không biết sử dụng thế nào, Tử Nha người nếu có gì phân phó, cứ việc bảo Hạo Nhiên và Na Tra là được”

Na Tra chậm rãi trôi nổi sau lưng Hạo Nhiên và Tử Nha, im lặng không lên tiếng, giống như chuyện hai người thảo luận chẳng hề liên quan đến hắn. Tử Nha cười nói: “Đương nhiên rồi. Tâm địa Linh Châu Tử cũng thật tốt”

Một khắc sau, Tử Nha lại cười nói với Hạo Nhiên: “Như vậy, đã biết cách dùng Thái Cực đồ, chuyện đem hơn hai vạn người đưa đến Tây Kỳ, làm phiền Hạo Nhiên huynh rồi”

“...”

Nụ cười cứng trên mặt Hạo Nhiên, nói: “Ta chỉ biết Thái Cực đồ có thể để bản thân ta...”

Khương Tử Nha vội nói: “Ta biết, ta biết, tác dụng của mấy tiên thiên linh bảo này cơ bản giống nhau, người cần phóng thích pháp bảo, bao phủ tất cả những người này...”

Bây giờ, Hạo Nhiên rốt cuộc đã biết cái gì gọi là giả trụ ăn lão hổ.

“Gom lại đây này!” Tử Nha giơ Đả thần tiên lên, khua qua khua lại trên đầu, người xung quanh không hiểu chuyện gì, nhìn ba người như nhìn quái vật.

Hạo Nhiên vừa tức giận, vừa buồn cười, tiện tay sờ sờ cái mũi trư của tứ bất tượng. Lưu dân đi quanh người bọn hắn, tụ tập thành một nhóm nhỏ, hỏi thăm không ngớt, đồng thời cũng có rất nhiều người lướt qua, ngoảnh mặt làm ngơ. Khương Tử Nha lại hô: “Ta là tiên nhân Côn Lôn sơn, đến đây nào!”

Lời này dẫn tới một tràng cười nhạo cao thấp không đều, Hạo Nhiên nói: “Như vậy chậm lắm, Na Tra, có biện pháp không?”

Na Tra không nói lời nào, vọt lên trời, lơ lửng giữa không trung, tứ chi thư triển thẳng tắp, Hồng anh thương sau lưng kêu “lắc rắc”, vòng qua, khoác trên vai, lộ ra hai họng pháo đen ngòm, Hạo Nhiên ghen hòng nhìn trân trối, vội quát: “Đừng đả thương người!”

Giữa không trung truyền đến một tiếng lạnh lùng: “Biết rồi” Chớp mắt Hồng anh thương trên đầu vai Na Tra phun ra hai luồng liệt hỏa, âm âm lao về phía mặt đất, kế tiếp Na Tra dịch chuyển thần tốc, ngọn lửa men theo chu vi đám người phun một hơi. Nhất thời trong đồng hoang nạn dân vô tội khóc cha gọi mẹ, xô đẩy nhau loạn xạ, chạy trốn chết đến nơi mà ngọn lửa phun không tới.

Khu vực bị hỏa long bao vây chính là giữa đồng trống mấy chục khoảnh, lấy Hạo Nhiên, Tử Nha làm trung tâm, Na Tra như đuổi dê xua bọn họ vào một chỗ xong mới dừng lại trên đỉnh đầu Hạo Nhiên.

Tử Nha đành chịu, lắc đầu không biết than vãn gì đó, thu hồi Đả thần tiên, nói: “Hạo Nhiên huynh, thỉnh”

Hạo Nhiên nhắm mắt ngưng thần vận khí, tay phải nắm cổ tay trái, che trước mặt, Thái Cực đồ quang mang vạn trượng, xoay tròn bay lên thiên không, sau đó khuếch trương thành một tầng lưới vô biên vô hạn, rơi xuống đầu đám người, cảnh vật xung quanh lướt qua vùn vụt, mọi người chỉ thấy hoa mắt, lúc mở mắt ra nhìn thì thân đã ở trên một cánh đồng hoang khác.

Phương xa như kỳ tích xuất hiện một tòa thành thị cự đại_____Tây Kỳ.

Lưu dân tản ra, nhưng Tử Nha không vào thành, cười tứ bất tượng lượn một vòng trên không trung, nói vọng xuống: “Hạo Nhiên, cảnh sắc trong sơn cốc không tồi!”

Hạo Nhiên cười cười, Tử Nha lại nói: “Chúng ta đến sơn cốc cách đây”

Tiến tới cửa chưa chắc tốt nhất, đạo lý này Tử Nha hiểu, biết rõ Hạo Nhiên thạo sự kiện lịch sử. Xung đột giữa Thương và Chu trong lịch sử Ân Thương vừa mới bắt đầu đã bị hắn khuấy cho nát bét, Bá Ấp Khảo chết thảm dưới thiên lôi, Cơ Xương bị Lôi Chấn Tử cấp về Tây Kỳ. Hiềm nghi của Hạo Nhiên còn chưa tẩy sạch, lúc này tìm tới cửa, thật sự không phải chủ ý hay. Cơ Xương tuy là hiền vương, nhưng văn thần võ tướng dưới tay hắn, thậm chí hậu cung, nhi tử chưa chắc nghĩ vậy, Hạo Nhiên đã ăn đủ gian khổ, cho nên không muốn vào thành thế này, liền theo Tử Nha đến sơn cốc cách Tây Kỳ hơn hai mươi dặm tạm thời ổn định.

Đang đầu xuân, trong cốc hoa đào chón chón, khoe sắc rực rỡ, Hạo Nhiên cả ngày lãnh giáo Khương Thượng về ngoại hình các loại pháp bảo, rồi đối chiếu cùng bình Luyện yêu, Hạo thiên tháp, ngoại trừ những việc này thì chẳng còn gì để làm, suốt ngày nằm bên khe suối dõi mắt nhìn Khương Tử Nha thả câu.

Trong núi thủy tuyết tan, băng khối từ thượng lưu trôi tới, ngày xuân ấm áp, vạn vật phục sinh, Tử Nha vẫn ngồi trên mỏm đá khe suối như trước, vung cần câu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Hạo Nhiên tắm rửa sạch sẽ trong băng thủy, chợt cảm thấy thần thanh khí爽, đang muốn lên bờ thì lại phát hiện có thêm một người bên bờ đối diện.

“Tử Nha?” Hạo Nhiên không quay đầu, chỉ nhìn chằm chằm người nọ, kia giống như một mảnh sắc đỏ treo trong rừng cây, gương mặt màu đỏ?

“Gì vậy?” Tử Nha ngẩng đầu lên hỏi.

Người nọ từ trong rừng cây đi ra, ngồi trên một mỏm đá, đối diện từ xa với Khương Tử Nha. Hạo Nhiên đang đứng giữa sông, nghi hoặc nói: “Người đó là ai?”

Hắn thấy rõ ràng, ngồi trên mỏm đá là một nam nhân, người mặc đạo bào thanh sắc, cài cúc đến tận cổ, trên mặt lại mang một diện cụ quỷ đỏ thắm, Tử Nha lấy làm lạ hỏi: “Người nói gì vậy?”

Hạo Nhiên quay đầu qua nhìn Tử Nha một cái, rồi quay lại nhìn, người mang diện cụ đỏ tươi nọ vẫn ngồi ngay ngắn trên đá, ngạc nhiên hỏi: “Người thấy được gì?”

“Thấy người tắm?” Tử Nha bật cười.

Người nọ đứng dậy, men theo rừng cây rời đi, Hạo Nhiên vội lên bờ mặc y phục tử tế, Thái Cực đồ chợt lóe, vượt qua dòng suối, chân trần đuổi theo nam tử kia.

Cách nơi Khương Tử Nha thả câu mấy chục thước, Hạo Nhiên ngừng cước bộ, nam tử mang diện cụ cũng dừng bước, nhưng không quay đầu lại, chỉ nói: “Mười lăm tháng ba, Ân thiên tử tới Lê Sơn Oa hoàng cung dâng hương, Đông Hoàng chuông, người có muốn đến chơi không?”

19. Chương 19: Tái Kiến Lê Sơn

“Nữ Oa thật sự không phải thứ tốt...”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười đáp: “Phải phải phải, Phục Hi cũng không phải thứ tốt...Đều không phải thứ tốt” Từ lúc gặp người này rồi theo hắn lên đường, mình liền bị nhấn chìm bởi vô số nguy hiểm tà thuyết.

Diện cụ màu đỏ thắm, lông mày được tô vẽ một cách khoa trương tới thái dương, răng nanh dữ tợn, tại nơi mở miệng lộ ra đôi môi mỏng đỏ tươi, cần cổ bị cổ áo bó chặt che hơn phân nửa, mái tóc dài tùy tiện dùng dây thừng thô buộc lên, hắc đai bên hông thắt trường bào. Trên đai lưng giắt một thanh trường kiếm, bao kiếm bằng gỗ đàn hương cổ xưa. Một bộ dáng kiếm tiên đắc đạo phóng khoáng hoàn hảo.

Vị nhân huynh này nói cho Hạo Nhiên biết, hắn tên “Đồng tiên sinh”.

Đồng tiên sinh tới ngoại thành Tây Kỳ vào mấy ngày trước, lộ diện trong sơn cốc, bèn dính cứng ngắc Hạo Nhiên, khẳng định chắc chắn rằng đối phương sẽ theo mình đến Lê Sơn.

Vì thế Hạo Nhiên liền ngoan ngoãn đi theo hắn.

Song người này chân thì bước, mà miệng cũng không nhàn rồi, há mồm thao thao bất tuyệt, nói huyền huyền không dứt, đem Trụ vương ra so sánh với Đồng tiên sinh thì quả đúng là củi mục nói lấp, bao cỏ cà lăm mả.

“Người nói xem tại sao Phục Hi phát minh ra bát quái? Bởi vì hắn vốn cực thích bát quái. Bát quái là ngọn nguồn vạn vật, không bát quái, chỉ có chết”

Sau mấy lần thiếu chút bật ngựa, Hạo Nhiên đã muốn miễn dịch với lý luận của Đồng tiên sinh, tục ngữ có câu kiến quái bất quái, quái ắt tự bại, nhưng hình như Đồng tiên sinh này là tổ tông của cự quái thiên địa hay sao ấy, người để ý hay không thấy kệ, chẳng khác nào thái sơn từng sống bất động, ngôn luận tẩy não tình linh xuất hiện vẫn ùn ùn bất tuyệt chui vào lỗ tai.

“Hiên Viên thị cũng chẳng phải thứ tốt, thiên nữ Hạm Bạt vì hắn đào ô kim tây Côn Lôn, tạo thái cổ thần kiếm, mà tên Hoàng Đế đó lại qua cầu rút ván, cùng Loa nương nương phụ thê thượng sàng, ném mai mối qua tường, nhốt Hạm Bạt vào Sơn Hải Giới không một ngọn cỏ...”

“Về phần Hậu Nghệ, cũng là đồ bỏ...”

“Cái kia, Đồng tiên sinh” Hạo Nhiên đã bị nam nhân này tán nhảm đến thần chí bất thanh, vịn thân cây nôn một trận, nói: “Sắc trời đã tối, còn mấy canh giờ lộ trình nữa là tới Lê sơn rồi, không bằng chúng ta ngủ ngoài trời một đêm?”

.

Tà dương tây hạ, chiếu khắp rừng cây một màu cam đỏ chói lọi, chỉ chút nữa thôi trời sẽ tối, Đồng tiên sinh cũng không gấp lên đường, hai người bèn tìm một nơi sạch sẽ trong khu rừng tạm nghỉ. Hạo Nhiên nhặt củi khô, Đồng tiên sinh tùy ý vỗ tay một cái, củi khô lập tức bùng bùng bốc lửa.

Không cần chỉ quyết, không cần pháp bảo, đạo hạnh người này ít nhất cũng cao hơn Khương Tử Nha, Hạo Nhiên thâm nghĩ.

“Buồn tiêu? Cùng đi hé?” Đồng tiên sinh hỏi.

Hạo Nhiên đại quần, vội xua tay với Đồng tiên sinh, nam diện cụ chuyển tới sau gốc cây, một trận tiếng nước vang lên, giũ giũ đạo bào, rồi trở về. Vừa ngồi xuống đã nói tiếp: “Phục Hi và Nữ Oa vốn là huynh muội, mà lại kết thành phu thê, người coi hành vi này có phải...”

Hạo Nhiên vội nói: “Dừng! Đồng tiên sinh!” Không ngừng nghĩ, ngôn ngữ tẩy não lải nhải lép nhép như con ruồi quanh quần trong đầu thật lâu, nếu hiểu được cách thao túng chân khí thì Hạo Nhiên đã “Đương” một tiếng, ném nam nhân đang rung đùi đắc ý nói lia chia kia lên chín tầng mây rồi.

Đồng tiên sinh phát phát tay áo, phui đi bụi đất, nói: “Thế nào? Đông Hoàng chuông, hiện giờ đối với bộ mặt thật của tam Hoàng ngũ Đế*, người đã nhận thức rõ ràng chưa. Chúng ta phải thông qua hiện tượng nhìn bản chất, biện chứng, hệ thống...” [*năm ông vua trong truyền thuyết Trung Quốc: Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Cốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn]

Hạo Nhiên vừa nghe lời này, bỗng nhiên đại kinh, thất thanh nói: “Người từ thời đại nào xuyên việt tới đây vậy?”

Đồng tiên sinh nói: “Ta từ nơi nào tới, sau đó đi đâu không quan trọng, tiếp theo ta sẽ bổ sung thêm vài yếu điểm...”

Hạo Nhiên ngả ngửa.

“Chân lý thường được nắm giữ trong tay một bộ phận nhỏ nhân loại, song vào lúc chân lý chưa từng được công bố, nhóm nhân loại ít ỏi này lại trở nên...”

“Người thật sự gọi là Đồng tiên sinh?”

Hạo Nhiên rút cuộc thành công cắt ngang câu chuyện của nam nhân, gương mặt phía sau diện cụ như ngó ra, ngừng thao thao bất tuyệt.

Hạo Nhiên hỏi: “Người đến từ thời đại nào, ai tống người tới?”

Đồng tiên sinh trầm mặc chốc lát, lúc này suy nghĩ của Hạo Nhiên đã muốn loạn như tơ rối, không hỏi tới nữa, chỉ lẳng lặng ngồi, nửa ngày sau lại khom người ngẩng đầu, giống như thấy được một điểm lóng lánh trong đôi mắt diện cụ.

Đồng tiên sinh lấy một vật hình trứng lớn cỡ bàn tay từ trong ngực ra, bên trong trứng trống rỗng, vỏ ngoài có sáu cái lỗ nhỏ, hấp dẫn lực chú ý của Hạo Nhiên.

“Đây là vật gì?”

Đồng tiên sinh nói: “Đây là ‘Huyền*’.” [*nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ, xem hình minh họa bên dưới]

Nói xong đưa huyền lên chỗ khai khẩu ở phần miệng diện cụ, bắt đầu thổi.

Hạo Nhiên vốn không ngờ, tiểu nhạc khí này lại có thể thổi ra âm sắc cao vút như vậy, khoảng khắc thổi vang, vạn điệu tê phi, lao khỏi rừng cây, lượn vòng quanh quần trên không trung, cất tiếng hót không ngừng. Hoàng hôn mờ tối, nhạc thanh truyền thẳng đi mấy chục dặm, cũng là Nguyệt Tiên Thương mà Ân thiên tử đã thổi cho Hạo Nhiên trong trúc lâm đêm ấy.

Hạo Nhiên đang nghe đến đoạn xúc động, đột nhiên tiếng huyền chuyển sang ám ách, mười ngón tay thon dài của Đồng tiên sinh như có ma lực kỳ dị, kéo nhạc thanh vút cao tận mây xanh, tiếng nhạc vang vọng lãnh lút như khinh sa bị dẫn vào trong tay, sau cùng khúc chiết trùng điệp, tiêu thất giữa những âm tiết run run.

Điều tước quy lâm, nhật mộ Tây sơn. Một vầng minh nguyệt dần dần nhô lên sau Lê sơn.

“Nguyệt Tiên Thương”. Hạo Nhiên thở dài nói.

Đồng tiên sinh giao huyền vào tay Hạo Nhiên, nói: “Âm dương vi than, vạn vật vi đồng. Đó là nguồn gốc tên ta”

.

Ráng vàng lưu chuyển, thái dương đông thăng, thống lĩnh cấm vệ quân Ân Phá Bại mở đường dưới chân Lê sơn, Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ hộ giá, suất lĩnh xa đội ùn ùn bắt đầu lên núi.

Cửu anh kim đỉnh long xa nằm giữa đội ngũ, rèm xe thỉnh thoảng bị gió xuân phất lên, loáng thoáng có thể thấy cánh tay ngọc phấn nộn của Đất Kỷ. Lúc này cánh tay ngọc ấy đang khoác lên cổ Trụ vương, gương mặt khuyên quốc khuyên thành của Đất Kỷ kẻ cực sát thiên tử, thổi khí như lan, ôn nhu nói lời yêu thương âu yếm.

Hoàng Phi Hổ quay đầu lại nhìn bên cạnh xe một cái, mấy ngày trước bởi vì chuyện Lộc Đài, quốc sư mới được thiên tử sách phong đang nửa tỉnh nửa ngủ, ngáp dài trên tọa kỵ. Quốc sư vóc người ngắn ngủn, dung mạo lại càng như tiểu hài hơn mười tuổi, cầm trong tay một thanh cốt trùy, mũ nhọn nghiêng nghiêng trượt sang một bên, tùy tiện tên nhãi nhép này đảm nhiệm chức quốc sư, mặt mũi Ân Thương vút vào chỗ nào?

Văn thái sư không biết đi đâu mất, bằng không đã quất một roi ném tên Thân Công Báo tiểu nhân này khỏi Triều Ca rồi.

Sương mai vẫn ngưng kết trên cành lá ven đường, đi được nửa núi, một làn nhạc thanh như có như không truyền lại, Trụ vương trong long xa vén rèm xe lên, mắt hiện thần sắc mê mang, nói “Phi Hổ, dừng”

Đất Kỷ nói: “Dã hán nào đang lộng vọng âm luật chốn rừng núi, truyền Ân Phá Bại đi bắt hán về đây”

Trụ vương một tay ôm Đất Kỷ, cười nói: “Không sao, cứ nghe thử đó là khúc gì”

Văn thần võ tướng ở lưng chừng núi nghe chốc lát, Trụ vương mới kinh ngạc nói: “Đúng là Nguyệt Tiên Thương. Không ngờ trừ Cô và Thái sư, còn có người thổi được khúc nhạc này”

Thấy Đất Kỷ không hiểu gì, Trụ vương giải thích: “Khi còn bé Văn thái sư dạy Cô tập ngũ âm, khúc đầu tiên thổi cho Cô nghe, chính là Nguyệt Tiên Thương. Nhưng Cô học hơn ba mươi năm mới hiểu ra hàm nghĩa trong khúc...” Trong lúc nói, lại mông mông lung lung nhớ tới gì đó, nhưng lại mơ hồ, mảy kiếm cau chặt, đầy bụng hồ nghi, nói: “Ta khi nào...”

Đất Kỷ vội cắt ngang: “Nhạc thanh này diễn tấu bằng gì thế?”

Trụ vương không đếm xỉa tới cánh tay đang níu kéo gấu gao của Đất Kỷ, xuống xe, nói: “Người này đang dùng huyền xuy tấu, âm luật chưa thạo, sai sót khắp nơi, có lẽ mới học không bao lâu” Nhất thời hứng khởi, rời xa đội, tìm theo tiếng nhạc kia.

Đất Kỷ hơi bất mãn, đưa mắt ra hiệu cho Thân Công Báo, Hoàng Phi Hổ đang muốn đi theo, lại bị thiên tử ngăn cản: “Các người ở đây chờ chút, lát nữa ta về” Mang theo Đất Kỷ và quốc sư Thân Công Báo, xuyên qua rừng cây, rảo bước trên sườn núi.

Khắp núi đang vào mùa táo, trong gió dịu chỉ thấy thiếu niên ngồi trên tảng đá, thân thanh khí lãng, phong độ ngời ngời, giữa mi mục lại ẩn chứa một nỗi sầu bi khó giải, mười ngón tay cầm huyền, chỉ pháp trúc trắc, nhạc âm ngắt quãng vụng về.

Trụ vương đứng trong gió nhẹ, ngắm nhìn thiếu niên kia, cảm thấy tâm thần sáng khoái, hồi lâu mới phát hiện, phía sau thiếu niên ấy còn có một người đứng, chấp tay đưa lưng về phía mình, lập tức hiếu kỳ, dứt khoát tiến lại gần.

Thiếu niên kia ngừng xuy tấu, cũng không đứng dậy, chỉ nhìn lại Trụ vương, thiên tử sững sờ.

Sau một hồi, Hạo Nhiên mới phá vỡ sự trầm mặc này, cười khê nói: “Trong núi vô tửu, bằng không lúc này lắng nghe tiểu khúc, châm một chung, hẳn là cực phong nhã”

Trụ vương hồi thần lại, nghiêm giọng nói: “Nghe khúc này không nên ảm tửu”

Hạo Nhiên thần nhiên hỏi: “Vì sao?”

Trụ vương đáp: “Lúc sư phụ ta Văn Trọng dạy Nguyệt Tiễn Thương, từng cho biết thâm ý trong khúc: thời cổ có một danh đại tướng, giữa kim qua thiết mã, vạn lý sa cương* gặp phải nguy cơ, bốn bề thù địch; minh nguyệt chiếu sáng, thây ngang khắp đồng, máu đổ thành sông, trong lòng thủy chung ôm người chí ái, không nở độc sinh...” [*chỉ cảnh chiến tranh]

Hạo Nhiên tiếp lời: “Hắn là lấy năng lực một người, đối địch thiên hạ; vứt bỏ công danh, vinh hoa, phú quý, giang sơn; chỉ vì ý vị bi tráng của ái nhân trong lòng”

Trụ vương gật đầu nói: “Đương nhiên cũng không thể ảm tử”

Một trận u hương truyền tới, Hạo Nhiên nâng mắt nhìn Đát Kỷ và Thân Công Báo đang trở mắt há miệng sau lưng Trụ vương, cười cười, trong hắc mâu thâm thúy như màn đêm xuất hiện thân ảnh hai người kia. Chợt khẽ nhún mày.

Hắn thấy Đát Kỷ và Thân Công Báo chậm rãi quỳ xuống, hành một cái đại lễ, kế tiếp im lặng không lên tiếng, rút khỏi đào lâm.

Trụ vương không phát hiện, chỉ nói: “Tiểu huynh đệ chính là người tu tiên?”

Hạo Nhiên cười nói: “Ngày nào đó hữu duyên, tất sẽ tương ngộ. Cản trở thiên tử tế thần, vốn là đại bất kính. Đại vương thỉnh hồi” Nói xong làm động tác “Thỉnh”, không để ý tới Trụ vương nữa, đưa huyền đến bên môi, Trụ vương đang muốn nói thêm gì đó, nam nhân vẫn luôn đưa lưng về phía thiên tử nâng tay trái, một trận gió cấp lấy ngàn vạn cánh hoa thổi tới, đào thụ đột nhiên khép lại, giấu Hạo Nhiên và thanh y nam tử vào sâu trong thụ tàng.

Chờ đến khi Trụ vương rời đi rồi, Đồng tiên sinh mới chuyển thân qua, phủ sạch tảng đá, ngồi bên cạnh Hạo Nhiên, một tay khoác vai hắn nói: “Đây vốn là Văn Trọng_____”

“Chậm đã!” Hạo Nhiên cắt ngang, biết Đồng tiên sinh nhịn nói đã lâu, nếu mặc kệ hắn mở miệng, tám phần là sẽ nói tới tới mịt cũng chưa hết, giành hỏi trước: “Tô Đát Kỷ, Thân Công Báo quỳ người sao? Người rốt cuộc là ai? Ngay cả Thân Công Báo cũng phải quỳ?”

Nói xong không đợi Đồng tiên sinh hồi đáp, đưa tay muốn vạch diện cụ hắn xuống, Đồng tiên sinh vội ấn tay Hạo Nhiên, nói: “Người nghĩ chỉ cần bóc diện cụ là biết thân phận ta?”

Lại nói: “Hiện tại chuyện chính đáng chưa xong, Ân Phá Bại vừa tẩy đề thơ trên Sơn hà xã tắc đồ, người lại đi viết cái thứ hỗn trướng kia lên, không muốn tới Oa hoàng cung nhìn ngắm sắc mặt bách quan à?”

Hạo Nhiên nhớ lại chuyện đã làm ban sáng, suýt nữa cười ra tiếng, vội nói: “Đúng đúng, nhém chút đã bỏ qua trò hay rồi”

Ánh mắt sau diện cụ của Đồng tiên sinh ẩn hiện tiếu ý, nói: “Hắn Ân Thụ Đức đã tới Oa hoàng cung rồi, đi thôi”

.

Trong Oa hoàng cung thấp Tô Hợp hương, tới hoàng điện Vạn Yêu, Đát Kỷ không dám giương Khuynh thể nguyên nang nữa, bèn gấp gọn nó lại thu vào trong tay áo. Trụ vương sải một bước, đứng trước màn lụa mỏng, vài tên lễ quan bê tam sinh* đặt dưới ngọc tượng, chúng thần quỳ hảo, Đát Kỷ cùng Thân Công Báo cũng quỳ, khe khẽ thì thầm với nhau. [*ba loại gia súc để cúng tế bò, dê, lợn]

“Sao lại thế này?”

“Lão quân đúc lại thân thể cho Đông Hoàng chuông”

“Ta biết” Đát Kỷ hơi không vui cắt ngang: “Chuyện này người đã nói rồi, ta muốn hỏi là sao người nọ lại ở cùng một chỗ với Đông Hoàng chuông...”

Thân Công Báo đề thấp giọng nói: “Ai biết? Đông Hoàng chuông vốn đã gia nhập Xiển giáo, theo lý không nên...”

Trụ vương cao giọng niệm tụng tế từ, Thân Công Báo và Đát Kỷ cùng rùng mình, không nói gì nữa.

Thanh âm thiên tử vang dội, xa xa truyền ra ngoài điện, Hạo Nhiên và Đồng tiên sinh đang núp sau cột, thỉnh thoảng lộ đầu ra nhìn xung quanh, nghe thiên tử niệm xong, nhưng không tiện chào hỏi, bách quan yên lặng.

Trụ vương đứng đó một lúc lâu, lẩm bẩm: “Thụ Đức lần trước đề thơ, quả thật nhất thời tinh thần hoảng hốt mà vô lễ, hoàn thỉnh Nữ Oa nương nương thứ tội”

Bách quan vừa nghe lời này, mặt lộ vẻ vui mừng, nghị luận rối rít, Hoàng Phi Hổ buông tảng đá trong lòng xuống, cười nói: “Nếu đã như thế, liền thỉnh đại vương đích thân tẩy sạch lời thơ bất kính kia đi”

Trụ vương thần sắc mê mang, không biết đang nghĩ gì, Thân Công Báo thấp giọng nói với Đát Kỷ: “Chén vong hồn thang kia của Mạnh thiên quân hiệu lực cực mạnh, ngay cả chuyện này hôn quân cũng quên phến”

Ân Phá Bại đang quỳ lớn tiếng nói: “Năm trước đại vương đã phái mặt tướng tới đây, tẩy sạch thơ trên bích họa rồi”

Chúng thần ồ lên, còn Trụ vương thì nghi hoặc quay đầu, hỏi: “Có chuyện đó à? Sao Cô không nhớ?”

Ân Phá Bại đáp: “Thiên chân vạn xác, mặt tướng không dám khi quân, đại vương vén sa trường liền rõ”

Trụ vương lắc đầu cười nói: “Cô quả thật không nhớ rõ” Bèn giẫm một cước lên tế đàn dưới ngọc tượng, đưa tay vén sa trường phủ trước ngọc tượng Nữ Oa ra, nhất thời mấy trăm cặp mắt trong điện đồng loạt nhìn chăm chăm vào tay Trụ vương. Ngay cả Đát Kỷ và Thân Công Báo cũng quên cả tán gẫu.

Khoảng khắc sa trường vén lên, tiểu dung thiên tử cứng lại.

Chỉ thấy trên tiên thiên chí bảo_____Sơn hà xã tắc đồ kia không còn đề thơ tiết thần nữa, nhưng góc dưới lại dư ra thêm hai hàng chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo.

.

Làm chứng: Ân Thụ Đức

20. Chương 20: Dạ Phỏng Triều Ca

Bên trong sơn cốc toàn là tĩnh vật, thứ duy nhất chuyển động, chỉ có suối nước ồ ạt, và hai cái phong hỏa luân xoay tròn liên tục dưới chân Na Tra, đột nhiên Na Tra ngẩng đầu nhìn ra xa, nói: “Sao lại bỏ đi”

Hạo Nhiên cười: “Không phải đã trở về rồi sao, Tử Nha đâu?”

Sau khi nghe Na Tra giải thích đơn giản xong, Hạo Nhiên mới biết, nạn dân tháo chạy từ Triều Ca đã mang cố sự về thần tiên vào Tây Kỳ, rồi thêm mắm dặm muối lên gấp mấy lần.

Cơ Xương theo phương hướng lưu dân miêu tả một đường tìm tới, gặp được Khương Tử Nha một mình thả câu bên khe suối. Ngày trước tứ hầu tụ họp trong khách ***, tờ giấy tin tức Na Tra truyền đến chính là thư Tử Nha tự tay viết. Có thể nói tính mệnh Tây Bá hầu có một nửa là nhờ Tử Nha cứu, lập tức cung kính thỉnh Tử Nha vào Tây Kỳ, vốn muốn mời Na Tra đồng hành, nhưng người sau vẫn kiên trì lưu lại sơn cốc chờ Hạo Nhiên quay về.

“Thư” Na Tra giơ tay ném giấy ghi chép của Tử Nha qua.

Hạo Nhiên mở thư, cười nói: “Ta bắt quả chỉ nói có một câu khách sáo mà liền phải vì gia hỏa này bán mạng chẳng yên...Đúng là xem thường hần rồi”

Na Tra không nói, hơi nghiêng đầu, nghiêm túc ngắm nhìn thần tình Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên thu hồi giấy viết thư, nói: “Hôm qua ta đã giải quyết xong một hồi tâm sự, giờ đây hết sức thư thái”

Đề thơ Trụ vương bị tẩy, Hạo Nhiên lại để lại một cái mặc bảo khó hiểu lên Sơn hà xã tắc đồ, chính là vì muốn hoàn toàn che giấu chuyện Trụ vương tiết thần, đem bất mãn của Nữ Oa chuyển sang người mình. Về phần Nữ Oa có nổi cáu rồi phái thêm con hồ yêu tới tìm mình kiếm chuyện hay không thì chả biết được.

Hạo Nhiên mỉm cười giải thích: “Dù sao ta cũng hai bàn tay trắng, có thể nào đi nữa, bắt quá chỉ một mạng thôi”

Na Tra đột nhiên nói: “Hắn bắt quá cũng chỉ một mạng thôi”

Lời này chợt khiến Hạo Nhiên không biết phản bác thế nào, gãi gãi đầu, nói: “Không phải như ngươi nghĩ...” “Trên thư nói gì?” Na Tra hỏi.

Hạo Nhiên nói: “Phải đến Triều Ca thêm một chuyến, người cần tiếp ứng bên ngoài Đồng Quan” Nói xong lại quay đầu: “Đồng tiên sinh, ngươi cũng tới Triều Ca chứ?”

Đồng tiên sinh đáp: “Rất hợp ý ta”

Hạo Nhiên gật gật đầu, nhưng Na Tra nghi hoặc nói: “Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?”

Khương Thượng đoán chắc sau khi trừ khử Tỷ Can, mục tiêu kế tiếp của Đất Kỷ chính là Vũ Thành vương, mình bị Cơ Xương mời vào Tây Kỳ, thế lực Tây Kỳ rồi ren, vẫn có Thượng đại phu Tấn Nghi Sinh, võ có Trấn đô tướng quân Nam Cung Thích, muốn đứng vững gót chân, thì phải tự phát triển thân tín của mình tại Tây Kỳ. Lúc này mà đón Hạo Nhiên vào nội thành, hiển nhiên không sáng suốt, vừa vận đuổi hắn và Na Tra hồi Triều Ca, thử thuyết phục Vũ Thành vương gia nhập trận doanh phe mình luôn.

Song Vũ Thành vương và Trụ vương từ nhỏ tập võ cùng nhau, tư có tình đồng môn Văn thái sư, công có quân thần đại nghĩa, muốn cho Vũ Thành vương trung tâm cảnh cảnh phản bội nói dễ hơn làm. Từ Nha cố ý lưu lại lời dằn dò trong thư rằng Hạo Nhiên không được lộ diện quá sớm, phải chờ đến khi Vũ Thành vương bị Đất Kỷ hãm hại, đến bước đường cùng mới ra tay, dùng dị năng đến vô ảnh, đi vô tung của Thái cực đồ, cứu Hoàng Phi Hổ trên pháp trường, chuyện còn lại đợi trở về Tây Kỳ rồi nói sau.

Hạo Nhiên vừa thấy lời dặn này, gần như cho rằng Khương Thượng cũng là một trong những kẻ xuyên việt, tại sao lại nắm bắt hướng đi lịch sử chuẩn xác như thế? Căn cứ sử thực ghi lại, Hoàng Phi Hổ quả thật vì chuyện tiểu trừ Hiên Viên phần mà gặp phải Đất Kỷ hãm hại, sau cùng làm phản hướng Tây Kỳ. Chẳng qua bức thư này quả thực làm người ta sồn gai óc, Hạo Nhiên xem thư xong, bèn tiện tay thiêu hủy, để Na Tra lại bên ngoài Đồng Quan, mình cùng Đồng tiên sinh trở về Triều Ca lần nữa.

Xa cách Triều Ca ba tháng mà như đã qua hơn mười năm, nội thành vắng đi rất nhiều người, chắc hẳn bởi vì chuyện Trụ vương kiến tạo Lộc Đài mà ly biệt quê hương, trốn tránh lao dịch khổ sai. Nếu nói một năm trước khi Hạo Nhiên mới đến Triều Ca, thành này như một thanh niên phần chấn bùng bùng, thì nay đã hiển lộ nét già nua mỗi một, mê mê mang mang. Dõi mắt nhìn ra, trên nóc vương cung yêu khí lượn lờ, mây đen dày đặc.

Trong Thọ Tiên cung, Đất Kỷ ngọc chỉ như lan, chậm rãi trải rộng một bức họa, cười nói: “Sáng mai là Lộc Đài hoàn tất rồi, nhưng thần thiếp không biết đại vương muốn thỉnh tới vị thần tiên nào?”

Trụ vương một tay mân mê môi, tay kia vòng quanh eo Đất Kỷ, hồi lâu sau mới cười nói: “Cô tám phần là mất trí rồi, nhất thời tâm huyết dâng trào, xây cái thứ hao tài tốn của này, giờ nghiêm túc nghĩ lại, đúng là đã quên ý nguyên ban đầu”

Đất Kỷ bùng đồng tước* lên, dịu dàng uy Trụ vương uống một ngụm, Trụ vương lại nói: “Cô cảm thấy, trên trời không biết có vật gì, mà Văn thái sư lại đưa thân lên hàng ngũ thần tiên, đủ thấy thần tiên quý quái không phải giả, vốn thân làm nhân gian thiên tử...” [*một loại chung rượu, xem hình minh họa bên dưới]

Đất Kỷ cười cắt ngang, nói: “Tiên nhân trường sinh bất lão, thần thiếp chỉ mong đại vương có thể...”

Trụ vương lắc đầu nói: “Không, Cô thấy Lộc Đài này, vốn không phải vì chính mình” Nói xong đưa mắt nhìn ngự hoa viên, thần trí mơ hồ: “Hôm trước Cô ở trên Lê sơn, ngẫu nhiên gặp được hai vị tiên nhân. Ái phi, Cô cũng không biết trúng tà gì, mà trong lòng lại có một âm thanh, cứ thôi thúc không ngừng, chỉ muốn thỉnh chân tiên trên trời xuống, nhưng phải tìm người nào, Cô cũng không rõ nữa”

Đất Kỷ thăm kinh hãi, vội hồn dỗi: “Những thứ đó thần thiếp không biết, nghe nói phu nhân Vũ Thành vương Cổ thị, có quan hệ sư đồ với một vị đạo quân tây Côn Lôn cực lợi hại, ngày mai gọi nàng tới là có thể giải thích nghi hoặc cho đại vương rồi”

Trụ vương cười nói: “Cô từng nghe nói, sư phụ của Cổ thị là một vị đạo quân nổi danh ngang Hồng Quân giáo chủ, không biết thật hay giả” Trong lúc nói chuyện Đất Kỷ đã khêu đèn mờ hơn một chút, giọng điệu trên đùa, yêu kiều không dứt, khiến người trong ngự hoa viên nghe thấy phải đỏ mặt.

Trong ngự hoa viên Hạo Nhiên mặt đỏ tới mang tai, nhìn qua Đồng tiên sinh, thầm nghĩ mang diện cụ cũng có chỗ tốt. Đang suy tính có nên trèo lên cây qua đêm không thì Đồng tiên sinh lại nói: “Thê tử Phi Hổ là đồ đệ chưa ghi danh của Lục Áp đạo quân”

“Lục Áp đạo quân?” Hạo Nhiên hiếu kỳ nói.

Đồng tiên sinh ôm Hạo Nhiên lên, nhẹ nhàng rơi xuống đất, chuyển hướng một cái, bay ra ngoài cung, Hạo Nhiên vội hỏi: “Đi đâu?”

Đồng tiên sinh nói: “Tất nhiên là tìm nơi tá túc rồi, người muốn ở trong ngự hoa viên nghe rên rỉ cả đêm hay sao?”

Lòng ngực Đồng tiên sinh cứng rắn, vững chãi, trên người có mùi hương được thảo nhàn nhạt, Hạo Nhiên không giãy dụa nữa, tùy ý cho hắn ôm mình, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ Triều Ca, tiến vào hậu viện của một gian hoa trạch xa xa.

“Lục Áp đạo quân là một người nhân tử của tây Côn Lôn, đồng cấp bậc với Hồng Quân giáo chủ, mấy ngàn năm trước thành thánh, có thơ nói ‘Trước có Hồng Quân sau có thiên, Lục Áp đạo quân càng đứng trước’, nhưng hắn cũng không thu nhiều môn đồ, nên hậu nhân hiếm ai biết danh tiếng hắn”

Hạo Nhiên từ trong ngực Đồng tiên sinh xuống đất, hai người đứng sau giả sơn hoa viên, dặt tay dọc theo môn lang* tiến vào nơi ở. Đồng tiên sinh lại nói: “Đồ đệ của Lục Áp đạo quân, sau khi xuất sư làm việc gì cũng không liên quan tới hắn nữa...” [*cổng vòm, xem hình minh họa bên dưới]

Hạo Nhiên thấy trong nhà ánh đèn dịu dịu, du đăng mờ ảo, như có người, nhỏ giọng cười nói: “Không giống như mấy loại sư phụ khác lấp liếm khuyết điểm nhỉ”

Đồng tiên sinh như cảm động, nói: “Cho nên hắn là dị loại, tự cổ người làm sư, có mấy ai không bao che khuyết điểm”

Đình đài trường lang đan xen như mê cung, nhưng Đồng tiên sinh có vẻ thập phần quen thuộc với nơi này, kéo tay Hạo Nhiên, quẹo trái chuyển phải, tìm đến trước cửa một gian phòng sâu trong ngôi nhà, bên trong có người.

Ngọn đèn hắt bóng sườn mặt người nọ lên song chỉ, Đồng tiên sinh nhìn chốc lát, nói: “Diện cụ này của ta vốn là một kiện pháp bảo, tên là ‘Mạch lộ’*” [*người lạ]

Hạo Nhiên lấy làm lạ hỏi: “Có tác dụng gì?”

Trong lời nói của Đồng tiên sinh mang theo vài phần tiêu ý, đáp: “Không muốn hiện thân thì không ai thấy được. Tương phùng như người xa lạ”

Nói xong Đồng tiên sinh nắm tay Hạo Nhiên, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ gian phòng nọ, cửa mở “két” ra. Là gian thư phòng.

Người bên trong là một nam tử ước chừng ba mươi tuổi, Hạo Nhiên ngừng thở, không biết Đồng tiên sinh tới gặp người này có dụng ý gì, đành phải theo vào. Nam nhân ngẩng đầu nhìn một cái, mục quang xuyên thấu thân thể Đồng tiên sinh và Hạo Nhiên, dừng trong hoa viên đen kịt. Lập tức đứng dậy tiến tới, đóng cửa lại.

Hạo Nhiên mới minh bạch ra, nam tử nọ không nhìn thấy Đồng tiên sinh, cũng chẳng thấy mình. Nam tử đóng kín cửa, ngồi lại trước án, cúi đầu nghiên cứu đồng thẻ tre trên bàn.

Hạo Nhiên cẩn thận nhìn nam tử nọ, chỉ thấy nam nhân diện dung cương nghị, khéo môi chuyển chiết, dưới ánh đèn tuần mỹ như thạch tượng khắc đao, mày rậm mắt to, mang theo một tia khí phách quân nhung, có

lẽ là một viên đại tướng. Áo choàng sau lưng trải dài chấm đất, nhưng Hạo Nhiên chưa từng thấy vị tướng lĩnh này tại Triều Ca trước đây.

Đồng tiên sinh chỉ yên lặng đứng, âm thầm không lên tiếng, trong diện cụ có một giọt nước ấm nóng rơi xuống, nhỏ lên mu bàn tay Hạo Nhiên, Hạo Nhiên quay đầu qua thì ngoài thư phòng có người tới.

“Trương Khuê?” Nam nhân nọ trầm giọng hỏi.

“Có mặt tướng”

Cửa thư phòng bị đẩy ra, một võ tướng tiến vào quỳ xuống. Nam nhân nói: “Thành trì Tây phương thiếu mất một thủ tướng, công vẫn ở đây, ba ngày sau người đi nhậm chức”

Trương Khuê bái nói: “Dạ”

Nam nhân nọ lại nói: “Cần thời thời khắc khắc chú ý hướng đi của Tây Kỳ, nếu Cơ Xương có dị động, phải kịp thời truyền đệ quân báo về triều đình”

Trương Khuê lại nói: “Mặt tướng xin ghi nhớ lời Văn thái sư căn dặn”

Hạo Nhiên đang muốn kinh hô một tiếng thì tay Đồng tiên sinh đã vô thanh vô tức duỗi ra, che cái miệng đang há hốc của hắn lại. Trương Khuê tiếp nhận thư bổ nhiệm, lui ra ngoài.

Đây chính là Văn Trọng?! Đây chính là Văn Trọng mà văn võ cả triều sợ hãi không thôi?! Nam nhân ngồi trước án chính là đề sư tứ triều Ân Thương, Văn Trọng!! Hạo Nhiên từng nghe qua giọng Văn Trọng, nhưng là ở sau bát quái môn của Bích Du cung, lúc ấy nghe không rõ ràng, chỉ cảm thấy thanh âm Văn Trọng hùng hồn hữu lực, vậy Đồng tiên sinh là ai đây? Giọng Đồng tiên sinh có chút quen thuộc, Đồng tiên sinh và Văn Trọng có quan hệ gì?

Văn Trọng như có phát hiện, nhìn qua chỗ đứng của Đồng tiên sinh và Hạo Nhiên, nhìn hồi lâu, không thấy có dị trạng gì, bèn cúi đầu xuống, cuộn thẻ tre trên tay lại, buộc dây thừng nguời bì rồi cất kỹ, thở dài một hơi.

Đồng tiên sinh một tay ôm vai Hạo Nhiên, cùng hắn đi đến chỗ thư giá ở một góc thư phòng, im lặng ngồi xuống, để đầu Hạo Nhiên tựa lên vai mình. Bên kia Văn Trọng vẫn không hề hay biết trong thư phòng nhiều thêm hai người, ngơ ngác xuất thần nửa ngày, lấy một vật đen nhánh toàn thân từ trong ngực ra, đưa đến bên miệng.

Đó là một cái huyền, kích cỡ, hình dáng giống như đúc cái huyền mà Đồng tiên sinh tự tay trao cho Hạo Nhiên, chẳng qua nhạc khí trong tay Văn Trọng đen nhánh, còn vật Hạo Nhiên được tặng tuyết bạch.

Văn Trọng thử thử âm, một lát sau “Ô ô” thổi lên, giai điệu trầm hoãn mà bi ai, cũng là khúc “Nguyệt Tiền Thương” hạ thấp âm bậc, ý ám ách trầm nặng hiển lộ rõ nét, Hạo Nhiên thoáng chốc như nhìn thấy dưới ánh trăng sa trường trải rộng trước mặt, ngân quang khắp chốn, chiết thương trầm kích, nguyệt quang ôn nhu kia bao phủ xuống nguời mình, một mỗi chợt dâng, cứ thế ngủ thiếp đi.

.

Chạng vạng hôm sau, Lộc Đài hoàn tất. Thiên tử hạ lệnh, Triều Ca quốc khánh ba ngày, nhà nhà giăng đèn kết hoa, hương thức ăn truyền khắp toàn thành. Trên cao lầu phía tây vương cung, đăng hỏa càng huy hoàng hơn. Đuốc sáng lốm đốm men theo thang lầu đốt thẳng lên, tiếng tiên nhạc ẩn ẩn phiêu theo gió.

Hạo Nhiên và Đồng tiên sinh đi vào vương cung, ngoài ngọ môn bày đầy yến tiệc, chân thật mà nhìn lại, hôm nay đại thần Ân Thương cũng không còn bao nhiêu gương mặt quen thuộc. Mà Trụ vương và Đất Kỷ đã sớm rời tiệc, ngồi trên tầng cao nhất của Lộc Đài.

Canh hai đã vang, hai người ngồi trên hàng rào đỏ thắm, đưa mắt nhìn Ân thiên tử đứng thẳng nguời. Đồng tiên sinh thấp giọng nói: “Đông Hoàng chuông, ta vốn không muốn để nguời tới đây, nhưng chuyện sau này, lại liên quan rất lớn với nguời”

Hạo Nhiên hỏi: “Ân Thụ Đức đã quên ta sạch sẽ rồi, còn có quan hệ gì nữa?”

Trong lúc nói chuyện thì thấy binh sĩ dưới lầu dẫn lên một nữ tử, quỳ bái nói: “Cổ thị đã được dẫn tới”

Nữ tử kia vận lam cẩm trường bào, trên bào thêu vô số nhụy hoa, mái tóc dài đen nhánh, diện dung trắng nõn, nhưng không quý, chỉ nói: “Cổ thị tham kiến đại vương”

“Danh đệ tử này của Lục Ấp tiểu sư thúc, mười năm trước hạ sơn, gả cho một phàm nhân, ngoài mềm trong cứng, tính tình như liệt mã khó có thể khống chế...” Đồng tiên sinh khẽ nói.

Hạo Nhiên nghi hoặc quay đầu, hỏi: “Người gọi Lục Ấp đạo quân là gì?”

Đồng tiên sinh khụ một tiếng, sau diện cụ thấy không rõ biểu tình, Cổ thị lại nói: “Không biết đại vương gọi thiếp thân tới có chuyện gì?”

Trụ vương phân phó tùy tùng ban tọa, tiếp đó có người châm rượu, Cổ thị chỉ ngồi, thiên tử bèn đem chuyện thỉnh tiên kể lại tỉ mỉ, sau cùng nói: “Cô sống trường kỳ trong cung, cảm thấy tịch mịch, chờ mong tiên nhân hàng lâm, nhất giải tâm kết. Nghe nói người là đồ đệ của tây Côn Lôn tiên nhân Lục Ấp đạo quân...”

Cổ thị thản nhiên nói: “Sư tôn xưa nay không màng nhân gian thịnh suy, mặc kệ môn đồ tự sinh tự diệt, thiếp thân chỉ hỏi một lời, tâm kết đại vương tại chốn nào?”

Hạo Nhiên vừa nghe lời này, trong lòng hơi đau xót. Trụ vương lắc đầu cười nói: “Cô cũng không biết...không biết ở đâu nữa”

Cổ thị đáp: “Như vậy tâm bất thực, thương xuân bi thu, chuyện bé xé to, nên thỉnh không được tiên nhân”

Đất Kỷ xen miệng vào: “Tâm thực hay không, chẳng lẽ Hoàng phu nhân có thể định đoạt?”

Trụ vương vội cười nói: “Cô dạo gần đây cũng cảm thấy...Không thông suốt”

Cổ thị đứng dậy: “Đã tới đây, thiếp thân liền cùng đại vương thử một chút, vốn có vương hậu nương nương ở đây, tiên nhân này cũng...” Nói chưa xong, chợt dừng câu chuyện, đi tới đại đình đồng xanh chính giữa Lộc Đài, trong đình hương khói lượn lờ, Cổ thị ***g tay áo vào nhau, bào phục chấm đất, mái tóc hơi tán, khép song mục, không lên tiếng nữa.

Trụ vương nghe không hiểu trong lời nói của Cổ thị vốn đang giễu cợt Đất Kỷ, nhưng hồ yêu lại rất rõ ràng. Hạo Nhiên và Đồng tiên sinh vẫn ngồi trên lan can, nhẹ giọng giao đàm:

“Sao người biết được tính tình của lão bà Phi Hồ?”

Đồng tiên sinh đáp: “Nàng gả cho người ta, tính tình đã có thu liễm, không dùng pháp bảo vạn hoa bào chụp Đất Kỷ bắt đi đã là ôn hòa lắm rồi. Lát nữa có bất kỳ dị trạng nào, người nhớ kỹ không được vọng động, bằng không một khi bỏ lỡ cơ duyên, ta sẽ không thể giúp người được nữa”

Hạo Nhiên im lặng gật đầu, chỉ thấy Cổ thị đứng thật lâu trước hồng án đỉnh đồng, đồng hồ tích lậu đã đi hơn phân nửa, đã là canh tư, quần thần ngoài ngọ môn đều tự giải tán, Trụ vương và Đất Kỷ ban đầu còn ngồi nghiêm chỉnh, không dám vọng ngôn vọng động, chốc lát sau chờ hết nỗi, bèn tự ý mời rượu ẩm tửu, thấp giọng bắt đầu cười nói.

Cổ thị đứng như một pho tượng đất cực mỹ. Đứng mãi đến khi bóng đêm dày đặc, toàn thành tắt đi ngọn đèn cuối cùng. Trên Lộc Đài du đăng cháy hết rồi tắt ngúm, bốn phía tối đen, có lẽ đã là thời khắc tối nhất trước bình minh, Trụ vương mới say khướt đứng lên, nói: “Ý tốt của Hoàng phu nhân, Cô tâm lĩnh, xem ra quả đúng là tâm ý Cô bất thực...”

Trường bào trên người Cổ thị mơ hồ phát ra kim quang trong bóng đêm, lãnh phong khẽ phát phơ bào tុ, Trụ vương đang muốn nói thêm gì đó thì đột nhiên kim quang trên vạn hoa bào trải rộng, trong đại đình đột nhiên dấy lên liệt hỏa, lửa kia xanh biếc một mảnh, đem cả tầng cao nhất của Lộc Đài chiếu đến u ám vô biên.

Hỏa diễm cuộn xoắn trong không trung, như cầu xé màn đêm, lúc này Cổ thị mới trợn to song nhãn, nhíu mày quát: “Người nào?”

Lửa trong đình không biết chịu lực gì kích, cuộn vòng quanh thân Cổ thị, kim quang trên vạn hoa bào ngăn chặn lực hỏa, trong đêm tối một đôi mắt lóe sáng, ngay sau đó tiếng cười “Hi hi” truyền lại, một thiếu nữ chậm chậm nổi giữa không trung, trong ngực ôm một vật, cười nói: “Ta cứ thắc mắc không biết ai gọi, hóa ra là yêu nghiệt nhà người”

Hạo Nhiên thất thanh kinh hô, mục quang gắt gao dừng trên pháp bảo trong lòng thiếu nữ.

Đó là một cái bình dài làm bằng đồng xanh, thân bình khắc vô số văn tự cổ xưa.

Bình_____luyện_____yêu!

CHÚ GIẢI:

__ Đồng tước

__ Môn lang:

21. Chương 21: Phi Hồ Phản Bội

Trên lam sắc cấm bào, ngàn vạn kim hoa thoáng chốc bay lên, xoay tròn không ngừng giữa không trung, đồng loạt phi vút về phía thiếu nữ đang trôi nổi kia. Kèm theo một tiếng quát lạnh của Cổ thị: “Yêu nghiệt phương nào!”

Lục Áp đạo quân không màng thế sự, pháp bảo sở tạo cũng chưa từng có người nghe nói, nhưng vạn hoa bào Cổ thị mặc trên người, chính là lấy bằng tâm ti tây Côn Lôn, phối cùng lông vũ của Hỏa trạch phương nam dệt thành, nếu luận về uy lực, vốn là một kiện bảo vật cực kỳ lợi hại. Song thái cổ thần khí bình Luyện yêu lại cao hơn bảo bối này chừng hai bậc, Cổ thị bắt đầu kinh hãi, đối mặt với bình đồng lai lịch bất minh kia, có lẽ vô kế khả thi.

Chỉ thấy nháy mắt thiếu nữ giơ tay, trong bình đồng đột nhiên cuộn ra vô số phong tác*, nghênh đón kim quang khắp trời vọt tới, Cổ thị cắn răng chống đỡ, một lát sau, rốt cuộc địch không lại, oanh một tiếng, mái hiên cao của Lộc Đài nổ thành ngàn vạn mảnh, bay ra bầu trời đêm. Đát Kỷ ở sau lưng Trụ vương liên tục nháy mắt ra hiệu, thiếu nữ kia hiểu ý, lập tức quát: “Bản đại tiên chính là Hồ Hỉ Mị, yêu nghiệt_____! Mau mau hiện xuất nguyên hình!” [*là loại ma pháp phong hệ như bão rập, ma pháp sư cần vận dụng chú ngữ đem lượng lớn tinh linh gió nén lại tập hợp vào một vị trí cố định, rồi sau đó đưa mục tiêu tới gần. Đám tinh linh gió bị đè ép vào một chỗ cực kỳ bất ổn định, chúng va chạm lẫn nhau, một khi phát động, đám tinh linh gió sẽ hình thành khí lưu tốc độ cao như dây thừng bao vây con mồi, nháy mắt khiến nó không thể động dậy được nữa]

“Dừng tay!” Trụ vương rốt cuộc hét lên: “Đây là thê tử nguyên phối của thần trấn quốc Vũ Thành vương ta, sao có thể thành yêu nghiệt được! Đại tiên thỉnh thủ hạ lưu tình!”

Lúc này Đát Kỷ vừa lo vừa mừng, lo vì vốn đã thông đồng hảo cùng Hồ Hỉ Mị, muốn mượn cơ hội thỉnh tiên lần này triệu triê kê tinh vào trong cung, danh chính ngôn thuận bồi dưỡng thể lực của riêng mình, nhưng không ngờ Cổ thị lại có pháp bảo cường lực như vậy! Còn mừng là vì Hồ Hỉ Mị chẳng biết từ đâu có được bình đồng kia, xem uy lực của nó hẳn là còn cao hơn vạn hoa bào. Thoáng chốc trong lòng hồ yêu chuyển qua vài trăm chủ ý, lập tức thét chói tai: “Đại vương! Hoàng phu nhân nhất định là bị yêu ma chiếm xác rồi! Mau thỉnh đại tiên trừ yêu!”

Vạn yêu bào bị phong tác kia vận xoắn, tức khắc vỡ thành bụi phấn, lộ ra da thịt sáng trong, Cổ thị một đầu tóc đen lẳng loạn, cổ họng bị một lực đạo vô hình gắt gao bóp chặt, trợn tròn song mục, chầm chậm kéo khỏi Lộc Đài, quả thật chẳng khác nào nữ quỷ. Hồ Hỉ Mị cũng ở trên không, một tay như nhàn rỗi mà giả đẩy bình Luyện yêu, cự lực của vạn vật hóa sinh trong thiên địa vây hãm yết hầu Cổ thị “Hà hà” rung vang.

Lúc này Trụ vương đã bị dọa dẫm bán tín bán nghi, tại sao tiên nhân Cổ thị đích thân thỉnh tới lại tru sát chính mình? Nhìn lại bộ dáng kinh khủng của Cổ thị, như bị oan hồn chiếm thể xác, tình hình quỷ dị đến cực điểm.

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, đem toàn bộ lời dặn dò của Đồng tiên sinh lúc trước vớt ra sau đầu, đang muốn nhảy xuống lan can, nghĩ cách cứu viện Cổ thị thì lại bị Đồng tiên sinh sống chết đè chặt vai, quát: “Không được vọng động! Nếu ngươi dọa trĩ kê tinh chạy mất, bình Luyện yêu sẽ...”

Nếu Cổ thị chết, chồng nàng Hoàng Phi Hổ chắc chắn phản bội, chuyện này rốt cuộc không thể cứu vãn được nữa, Khương Tử Nha nhấn nhủ trong thư, lời dặn dò bên tai của Đồng tiên sinh, nếu đúng như lịch sử ghi lại, Cổ thị tất sẽ rơi lầu thân vong, Hoàng phi vì tẩu báo thù, phần nộ mắng quân sai, bị ném xuống Lặc Đài mà chết, đến lúc đấy Hoàng Phi Hổ quyết đánh đến cùng, phản bội rời Triều Ca.

Bả vai Hạo Nhiên run rẩy, mũi chua xót, muốn theo lời án binh bất động, nhưng chung quy không đành lòng nhìn Trụ vương bị lừa dối như vậy, nháy mắt cũng chẳng biết khí lực ở đâu ra, hung hăng hất bàn tay túm chặt của Đồng tiên sinh, xông vào giữa Lặc Đài, quát: “Trĩ kê tinh! Giao bình Luyện yêu đây!”

Trong nháy mắt như điện quang hỏa thạch, Trụ vương trở tay rút Thiên tử kiếm bên cột, Đát Kỷ lớn tiếng hét vang, lực hút của bình Luyện yêu trong tay Hồ Hỉ Mị cuộn cuộn không dứt, kéo Cổ thị lên giữa không trung, lại bị khách không mời mà đến xông bừa ra quát lộ thân phận, cả kinh rung tay, bình đồng phiến chuyển, Hạo Nhiên đã dùng sức mạnh của Thái Cực đồ lao đến trước mặt.

Hồ Hỉ Mị sợ đến hồn phi phách tán, bỏ chạy, Hạo Nhiên đưa tay chớp tới, nhưng lại hoàn toàn quên mất Cổ thị đã bị kéo ra rìa Lặc Đài.

Hạo Nhiên bắt Hồ Hỉ Mị, Trụ vương một kiếm nhằm thẳng vào giữa lưng Hạo Nhiên, hét: “Ngươi là ai?”

Trong loạn cục, kẻ chiến thắng sau cùng rốt cuộc cũng ra tay, Đát Kỷ vùng Khuynh thế nguyên nang ra, lẳng la vươn dài hơn mười trượng xoắn tới Cổ thị đang rút khỏi Lặc Đài, vô thanh vô tức quấn lấy cổ nàng, nháy mắt siết chặt, cứ thế chặn tiếng hét cầu cứu của Cổ thị lại.

Hạo Nhiên chỉ cảm thấy giữa lưng đau nhói, cũng không quay đầu, nhưng Thiên tử kiếm đã muốn đâm xuyên ngực mình, đành phải kiệt lực xoay người giữa không trung, tránh đi một kiếm ấy.

Trong phút chốc hai người đối mặt, Trụ thiên tử thấy rõ diện mạo Hạo Nhiên, sững sờ.

“Tên hôn quân này...” Hạo Nhiên nhẹ giọng nói, bắt chắp lợi kiếm gác bên gáy, vươn một tay, ôm cổ Trụ vương, hai mắt nhắm lại, đưa môi đến gần.

Nụ hôn tựa chuồn chuồn lướt nước, cảm giác quen thuộc như điện giật truyền khắp toàn thân thiên tử.

Ngay sau đó, Trụ vương trở tay thu kiếm, ôm lấy Hạo Nhiên, hai người cùng nhau rơi xuống từ độ cao hơn mười trượng.

Hai tay đang nắm trên cổ của Cổ thị vô lực buông xuống, khí tuyệt, cái cổ trắng nõn bị Khuynh thế nguyên nang ghì chặt, thân thể mềm mại gần như lơ lửng đưa dọc theo Lặc Đài.

Thái Cực đồ hóa khai, Trụ vương cảm thấy trước mặt chợt lóe, thân đã ở trên tầng cao nhất của Lặc Đài. Đát Kỷ thu Khuynh thế nguyên nang, dưới đài truyền lên tiếng thì thào rơi trầm muộn.

“Phu nhân Vũ Thành vương rơi lầu rồi_____!” Phương xa tiếng kêu la hoảng hốt của cung nhân truyền lại.

Trụ vương hãy còn ngơ ngẩn hồi tưởng lại độ ấm mang theo chút lệ ngân mẩn mẩn bên môi.

Tờ mờ sáng, phía chân trời tỏa ánh bạch, trong cung loạn thành một đoàn, tiếng cung nữ hoảng hốt la hét mơ hồ từ dưới Lặc Đài truyền lại, Hoàng phi hét gào phá vỡ màn đêm, trong vương cung hỗn loạn, không ai bận tâm đến hai người đang ngồi dựa lưng vào tường cung ngoài ngoảnh môn nữa.

“Ngươi nếu đã muốn cứu thê tử Vũ Thành vương, tại sao lúc đó bỏ hồ đồ? Thứ nên đoạn thì lại không thể đoạn, uống phỉ tự hại chính mình, bình Luyện yêu đã trong tầm tay, ngươi ngay tại thời khắc quyết định, lại ngoảnh đầu nhìn hôn quân kia...”

“Câm miệng!” Hạo Nhiên trong lòng phiền muộn, mắng thẳng.

Đồng tiên sinh cũng nổi giận: “Người mà còn hành sự như thế, ta sẽ không thèm quan tâm người luôn!” Nói xong xoay vai Hạo Nhiên, muốn xem xét miệng vết thương bị Trụ vương đâm xuyên giữa lưng hắn.

Hạo Nhiên thở ra một hơi thật dài, không nói chuyện với Đồng tiên sinh nữa, hốt một nắm bụi đất dưới cung tường, trở tay đè lên lưng, đi vào ngọ môn.

Đồng tiên sinh vội vã đuổi theo, kéo Hạo Nhiên lại, hai người núp bên ngoài thiên điện, chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn xông tới, Hoàng Phi Hổ nhận được tin báo, hai mắt đỏ bừng, tấn công cho ngựa lâm quân người ngã ngựa đổ, giết vào ngọ môn. Quát lớn “Hôn quân! Thê tử ta đâu!”

Vũ Thành vương hung hăng ném trường kích trong tay, trường kích bay về hướng kim la trước điện, phát ra tiếng chói tai, kích ấy đã đem kim la xuyên lên mặt tường, hai đội ngựa lâm quân từ ngoài ngọ môn đánh úp vào, bao vây Hoàng Phi Hổ và thuộc hạ của hắn vào một chỗ.

“Ta bỏ không được” Hạo Nhiên nhìn thiên tử trước điện, trong mắt thiên tử đầy đặc tơ máu, im lặng không lên tiếng.

Hoàng Phi Hổ dùng hết khí lực toàn thân quát to: “Hôn quân! Cha ta Hoàng Cỗn vì người trấn thủ Giới Bài quan! Huấn luyện binh sĩ, chưa từng được ngon giấc! Muội ta nhập cung làm phi, chịu đựng người luôn phiến lạnh nhạt, không oán một lời! Ta vì người nam chống man di, đông dẹp hải khấu!”

“Người quân khi thần thê*...” [*ức hiếp vợ thần tử]

“Phi Hổ!” Trụ vương giận dữ: “Ta đối với thê tử người chưa từng có nửa phần tư tưởng không an phận...”

“Hôn quân!” Hoàng Phi Hổ mắng to: “Thê tử ta bị người lột sạch y bào, chết thảm dưới Lộc Đài, chuyện đã đến nước này, người còn muốn lừa ai!”

“Hôn quân hoang *** vô đạo! Xã tắc Thành Thang người là nhờ vào ai! Uống phỉ ta từ nhỏ cùng người đồng xuất nhất sự, cứ giết chết ta đi! Cả nhà Hoàng gia ta trung liệt! Đều phải chết dưới tay hôn quân người!” Tâm tình Hoàng Phi Hổ không thể tự khống chế được nữa, đưa tay đoạt lấy cương sóc của thân tín, giết tới Ân thiên tử trước điện.

“Phi Hổ! Người bình tĩnh! Tin ta!” Trụ vương lách mình né một kích của Hoàng Phi Hổ, quát: “Đừng vội động thủ! Nghe ta giải thích!”

Hạo Nhiên trầm giọng hỏi: “Người cảm thấy, như vậy công bằng sao?”

Đồng tiên sinh chậm rãi thở dài, nhìn lại trước Cửu Gian điện, Hoàng Phi Hổ đã ném cương sóc, phi thân nhào tới, một tay bóp cổ họng Trụ vương, hai người từ trên mấy chục bậc thang lăn xuống.

“Nghe ta nói! Phi Hổ!” Trụ vương hung hăng đẩy Hoàng Phi Hổ ra, thở dốc mấy tiếng, đón lấy kiếm thị vệ đưa qua, “Bất Vũ Thành vương lại!”

“Ai dám bắt ta!” Vũ Thành vương bị quân sĩ tiến lên bao vây, càng kéo càng xa, giãy dụa không ngừng. Ngưỡng thiên gầm thét, trên trán nổi gân xanh:

“A a a_____!”

Hoàng Phi Hổ mãnh liệt vùng vẫy khỏi hộ vệ, chủ thủ trong tay nhắm về phía Trụ vương, Trụ vương nhảy mất rút kiếm, vung, ngáng đầu, Thiên tử kiếm nghênh đón trực diện chủ thủ!

Mắt thấy hai người muốn đồng quy vu tận, giữa trận im bất vô thanh chợt xuất hiện một người.

Tay phải Hạo Nhiên bắt lấy mũi kiếm thiên tử, tay trái ngăn chặn chủ thủ của Hoàng Phi Hổ, Thái Cực đồ tỏa hào quang, phù văn lưỡng nghi xoay tròn.

Đồng tử Hoàng Phi Hổ đột nhiên co rúc lại, nhận ra vị Ti mặc mình từng tận mắt chứng kiến chết trước ngọ môn.

“Là người...”

Hạo Nhiên cau mày, hô hấp thật sâu, thân hình chấn động, “Đương” một tiếng vang dội, sóng âm lan đến, đẩy Hoàng Phi Hổ và Trụ vương bay mạnh ra ngoài!

Đồng tiên sinh một tay bắt lấy Hạo Nhiên, tay kia nín cổ áo Hoàng Phi Hổ, xa xa bay khỏi Triều Ca, sau lưng lại có một cổ khí thế cực cường áp tới.

Hạo Nhiên thở muốn không lên, nói: “Kia là ai...”

Đồng tiên sinh thấy không cách nào trốn được nữa, chậm rãi hạ xuống đất, Ân Phá Bại suất lĩnh hơn vạn ngự lâm quân truy ra ngoại thành, nơi ngoạ môn lại có một tiếng rống giận, như tình thiên phích lịch nổ vang.

“Kẻ bạo gan nào! Dám giương oai dưới chân thiên tử!”

Đồng tiên sinh trầm ngâm chốc lát, nói: “Các người đi trước” Chợt vươn một tay, ***g bàn tay ép xuống, tức khắc mấy trăm binh sĩ xông tới người ngã ngựa đổ, té thành một đoàn, Hoàng Phi Hổ thấy thế vội tiến lên kéo một con chiến mã lại, đỡ Hạo Nhiên lên lưng ngựa.

Đồng tiên sinh nói: “Ta ở đây ngăn Văn Trọng, Phi Hổ mang Đông Hoàng chuông đi về phía Tây”

Hoàng Phi Hổ vốn một lòng tìm chết, không ngờ tìm được sinh cơ, chẳng còn nảy sinh ý niệm tự tuyệt nữa, đang muốn xuất ngôn thì Đồng tiên sinh đã đề lên đùi ngựa, chiến mã chở hai người Hoàng Phi Hổ và Hạo Nhiên phi như bay, tiêu thất vào cuối bình nguyên.

Hoàng Phi Hổ che chở Hạo Nhiên chạy ra ngoại thành, bên trong thành vấy xuất tiên ảnh như đại dương cuộn cuộn, biển roi cuốn tới một con tuần mã đang phi điên cuồng trên đồng hoang mờ mịt, khí thế to lớn đến cực điểm, chỉ thấy trong mắt đều là kim quang hỗn loạn, Hoàng Phi Hổ mạnh mẽ giục cương ngựa, sát khí vừa chạm vào sống lưng, một roi quất ngang, vượt xa hơn mười dặm, hung hăng đánh trúng bả vai Hoàng Phi Hổ!

Nháy mắt gương hộ tâm* sau lưng Vũ Thành vương bị một roi này đánh vỡ tan tành, phun ra một ngụm tiên huyết, gục trên người Hạo Nhiên. [*miếng bảo hộ phần lưng và ngực trên trang phục tướng sĩ, xem hình minh họa bên dưới]

Văn Trọng truy ra ngoại thành, tọa kỵ hắc kỳ lân dưới khổ lộ lưng giữa không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Thành vương chạy vào rừng cây, trở tay vung roi, đang muốn quất thư hùng kim tiên lần nữa thì sắc mặt biến đổi.

Thanh âm cực khẽ truyền lại.

“Này thiên địa giả, vạn vật chi lữ quán, quang âm giả, bách đại chi lữ khách...”

Văn Trọng kinh hãi ngẩn đầu, nhưng tìm không được giọng nam tử đến từ đâu, không khí quanh người đột nhiên ngưng trọng như thực thể, hơi thở tắc nghẽn, biển kim tiên bị phá vỡ, chỉ cảm thấy thân thể nặng gấp trăm lần, cả người lẫn tọa kỵ bị nhấn mạnh xuống đất. “Ầm” một tiếng, dè tường thành Triều Ca sập thành một cái động to!

“Tự cổ người làm sự, chẳng những bao che khuyết điểm, mà còn thiên vị nữa...” Giọng nói cực nhẹ kia vẫn chầm biếm trong không trung, rồi dần dần không còn nghe thấy.

CHÚ GIẢI:

— Gương hộ tâm:

22. Chương 22: Ma Gia Tứ Tướng

Lại nói Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ và Hạo Nhiên một mạch chạy khỏi Triều Ca, trên lưng chịu một roi của Văn Trọng, lập tức bất tỉnh. Một ngày sau ngũ sắc thần ngư lo lắng cho chủ, tự ý đuổi theo. Hạo

Nhiên lúc này cũng không biết mình đang ở nơi nào, đỡ Hoàng Phi Hổ lên lưng thần ngư, liều mạng trốn chạy theo phương hướng mặt trời lặn.

Còn Đồng tiên sinh giống như đã tan biến, nhưng đã quen biết Văn Trọng, đoán chừng đạo hạnh không chênh lệch bao nhiêu, nếu nói lúc này hắn đang mang diện cụ, theo sau đuôi thần ngư, cũng rất có khả năng.

Lúc xế chiều, Hạo Nhiên đốt một đồng lửa giữa núi rừng, để Hoàng Phi Hổ nghỉ ngơi, rót chân khí vào đan điền Vũ Thành vương, giúp hắn khôi phục thương thế. Chẳng biết tại sao tiếng chuông vang trước Cửu gian điện kia lại hao mất chín thành tiên thiên chân khí trong cơ thể mình, lúc này thúc giục chốc lát mà đã mồ hôi ròng ròng, không chịu nổi.

Hoàng Phi Hổ rên rỉ một tiếng, chuyển tỉnh, nhìn Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên biết thế muội Hoàng Phi Hổ đã chết, rời bỏ quân vương, phản bội sư môn, hiện giờ nhất định là cảm xúc ngổn ngang trăm bề, sợ Phi Hổ nảy sinh tử niệm, liền ôm ngồi ngồi bên cạnh hắn.

Nhưng Phi Hổ chỉ kinh ngạc nhìn Hạo Nhiên, người sau tỉnh ngộ, thì ra Vũ Thành vương nghĩ mình là quỷ hồn, bèn cười đáp: “Hạo Nhiên vốn đã chết, Thái thượng Đạo Đức Thiên Tôn thương ta sứ mệnh thâm trọng, đã trọng tổ xác thịt cho ta”

Phi Hổ gật gật đầu, Hạo Nhiên không nói chuyện nữa, chốc lát sau, Vũ Thành vương đường đường một đại nam nhân mà lại bị thương khôn xiết, nước mắt trào lên. Khóc chừng nửa canh giờ, khóc đến khàn giọng, tiếng khóc của nam nhân ấy khiến người nghe chua xót trong lòng. Rất lâu sau bị ý người ngoài, Vũ Thành vương mới hồi thần lại, khàn khàn hỏi: “Đài phong thần ở đâu?”

Ngàn tính vạn tính, cũng không ngờ Vũ Thành vương vừa mở miệng đã hỏi câu này, Hạo Nhiên ngây ngốc, mới đáp: “Đài phong thần ở hậu sơn phía đông Côn Lôn”

Vũ Thành vương lại hỏi: “Người có biết hôn quân xuống tay với thế tử ta như thế nào không?”

Hạo Nhiên không muốn trả lời nhất chính là chuyện này. Trước khi Phi Hổ tỉnh, trong lòng mình đã chuyển qua vô số kế sách, vạn nhất Vũ Thành vương yêu cầu mình nói ra chân tướng thì phải làm sao mới tốt? Nếu nói thẳng sự tình, rằng Cổ thị chẳng phải bị Trụ vương *** loạn mà chết, Hoàng Phi Hổ nhất định sẽ tính ngộ oan uống thiên tử, một khi quay đầu hỏi Triều Ca, kế hoạch chiêu lãm Hoàng Phi Hổ của Khương Tử Nha tức khắc sẽ hóa thành bọt nước. Nhưng nếu bịa đặt dối lừa, thì thật sự rất bất công với Trụ vương và Phi Hổ, trong lúc nhất thời Hạo Nhiên đau đầu vô cùng, trầm ngâm nửa ngày rồi đáp:

“Hiện giờ ta không thể nói. Đợi người đến Tây Kỳ, Khương Thượng sẽ giải thích nghi hoặc cho người”

Hoàng Phi Hổ nghe vào tai, lại cho rằng Hạo Nhiên đã ngầm thừa nhận chuyện này, đỏ mắt nói: “Canh năm đêm qua, nàng quỷ hồn hiển linh, nói đã bỏ mình, chạy đến đài phong thần”

“Đài phong thần?” Hạo Nhiên nhớ tới câu hỏi lúc này của Phi Hổ, nói: “Nàng được phong thần rồi?”

Phi Hổ nghi vấn chùng chắt, người mang diện cụ kia là ai, đài phong thần có tác dụng gì, chân tướng Cổ thị bỏ mình, nhưng Hạo Nhiên cứ khẳng khẳng không trả lời vấn đề nào, đành phải gác lại, đợi sau khi thoát ly hiểm cảnh rồi tính sau vậy.

Tờ mờ sáng, hai người đồng tọa nhất kỵ rời rừng cây, một đường hướng tây.

Không ngờ đi được nửa đường, sau lưng lại có tiếng vó ngựa ầm ầm truyền lại, Hạo Nhiên chưa phục hồi chân khí, Phi Hổ mang thương trên người, mắt thấy phương xa người nọ đơn thương độc mã đuổi theo, không phải quân lính tróc nã, lập tức Hạo Nhiên ghì ngừng ngựa sắc thần ngư, đứng trên bình nguyên, từ xa đối mặt cùng kỵ binh kia.

“Hoàng Phi Hổ, dừng bước!”

Hạo Nhiên vừa nghe tiếng này, tung mình hạ kỵ, khó có thể tin mà nhìn chằm chằm phía xa kia, đi vài bước, hơi hơi thở dốc, định thần nhìn người nọ.

Trên bình nguyên hoang phong như đao, ánh rạng đông rải khắp vùng đất, khuất lấp thân ảnh cô độc đứng giữa đồng hoang.

Trong mắt Trụ vương giăng kín tơ máu, mệt mỏi vô cùng, có vẻ là từ Triều Ca đi gấp cả đêm mà tới, cuối cùng chặn đứng Hoàng Phi Hổ và Hạo Nhiên tại nơi này.

Trụ vương cũng không hạ mã, từ xa nói: “Hoàng Phi Hổ, Cô và người từ nhỏ tình như thủ túc. Hết thấy những gì Hoàng gia người làm vì Cô và Thành Thang này, Cô chưa từng dám quên”

Hạo Nhiên chợt quay đầu, lại thấy Hoàng Phi Hổ cười trên lưng thần ngư, chỉ lẳng lẳng lắng nghe giọng nói hùng hậu của thiên tử vang vọng khắp vùng hoang vu.

“Ân Thụ Đức cả đời hành sự, đường đường chính chính, nam nhi thất xích, lấy tín lập thiên địa; Cô chưa từng lừa dối người, thê tử người rơi lầu mà chết, thực sự có nội tình”

“Thiên tử hành sự, vốn không cần khai báo với thần tử, nhưng người không phải bề tôi, người là huynh đệ của Cô. Đến đây Cô đã ngôn tẫn, người cứ đi Tây Kỳ, ngày sau hai quân giao chiến, nếu vẫn cố chấp bất linh, đầu Cô, chờ người tới lấy”

“Huynh đệ, bảo trọng” Trụ vương trầm thanh nói xong câu cuối cùng rồi quay đầu ngựa lại.

Hoàng Phi Hổ tràn ngập bị thống bị lời này kích động, khó khống chế được nữa, thất thanh hét: “Hôn quân! Người thất tín bội bạc! Hoang ngôn lừa dối! Chuyện Khương hậu Mai Bá! Cái chết của Tỷ Can! Thế nhân này đã bị người gieo rắc bao nhiêu dối lừa! Giờ phút này còn tới đây làm bộ làm tịch_____!”

“Đừng nói nữa!” Hạo Nhiên quát Hoàng Phi Hổ.

Thân ảnh Trụ vương mệt mỏi trong ánh ban mai, chỉ có Hạo Nhiên biết, lúc này nội tâm thiên tử đã đau đớn đến cực điểm.

Hắn không giải thích nữa, cô đơn chiếc bóng mờ mịt đi về phía Đông trong ánh ban mai, chấm đen nhỏ ấy càng lúc càng xa, cuối cùng không còn thấy nữa.

Hạo Nhiên và Hoàng Phi Hổ lại đi một ngày, đến trước Đồng quan, ngũ sắc thần ngư cất vó đằng không, Hạo Nhiên đưa mắt nhìn núi non trùng điệp rừng cây xanh mướt dưới chân, nhớ tới khúc hát của Trương Dưỡng Hạo người Nguyên ở hậu thế: “Núi non tụ hội, ba đào phần nộ, trong ngoài sông núi Đồng quan nộ. Đồng quan quả nhiên bất phụ thịnh danh”

Thương thế của Hoàng Phi Hổ đã chuyển hảo lên ít nhiều, lướt qua bầu trời Đồng quan, Trần Đồng cũng nhận được quân thư Triều Ca, chờ trước cửa ải đã lâu, hỏa long tiêu rời tay ném ra, thoáng chốc gần ngàn mẫu đất vuông bùng thành biển lửa, Hạo Nhiên vô kể, đành phải hợp lực thôi động Thái Cực đồ, trong nháy mắt đưa Hoàng Phi Hổ ra ngoài trăm bước, còn mình thì đơn thân xông vào Trần Đồng, kỳ vọng có thể ngăn cản chốc lát.

Pháp bảo liệt diễm hùng hực, lại kèm theo tam vị chân hỏa, Hạo Nhiên tay không bắt lấy, nắm hỏa long tiêu trong tay, lòng bàn tay bị thiêu đến da tróc thịt bong, Trần Đồng mấy lần giục pháp bảo, không thấy bay về, lại nghe leng keng một tiếng, Hạo Nhiên buông tiêu, hai đoạn pháp bảo kia đã bị phá vỡ hỏa khí, trở thành sắt vụn.

Na Tra chờ ngoài Đồng quan đã lâu, thấy Hạo Nhiên tới, lập tức vòng càn khôn rời tay, triển khai toàn bộ hỏa lực của hồng anh thương, tức khắc oanh Trần Đồng nát vụn. Thủ quân quan nội sợ hãi đóng cửa bất chiến, Hạo Nhiên nhin đau hét lên với Na Tra: “Đi!” Ngay sau đó theo đuôi Hoàng Phi Hổ tiến về phía Giai Mộng quan.

“Người hồng rồi” Na Tra vẫn diện vô biểu tình nói, Hạo Nhiên dờ khóc dờ cười, tiếp nhận nửa đoạn áo choàng Phi Hổ xé xuống, quần kỹ hai tay, rút cuộc thở phào một cái, thâm nghĩ tụ họp cùng Tam thái tử bư hân này, hệ số an toàn cũng đại đại gia tăng.

Không ngờ Na Tra lại chỉ đằng xa, nói: “Bọn họ cũng đang chờ người”

Hạo Nhiên nhìn theo hướng Na Tra chỉ thì thấy giữa không trung có hai người đang lơ lửng.

Người bên trái mặc một cái jacket mở khuy áo, lộ ra ***g ngực cường tráng, hai tay khoanh trước ngực, bên hông thắt lưng giắt một chuỗi kiếm ngắn ngắn.

Còn người bên phải không hề nhìn thẳng Hạo Nhiên, vận đạo bào thắt kỹ đến cổ áo, tay áo rộng tung bay, ngồi vắt ngang trên thân một con linh thú.

Nam tử mặc jacket kia nói: “Thanh Phong sơn Tử Dương động, đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức chân quân, Hoàng Thiên Hóa. Người tới xưng danh”

Vũ Thành vương chấn động, trầm giọng nói: “Chính là Thiên Hóa hài nhi của ta?”

Nhưng Hoàng Thiên Hóa không đi qua, chỉ nghi hoặc nói: “Đúng vậy, mẫu thân ở đâu? Đệ ta Thiên Tường ở đâu? Tổ phụ ở đâu? Phụ thân, từ biệt mười năm, tại sao sa sút đến bước này?”

Hoàng Phi Hổ bị đụng chạm trước mặt, nhưng không tức giận, chỉ thở dài: “Thiên Hóa, lúc ngươi tu đạo tại Côn Lôn, mẫu thân ngươi bị hôn quân bức tử, vì phụ vội vã chạy khỏi Triều Ca, Thiên Tường một thân một mình lưu lại nội thành, chắc hẳn...”

Hoàng Thiên Hóa như trong sấm rền, nửa ngày sau mới hồi thần lại, quát Vũ Thành vương: “Mẫu thân chết rồi! Ngươi vứt Thiên Tường mới mười hai tuổi lại nội thành!”

“Đủ rồi!” Hạo Nhiên hít một hơi, quát lớn: “Cẩn thận!”

Trong nháy mắt Hoàng Thiên Hóa chỉ cảm thấy hoa mắt, Hạo Nhiên vô thanh vô tức xuất hiện, nhân ảnh trước mặt chợt lóe, rồi lại chợt lóe, không còn bóng dáng.

Ngay sau đó một trận đại lực truyền tới sau lưng, thân hình nam tử hung hăng đâm vào lưng mình, Hoàng Thiên Hóa chuyển thân, tiếp được Hạo Nhiên té xuống trước mặt.

Sau khi Hạo Nhiên đỡ chiêu giúp Hoàng Thiên Hóa, người mặc đạo bào nợ mới hét lên: “Đánh lên!”

Kể đánh lên một kích bất đắc thủ, lập tức thối lui, trước Giai Mộng quan đã nhiều thêm bốn người.

“Vũ Thành vương, Hoàng Thiên Hóa, Na Tra...” Cự tán* âm dương nhị sắc vừa thu, xuất hiện gương mặt tái nhợt của Ma Lễ Hồng: “Dương Tiễn, người còn lại là ai?” [*chiếc ô khổng lồ]

Ma Lễ Hồng cười quái dị nói: “Tiểu tử căn Hồn nguyên tán của ta trước giờ chưa từng thấy qua, xưng danh ra, nếu là người trong Tiệt giáo, Ma gia tứ huynh đệ bọn ta sẽ tha cho ngươi một mạng”

Ma Lễ Hồng: pháp bảo Hồn nguyên tán, lúc khung tán thu hẹp có thể làm lưỡi đao sắc bén, lúc mặt tán xòe ra thì có thể làm cường thuẫn.

Ma Lễ Thanh: pháp bảo Thanh vân kiếm, kiếm ảnh trùng điệp, nhất hóa thiên vạn, thiên vạn quy nhất.

Ma Lễ Hải: pháp bảo Hắc tỳ bà, thất huyền cửu âm, lúc tấu lên có thể mê hoặc tâm trí người.

Ma Lễ Thọ: pháp bảo Hoa hồ điều*, có thể lớn có thể nhỏ, tùy ý biến ảo, có miệng thú khổng lồ cắn nuốt vật sống, trong cơ thể có axit mạnh. [*chồn]

Dương Tiễn: đạo hiệu Thanh Nguyên, pháp bảo Tam tiêm lưỡng nhận kích*, Hạo Thiên khuyến. Đồ đệ của Ngọc Đỉnh chân nhân Ngọc Tuyền sơn Kim Hà động. [*xem hình minh họa bên dưới]

Trong lòng Hạo Nhiên xẹt qua vài tên người, xem ra Ma gia tứ tướng Giai Mộng quan là nhân vật cực khó đối phó, phe mình hai người thụ thương, Vũ Thành vương lại là phạm nhân, tuyệt đối không thể tùy tiện hành sự. Tiên nhân xuất hiện cùng Hoàng Thiên Hóa là Thanh Nguyên Diệu Đạo Dương Tiễn? Từng nghe Khương Tử Nha đề cập qua, Dương Tiễn là một trong tam đại tiên tài đạo sĩ tiên giới Côn Lôn, sư phụ là Ngọc Đỉnh chân nhân từng bị mình đại đại đắc tội.

Hạo Nhiên đoán không sai chút nào, đạo sĩ trẻ tuổi đó chính là Dương Tiễn, Ma Lễ Hồng không coi mình vào đâu mà đánh lên, mặt mũi vô cùng khó chịu, lập tức không quan tâm chuyện khác nữa, pháp bảo Tam tiêm lưỡng nhận kích lóe sáng, phóng vào Ma Lễ Hồng!

Hạo Nhiên vội quát: “Không được vọng động! Bảo vệ Vũ Thành vương mới quan trọng! Quay lại!”

Dương Tiễn nào để ý tới hạng người vô danh, tam tiêm kích xoay tròn huy xuất, chỉ nghe Hoàng Thiên Hóa lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Ngươi đi chiêu cổ phụ thân” Rồi trở tay ném Hạo Nhiên xuống đất, rút chuôi kiếm bên hông ra, gia nhập chiến đoàn.

Na Tra thắc mắc: “Giờ làm sao?”

Hạo Nhiên cũng đau đầu vô cùng, chỉ thấy trong chiến trường Ma Lễ Thanh đối Hoàng Thiên Hóa, Ma Lễ Thọ đối Dương Tiễn, đánh loạn xà ngầu, còn Ma Lễ Hồng đứng chấp tay, hừ hừ chỉ qua bọn hắc bên này, âm thanh Hắc tỷ bà chọt vang, Hạo Nhiên biến sắc, chưa kịp an bài, Na Tra đã ra nghênh đón.

Vốn nghĩ phe mình có hai tên sinh lực quân trợ uy, muốn an toàn tới Tây Kỳ không khó, ai ngờ hai tên này lại hoàn toàn không thèm nghe theo chủ ý mình, mới nói được ba câu, trong trận liền loạn thành một đoàn. Lại thấy Ma Lễ Hải bỏ qua Na Tra, lao vào Vũ Thành vương, Hạo Nhiên đành phải cản răng ngăn chặn Ma Lễ Hải.

Đầu tiên là Linh Châu Tử chuyển sinh Na Tra, sau lại là vật đứng đầu thái cổ thập thần khí, Hạo Nhiên và Na Tra vốn chẳng phải người, đây cũng là nguyên do Ma Lễ Hải không dám giao chiến cùng Na Tra, bèn hướng qua Hạo Nhiên, ai ngờ thiếu niên này cũng không bị âm luật quấy nhiễu, rốt cuộc là tại sao?

Hạo Nhiên vốn đã thoát lực, hai tay chưa kịp phục hồi, chưởng đao chém tới, đau thấu nội tâm, Ma Lễ Hải lão đảo giữa không trung, khó khăn xoay người lại, liều mạng níu, thất huyền Hắc tỷ bà đứt rời, không trung bay ra mấy đạo hư tuyến, cuốn lấy Hạo Nhiên.

Sau khi chế trụ thiếu niên này, Ma Lễ Hải mới hơi định thần, một tay nâng Hắc tỷ bà, gảy động bảy dây đàn đứt, kéo căng thân thể Hạo Nhiên, đang muốn dùng lực xé, phân thân hắc thì lại thấy khóe miệng Hạo Nhiên khẽ nhếch.

“Người cười cái gì?” Ma Lễ Hải chế giễu.

Hạo Nhiên không nói, hít sâu, thân hình chấn động, “Đương” một tiếng, trong nháy mắt cộng hưởng lan truyền, thất huyền run lên, Hắc tỷ bà vỡ thành phần vụn, Hạo Nhiên cùng Ma Lễ Hải đồng thời hét lớn, một người rơi trên mặt đất, người còn lại bị cự lực đè ép, miệng phun tiên huyết bay ra xa.

Ma Lễ Thanh rung mạnh bản mệnh pháp bảo, vẩy xuất vô số kiếm ảnh, hừ hừ thực thực, không biết phương nào mới là kiếm phong chân chính, trong hiểm cảnh, do thiên tính, Hoàng Thiên Hóa càng chiến càng hăng, hoàn toàn bất chấp toàn thân đầm máu, hung hăng đâm vào người Ma Lễ Thanh.

Ma Lễ Thanh cười lạnh nói: “Đây chính là Mạc Tà bảo kiếm ư? Nằm trong tay người thật phí của trời”

Hoàng Thiên Hóa giận dữ, chớp mắt Thanh vân kiếm sắc nhọn nhiều vô số kể, đan xen khắp nơi trên người, toàn thân đầy vết thương, nhưng trước mặt người hung hãn không sợ chết này, Ma Lễ Thanh lần đầu e sợ, đang muốn rút thân thoái lui thì Hoàng Thiên Hóa đã dò xét đến khoảng trống giữa hai kiếm, Mạc Tà kiếm hóa thành một cột sáng, tước ngang qua, Ma Lễ Thanh rống lớn một tiếng, cổ tay nổi lên pháp bảo đã bị vót xuống một lượt!

“Chạy đi đâu!” Na Tra thấy Ma Lễ Hồng muốn chuyển đầu tương cứu, liền đập phong hỏa luân, truy cùng đuổi tận.

Thủ lĩnh Ma gia giữ khai Hồn thiên tán, ngăn chặn liệt diễm Hồng anh thương tập kích, Ma Lễ Hồng đưa tay bắt lấy Ma Lễ Thanh, Na Tra nỗ lực hét lớn, hai tay dốc hết sức ném vòng càn khôn.

“Đừng truy nữa!” Hạo Nhiên đề khí quát, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, Hoàng Thiên Hóa cả người phun huyết, từ trên cao té xuống.

Nhưng tại một đầu khác của chiến trường, Dương Tiễn đang đánh đến say sưa, há có thể để người chạy trốn? Lập tức mặc kệ thương thể đồng bạn, thúc giục Hạo thiên khuyến đuổi sát theo Ma Lễ Thọ.

Na Tra ngừng bước, như nghi hoặc, cuối cùng vẫn giương hồn thiên lăng, quay đầu bay về phía Hạo Nhiên. Một tay đỡ dưới sườn Hạo Nhiên, Hạo Nhiên loạng choạng đi qua Hoàng Thiên Hóa, lúc cúi đầu xem xét thương thể hắc thì từ Giai Mộng quan truyền đến một tiếng vang thật lớn. Có lẽ Dương Tiễn đuổi kịp rồi.

Nhưng tiếng nổ lớn kia chẳng phải âm thanh Dương Tiễn giết ai, Hạo Nhiên một tay đè phúc bộ Hoàng Thiên Hóa, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người như pháo đạn bắn mà đến, ngã mạnh xuống đất, không biết sống chết.

“Ai vậy, là Dương Tiễn?” Hạo Nhiên vội chuyển thân nói: “Na Tra, mang hắc qua đây”

Nơi Giai Mộng quan vang lên một tiếng kêu bén nhọn, chấn đến màng nhĩ bốn người đau nhức.

Một con quái điểu toàn thân tỏa sáng, bốn đầu ba chân, mỏ há lớn, lao vào đám người trong quan!

“Dương Tiễn!” Hạo Nhiên gom chút khí lực sau cùng, dùng Thái Cực đồ nhảy vọt không gian, túm lấy cổ áo Dương Tiễn, lần nữa lướt ngang, móng vuốt sắc nhọn của cự điểu kia trảo xuống, sượt qua xé đi nửa đoạn đạo bào Dương Tiễn, nhém chút đã xả Thanh Nguyên Diệu Đạo thành hai khúc rồi!

“Đó là...Nguyên hình của Ma gia tứ tướng?” Hạo Nhiên hao hết toàn lực, ngã xuống thật xa, thấy quái điểu bốn đầu kia tàn bạo hung hãn, cái đầu khổng lồ nhắm về phía ngực mình, bèn dùng lực đẩy Dương Tiễn ra, nhìn ra sau đầu cự điểu, một người lơ lửng trên trời cao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Người nọ thanh bào tung bay, bên hông đeo một thanh trường kiếm, trên mặt mang quỹ diện đỏ thẫm, rốt cuộc Đồng tiên sinh cũng đuổi tới rồi.

Đó là lần đầu Hạo Nhiên chứng kiến Đồng tiên sinh xuất thủ, chỉ thấy giữa không trung nam tử cầm trường kiếm trong tay, kiếm chưa tuốt khỏi vỏ, trên vỏ kiếm vẫn còn khắc đầy hoa văn cổ xưa.

Đồng tiên sinh dùng kiếm ấy tiện tay vung về phía quái điểu, thần binh tuy chưa rời vỏ, nhưng đã chém rớt một đầu của hung thú kia!

Đồng tử Hạo Nhiên co rút, khó có thể tin nhìn đầu điểu bay xuống, ầm ầm kéo dài gần mười bước, trên mặt đất xuất hiện một rãnh sâu.

Vắt ngang chừng mười trượng, khe rãnh sâu không thấy đáy. Lực vung của vỏ lãn kiếm lại có thể mạnh như vậy!

Quái điểu ngưỡng thiên kêu vang, vỗ đôi cánh khổng lồ như cổng thành chuyển thân, đang muốn bỏ về phía Đồng tiên sinh thì trước mặt lại tới một kiếm.

Một kiếm này chém nó thành hai khúc, trong tiếng nổ rung trời, quái vật do Ma gia tứ tướng hợp thể nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn, rơi lả tả trên bình nguyên!

Đồng tiên sinh xoay người tiêu thất nơi chân trời!

CHÚ GIẢI:

__ Tam tiêm lưỡng nhận kích:

23. Chương 23: Văn Vương Quy Thiên

Vương cung Triều Ca.

“Báo_____!” Ngoài ngọ môn quân báo trình vào, khoái mã chạy băng băng một mạch đến trước cửa Thọ Tiên cung.

“Hai phản nghịch Vũ Thành vương Hoàng Phi Hổ, Ti mặc Hạo Nhiên chém tướng trấn thủ Đồng quan Trần Đồng, phá Ma gia tứ tướng Giai Đồng quan, hiện đã tiến vào Kỳ Sơn...”

“Chậm đã” Trụ vương buông tấu chương, “Ti mặc Hạo Nhiên?” Nhân thần mê ly, như nhớ tới chuyện gì.

Đất Kỳ thăm cả kinh, vội đánh lạc hướng, cười nói: “Văn thái sư chinh chiến nhiều vô kể, lại là sư phụ Hoàng Phi Hổ, muốn truy bắt Vũ Thành vương...”

“Báo_____!” Ngoài ngọ môn lại có một con tuần mã phi nước đại tới cửa Thọ Tiên cung, quân sĩ trên ngựa tung mình quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Đông Hải Bình Linh vương tạo phản! Văn thái sư đã tới ngoại thành điểm binh!”

Lần này ngay cả Đất Kỷ cũng ngồi không yên, trộm nhìn sắc mặt thiên tử thì thấy Trụ vương bắt lộ hỉ nộ, chỉ trầm giọng nói: “Văn thái sư lại muốn xuất chinh?”

“Dạ” Binh sĩ kia đáp: “Thái sư thỉnh đại vương không cần lo lắng. Đại Thái sư trở về Triều Ca, tất sẽ thượng quy thiên tử, hạ thanh triều đình!”

Thân thể mềm mại của Đất Kỷ chấn động, hít một hơi lạnh khí, đang muốn lên tiếng, Trụ vương đã vẫy lui truyền lệnh binh kia, thu hồi tấu chương, nói: “Truyền Phí Trọng, Vũ Hồn, Trương Quế Phương”

Đất Kỷ không hiểu, nói: “Đại vương?”

Trụ vương không đáp, bỏ Đất Kỷ lại Thọ Tiên cung, sải bước ra ngoài điện, đôi mắt nhìn về phương tây. Đất Kỷ vài bước đuổi theo, cấp thiết hỏi: “Đại vương không thể hành động theo cảm tính”

Trụ vương lắc đầu nói: “Người không hiểu, từ nhỏ Cô và Phi Hổ tình như thủ túc, nút kết này, phải tự tay cởi bỏ”

Đất Kỷ nhíu mày: “Đại vương, xin nghe thần thiếp một lời, Văn thái sư sắp xuất binh, trong triều không ai trấn thủ, thiên tử can hệ giang sơn mệnh mạch, tuyệt không thể lấy thân mạo hiểm!”

“Câm miệng!” Trụ vương phẫn nộ: “Tô Đất Kỷ, Cô vốn tưởng rằng hiểu Cô chỉ có mình người, nếu là Hạo...”

Đất Kỷ và Trụ vương đồng thời sững sốt.

Tô Đất Kỷ cắn môi dưới, cắn mạnh đến nỗi đôi môi đỏ muốn xuất huyết, hồi lâu sau mới nói: “Nếu đã như vậy, thỉnh đại vương cứ làm chuyện mình muốn đi” Nói xong lưu lại Trụ vương đứng trước cung, một mạch trở về tháp, cúi đầu khóc nức nở.

Trụ vương dằng dặc mở miệng thở dài, thổn thức: “Cô cũng biết dẫn binh, trừ Thái sư và Phi Hổ, trong triều này đâu còn ai thiện chiến hơn Cô, tại sao bắt tri bất giác, lại trở thành hổ trong ***g như vậy”

Đất Kỷ dịu dàng nói: “Chuyện này, nếu thần thiếp có tư tâm, lập tức trời tru đất diệt...Đại vương đã cố ý ngụy giả thân chinh, thần thiếp chỉ cầu một chuyện”

Trụ vương hỏi: “Chuyện gì?”

Đất Kỷ đáp: “Dẫn Hỉ Mị theo, Hỉ Mị thân có pháp bảo Thông Thiên giáo chủ khâm tứ, thượng cổ thần khí bình Luyện yêu, năng chính là người thần thiếp ủy thác”

Trụ vương chậm rãi nói: “Chuẩn, không cần lo lắng, Cô là chân long thiên tử” Lập tức rời Thọ Tiên cung, đi tới Cửu Gian kim điện.

Đất Kỷ sâu kín thở dài, thấp giọng nói: “Chỉ sợ trên đời này, chịu nhận chân long đã không còn nhiều nữa...”

.

Một đội thương binh nhập Tây Kỳ, Hoàng Thiên Hóa mất máu quá nhiều; xương ngực Dương Tiễn hứng một kích của quái diệu mà vỡ nát; tiên thiên chân khí của Hạo Nhiên cạn sạch, hai tay vô pháp phục hồi; Hoàng Phi Hổ chịu một roi của Văn Trọng, nội tạng xuất huyết. Nếu không phải Đồng tiên sinh xuất hiện kịp thời cứu viện thì cả đám đã bị diệt toàn quân rồi.

Tàn binh bại tướng, khiến Khương Tử Nha bất ngờ, lập tức an bài thỏa đáng cho năm người, rất có thâm ý mà liếc nhìn Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên tự biết năng lực thống soái không được tốt, đành phải lắc đầu cười khổ, ở tạm dưỡng thương. Mặc dù Côn Lôn tiên đạo hợp lực, nhưng ai cũng tâm cao khí ngạo, chỉ huy được có mỗi mình Na Tra, biết làm cách nào nữa? Vũ Thành vương tuy thụ trọng thương, song vẫn bình an tới được Tây Kỳ. Thực sự là may mắn trong bất hạnh mà.

Tu dưỡng trong trạm dịch vài ngày, chân khí dần hồi phục, đồng thời Tử Nha cũng mang tới một tin xấu.

“Người vẫn có lúc phải chết” Hạo Nhiên thổn thức nói, lần đầu gặp Cơ Xương, liền biết vị lão giả cơ trí này không còn nhiều thời gian nữa.

Sử thực ghi lại, không lâu sau khi Cơ Xương trở về Tây Kỳ, truyền ngôi cho nhị tử Cơ Phát, liền buông tay tây khứ, Cơ Phát chính là người khai phá Chu triều gần tám trăm năm, xưng là Vũ vương, sau lại truy thụy phụ thân hần là “Văn vương”.

Tử Nha trầm ngâm không nói, rất lâu sau mới lên tiếng: “Ông ấy muốn gặp người”

Hạo Nhiên biết Cơ Xương vì cái chết của Bá Ấp Khảo mà canh cánh trong lòng, muốn giáp mặt cùng mình tâm sự, bèn không chối từ, theo Khương Tử Nha tới trước giường bệnh Cơ Xương.

Trong phòng quỳ đầy người, toàn là vương thất và thành viên trọng yếu của chính quyền Tây Chu, Khương Thượng dẫn Hạo Nhiên bước vào, chúng nhân đều không biết thiếu niên này là ai.

Cơ Xương đã hấp hối, mọi người trong phòng khóc thảm thiết không thôi, Tử Nha không để ý chúng nhân, hành lễ với phu nhân Bá hầu Thái Tự bên giường, rồi kéo tay Hạo Nhiên, dẫn đến trước tháp: “Hầu gia, Hạo Nhiên tới rồi”

Trong cổ Cơ Xương trầm muộn, Hạo Nhiên thầm giật mình, vội xốc phía cuối chăn đệm, thấy hai chân Tây bá hầu sưng tấy, bàn chân mang hài, mệnh không dài. Cơ Xương đã hoàn toàn đến giờ rồi! Trong lòng ảo não, nhúu mày nhìn qua Khương Tử Nha.

Nhưng Tử Nha lại lui một bước, buông tay phớt lờ, tuyên bố muốn ném củ khoai lang bỏng tay này cho Hạo Nhiên, Hạo Nhiên hết cách, đành phải kéo bàn tay khô gầy của Cơ Xương qua, liên tục rút tiên thiên chân khí vào, ai ngờ Cơ Xương lại từ trong hấp hối thanh tỉnh lại, chậm rãi thở ra một hơi trọc khí.

“Lão gia!”

“Hầu gia tỉnh rồi!” Lập tức có Vương tử khóc rống lên, muốn nhào tới trước.

“Giải tán hết đi” Cơ Xương chậm rãi nói: “Ra ngoài, để phu nhân, tướng quốc, Hạo Nhiên lại đây”

Đội chúng thần thối lui ra gian ngoài rồi, Cơ Xương mới khoan thai nói: “Hạo Nhiên...”

Hạo Nhiên vội đáp: “Có thần”

Cơ Xương kiệt lực ngồi dậy, Tử Nha và Thái Tự vội bố trí thỏa đáng, Cơ Xương nói: “Bất hiếu tử Bá Ấp Khảo của ta hại người...”

Hạo Nhiên nói: “Hầu gia chớ lưu tâm, Hạo Nhiên trước giờ chưa từng oán hận Bá Ấp Khảo huynh” Trong lúc nói chuyện nắm bàn tay Cơ Xương, nghĩ đến lão nhân này lúc hấp hối vẫn nhớ mãi không quên chuyện trước Cửu Gian điện đạo ấy, lòng rối bời, chết chẳng an lòng; cảm xúc quá nhiều, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Bá hầu phu nhân Thái Tự lại nói: “Đại thần ngoài điện đều đang quỳ, lão gia vẫn chưa phân phó...”

Nhưng Cơ Xương ngắt lời: “Không sao”

Hạo Nhiên mới tỉnh ngộ ra, đến thời khắc này mà Cơ Xương còn chưa lập người thừa kế!

Chỉ nghe Cơ Xương nói: “Bá Ấp Khảo đã chết, tội nghiệt cuối cùng vô pháp đền bù, may mà Hạo Nhiên tấm lòng rộng lượng, bất kể hiềm khích. Hạo Nhiên, con ta vốn chết cùng người, nhưng mạng người lại không đến tuyệt lộ”

Chẳng đợi Hạo Nhiên hồi đáp, Cơ Xương đã nói: “Nhị tử ta Cơ Phát, cả ngày chìm đắm ngoạn nhạc, dù thông minh, nhưng chung quy khó có thể đảm đương đại nhậm. Thứ tử Cơ Đán, vốn là người được chọn tốt nhất, nhưng đáng tiếc...”

Cuối cùng, Cơ Xương nói: “Hạo Nhiên, ta muốn thu người làm nghĩa tử, người có nguyện ý”

Giọng nói già cỗi suy yếu của Cơ Xương đều làm ba người trong phòng cả kinh biến sắc, Tây bá hầu muốn đem lãnh thổ kế thừa truyền cho một ngoại nhân! Thái Tự và Tử Nha không hẹn mà cùng vươn tay ra, đặt trên cánh tay Cơ Xương. Đang muốn lên tiếng khuyên can thì Hạo Nhiên đã giành trước một bước nói: “Hầu gia!”

Trong lòng Hạo Nhiên chuyển qua vô số ý niệm, bước ngoặt lịch sử lại tái hiện trước mặt, rốt cuộc nói: “Không phải Bá Ấp Khảo hại Hạo Nhiên, mà là Hạo Nhiên liên lụy Bá Ấp Khảo. Nếu không chê, Hầu gia có thể coi ta như con”

Cơ Xương lộ ra nụ cười thanh thản, chậm chậm nói: “Vây, Tây Kỳ này...”

Hạo Nhiên lại nói: “Không, đệ của Bá Ấp Khảo cũng là đệ ta, Hạo Nhiên tất sẽ toàn tâm toàn ý, phò trợ tân vương”

Cơ Xương như ngẩn ra, một lát sau nói: “Ta thực lo lắng Cơ Phát nhỏ tuổi, dễ bị lời nói ảnh hưởng. Đã như vậy...”

Cơ Xương nỗ lực gượng tay lên, ngăn phụ nhân khóc lóc, chậm rãi nói: “Liên ủy thác thừa tướng, Hạo Nhiên hai người. Cơ gia ta thừa kế Tây Kỳ, thâm mong thánh quyền, nhớ kỹ không được để Cơ Phát vọng động đao binh. Phải an phận thủ thừa...Thương tuy vô đạo, nhưng thân là thần tử, vẫn không thể làm ra hành động thí quân...”

Cơ Xương dứt quãng nói: “Vốn muốn Hạo Nhiên kế vị, thiên tử nhất định sẽ niệm tình xưa, không nỡ phát binh Tây Kỳ...Như vậy...”

Nói xong lời cuối, hô hấp của Cơ Xương khó nhọc, Hạo Nhiên vội đem chân khí chuyển vào cơ thể lão nhân lần nữa, song nhân mệnh chung quy cũng có ngày đoạn, thần khí dù có khả năng thông thiên, cũng chẳng thể vẫn hồi tỉnh mạng Cơ Xương, chỉ thấy bạch mi Cơ Xương khép chặt, thở hắt ra một hơi sau cùng, tắt thở.

Hạo Nhiên nhớ lại mấy tháng trước, tình cảnh trong gian tiểu ốc Dũ Lý kia, lời nói Cơ Xương thành khẩn, dẫn mình ra khỏi mê đồ, nay trước lúc chết còn muốn thu mình làm nghĩa tử. Nhân tại loạn thế, ngược mắt chẳng quen, tuy quan hệ nghĩa phụ tử chỉ trong vài hơi ngắn ngủi, cũng theo cái chết của Văn vương mà tan rã, trong lúc nhất thời bi thương dâng trào, gục xuống cạnh tháp khóc òa.

Văn vương quy thiên, quyền Chu dịch kia vẫn lẳng lặng nằm trên án, Tử Nha thở dài, cuốn thẻ tre lại, Thái Tự đã khóc đến hôn mê tỉnh lại mấy lần, đang muốn đi lấy chày đồng thì Tử Nha vội ngăn cản: “Chậm đã”

Tử Nha khuyên giải: “Hầu gia và Hạo Nhiên đừng quá bi thương, người đã mất, hiện vẫn chưa đến lúc phát tang. Thỉnh nghe Khương Thượng một lời” Nói xong, rút ra một phong quân báo từ trong ngực, đặt lên án.

Thái Tự mở thư, chính là một phong chiến thư.

Năm ngày trước, Cơ Xương đã trọng bệnh, vô pháp xử lý chính sự, Khương Tử Nha âm thầm giữ lại chiến thư từ Kỳ Sơn đưa tới.

Chuông tang truyền ra, cả thành đau thương; nhà nhà đội đay; hộ hộ đắp hiếu; Hạo Nhiên ngồi trên mái hiên cao nhất Hầu phủ, trông hướng đại địa mệnh mông kia, trong lòng tư vị khó tả.

Tiếng vỗ cánh vang lên, Lôi Chấn Tử dang rộng đôi cánh, dừng bên cạnh Hạo Nhiên.

“Phụ thân người mất rồi” Hạo Nhiên nói.

“Biết, chết thì chết thôi” Lôi Chấn Tử miễn cưỡng đáp, không thấy nửa phần xúc động.

Hạo Nhiên nói: “Thiên hạ ba phần, hai đã quy Chu. Hiện giờ Ân Thụ Đức sắp thân chinh rồi” Trong lúc nói chuyện thuận tiện sửa lại đoạn vải gai trên cánh tay trần của Lôi Chấn Tử, một mảnh lụa trắng cột trên cánh tay ngăm đen, lộ vẻ vô cùng nổi bật: “Người không buồn sao?”

Lôi Chấn Tử cười nhạo nói: “Buồn cái khỉ, lúc nường ta chết có thấy ông ta đau khổ đâu”

Hạo Nhiên lại nói: “Tổ mẫu kia của người, thật sự là một nhân vật lợi hại”

Mẫu thân Cơ Xương rất tùy tiện, chín mươi bảy tuổi, lúc Tây bá hầu chết, bà cũng không ở trong phòng, hẳn thân là mẫu thân, khó có thể đưa mắt nhìn nhi tử chết trước mặt mình. Nhưng trước phong thư thảo phạt của Ân Thương thiên tử, người đầu tiên gánh vác chính là vị lão phụ nhân chín mươi bảy tuổi này.

“Không thể vọng động đao binh? Muốn mấy chục vạn người Tây Kỳ chôn cùng một kẻ đã chết à!”

Lời mắng mỏ của Thái Nhâm vẫn văng vẳng bên tai Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên và Khương Thượng, hai thần tử được Cơ Xương ủy thác cung kính đứng trước mặt Thái vương thái hậu, Ân thiên tử ngự giá thân chinh, binh phát Kỳ Sơn, thiên hạ ba phần, Chu được hết hai, vô luận thế nào cũng không thể tiếp tục ngu trung. Đây cũng là ý kiến của Thái Nhâm.

Tức thì Thái Nhâm phát hạ văn thư, bắt kể hiềm khích lúc trước, Hoàng Phi Hổ lĩnh chức Chinh đông đại nguyên soái, cùng Thượng tướng quân Nam Cung Thích chia nhau phòng thủ trong, ngoài; Hạo Nhiên thân là nghĩa tử Cơ Xương, làm gián quan thái phó, tổng quân thực thi trách nhiệm; Khương Tử Nha làm quân sư.

Cơ Xương quy thiên, Tây Kỳ chưa kịp bình phục lại từ trong nỗi bi thương thì Thái Nhâm đã tuyên bố điều động tám vạn binh sĩ toàn thành, điểm binh ngoài thành chuẩn bị ra trận, ba ngày sau binh phát Kỳ Sơn, ra sức kháng thiên tử.

“Đánh thì đánh, sợ mẹ người chắc” Lôi Chấn Tử giấu cột, câu này y hết lời của nữ lão nhân chín mươi bảy tuổi nọ.

Hy vọng duy nhất lúc này của Hạo Nhiên, chính là Văn Trọng không đi theo.

Ba ngày sau, đại quân ồ ồ xuất phát, may mà Đông Hải Bình Linh vương tạo phản, Văn Trọng đã suất quân đến bình định. Lĩnh quân tiến đánh Tây Kỳ chỉ có mình Trụ vương. Quan dẫn đầu Trương Quế Phương, quân sư Phí Trọng, Văn Trọng không theo quân, nhưng lại thỉnh tứ thánh từ Cửu Long đảo tới. Tứ thánh kia chính là tu sĩ ở tiên đảo ngoài biển, tu vi so với Ma gia tứ tướng không chỉ mạnh hơn một bậc.

Nhìn chung tướng soái Tây Kỳ, Hoàng Phi Hổ lĩnh quân, quan dẫn đầu Na Tra, quân sư Khương Tử Nha, chủ tướng Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử, Hoàng Thiên Hóa.

Tất nhiên đây sẽ là một trận huyết chiến, sắp lấy máu tươi của vô số người, vạch ra ranh giới lãnh thổ giữa Ân Thương và Tây Chu.

Mà điểm quyết chiến, chính là Kỳ Sơn.

24. Chương 24: Phượng Minh Kỳ Sơn

Sợ bóng sợ gió, trông gà hóa cuốc, đoạn phía Đông viễn quan Kỳ Sơn bị bao phủ trong bóng tối, những bó đuốc lốm đốm che kín cả bình nguyên, không biết Ân thiên tử mang đến bao nhiêu binh mã.

Khương Tử Nha truyền lệnh tắt bếp lò, Chu doanh tựa người khổng lồ ngủ say, Hạo Nhiên đứng bên ngoài đại doanh, suy tư đạo binh pháp hậu thế lưu truyền, Thái Công Vọng có thật sự là cường giả dụng binh hay không?

“Ngày đó, đa tạ người”

Hạo Nhiên quay đầu lại, phát hiện là Hoàng Thiên Hóa, bèn cười nói: “Có gì đâu, chiến hữu vốn nên chiếu ứng lẫn nhau” Hạo Nhiên hít thật sâu một hơi cổ tươi trong đêm xuân muộn, lại nói: “Ta không thể sánh cùng Tử Nha, ngày sau khi hai quân giao chiến, Thiên Hóa huynh nhớ kỹ phải nghe theo hần”

Hoàng Thiên Hóa giấu cột: “Hần?” Rồi có chút khinh thường nói: “Người không phải người Côn Lôn, bớt can thiệp vào chuyện của Xiển giáo đi”

Nói xong liền quay lưng men theo ngoài doanh trại rồi đi, trong bóng tối truyền tới một câu: “Ta nợ người một mạng”

Hạo Nhiên cũng không so đo, âm thầm lắc đầu, xem ra tiên đạo Côn Lôn đời thứ ba đều là những kẻ chẳng thèm nghe khuyên bảo, ai cũng tâm cao ngất trời, mai sau Khương Tử Nha còn phải đau đầu nhiều. Giọng truy đuổi nhau của Lôi Chấn Tử và Na Tra từ xa truyền lại, tám vạn binh sĩ đã nghỉ ngơi, tiếng sủa của Hao thiên khuyển cũng dần lắng xuống, Hạo Nhiên chậm chậm bước đi dọc theo một bên đại doanh khác,

vô số hồi ức liên tiếp thoáng hiện trong não hải, từ những mảnh vụn thất nên đoạn thẳng vô hình, phía cuối đoạn, lại dẫn dắt đến một nơi khác của dãy núi, soái trưởng giữa đại doanh Ân Thương.

Bất tri bất giác đã xuôi theo ngoại danh đi được nửa vòng, trong bóng tối mơ hồ có tiếng nam tử thở gấp, Hạo Nhiên ngừng cước bộ, chần chờ nửa ngày, hỏi: “Vũ Thành vương?”

Vốn tưởng rằng Hoàng Phi Hổ tức cảnh sinh tình, một thân một mình khóc thảm ngoài đại doanh, Hạo Nhiên rốt cuộc vẫn cất bước đi tới, nhưng lại phát hiện nam tử đang nằm trên mặt đất kia chẳng phải Vũ Thành vương, mà là Hoàng Thiên Hóa vừa ly khai trước đó không lâu.

Hoàng Thiên Hóa co cụm trên mặt đất, hô hấp nặng nề, dường như hết sức thống khổ.

“Thiên Hóa huynh?” Hạo Nhiên đưa tay xoay Hoàng Thiên Hóa qua, cảm giác băng lạnh thấu xương, một trận hàn ý truyền thẳng vào đan điền Hạo Nhiên, cho dù Đông Hoàng chuông tràn đầy tiên thiên nguyên khí, cũng muốn đông cứng lại.

Hạo Nhiên luống cuống tay chân, xem tình hình Thiên Hóa rất giống bị quái bệnh gì đó, vội cúi người xuống, dùng bàn tay đặt lên tiểu phúc Hoàng Thiên Hóa, sau lưng lại có một luồng sáng phát lên, chiếu sáng gương mặt Hoàng Thiên Hóa.

“Hàn độc” Dương Tiễn cầm tam tiêm kích, ánh huỳnh quang nơi đầu kích lấp lánh, nói: “Hắn lúc nhỏ từng bị Huyền Lãm băng xà cắn qua, độc tính trên người mãnh liệt, dù là Thanh Hư Đạo Đức chân quân cũng vô pháp tiêu trừ”

Hạo Nhiên quay đầu lại, Dương Tiễn lạnh lùng nói tiếp: “Đêm đêm giờ Tý độc phát, khi mặt trời lên mới khỏi” Nói xong cười Hạo Nhiên khuyến khích bay lên không trung, đi về phía đông Kỳ Sơn.

“Người muốn đi đâu! Dương Tiễn!” Hạo Nhiên còn chưa kịp gọi, Dương Tiễn đã dung hòa làm một thể vào đêm đen. Khí tức Hoàng Thiên Hóa mang hơi sương băng, nhãn thần mê ly, cả người lạnh đến phát run, co ro lại, mất đi ý thức.

Thế gian có vô số sao gây họa, nhất là hai sư đồ Thái Ất và Na Tra chính là cực phẩm trong cực phẩm, chuyện kể rằng mười năm trước trên Côn Lôn sơn, thần xà Thái Ất chân nhân nuôi dưỡng tháo chạy, lùi xuống Triều Ca, cắn thương trưởng tử của Vũ Thành vương.

Hoàng Thiên Hóa khi đó vẫn còn là hài đồng mười hai tuổi, trúng độc xà liền hôn mê, toàn thân đông thành băng khối, sư phụ Vũ Thành vương là Văn Trọng, nếu suy ra sư môn, thì chính là đồ tôn của Thông Thiên giáo chủ. Họa đã gây, Thanh Hư Đạo Đức chân quân đành phải đích thân hạ sơn, thu nhặt tàn cuộc cho sư đệ sấm họa tinh của mình. Đem hết tất cả vốn luyện, uy không biết bao nhiêu linh đan diệu dược, cuối cùng cứu tỉnh Hoàng Thiên Hóa, nhưng lại rớt xuống một bệnh căn, độc xà vô pháp trừ sạch, thường xuyên phát tác, Thanh Hư chân quân đành phải thu Hoàng Thiên Hóa làm đệ tử, dẫn về Côn Lôn sơn truyền thụ chân khí tiên gia, đến khi Hoàng Thiên Hóa được hai mươi hai tuổi, bệnh hàn độc đã không còn mãnh liệt như lúc nhỏ nữa, mới dám để hắn hạ thế.

Huyền Lãm băng xà kia, nguyên là Thái Ất chân nhân tìm được ở biển Bắc Minh, nơi cực bắc của Thần Châu đại lục, vốn muốn luyện thành pháp bảo hiểm lạ cổ quái, thật không nghĩ tới “Côn Bằng” – hóa thân của Đông Hoàng, chính là thượng cổ thần thú trong biển nọ, thời cổ nói rằng “Bắc Minh có một loại cá, tên nó là Côn”. Trên người Hạo Nhiên mang theo chân khí cùng nguồn gốc, vừa chạm vào, hàn độc trong cơ thể Hoàng Thiên Hóa bị hút đi chút ít, hơi chuyển hảo. Hạo Nhiên liền một tay đỡ Thiên Hóa dậy, mi tâm tiếp xúc lẫn nhau, chuyển tiên thiên nguyên khí qua.

Chốc lát sau độc tính của Hoàng Thiên Hóa giảm bớt, nhưng vẫn thần trí bất thanh, giống như người đang vui thân trong hầm băng thoáng thấy một luồng hỏa diễm, bèn ôm Hạo Nhiên thật chặt, môi lạnh tím tái, dán vào cánh mũi Hạo Nhiên cọ sát qua lại, lẩm bẩm: “Lạnh...Lạnh...”

Hạo Nhiên thở dài, hai người ở cùng một chỗ, hơi thở Hạo Nhiên ấm áp, da thịt nam tử nóng rực, từ mi tâm, khí hải, cho đến đan điền dưới tiểu phúc chân khí lưu chuyển, Hoàng Thiên Hóa mới hơi hơi ổn định, chẳng qua vẫn ôm chặt Hạo Nhiên không buông.

Thân thể băng lãnh kia khiến Hạo Nhiên nhớ tới một đêm khá lâu trước đây, nền đỏ cẩm trướng loáng thoáng hiện ra trước mắt, nhưng thiên tử anh vĩ lại cách xa tại bên kia dãy núi.

Trong hoảng hốt, thân thể đầy vết thương của Hoàng Thiên Hóa như hợp làm một cùng người kia, trắng như lụa, còn trùng kêu vang như mộng, ngón tay Hạo Nhiên chạm đến đôi môi lạnh lẽo của Hoàng Thiên Hóa, rồi vén lọn tóc rối trên trán Hoàng Thiên Hóa ra, nhẹ giọng nói: “Mọi người đều sợ lạnh”

Hoàng Thiên Hóa hơi ổn định, nhắm hai mắt, nặng nề thiếp ngủ, Na Tra lượn mấy vòng trong doanh địa, không thấy Hạo Nhiên, bèn bay ra ngoài doanh, gặp hai người dưới ánh trăng: Thiên Hóa toàn thân chồng chất vết thương, như một con rối rách nát; còn Hạo Nhiên thì được bao phủ trong một tầng ngân huy, hoàn mỹ tựa phi ngọc. Na Tra ngơ ngác nhìn nửa ngày, cỡi Hồn thiên lãng bên thắt lưng tiện tay ném qua, che lên người Thiên Hóa và Hạo Nhiên, rồi lập tức quay đầu bay đi.

.
. .

Hôm sau, Hạo Nhiên đem Hồn thiên lãng buộc lên hông Na Tra, rồi vỗ vỗ vai hắn, nói: “Quân sư khi nào mới vào núi?”

“Không biết” Na Tra hồ hững đáp. Rất có địch ý mà liếc Hoàng Thiên Hóa.

Chuyện đêm qua, Hạo Nhiên không nói, Hoàng Thiên Hóa cũng chẳng nhắc. Thiên Hóa chỉ lấy tay che trước mắt, nhìn về hướng mặt trời mọc, nơi đó một mảnh tĩnh mịch, không thấy dấu hiệu Thương quân tập kích, đáp: “Sáng sớm đã vào núi, sắp nổi trống tới nơi rồi”

Trong núi một chầm đen lung lay sắp đổ, đợi tới lúc đến gần, chúng nhân mới thấy rõ là Dương Tiễn mặt mũi bầm dập, vừa mới lộ diện, trừ Na Tra, các tướng lĩnh đều lộ ra thần sắc quái dị.

Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, cưỡi Hạo thiên khuyến thẳng vào soái doanh, Hạo Nhiên và Hoàng Thiên Hóa mới bùng nổ một trận cười to không thể ức chế.

Đại quân đang muốn nhổ trại, đột nhiên nghe vạn tiếng hét vang, Thương quân như thủy triều cuốn tới, đã chiếm cứ lối ra Kỳ Sơn. Trống trận dồn dập, đài chủ soái đội đất ngoi lên, dưới đài chúng tướng xếp thành hàng, một tướng dẫn đầu, cưỡi đại mã đỏ thẫm, hẳn là Trương Quế Phương.

Phía sau Trương Quế Phương có tứ tướng bám theo, ba người cười dị thú, duy nhất một hài đồng úp sấp trên một quả cầu khổng lồ lơ lửng, chậm rãi trôi nổi giữa không trung, đích thị là Cửu Long đảo tứ thánh không thể nghi ngờ.

“Hoàng Phi Hổ!” Trương Quế Phương quát lớn: “Ra chịu chết!”

Vũ Thành vương vung cương sóc, đang muốn tiến lên, lại bị Khương Tử Nha giữ chặt, nói: “Không thể, Trương Quế Phương bẩm sinh có dị năng, kêu tên ai là người đó té ngựa, ngươi phải chờ ở đây, để Na Tra tiến lên lãnh giáo hắn”

Hạo Nhiên nói nhỏ với Na Tra: “Chút nữa khai chiến, nhớ kỹ phải nghe Tử Nha sư thúc người phân phó”

Na Tra đáp ứng, lúc này đài chủ soái Ân Thương lại đẩy lên hai người.

Hoàng Phi Hổ chứng kiến tình hình này, tức sùi bọt mép, hai người kia là ai? Chính là lão phụ của Vũ Thành vương, Hoàng gia lão tướng Hoàng Cồn trấn thủ Giới Bài quan. Hoàng Cồn tóc hoa râm, hai tay bị trói chặt sau lưng. Một hài đồng mười tuổi khác, tứ chi bị trói trên cọc gỗ, khóc lóc không ngừng, chính là ấu tử của Hoàng Phi Hổ, đệ đệ Hoàng Thiên Hóa – Thiên Tường.

Chỉ nghe trên đài cao Phí Trọng giữ hoàng cầm, cao giọng lưu loát một tràng, toàn là chỉ trích Hoàng Phi Hổ phản quốc, Tây Kỳ thân là thần tử mà lại dung nạp bao che, Khương Tử Nha không đáp trả, lén lút giao phó bốn người Na Tra, Hạo Nhiên, Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa sau khi khai chiến phải làm thế nào, Hoàng Cồn trên đài cao kia cũng đã chửi ầm lên.

“Nghịch tử bất hiếu! Người thẳng tay thí lão phu, cả nhà Hoàng gia ta trung liệt, sinh ra nghiệt chủng người, vì một phụ nhân mà phản quân theo giặc...”

Thanh âm từ xa truyền lại, Hoàng Phi Hổ nghe đến hồn đoạn thần thương, liền muốn bẻ kích tự sát, Khương Tử Nha thấy không thể kéo dài hơn nữa, vỗ vai Hạo Nhiên nói: “Đi ngay đi, hành sự cẩn thận!”

Hạo Nhiên gật đầu, Hoàng Cẩn đang mắng to, đột nhiên thấy trước mặt nhiều thêm bốn người, chưa hết ngỡ ngàng thì Hạo Nhiên đã thu Thái cực đồ, một quyền hung hăng nhắm tới Phí Trọng, đánh hấn rút khỏi đài, không biết sống chết. Hoàng Thiên Hóa vung Mạc Tà bảo kiếm, cọc gỗ tức khắc gãy lìa, Hoàng Thiên Tường hét chói tai, từ trên cao rút xuống, Na Tra đưa tay đón, thoáng chốc xoay người. Dương Tiễn và Thiên Hóa lại giẫm lên đài cao, tà tà đảo xuống, ầm ầm rơi ngay chính giữa đại trận Thương quân.

Một tiếng pháo vang lên trong quân Tây Kỳ, hai vạn quân mã xông ào lên, giết vào lối ra Kỳ Sơn.

Chiến cục vừa khai, trong thiên địa tràn ngập sương khói bụi mù, cửa Kỳ Sơn cuộn cuộn khói đặc, đao binh va chạm, huyết nhục tung tóe, tiếng kêu thảm thiết không dứt, Hạo Nhiên đã mất phương hướng, đành phải chạy về phía đông người, giọng hét kinh khủng của Trương Quế Phương như đòn phủ đầu, chấn đến chúng nhân kinh tâm đảm chiến.

“Dương_____Tiễn_____!”

Gào một tiếng, Dương Tiễn đã rút khỏi tọa kỵ, nhưng không sợ hãi, vũ khai tam tiêm lưỡng nhận kích về ra một huyết vực* bên người, Hạo Nhiên đang muốn tiến lên tương trợ thì lại nghe trong cốc tiếng gió ù ù không ngừng, một con rắn lớn bằng tòa cung điện lao ra! [*lăn ranh bằng máu]

Ngồi trên đầu cự xà là một thiếu nữ, trong tay thiếu nữ ôm một cái bình đồng, chính là Hồ Hỉ Mị và bình Luyện yêu!

Trong nháy mắt đầu đuôi cự xà vỡ mạnh, đánh tan thế công của quân Chu, một tọa kỵ vọt ra dưới thân cự xà, võ sĩ trên kỵ quát: “Hoàng Phi Hổ!”

Lòng Hạo Nhiên xoắn lại, Thương thiên tử xuất chiến rồi.

Chỉ thấy một đạo kim quang bay đến, Thiên tử kiếm, kim giáp khải, tứ mục Thanh thông*, áo choàng hắc sắc như ô vẩn cuộn cuộn, cả người lẫn ngựa đâm sầm vào giữa chiến trường khốc liệt. [*ngựa thanh thông bốn mắt; thanh thông là loại ngựa có hai màu đen và trắng]

Song phương mấy vạn người phát ra một tiếng reo hò, chủ soái quyết đấu, tàn binh rối rít thoái lui, nhường ra một mảnh đất trống, Hoàng Phi Hổ võ ngũ sắc thần ngư, tay rung cương sóc, một kích vung lên, muốn hất Trụ vương xuống ngựa, bất ngờ ở hậu trận Trương Quế Phương hét lớn tên Vũ Thành vương, lập tức té ngựa. [=)), chết cười với cha Trương Quế Phương, năng lực gì mà bá đạo vậy]

Trong lúc hỗn loạn, Hạo Nhiên xoay người tới cứu nguy, lại bị một người chặn đứng.

Người nọ tóc dài chấm đất cột đuôi ngựa, một tay chỉ thiên, trên lòng bàn tay có một viên minh châu lam sậm lơ lửng, cười nói: “Người là ai?”

Hạo Nhiên bứt thân lui nhanh, ngưng thần nói: “Cao Hữu Càn?”

Cửu Long đảo tứ thánh chi Cao Hữu Càn: pháp bảo, Hồn nguyên châu. Viên châu song sinh, mẫu châu đặt dưới đáy biển ngoài Cửu Long đảo, có thể hấp thu nước đại dương bao la, tử châu mang theo bên người, song châu liên thông, chuyển dời biển cả.

Cao Hữu Càn tề khởi pháp bảo, hồng thủy ào ào đổ tới, một cổ cự lực đánh trúng ***g ngực Hạo Nhiên, đẩy hấn bay thẳng. Hạo Nhiên mấy lần dùng lực Thái cực đồ lướt ngang, nhưng vô luận thế nào cũng thoát không khỏi cột nước như quỷ mị nhập thân này. Cao Hữu Càn đang chăm chú quan sát tung tích Hạo Nhiên thì thành linh ngực căng thẳng, đã bị một đôi cánh tay gắt gao ôm chặt.

Cao Hữu Càn trong lòng đại kinh, mãnh liệt vùng vẫy, nhưng người phía sau đồng thời hấp khí, chỉ nghe một tiếng chuông kêu oanh trời chấn đất, chỗ sóng âm lan tới, hết thấy pháp bảo đều mất đi hiệu lực trong chớp mắt, Hồn nguyên châu ở gần nhất nổ thành phần vụn, phiêu tán khắp thiên địa.

Hồng thủy trong Hồn nguyên châu thất khổng, ồ ạt vô tận, trong thoảng chốc đã nhấn chìm hơn phân nửa chiến trường, cuốn tới Hoàng Phi Hổ và Trữ vương. Hồng thủy tách rời loạn quân trong trận, phía xa cự xà dưới tiếng chuông kinh hoảng cuống quýt chạy thục mạng, trốn vào sơn cốc, Hồ Hỉ Mị hét lên một tiếng, té xuống.

Cao Hữu Càn thất khiếu chảy máu, rớt xuống đất, Hạo Nhiên không thèm liếc mắt tới, lập tức chuyển thân đánh tới Hồ Hỉ Mị.

Hồ Hỉ Mị ngụp lặn trong hồng thủy, uống mấy ngụm nước biển mặn, sắc gần chết, vội thôi động bình Luyện yêu hút đi hồng thủy trên trận, quanh mình hình thành một vòng xoáy khổng lồ, cũng không biết cuốn vào bao nhiêu thi thể, binh khí, đang vô sự vui mừng, muốn triệu hồi Quỷ xà thì đầu tóc căng thẳng, đã bị túm lên.

Hồ Hỉ Mị ăn đau, thét inh ỏi, buông rơi bình Luyện yêu, Hạo Nhiên quơ nhẹ, bình Luyện yêu vào tay, tức thì thân như hồng nhạn xẹt qua mặt nước.

“Bắt trộm_____!” Hồ Hỉ Mị điên cuồng gào thét.

Tại nơi Trữ vương và Hoàng Phi Hổ quyết chiến bị nước lũ đột nhiên xuất hiện kia tập kích, nhất thời loạn thành một đoàn. Binh lính song phương tiến lên đoạt lại chủ soái, hậu trận quân Tây Kỳ “Đỉnh” một tiếng chiêng vang, Tử Nha truyền lệnh thu binh, đại quân lập tức hối hả rút lui, quân Thương cứu Trữ vương về, tháo chạy vào trong sơn cốc.

Hoàng Thiên Hóa vốn muốn rút lui, chợt thấy Ân thiên tử bị đánh bay mũ sắt, lui về sơn cốc, thù giết mẹ chưa báo, một hơi khó nuốt trôi, quát lớn: “Ân Thụ Đức! Người hoang *** vô đạo, bức tử mẫu thân ta! Hôm nay ta Hoàng Thiên Hóa phải thể thiên...”

Dương Tiễn đang hồi trận thì nghe tiếng hét của Hoàng Thiên Hóa, bèn quay người lại vũ khởi tam tiêm kích, đánh tới Trữ vương. Tam tiêm kích, Mạc Tà kiếm, hào quang vạn đạo, binh khí vù vù rung động, hộ vệ bị pháp bảo tiên giới quét đến gân cốt gãy đoạn, Trữ vương bị nước lạnh trùng kích, né tránh không kịp, trong mắt chỉ còn ánh hiện một kiếm một kích đâm tới trước ngực! [Dương Tiễn này ở đâu có chuyện cũng thấy ảnh ló mặt vào, thành phần nguy hiểm =)]

Đang cho rằng hôm nay phải chết tại Kỳ Sơn thì kích kia vừa cách trái tim nửa xích liền bị chặn đứng.

“Người...” Trữ vương chưa kịp hồi thần, Hạo Nhiên đã vận mạnh một cái, một tay bắt lấy đầu kích, máu tươi chảy ròng ròng, đẩy tam tiêm kích ra nửa tấc, tiếp theo đó, sau lưng lộ ra nửa đoạn kiếm phong Mạc Tà.

Khóe miệng Hạo Nhiên chảy tiên huyết, tay trái níu cổ áo Trữ vương, tay phải phản thủ nắm lấy Mạc Tà kiếm đang đâm dưới xương sườn, gian nan ngắc đầu, mặt hướng qua Hoàng Thiên Hóa, chậm rãi nói:

“Thể thiên...Thiên đạo chẳng có nghĩa lý gì...Lời ta nói, mới định đoạt...”

“Ta mới là thiên mệnh!” Hạo Nhiên chợt hét lớn, Thái cực đồ trên mu bàn tay quang mang vạn trượng, túm lấy thiên tử, tiêu thất ngay giữa chiến trường.

Chiêng vang lần thứ hai, chỉ một tiếng, mà vang vọng khắp chiến trường, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa bị tiếng chiêng kia cả kinh, bứt thân bay lên trời cao. Giọng Khương Tử Nha từ phía sau truyền lại.

“Tề cử thiên cử địa! Phong băng xuyên cốc, tử hải vạn lý!” Khương Tử Nha quát lên, ngay sau đó hướng Đả thần tiên tới biển nước mênh mông vùng thật mạnh, khối băng cứng đầu tiên hình thành, trong nháy mắt dùng tốc độ như tia chớp, khuếch trương đến cửa hang Kỳ Sơn.

Toàn bộ tiếng reo hò trong thiên địa lắng xuống, từ quân Tây Kỳ cho đến hơn mấy dặm Thương doanh Kỳ Sơn kết thành một tầng băng thật dày.

Kỳ Sơn như long, uốn lượn gần nghìn dặm, trận chiến ở phía tây Kỳ Sơn, tổn thất hơn vạn sinh linh, trời giáng lôi nộ, mây đen từ bốn phương tám hướng tràn về, che lấp trời quang, bạo vũ như trút, tẩy đi huyết tích loang lổ trải dài trên vô số núi non.

Trong một nơi thâm sơn cách chiến trường hơn trăm dặm, phù văn lưỡng nghi tản ra, Hạo Nhiên hao hết khí lực, cùng Trữ vương hai người ngã mạnh vào khe núi.

Một con trĩ kê bay tới, ngó dáo dác miệng sơn động, nhìn trộm chốc lát, rồi mới hóa thành hình người.

Hồ Hỉ Mị rón rén nhìn vào sơn động, Trữ vương và Hạo Nhiên kiệt sức rã rời dựa vào nhau, đưa tay ra, muốn biết sự việc thế nào, thỉnh hạ hồi phân giải.

25. Chương 25: Luyện Yêu Hồ Vạn Vật Hóa Sinh

Hạo Nhiên thỉnh linh chế trụ mạch môn Hồ Hỉ Mị, tiên thiên chính khí như vạn châm đâm chích, xông vào khí hải trĩ kê tinh, người sau “Oa” một tiếng khóc âm ỉ.

“Đồ ăn cấp vô sỉ nhà ngươi ta một không trộm hai không cướp vất vả lắm mới được món bảo vật này ngươi nín y phục ta túm tóc ta đánh ta giật đồ của ta oa oa oa oa a!!!!!!”

Hạo Nhiên ngượng ngùng thả lỏng tay, Hồ Hỉ Mị hãy còn ngồi xồm trên mặt đất, ngửa mặt lên trời gào khóc không ngừng.

“Bảo bối đó là của ta, ngươi dựa vào cái gì nói lấy liền lấy...”

“Câm miệng!”

“Nó là của ta, giáo chủ tự tay giao cho ta...”

“Câm miệng!” Trữ vương quát.

Hồ Hỉ Mị thoát cái ngừng khóc, trong sơn động hoàn toàn yên tĩnh.

Huyết thủy từ sau lưng hai người chảy ra ồ ạt, tụ thành một vũng, rồi chảy ra sơn động, bị mưa to ào ào gội sạch. Hồ Hỉ Mị lau nước mắt, sợ hãi nói: “Vương huynh, ngươi...”

Hạo Nhiên tránh khỏi bàn tay đang đặt trên vai của Trữ vương, cào một ít rêu trên thành động xuống, cầm lấy phần có bùn đè lên vết thương mình.

Trữ vương nói: “Cho Cô một ít”

Hạo Nhiên cả người đau đớn, nằm nghiêng trên nền đá băng lạnh, thản nhiên nói: “Ngay cả hốt bùn cũng muốn người ta hầu hạ à?”

Trữ vương không đáp, một lát sau bắt chước Hạo Nhiên hốt bùn đất, Hồ Hỉ Mị tiến lên giúp Trữ vương tháo miếng lót vai, giáp đồng xuống, lúc này Hạo Nhiên mới nhờ tia sáng, loáng thoáng thấy rõ vết thương Trữ vương. Lòng ngực thiên tử có một đạo kiếm thương sâu thấy cả xương, có lẽ là kiếm của Hoàng Thiên Hóa, xuyên suốt thân thể Hạo Nhiên, rồi đâm vào ngực Trữ vương.

“Ai giao cho ngươi?” Hạo Nhiên đột nhiên hỏi.

Hồ Hỉ Mị không ngờ Hạo Nhiên hỏi chuyện này, rúc rúc ra phía sau, đáp: “Thông Thiên...Thông Thiên giáo chủ”

Hồ Hỉ Mị núp sau lưng Trữ vương, nói tiếp: “Giáo chủ dặn ta, phải...bảo quản kỹ bảo bối này, nếu bị đoạt mất, thì không, không...”

Hạo Nhiên nói: “Ta cướp rồi đây, ngươi sẽ thế nào?”

Vành mắt Hồ Hỉ Mị đỏ lên, đang muốn khóc thì Trữ vương nhỏ giọng nói câu gì đó, làm cho tiểu nữ hài này an tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, Hồ Hỉ Mị mới nhỏ giọng đáp: “Thôi được, tặng ngươi đó”

Hạo Nhiên cười lạnh: “Ngươi đâu biết đây là vật gì, để trong tay ngươi, chỉ rước lấy tai bay vạ gió”

Hồ Hỉ Mị không phục nói: “Ngươi chớ có kiêu ngạo quá, Vương huynh nói, ngươi cứu hãn một mạng, không biết lấy gì báo đáp, nếu ngươi muốn bình đồng này, cứ cho ngươi đi. Đừng tưởng là ta...”

Hạo Nhiên giương mắt nhìn qua Trụ vương, người sau khép song nhãn, như đang ngủ. Cướp đồ của một tiểu nữ hài, suy cho cùng mình đuối lý, không phản bác nữa, bèn tìm nơi hơi khô ráo nằm xuống. Hồ Hỉ Mị ngơ ngác nhìn bạo vũ như thác ngoài động, dòng chảy như lụa bạc thoi đưa qua lại, vắn vẹo ngón tay, lăm bắm một mình.

Trĩ kê tinh không giống sử thư ghi lại, trở thành một trong những hậu phi của Trụ vương, Hạo Nhiên thật sự bất ngờ.

lolita có ba cái tốt: giọng nói, nhu thể, dễ đẩy ngã. Hồ Hỉ Mị ngâm thơ hồn nhiên, ngoại hình tiểu nữ hài mười tuổi, hoàn toàn không khớp với ghi chép lịch sử, xem ra bè cánh Đát Kỷ cũng chẳng phải đều là thực nữ, trĩ kê tinh này mà phối hợp cùng Lôi Chấn Tử thì quá tuyệt vời rồi, hai trăm năm mươi cộng hai trăm năm mươi, vừa vắn thành năm trăm**. Trong lúc Hạo Nhiên đang miên man suy nghĩ, lại nghe thấy lời của Hồ Hỉ Mị buồn cười, nhin không được quay lưng cười khẽ một tiếng. [*ý nói hai đứa ngốc dễ chơi chung với nhau]

Hồ Hỉ Mị nhỏ giọng lẩm bẩm lầu bầu, nói toàn mấy thứ hoa cỏ, một lát sau, “ốp ốp” kêu không ngừng, trời mưa cóc nhái tránh nước, tùm nầm tùm ba nhảy qua trước động, trĩ kê tinh liền tỉnh táo tinh thần.

“Một con cóc nhảy qua kia”

“Cóc đi mất rồi”

“Lại một con cóc tới nữa”

“Đi nữa rồi”

“Lại thêm con nữa tới”

“Câm miệng!” Trụ vương và Hạo Nhiên trằm miệng một lời quát.

Hồ Hỉ Mị ngậm miệng, nửa ngày sau, chỗ động khẩu ốp một tiếng, cóc trợn con mắt như hạt đậu đen lên, dưới cằm phồng lên phồng xuống, nhìn ba tên khách không mời mà đến trong động, Hồ Hỉ Mị lại nói: “Cóc công tới rồi”

“Mẫu cũng tới luôn”

“Cóc công rinh cóc mẫu đi mất tiêu rồi”

“Lại trở về kia”

“Câm miệng!” Trụ vương và Hạo Nhiên lại mắng cùng lúc.

Hồ Hỉ Mị bật cười, nói với Trụ vương vài câu gì đó, người sau cau mày kiếm, thật lâu sau mưa nhỏ dần, Trụ vương nói: “Hỉ Mị, người dùng phép thuật tiên gia ra ngoài xem xét. Tầm Phí Trọng, Trương Quế Phương tới đây”

Hồ Hỉ Mị “Nga” một tiếng, đưa mắt nhìn Hạo Nhiên, Trụ vương nói: “Không sao đâu. Cứ đi đi”

Hồ Hỉ Mị hái không ít cỏ dại, nhánh cây, che chắn kín sơn động rồi mới yên tâm rời đi.

Mưa lại trút, Hạo Nhiên gối đầu lên cánh tay, nhìn về phía Trụ vương đang nhắm mắt.

Ân Thụ Đức gầy đi nhiều, chuyện Hoàng Phi Hổ phản bội đã kích hấn quá lớn. Tuy khí phách ngày xưa vẫn còn, nhưng lại nhiều thêm một nỗi âu lo, chỉ có Hạo Nhiên biết, từ khi Đát Kỷ nhập cung, Trụ vương bị oan uổng, hiểu lầm càng nhiều, trong lòng đau xót thực sự chẳng thua kém gì mình. Nếu cho Hạo Nhiên lựa chọn, thà tình nguyện mang thương khắp người, cũng không muốn lặng lẽ nuốt trôi quá nhiều hiểu lầm khó có thể giải thích như vậy, cái loại cảm giác uất nghẹn không thể thổ lộ, không thể phân trần này, lúc nào cũng có thể bức một người vào tuyệt lộ.

Hoặc giả áp lực của hắn, trằm trọng hơn mình rất nhiều, chỉ ít Hạo Nhiên từng có cơ hội đích thân chọn lựa, thậm chí còn được đối ý hết lần này tới lần khác. Nhưng Trụ vương tựa như vĩnh viễn bị giam lỏng cầm tù, ngồi ở vị trí không mong muốn, làm những chuyện bất tình nguyện.

“Trần quốc Vũ Thành vương...”

Đột nhiên Trụ vương lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên nói: “Hắn từng hỏi ta”

Trụ vương nói: “Không, Cô không phải nói Hoàng Phi Hổ, người trở về Triều Ca, lấy công cứu giá này, lĩnh chức Vũ Thành vương”

Hạo Nhiên mới minh bạch ra, nhin không được mĩa mai: “Hiện giờ bản thân người còn khó bảo toàn...”

Trụ vương không đợi Hạo Nhiên nói hết, cắt ngang: “Người nghĩ một đằng nói một nẻo”

Hạo Nhiên bắt bẻ: “Người không phải ta, làm sao biết ta nghĩ một đằng nói một nẻo?”

Trụ vương mở mắt, chân thành nói: “Cô và người, từng gặp nhau chưa?”

Hạo Nhiên và Trụ vương nhìn nhau chốc lát, nói: “Lê sơn, đào hoa lâm”

Trụ vương lắc đầu, chậm rãi nói: “Sớm hơn nữa”

Lòng Hạo Nhiên đau xót nói: “Chưa từng”

Trụ vương mỉm cười: “Có những người, bẩm sinh tâm thần đã gắn kết cùng một chỗ, cho dù cách xa thiên lý, khi gặp mặt, vẫn cảm thấy thân thiết bội phần, Cô và người chính là như vậy”

Hạo Nhiên nhần nạy mũi chua xót, xoay người qua, đưa lưng về phía Trụ vương, nhãn lệ rớt cuộc vô thanh rơi xuống.

“Người cứu Cô trước trận hai quân, Côn Lôn, Tây Kỳ ắt sẽ xem người là địch, người không thể trở về...”

“Đừng nói nữa” Hạo Nhiên nghẹn ngào.

Trụ vương phớt lờ, nói thẳng: “Hôm nay người thay Cô cầm một kiếm, suốt đời này Cô nhất định chân thành hồi báo, quân vô hí ngôn”

“Người giết chết Cao Hữu Càn, lại tàn sát sĩ tốt Ân Thương; sư phụ ta Văn Trọng sẽ không chịu để yên; nhưng không cần sợ, Cô một mình gánh chịu, chỉ cần người đi theo Cô, sẽ chẳng còn ai tổn thương người nữa...”

“Câm miệng!” Hạo Nhiên khóc ròng hét.

Hạo Nhiên lau nước mắt, gắng sức đứng lên, quỳ trước mặt Trụ vương, một tay lau bùn nhão trên ***g ngực thiên tử, trên vết thương vẫn không ngừng rỉ máu, Hạo Nhiên cắn răng xé một đoạn áo choàng hắc sắc của thiên tử xuống, quấn qua bả vai, băng bó kỹ càng cho hắn. Bàn tay ấm áp của Trụ vương phủ lên gò má Hạo Nhiên.

“Tên hôn quân này...” Hạo Nhiên nức nở nói: “Đồ hôn quân!” Vùi đầu vào vai Trụ vương, không còn khống chế được cảm xúc của mình nữa, khóc òa lên.

Trụ vương chỉ mỉm cười không nói, trở tay ôm lấy Hạo Nhiên, rất lâu sau mới cất tiếng: “Kiếp trước Cô và người, nhất định là có một đoạn cổ sự mơ hồ, tại Lê sơn vừa nhìn thấy người, Cô liền sinh lòng thân thiết...”

“Đêm đó trên Lộc Đài, Cô như nhớ tới chuyện gì, nhưng lại nói không rõ ràng”

“Người tên gì?” Trụ vương buồn cười: “Cô hồ đồ rồi, đến lúc này vẫn chưa hỏi tên người”

“Hạo Nhiên” Hạo Nhiên nằm ngửa trong ngực Trụ vương, nhìn lên đỉnh sơn động ướm sừng, đôi tay thiên tử vòng qua trước người Hạo Nhiên, hơi thở nam tử ấm áp, an toàn. Thấp thoáng như trở về đêm tại thư phòng nọ; trở về ngự hoa viên, nụ hôn ly biệt ấy; trở về cánh cửa phía sau Đại Xích thiên nơi thiên nhân vĩnh cách kia.

Có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc đó, mình đã sai lầm rồi. Sai một ly, đi một dặm.

“Ta tên Hạo Nhiên...”

“Có vật hồn thành, tiên thiên địa sinh...”

Chỉ hy vọng hoài bão này là một đời một thế. Tiếng mưa ngoài động liên miên không dứt, thân thể Hạo Nhiên chợt rét lạnh, liền cuộn tròn trong ngực thiên tử, một mỗi khép hai mắt.

“Đại vương để ta làm Ti mặc thôi” Hạo Nhiên lẩm bẩm: “Hạo Nhiên không cầu gì hơn”

Hàn ý từng trận đánh lại, trong thiên địa như toàn là đại tuyết mù mịt, muốn chôn vùi hết thảy, đem hân và Ân Thụ Đức đóng băng cùng nhau. Đôi môi bị đông đến đau đớn, tay chân đều buốt giá vô cùng.

“Mọi người đều sợ lạnh”

Đó là câu nói sau cùng trước khi mất ý thức của Hạo Nhiên.

Quân Tây Kỳ phái đội truy tung như một tấm lưới, giữa đại vũ mệnh mông tiến vào Kỳ Sơn. Trong cơn mưa, khắp núi đồi đều là đao binh, Phí Trọng, Cao Hữu Càn tung tích bất minh, xác thực đã bỏ mình, Ân thiên tử mất tích, Trương Quế Phương mang theo tàn binh hốt hoảng lui về Giai Mộng quan.

Khương Tử Nha vốn không muốn truy tiếp, nói: “Ý trời đã vậy, mạng Ân Thụ Đức chưa tới tuyệt lộ”

Nhưng Hoàng Phi Hổ đã giết đỏ cả mắt, làm sao cam lòng? “Thiên ý? Thê tử ta bỏ mình chính là thiên ý?” Thương thể chưa lành, rung cương sóc, tự mình lao thẳng ra khỏi soái trường, gọi trưởng tử Thiên Hóa điểm binh đuổi theo.

Khương Tử Nha lắc đầu cười khổ, nói: “Ý Đông Hoàng chuông chính là thiên ý, ta còn có biện pháp gì?”

Dương Tiễn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Vì sao Đông Hoàng chuông lại cứu hôn quân kia?”

Tử Nha không đáp, trầm ngâm chốc lát rồi lên tiếng: “Thôi đi, ngươi và Na Tra mỗi người dẫn một đội, vào núi tìm kiếm, tiếp ứng lẫn nhau, nếu thấy tàn binh, không được giao chiến, đặt nhiệm vụ tìm Hạo Nhiên lên hàng đầu, phải bảo hộ Vũ Thành vương chu toàn”

Tức khắc phụ tử Hoàng Thiên Hóa, Hoàng Phi Hổ, Na Tra, Dương Tiễn lần lượt suất hai ngàn kỵ binh vào núi tìm kiếm. Trên lưng Na Tra vẫn còn công ấu tử Thiên Tường của Hoàng Phi Hổ, từ lúc cứu tiểu hài mười tuổi trên đài cao này xuống, Thiên Tường liền chịu kinh sợ cực đại, khóc nỉ non không dứt, sống chết quấn chặt cánh tay Na Tra, chẳng chịu xuống. Na Tra cũng mặc kệ, vẫy Hổ thiên lăng bên hông, nước mưa khắp trời ào ào tách ra, công Thiên Tường bay tới bay lui trên bầu trời, bỏ lại đám binh sĩ dưới đất không thêm quan tâm tới, tự đi tìm Hạo Nhiên.

Thiên Tường rốt cuộc vẫn là tâm tính hài tử, cười trên lưng Na Tra, không đến nửa ngày, tiếng khóc ngừng dần. Hỏi:

“Hiện giờ chúng ta đi đâu vậy?”

“Tìm người” Na Tra lạnh lùng đáp.

Thiên Tường lại hỏi: “Tìm ai?”

Na Tra im lặng, sợ Thiên Tường lải nhải, đột nhiên bổ nhào một cái, vốn muốn dọa cho nó khỏi lên tiếng nữa, ai ngờ Thiên Tường lại hưng phấn la hét không ngừng, Na Tra đầu tiên là bay ngang, sau lại lượn vòng lên xuống trên cao không, Hoàng Thiên Tường oa oa khen ngợi, trực tiếp xem binh khí giết người này thành tọa kỵ. Một lớn một nhỏ lướt qua mấy chục đỉnh núi, dừng ở phía bắc Kỳ Sơn.

Thiên Tường hiếu kỳ hỏi: “Tìm được rồi à?”

Na Tra không đáp, “Suyt” một tiếng. Chỉ thấy trong mưa một đội quân Tây Kỳ truy cùng đuổi tận Thương binh, hai phe mấy trăm người, đánh đánh ngừng ngừng, đi vào một khe núi. Trên sườn núi cao cao ấy mơ hồ thấy được một nhân ảnh.

Quân Tây Kỳ mười phần đi hết tám, lúc chỉ còn lại hai ba mươi người thì người đã chờ rất lâu trên sườn núi cao kia lao xuống, cầm đại kiếm trong tay, tựa gió xoáy xông vào trong chiến đoàn, như chém dưa thái rau đồn ngã gần một nửa.

“Tìm được rồi” Na Tra nói.

Người nọ chính là Ân thiên tử, Trụ vương một tay vung kiếm, giận dữ hò hét, tay kia ôm một người trong ngực, cuối sơn cốc lại có một đội quân hơn trăm người nghe được tiếng đánh nhau, từ xa đuổi tới.

Chỉ thấy Trụ vương đoạt lấy một con ngựa, nâng Hạo Nhiên lên lưng ngựa, đôi môi Hạo Nhiên đã tím tái, thần trí bất thanh, dựa trước ngực Trụ vương, Na Tra nghi hoặc trong lòng, ra hiệu Thiên Tường chớ có lên tiếng, chỉ quan sát từ xa. Lát sau vươn thẳng một cánh tay ra, từ xa nhắm chuẩn một kẻ bàng quan khác trong núi rừng.

Trụ vương quay đầu ngựa, chớp mắt, quân Tây Kỳ đã vây kín hai người một ngựa.

“Là hôn quân kia!”

“Bắt lấy hắn!”

Quân Tây Kỳ chia thẳng đao thương, hò hét inh ỏi, phô trương thanh thế, nhưng không ai dám tiến lên khiêu chiến. Ân thiên tử cười trên lưng ngựa, quát: “Cô ở ngay đây, cứ việc lên nhận chết!”

Thiên tử bề nghệ bốn phương, khí khách tứ dật, bị oai chân long này uy hiếp, thoáng chốc quân lính tản mạn đều đứng không vững, rồi rút lui ra ngoài, nhường ra một con đường. Dù một lòng muốn bắt vương, cũng chẳng có can đảm, Trụ vương đang muốn giục ngựa ly khai thì đột nhiên phía sau đám cây trên sườn núi lại chuyển ra một người.

Tam tiêm kích xoát nhiên vung lên, cán kích, cổ tay, bả vai thành một đường thẳng, xa xa chia hướng cổ Trụ vương, mũi kích sắc nhọn cách mi tâm thiên tử chưa tới nửa xích. Dương Tiễn cầm chiến kích, con mắt thứ ba trên trán mở ra: “Ân Thụ Đức...”

Trong thiên địa bạo vũ như thác, xối ướt toàn thân mọi người, nước mưa nhỏ giọt theo trán thiên tử, cộng thêm thủy lưu thao thao bất tuyệt, từ tam tiêm kích chảy xuống, mũi kích bạch mang lóe sáng, hơi hơi run rẩy.

Lúc này lòng bàn tay Dương Tiễn đã tràn đầy mồ hôi, mồ hôi và nước mưa trộn lẫn vào nhau, cơ hồ cảm không được vũ khí, tam tiêm kích liên tục run rẩy, Trụ vương quát lạnh một tiếng, phản thủ huy kiếm, chống chọi đầu kích, vẩy mạnh, tiếng binh nhận giao tiếp như long ngâm, vang vọng không ngừng trong sơn cốc.

Kiếm kích đồng thời thoát thủ bay ra, xoắn đến gan bàn tay Dương Tiễn nứt toác, Trụ vương một tay ôm Hạo Nhiên, đưa cánh tay thoát lực kia ra sau lưng, rút chủy thủ giắt bên hông ra, Dương Tiễn lui mấy trượng trên không trung, đưa tay vẫy, tam tiêm kích bay trở về.

“Người đi đi” Hạo Nhiên khôi phục chút thanh tỉnh, vùng vẫy: “Để hắn mang ta quay về...”

Trụ vương cầm chủy thủ trước ngực, trầm giọng nói: “Chớ sỉ nhục Cô, nếu ngươi vong mạng, Cô há có thể độc sinh?”

Dương Tiễn nhìn chốc lát, nói: “Hàn độc Thiên Hóa mang không thuốc nào chữa khỏi, tên ngu xuẩn này...” Lập tức quay đầu, vỗ Hạo thiên khuyến, bay đi.

Lúc này Na Tra mới thở phào nhẹ nhõm, thu cánh tay trái nhắm ngay Dương Tiễn về bên người, lượn một vòng giữa không trung, chở Hoàng Thiên Tường bay về hướng đại doanh.

Thiên tử làm như không thấy binh lính đầy đất, lừa chiến mã, “Giá!” Vó ngựa băng băng giẫm lên dòng suối do nước mưa tạo thành, phi như bay về phía bắc.

Quyển hai – LUYỆN YÊU HỒ – Hoàn

PHỤ LỤC:

PHE PHÁI TIÊN GIỚI VÀ BẢNG QUAN HỆ NHÂN VẬT

Thời đại mông muội, Thông Thiên giáo chủ là người đầu tiên chứng minh được đại đạo, bản văn dùng “Thuyết pháp Hồng Quân” làm căn cứ phân chia các phe phái trong trận chiến Phong thần, có chút không khớp.

Tầng thứ nhất: Hồng Quân giáo chủ.

Tầng thứ hai: Thái Thượng lão quân (Lão Tử), Nguyên Thủy thiên tôn, Thông Thiên giáo chủ, Nữ Oa, Hồng Vân (nhân sĩ qua đường), Côn Bằng, Chuẩn Đề (Tổ sư Tây phương giáo, nhân sĩ qua đường)

Bàn Cổ nhất khí hóa Tam Thanh, cho nên Tam Thanh (Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy) kế thừa tiên thiên nguyên khí của đại thần khai thiên, cao hơn Nữ Oa nửa bậc. Còn Hồng Quân giáo chủ là sư phụ của mấy người này. Vài ngàn năm sau, Tam Thanh khai sáng ra phe phái của riêng mình, thu nhận đông đảo môn đồ trong nhân gian, cụ thể như sau.

Tầng thứ ba:

__ Nhân tộc:

+ Côn Lôn sơn: Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn (Ngọc Thanh)_____ Nhiên Đăng đạo nhân, Long Cát công chúa (quan hệ huynh muội)_____ Côn Lôn thập nhị tiên_____ lấy Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa, Thổ Hành Tôn làm đệ tử tiêu biểu cho đời thứ ba.

Phân nhánh: đệ tử thân truyền Khương Tử Nha.

+ Kim Ngao đảo: Thông Thiên giáo chủ đứng đầu.

Thông Thiên giáo chủ (Ngọc Thanh)_____ Triệu Công Minh_____ Kim Ngao thập thiên quân (Mạnh thiên quân, Vương thiên quân...)_____ đệ tử đời thứ ba.

Phân nhánh: đệ tử thân truyền Văn Trọng.

+ Đâu suất cung: Thái thượng lão quân đứng đầu.

Vô môn đồ.

Phân nhánh: đệ tử thần bí (??? Thân phận bất minh)

__ Yêu tộc:

Nữ Oa đứng đầu, dưới trướng có vô số yêu tinh_____ Đát Kỷ, Hỉ Mị, Vương quý nhân...

GIẢI THÍCH VỀ PHÁP BẢO THU ĐƯỢC TRONG QUYỂN NÀY

Siêu cấp pháp bảo:

__ Rìu Bàn Cổ: xếp thứ ba trong thập đại thần khí, là cây búa khổng lồ của khai thiên Bàn Cổ, sau khi Bàn Cổ chết, lưỡi búa hóa thành Bàn Cổ phước, sống búa hóa thành Thái Cực đồ, cán búa hóa thành Tru tiên kiếm. Đều mang đặc tính không gian.

__ Bình Luyện yêu: xếp thứ tư trong thập đại thần khí, được tạo thành từ truyền thuyết mười hai Đại Vũ chi “Thổ thần”, có khả năng hấp thụ yêu ma, cưỡng ép dung hợp rồi chế tạo chủng vật mới. Linh hồn của nó chính là thượng cổ yêu thú Quỷ xà.

Pháp bảo cấp đỉnh:

__ Thái Cực đồ: một trong bảy đại tiên thiên linh bảo, sống của rìu Bàn Cổ, pháp bảo của Huyền Đô thái thượng Đạo Đức thiên tôn, có dị năng dịch chuyển không gian, truyền thuyết có thể lấy chỉ nhu khắc chỉ cương, cách dùng còn lại không rõ.

__ Bàn Cổ phước: một trong thất đại tiên thiên linh bảo, lưỡi của Rìu Bàn Cổ, pháp bảo của Côn Lôn sơn Nguyên Thủy thiên tôn, lúc giữ khai có thể quán quanh hết thấy hiện vật, rồi xé thành ngàn vạn mảnh vụn.

__ Thư hùng kim tiên: một trong thất đại tiên thiên linh bảo, pháp bảo của Thông Thiên giáo chủ, sau giao cho đệ tử thân truyền Văn Trọng. Nhất thư nhất hùng, lúc triển khai tiên ảnh kín trời, mũi roi như quỷ mị. Kẻ địch không trốn vào đâu được, bảo vật hệ tiến công vật lý.

Không rõ phẩm cấp:

__ Kiếm quái lạ (kèm cả vỏ): pháp bảo của Đồng tiên sinh, uy lực khủng khiếp, cả kiếm lẫn vỏ, một kiếm có thể chém cả vùng đất thành một cái rãnh sâu.

__ Mạch lộ: diện cụ ác quỷ toàn thân đỏ thẫm, khi đeo vào có thể khiến kẻ địch vô pháp phát hiện ra mình và đồng bạn kế bên.

Pháp bảo cấp cao:

__ Đả thần tiên: vật của Nguyên Thủy thiên tôn, sau giao cho đệ tử thân truyền Thái Công Vọng, hòa tan lực tứ tượng vào trong roi, bốn mươi chín đạo phù tiết*, lúc vung có thể dẫn dắt lực phong, hỏa, đại, thủy, lưỡng lưỡng hỗ trợ, dùng uy năng tứ tượng để đả thương địch thủ. [một loại chứng từ truyền đạt mệnh lệnh, điều động binh sĩ và dùng vào các loại sự vụ của triều đình cổ đại Trung Quốc; được chế tạo từ các nguyên liệu khác nhau như vàng, đồng, ngọc, sừng, trúc, gỗ. Cũng như binh phù, hồ phù]

__ Mạc Tà bảo kiếm: bảo vật trấn sơn của Dương sơn Thanh Hư Đạo Đức chân quân, sau giao cho đệ tử Hoàng Thiên Hóa. Trạng thái bình thường chỉ có chuôi kiếm, khi ngộ địch mới biến ảo ra lưỡi kiếm ánh sáng.

__ Hao thiên khuyển: pháp bảo của Ngọc Đỉnh chân nhân, sau giao cho đệ tử Dương Tiễn.

__ Hồn nguyên châu: pháp bảo của Cửu Long đảo Cao Hữu Càn, có thể dẫn ngược nước từ đại dương mệnh môn vào.

__ Hồn nguyên tán: pháp bảo của Ma Lễ Hồng, lúc thu có thể công, xòe mở có thể thủ, bắn ngược năng lượng trùng kích của địch nhân. Sau bị Na Tra phá nát.

__ Hắc tỷ bà: pháp bảo của Ma Lễ Hải, cửu âm thất huyền, lúc khải đàn có thể mê hoặc tâm trí người.

Pháp bảo bậc trung:

__ Tam tiêm lưỡng nhận kích (Dương Tiễn): bách luyện cương, binh khí công kích vật lý.

__ Thanh vân kiếm: pháp bảo của Ma Lễ Thanh, lưỡi kiếm biến ảo, hư thực đan xen.

__ Hoa hồ điều: pháp bảo của Ma Lễ Thọ, có mầm ác thú khổng lồ, có khả năng cắn nuốt vật sống. Trong cơ thể chứa axit mạnh.

26. Chương 26: Hiểm Cảnh Cầu Sinh

Ngự trong cung điện Potala.

Ta là Tuyết vực vương tối cao

Trôi giạt nơi đầu phố Lhasa.

Ta là tình lang tuyết nhất thế gian.

_____Thương Ương Gia Thố

.

Hoàng hôn, nhất kỵ vượt qua dòng chảy ngang dọc, vó ngựa giẫm tung tóe bùn lầy, phi về thôn xóm phương xa.

Hạo Nhiên mơ mơ màng màng mở mắt, hàn độc trong cơ thể chưa tan hết, trong lúc nói chuyện vẫn còn mang vài phần run rẩy: “Đây là nơi nào?”

Trụ vương đáp: “Phía bắc Tây Kỳ”

Hạo Nhiên hít một hơi lạnh khí, ngồi thẳng người, chỉ thấy trên thảo nguyên mênh mông dựng lác đác vài thôn trang, Trữ vương đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, liền nói: “Quân Tây hầu chắc chắn sẽ chặn đường ở phía đông Kỳ Sơn, chỉ có xuôi theo hướng Tây Bắc, vòng qua Tây Kỳ mới mong thoát được”

Trong hiểm cảnh trái lại có thể cầu sinh, Hạo Nhiên đã minh bạch. Đây là đạo lý “Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất”, đang suy tính thì Trữ vương ghim cương ngựa, quan sát thôn làng trên thảo nguyên kia, hỏi: “Hàn độc của người giảm chưa?”

Hạo Nhiên “Ân” một tiếng, dần dần cảm thấy chân khí và hàn độc trong cơ thể tiêu trừ lẫn nhau, giống như băng tuyết tan chảy dưới ánh mặt trời, tuy mệt mỏi, nhưng thần trí đã vô ngại. Trữ vương trở mình hạ mã, nói: “Người chờ ở đây”

Chốc lát sau thiên tử quay lại, dắt cương ngựa, hai người tiến vào thôn, tìm một thực *** ngồi xuống.

Trữ vương mặc thanh đồng giáp trụ, người đầy bùn nước, áo choàng ướt đầm quần trên người Hạo Nhiên, về thành một đoàn, người trong khách *** chỉ nghĩ là võ sĩ tầm thường từ Tây Kỳ đến, cũng không hỏi nhiều.

Thiên tử giục ngựa phi nước đại cả ngày, lúc này đã mệt mỏi vô cùng. Tiện tay cởi khôi giáp quăng trên mặt đất, miêng lót vai, miêng che cổ tay, giáp ngực rơi ầm xuống, nặng chừng bốn mươi năm mươi cân. Hạo Nhiên vừa nghe thấy, không khỏi âm thầm chắc lưỡi. Thầm nghĩ may mà Trữ vương khỏe mạnh như trâu, bằng không nếu nửa đường hôn mê, chắc mình đã bị cái bình sắt này đè bẹp.

Trữ vương nói: “Cười cái gì? Điểm gia, đem hai chén mì giống như bọn họ”

Lão bản nọ thừa vâng rồi quay lại, Hạo Nhiên đưa tay cởi băng vải quần trên bụng Trữ vương ra, đường xá xa xôi xóc nảy đã tác động đến vết thương, vết kiếm kia mơ hồ lại rỉ máu. Lập tức nhú mảy dề dưới sườn thiên tử, kiệt lực đem chân khí chẳng còn dư bao nhiêu chuyển vào.

Trữ vương lại nói: “Tiên gia chân khí đúng là bất đồng, Cô...Ta thấy người chịu một nhát kiếm kia, chưa đến nửa ngày đã gần lành rồi. Chờ đã, thôi đi, Hạo Nhiên”

Hạo Nhiên vốn mất máu quá nhiều, lúc này vừa vận chân khí, sắc mặt càng tái nhợt hơn, Trữ vương cau chặt mày, giữ tay Hạo Nhiên, nói: “Đừng làm bừa”

Lát sau *** gia bưng hai bát mì nước nghi ngút khói lại, Trữ vương mới buông bàn tay Hạo Nhiên ra, ưu sầu nói: “Ta bắt quả chỉ bị thương da thịt thôi, không có gì đáng ngại, người không thể...”

Hạo Nhiên cười đáp: “Hảo hảo, người càng ngày càng dong dài”

Trữ vương lấy dưa, gấp một ít trong chén của mình bỏ qua chén Hạo Nhiên, lắc đầu cười nói: “Sao Cô cứ cảm thấy một ngày ngắn ngủi này, lại như quen biết đã lâu”

Hạo Nhiên cười không đáp, bốn ba đã lâu, đói rét khổ cực, hai người không thềm quan tâm đến nửa điểm nghi thái quân thân nữa, ai cũng lang thôn hổ yết, xì xụp xì xụp, ăn sạch sẽ không sót một cọng mì, ngay cả nước cũng húp đến cạn đáy, đang còn thềm thưởng thì Trữ vương lại hỏi: “Thêm bát nữa chứ?”

Hạo Nhiên thật sự chỉ ăn phần của một người thôi cũng đã thấy nhiều, nhịn xuống khó chịu, vội cười khoát tay nói: “Thôi, tiết kiệm tiền chút...”

Đột nhiên tiểu dung của hai người cứng lại trên mặt. Ai nấy đưa tay sờ hầu bao, Hạo Nhiên đầu tiên là ngượng ngùng nói: “Đại vương...Ta không mang theo tiền...”

Trữ vương thò tay móc hầu bao tùy thân, hoàn toàn không biết trong khách *** vừa nghe hai từ “Đại vương”, liền có người châu đầu ghé tai nhau.

“Đó chính là Ân Thương thiên tử mà Tây Kỳ truy tìm sao?”

“Không giống, chó vọng động, giữ hai người đó ở lại đây, đợi ta đi truyền tin cho thủ quân Tây Kỳ...” Trong lúc nói chuyện đã có người vọt khỏi khách ***, đi tìm thủ binh thôn trấn báo tin.

Trữ vương hoàn toàn chưa phát giác, lấy hầu bao đeo bên thắt lưng ra giữ giữ, lúc này Thương triều đã dùng thanh đồng đao tẽ làm tiền tệ, trong hầu bao chẳng phải vàng chẳng phải ngọc, kêu leng keng, Hạo Nhiên

vội đưa tay đoạt qua, trút lên bàn, tức thời hy vọng tan biến, trong túi chỉ có một cái huyền toàn thân đen nhánh, cùng một thanh đoản kiếm kim quang lấp lánh.

Ngọc huyền hắc sắc chính là vật của Văn thái sư, quả nhiên Trữ vương cười nói: “Trước lúc xuất chinh, Văn thái sư giao cho ta. Nhưng đoản kiếm này Cô thu được từ khi nào nhỉ?”

Hạo Nhiên nghiêm mặt nói: “Đại...Cái kia, lão đại, trước mắt không nên nhớ chuyện xưa, làm sao bây giờ?”

Trữ vương đỏ mặt, xấu hổ vô cùng, thiên tử xuất môn không mang tiền có thể lý giải được, dù sao cả thiên hạ cũng là nhà hắn, nhưng trong tình huống hiện giờ thì đại phiền toái rồi. Hạo Nhiên dở khóc dở cười, vô ý thức sờ soạng trong ngực, ngoại trừ bình Luyện yêu vừa mới có được thì không còn thứ gì khác, đầu thể nào cầm thượng cổ thần khí đi đền tiền hai bát mì, vì thế liếc về phía bộ giáp thanh đồng của Trữ vương.

Trữ vương hiểu ý, tuy không tình nguyện nhưng cũng chỉ đành như thế, nói: “Đáng tiếc quá, chiến giáp của Cô từ xa không chỉ...” Liền lấy miếng che cổ tay qua, gọi khách *** lão bản nói: “Miếng bảo hộ tay đồng xanh này, để đền tiền mì của hai...”

Hạo Nhiên đang buồn cười, tiếp lời: “Phụ tử bọn ta”

Trữ vương tức giận nói: “Đền tiền ăn của huynh đệ bọn ta”

Hạo Nhiên cười đến vỡ bụng, mặt *** gia kia lộ vẻ lo lắng, nói: “Khách quan, không phải tiểu nhân không chịu, nhưng trong thôn này làm gì có chỗ cầm đồ? Hơn nữa xem miếng hộ thủ này...”

Thiên tử hết cách, đành phải lấy thêm cái bảo hộ tay nữa, nói: “Hai món này cho người hết, chờ nhiều lời nữa”

Hạo Nhiên mới ăn no đã bị cười đến đau bụng, không nghĩ Trữ vương ngày thường hết sức uy nghiêm cũng có lúc mất mặt như vậy, nhất quốc chi quân mà lại tranh tối cãi lui với một khách *** lão bản, thực sự khó coi, chợt nhớ ra Hồ Hỉ Mị được bình Luyện yêu đã lâu, hình như bình đó có khả năng hấp thu vạn vật, chẳng biết Lolita có giấu vật gì đáng giá trong bình hay không?

Hạo Nhiên vội lấy bình Luyện yêu ra, dốc đáy bình, giữ giữ xuống, hy vọng có thể “Leng keng” một tiếng giữ ra vật lấp lánh ánh vàng nào đó, hay vài đồng bạc cũng được.

Chuyện bên này còn chưa xong thì ngoài khách *** lại ầm ĩ lên, chỉ nghe ngựa hí vang, đao binh giao hưởng, tiếng người huyền áo, mơ hồ có người quát: “Đừng để bọn hắn chạy thoát!”

Trữ vương không nói hai lời, một chưởng đẩy mép bàn, đem bàn gỗ cùng khách *** lão bản nọ đẩy bay thẳng ra ngoài, một tay bắt lấy khôi giáp, tay kia lộ ra đoản kiếm*, chắn trước người Hạo Nhiên, trầm giọng quát: “Đi mau!” [*dao găm]

“A?” Hạo Nhiên quay đầu qua, chỉ thấy mấy chục binh sĩ Tây Kỳ, mỗi người cầm trường kích chiến đao trong tay ầm ầm chen vào không dứt từ ngoài cửa khách ***, Hạo Nhiên vẫn chưa hồi thần, trên tay còn cầm Bình Luyện yêu, miệng bình trút xuống.

Ba, hai, một.

Đông Hoàng chuông đổ một con Quỷ xà từ trong bình Luyện yêu ra.

.
.

Vương cung Triều Ca Cửu Gian điện.

Kim tượng cửu trảo chân long huy hoàng, nhưng trên long ỷ lại có một tên thấp lùn đang ngồi, hai chân tên lùn quơ tới quơ lui ngoài ghế dựa, như dăm chiêu mà nhìn về phía chân trời u ám ngoài điện Cửu Gian.

Tên lùn hít hít mũi, ngửi thấy mùi nữ nhân. Một lát sau, nữ nhân từ sau cột chuyển ra, liếc nhìn Thân Công Báo cười dài.

Nhất quốc chi hậu khoát Khuynh thế nguyên nang, u hương mãn điện, biếng nhác vô cùng, ngáp một cái nói: “Lá gan người thật không nhỏ”

Thân Công Báo cười nói: “Ta bắt quá hiếu kỳ thôi, long ý này thoải mái thế nào?”

Đất Kỳ đưa mắt nhìn, trên Cửu Gian điện trống vắng, Trụ vương thân chinh, ngoài ngọ môn ngay cả ngự lâm quân cũng chẳng thấy một người, lại nói: “Thoải mái thế nào?”

Thân Công Báo thu liễm tiểu dung, nghiêm giọng nói: “Như giẫm trên băng mỏng, nơm nớp lo sợ” Lập tức đứng lên, đỡ thẳng mũ nhọn, đi tới tiền điện quay đầu nhìn lại, “Ngay cả chính Ân Thụ Đức, cũng ngồi không dễ chịu”

Đất Kỳ lại hỏi: “Bách quan nghỉ cả rồi à?”

“Không nghỉ, chẳng lẽ chờ triều bái hồ ly nương nương người?” Thân Công Báo trêu chọc.

Đất Kỳ lại ngáp một cái, dịu dàng cười nói: “Nếu đã nghỉ, vậy nô tỳ cũng về thăm nhà đây. Đợi tới khi Văn Trọng bình phản loạn trở lại, quốc sư người liệu mà xin khoan hồng, trận chiến Kỳ Sơn, hao binh tổn tướng không nói, ngay cả thiên tử cũng mất tích”

Thân Công Báo tiếp lời: “Đường đường chính chính đối chiến, ta chả phải đối thủ của Văn Trọng, giở chút ám chiêu thì may ra mới có cửa”

Đất Kỳ bật cười: “Hai người đều dưới trướng giáo chủ, cùng hang ổ mà còn đấu thành một đoàn. Thôi được, vậy chuyện trong triều thỉnh quốc sư phí tâm vậy, lúc này ta về nhà, không chừng còn có thể cứu giá”

Sau khi Đất Kỳ đi rồi, Thân Công Báo mới hướng về đại điện trống không kia cười mỉa: “Dưới trướng giáo chủ? Suy nghĩ của Văn Trọng và lão bất tử quá đơn giản rồi”

.

Quỳ xà đầu to như ngọn núi nhỏ xuất hiện chân thân, đuôi vồ xuống, khách *** lập tức sập thành một đồng gạch ngói vụn, Hạo Nhiên nổ đom đóm mắt, không nói hai lời bị kéo lên lưng ngựa. Lại phi nhanh một trận, vút tiếng la khóc, tiếng ngói rớt lại sau lưng, chạy khỏi thôn trang. Thoáng liếc nhìn, liền thấy ngoài thôn đang dán một bức họa của thiên tử.

“Cô đã sớm biết Hỉ Mị kia chính là cái sao gây họa...”

“Có chân dung của người kìa” Hạo Nhiên nhin không được chỉ.

Trụ vương cũng không quay đầu, lập tức xóc nảy, một tay ôm chặt Hạo Nhiên, cười nói: “Lần sau xuất môn phải mang Cao Hữu Càn theo”

Hạo Nhiên đầu tiên là ngẩn người, sau mới cười ầm lên: “Cao Hữu Càn đã không biết sống chết, có nhiều tiền tới đâu cũng vô dụng...”

Chiến mã chạy về phía tà dương, Hạo Nhiên thắc mắc: “Hướng Tây?”

Trụ vương “Ân” một tiếng, giải thích: “Vừa rồi Tây Kỳ tiếp được tin báo ở phía Đông Nam thôn trấn kia, nhất định sẽ phái quan dẫn đầu tới, men theo phía Đông đuổi bắt Cô, cho nên đi Tây Bắc sẽ khó đụng mặt”

Nhưng một đường hướng Tây Bắc như vậy, chỉ biết cách Triều Ca càng lúc càng xa, bao giờ mới có thể trở về đô thành?

Trụ vương như đoán được tâm ý Hạo Nhiên, lại nói: “Tới nơi an toàn rồi, tiếp tục xuôi theo hướng Bắc vòng qua hướng Đông, chỉ cần tới được lãnh địa Tô Hộ cha của Vương hậu là thoát thân”

Thái dương đã lặn phía cuối đồng hoang, tử quang thu lại trên đường chân trời, sao Bắc cực hiện ra rực rỡ, ven đường cỏ dại thừa thốt, rời nơi người ở, tiến vào đại mạc bao la.

Phía đông sa mạc, một vầng minh nguyệt chậm chậm lên cao, Trụ vương nhặt vài nhánh cây khô, tìm một bờ sông nhỏ, nhóm một đồng lửa tại nơi khuất gió trên sa mạc.

Trên bầu trời xa xa như có một hòn đảo nổi khổng lồ, sừng sững trong bóng tối, lại tựa đám mây, mông mông lung lung, nhìn không chân thực.

Hạo Nhiên đi tới bờ sông, khom lưng thăm ướm áo choàng trong tay, khi đứng dậy ngẩng đầu nhìn một hồi, hỏi: “Kia là gì thế?”

Trụ vương từ tốn nói: “Đó chính là tiên gia chính thống, nơi tụ tập của một đám danh môn chính phái”

Hạo Nhiên thất thanh nói: “Côn Lôn sơn? Chúng ta tới phía dưới Côn Lôn sơn rồi?”

Trụ vương cười: “Sợ hãi?”

Trở mặt với Khương Tử Nha, lúc này lại đứng dưới sào huyết của Xiển giáo, Hạo Nhiên đoán rằng thân là Đông Hoàng chuông, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không làm gì được mình, nhưng thiên tử là người đầu tiên Xiển giáo muốn tróc nã. Không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Trụ vương nghiêm mặt nói: “Khi đến đường cùng, nơi này chính là chỗ an toàn nhất, Cô qua lại ngay dưới mí mắt bọn chúng, không người nào có thể phát hiện”

Sự gan dạ này khiến Hạo Nhiên nhất thời không thốt nên lời, đành phải trầm mặc, xoay người trở về bên cạnh đồng lửa. Tóc Trụ vương đen đặc, hơi ngắn, chưa chấm vai, Hạo Nhiên cởi dây thừng mảnh trên tóc Trụ vương ra, lấy vải ướt cẩn thận chà lau. Rồi chùi sạch bùn đất trên cổ thiên tử, thuận theo bả vai một đường lau xuống.

Trụ vương đứng dậy, tháo yêu giáp, cởi bỏ chiến ngao, hoàn toàn không chừa một mảnh, Hạo Nhiên tâm thần nhộn nhạo, cưỡng ép mình thu liễm, vì thiên tử tỉ mỉ lau sạch toàn thân, vết kiếm thương trên ***g ngực thiên tử đã khép lại, chỉ còn một vết đỏ nhàn nhạt.

Đồng lửa đã cháy hết, lụi tàn, Trụ vương xích thân lỏa thể đứng dưới ánh trăng, ngân huy lưu chuyển. Trên sa mạc chỉ còn ánh trăng khắp trời, cùng tiếng gió nhẹ nhẹ, Trụ vương lấy cái huyền Văn Trọng tặng ra, thử thử, thổi lên một khúc, cũng là Nguyệt tiền thương kia. Lúc này nghe lại, so với ở rừng trúc càng thêm uyển chuyển, ôn nhu.

Hạo Nhiên đang nghe đến xúc động thì trong lòng chợt đau thương, trước Bích Du cung, tọa hạ Thông Thiên giáo chủ, câu “Đã là như thế, giang sơn xã tắc này, tùy tổ sư xử trí” kia, tựa như văng vẳng bên tai. Lập tức giang hai tay vòng qua eo Trụ vương, tựa đầu lên vai thiên tử.

Hồi lâu sau, khúc ngừng. Hô hấp thiên tử loạn nhịp trên trán, lúc ngẩng đầu thì chỉ thấy Trụ vương ngưng thần nhìn mình, nhân thần mê ly, duỗi ngón tay, xoa nhẹ má Hạo Nhiên, khẽ nói: “Hạo Nhiên, dường như Cô đang nhớ lại chuyện gì”

Hạo Nhiên nhẹ giọng đáp: “Thần không dám, thần không dám liếc nhìn Bá Ấp Khảo kia nữa”

Lập tức thân thể Trụ vương chấn động, đó chính là câu nói sau cùng của hai người trong ngự hoa viên vào nửa năm trước, sau đó Hạo Nhiên bị thiên lôi giáng, chân thân bị Tam Thanh mang đi, một nụ hôn đã gần cả thế hệ.

Lòng thiên tử rung động, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi Hạo Nhiên, đôi môi ấy đậm mạc, mà lại kiên định. Hạo Nhiên đưa cánh tay vòng qua cổ Trụ vương, say mê hôn lên.

Trong khoảnh khắc hai người tình nồng khó nén, hô hấp dồn dập, đang quấn lấy nhau thì lại nghe sa mạc xa xa loáng thoáng truyền tới giọng trêu tức của một nam nhân.

“Cho dù là linh vật thiên địa biến thành, nhưng làm chuyện này ngay dưới chân Côn Lôn sơn cũng không thỏa đáng lắm đâu”

đâu”

27. Chương 27: Tặc Thần Hàng Thế

Trong lúc nói chuyện, Hạo Nhiên và Trụ vương mạnh mẽ tách ra, thiên tử dùng chân trần khều chủ thủ lên, cầm trong tay, bất chấp mình vẫn còn hùng khu xích lỏa, che Hạo Nhiên ở phía sau, ánh mắt như liệt báo thị địch, muốn xông lên phía trước.

“Khoan khoan khoan!” Nam tử kia cách Trụ vương và Hạo Nhiên trên trăm bước, vội khoát tay nói: “Đừng vọng động, ta không phải tới để...” Nói chưa xong khóe miệng hơi co, thoáng chốc xoay người chạy mất dạng như một làn khói.

Đợi thân ảnh nam nhân nọ tiêu thất trong bóng tối, Trụ vương mới nghi hoặc hỏi: “Người biết hắn không?”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười, lắc đầu nói: “Không quen” Lúc này mới vội nhặt y phục lên, giũ sạch cát mịn bám trên đó, hầu hạ Trụ vương mặc vào. Đang triển miên thì bị nam tử không mời bắt ngang, hai người đều xấu hổ vô cùng, đáy lòng âm thầm mắng nhiếc. Hạo Nhiên dần xếp hảo cho thiên tử, tự tìm một nơi sạch sẽ, ôm gối ngồi xuống, ngẩn người nhìn hờn đảo nổi trong bóng đêm xuất thần.

“Qua đây ngủ” Trụ vương nhắm mắt nói.

Hạo Nhiên cười cười, ngồi bên cạnh thiên tử, Trụ vương duỗi một tay ra ôm vai Hạo Nhiên, hai người yên lặng tựa vào nhau, tùy ý tán gẫu vài câu.

Hạo Nhiên bắt đầu mệt mỏi, đang muốn ngủ thì lại thấy thân ảnh tái hiện trong màn đêm.

Không phải nam tử lúc nãy, mà là một thiếu niên mười mấy tuổi, cao hơn Thân Công Báo một chút, mặc bạch sắc đạo sĩ bào không vừa người, bào tú kéo dài chấm đất, lặng lẽ đứng dưới ánh trăng, như đang do dự, cuối cùng vẫn tiến đến gần.

Thiếu niên mi thanh mục tú như nữ hài, một đầu tóc ngắn thanh sáng, sạch sẽ.

Đây là ai? Trụ vương cảnh giác mờ chủ thủ, nhưng một tay lại bị Hạo Nhiên đè xuống, người sau ra hiệu không đáng ngại. Chỉ nghe thiếu niên kia rụt rè nói: “Hai vị đại ca...”

“Vừa rồi hai vị đại ca có thấy một tên trộm...cao chừng này. Bộ dạng phàm nhân chừng hai mươi tuổi...cười đùa cợt nhả, bên hông giắt một thanh đao hình thù kỳ dị...” Thiếu niên nọ vẻ mặt đưa đám, chỉ thiếu điều muốn đập đầu cùng Hạo Nhiên và thiên tử nữa thôi.

Lại bắt trộm, gần đây thói đời cũng quá bất ổn đi, Hạo Nhiên đang định báo cho hắn biết, tên nam tử kia đã chạy về phía đông rồi thì Trụ vương lại trầm giọng nói: “Tiểu huynh đệ, người là người trong Côn Lôn sơn sao? Tên trộm kia tên gì?”

Thiếu niên như tăng thêm can đảm tiến lên mấy bước, đột nhiên kinh ngạc: “Đông Hoàng chuông?”

Hạo Nhiên vốn muốn qua an ủi vài câu, nghe được lời này liền hít một hơi khí lạnh, hỏi: “Người là ai?” Đồng thời trong lòng dấy lên dự cảm chẳng lành.

“Ta...Phổ Hiền. Triệu Công Minh kia trộm Ngô Câu kiếm của ta...Đông Hoàng chuông, không phải người đi trợ tiểu Vọng phạt Trụ à, tại sao lại ở đây?”

“...”

Trụ vương vội vàng kéo thẳng Hạo Nhiên đang lảo đảo muốn ngã.

Cửu Sơn cung Bạch Hạc động Phổ Hiền chân nhân, một trong thập nhị tiên Xiển giáo, pháp bảo: Ngô Câu kiếm (sau truyền cho Mộc Tra), tu đạo cùng năm với Khương Tử Nha.

“Người chính là Phổ Hiền chân nhân...”

“Ân...ân, đúng” Phổ Hiền gạt đầu cười nói: “Ngày đó ở Ngọc Hư cung, ta đã gặp người, Đông Hoàng chuông, ha ha”

“...”

Một ngày trước, Triệu Công Minh lên Côn Lôn sơn, cố sự liền bắt đầu từ đây.

Lại nói Hạo Nhiên đối với người này hoàn toàn không có nửa điểm khái niệm, chỉ biết mỗi việc sau trận chiến Phong thần, Triệu Công Minh linh thân chúc Long Hồ chân quân.

Nhưng theo như Phổ Hiền miêu tả, người này lại tội ác cùng cực, phạm phải tội ác tày trời, là kẻ mà...chân nhân Xiển giáo muốn chém cho thống khoái.

Tại sao? Triệu Công Minh không mời mà tới, lên thẳng Côn Lôn sơn, du ngoạn tiên sơn tuyệt vời không nói, tham quan các động phủ tiên gia cũng miễn bàn đi, còn mượn gió bẻ măng “Thuận tay” chôm luôn vô số bài trí bên trong phủ, danh sách như sau:

Định hải châu của Nhiên Đăng đạo nhân, cọc Độn long của Văn Thù Quảng Pháp thiên tôn, dây trói tiên của Cụ Lưu Tôn, Thất cầm phiến của Thanh Hư chân quân, ***g Cửu long thần hỏa của Thái Ất chân nhân, bình Ngọc tịnh của Từ Hàng đạo quân, mũ Vũ linh của Nam Cực tiên ông, lưới Vụ lộ càn khôn của Long Cát công chúa...

“Ngừng!” Hạo Nhiên bị một loạt tên pháp bảo, tên tiên nhân này khiến cho đầu choáng não căng, liên tục ra dấu nói: “Người chỉ cần nói cho ta biết, thập nhị tiên các người đều bị tên trộm Triệu Công Minh viếng thăm là được...”

Phổ Hiền vội nói: “Ngọc Đỉnh sư huynh vẫn chưa gặp họa”

Hạo Nhiên chẳng biết nên khóc hay nên cười: “Người thành thật Ngọc Đỉnh lại vô sự, hấn chế trụ được Triệu Công Minh sao?”

Phổ Hiền lại lắc đầu nói: “Tại hấn nghèo quá...Chỉ có một thanh kiếm”

“...”

.

Phổ Hiền dẫn Ân thiên tử, Hạo Nhiên xuyên qua gần nửa sa mạc, tới trước một thôn xóm.

Phổ Hiền nói: “Nơi này là Nguyệt Nha thôn, lúc nhỏ khi ta và tiểu Vọng tu đạo thường đến đây...”

Trụ vương không đợi Phổ Hiền lải nhải xong, cắt ngang: “Người không được báo cho tiên đạo trên Côn Lôn sơn biết hai bọn ta nghỉ chân ở đây”

Phổ Hiền nghi hoặc, cẩn thận hỏi lại: “Vị đại ca này...Xưng hô thế nào?”

Trụ vương trầm mặc, tỏ vẻ không muốn tiết lộ thân phận, Hạo Nhiên dắt tay Phổ Hiền, cười nói: “Gọi hấn là tiểu Thụ”

“Hảo” Phổ Hiền tươi cười rạng rỡ: “Tiểu Thụ huynh”

Thiên tử dở khóc dở cười, xấu hổ khụ một tiếng, hảo hảo một danh đề vương công bị coi thành tiểu thụ, đúng là tai bay vạ gió, nhưng lại vô pháp phản bác, danh tự “Thụ Đức” không kêu, gọi tiểu Thụ cái gì? Chỉ nghe chính phái Phổ Hiền nói tiếp: “Trên người Triệu Công Minh có mấy chục kiện pháp bảo, may mà gặp được Đông Hoàng chuông ở đây, bằng không ta trở về sẽ bị sư tôn...”

Hạo Nhiên cảm thấy đau đầu, Phổ Hiền chân nhân này không hổ là đồng môn của Thái Công Vọng, giả trư ăn cạp, kẹo da trâu y chang nhau, dính lên người rồi có vứt thế nào cũng chẳng được. Không biết Triệu Công Minh là nhân vật lợi hại gì mà có thể trộm sạch pháp bảo trên Côn Lôn sơn không chừa một món, thập nhị tiên chia làm mấy đường, hạ sơn tìm kiếm, Phổ Hiền nhỏ bé lạc đàn này chế trụ được Triệu Công Minh sao? Sẽ không phải hy vọng dựa vào thần công nói đông nói dài mà niệm cho mao tặc thất khiếu chảy máu chứ, nghĩ đến đây, lập tức nan giải, đành phải đáp ứng cho có trước, theo Phổ Hiền vào thôn, tìm nơi qua đêm rồi tính sau.

Ba người mượn nhà thôn dân nghỉ ngơi, một đêm vô thoại.

Sáng sớm hôm sau, cư dân trong thôn vừa thấy Phổ Hiền liền nhiệt tình tới tiếp đón, đưa bao nhiêu là bánh mì nước trong, không còn bị vướng tới vướng lui chuyện tiền bạc, Trụ vương rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, cùng Hạo Nhiên hai người ngồi bên thành giếng ăn thức ăn, đưa mắt nhìn Phổ Hiền chân nhân nô đùa với đám hài tử.

Hạo Nhiên tết hảo đuôi sam võ sĩ sau đầu cho thiên tử, phỉ phỉ vụn bánh trên giáp đồng, rồi lấy nước trong, tỉ mỉ giúp Trụ vương sửa lại hàm râu, thấy thiên tử trầm mặc không nói, biết hấn đang tức cảnh sinh tình, thấy đám hài đồng Nguyệt Nha thôn này lại nhớ tới hai nhi tử của mình. Bèn an ủi: “Hai vương tử Ân Giao, Ân Hồng lúc trước rời khỏi Triều Ca, được Nguyên Thủy Thiên Tôn mang đi, lúc này chắc cũng có chút tu vi rồi”

Trụ vương bật cười, nói: “Người trong Xiển giáo, nếu tâm tính đều như Phổ Hiền chân nhân, thì làm sao trồng cây nghiệt tử đó có thể trị quốc an bang?”

Lại thần thức: “Cô giết mẫu thân hai đứa nó, tu được chính đạo trở về, chỉ sợ việc đầu tiên chính là vì mẫu báo cừu”

Trong lòng Hạo Nhiên buồn khổ, đang muốn lên tiếng cắt ngang, không ngờ Trụ vương lại nói: “Ân Giao nếu có chút phong thái quân chủ, Cô đem vương vị nhường cho nó cũng không sao, có Văn Thái sư ở đây, đoán là nghiệt tử đó sẽ trung quy trung củ, không dám vượt Lôi Trì một bước. Cô sẽ cùng người lưu lạc thiên nhai, thế có tốt không?”

Thiên tử nói có vài câu ngắn ngủi, nhưng lại khiến Hạo Nhiên nghe đến chua xót vô cùng, quả nhiên ngôi vị Thương vương như ngồi trên đồng lửa, không một khắc an bình. Lúc này lại nghe thấy tiếng huyền ảo từ cửa thôn truyền vào.

“Ảo thuật! Ảo thuật!”

Mấy đứa hài đồng lập tức vứt bỏ Phổ Hiền, chạy ra cửa thôn xem ảo thuật. Phổ Hiền tâm tính tiểu hài, liền đuổi theo, Hạo Nhiên giương mắt nhìn quanh, chỉ thấy nơi thôn khẩu chợt lóe sắc đỏ.

“Đồng tiên sinh?” Hạo Nhiên thất thanh nói.

Trụ vương còn chưa phát hiện, hỏi: “Ai?” Hạo Nhiên đã chạy về phía cửa thôn. Chỉ thấy sau hàng rào có một người đang đứng, trở tay qua qua lại lại, ném một đồng đồ, đứng là đang diễn trò.

Nam tử kia vận nhung trang, bên hông giắt hai thanh loan đao đan chéo nhau, rất ứng với miêu tả của Phổ Hiền. Nhưng, hắn lại mang diện cụ của Đồng tiên sinh!

Hạo Nhiên từ chạy băng băng chuyển sang đi bộ, chậm rãi ngừng lại, trầm giọng nói: “Triệu Công Minh, người lấy được Mạch Lộ từ đâu?”

Triệu Công Minh thầm giật mình, không ngờ Hạo Nhiên lại ở đây, xoay người, đang muốn co cẳng chạy thì lại thấy Phổ Hiền mím môi, chặn trên đường rời thôn.

Trước có Côn Lôn chân tiên, sau có thượng cổ thần khí, Triệu Công Minh hết cách, đành phải tháo quỹ diện kia xuống. Đứng tại chỗ, ngừng chốc lát, đột nhiên nói:

“Yêu_____he he he he! Hai vị tiểu ca sao y như gặp kẻ thù vậy!”

“Vị này chẳng lẽ là Hạo Nhiên tiểu đệ, yêu he he_____còn vị này nhất định là Phổ Hiền chân nhân Côn Lôn sơn rồi...Ồ vị này là ai đây? Đại ca đáng vẻ đường đường, khí phách mười phần, phỏng chừng là nhân trung chi long...”

Trụ vương trầm giọng quát, giọng chửi từ xa chĩa vào Triệu Công Minh, “Giao vật người trộm ra đây!”

Lúc này, đám hài đồng không biết chuyện nhao nhao sợ hãi thối lui, còn lại Ân thiên tử, Hạo Nhiên, Phổ Hiền ba người hình thành thế cơ giác* vây khốn Triệu Công Minh. [*giáp công kẻ địch từ hai phía]

Triệu Công Minh nhìn trái nhìn phải, thấy thoát không xong, đơn giản giang tay nói: “Ai ai, ta chẳng qua phụng nghiêm lệnh của giáo chủ, phải giữ hai người chu toàn, nên mới hạ Kim Ngao đảo tới tìm tên vô dụng người, bốn ba thiên lý, đuổi theo dấu chân Đông Hoàng chuông tới dưới Côn Lôn sơn, sao người hung dữ quá vậy?!”

Trụ vương nhú mày kiểm, nói: “Thông Thiên giáo chủ kêu người tới?”

Triệu Công Minh nhún vai, vô tội nói: “Đương nhiên. Bằng không người cho rằng đường đường Triệu Công Minh ta lại bán rẻ mặt mũi cho sự phụ người à?”

Lúc này Phổ Hiền nói: “Nếu vậy...Tại sao người lên...”

Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm với hắn, Triệu Công Minh, giao đồ người trộm ra đây”

Mặt Triệu Công Minh lộ vẻ chán chừ, Hạo Nhiên lại nói: “Đông Hoàng chuông, Thái Cực đồ, bình Luyện yêu; người có muốn dùng tiên thiên linh bảo bên hông tới thử chút uy lực hay không?”

Lời dứt, Hạo Nhiên chậm rãi giơ hai tay, đặt trước người, ***g bàn tay đối nhau, một đoàn kinh khí xoáy tròn mấy thốn, tỏa ra hào quang tinh khiết, mấy chục kiện pháp bảo trên người Triệu Công Minh bị lực lượng của thượng cổ thần khí này kích, tức khắc cộng hưởng không ngừng, toàn bộ chấn động.

Triệu Công Minh thần nhiên cười, giữ bao phục, pháp bảo lớn lớn nhỏ nhỏ “Leng keng” rơi ào ào xuống đất. Hải đồng xung quanh la hét chói tai, chạy lên tranh giành.

“Đó là con rối gỗ của ta!”

“Hòn đá nhỏ của ta!”

Hạo Nhiên đầu đầy hắc tuyến, không ngờ ngay cả đồ của tiểu hài Triệu Công Minh cũng chẳng tha. Bên kia Phổ Hiền phát nhẹ bào tុ, đem mấy chục kiện pháp bảo thu hết vào trong tay áo, thở phào nhẹ nhõm, lấp ba lấp bập nói: “Cảm, cảm tạ, Đông Hoàng chuông, lần này may mà...”

Hạo Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, ý bảo đừng khách sáo, Phổ Hiền mới lau mồ hôi, nói: “Ta phải trở về phục mệnh”

Hạo Nhiên hỏi: “Tên trộm này tính sao?”

Phổ Hiền khoát tay: “Thôi quên đi” Rất có thâm ý mà liếc nhìn Trụ vương, chuyển thân rời đi. Nói: “Tiểu Thụ huynh, Đông Hoàng chuông, con đường phía trước hung hiểm, nếu cần Phổ Hiền giúp, bảo...Tiểu Vọng chuyển lời cho ta, ta đi đây...”

“Ân” Hạo Nhiên cười nói: “Bảo trọng”

Mặt Triệu Công Minh hơi co giật, vật tới tay còn phải ới ra, tỏ vẻ đau lòng khôn xiết, nói: “Người yên tâm ‘Đi’ đi, đi chết đi...”

.

Cùng lúc đó, Triều Ca ngoài ngàn dặm.

Cổ khí thế kia mạnh như vũ bão, muốn đem Cửu Gian điện hủy thành phế tích, mũ nhọn trên đầu Thân Công Báo ngã ra sau, rút xuống bậc thang tiền điện, quay tròn mấy vòng. Một giọt mồ hôi dọc theo gương mặt nhỏ xuống.

Văn Trọng: “Toàn quân bị diệt?”

Thân Công Báo ngược mắt nhìn thẳng Văn Trọng, âm ức đáp: “Văn Trọng, tuy ta không phải đồng xuất một sư với người, nhưng đều là dưới ngôi giáo chủ...”

Văn Trọng giơ một tay lên, kim tiên nhắm vào Thân Công Báo, đồng tử người sau đột nhiên co rút, Lôi công tiên vừa vung, lưới điện trùng điệp khuếch tán, bảo hộ mình ngay chính giữa.

“Hao tổn, hao tổn hơn hai vạn người...Cao Hữu Càn, Phí Trọng tử trận...” Thân Công Báo run giọng nói: “Đông Hoàng chuông đoạt Ân Thụ Đức ra ngay trước trận, Trương Quế Phương, Hồ Hỉ Mị điều tàn binh, tìm tung tích thiên tử”

Văn Trọng lạnh lùng nói: “Một đám phế vật”

Thân Công Báo lui một bước, hít sâu một hơi, nói: “Giáo chủ đã phái Triệu Công Minh tới phương Bắc tiếp ứng rồi, Tô vương hậu về thăm nhà”

“Phế vật!” Văn Trọng mắng, quát một roi qua, Thân Công Báo đang muốn tể khởi Lôi công tiên thoát thân thì đột nhiên phát hiện kim tiên kia không phải bay về phía mình, mà là quần lên cây cột cao sừng sững trước ngõ môn, đánh cự trụ ngọc thạch nọ thành phần vụn! Trong tiếng nổ vang, khói bụi tiêu tán, cả tòa cung phường* sụp hết phân nửa! [*chỗ ở của thái tử hoặc phân xưởng trong cung đình]

“Chuyện này không cần Kim Ngao nhúng tay vào” Văn Trọng giữ áo choàng, xoay người đi ra ngoài vương cung: “Ta lĩnh ba vạn binh mã, ngày mai xuất chinh. Thân Công Báo, người trấn thủ Triều Ca, điều động tất cả lương thảo, nếu dám chậm trễ thì chờ bị tổng tới đài Phong thần đi”

Thân Công Báo hỏi: “Vậ đồ nhi kia của người phải làm sao?”

Chỉ nghe Văn Trọng lạnh lùng hừ một tiếng, thoại âm cùng cước bộ tiêu thất ngoài cung.

Thân Công Báo lúc này mới thu lôi quang hộ thể, mồ hôi đầm đìa, lấm bầm: “Người cũng biết đài Phong thần dùng để...”

Kim quang chợt lóe, trong nháy mắt lướt qua hơn nửa thành Triều Ca, một roi bay đến!

Thân Công Báo trở tay không kịp, ngực lập tức hứng ngay một roi kia, miệng phun tiên huyết bay ra phía sau, ngã xuống trước long ỷ!

Tên lùn một tay chống đất, lão đa lão đảo đứng lên, biết đó là đòn cảnh cáo Văn Trọng dành cho mình, chớ có ra chủ ý thối gì nữa.

.

.

Hai con ngựa gầy yếu, một chiếc xe đẩy, chở Ân Thiên Tử, Hạo Nhiên, Triệu Công Minh tìm đường trong đám cỏ dại thưa thớt, đi về phía bắc. Lúc này Hạo Nhiên vẫn chưa ý thức được đồng hành cùng mình là nhân vật thể nào.

Lại nói từ khi Xiển giáo thu môn đồ rộng rãi, Ngọc Hư cung ngầm có phân chia phe phái kiểu nhân gian triều đình, trong giáo lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sư, dưới tọa Thiên Tôn có thập nhị kim tiên Côn Lôn, rồi đệ tử thân truyền Thái Công Vọng, môn đồ Thân Công Báo. Nhưng đứng trên thập nhị tiên, dưới Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn có một tiên_____Nhiên Đăng đạo nhân.

Tự cổ xưng “Hư quân thực tướng”. Có thể thấy quân quyền tướng quyền, thực tế là hỗ trợ lẫn nhau, thể chế bổ sung không thể thiếu. Nhiên Đăng ngự trị chúng tiên, thân dưới Thiên Tôn, mơ hồ có xu thế kìm hãm lẫn nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn_____Nhiên Đăng đạo nhân_____thập nhị tiên Côn Lôn_____chúng đệ tử đời thứ hai, đây là kim tự tháp địa vị của tiên gia, tương tự, tiên ban Kim Ngao đảo cũng thế. Người đầu tiên dưới Thông Thiên giáo chủ, chính là Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh có thực lực không thể khinh thường, lại thêm siêu cấp tiên thiên linh bảo_____Kim giáo tiên* trong tay, thậm chí so với Nhiên Đăng đạo nhân còn muốn mạnh hơn ba phần. Triệu Công Minh không giống Thập thiên quân phụng Thông Thiên giáo chủ vi tôn, thân là một kẻ nhân trần tại Kim Ngao đảo, trừ bỏ Văn Trọng thực lực cường hãn, có thể nói là địch thủ hiểm cò của cả hai giới Côn Lôn, Kim Ngao. [*cây kéo]

Lúc này hạ sơn tới giữ chức bảo tiêu, thứ nhất là bán một phần ân tình cho Thông Thiên giáo chủ, thứ hai là sinh lòng hiếu kỳ đối với Đông Hoàng chuông, do bẩm sinh thích vợ vét bảo vật, Hạo Nhiên tựa như một món pháp bảo mọc hai chân tự do đi lại, hơn nữa còn là một trong thập đại thần khí thái cổ siêu cấp, bên người còn mang theo hai bảo vật bình Luyện yêu, Thái Cực đồ, hỏi sao Triệu Công Minh không thêm nhỏ dãi?

Tức thì Triệu Công Minh ra sức vỗ ngực đảm bảo, có hấn ở đây, đồ có người nào trong Côn Lôn sơn dám ra cản đường, Hạo Nhiên và Trữ vương đều ngờ vực, trong lúc bán tín bán nghi, xe đẩy đã kéo qua hơn phân nửa phương Bắc, lãnh địa Kỳ Châu hầu Tô Hộ rốt cuộc cũng thấp thoáng xuất hiện.

Hồ Hỉ Mị ngồi trên cổng thành, hai chân lắc lư, trông về phương xa, cười nói: “Tỷ tỷ thần cơ diệu toán, đại vương ca ca quả nhiên tới rồi, còn có, eh, đó là ai?”

Hồ Hỉ Mị đột nhiên bị dọa đến thay đổi âm điệu: “Triệu Triệu Triệu Triệu...Tỷ tỷ...Triệu Triệu Triệu...”

“Hỉ Mị! Mau hạ cổng thành đi! Phụ thân! Đóng đại môn! Mở tiểu môn! Bách tính dọc đường giải tán!” Trên tường thành, nhất quốc chi mẫu Đát Kỷ, nghĩa muội Hồ Hỉ Mị của Trữ vương hoảng hốt vô cùng, hoa dung thất sắc, cơ hồ muốn hét chói tai lên.

Đát Kỷ không thêm quan tâm đến nửa điểm phong thái hiền thực đoan trang nữa, điên cuồng dậm chân: “Mở con đường nhỏ! Nghênh thánh giá! Phái binh phong trụ hai bên đường! Người không liên quan núp hết đi!”

“Nương! Đem châu báu giá trị trong phủ cất hết vào rương khóa lại, dìm vào trong trì đường hoa viên mau_____!!”

Hồ Hỉ Mị và Tô Đất Kỷ, gào thét như đại nạn lâm đầu: “Triệu_____Công_____Minh_____tới_____rồi!!!”

Bó tay anh Công Minh, đồ chơi con nít cũng hốt tuốt =.=, nhiều nhân vật khó đỡ quá =))

28. Chương 28: Tô Hầu Gia Yến

“Yêu hê_____Hỉ Mị thân ái_____Vương hậu nương nương kim an!” Triệu Công Minh đứng dưới thành lầu giang hai cánh tay, cảm thán: “Một ngày không gặp, như cách tam thu...”

Hồ Hỉ Mị mặt lộ vẻ sợ hãi, rụt sau lưng Tô Đất Kỷ, hai nữ nhân nơm nớp lo sợ, như không quen biết mà quan sát tên tặc tổ tông kia, Triệu Công Minh đành phải xấu hổ khụ một tiếng, ngượng ngùng nói: “Hỉ Mị trưởng thành rồi a”

Binh sĩ xung quanh vừa thấy Trụ vương nhập thành, tức khắc sơn hô vạn tuế, thi nhau triều bái. Ký Châu hầu cung kính tiếp giá, trầm bổng du dương một trận cứu giá chậm trễ, tội đáng muôn chết v.v...Trụ vương chỉ thần nhiên nói: “Miễn đi” Đoàn theo Tô hầu mở đường, bảo hộ đoàn người thiên tử, vương hậu tiến vào hầu phủ.

Hồ Hỉ Mị và Đất Kỷ nhỏ giọng nghị luận: “Quả nhiên nguư tầm nguư mã tầm mã...Hai tên trộm đi chung với nhau, hai tên trộm...”

Khóe miệng Hạo Nhiên hơi hơi co giật, nhưng vô pháp biện giải. Bốn ba nhiều ngày, rốt cuộc cũng tới được nơi an toàn, phủ đệ của Ký Châu hầu Tô Hộ tuy thanh giản, nhưng mọi vật đều đầy đủ. Tô Hộ lập tức bày tiệc, nghênh Trụ vương lên quân vị, còn mình thì khoanh tay đứng hầu một bên.

Thiên tử chỉ nói: “Đừng ngại” Rồi kêu chúng nhân nhập tiệc, một bữa văn phạm làm như gia yến, toàn gia Tô Hộ, con rể quý vì thiên tử, Hồ Hỉ Mị, Tô Đất Kỷ rồi rít ngồi vào chỗ của mình, Trụ vương lại nói: “Hạo Nhiên cũng ngồi đi”

Theo lễ quân thần, ngoại thần vốn không nên đồng tịch cùng thiên tử, Hạo Nhiên hết cách, đành phải chọn một chỗ ngồi xuống. Triệu Công Minh không mời mà tới, tùy tiện ngồi bên cạnh Hạo Nhiên, hoàn toàn mặc kệ trong lòng Hạo Nhiên có bao nhiêu khó chịu.

Lúc Hạo Nhiên đưa mắt nhìn qua Tô Đất Kỷ thì thấy Đất Kỷ dòn dập mời rượu, ăn uống linh đình, một nụ cười hay một cái nhú mày đều xinh đẹp, vốn là hồ yêu, lại dĩ thân đại nhập, trực tiếp coi mình như nữ Tô gia.

Tô Đất Kỷ phát hiện được ánh mắt nọ, nhìn lại Hạo Nhiên, dịu dàng cười, bưng đồng tước, Hạo Nhiên nâng chén đáp lễ, lặng lẽ uống.

“...Văn thái sư đã xuất chinh, Cô phải suất quân đến Kỳ Sơn tiếp ứng” Trụ vương trầm ngâm chốc lát, nói: “Chuyện binh lực, làm phiên Tô hầu chuẩn bị vậy”

Tô Hộ đương nhiên luôn miệng đáp ứng, nói: “Tử đệ binh toàn thành Ký Châu ta, tổng cộng hai vạn, sẽ theo đại vương thảo phạt nghịch tặc, máu chảy đầu rơi, tuyệt không nửa câu oán hận”

Trụ vương nói tiếp: “Một vạn đủ rồi, dọc đường đi, Cô thấy đời sống Ký Châu hơi khó khăn. Năm nay không thể trưng binh thêm được nữa. Ngày mai liền khởi hành...”

Hạo Nhiên kinh ngạc: “Ngày mai đi sao?”

Trụ vương đáp: “Người theo Đất Kỷ, Hỉ Mị về Triều Ca, trên đường cẩn thận, Công Minh đã phụng mệnh Thông Thiên giáo chủ tới giúp ta...”

Hạo Nhiên nói: “Không được, ta không yên tâm”

Trụ vương hơi không vui, nói: “Cô đã an bài thỏa đáng, vết thương cũ của người chưa lành, phải trở về Triều Ca tu dưỡng”

Nhưng Hạo Nhiên lại giành nói: “Người chó khinh địch, sau lưng quân Tây Kỳ là cả Côn Lôn sơn...”

Trụ vương đặt mạnh chung rượu lên bàn, tức giận nói: “Cô định đoạt hay người định đoạt?!”

Cuộc đối thoại của quân thần hai người khiến người nhà Tô Hộ sợ hãi không thôi, đây là thần tử gì vậy? Đát Kỷ vội vàng cười chuyển đề tài, lại thấy Hạo Nhiên vươn người đứng dậy, không nói một câu, quay lưng rời đi.

Cuối hè đầu thu, ban đêm đã khá lạnh, Hạo Nhiên nhú mào đứng trong hoa viên một hồi, men rượu đã hơi giảm, rốt cuộc cảm thấy không ổn, gọi một tên tiểu tư tới, hỏi đường quay về phòng. Đi tìm thiên tử.

Thiên tử ngà ngà say, y phục chưa thay, hài chưa cởi, nằm trên tháp, vài danh thị tỳ che miệng cười khúc khích, đứng dưới mái hiên bàn tán. Hạo Nhiên biết người trong phủ đệ này chung quy không rõ quy củ trong vương cung, cũng chẳng qua trách phạt, chỉ hỏi: “Canh giải rượu chuẩn bị chưa?”

“Uống xong rồi” Một thị nữ ôn nhu cười nói: “Đại vương không chịu để chúng ta hầu hạ”

Hạo Nhiên mới minh bạch ra, đến bên tháp trút ngoại bào giùm thiên tử, thoát trường ngoa, Trụ vương có vẻ mệt mỏi, mặc kệ Hạo Nhiên an bài, chỉ bất tỉnh.

Hạo Nhiên thấy vết kiếm trên ngực thiên tử ửng hồng, dù ngủ, nhưng mi mục anh khí, như một thiếu niên nhớ nhỡ an tĩnh, ôn hòa. Nhất thời trong lòng chợt sinh nhu tình, khẽ sát vào hôn hôn đôi môi dày của Trụ vương, rồi thuận tay kéo chăn gấm qua đắp cho thiên tử.

“Ngày mai người về Triều Ca” Trụ vương nhắm mắt, trầm giọng nói: “Nghe lời Cô”

Hạo Nhiên không ngờ thiên tử cư nhiên giả ngủ, lời phản bác đã nghĩ hảo trước đó đều quên sạch sẽ, ngượng ngùng nói: “Không...”

Trụ vương thở dài, hơi hơi mở mắt, một tay đặt lên gò má Hạo Nhiên, ngón tay cọ cọ môi Hạo Nhiên, nói: “Cô phải tự hợp cùng Văn thái sư, mang người theo rất bất tiện, tính tình Văn thái sư cương liệt...Đợi Cô tới nói chuyện ổn thỏa với hắn trước, như vậy mới không đến mức...”

Hạo Nhiên lúc này mới biết, Trụ vương vốn sợ Văn Trọng có thành kiến với chuyện của hai người, đành phải đáp ứng, hầu hạ trụ vương an giấc xong, mới cẩn thận kéo sa liềm, ra khỏi hậu viện hầu phủ. Minh nguyệt bị bao phủ trong màn đêm, sao thưa thớt, Hạo Nhiên đứng trong hoa viên, loáng thoáng nhớ tới tiếng huyền của Đồng tiên sinh đêm đó.

Rồi nghĩ tới Văn Trọng, Văn Trọng lại có lực uy hiếp như thế, ngay cả thiên tử ba mươi tuổi cũng sợ hắn ba phần, sách sử ghi lại Văn Trọng tử chiến tại Tuyệt Long Lĩnh, vậy ai đã giết hắn? Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn tự thân xuất mã chứ? Văn Trọng vừa chết đã khơi dậy trận đại chiến cuối cùng giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, Thông Thiên giáo chủ thiết trận Tru tiên kiếm...Văn Trọng là đồ nhi Thông Thiên, vậy Đồng tiên sinh...

“Tiệt giáo...”

Nghĩ tới đây, sau giả sơn mơ hồ có tiếng người truyền lại, đúng là một nam một nữ đang đàm luận trong hoa viên, Hạo Nhiên nghi hoặc, khẽ bước lên vài bước, nghe rõ hơn chút, chính là Đát Kỷ và Triệu Công Minh.

Chỉ nghe Đát Kỷ nói: “Sao ta lại muốn tứ bề thụ địch chứ? Thâm cung này tựa như hổ, không phải ta ăn hắn, thì hắn sẽ ăn ta”

Triệu Công Minh nói: “Người muốn tính kế ai chẳng liên quan tới ta, ta bắt quá là chuyển lời thôi; giáo chủ nghiêm lệnh, không được động vào Đông Hoàng chuông kia nữa, lời ta đã chuyển, nếu người không kịp thu tay...”

Trong lời Đát Kỷ mang theo chút âm ức, giọng nói bất tri bất giác tăng vọt: “Đã ưu ái tiểu tử kia như vậy, sao lúc trước không thu nạp vào môn hạ sớm một bước đi?”

Triệu Công Minh chậm rãi đáp: “Giáo chủ vốn là người đa sầu đa cảm, trên Kim Ngao đảo, chuyện này còn lạ lùng gì nữa, theo ta thấy, giáo chủ cũng cực thích tiểu tử kia, mặc dù Đông Hoàng chuông đầu nhập Côn Lô, nhưng vẫn xem hắn như đệ tử mình, lòng bao che khuyết điểm có thể thấy rõ. Huống hồ hiện tại, Đông Hoàng chuông đi theo Ân Thụ Đức, chính là phản bội Côn Lô; người càng không thể bởi vì tư tình mà gây khó dễ”

Đát Kỷ sầu lo nói: “Giáo chủ cũng quá quan tâm tới đám tiểu yêu chúng ta đi, thật là một người cực tốt”

Lát sau Triệu Công Minh lại nói: “Tam giáo đã đề tên lên bảng phong thần, tương lai sau này sẽ rơi lên người linh vật đó, nếu người hành động thiếu suy nghĩ, quấy nhiễu đại cục...”

Đát Kỷ cười khê: “Tiểu yêu bất quá chỉ là một con cò của Nữ Oa nương nương thôi, nay nói với ta lời này, cũng quá đề cao ta rồi”

Đát Kỷ cực nhẹ giọng nói: “Nương nương chỉ tiện tay khuấy một cái, Xiển Tiệt lương giáo liền tranh đấu không ngừng, liên lụy nhân gian cũng chẳng khác nào nước đục”

Triệu Công Minh lạnh lùng nói: “Giáo chủ đã sớm có kế sách ứng đối, Nữ Oa cũng chỉ là một chuẩn thánh, người nghĩ rằng đài Phong thần xây lên cho đẹp mắt thôi à?”

Đột nhiên Đát Kỷ lại nói: “Chỉ sợ tên Thân Công Báo kia không muốn phối hợp thôi, lần này Văn Trọng xuất chinh, hẳn tất sẽ nhân cơ hội...”

Triệu Công Minh cười nói: “Tên đó hư hư thực thực, đến nay ta vẫn không biết hắn phụng mệnh ai, nhưng chắc chắn luôn là nhất phái Tam Thanh, sẽ không đầu hướng Nữ Oa”

“Ngày nào đó giáo chủ, lão già Nguyên Thủy, Lão Quân tam tiên sẽ mượn trận đại chiến lương giáo này, trăm tam thi thành thánh*, Nữ Oa đã không đáng để lo, tuy thả vạ yêu tàn phá thế gian, cũng không rung chuyển được chút căn cơ Viêm Hoàng nào. Dù Đông Hoàng chuông dao động bất định, chung quy vẫn là nhất mạch Tam Thanh, chuyển qua đổi lại, vẫn là người trong nhà. Nếu người đối địch với hắn, gây thêm phiền phức, đến lúc đó chớ trách ta ra tay độc ác...” [*trong tín ngưỡng đạo giáo, ‘Tam thi’ đại biểu cho ba loại ‘Ác dục’ trong cơ thể con người, như tư dục, thực dục và tính dục. Nguyên hình của Tam thi là ba loại sâu. Đạo thư Mộng tam thi thuyết nói rằng: “Trong nhân thân có tam thi trùng”. Cụ thể gồm thượng thi tam trùng, trung thi tam trùng, hạ thi tam trùng, cho nên gọi là “Tam thi cửu trùng”. Người tu đạo muốn đi lên con đường thành tiên phải diệt trừ tận gốc rễ Tam thi]

Đát Kỷ thở dài, nói: “Ta chỉ biết Nữ Oa nương nương tạo người, vốn đối với chúng sinh này luôn bình đẳng”

Triệu Công Minh cười lạnh nói: “Tạo người? Bất quá tạo ra vài món đồ chơi giải khuây mà thôi; hiện giờ người thuận tay nặn ra một tượng đất, rồi xem nó là con cái mình luôn sao? Đáng tiếc nàng không nghĩ tới, đôi tượng đất đích thân tạo ra này lại kết đôi thành đàn, dưng cảm đối mặt với đấng tạo hóa của bọn họ...”

Hạo Nhiên sau giả sơn như trúng sét đánh, cuộc đối thoại giữa Triệu Công Minh và Đát Kỷ tuy vô cùng khó hiểu, nhưng dường như đã giũ tung ra một cái bao phục kinh thiên! Tam Thanh và Nữ Oa có hiềm khích? Trận chiến Phong thần, nguyên nhân chân chính là gì? Theo lời Triệu Công Minh, đúng là Nữ Oa khiêu khích nội đấu, Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều mất nhắm mắt mở, mặc cho loạn cục này hình thành?

Tư duy vừa chuyển, lời Đát Kỷ và Triệu Công Minh liền nghe không còn rõ ràng nữa, hồ yêu dứt quãng nói thêm vài câu, rồi khỏi giả sơn, Hạo Nhiên đang do dự có nên đuổi theo hỏi cho minh bạch hay không thì Triệu Công Minh lại treo tiểu dung ái muội từ sau giả sơn vòng ra.

“Yêu hê_____ bảo bối nhi_____!”

Hạo Nhiên nổi da gà toàn thân, lui một bước, suýt nữa trượt ngã xuống đất, Triệu Công Minh vén tóc trán, vươn một tay ra, cúi đầu câu câu cầm Hạo Nhiên, hành vi ngả ngớn, chẳng khác nào đang đùa bỡn nữ tử, Hạo Nhiên đang muốn mắng nhiếc thì ánh trắng nhô ra khỏi mây đen, chiếu lên mặt Triệu Công Minh, ngũ quan kia tuần tú, sóng mắt dập dờn, mày liễu cao gầy, là một mỹ nam tử cực anh tuấn.

“Nghe lén cái gì vậy à?” Triệu Công Minh thừa dịp hấn ngơ ngạc, thuận tay kéo Hạo Nhiên qua, xoay người sang chỗ khác, cả hai áp lên giả sơn. Thân mình Triệu Công Minh thon dài, nhưng lực tay lại vô cùng lớn, Hạo Nhiên nhất thời không thể vùng vẫy. Triệu Công Minh nương ánh trăng, tỉ mỉ ngắm nhìn diện dung Hạo Nhiên, tấm tắc không dứt, nói: “Quả nhiên là tạo hóa linh tú”

Hạo Nhiên sờn gai ốc, vẻ mặt đỏ của Triệu Công Minh, rõ ràng đang xem mình như một món đồ chơi, ngữ khí ẻo lả thật khiến người ta buồn nôn. Vậy mà nam nhân này cứ khăng khăng như mình đúng lý hợp tình, biểu cảm không mang chút bi ối nào, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, hít sâu một hơi: “Người...”

Triệu Công Minh trêu ghẹo: “Ngoan ngoan, động tĩnh lớn như vậy, sợ người khác không biết hai chúng ta đang vụng trộm à?”

Hạo Nhiên định dùng tiếng chuông đánh vắng Triệu Công Minh, nếu không cũng phải chấn cho tên hỗn đản này thất khiếu chảy máu, nhưng lại bị Triệu Công Minh vạch trần trước một bước, lập tức nhục chí, ngượng ngập nói: “Người muốn thế nào?”

Không đợi Triệu Công Minh hồi đáp, Hạo Nhiên đã thu liễm tâm thần, hỏi: “Trăm ‘Tam thi’ nghĩa là sao? ‘Tam thi’ là gì?”

Hơi thở Triệu Công Minh nóng rực, không ngừng khiêu khích bên tai Hạo Nhiên, một tay càng ôm chặt eo Hạo Nhiên hơn, cơ thể hai người dán sát vào nhau trên giả sơn. Chỉ nghe Triệu Công Minh nhẹ giọng nói: “Bất quá là tranh giành địa bàn thôi, gác chuyện của tiểu đệ lại, người lo lắng như thế, động chân tình với giáo chủ rồi à?”

Hạo Nhiên vẫn chưa kịp phản ứng, hỏi lại: “Ta đã nhập Xiển giáo rồi, tại sao Thông Thiên giáo chủ vẫn...Ngô...”

Không đợi Hạo Nhiên hỏi xong, Triệu Công Minh đã đưa môi lên, miệng lưỡi hỏa nhiệt giao triền, cho Hạo Nhiên một nụ hôn ẩm ướt bất ngờ.

Hạo Nhiên chật vật không chịu nổi, liều mạng đẩy Triệu Công Minh ra, nhưng Triệu Công Minh giơ hai tay lên, nghiêm mặt nói: “Đông Hoàng chuông, nghe ta một lời”

“Giáo chủ thương người thân côi cút, sứ mệnh thâm trọng, phúc duyên nông cạn, mới lệnh ta đi trộm đài Phong thần. Rồi phát chiếu lệnh rộng rãi, tiên đạo xuất thân từ Kim Ngao đảo, đều không được gây chuyện với người” Trong mắt Triệu Công Minh ẩn hiện tiểu ý: “Hiện giờ, người có hối hận?”

Không đợi Hạo Nhiên bác bỏ, Triệu Công Minh nói tiếp: “Người để tay lên ngực tự vấn lòng đi, chúng tiên Xiển giáo, ai chẳng vì vận mệnh thần khí ấy mà lấy lòng người?”

“Hạo Nhiên lão đệ, ngu huynh không có ý gì khác, người thích đi Côn Lôn sơn, ai cũng không ngăn cản người” Triệu Công Minh lại cười nói: “Biết người nghi hoặc hành vi của giáo chủ nên giải thích ngữ vực của người ngay tại đây, chớ oan uổng hấn nữa”

“Trong thiên hạ, chỉ có hấn không để ý người là Đông Hoàng chuông, hay là một con chó đất. Từ khi Văn Trọng ly biệt Kim Ngao, giáo chủ tuy cô độc nhưng chưa bao giờ thốt ra; thấy người hành sự hơi giống khí phách lúc trẻ của hấn thì sinh lòng yêu mến, đối đãi người như đệ tử thân truyền. Chuyện này cùng việc đám tiên đạo Côn Lôn sơn chẳng biết xấu hổ đi lấy lòng người tuyệt không thể nhập làm một mà nói được”

“Người hãy chờ xem ngu huynh nói có đúng hay không” Triệu Công Minh cười xoay người, nghênh ngang rời đi.

Hạo Nhiên ôm gối dựa vào giả sơn ngồi xuống, nhịp tim rối cuộc cũng ổn định đôi chút, nghiền ngẫm ý vị trong lời nói của Triệu Công Minh, nhưng không giải thích được câu nói sau cùng, chỉ cảm thấy người Kim Ngao hành sự thật là tùy tâm sở dục.

Đang nghĩ ngợi, trong bóng cây sau lưng lại đi ra một người.

Hạo Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy được một đôi kiếm sĩ ngoa.

Lúc ngừng đầu lên thì thấy nam nhân kia mặc một cái áo khoác phanh ngực, ngậm một cọng cỏ, lộ ra ***g ngực kiện tráng, không phải Hoàng Thiên Hóa thì còn ai?

“Người...” Hạo Nhiên vội đưa mắt nhìn về hướng Triệu Công Minh rời đi, may mà đã qua canh hai, trong hoa viên vắng vẻ, bằng không nếu Hoàng Thiên Hóa bị bắt giữ, hậu quả sẽ khó lường! Lại nghĩ tới câu nói sau cùng của Triệu Công Minh, mới hiểu được thì ra tên này vẫn luôn biết có người đang âm thầm nhìn trộm.

Trong một cái hoa viên nho nhỏ, lại tụ tập bốn người, đêm nay thật là náo nhiệt.

“Cười cái gì?” Hoàng Thiên Hóa nghi hoặc hỏi.

Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Không có gì” Chợt ý thức được tình hình hung hiểm, vội kéo Hoàng Thiên Hóa, vòng qua đình lang, trốn vào trong phòng khách mà mình đang ở.

Ngoài cửa mơ hồ có cước bộ thị vệ tuần tra truyền vào, Hạo Nhiên vận ngọn đèn mờ đi một chút, hỏi: “Hàn độc của người giảm chưa?”

Hoàng Thiên Hóa không đáp, chỉ nói: “Tử Nha sư thúc sai ta tới tìm người trở về”

Hạo Nhiên vốn tưởng rằng Hoàng Thiên Hóa một mạch đuổi theo hai người, đến Ký Châu rửa thù cho mẫu thân, không ngờ kiếm sĩ này lại đi thẳng vào vấn đề, muốn khuyên mình hồi doanh, tức thì ngậy ngốc. Hoàng Thiên Hóa nói: “Đông Hoàng chuông, người cư nhiên ở lại Thương làm gian tế?”

Hạo Nhiên nhú mày nói: “Khương Tử Nha nói với người à?”

Hoàng Thiên Hóa lắc đầu nói: “Ta đoán, người theo ta về Tây Kỳ, ta có thể gắng sức bảo vệ người không bị trách phạt”

Hạo Nhiên nghi hoặc trong lòng, nếu Khương Tử Nha đã kêu Hoàng Thiên Hóa tới truy tìm mình, thì trở về Tây Kỳ đương nhiên vô sự, có sao lại nói “Gắng sức bảo vệ”? Chưa nghĩ minh bạch đã đáp: “Không, hiện giờ ta không thể về Tây Kỳ. Ngày mai ta phải đi cầu Công Minh, trà trộn vào đội thân binh của hắn, cùng theo Ân Thụ Đức xuất chinh”

Hạo Nhiên lại lẩm bẩm: “Thiên Hóa, người có từng nghe qua thuyết pháp ‘Trăm tam thi’ chưa?”

Hoàng Thiên Hóa như đề nén tức giận, nói: “Đông Hoàng chuông, nghe lời ta, người thân là quy y thiên đạo, tuyệt không thể...”

Hạo Nhiên bỗng tức giận trong lòng, cười giễu: “Đông Hoàng chuông. Người là tới tìm Đông Hoàng chuông, người có biết ta tên gì không? Côn Lôn trên có Nguyên Thủy Thiên Tôn, dưới có đệ tử đời thứ ba, trước giờ chỉ gọi ta là Đông Hoàng chuông, có bao giờ biết được tên thật của ta?”

Hoàng Thiên Hóa bị lời này kích động, nhất thời nói không ra câu phản bác nào, Hạo Nhiên lại mắng: “Trong mắt các người, ta bất quá chỉ là một món thần khí biết đi biết nói chuyện mà thôi, đã vậy, sao không dùng sức mạnh, giáng một cơn xuống, trối ta về Tây Kỳ luôn đi?!”

Bất tri bất giác thanh âm trở nên vang dội, thị vệ bên ngoài gõ cửa: “Đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Hoàng Thiên Hóa chưa kịp hồi đáp, Hạo Nhiên đã liên tục ra dấu, bảo Thiên Hóa trốn lên tháp, nói: “Không có gì! Ta lẩm bẩm một mình thôi!”

Lại thấy ngọn đèn mờ ảo, nghĩ rằng bóng người sẽ hắt lên giấy cửa sổ lập tức không dám ngồi trước bàn nữa, Hạo Nhiên thở dài, ngồi bên tháp, gác chân dài lên cuối thành giường, không nói gì nữa.

Hồi lâu sau, tiếng bước chân thị vệ xa dần, Hạo Nhiên mới nói: “Hoặc là dùng Mạc Tà bảo kiếm của người, chặt bỏ tay chân ta, như vậy ta chắc chắn sẽ không thể giẫy dụa, người mang ta về Tây Kỳ lĩnh thưởng, dù gì sau khi ta bị thương da thịt, không tới một ngày sẽ phục hồi toàn bộ như cũ...”

Trong lúc nói chuyện vô tận đau thương đánh tới, tâm trí Hạo Nhiên thông suốt, đã hiểu rõ lời Triệu Công Minh, khước miệng câu lên một nụ cười mỉm, như một kẻ vô lại nằm trên giường, nhắm hai mắt, giang rộng tay chân, nói: “Nhưng dù Thiên Hóa huynh động thủ, tiểu đệ tuyệt không dám oán hận một câu nào”

Chờ hồi lâu, không nghe Hoàng Thiên Hóa trả lời, hô hấp kia gần trong gang tấc, trong lòng Hạo Nhiên rung động, đang muốn mở mắt thì lại bị Hoàng Thiên Hóa nhẹ nhàng ôm lấy.

Đang lúng túng, Hoàng Thiên Hóa đã buông hai tay, nằm lại trên gối, gối đầu lên cánh tay mình, mắt nhìn đỉnh màn la sa, khàn giọng nói: “Đông Hoàng chuông, thật không lừa ngươi, Tử Nha sư thúc chưa từng phân phó, Thiên Hóa là rời đại quân đến đây”

Hạo Nhiên minh bạch ý tứ trong lời nói của Hoàng Thiên Hóa, chiến sĩ lỗ mãng này thực sự lo lắng cho mình, mới làm trái quân kỷ, tự tới tìm. Lập tức trong lòng cảm động, không còn tức giận nữa, hòa nhã nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi ta...”

Hoàng Thiên Hóa nói: “Đông Hoàng chuông, ngươi thực sự đã nhiễm hàn độc trên cơ thể ta?”

Lúc nhỏ Hoàng Thiên Hóa bị hàn độc phát tác, sư phụ hẩn Thanh Hư chân quân từng dùng chân khí tiên gia kiệt lực hóa giải, nhưng độc tính của hàn độc kia quá mãnh liệt, ngược lại liên lụy người làm sư thân nhiễm kịch độc, điều trị mấy năm sau mới dần khang phục, khổ không thể tả. Thiên Hóa lo lắng Hạo Nhiên nên mới hỏi vậy.

Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Phát tác một lần rồi, nay đã cùng chân khí của ta triệt tiêu lẫn nhau. Thiên Hóa huynh không cần lo lắng”

Bắc đèn đã cháy đến đoạn cuối, chìm vào trong dầu, lặng lẽ tắt. Ánh bạc vô thanh vô tức rải vào phòng.

“Ta không đành lòng nhìn ngươi trợ Thương vi ngược, đi vào con đường sai lầm”

“Ta trợ Thương vi ngược, có liên can gì tới ngươi?”

“Ngươi có ân với ta”

“Đạo lý báo ân, chính là đem ân nhân bắt trở về sao?”

“Đông Hoàng chuông...”

“Tên ta là Hạo Nhiên, không phải Đông Hoàng chuông”

“Hạo Nhiên, ngươi vốn đứng đầu thượng cổ thần khí, tại sao lại đắm mình trong trụ lạc, bầu bạn bên cạnh hôn quân...Làm ra chuyện nghịch thiên”

“Ngươi không hiểu đâu, Thiên Hóa”

.

Hạo Nhiên cực nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là khách qua đường của hẩn, nhưng hẩn lại là cả đời của ta...”

29. Chương 29: Sư Đồ Độ Kiếm

Văn Trọng xua quân hướng Tây, quyết định đầu tiên của Khương Tử Nha chính là đem toàn bộ quân đội chủ lực rút khỏi khu vực Kỳ Sơn, kỵ binh, bộ binh rút sạch sẽ, không chừa một đội.

Chỉ còn lại một số cung binh lác đác mai phục trên núi cao, yên lặng theo dõi diễn biến. Lôi Chấn Tử, Dương Tiễn, Na Tra tuần tra trên không trung, ngày ngày hồi báo hướng đi của quân Ân, may mà dọc đường Văn Trọng thu biên* bại quân phục dịch, đi đi ngừng ngừng, kéo chậm tốc độ hành quân. [*thu nạp và tổ chức biên chế]

Một con tuấn mã xuôi nam, xuyên qua hàng rào ngoài binh doanh, tức thì có người chặn lại, tiếp nhận văn thư, cưỡi tuấn mã, một đường phi vào trong doanh, tung mình xuống ngựa, văn thư trình cho lính gác, lính gác sải bước nhanh vào khu soái doanh được vây quanh bởi tầng tầng rào gỗ, hai tay nâng cao, trình văn thư lên trước mặt phó tướng Trương Quế Phương, Trương Quế Phương đưa tay lấy, cao giọng nói: “Quân báo khẩn cấp, thỉnh Văn thái sư xem qua!”

“Tiến vào!” Giọng nam tử từ trong soái trường thản nhiên nói.

Văn Trọng cúi đầu xem bản địa đồ phác thảo da dê, núi non, sông ngòi, đều dùng bút điểm ra nơi hiểm yếu. Trong tứ thánh Cửu Long đảo, Cao Hữu Càn đã bỏ mạng, còn lại ba thánh Vương Ma, Dương Sâm, Lý Hưng Phách khoanh tay đứng sau lưng Văn Trọng, nhỏ giọng giao đàm.

Trương Quế Phương khẽ khom người, Văn Trọng nói: “Đọc”

“Thánh ân cuồn cuộn, tứ hải quy tâm, binh mã thuộc hạ Ký Châu hầu Tô Hộ...”

Văn Trọng cũng không ngẩng đầu, cắt ngang: “Bao nhiêu?”

Trương Quế Phương đáp: “Một vạn”

Văn Trọng gác bút lông thỏ, lấy bút than ra, nói: “Ai thống soái?”

“Đại vương”

“Phó tướng?”

Khóe miệng Trương Quế Phương hơi co giật, giống như hoàn toàn không tin nổi, Văn Trọng lại hỏi: “Người nào đảm nhiệm phó tướng?”

“Triệu Triệu Triệu...Công...”

Tam thánh Cửu Long đảo nhất thời biến sắc, một tay theo bản năng giấu vào trong ngực.

“...Minh”

Bút than trong tay Văn Trọng “rộp” một tiếng gãy làm hai, ngẩng đầu nhìn Trương Quế Phương.

Một lát sau.

“Truyền lệnh toàn quân! Đem toàn bộ vật quân nhu đi đăng ký! Đóng chặt cổng doanh! Để lại đường nhỏ Thiên môn tiếp giá! Phái binh sĩ phong tỏa hai bên đường! Đi ngay!”

Trương Quế Phương lảo lộn liên tục, tam thánh Cửu Long đảo y như gặp quỷ, chạy ra khỏi soái doanh, Văn Trọng hít một hơi thật sâu, mồ hôi lạnh ứa ra: “Lại là tên đó”

Nhìn chung Thần Châu đại địa, Văn Trọng chưa từng sợ qua ai, tức là các thánh giáo chủ Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, thậm chí Nữ Oa Phục Hi, đều không lọt vào mắt Văn Trọng. Ngay cả trời xanh rộng lớn này, Văn Trọng cũng chưa bao giờ sợ.

Nhưng chỉ có Triệu Công Minh là hấn ngán, tục ngữ nói: không sợ tặc trâu, chỉ sợ tặc thương nhớ. Tên thần trộm Triệu Công Minh này, giết không chết, phòng cũng chẳng phòng được, vạn nhất kết thành ân oán, nói không chừng ngày nào đó đang ngủ bị lột sạch cũng chẳng hay biết gì. Vừa không thể lạnh nhạt, vừa không thể kết thù, đúng là nhức đầu vô cùng. Thông Thiên giáo chủ phái tên này đến hiệp trợ phá Chu, thực sự đã bấm đúng tử huyệt của Văn Trọng mà.

Trước đại doanh tiếng pháo vừa vang, sơn hô vạn tuế, chúng võ tướng hạ mã, xếp hàng cung nghênh thiên tử. Văn Trọng để Trụ vương và Triệu Công Minh tiến vào soái trường.

Chỗ Triệu Công Minh đứng, xung quanh tự động hình thành một trượng vuông đất trống. “Yêu hê_____” tặc thần nhiệt tình đi tới đâu, tam thánh Cửu Long đảo liền trốn tới đó, Trương Quế Phương đã sớm truyền lệnh, ngoài trường chỉ chừa lại vài tên tùy tùng, đám người còn lại rút đến không còn một mống. Văn Trọng không muốn nhất chính là gặp phải tên này, lập tức hàn huyền vài câu, rồi đuổi Triệu Công Minh về doanh nghỉ ngơi không thêm nhắc đến nữa, chỉ còn thiên tử trong trường, sau khi hai người đơn giản trao đổi quân báo trong tay, lại thấy rèm cửa soái trường vén lên.

Sư đồ hai người đi ra trường, chọn một chỗ đất trống bên ngoài doanh soái đứng nghiêm, đối nhau từ xa.

“Đại vương muốn cùng Thái sư luyện võ!”

“Thái sư muốn...”

Tin tức lan truyền nhanh chóng, truyền đến từng nơi trong đại doanh, lập tức liền có vô số binh sĩ nhàn rỗi chạy tới ngoài hàng rào nội doanh, ba tầng trong ba tầng ngoài đem giáo trường bao vây đến nước chảy không lọt, trên hàng rào treo đầy người vây xem.

Văn thái sư lấy mộc kiếm qua, nói: “Người suốt ngày thân ở thâm cung, có lẽ võ kỹ đã hoang phế tám thành, lúc này lâm trận mới mài gươm thì đã vô dụng”

Trụ vương cười nói: “Thái sư nói quá sớm rồi, gần đây Cô cảm thấy chân khí trong cơ thể tràn đầy, thỉnh”

Văn Trọng nói: “Người đâu có tập đạo thuật tiên gia, tại sao nói đến chân khí?”

Trụ vương không đáp, giơ mộc kiếm, Văn Trọng chỉ nghiêng đầu qua, chẳng biết đang nhìn nơi nào, mộc kiếm trong tay chĩa xéo, hoàn toàn không mấy may đặt thiên tử vào mắt.

“Thái sư coi chừng!” Trụ vương quát, chợt vung mộc kiếm, nháy mắt lách mình lướt ngang!

Sau cộc gỗ có hai người đang châu đầu ghé tai.

“Thể lực hôn quân vốn cực mạnh, không ngờ thân pháp cũng mãnh liệt như vậy...”

“Nếu lấy thực lực tiên đạo Côn Lôn mà nói, hẳn có thể xếp hàng thứ mấy?”

Đang mặc nhung trang quân Thương, Hạo Nhiên và Hoàng Thiên Hóa trà trộn vào thân binh của Triệu Công Minh. Hoàng Thiên Hóa vốn là kiếm sĩ, vừa thấy Văn Trọng cùng Trụ vương so kiếm, lập tức bị hấp dẫn lực chú ý, kéo Hạo Nhiên chạy tới xem. Hoàng Thiên Hóa ngưng thần quan sát nửa ngày, nói: “Kiếm pháp của hôn quân này thực sự có thành tựu”

Hạo Nhiên lại hỏi: “So với người thì sao?”

Hoàng Thiên Hóa đáp: “Nếu có danh kiếm trong tay thì sẽ ngang tài ngang sức với sư phụ ta Thanh Hư Đạo Đức chân quân. Không, dám chừng chỉ có Ngọc Đỉnh sư thúc mới có thể...”

Trong lúc nói chuyện Trụ vương đã xuất liên tục sáu kiếm, ra toàn là hư chiêu, Văn Trọng không thèm nhìn, tiện tay phát ngang một kiếm, nặng nề vỗ lên thân kiếm, Trụ vương đột nhiên nhảy lùi lại, Văn Trọng liên tiếp bá bá hai kiếm, đều đánh vào nơi lực cũ đã mỗi, lực mới chưa sinh trên thân kiếm của Trụ vương, gan bàn tay thiên tử chấn động kịch liệt, trường kiếm suýt nữa rơi xuống đất, vội hít vào một hơi, lui ra sau đứng vững.

Hạo Nhiên lại nhỏ giọng hỏi: “Còn Văn Trọng?”

Hoàng Thiên Hóa lắc đầu: “Nhìn không ra, võ đạo Văn Trọng sáng tạo ra đã vượt quá kiến thức ta...”

Văn Trọng nheo mắt lại, nhìn về đỉnh núi phương xa trong chạng vạng, nói: “Thực có chân khí, từ đâu đạt được?”

Trụ vương giơ cao mộc kiếm, một kiếm đâm thẳng, Văn Trọng rút cuộc xoay người lại, một tay cầm ngang mộc kiếm, nghênh đón một thức trước ngực của Trụ vương, song kiếm chưa chạm nhau thì đã diệu kỳ mà hóa một vòng cực nhỏ.

Trong nháy mắt mấy ngàn binh sĩ đều kinh hô ầm ỹ!

Trên kiếm phong Văn Trọng lực kéo dài không dứt, Trụ vương muốn rút kiếm biến chiêu, nhưng chỉ cảm thấy trên chuôi kiếm truyền đến một cổ đại lực! Lực xoáy ấy mang theo thân kiếm lệch đi chút ít, lại chuyển, xoắn đến mộc kiếm Trụ vương rời tay, bay lên cao, “Cạch” một tiếng đánh lên cạnh đài quan sát!

Bốn bề yên lặng, chốc lát sau, tiếng reo hò của mấy ngàn người như oanh lời nổi lên.

Luận võ qua đi, binh sĩ đều giải tán. Chỉ còn Hạo Nhiên và Hoàng Thiên Hóa đứng nguyên tại chỗ, đợi đến khi Văn Trọng và Trụ vương một đường giao đàm rồi hồi trưởng, Hạo Nhiên mới vỗ vỗ vai Thiên Hóa, ra hiệu hắn ngồi xổm xuống, mượn lưng Thiên Hóa nhảy lên cao không, nhổ thanh mộc kiếm Trụ vương cầm lúc này ra.

Thiên Hóa ngắm nghía kiếm kia, thấy thân kiếm có ẩn hoa văn vụn, nói: “Chân khí luồn vào thân kiếm, tuy là thảo mộc chỉ khí, nhưng cũng thành thần binh sắc nhọn”

Hạo Nhiên gật gật đầu, Thiên Hóa nói tiếp: “Câu đầu tiên lúc sư phụ giáo tập kiếm”

“Nhưng chân khí tiên gia kia, lại rất khó tu tập” Thiên Hóa theo Hạo Nhiên trở về doanh trường Triệu Công Minh, dọc đường nói: “Mặc dù sư tôn tu trăm năm kim tiên chi thể...”

Trong lòng Hạo Nhiên chấn động, hỏi: “Trong cơ thể Ân Thụ Đức là chân khí có cùng nguồn gốc với ta, còn người?”

Hoàng Thiên Hóa sững sốt, chốc lát sau gương mặt tuần tú ửng đỏ, đáp: “Nhờ người ban tặng, đêm đó...”

Hạo Nhiên đã minh bạch, thuận miệng trêu chọc: “Thiên Hóa huynh nam tử anh vĩ, nhất biểu nhân tài; bị Hạo Nhiên ôm ôm ấp ấp, ăn đậu hủ, chiếm tiện nghi, đổi chút chân khí của Đông Hoàng chuông, mọi người coi như huê nhau”

Hoàng Thiên Hóa thẹn đến tột đỉnh, chốc lát sau nói: “Hạo Nhiên, ta...” Tiếp đó im lặng, một tay ôm vai Hạo Nhiên, rồi cúi đầu hôn lên.

“Chờ đã...” Trong lòng Hạo Nhiên kinh hãi, vốn chỉ đùa một chút, ai ngờ Hoàng Thiên Hóa lại tưởng thật, nơi này cách doanh trường của Triệu Công Minh cực gần, lại không thể kêu la, đang muốn phân biện vài câu, Hoàng Thiên Hóa đã đỏ mặt, hôn hôn lên trán Hạo Nhiên, lập tức buông tay ra, quay đầu sang chỗ khác, không lên tiếng nữa.

Hạo Nhiên đại quẫn, đây là tỏ tình? Hay có ý gì khác? Chỉ thấy Hoàng Thiên Hóa đi được vài bước, đột nhiên quay lại, kéo Hạo Nhiên núp vào một chỗ sau trường, nói: “Im lặng”

Hạo Nhiên chưa kịp dò hỏi đã bị Hoàng Thiên Hóa ôm chặt, hai người khom mình ngồi xổm một chỗ, gương mặt nhìn lên, trong trường Triệu Công Minh có người vén rèm đi ra, chính là Văn Trọng!

“Hắn muốn làm gì...” Khóe miệng Hạo Nhiên khẽ động, vô thanh hỏi.

Cổ Hoàng Thiên Hóa sạch gọn, khí tức trên người nam tử cường liệt, hơi hơi áp sát bên tai Hạo Nhiên, nói: “Không biết”

Tim Hạo Nhiên đập thành thạch, thân hình Văn Trọng bị trường bằng mà hai người giấu thân che khuất quá nửa, nhìn không rõ mấy, lại quay đầu đi, nghi hoặc vô cùng.

Vừa quay đầu, đã kẻ cực sát Hoàng Thiên Hóa, hô hấp đan xen nhau, Hoàng Thiên Hóa kim lòng không đậu, tiến đến gần, muốn hôn lên, Hạo Nhiên vội duỗi bàn tay, định đẩy Hoàng Thiên Hóa ra, trong lúc lảng mạn, Văn Trọng sừng sừng đứng trong hoàng hôn, ngắm nhìn núi non trùng trùng điệp điệp phương xa, cõi kim tiên bên thẳm lưng vung thật mạnh về phía chân trời!

Hai người nhìn trộm nhất thời quên hết chuyện khác, suýt nữa lên tiếng kinh hô, một roi kia của Văn Trọng vất ngang thiên lý, đánh thẳng vào đỉnh núi Kỳ Sơn! Kim quang chợt lóe từ xa, Văn thái sư trở tay kéo mạnh, trên đỉnh núi xa xôi nọ cư nhiên có một đám mây đỏ lao tới Thương doanh, như pháo đạn ầm một tiếng rớt xuống dưới chân Văn Trọng!

Khoảnh khắc rơi xuống, Hạo Nhiên mới thấy rõ, đầu thiếu niên nọ trút xuống, cả người bị kim tiên quấn quanh, không thể cự quẫy, đâm mặt đất thành một cái hố to, ngoài hố tiên huyết trải dài, hòa làm một sắc với Hồn thiên lãng.

Chính là Na Tra.

“Yêu yêu yêu, đây là ai? Cháu thẳng trộm hả?” Triệu Công Minh từ trong doanh chui ra, Văn Trọng không đợi Triệu Công Minh nói xong, đáp: “Trời tên này lại, buộc bên ngoài Đông doanh, chờ ta thẩm vấn sau”

Tiếng nổ lớn kia kinh động binh sĩ tuần tra, lập tức liền có người như ong vỡ tổ vây quanh, kéo Na Tra ra khỏi đáy hố, Na Tra giãy vài cái, chẳng biết sao đã té đến nỗi tay chân đứt đoạn, tiên huyết đầy mặt, trán nứt toác, hoàn toàn không giống hình người, đành phải tùy ý binh tốt trời lại khiêng đến phía đông. Văn Trọng thu roi đi về phía soái doanh phía tây.

“Đại ca, cứu ta...”

Tuy Na Tra là liên hoa chuyển thể, nhưng ngoại cốt vẫn làm bằng huyết nhục, bên ngoài kim tiên của Văn Trọng kèm theo vô số gai ngược, cơ hồ xé nát da thịt trên nửa cánh tay Na Tra, máu đỏ như trút, dưới cọc gỗ hiện lên màu tử sắc, dần dần đọng thành vũng.

Nhưng Na Tra không cảm thấy đau đớn chút nào, chỉ mở to một đôi mắt vô thần, nhìn binh sĩ tới lui trước mặt. Không ai dám tới gần, mục quang ấy sợ hãi vạn phần, như nhìn thấy quái vật.

Đôi môi Na Tra động động, nhỏ giọng nói: “Cứu ta”

Hạo Nhiên vội ra hiệu chó có lên tiếng, bên kia Hoàng Thiên Hóa đã đánh một vòng, đón ngã năm tên canh gác.

Lòng Hạo Nhiên thất lại, bước nhanh lên phía trước, tháo dây thừng cho Na Tra, Na Tra ngã phịch vào vũng máu, thử động dậy, chỉ có một chân chưa bị tổn hại, tam chi còn lại đều đã gãy rời, hình trạng quỷ dị mà khủng bố, chống đỡ trên mặt đất.

Hạo Nhiên vội nói: “Đau không?”

Na Tra lắc đầu: “Người đi đâu vậy?”

“Đừng hỏi, người còn bay được không?” Hai tay Hạo Nhiên run rẩy, nỗi hãi chi gây cho Na Tra, chỗ mắt cá chân phát ra một tiếng “rắc” khẽ, làm người ta nghe muốn dựng tóc gáy.

“Lệ” Một ngón tay của Na Tra chạm vào khoeo mắt Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên ôm Na Tra, nhỏ giọng nói: “Người về đi, đừng nói cho Tử Nha biết ta ở đây...”

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Hạo Nhiên đẩy mạnh Na Tra, hai người tách nhau tránh đi một roi quất tới, vòng tay ném phong hỏa luân ra, Na Tra giẫm một chân lên, lão đa lão đảo, mắt nhìn người nam nhân đứng ngoài bãi đất trống, như đang chần chừ có nên quay lại trợ giúp hay không.

Hạo Nhiên hít một hơi lạnh khí, y phục trên đầu vai bị xé thành mảnh vụn, chuyển thân đối diện với Văn Trọng như quỷ mị.

“Người trà trộn vào đây khi nào?” Văn Trọng lạnh lùng nói.

Hạo Nhiên nhìn kim tiên trong tay Văn Trọng như độc xà, uốn éo bất định, tiên ảnh kia biến ảo thành biển, bao vây mình tầng tầng lớp lớp, Hoàng Thiên Hóa đã ngã trước chân Văn Trọng, không biết sống hay chết. Lập tức hít một hơi: “Na Tra người đi mau!”

Na Tra mới quay đầu đi, Văn Trọng cũng không tiện truy, chỉ lạnh lùng nhìn Hạo Nhiên.

Nháy mắt Hạo Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân bị một trọng lực bao phủ, giống như gờ tay nhắc chân đều bị kinh khí cường đại kia khóa chặt, không thể động dậy, nỗ lực gờ tay phải, trên mu bàn tay, Thái Cực đồ phiếm khởi quang mang, Văn Trọng lại quất một roi, khoảnh khắc đó, Hạo Nhiên biến mất.

Nhưng kim tiên kia như có linh tính quay đầu chuyển hướng, hào quang Thái Cực đồ vừa thu, Hạo Nhiên mới xuất hiện thân hình sau lưng Văn Trọng thì một roi lại mãnh liệt quất tới! Hạo Nhiên bị đại lực kia va chạm, xương sườn nhất thời đau đớn, “Oa” phun ra một ngụm máu tươi sau lưng Văn Trọng.

Lúc dịch chuyển lần hai, trốn tới giữa không trung, Hạo Nhiên sợ hãi vô cùng, rốt cuộc móc bình Luyện yêu ra.

Văn Trọng cũng không ngăn đầu, khoeo miệng giương lên một nụ cười quỷ dị, chớp mắt tiên ảnh như sóng lớn cuộn cuộn, nặng nề từ bầu trời đè xuống. Hạo Nhiên vừa tể khởi bình Luyện yêu, thân bình lại run lên, kim tiên như độc xà, cuốn thân khí đi.

Đồng tử Hạo Nhiên chợt co rút lại, khoảnh khắc muốn phát ra tiếng chuông thì sau đầu đã trúng một roi, nhất thời như bị một cán cự chùy âm âm giáng xuống, đầu óc đau đớn, trước mắt tối sầm, ngã xuống đất.

.

.

.

Giọng nam tử trầm hậu quen thuộc truyền vào bóng tối, đánh thức Hạo Nhiên.

“Cô cứ cảm thấy như mình từng quen biết hần, nhưng vô luận thế nào cũng nghĩ không ra đã gặp người này ở đâu...”

Văn Trọng thản nhiên nói: “Đại vương đa tâm rồi”

Văn Trọng ngồi sau án, vùi đầu xem quân báo, còn Trữ vương lại đứng giữa trường.

Thiên tử đứng, đại thần ngồi, cũng chỉ có Văn Trọng mới dám như thế.

Nhưng Trữ vương ở trước mặt Văn Trọng lại nhút nhát vô cùng, nói năng do dự, mấy lần muốn mở miệng, cũng chẳng dám nhắc tới chuyện Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên ngơ ngác nhìn bình phong, hàng mi và mái tóc ngắn của thiên tử hất lên trên đó, vẫn là bím tóc võ sĩ mình tự tay tết trước khi đi. Hạo Nhiên khẽ cựa quậy một cái, tay chân đều bị dây thừng trói chặt, dây thừng buộc mình không biết làm bằng chất liệu gì, một roi của Văn Trọng đánh ra vô cùng ác độc, chân khí toàn thân tan rã, đề không nổi kinh khí.

Chỉ nghe Văn Trọng nói: “Có gì cứ nói thẳng, đừng ngại, nhất quốc chi quân mà đến nước này mà vẫn sợ bóng sợ gió, ra cái dạng gì nữa?”

Trữ vương thở dài, nói: “Cô...muốn mang Hạo Nhiên theo bên mình, Cô chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy một ngày có hần, trong lòng vui sướng nói không nên lời;; thiếu hần một ngày, tâm thần không còn an bình, cả ngày thần trí hoảng hốt, thời thời khắc khắc nhớ đến hần, nghĩ tới hần...”

Văn Trọng nói: “Tình ái thì miễn đi, nói toàn mấy thứ chán ngắt”

Trữ vương như một thiếu niên ngượng ngùng, qua thêm một lúc, nói: “Sư phụ nói phải, đệ tử bất tài, nổi lên ý niệm tình ái với một nam nhân”

“Cầu sư phụ thành toàn”

Văn Trọng chậm rãi ngẩng đầu, chăm chú nhìn Trữ vương chốc lát, thiên tử cúi đầu, Văn Trọng nói: “Thành toàn? Thành toàn thế nào? Người quân lâm thiên hạ, ai thành toàn được cho người?”

Trữ vương dường như dốc hết dũng khí, nói: “Khi sư phụ tu hành ở Kim Ngao đảo, cũng từng rơi thật sâu vào chuyện tình ái, đoán chừng...”

Văn Trọng nói: “Người có biết Hạo Nhiên đó là người phương nào không?”

Trữ vương ngẩng đầu nói: “Đệ tử không biết, cũng chẳng muốn biết, mọi quá khứ, đều như trần thế phù vân, đệ tử chỉ muốn bên cạnh hần mãi mãi...”

Văn Trọng hít vào một hơi, nói: “Người cũng rơi vào quá sâu”

Trữ vương nói: “Sư phụ, người phải hiểu tâm tình hiện giờ của đệ tử, trước đây người và Thông Thiên...”

Văn Trọng giận tím mặt, quát: “Cút ra ngoài!”

Trữ vương dường như đã sớm đoán được lửa giận này, vẫn đứng trước mặt Văn Trọng như cũ, quát cường nói: “Nếu đã hãm sâu, dốc sức đảm đương thì có sao? Người ngay cả_____”

Ngay sau đó là tiếng rống giận như cuồng lôi bão cát của Văn Trọng.

“Cút_____ra_____ngoài!”

Lập tức một roi bay đến, đánh thiên tử bay thẳng ra ngoài trường, giá binh khí, doanh bổng xa xa vang âm ì, giống như dọc đường đụng sập năm sáu binh doanh, Văn Trọng nhẹ nhàng thở gấp, thu hồi kim tiên ngồi xuống.

Lát sau tiếng huyền não ngoài doanh dần lắng, có vẻ thị vệ đã bảo hộ thiên tử rời đi, Văn Trọng mới hồi thần lại, đưa tay mở một cái bao bố nhỏ trước án ra. Nói: “Mang người sau bình phong ra đây”

Hạo Nhiên thăm giạt mình, liền có hai tên thân binh vòng qua sau bình phong, bày một chiếc ghế gỗ, đặt Hạo Nhiên lên đó, hai tay trói ngược trên lưng ghế, Văn Trọng lại nói: “Lấy khăn vải trên miệng ra”

Thân binh y lời mà làm, Văn Trọng lệnh thị vệ lui xuống, ngẩng đầu ngắm nhìn Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên thở ra một hơi trọc khí, nhìn thẳng Văn Trọng, chẳng chút sợ hãi. Tầm mắt từ cánh tay hữu lực của hắn trượt xuống, rơi vào một vật trắng tinh trong tay.

Lam bố mở ra, bên trong có bình Luyện yêu và ngọc huyền bạch sắc Đồng tiên sinh tặng.

Văn Trọng hỏi: “Vật này từ đâu có được?”

Hạo Nhiên mỉm cười: “Biết rõ còn cố hỏi”

Văn Trọng thuận tay vung, kim tiên như linh xà xuất động, thẳng tắp kích xạ qua Hạo Nhiên, mở một cái lỗ máu trên bả vai hắn, ngay sau đó thu hồi kim tiên, một tới một lui, kéo ra một khối thịt.

Trong đau đớn xuyên tâm, Hạo Nhiên hít một hơi lãnh khí, nhưng không la thành tiếng. Vết thương máu tuôn như suối, theo cánh tay chảy xuống, đôi mày cau chặt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Văn Trọng chỉ nhìn lỗ máu trên vai Hạo Nhiên, một lát sau, máu như chảy hết, lại như ngừng, vết thương dần dần khép miệng, sau cùng trên làn da chỉ còn lưu lại một vòng đỏ.

“Người thân là Đông Hoàng chuông” Văn Trọng lạnh lùng nói: “Bất tử bất diệt, thế là tự cho rằng mình thiên hạ vô địch?”

Hạo Nhiên ngẩng ra, lại nghe Văn Trọng cười lạnh nói: “Chỉ cần làm người tan xương nát thịt, đánh về nguyên hình, rồi dùng cự thạch vạn quân* đè trên đỉnh núi cao, hoặc chìm xuống đáy Đông hải, thì cho dù người là thiên địa thần khí, cũng vô pháp tái sinh chút năng lực nào. Giờ người còn lớn lối?” [*đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân]

Hạo Nhiên hít một hơi lãnh khí, lúc trước mất máu quá nhiều, gương mặt tái nhợt, giữa dung mạo thanh tú hoàn toàn không có nửa phần huyết sắc, Văn Trọng như đang đánh giá một vật chết mà nhìn Hạo Nhiên, nói: “Người tới Triều Ca có ý đồ gì?”

Hạo Nhiên không đáp, Văn Trọng lại nói: “Chuông kiếm rìu bình tháp, cầm đỉnh ấn gương thạch. Ân Thụ Đức từng nói rõ với ta, người vì tìm tháp cổ thần khí mà đến, vì cứu vớt muôn dân mà đến...”

“Văn Trọng” Hạo Nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Người muốn giết cứ giết, muốn chìm cứ chìm, đừng mong ta sợ người”

Văn Trọng mắt diếc tai ngơ, chỉ nói: “Ta từng thấy được đôi câu vài lời trên quyển sách Tam Hoàng để lại ở sâu trong Kim Ngao đảo, thập khí thái cổ tề tựu, chuông kiếm rìu bình tháp bày ‘trận Hư không’, cầm đỉnh ấn gương thạch bày ‘trận Thất khước*’...” [*đánh mất]

Hạo Nhiên thầm rùng mình, Văn Trọng đúng là người hiểu chuyện! Văn Trọng lại nói tiếp: “Hai trận ‘Hư không’, ‘Thất khước’ một là thiên, một là địa; lúc hải luật tẫn vào trong thập thần khí có ẩn chứa nguyên khí, trả về tự nhiên, còn gọi là ‘Hải luật’, lấy ý hoàn đạo vu thiên”

Văn Trọng nheo mắt, chậm rãi nói: “Tẫn đi nguyên khí thiên địa của thập thần khí, lấy Đông Hoàng chuông người dẫn đầu, nói cách khác, hải luật xong sẽ đem thần khí hủy thành sắt vụn...Đông Hoàng chuông, sau khi người tìm được thái cổ thần khí rồi, sẽ phải chịu chết”

30. Chương 30: Nhất Tướng Công Thành

Hạo Nhiên nhướng mày, giấu cột: “Văn thái sư học rộng tài cao, ngay cả chuyện này cũng hiểu biết, sau khi tìm đủ vật cần thiết, Hạo Nhiên sẽ lập tức trở thành sắt vụn, đúng là đang tìm chết”

Văn Trọng ngây ngẩn cả người, trong phòng trở nên trầm mặc khó xử.

Hồi lâu sau, Văn Trọng mới nói: “Ai sai người tới đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Hạo Nhiên mĩa mai: “Người không tin? Không tin ta biết rõ sẽ chết mà còn tới đây khuấy hồ nước đục này?”

Văn Trọng thử dò xét, muốn bắt lấy sơ hở trong lời nói của Hạo Nhiên để tiến tới tra hỏi đầu tên sau màn, lời Hạo Nhiên quả thật không sao tin được.

Hạo Nhiên lại nói: “Nếu phạm nhân thế gian đều là những hạng tham sống sợ chết, thì lúc này đại quân của người đã có thể khai nhập Tây Kỳ, tọa hưởng nhân đầu rồi”

“Tiên nhân Kim Ngao đảo, Côn Lôn sơn trường sinh bất lão, vĩnh bảo thanh xuân, đương nhiên sẽ không nghĩ tới việc này; nhưng Hạo Nhiên là phạm nhân, hoặc đã từng là phạm nhân...Hạo Nhiên không sợ chết” Hạo Nhiên chậm rãi nói, trong ánh mắt nhìn sang Văn Trọng đã nhiều hơn chút ý vị cười nhạo, đồng tình.

Văn Trọng trầm mặc thật lâu, rốt cuộc thở dài, đứng dậy đi tới trước mặt Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên thăm rùng mình, cơn đau đón thấu tim vừa rồi vẫn chưa qua, không biết Văn Trọng lại muốn hành hạ mình như thế nào, tức khắc sinh lòng lo lắng, nhưng không thấy Văn Trọng vung roi, Văn Trọng chỉ đưa tay cởi dây thừng cho Hạo Nhiên. Hạo Nhiên thở phào một cái, hoạt động tay chân nhúc nhích, biết Văn Trọng đã tin tưởng, không còn làm khó mình nữa.

Văn Trọng quay về vị trí rồi nói: “Người từ nơi nào đến, cuối cùng phải quay về đâu; đồ đệ thiên tử ngang bước đó của ta khăng khăng một mực đối với người, phải làm sao đây? Tử Tân* từng nói, sau khi người mang thần khí về nhà, hoàn thành nhiệm vụ rồi sẽ trở về bên cạnh nó, lời này giải thích thế nào?” [*tên chữ của Trụ vương]

Hạo Nhiên nhớ tới lời hứa hẹn đầu tiên của chính mình trước long tháp, nửa ngày nói không ra lời, mũi đau xót, chỉ nói: “Ta chưa nói sự thật. Ta chỉ muốn hấn an an ổn ổn, ngồi trên long ý thôi. Chỉ muốn bảo trụ giang sơn của hấn, để hấn khoái nhạc trong chốc lát cũng đã tốt lắm rồi...” Hạo Nhiên đỏ vành mắt, mỉm cười nói: “Nếu rời đi thì ta sẽ không trở về nữa, kỳ thực từ đầu đến cuối, đều là ta sai, ta gạt hấn”

Văn Trọng trầm giọng nói: “Nếu đã vậy, người biết phải quyết định thế nào rồi chứ”

Hạo Nhiên nhìn Văn Trọng, cười lớn: “Ta...Àn, ta vốn đã tính trước trong lòng”

Văn Trọng lại nói: “Không thể quá khích”

Hạo Nhiên gật gật đầu nói: “Hấn mặc dù là nhất quốc chi quân, nhưng tâm tính rốt cuộc vẫn như tiểu hài” Nghĩ tới mấy lời nói trẻ con của Trụ vương, mỉm cười. Nhịn không được hỏi: “Người và Đồng tiên sinh từng có một đoạn cổ sự?”

Văn Trọng nhặt bình Luyện yêu, huyền ngọc lên, giao vào tay Hạo Nhiên, đáp: “Đến nay người vẫn không biết hấn là ai?”

Hạo Nhiên mở mồm lắc đầu, nhớ tới Triệu Công Minh có được Mạch lộ, lại phụng mệnh hạ sơn giúp mình, đột nhiên linh quang chợt lóe, thất thanh nói: “Đồng tiên sinh chính là Thông Thiên...”

Văn Trọng nói: “Hấn chính là sư phụ ta”

Quả nhiên là Thông Thiên giáo chủ! Chỉ Tru tiên kiếm mới có thể nhất kiếm chém khai thiên địa, Hạo Nhiên nhớ tới sự chiếu cố của Thông Thiên giáo chủ dọc đường, rồi giúp mình tìm bình Luyện yêu, trong lòng cảm động và hối hận đan xen, lại nghe Văn Trọng nói: “Đồng bạn Côn Lôn sơn kia của người, ta đã sai người trời giao cho Công Minh, nhớ kỹ không được gây sự nữa, giờ đi đi”

Hạo Nhiên ưng thuận, xoay người rời đi, Văn Trọng lại nói sau lưng: “Ta thả người, không phải vì người thân là Đông Hoàng chuông; xem cách ăn nói của người chẳng phải phường trộm cắp nói năng bừa bãi, thiên hạ này kẻ có thể không chút sợ hãi trước mặt Văn Trọng ta, chỉ có mình người mà thôi”

Hạo Nhiên cũng không quay đầu, đáp: “Hạo Nhiên cũng chẳng phải vì tư niệm mà đến, tự vẫn hành sự xứng đáng thiên địa”

Nhìn chung Ngọc Hư, Bích Du, thậm chí thượng tam thiên càng cao tăng hơn; đại địa Thần Châu mệnh mông, đây là lần đầu tiên Văn Trọng tạo ngộ một người như Hạo Nhiên, Văn thái sư thở dài, nói: “Triệu Công Minh”

Tại một góc trường bông, người nọ tháo diện cụ xuống, yên lặng đứng.

Văn Trọng nói: “Giáo chủ đã đem binh Luyện yêu cấp cho hài tử đó, Hạo thiên tháp phải làm sao?”

Triệu Công Minh như đang đắm chìm trong một vài hồi ức, thật lâu sau mới nói: “Ta thất thủ rồi, chưa từng giành được”

Triệu Công Minh nghĩ tới chuyện gì đó, nói tiếp: “Nếu người có thể tìm hãm sự chú ý của Côn Lôn, ta và Hạo Nhiên sẽ lên Côn Lôn lần nữa, không chừng có thể đắc thủ”

Văn Trọng hỏi: “Để ai thống lĩnh quân Ký Châu?”

Triệu Công Minh nói: “Đồ nhi si tình kia của người rất xứng”

Văn Trọng thản nhiên nói: “Vậy hãy chuẩn bị đi, ngày mai ta suất quân nhập sơn, ba người các người đi Côn Lôn. Hạo Nhiên làm phiên người...”

Triệu Công Minh phì cười, pha trò nói: “Không ngờ Văn Trọng người cũng có lúc phải nhờ vả người ta” Nói xong xoay người rời trường, “Khi nào người trở về Kim Ngao?”

“Chiến thắng trận này sẽ đi” Văn Trọng lạnh lùng nói: “Khoan, mang phế vật này theo luôn đi”

Triệu Công Minh không nhịn được cười, thò người ra một bên trường bông, xốc tấm thảm lên, chộp Hoàng Thiên Hóa xách ra khỏi trường.

.

.

Hôm sau binh phân hai đường, Văn Trọng suất ba vạn người vào Kỳ Sơn, Trụ vương suất một vạn người vòng qua phía nam Đông Kỳ, thông thả tiến bước. Còn Triệu Công Minh và hai tên thân binh thì vô thanh vô tức biến mất.

Dương Tiễn ngồi nghiêng trên lưng Hạo thiên khuyến, lơ lửng trên không, trông về đại quân đông nghịt trong sơn cốc. Nhứu mày không nói gì.

Văn Trọng lĩnh trọng binh dồn tại cốc khẩu, truyền lệnh xuống, quân Thương tản ra chiếm chỗ cao và khu vực hiểm yếu trước. Khương Tử Nha truyền lệnh, từng tiếng chuông vang lên, quân Chu rút về toàn bộ, giữa hai quân lưu lại một khoảng đất trống lớn.

Dấu vết đóng băng tại Kỳ Sơn vào mấy tháng trước đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng trên bình nguyên kéo dài đến cốc khẩu lại không mọc nổi một ngọn cỏ. Dương Tiễn vịn Hạo thiên khuyến xuống đất, hỏi: “Văn Trọng có ba vạn binh mã, Tử Nha sư thúc phải ứng đối thế nào?”

Thái Công Vọng cười cười, đáp: “Vô kế”

Dương Tiễn nghĩ rằng Khương Tử Nha đang nói đùa, bèn im lặng không lên tiếng. Hôm trước Na Tra thân thụ trọng thương, trở về Chu doanh, Tử Nha lập tức lệnh Lôi Chấn Tử công Na Tra về Côn Lôn sơn, chỉ có người chế tạo Thái Ất chân nhân mới trị được thương thế hãn. Hoàng Thiên Hóa lại tự ý rời chức thủ, lúc này quân Chu chỉ còn lại hai người Dương Tiễn và Thái Công Vọng, đối mặt với Văn Trọng thực lực cường hoành, làm sao có thể địch lại?

Chỉ thấy Văn Trọng dừng tại cốc khẩu, án binh bất động, truyền lệnh hạ trại ngay tại chỗ, Dương Tiễn đoán Khương Tử Nha sẽ hành kế tập kích, nên vui mừng hưởng thụ thời khắc thanh nhàn này, không hỏi tiếp nữa.

Ai ngờ đến tốt mật mà Tử Nha vẫn làm thỉnh. Mây đen che khuất minh nguyệt, trên bình nguyên mơ hồ có tiếng tích tích tác tác truyền lại. Dương Tiễn bay vào soái doanh, báo: “Văn Trọng phái thích khách tới!”

Tử Nha chỉ cười nói: “Quả nhiên tới tập kích rồi à?”

Dương Tiễn nghi hoặc càng sâu, đứng trước soái trường, Tử Nha lên tiếng chiêu hô, Dương Tiễn lần nữa bay vọt lên, lúc này quân Văn Trọng điều động đã áp sát đại doanh. Khương Tử Nha bố trí bầy rập bắt ba ba trong vỏ ư? Tại sao mình hoàn toàn không biết?

Lát sau, một tiếng hét thảm làm Dương Tiễn kinh hãi suýt nữa té xuống đất.

Đó là từ quân sĩ phe mình, giãy dụa trước lúc chết, ngay sau đó, lửa từ một đầu đại doanh hùng hực dấy lên.

Cuộc tàn sát bắt đầu.

Không có biển kim tiên như dự liệu, thậm chí không thấy cả hào quang pháp bảo, gần ngàn người xông vào đại doanh quân Chu, giờ cao binh khí, liền bắt đầu trận đại đồ sát này. Vương Ma, Dương Sâm, Lý Hưng Phách, Trương Quế Phương, tu đạo chi sĩ không hề lộ diện, Văn Trọng muốn dùng binh đối binh triển khai cuộc phản công của Ân Thương. Khương Tử Nha đã sớm đoán được kết quả này?

Dương Tiễn vội hạ xuống đất, la lớn: “Tập hợp đội! Không được hoảng loạn!”

Chớp mắt một luồng máu nóng phun giữa cổ, sau lưng ngã xuống một người phe ta, nơi tận cùng sơn cốc phát ra một tiếng pháo oanh lôi, gần vạn người tập kích vào.

Bình sinh Dương Tiễn lần đầu gặp phải tình cảnh vạn quân xung phong thế này, lập tức lúng ta lúng túng, chạy về hướng soái doanh: “Quân sư! Quân sư ở đâu!” Dương Tiễn giậm dứ hất rèm soái doanh, ngăn cản cả người.

Trong doanh trường đèn đuốc sáng trưng, vắng lặng như tờ, Khương Tử Nha đã không thấy bóng dáng.

Một khắc sau, quân Văn Trọng như cự thú hung dũng, chớp mắt đã nghiền nát trận địa đóng quân của Tây Kỳ ngoài bình nguyên, binh bại như núi đổ, quân Chu không cách nào chống cự được nữa, chạy tán loạn trên bình nguyên xa xa, Dương Tiễn như rơi vào hầm băng, nhìn từng màn huyết nhục tung tóe trước mặt, ngưỡng thiên thét dài, vung chiến kích lao vào quân Ân đang truy cùng đuổi tận.

.

.

Hạo Nhiên vô cùng mất kiên nhẫn, nói: “Người về đi”

Hai chân Thiên Hóa như đóng đinh trên mặt đất, đáp: “Không, ta phải đi cùng người”

Hạo Nhiên đau đầu vô cùng, sao gia hỏa này cứ y chang con lừa vậy? Xoay người đi vài bước, Hạo Nhiên rốt cuộc chịu hết xiết, nói: “Ta van người Thiên Hóa, người trở về đi”

Hoàng Thiên Hóa hít sâu một hơi, thành khẩn nói: “Hạo Nhiên, ta tuyệt đối sẽ không cản trở chuyện của người, để ta theo người lên Côn Lôn sơn đi” Nói xong đưa mắt nhìn Triệu Công Minh đứng phía xa, Triệu Công Minh tiểu ý dặt dào, trêu ghẹo: “Yêu yêu yêu, đừng có giống hệt kẹo da trâu có được không?”

Hoàng Thiên Hóa và Hạo Nhiên đều xấu hổ vô cùng, chỉ nghe Thiên Hóa nói: “Hạo Nhiên, người lên Côn Lôn với tên tặc tử đó, vậy người biết đường đi chưa?”

“Động phủ tiên gia trên Côn Lôn sơn mấy trăm tòa, mắt Thiên tôn tứ tượng san sát khắp nơi, dù không biết hai người các người muốn lên núi trộm bảo vật gì, nhưng có ta dẫn đường, ít nhất cũng an toàn chút”

Hạo Nhiên ngó Triệu Công Minh, rồi quay đầu lại nhìn sâu vào mắt Hoàng Thiên Hóa, nói: “Người mất trí rồi à, đây là hành vi phản bội sư môn, nếu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện, chỉ sợ người sẽ...”

Hoàng Thiên Hóa cười cười, kéo tay Hạo Nhiên: “Đi thôi”

Tiểu ý trong mắt Triệu Công Minh thu lại, trầm giọng hỏi: “Người nghĩ thông suốt rồi?”

Hoàng Thiên Hóa không đáp, tung mình lên chiến mã, ngồi sau lưng Hạo Nhiên, kéo dây cương, quát: “Giá!” Con ngựa rời khu vực Kỳ Sơn phi về hướng Tây Bắc.

Triệu Công Minh và Hạo Nhiên đều không ngờ rằng Hoàng Thiên Hóa lại cố chấp như vậy, trước mục đích chưa biết mà dám cam chịu bất chấp kết cục thân bại danh liệt, mang theo hai người lên Côn Lôn sơn. Nghĩ tới nghĩ lui, Triệu Công Minh rốt cuộc cảm thấy không ổn, giục ngựa theo sau Hoàng Thiên Hóa và Hạo Nhiên, nói: “Ai ngờ nhất mạch Côn Lôn tự xưng mình là danh môn chính phái, lại có kẻ si tình thế này, không bằng nhập Tiệt giáo ta...”

Hoàng Thiên Hóa phát câu: “Cút!”

Triệu Công Minh cười dài, chuyển đầu ngựa, chạy tới trước mặt Thiên Hóa. Ba người hai mã phi như bay trên đồng không mông quạnh, vượt qua dòng chảy Hoàng Hà cuộn cuộn, sa mạc mênh mông vô bờ như bức họa trải dài trước mắt.

Hạo Nhiên thở dài, nói: “Trong lòng ta bất an, hành hiểm như vậy, chung quy sẽ hại người”

Thiên Hóa ngẩng nhìn hà lưu uốn lượn phương xa, loạn thạch khắp chốn, hô hấp khiêu khích bên vai Hạo Nhiên, bên tai toàn là khí vị ám áp của nam tử, Hạo Nhiên vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim kiên định trong ***g ngực xích lõa sau lưng kia, nói: “Người sao phải khổ như vậy...”

Thiên Hóa hỏi: “Người rốt cuộc đi tìm vật gì?”

Hạo Nhiên ngẩn ra, bèn nói: “Đài phong thần”

Hạo Nhiên nhớ tới sách sử mình đọc trước khi tới đây, Tam Thanh ghi danh lên bảng Phong thần, sau lệnh Khương Tử Nha kiến tạo đài Phong thần, phàm là tiên đạo tử chiến, đều có tên trên bảng, đợi sau khi Cơ Phát công hãm Triều Ca, thiên hạ đã định, Khương Tử Nha sẽ đích thân sách phong cho ba trăm sáu mươi lăm lộ thần minh trên đài Phong thần.

“Tới rồi” Thiên Hóa vẫn ôm Hạo Nhiên như cũ, “Hạo Nhiên, người xem, đó chính là Côn Lôn sơn, nơi ta tu đạo”

Đêm đó trong ánh trăng thoảng nhìn vội vã, vẫn chưa xem kỹ. Lúc này lại qua sa mạc, chỉ thấy cát trắng vụn lý, đại mạc tít mù, vươn đến điểm giao tiếp giữa trời và đất, hòa hợp một thể.

Trong thiên địa xa tắp đều là một phiến trắng ngà, bầu trời trên cao chuyển sang lam nhạt như một tấm màn tinh khiết. Côn Lôn sơn đang lơ lửng nơi chân trời, bốn phía giăng kín mây mù, ráng mây bầy sắc vờn quanh, thực sự là tiên gia kỳ cảnh được quỷ phủ tạo nên.

Trong đại mạc bao la thấp thoáng có tiếng ca lãnh lút truyền lại, dường như dân du mục đang lừa bầy la tạt qua chân núi.

“Thật xinh đẹp” Hạo Nhiên kim lòng không đậu nói.

Thiên Hóa thờ ơ: “Địa phương có xinh đẹp tới đâu mà thanh tâm quả dục, ở hơn trăm năm, cũng vô vị”

Hạo Nhiên cười nói: “Người bắt quả ở có mười năm chứ mấy”

Thiên Hóa cười thành tiếng: “Tu đạo mười năm, lúc này nghiêm túc ngẫm lại, như chưa từng được sống một lần...”

Đột nhiên nhìn thấy một luồng bạch quang từ chân trời phương đông bay tới, ba người đồng thanh kinh hô, bạch quang như thịnh dạ lưu tinh, lại như phồn hoa diễm hỏa, kéo theo cái đuôi sáng chói vượt qua hơn phân nửa màn trời lam, lao về phía Côn Lôn sơn, tiếp theo chìm vào phía đông sơn thể.

Hạo Nhiên ngơ ngác, vội hỏi: “Kia là vật gì?”

Lưu tinh đến từ chiến trường Kỳ Sơn ngoài ngàn dặm, là khóa linh hồn thứ ba chạy trốn, tên lúc sinh tiền, là Lý Hưng Phách.

Lý Hưng Phách của tứ thánh Cửu Long đảo: pháp bảo Phan hoàng châu, chiết xạ tia sáng, tập hợp ánh mặt trời thành phong mang*, cắt huyết nhục thân thể. [*mũi nhọn]

Dương Tiễn vô pháp trở mắt nhìn binh sĩ phe mình gặp họa máu thế này, bèn gia nhập chiến đoàn, yểm hộ quân Chu rút lui, ai ngờ đối phương giống như chờ đã lâu, vừa thấy Dương Tiễn vào sân liền phái Lý Hưng Phách ra, muốn vây hãm chặt chẽ hẳn tại đây.

Dương Tiễn dịch người tránh đi luồng sáng mãnh liệt, đạo bào bên chân lẫn lớp da bị cắt rách, tiên huyết phun trào giữa không trung.

Thân hình Lý Hưng Phách nhỏ gầy như hài đồng bảy tuổi, sau đầu để hai bím tóc dài, lưỡi nhát ngồi trên quả cầu cự đại, mỉa mai: “Thanh Nguyên Diệu Đạo, nhện không được xuất thủ rồi à?”

Dương Tiễn cầm tam tiêm kích, lạnh lùng nhìn Lý Hưng Phách.

Thái dương vừa ló dạng chiếu sáng lớp da lông nhím đỏ thắm của Hao thiên khuyển và chủ nhân nó. Lý Hưng Phách cười giễu: “Khương Tử Nha đã vớt hai vạn đại quân này mà đi rồi, nếu người đầu hàng, Hưng Phách có thể cầu tình với Thái sư tha cho người một mạng”

Dương Tiễn cười lạnh nói: “Hay cho một cái Kim Ngao đảo, khinh thường phẩm chất Côn Lôn sơn ta à! Cho dù chiến đấu tới người cuối cùng, Dương Tiễn cũng tuyệt không đầu hàng!”

Phương đông ánh nắng gay gắt vạn đạo, phong mang Phan hoàng châu khó có thể chống đỡ, thoáng chốc trên người Dương Tiễn rách toạc vô số thương khẩu mảnh dãi, Dương Tiễn quát lớn, lão đảo thối lui, Lý Hưng Phách truy tới cùng, chỉ thấy Dương Tiễn xoay người lại ra một kích, sau khi khó khăn lách qua, rút xuống đất.

Lý Hưng Phách phì nhử: “Khoe khoang miệng lưỡi, bắt quá cũng chỉ là một cái miệng nát” Xua Phan hoàng châu xa xa đáp xuống mặt đất.

Chiến trường đang che kín thiên quân vạn mã, khói bụi ồ ạt, không còn phân rõ đâu là quân Chu tháo chạy, đâu là quân Thương truy kích nữa. Chiến mã hất tung vô số bụi mờ, che khuất thân hình Dương Tiễn, Lý Hưng Phách dấn sát mặt đất tránh trái né phải, trong lòng bực dọc, hào quang Phan hoàng châu chợt lóe, xung quanh bỗng có vô số binh sĩ té xuống ngựa.

Chỉ thấy kỵ binh té ngựa hoảng hốt vô cùng, nhặt vũ khí lên tiếp tục chạy về phương xa, Lý Hưng Phách chấn động, tại sao Phan hoàng châu lại mất đi hiệu dụng?

Lý Hưng Phách chưa kịp nghĩ rõ ràng thì đã la hét ầm ĩ: “Dương Tiễn! Ra đây chịu chết!”

Nói xong quang mang cuộn cuộn bắn phá khắp nơi trong khói bụi dày đặc, tìm không được người, muốn bay lên lần nữa thì thành linh sau lưng chợt lạnh.

Một thanh trường kích thấu tim mà qua, Dương Tiễn cầm tam tiêm kích trong tay, xuyên Lý Hưng Phách trước mũi kích, lạnh lùng nói: “Người khinh địch quá”

Cho đến lúc chết Lý Hưng Phách mới nghĩ ra, trong khói bụi, ánh sáng của Phan hoàng châu sẽ suy yếu đi, không đủ thương được Dương Tiễn chút nào. Chợt Dương Tiễn tiện tay giật, thân thể như hải đồng của Lý Hưng Phách bị ném văng ra ba trượng, chỗ hấn rơi xuống, một luồng bạch quang rời mặt đất bay lên, lao vút tận trời cao.

Dương Tiễn bay vọt lên, kéo theo một thân đầm máu, đuổi theo quân Tây Kỳ đang tháo chạy, hướng xuống dưới quát: “Đi theo ta!”

Đang muốn đi vào quăng phía nam Tây Kỳ, tạm lánh phong mang, tổ chức trận thế phản kích lại thì thấy sau núi có một đội binh mã chuyển ra, trên vai phó tướng cầm đầu vác vương kỳ huyền sắc, có thêm kim tuyến chân long, là thân binh của Trụ vương!

Trước có thân binh thiên tử, sau có thiết kỵ Văn Trọng, tàn binh không còn lực chống cự nữa. Quân Chu chẳng có nơi nào để trốn, liên tiếp phóng hạ binh khí, giữa đồng trống, hàng binh quỳ đầy đất, chỉ còn Dương Tiễn lơ lửng trên không trung, khóe miệng hơi hơi run rẩy.

Quân Thương dạt sang hai bên, thiên tử thúc ngựa chậm rãi đi tới, đưa mắt nhìn những phạm nhân đông nghịt khắp núi đồi.

Trụ vương đầu đội cửu long kim khôi, người mặc hỏa vân chiến bào, chân đạp thiên điệp kim ngoa, cười tứ mục Thanh thông, áo choàng bay phất phới trong buổi sớm mùa thu, cầm một thanh cự nhận phá thiên dài chừng một trượng.

Thiên tử như kim giáp chiến thần giáng thế, bại quân đều bị thu hút bởi khí phách chân long ấy, quỳ mọp xuống đất, cúi thấp đầu. Không ai dám lên tiếng, ngoài núi một mảnh tĩnh lặng như tờ.

Giọng nói trầm hậu của Trụ vương vang vọng đồng hoang: “Kẻ nào là tướng? Bước ra quy hàng, Cô sẽ tha cho hơn vạn người này một con đường sống”

Trụ vương đột nhiên trở tay, đao phá thiên chia lên không, ngừng đầu nói: “Tướng tới xưng danh!”

Trong lòng Dương Tiễn biết cho dù mình có thoát khỏi chiến trường, thì hàng binh đầy đất này vẫn chẳng còn đường thoát, bèn đáp: “Ngọc Tuyền sơn Kim Hà động, đồ đệ của Ngọc Đỉnh chân nhân, Thanh Nguyên Diệu Đạo, Dương Tiễn”

Trụ vương trầm ngâm chốc lát, có vẻ nhận ra Dương Tiễn, ngày đó bằng đông Kỳ Sơn, chính là Dương Tiễn suất binh vào núi truy đuổi, đã thả mình một lần, dẫn đo vài bận, thiên tử mới chăm chú nhìn Dương Tiễn cả người đầm máu giữa không trung, nói: “Người đi đi, truyền lời cho Cơ Phát, nếu quan tâm tính mệnh lê dân, hãy tự hiến Tây Kỳ. Bốn vạn đại quân của Cô sắp tiến tới rồi”

Nhưng Dương Tiễn không rời đi, hồi lâu sau nói: “Dương Tiễn nguyện lấy bản thân đổi tính mạng một vạn người này”

Trụ vương quay đầu đi, liếc nhìn đám người đông nghịt trên đồng hoang, đáp: “Cô vốn thiếu người một mạng, đã vậy, cứ thanh toán cho xong, người tới, bắt giữ phản quân, hậu chiến xử trí sau”

Hơn vạn quân Chu kia đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Dương Tiễn chưa quyết định được phải đi hay ở, Trụ vương lại nói: “Quân vô hí ngôn”

Nghe được lời này, Dương Tiễn rời Kỳ Sơn, quay đầu đi về Tây Kỳ.

Dương Tiễn vừa đi, phương xa lại có một viên tướng lĩnh _____ Trương Quế Phương phóng ngựa phi gấp tới.

“Báo _____!”

Trụ vương ngồi trên lưng ngựa, Trương Quế Phương phủ phục xuống đất, nói: “Thái sư thỉnh đại vương tới nghị sự”

Trụ vương nói: “Trương Quế Phương, nơi này giao cho người tiếp quản, tạm thời thu biên phản quân”

Trương Quế Phương cung kính nói: “Thần tuân chỉ” Thế là Trụ vương kẹp bụng ngựa, đơn thân độc mã đi về phía quân Văn Trọng. Sau khi thấy Trụ vương đã đi xa, Trương Quế Phương lau mồ hôi, truyền phó tướng Chư Chúc, nói:

“Thái sư có lệnh, toàn bộ phản quân, giết chết ngay tại chỗ, không được mai táng thi thể”

Rồi xong, anh Trụ lại tiếp tục bị hiểu lầm =.=

31. Chương 31: Chúng Tiên Vây Thành

Văn Trọng đại phá quân Tây Kỳ, giết hơn vạn địch nhân, Tử Nha suất mấy trăm tàn quân một đường rút về, Dương Tiễn lĩnh chín ngàn binh sĩ Tây Kỳ trốn vào Kỳ Sơn, ai ngờ gặp đại quân Ân thiên tử mai phục, nhất cử toàn diệt, giết một vạn chín ngàn bốn trăm bốn mươi bảy người. Quân Tây Kỳ phơi thây hoang dã, không được chôn cất, bấy giờ linh cầu thành bày gặm cắn thi thể họ, Kỳ Sơn bao phủ trong âm phong, bách quỷ dạ hành, oán hồn không chốn trở về.

Vương cung Tây Kỳ, trong hậu hoa viên, trì đường phủ kín tàn phong tựa máu, mặt nước phản chiếu ra một thiếu niên mang nét ngây thơ giữa mi mục, thiếu niên ngồi trên tảng đá cạnh ao, thở dài, bút lông nhẹ điểm xuống trì đường, nét mực kia lan theo gợn sóng lẫn lẫn, tan vào trong nước.

Thiếu niên ngẩng đầu vẩy dây lụa trắng viết đầy những dòng chữ nhỏ, bức thư kia rời tay Khương Tử Nha, bị gió cuốn về phía chân trời, nhẹ nhàng bay đến Côn Lôn sơn.

Hết thấy đều nằm trong kế hoạch.

Dương Tiễn khắp người thụ thương, bộ đạo bào rách nát không chịu nổi, đứng ngoài hoa viên.

Tử Nha quay đầu lại cười nói: “Vất vả rồi”

Dương Tiễn nhảy mất xông lên, túm cổ áo Khương Tử Nha, hai người rơi tòm vào hồ nước.

Khương Tử Nha bị nước lạnh kích, nhất thời ho diên cuồng, nhưng Dương Tiễn cũng không chờ Tử Nha xoay người đã nắm hắn lên hung hăng đâm vào mồm đá!

Tử Nha thở dốc dữ dội, giãy dụa muốn thoát đi, Dương Tiễn lại một quyền đánh vào gáy Khương Tử Nha, quyền tiếp theo thụi vào bụng Tử Nha. Người sau lập tức cuộn tròn run rẩy, co thành một đoàn.

“Ta...Ta...” Tử Nha ngẩng mặt, đứt quãng nói, hốc mắt bị va chạm nứt toác, tiên huyết chảy xuôi vào hồ, Dương Tiễn vẫn không tha, ra thêm quyền nữa, đâm vào mặt Khương Tử Nha, lập tức máu mũi chảy dài, Dương Tiễn mới thu tay, lạnh lùng nhìn Khương Thượng.

Dương Tiễn quát: “Người dâng tặng tính mạng một vạn người, tại sao không chiến! Tại sao không chiến!!”

Khương Tử Nha vùng vẫy trong bùn lầy chốc lát, gió thu thổi rụng một chiếc lá phong, rơi xuống trước mặt, Tử Nha nhặt mảnh lá rơi kia lên, thấm chút nước, đặt lên con mắt trái bầm tím, bò đến bên cạnh mồm đá, há to miệng thở gấp, giọng khàn khàn nói: “Phải như thế, Côn Lôn sơn mới...có lý do chính đáng để xuất binh, bằng không...Người cho rằng ta cam nguyện...”

“Đủ số oan hồn, trên Côn Lôn sơn mới có thể phái binh tương trợ?” Dương Tiễn khó có thể tin nói: “Hành sự như vậy...Các người cứ nhiên như vậy...”

“Phàm nhân...Tiên nhân...” Tử Nha nhắm hai mắt lại, gian nan nói: “Nếu không phải tai ương thảm tuyệt thế gian thì sao Côn Lôn sơn được phép nhúng tay vào thế sự? Dù cho hai vạn người này không chết...Đốc lực toàn thành Tây Kỳ, cũng khó chống được kim tiên của Văn Trọng”

“Huống hồ”

Tử Nha lại ho một trận dữ dội, phun ra một cái răng vỡ, chậm rãi nói: “Không phải một vạn, mà là hai vạn, Văn Trọng đã tàn sát một vạn hàng binh”

Sét đánh ngang tai, Dương Tiễn cũng hít vào một hơi lãnh khí.

.

Đỉnh núi Côn Lôn chợt hào quang vạn trượng, hồng hà “Oanh” một tiếng khuếch tán ra toàn núi, mười cột sáng màu sắc khác nhau bắn mạnh lên từ Ngọc Hư cung, chuyển của ở trên cao rồi đồng loạt bay về phía đông!

Hạo Nhiên vội quay đầu lại hỏi: “Vậy kia là cái gì?”

Thiên Hóa hít một hơi, nói: “Nhân gian đã phát sinh chuyện gì? Thập nhị tiên đi hết mười rồi!”

Hạo Nhiên lại hỏi: “Còn ai ở lại trấn thủ Côn Lôn?”

Hoàng Thiên Hóa phân biệt màu đuôi lửa của quang thể, nói: “Phổ Hiền, Nhiên Đăng”

Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm, đang suy tính nên cầu trợ Phổ Hiền trước hay tới thẳng đài Phong thần thì Triệu Công Minh đã đi về phía tây Côn Lôn, quay đầu lại nói: “Ta đánh lạc sự chú ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, người dắt hắn đi đi”

Hoàng Thiên Hóa mang theo Hạo Nhiên đi hướng đông Côn Lôn, lòng bàn tay đang lôi kéo Hạo Nhiên trơn trượt, đầy mồ hôi, lộ vẻ đang khẩn trương đến cực điểm, Hạo Nhiên vốn không phải người dễ dàng kích động, nhưng lại bị cánh tay run rẩy bất ổn của Hoàng Thiên Hóa ảnh hưởng, bước đi cũng cẩn thận hơn. Muốn nói gì đó để điều hòa không khí, bèn mở miệng: “Ta không phải đang tìm chết, mà là đang đi trên con đường tìm chết”

Hoàng Thiên Hóa miễn cưỡng cười cười, bên tai nghe được tiếng gió, vội dẫn Hạo Nhiên tới chỗ nhô ra trên vách đá, hai người dựa vào sơn thể, lơ lửng giữa không trung, thân thể kề sát nhau. Dưới chân mây mù lượn lờ, vài khối đá nổi chậm rãi bay qua. Hạo Nhiên bị Thiên Hóa ôm đến cả người không được tự nhiên, nhỏ giọng nói: “Nếu bị bắt được, Thiên tôn sẽ xử trí thế nào?”

Thiên Hóa hơi cúi đầu xuống, nhìn sâu vào đôi mắt Hạo Nhiên, đáp: “Tan xương nát thịt, nguyên thần đều diệt”

Hạo Nhiên mới minh bạch ra rằng Thiên Hóa đang hết sức mạo hiểm để giúp mình, bèn nhỏ giọng an ủi: “Thập nhị tiên hạ sơn hết mười, Côn Lôn canh phòng yếu kém, chỉ cần cẩn thận chút, chắc chắn sẽ không bị bắt”

Hoàng Thiên Hóa dắt Hạo Nhiên vòng qua đường mòn khúc khuỷu, xoay tới chuyển lui, Côn Lôn sơn tựa một mê cung khổng lồ, Hạo Nhiên cảm thấy may mắn vì có hắc dẫn đường, bằng không thì ngay cả Triệu Công Minh cũng chẳng tìm được đài Phong thần kia. Đến lúc ấy chỉ biết như con ruồi mất đầu đung lung tung.

Chợt Thiên Hóa nói: “Hạo Nhiên, chuyện ngươi và Văn Trọng nói đêm đó có thật không?”

Hạo Nhiên đầu tiên là ngẩn ra, Thiên Hóa lại hỏi: “Sau khi tìm đủ thập thần khí, ngươi sẽ thân vẫn...”

Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Phải”

Đảo mắt đã tới hậu sơn đông Côn Lôn, Thiên Hóa và Hạo Nhiên dắt tay nhau đứng trước tấm bia đá đen nhánh, Thiên Hóa nói: “Đến rồi, chính là chỗ này”

Hạo Nhiên đã từng tới đây một lần, nhận ra vật này, lập tức tiến lên một bước, nói: “Đài phong thần rốt cuộc có tác dụng gì?”

Thiên Hóa nghi hoặc nói: “Ngươi đi tới đây, không phải đã có đối sách rồi à? Chung quy đâu phải tới để nhìn thôi”

Hạo Nhiên mờ mịt lắc đầu, lần trước đến tinh thần hoảng hốt, nhất thời không phát hiện, bây giờ đứng dưới tấm bia đá này lần nữa, lại cảm thấy có một cổ khí tức quen thuộc nói không thành lời vờn quanh tấm bia kia, ông ông rung động. Lại có ba điểm sáng tung hoành bay lượn quanh cự trụ hình kiếm chĩa thẳng lên trời, Thông Thiên giáo chủ tìm vật này làm chi? Chẳng lẽ cự trụ kia chính là Hiên Viên kiếm?

Hạo Nhiên chậm rãi đi lên phía trước, trong chớp mắt nơi phương xa hơn vạn dặm, một luồng bạch mang như lưu tinh xông thẳng tới, Hoàng Thiên Hóa vội chạy lên, che trước người Hạo Nhiên, cả hai đều mở to song nhãn, xung quanh lưu tinh kia tỏa quang vạn đạo, chính là Thân Công Báo!

Nhưng Thân Công Báo mượn lực nhảy mạnh, ném ra một người khác.

Trụ vương mặc kim sắc chiến giáp, té mạnh xuống, đụng vào đài Phong thần, Hạo Nhiên vội hét lớn: “Thiên Hóa! Lui ra!”

Một canh giờ trước.

Dương Sâm té khỏi Ích địa châu, mặt đất ngoại thành Tây Kỳ run bần bật, đá lăn tán loạn, rồi núi rừng phóng thẳng vào nội thành, như bể gậy nghiền nát hủy đi nửa mặt tường thành. Nhất thời trong thành nhi khóc phụ gào, tiếng than oán thảm thiết không dứt.

Văn Trọng và Trụ vương mỗi người lĩnh một cánh quân, bao vây ngoài thành.

Ân Thụ Đức xanh mặt, đưa mắt nhìn Tây Kỳ, nộ hỏa đã dấy đến cực điểm.

“Báo_____” Trương Quế Phương từ bên cánh phải chiến quân giục ngựa phi gấp, xuyên qua hơn phân nửa bình nguyên, tay cầm cờ lệnh, bái trước người thiên tử, nói lớn: “Văn thái sư thỉnh đại vương bao vây bắc môn Tây Kỳ, buổi trưa chủ quân sẽ dốc toàn lực công thành ở phía nam...”

Đột nhiên trong lòng Trương Quế Phương chợt lạnh, chỉ nghe Trụ vương lạnh lùng nói: “Cút”

Trương Quế Phương ngẩng đầu, nói: “Thái sư thỉnh đại vương chớ tức giận...”

“Cút! Cô bảo cút!” Trụ vương giận dữ vô pháp át chế, quát Trương Quế Phương: “Hắn coi Cô là cái gì! Cô chân trước vừa đi, Văn Trọng liền đem một vạn hàng quân tàn sát sạch sẽ! Coi Cô như con rối tùy ý định đoạt có phải không!”

Trụ vương hung hăng một cước đá Trương Quế Phương ngã xuống đài cao: “Trương Quế Phương! Cút về đi! Nói cho hần biết, Cô mới là vương! Hần không còn là sư phụ Cô nữa!”

Trụ vương hai tay nắm quyền, bả vai hầy còn run rẩy không ngừng, ngẩng đầu phẫn hận nhìn quân trận Văn Trọng, nơi đó khói bụi ngùn ngụt, chiến kỳ của Thái sư đã giũ khai, tung bay trên cao như mây đen, Trụ vương hoàn toàn thất không quay về phía nam hét: “Văn Trọng! Người kêu Cô làm sao thủ tín với thiên hạ đây! Người kêu Cô làm sao làm quân vương được nữa! Nếu người đã hành sự như vậy, giang sơn Thành Thang này cứ lấy luôn đi...”

“Đại vương!” Phó tướng bên cạnh thấy Trụ vương như hổ điên, vội vàng tiến lên khuyên can: “Đại vương không thể nói ra những lời đó, Văn thái sư vì quốc vì dân...”

“Hay cho câu vì quốc vì dân” Trụ vương cười lạnh: “Chỉ mình Cô là hôn quân!!”

Ở một bên chiến trường khác, Văn Trọng chỉ liếc nhìn lên đài điểm tướng, thở dài: “Tính tình trẻ con như vậy, làm sao trị quốc?”

Dương Sâm đang luân phiên thôi động Ích địa châu thì chân trời rớt cuộc cũng xuất hiện mười đạo tia chớp.

Văn Trọng nói: “Thu binh, truyền Dương Sâm hồi doanh!”

Ai ngờ Trương Quế Phương chưa kịp truyền lệnh xuống, thập nhị tiên Côn Lôn đã bay tới vùng trời Tây Kỳ, Văn Trọng rút kim tiên bên hông ra, một tiên vung tới, đánh trúng đồng khánh ngoài trăm trượng, một tiếng trầm đục, đại quân thu hẹp đội hình, lui về phía sau, nhưng Dương Sâm lại không biết tiến thoái, đang muốn xoay người thì chỉ thấy vô số pháp bảo tiên gia nghênh diện bay tới, nháy mắt bị đánh cho phun tiên huyết, kéo theo một đạo hồng tuyến rơi vào trận Thương, hồn phách rời đất, bay về cực tây đài Phong thần.

Đầu thành Khương Tử Nha đã khua hạnh hoàng kỳ*, tức khắc trong thành xông ra mấy ngàn người, chúng tiên đứng y theo vị trí bát quái, sĩ khí quân Tây Kỳ đại chấn, giận dữ hét lớn, như mãnh hổ thoát chuồng lao ra ngoại thành! [*cờ màu vàng hơi ngã đổ]

Chỉ thấy kim tiên dày đặc như biển dữ cuộn cuộn lấy pháp bảo tung hoành khắp trời kia, trong thành chuông vang, ngoài thành chuông vang, một vạn binh sĩ xếp hàng đưa lưng về phía chủ thành, đồng loạt giương đao. Tiên đạo Côn Lôn thu pháp bảo, cùng nhìn về phía quân Thương tách thành hai hàng.

Trong hậu trận kia chuyển ra một người, cười hắc kỳ lân, tay cầm kim tiên, thân mặc chiến giáp vẩy rồng, đầu đội đồng khôi ác thú, mục như thái dương buổi sớm, mày như lợi kiếm, áo choàng huyết sắc tung bay không ngừng trong khói lửa, chính là thái sư đương triều Ân Thương Văn Trọng!

Bốn chân hắc kỳ lân đằng không, mắt hiện hung quang, bay lên cao, Văn Trọng chậm rãi nói: “Văn Thù, Thanh Hư, Văn Trung Tử, Cự Lưu Tôn, Ngọc Đình, Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, Từ Hàng, Đạo Hành, Hoàng Long. Thập nhị tiên Côn Lôn tới mười tên”

“Nhiên Đăng, Linh Bảo, Thái Ất đâu?”

Tiên thứ nhất bên trái tay cầm Hoàng kim tam hoàn, vòng vòng đan xen, thân vòng có kim long uốn lượn, trên thân ẩn ẩn phong lôi, chính là bảo vật trấn sơn của Văn Thù Quảng Pháp thiên tôn_____Cọc độn long. Chỉ nghe Văn Thù nói: “Linh Bảo sư huynh vì thân phạm sát kiếp, đã bị sét đánh nguyên thần đều diệt, tiên ban Côn Lôn đã không còn đạo hiệu này nữa, tân nhậm đứng cuối thập nhị tiên là Phổ Hiền chân nhân”

Tiên nhân béo ịch bên phải, râu dài phiêu động, nổi giận mắng: “Văn Trọng! Người tàn sát sạch hai vạn hàng binh Tây Kỳ...”

Văn Trọng cười giễu: “Cự Lưu Tôn, tên phế vật người làm sao chống được kim tiên hợp nhất của ta, hiện giờ Côn Lôn chỉ mình Nhiên Đăng mới có khả năng qua lại dưới tay ta vài hồi, Quảng Thành Tử...”

Văn Trọng giơ kim tiên lên điểm từng người, thập nhị tiên đều lộ vẻ sợ hãi, vô ý thức lui nửa tấc. Văn Trọng nói tiếp: “Năm đó ta và sư tôn lên Côn Lôn bái sơn, người, Hoàng Long đạo nhân, Thái Ất, vẫn còn tâm tính thiếu niên, nay sống sung sướng quá nên quên mất giáo huấn rồi à?”

Thập tiên đã xuống tinh thần, Văn Thù suy nghĩ chốc lát, nháy mắt ra hiệu với Khương Tử Nha, người sau hiểu ý, chỉ thấy trên tường thành lại có một người nơm nớp lo sợ leo lên.

Thiếu niên kia giống Bá Ấp Khảo vài phần, nhưng phong độ kém xa, đối mặt với đại quân trước mắt, tiên đạo khắp trời, lập tức mất ngay nhuệ khí, Khương Tử Nha thấp giọng nói: “Đừng sợ, các sư huynh ta đều ở đây, không ai lấy được mạng người đâu”

Thiếu niên kia chưa kịp mở miệng, trong trận Ân, trên tường đài phương xa, Trụ vương đã hét lớn một tiếng như sấm sét: “Chính là nghịch tặc nghiệt tử Cơ Phát!”

Cơ Phát bị quát ra danh tính, chân lão đảo một cái, sợ tới nỗi suýt nữa té khỏi thành, tiên đạo nhìn thấy người kế thừa Tây Kỳ lại có bộ dạng hèn yếu thế này, đều âm thầm cau mày. Chỉ thấy Thái Công Vọng, Dương Tiễn che trước người Cơ Phát, Ngọc Đỉnh chân đạp cự kiếm, chậm rãi đáp xuống tường thành, nói: “Không cần phải sợ, hôm nay Côn Lôn sơn sẽ trả lại công đạo cho người”

Cơ Phát đứng ở tường thành, Trụ vương đứng trên tường đài, trong lịch sử, đây là lần gặp nhau đầu tiên giữa hai vị vương giả Ân và Chu.

“Ân Thụ Đức...người hoang *** vô đạo...” Cơ Phát bị Trụ vương rống, lời nói run rẩy ba phần, đứt quãng, nghe không rõ, sĩ khí quân Chu đều sa sút vô cùng.

Khương Tử Nha rút đũa thần tiên ra, vung trong gió, giọng nói Cơ Phát lớn hơn chút, nhưng cho dù như thế cũng chẳng nhắc nổi nửa điểm sĩ khí.

Lại nghe Cơ Phát nói: “Người bức tử thê tử Hoàng Phi Hổ, giết huynh ta, cầm tù cha ta, cha ta mang bệnh quy thiên...”

Trụ vương cười lạnh: “Hiện giờ Tây Kỳ đã bị giao phó cho thứ trẻ nhì miệng còn hôi sữa như người rồi à”

Cơ Phát đột ngột bị cắt ngang, bèn quên sạch lời nói đã nghĩ hạo trước đó, nghĩ ngợi chốc lát, nói: “Tiên phụ ủy thác cho thừa tướng Khương Thượng, thái phó Hạo Nhiên, tiếc rằng Hạo Nhiên đã vì Tây Chu ta xuất chiến, tử trận Kỳ Sơn...”

Trụ vương nhướng mày kiếm, đao phá thiên trong tay xoay chuyển, Cơ Phát hãy còn thẩn thức không ngừng trên tường thành, nghe đến mất kiên nhẫn, thiên tử thỉnh linh vung một đao qua, đao khí phá không mà tới, nói chậm nhưng diễn ra rất nhanh, Ngọc Đỉnh rút kiếm, huy kiếm, lợi nhận gào thét, va vào đao khí của thiên tử, phát ra một tiếng rách toạc.

Cơ Phát lại ngắt đầu nói: “Thái phó từng nói, các người là tiên, chúng ta là phàm, phàm nhân đương nhiên vô pháp chống chọi cùng tiên đạo đầy trời các người”

“Nhưng...Nhưng...vậy thì đã sao?”

Cơ Phát run rẩy không ngừng, dán mắt vào Ân thiên tử chẳng khác nào chiến thần trên đài tướng. Nói: “Tiên nhân là mây, phàm nhân là bùn, vô pháp bảo, vô thần binh, ngay cả mạng mình cũng khó bảo toàn, hai quân giao chiến, tiên đạo khai sát giới, con dân Tây Kỳ ta trở thành dê con đợi làm thịt!”

Chúng tiên trong không trung đầu tiên là ngẩn người, không ngờ Cơ Phát cũng chẳng chút dung tình đối với Côn Lôn, Ngọc Đỉnh buông bàn tay đặt trên vai Cơ Phát xuống, nói: “Không sao, đừng sợ”

Cơ Phát càng nói càng nhanh, hai mắt rưng rưng, giọng nói run rẩy: “Ân Thụ Đức, Văn Trọng, Ân Thương người tàn sát hai vạn hàng quân ta, Côn Lôn Kim Ngao lưỡng địa khai chiến, phàm nhân vô tội đều là vật hy sinh! Người lật lọng! Không tuân thủ lời hứa!”

Lời này cư nhiên nói đến Trụ vương á khẩu vô ngôn, lại nghe Cơ Phát đã kích động khó có thể đè nén, hét: “Văn Trọng! Người thân là người tu đạo, không ai dạy người phải thiến đãi sinh linh sao?! Quân Tây Kỳ ta đã đầu hàng người, có gì lại đại khai sát giới! Hai vạn tính mệnh đó, trong mắt người chỉ như con kiến thôi phải không!”

“Phàm nhân có chiến trường của phàm nhân! Tiên nhân, cút!” Cơ Phát la hét như tên lưu manh: “Tới chiến! Ân Thụ Đức! Người muốn chiến, vậy chiến đi! Đường đường chính chính, binh cưỡi chiến mã! Phàm

rõ thắng bại! Chỉ lũ hèn nhát mới sử dụng pháp thuật đạo gia tiên gia! Chỉ lũ nhèn nhát mới mang viện binh!”

Cơ Phát vô lại gào thét bi thương, mở màn cho trận chiến công thành, cổng thành Tây Kỳ mở rộng, ngàn người xung phong, Trụ vương thét dài trên đài điểm tướng, đao phá thiên trong tay lưu chuyển ánh kim, nhảy xuống đài cao, cười chiến mã phi như tên bắn.

.

Đám thập tiên Văn Thù vẫn lơ lửng giữa không trung như trước, nhưng Quảng Thành Tử lại quay đầu bay về phía Tây Kỳ.

Cụ Lưu Tôn hoàn toàn không sợ hãi, tức giận quát: “Văn Trọng! Người làm nhiều chuyện bất nghĩa, coi sinh linh như cỏ rác, hôm nay kim tiên Côn Lôn ta phải thể thiên hành đạo!”

Văn Trọng chỉ cười lạnh nói: “Nếu không làm vậy, thì sao kéo được các người hạ thế? Chẳng qua không biết kẻ nào, dùng đạo thuật tiên gia đồ sát phạm nhân trước!!!” Nói xong vung kim tiên, kim quang kín trời cuốn tới cửu tiên!

Trên trời dưới đất phân thành hai chiến trường, Văn Trọng chẳng chút sợ hãi, giũ khai thư hùng kim tiên, một mình đối mặt cửu tiên trận. Nháy mắt pháp bảo tề phi khắp trời, biển kim quang lấp lóe, kinh khí cường hãn của Văn Trọng cuốn nên một cơn lốc, như bẻ gãy nghiền nát mà phá hủy tam bảo Thường trối tiên, Cọc độn long, Tịnh ly bình. Quất cho Cụ Lưu Tôn miệng mũi trào máu, gân cốt đứt đoạn, té xuống đất.

Ngọc Đình thấy phe mình bị áp chế, lập tức một kiếm xẹt ngang trời cao, thân cùng kiếm hợp nhất, xông vào Văn Trọng.

“Tôi tìm chết!” Văn Trọng hét to, phát một roi qua.

Chín vị kim tiên Côn Lôn, khoảnh khắc vừa giao thủ đã tổn thất quá nửa, Quảng Thành Tử lui vào nội thành, nửa ngày sau lại xua ra một hải đồng, giục ngựa chạy như điên, vọt vào trong đại trận hai quân giao chiến trên mặt đất kia.

Dương Tiễn hít vào một hơi lãnh khí, nói: “Phiên thiên ấn? Người...Quảng Thành Tử sư thúc!”

Hải đồng kia chạy vào trong trận, trong chớp mắt như chém dưa thái rau giết hơn ngàn binh sĩ Ân Thương, chỉ thấy một đạo huyết quang quanh quẩn qua lại giữa vạn người, mỗi nơi nó đến liền dẫn tới vô số tiếng thét thảm. Hải đồng hét lớn: “Hôn quân vô sỉ, giết mẫu hậu ta! Hôm nay ta phải vì mẫu báo thù!”

Hải đồng kia chính là môn đồ của Quảng Thành Tử, sau khi Khương hậu chết, chạy trốn tại ngọc môn Triều Ca, thái tử Ân Thương_____ Ân Giao. Quảng Thành Tử đem bảo vật trấn sơn giao cho đồ nhi, mưu kế thực sự độc ác đến cực điểm, Ân Giao vốn là người tu đạo, nhưng vẫn còn một thân phận khác là thái tử Ân Thương, pháp bảo kia vừa giũ khai, không ai có thể chỉ trích tiên Côn Lôn sơn phá quy cũ. Ân Giao như hổ nhập bầy dê, không người nào ngăn được! [đánh không lại thế là gỡ trò, đúng bản chất “danh môn chính phái” =)]

Trụ vương thấy binh sĩ phe mình chết thảm vô số dưới pháp bảo sắc bén kia, rống lớn một tiếng: “Nghịch tử! Người thân là thái tử! Mà lại đồ sát con dân mình!” Đao phá thiên rời tay ném ra, đánh trúng Ân Giao ngã khỏi lưng ngựa, quân sĩ xung quanh bao vây ùn ùn, lại bùng nổ trận đoạn chi tiên huyết đầy trời, Ân Giao thu Phiên thiên ấn, huyết quang quanh thân xoay tròn qua lại, bỏ lên người, phóng vào Trụ vương.

Trụ vương đoạt qua một thanh trường kích, tung mình xuống ngựa, giết mở một con đường máu, song nhân đồ bình như mãnh hổ, một kích vung ngang, quét đến Ân Giao gãy xương tay, té xuống đất. Sau đó dùng chiến kích chỉ từ xa, gác trên cổ họng Ân Giao, hét thối trong thiên địa như tĩnh lặng, hai tay Trụ vương run rẩy, vô pháp đâm xuống.

Ân Giao đã hoảng sợ vô cùng, song mục phản chiếu phụ vương cả người đầm máu, đôi môi run rẩy, như muốn mắng, nhưng mắng không thành lời.

Tiếng vang trong hư không như từ bầu trời truyền đến, chiến cục thay đổi. Văn Trọng đã thoát khỏi vòng vây tiên đạo, ngưng thần nhìn cả vùng đất, chỉ thấy trên chiến trường mờ mịt tiên huyết giăng khắp nơi

như nối liền cùng một chỗ. Sau đó lại tựa vật sống ngộ nguyệt không ngừng.

Văn Trọng lẩm bẩm: “Đó là thứ gì?”

Chớp mắt ngắn ngủi, huyết võng kia đã hình thành, tất cả kim tiên Côn Lôn đã thối lui, quanh mình tiên nhạc dồn dập, lưỡng quân mờ mịt, chỉ nghe phía chân trời truyền tới giọng nữ: “Cha giết con, quân giết thần...Ân Thụ Đức làm ra hành vi bất nghĩa này...”

Văn Trọng hít một hơi lạnh khí, trên mặt đất tám huyết võng kia đã phủ xuống.

Dương Tiễn vừa thấy chiến cục thay đổi, cả kinh nói: “Nó là vật gì?”

Khương Tử Nha chậm rãi nói: “Pháp bảo của Nữ Oa nương nương_____Oan huyết thiên địa võng.”

Văn Trọng quát một tiếng giữa không trung, giữ khai kim tiên, chớp mắt thiên địa kim quang tứ xứ, cùng huyết võng đỏ rực kia cuốn lấy nhau.

.

Trụ vương thu trường kích, nói: “Nghịch tử, ngươi nếu đã không niệm phân tình, vậy...”

“Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng muôn chết”

Trụ vương đột nhiên quay đầu, thấy lôi quang tan sạch, Thân Công Báo lộ nụ cười mỉa, cầm Lôi công tiên, nói: “Đại vương, đi theo thần thôi”

Bình địa nổ rền tiếng sấm, lưới sét kia bọc quanh Thân Công Báo và Trụ vương, hóa thành một đạo lưu tinh bay về hướng Côn Lôn sơn.

Lưu tinh lao về phía đài Phong thần, bốn bề lôi quang ầm ầm, điện mang tán loạn, Hạo Nhiên đang kinh hoảng ngẩng đầu thì Thân Công Báo đã từ trong lưu tinh bay ra, dừng ở không trung, Hạo Nhiên xoay người quát Hoàng Thiên Hóa: “Chạy mau! Đó là Thân Công Báo!”

Không như lúc trước linh hồn nhập bia, đạo bạch quang kia lại hung hăng đâm lên tám bia đá! Trong tiếng nổ ầm ầm, đài Phong thần rực rỡ hào quang, thu thành một đoàn.

“Hạo thiên tháp!” Hạo Nhiên kinh hô.

Chỉ thấy đài Phong thần hóa thành một tòa tháp nhỏ lung linh, Hạo Nhiên xông lên phía trước, đoạt nó vào tay, nhưng Thân Công Báo giữa không trung lại cười, làm cái thủ thế “Tái kiến” với Hạo Nhiên.

Cấm chế quanh Hạo thiên tháp bị phá, Côn Lôn sơn chấn động kịch liệt. Tể đàn đổ sụp, Hạo Nhiên bị một cổ lực hút khổng lồ tóm lấy, ngã vào một cái hố sâu không đáy.

Trong bóng tối vươn ra một cánh tay nắm chặt lấy tay Hạo Nhiên.

“Chớ kinh hoảng, Cô ở bên cạnh ngươi”

“Đại vương?”

Hạo Nhiên thoáng an tâm trở lại.

Nào ngờ cú rơi này lại là nghìn năm quang âm, vạn năm tuế nguyệt.

32. Chương 32: Ngàn Năm Hậu Thế

Bầu trời đỏ máu, mặt đất xám đen.

Hoa thất hợp long trảo nhìn thấy mà rợn người, từng sợi tơ đỏ đan xen ngang dọc như mạch máu của một người bị nổ tung trước lúc chết.

Gió mang theo mùi thi thể thối rữa tàn sát thế gian này, cát bụi gào thét mà đến, lại bị sấm sét trong tầng mây ngăn trở, lôi điện như dĩa thú nổi lên giữa trời và đất, lại như trường long uốn lượn. Gió lốc dạo chơi trên bình tuyến, khung cảnh hoang tàn khắp nơi, phế tích bốn bề, người chết bập bênh trong nước sông đen ngòm, thuận theo dòng chảy trôi về phương xa.

“Đây là nơi nào?”

“Nhà ta” Hạo Nhiên đáp.

Trụ vương và Hạo Nhiên hai người đứng trong một tòa núi đá đen, sơn thể trống vắng, gió thổi vù vù qua động, Trụ vương nói: “Mới rồi Cô còn ở ngoại thành Tây Kỳ, sao chớp mắt đã tới đây rồi?”

Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Không biết, Hạo thiên tháp trấn giữ đường hầm thời gian bên dưới...” Thấy Trụ vương không hiểu, bèn sửa lời: “Huyền môn, con đường qua lại giữa hai thời đại”

“Cô bị đưa đến nhà ngươi rồi à?”

Hạo Nhiên cười khở: “Xem ra đúng là như thế” Vội xoay người lại nói: “Ngươi không sao chứ?”

Trụ vương cắn răng chống một tay đứng lên, dựa lên đá, nói: “Lúc rơi hình như tay phải bị trật rồi”

Hạo Nhiên nhớ lại khoảnh khắc ly khai đường hầm thời gian, Trụ vương ôm mình từ trên cao mấy chục thước té xuống, mình không bị thương nửa điểm, nhưng Trụ vương lại làm dẽm lốt. Trọng lực khô giáp va vào núi đá lởm chởm, chỉ thấy chỗ miếng bảo hộ vai phải đã lõm xuống một khối, bên vọt tử tế kiểm tra giùm thiên tử.

Tháo giáp bảo hộ, nới xương cánh tay cho Trụ vương, rồi rót chút nguyên khí vào, sắc mặt Trụ vương như thường, có lẽ vô ngại. Chợt nói: “Không phải ngươi đã về Triều Ca cùng Hỉ Mị và Đất Kỷ rồi ư? Sao...”

Hạo Nhiên nhất thời không biết nên trả lời thế nào, Trụ vương một tay ôm cổ Hạo Nhiên áp vào một nụ hôn. Nhìn sâu vào mắt Hạo Nhiên, nói: “Cô phải trị người tội khi quân”

Hạo Nhiên nhu tình chợt dâng, đỏ vành mắt: “Nhớ ta sao” Tiếp đó ngồi xuống đất, nói: “Nghỉ ngơi thôi, khó khăn lắm mới về nhà một lần”

Trụ vương đáp: “Ngày ngày đều nhớ đến ngươi” Rồi thở dài, nói: “Đúng là nên nghỉ ngơi một chút”

Hạo Nhiên tựa đầu lên vai thiên tử, hỏi: “Tình hình chiến đấu ở Tây Kỳ thế nào?”

Trụ vương chậm rãi kể lại sự việc sau khi hai người chia tay, Hạo Nhiên nghe đến kinh hồn táng đảm, hỏi: “Văn Trọng giết sạch hai vạn người kia sao?”

Trụ vương không nói, hồi lâu sau mở lời: “Cô tức giận không phải chuyện này, từ khi không cầm binh, trong lòng Cô đã minh bạch; nhưng kể từ đó, Cô tất phải chịu người thiên hạ thóa mạ”

Hạo Nhiên nói: “Văn Trọng... Văn thái sư là vì chúng ta, ta và Triệu Công Minh lên Côn Lôn sơn, trộm...” Vừa nói vừa sờ soạng trong ngực, may mà Hạo thiên tháp vẫn còn.

Trụ vương nghi hoặc: “Trộm vật gì?”

Hạo Nhiên lấy Hạo thiên tháp ra, nói: “Đây là đài Phong thần, hồn phách người chết sẽ bị hút vào. Thông Thiên giáo chủ lệnh Triệu Công Minh đi...”

Trụ vương tư duy mình mãi, theo đó suy đoán, liền biết mấu chốt vấn đề, nói: “Văn thái sư tàn sát hàng binh, Côn Lôn sơn liền có thể nghĩa chính ngôn thuận phái kim tiên hiệp trợ, trấn giữ Tây Kỳ”

Hạo Nhiên gật đầu nói: “Đúng, cho nên lúc chúng ta lên Côn Lôn sơn, thập nhị tiên đã đi hết mười”

Trụ vương lại nói: “Quốc sư không nói câu nào mang Cô lên Côn Lôn, chẳng lẽ hắn đã sớm biết ngươi sẽ gặp nguy hiểm? Không đúng, sao quốc sư nhận ra ngươi?”

Hạo Nhiên mở miệng vô cùng, hai người thảo luận hồi lâu, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra nguyên nhân trong đó.

.

“May mà Cô tới kịp, bằng không người sẽ lại ra đi không minh bạch” Trụ vương nói.

Hạo Nhiên phì một tiếng bật cười, ngắc đầu hỏi: “Tại sao người nói ‘Lại’?”

Trụ vương không đáp, rất lâu sau nói: “Ngày đó người thân chịu lời giáng, tan xương nát thịt, Cô chỉ muốn...”

Hạo Nhiên ngây dại, nửa ngày sau hỏi: “Người...nhớ ra rồi sao?”

“Cô chỉ muốn đi cùng người, vượt qua mọi đau khổ vô tận trên cõi đời này”

Hạo Nhiên đưa tay lau đi lệ nóng của thiên tử, lẩm bẩm: “Người nhớ lại khi nào?”

Trụ vương mỉm cười không đáp, nói: “Nhắm mắt lại”

Hạo Nhiên khép hai mắt, tim đập kịch liệt, đôi môi ẩm áp của Trụ vương đã hôn lên, một tay vuốt ve trên người, chốc lát sau hai người cởi bỏ y vật, ôm chặt nhau.

Hạo Nhiên mở to mắt nhìn bầu trời màu huyết hồng, hai tay ôm lấy cái cổ đầy mồ hôi của Trụ vương, khí tức hùng tính quen thuộc ấy của thiên tử khiến hắn vô pháp ức chế kiên ngạnh, thở dốc nói: “Chậm chút...”

Đồng tử hắn thâm thúy đen nhánh, phản chiếu sấm sét quán bện vào nhau phía chân trời, cơn đau đớn như xé rách qua đi, bị cảm giác tê dại lấp kín, Trụ vương như liệt báo nằm trên người hắn, nhẹ nhàng rút ra, rồi chậm rãi đâm vào, đẩy thẳng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Hạo Nhiên.

Trong con người tan rã của Hạo Nhiên hiện ra gương mặt anh tuấn của Trụ vương.

Cắn xé, mút hút, môi và tiểu phúc đều tràn đầy tình cảm cơ hồ bùng nổ, Hạo Nhiên rên rỉ thành tiếng, ôm thật chặt bờ vai dày rộng của thiên tử, gọi: “Ân Thụ Đức...”

“Ân?” Sống mũi Trụ vương cọ gò má Hạo Nhiên, thì thầm: “Thế nào?” Tiểu phúc rắn chắc mà kiên mỹ của hắn áp lên vật kiên ngạnh của Hạo Nhiên, dùng động tác sáp nhập và trừu xuất, cố ý ma sát lặp đi lặp lại, mỗi một lần đều cọ đến Hạo Nhiên gần như không chế không được muốn la to, phần đỉnh kiên ngạnh đã bị mài đến đỏ bừng, chảy ra dịch.

Phần đỉnh của Hạo Nhiên bị cào đến căng bóng ửng đỏ, đồng thời run nhẹ, hắn sắp ngạt thở, hai tay kiệt lực đẩy Trụ vương ra một chút, há miệng thở dốc nói: “Nhẹ chút, ta sắp không được rồi...”

Trụ vương rút ra khỏi thân thể Hạo Nhiên cực nhanh, có vẻ đã đến cực hạn. Hai người nhìn nhau, môi lưỡi quần quýt cùng một chỗ, dương căn mỗi người đều không chịu không chế mà run rẩy hồi lâu, rồi theo ranh giới bùng nổ hơi ổn định lại.

Trụ vương để Hạo Nhiên gối lên cánh tay phải mình, lần nữa đỉnh nhập, Hạo Nhiên vô pháp ức chế, liên tục khẩn cầu trong nhịp hô hấp sâu kia, mấy lần muốn đưa tay đến trước người, lại bị thiên tử dè dặt.

Đâm vào vài cái cạy cạy, ngay sau đó chọc đến tận cùng, Hạo Nhiên vươn thẳng thân thể, lớn tiếng thở gấp, mỗi lần Trụ vương thông thả rút ra rồi tiến vào, cảm giác ma sát trong cơ thể đều mang đến thích ý tê dại toàn thân, Hạo Nhiên xấu hổ nhỏ giọng cầu xin, phần đỉnh trướng đến khó chịu, nhưng vô luận thế nào cũng chẳng thể giải quyết, tình triều kia tích đến ranh giới, rồi cuộc từng giọt từng giọt chảy ra ngoài.

“Trở mình lại” Trụ vương thở gấp, ôm Hạo Nhiên, ngừng mặt xoay người.

Cái trở mình này khiến cả căn cắm vào nơi sâu nhất, không thừa đường sống, Hạo Nhiên khó chịu rên rỉ, hai người ngược nhìn đám mây đỏ quay cuồng giữa bầu trời, Trụ vương thở hổn hển nói: “Hạo Nhiên, Cô và người là tiền thể chú định”

Bàn tay thô ráp ẩm áp theo ngực Hạo Nhiên trượt xuống, đặt lên tiểu phúc, đồng tử Hạo Nhiên bất chợt co rút, thất thanh kêu gào.

Khoái ý sau cùng tích tụ đến đỉnh điểm, dịch thể bạch sắc thuận theo căn bộ thẳng tắp của Hạo Nhiên chảy xuống, chảy qua sau chân, rồi chảy tới căn bộ đang cắm vào chặt chẽ của Trụ vương, cánh tay vòng quanh Hạo Nhiên của thiên tử siết chặt, ghì đến Hạo Nhiên cơ hồ thở không nổi. Dịch thể trong suốt kia cùng dịch thể bạch sắc chảy xuống phía sau hợp thành một thể, nhỏ lên tăng dần.

“Vết thương trên vai người vừa mới hảo...”

“Chớ có lải nhải”

“Không được, người đâu biết đường, nghe ta nói...”

Trụ vương cười nói: “Đừng động!” Chợt sải bước nhảy qua vũng máu đen, nghiêm mặt nói: “Đây không phải là thiên hạ của Cô nữa, ta không phải quân, người cũng chẳng phải thần”

Trụ vương lại ra lệnh: “Ôm chặt”

Hạo Nhiên đành phải ôm cổ thiên tử, mặc hấn công mình, hai người hành tẩu trên thế gian mờ mịt này, giống như cả vùng đất bị tàn phá nơi đây chỉ có bọn hấn, Hạo Nhiên chợt nổi tính trẻ con, một tay vói vào trong ***g ngực thiên tử sờ sờ, rồi liếm qua liếm lại lỗ tai nam nhân nọ, Trụ vương chỉ cười: “Muốn nữa à?”

Hạo Nhiên vội nói: “Không!” Cảm giác thoát lực sau trận mây mưa điên cuồng khiến hấn lần đầu tiên thấy mệt mỏi như vậy, nhưng lại thoải mái yên lòng.

Cơn gió ngênh diện mà đến, như mang theo bụi bặm rực rỡ trong vũ trụ rải cạnh mắt cá chân trần sạch sẽ của Trụ vương.

Bọn hấn đi qua ven đầm lầy đầy xác trôi, đi qua vùng đất khô cằn rạn nứt, đi qua rừng mộ bia thừa thốt cùng phế tích hoang dã nắng chiếu u ám, dọc đường thuận miệng nói lời yêu thương. Giống như cảnh tượng như địa ngục chỉ là một bức họa đã cháy rụi, bay về phương đông.

“Bất kể người yêu hay không yêu...Đều là hạt bụi của lịch sử...”

Trụ vương trêu ghẹo: “Ngũ âm không hoàn chỉnh”

Hạo Nhiên phì một tiếng bật cười, đáp: “Âm luật của chúng ta khác âm luật của các người, thế giới chúng ta có bảy âm...Không còn là cung thương giác chủy ngũ* nữa...” [*5 âm trong nhạc cổ điển Trung Quốc]

Trụ vương hỏi: “Đây chính là nhà người?”

Hai người dắt tay nhau đứng trước cái ***g pha lê đỉnh thiên lập địa, một mặt lưới năng lượng hình bán cầu khổng lồ tách rời nơi cư trú của nhân loại với bên ngoài, bên trong vòm thủy tinh ánh đèn biến ảo, giữa đồng trống cách đó chừng trăm bước, gió lốc cộng hưởng từ hạt nhân tàn sát khắp nơi.

“Đây chính là một trong bảy chỗ cư trú gần Thần Châu nhất của nhân loại” Hạo Nhiên nói.

“Giống như tiên cảnh Côn Lôn” Trụ vương nói.

Hạo Nhiên lắc đầu: “Sau khi đi vào, người sẽ không cảm thấy vậy nữa, nơi này từng có một cái tên rất dễ nghe”

Hạo Nhiên mỉm cười hát khê: “Ta đã chờ đợi ngàn năm, vì sao cổng thành còn chưa mở...” Một tay đặt lên rìa vòng bảo vệ năng lượng.

Một giọng nữ không mang chút cảm tình nào vang lên: “Xác nhận thân phận lữ khách, số 7334150, hoan nghênh trở lại Hương Cảng”

“Thân phận không rõ, nam, á nhân loại, một trăm chín mươi centimet, bảy mươi chín kg, sau khi vào thành xin đến cục di dân nhân loại đăng ký, tư liệu đã truyền đạt, hoan nghênh tiến vào Hương Cảng”[*á là bậc hai, như á phù thủy trong harry potter đó]

Hạo Nhiên nghi hoặc hỏi: “Á nhân loại?”

Trụ vương hỏi: “Nàng nói gì vậy? Tại sao một câu Cô nghe cũng không hiểu”

“Không” Hạo Nhiên cười nói: “Người mà hiểu được mới lạ”

“Nàng nói gì vậy?”

“Nói người thật cao, thật bảnh, thể hình cân xứng” Nói xong kéo tay Trụ vương, đi vào nội thành.

Trụ vương đứng trước giao lộ, chớp mắt ghen hòng nhìn trần trối, Hạo Nhiên nói: “Bây giờ phải đi thuê một chiếc thuyền, mua nước ngọt, thức ăn, ra biển”

“Con thú bằng sắt âm âm đó là gì vậy?”

“Xe hơi”

“Đó là nhà lầu? Có loại cao vậy à?”

“Đã sắp bỏ hoang rồi, vào vụ nổ hạt nhân đầu tiên đã hủy hơn ngàn tòa lầu, hiện giờ chưa bằng một phần lúc trước” Hạo Nhiên giải thích, mang theo Trụ vương chuyển qua một con hẻm nhỏ.

“Có nhiều người hành nghề ăn xin như vậy sao?”

Liếc mắt nhìn lại, hai bên ngõ hẻm sắp đầy người quần áo lam lũ, thân nhiễm trọng bệnh dựa lưng vào tường gạch, hoặc nằm hoặc ngồi, ruồi bọ vo ve bu quanh tên khất cái gầy như bộ xương khô. Hạo Nhiên thở dài nói: “Đừng hỏi nữa, những người này là dân chạy nạn từ bên ngoài vào”

Trụ vương nhíu chặt mày kiểm anh khí, lại hỏi: “Nơi này không có vua à?”

Hạo Nhiên nói: “Không có, mấy thứ quyền lợi tuyệt đối này nọ đã hoàn toàn mục nát, hiện tại không còn ai có thể độc tài được nữa. Thời điểm này, có khi lại cần một quân vương thiết huyết* độc tài ấy chứ...”
[*kiên cường tâm huyết]

Hai người cẩn thận từng chút xuyên qua con hẻm nhỏ đầy mùi tanh tưởi và nước bẩn, tới một khu thương mại cao ốc san sát, Trụ vương lại nói: “Bản phú chênh lệch nhau như thế”

“Xa hoa trụ lạc trước khi chết mà thôi” Hạo Nhiên đáp: “Người chờ ở đây, ta đi mua nước ngọt”

Một tiếng kèn xe dọa Trụ vương sợ nhảy dựng, lập tức nghiêng người, nhường lối cho ô tô qua đường. Hạo Nhiên ngược đầu nhìn lên tòa nhà cao chừng mấy chục thước kia. Bất tri bất giác, bên cạnh Trụ vương đã tụ tập rất nhiều người, cùng ngẩng đầu nhìn lên TV treo tường bên cạnh tòa nhà.

“Tân sinh nhân loại cuối cùng Yamamoto Masatatsu đã mất mạng trong một trận khủng bố tập kích tại Tokyo vào mười hai tháng tư, lúc tử vong gần mười chín tuổi, tổ chức di dân quyết định, đem danh hiệu này giao cho một người hai mươi tuổi...”

Trụ vương mờ mịt quay đầu lại, phát hiện đám người xung quanh đều đỏ bừng hốc mắt, rưng rưng, chốc lát sau tản đi.

Hạo Nhiên trở lại, cầm một cái thẻ trong tay.

“Hạo Nhiên! Sao người mới đi có chút mà sắc mặt lại tái nhợt như vậy?”

Hạo Nhiên cước bộ phù phiếm, cười nói: “Không có gì, chảy tí máu thôi” Lập tức tìm đến một vòi nước, đem tấm thẻ quẹt lên máy, lăm ba lăm bấm: “Nước sông không thể uống, quá ô nhiễm, hiện nay nước và thức ăn hiếm muốn chết...Bán 500CC máu chỉ đổi được...”

“Mười hai lít nước uống, xin hãy quý trọng tài nguyên nước” Giọng nữ cơ giới từ trong máy truyền ra, Hạo Nhiên vịn vòi nước sôi, lấy Bình Luyện yêu ra, dòng chảy thao thao bất tuyệt rót vào.

Trụ vương hoàn toàn không hiểu, nhìn Hạo Nhiên trán đầy mồ hôi lạnh, chìa một tay ra đặt lên trán hắn. Đau lòng nói: “Thân thể phát phụ, thụ chi phụ mẫu*, sao có thể đem máu đi bán?” [*ý nói thân thể là cha mẹ cho]

Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Con người còn có thể ăn thịt lẫn nhau, hưởng chi máu” Lúc tiếp nước lại ngẩng đầu lên, cùng Trụ vương nhìn về phía tòa nhà.

“Cái hộp khổng lồ kia là gì, sao bên trong có người?”

“Nó kêu là ti vi” Hạo Nhiên giải thích: “Huyễn tượng, huyễn cảnh, không phải người thật. Yamamoto chết rồi?” Lập tức thốt thốt: “Tân sinh nhân loại cuối cùng đã chết, thật đáng tiếc”

Hạo Nhiên cười quay đầu lại nhìn Trụ vương, Trụ vương trầm mặc, không biết đang suy nghĩ gì.

Hạo Nhiên lại cười nói: “Kỳ thực ta mới là người cuối cùng, ta mười chín tuổi, hần hai mươi tuổi, ta nhỏ hơn hần, may mà không ai biết, bất quá ta cũng chẳng phải người...”

Trụ vương chậm rãi nói: “Vậy là...đoạn tử tuyệt tôn rồi” Hần đã minh bạch màn khóc lóc thảm thiết xung quanh lúc này.

“Ừm” Hạo Nhiên nói: “Con người không còn khả năng sinh dục nữa, chỉ có thể chờ toàn quần thể diệt vong thôi. Hai mươi năm trước đã bắt đầu, như một bóng ma”

Giống như một bóng ma bao phủ đỉnh đầu nhân loại, lại như một thanh kiếm cùn, từng bước đem linh hồn vạn vật tiến về hướng hủy diệt, đợi đến khi cả vùng đất hoang vu một mảnh, thế giới này sẽ ra sao? Hạo Nhiên đắm chìm trong hồi ức dĩ vãng, vô số cảnh tượng ập vào mặt. Lẩm bẩm: “Thế nên, cho dù chết, cũng phải tìm đủ mười kiện thần khí kia mới có hy vọng. Hết thấy vẫn còn đường vãng hồi”

Lời Trụ vương cắt ngang hồi ức Hạo Nhiên, thiên tử hỏi: “Cổng vòm đó nghĩa là sao?” Khi nói hai tay ra dấu.

Hạo Nhiên bật cười, nói: “Kêu là ‘M’, là một thức ăn rất quý rất ngon”

Nước đã chảy hết, Hạo Nhiên dùng sức vỗ vôi nước, vỗ ra vài giọt sau cùng, giao Bình Luyện yêu cho Trụ vương, nói: “Người chờ ở đây một lát, ta đi mua món ngon cho người ăn” Rồi chạy về phía ‘M’ kia.

Nửa ngày sau, Hạo Nhiên đưa một cái túi giấy qua, hai người sống vai ngồi dưới một gốc cây chết khô, mở túi giấy dai ra, Trụ vương ăn bữa đầu tiên từ kể lúc đi vào năm 3041 sau công nguyên tới giờ.

“Đây là...Khụ...Khụ!” Trụ vương bị sắc đến ho khan không dứt, Hạo Nhiên đầu tiên là cười to, sau mới hiểu ý, vào thời Thanh hồ tiêu mới truyền tới trung thổ Thần Châu, Trụ vương chưa từng ăn qua thịt gà cay thế này, vội đưa cocacola qua, dứt thiên tử uống một hớp, người sau mặt mày đầy vẻ cổ quái, khóc tang nói: “Các người đều ăn...Ăn những thứ này sao!”

Hạo Nhiên một mặt cười muốn ngã ngửa, một mặt lấy thịt có vị cay ra, chừa lại hai miếng bánh mì và một mảnh rau xà lách, Trụ vương mới rầu rĩ không vui mà ăn vào, lại nói: “Hương vị của cây gậy nhỏ hình vuông này trái lại không tồi”

Hạo Nhiên phun ra một họng cola, nói: “Nó kêu là khoai tây, người đáng yêu quá đi”

Trụ vương nổi cáu: “Kỳ lạ cổ quái, uống miếng nước cũng phải bán máu, sớm theo Cô về nhà mới đúng đạo”

Hạo Nhiên ngừng cười, chân thành nói: “Ta rất thích Ân Thương, nếu như có kiếp sau, chỉ muốn ở lại nơi đó, ăn món ngon, mỗi ngày đi ngủ không cần lo lắng đề phòng...Khắp nơi đều có thể uống được nước trong lành, không bị ô nhiễm...”

Trụ vương mắng: “Cái gì mà kiếp sau, nói xúi quẩy không” Vươn một tay ra, dùng lực vò vò đầu tóc Hạo Nhiên, nói: “Thiên hạ là của Cô, Cô là của người, đợi người tìm đủ thập thần khí rồi thì không được quay về nơi này nữa”

“Ừm” Hạo Nhiên nén bi thương, cố nặn ra nụ cười, nói: “Hiện tại đã gom đủ hai món rồi...Cộng thêm bản thân ta, ba món, chờ chuyện này xong xuôi, sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh người”

Trụ vương đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhíu mày hỏi: “Người nếu đã là Đông Hoàng chuông...”

Lời còn chưa dứt, sau lưng hai người đã truyền tới một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, ô tô trên quảng trường thương mại đồng loạt kêu inh ỏi, Trụ vương nháy mắt ôm chặt Hạo Nhiên, bị sóng xung kích hất ngã xuống đất. Bốn phía đều là tiếng khóc la gào thét, ô tô trên đường quốc lộ âm ầm nổ mạnh, vỡ thành một đồng.

Đợi đến khi khói đặc dần tan, Trụ vương mới lòng còn sợ hãi bò dậy, nói không ra nửa lời.

Hạo Nhiên hít vào một hơi, đưa mắt nhìn quán “M” lửa ngàn ngụt, bằng nhựa bị đốt chảy, sau đó rơi xuống, chìm trong biển lửa.

Hạo Nhiên chậm rãi nói: “Ngày nào cũng có, quen rồi sẽ không thấy hiếm lạ nữa” Nói xong nhặt hamburger chưa ăn hết lên, phủi phủi lớp bụi trên đó. Đưa mắt nhìn đám người khóc la tản ra, một bà cụ lưng khòm tiến lên phía trước, nhặt ly coca rơi dưới đất, Hạo Nhiên đưa nửa cái hamburger còn dư qua, bà lão cảm động đến rớt nước mắt nhận lấy.

Hạo Nhiên dẫn thiên tử vòng qua đám xe cộ đọng nhau trên đường cái, lại một tiếng nổ truyền đến, trên trán bà lão vừa nhận nửa cái hamburger và coca nọ đã thủng một lỗ, ngã xuống đất.

“Bà ta...”

Hạo Nhiên đứng lại quay đầu sang, vội vàng kéo Trụ vương, quát: “Đừng qua đó!”

Hai người thấy vài tên nam tử nâng thi thể bà lão lên một chiếc xe đẩy, cuống quýt chạy. Hạo Nhiên mới nhẹ giọng nói: “Đó là ‘Súng’, vũ khí rất lợi hại, đừng quản nữa”

Trụ vương tức đến khó nhin, hỏi: “Vì sao phải giết một bà lão tay không tác sắc như vậy?!”

Hạo Nhiên nhỏ giọng nói: “Cắt thịt, phơi, làm thành thịt khô ăn...”

Rời khu thương mại, tới bến tàu, Hạo Nhiên đi vào một căn phòng nhỏ ánh sáng lờ mờ, nói: “Thuê một chiếc thuyền nhỏ, mua đủ lương khô trong ba ngày, nước ngọt tôi đã tự chuẩn bị rồi”

“Hạo Nhiên?” Lão thủy thủ sau quầy ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Lại muốn ra khơi à?”

“Àn” Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Đây là bằng hữu khác vùng của tôi”

Lão thủy thủ neho mắt, đánh giá Ân Thụ Đức đứng sau lưng Hạo Nhiên, gật gật đầu. Xoay người lấy chìa khóa ra. Hạo Nhiên lại nói: “Không cần thịt đen...Sẵn tiện cho mượn đèn dầu tỳ”

Lão thủy thủ thở dài: “Hạo Nhiên, cậu vẫn còn mơ mộng hão huyền sao”

Hạo Nhiên tiếp nhận chìa khóa và đèn dầu, chỉ chỉ vào rương gỗ trong góc, ý bảo Trụ vương bê, cười nói: “Cảm ơn. Có mơ mộng còn hơn ngồi một chỗ chờ chết”

Lão thủy thủ vung tay, vật màu bạc nặng trĩu kia đánh một vòng, thuận theo quầy một đường trượt tới, Hạo Nhiên tiếp nhận, nói: “Không cần đồ chơi này đâu”

Lão thủy thủ nói: “Lấy đi, có còn hơn không”

Hạo Nhiên mỉm cười cất vào ngực, nói: “Cảm ơn”

“Thiết khí màu bạc lác lư kia là gì vậy?” Trụ vương hỏi.

Hạo Nhiên đáp: “Đại bàng sa mạc*, súng, pháp bảo dùng để giết người” [*là khẩu Desert Eagle, xem hình minh họa bên dưới]

Đóng cửa lều, Trụ vương nâng rương gỗ, đặt lên chiếc thuyền nhỏ ở bến tàu, hỏi: “Thịt đen là gì?”

Hạo Nhiên cười nói: “Người không muốn biết đâu, tin ta đi. Hơn nữa đây không phải là thịt đen”

Chiếc thuyền nhỏ kia chỉ chứa đủ hai người, Trụ vương ôm Hạo Nhiên vào lòng, thân thể hai người dán sát vào nhau, Hạo Nhiên nói: “Hiện tại, chúng ta đi gặp Đông Hoàng đại nhân, hắn ở giữa biển, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn”

Trụ vương nghiêm nghị đáp: “Nữ tể đương nhiên phải đi gặp nhạc phụ rồi”

“Nữ tể” Hạo Nhiên buồn cười trước xưng hô này, giẫm chân dài lên bình xăng phía đuôi thuyền, kéo thật mạnh, cười nói: “Về nhà thôi_____!”

Thuyền nhỏ xinh xinh quay hướng, bắn tung bọt sóng trắng xóa đi về phía biển cả mờ mịt đen kịt.

CHÚ GIẢI:

_ Khẩu Desert Eagle:

33. Chương 33: Kim Tiên Thí Thân

Tiểu thuyền cập bến, Hạo Nhiên tháo dây thừng xuống cột lên một cây cọc gỗ.

Trụ vương nhìn xung quanh, nói: “Chỗ người ở chính là hòn đảo biệt lập này à?”

Hạo Nhiên cười nói: “Hoan nghênh tới nhà ta làm khách”

Đảo san hô đen nằm ở vùng biển ngoài, xung quanh sóng đục vút tận trời cao, bão lốc gào thét, nhưng khi đến nơi này, toàn bộ đều tản đi, như có một ***g chắn vô hình. Hòn đảo rất nhỏ, Trụ vương đem chiến goa thả bên hông, theo Hạo Nhiên đi về phía trung tâm đảo.

Trong đá ngầm rải rác che giấu xác hải âu và cá, sóng biển từng lớp nối tiếp nhau vỗ chúng vỡ thành mảnh vụn, nhét vào trong khe đá. Hạo Nhiên thấp sáng ngọn đèn dầu trong tay, đi vào sơn động giữa đảo.

Ốc sên bò đầy trong sơn động, phát ra ánh huỳnh quang màu xanh biếc, Hạo Nhiên nhảy lên một bệ đá vuông cao hơn một trượng, nói: “Lên đây”

Trụ vương ôm ái nhân của hắn từ sau lưng, người sau cất cao giọng nói: “Hạo Nhiên trở về rồi, Đông Hoàng đại nhân”

Tiếng vọng lượn lờ trong động không ngừng, bệ đá ầm lồm xuống, chở hai người chìm vào lòng đất.

Đây là một không gian tối đen, nguồn sáng duy nhất, chính là ngọn đèn dầu ảm đạm trong tay Hạo Nhiên, ngọn đèn soi sáng hắn và gương mặt anh tuấn của Trụ vương bên tai hắn. Dọc đường bệ đá hạ thấp, Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: “Hôn quân”

“Ân?” Trụ vương có vẻ rất hưởng thụ kiểu xưng hô này, vòng quanh Hạo Nhiên, gò má vuốt ve cổ hắn, mê luyến ngửi vào.

Trong con người thâm thúy của Hạo Nhiên chiếu ra một cụm tinh vân xoay tròn phương xa, lấp lăm: “Ngẩng đầu lên nhìn, ta tin rằng, người vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được màn này”

Trụ vương ngạc nhiên ngẩng đầu, ngay sau đó cụm tinh vân kia tản đi.

Thời khắc tối mỹ lệ nhất trong vũ trụ, hỗn độn hóa thành ngàn vạn vì sao bay tới, tiêu tán bên cạnh bọn hắn, hỏa diễm thiêu đốt thế giới mệnh mông trống trải kia, rặng mây tách rời.

Một vùng đất hoàng sắc, cự nhân đứng lên.

Trụ vương hít vào một hơi, nói: “Khai thiên”

“Khai thiên” Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: “Mỗi lần ta tới đây, đều sẽ thấy một lần”

Thiên cùng địa đứt gãy trước mặt, bóng tối tách ra, ánh sáng vô hạn bao phủ bọn hắn. Điểm ranh giới của thiên địa, chính là cái bệ phẳng mà Hạo Nhiên và Trụ vương đang đặt chân.

Bầu trời lên cao, mặt đất chìm xuống, giới nhân gian xuất hiện. Toàn thân cự nhân xích lô, song mục như thái dương buổi sớm tỏa ánh sáng ảm áp, hai tay giơ lên, sừng sững đồ sộ, cho đến khi thiên địa phát ra một tiếng ầm vang, cự nhân từ từ ngã xuống.

Trụ vương chậm rãi nói: “Bàn Cổ khai thiên lập địa”

Hạo Nhiên gật đầu: “Hắn là thần minh mà ta kính ngưỡng nhất. Hắn khai phá thiên địa, sau cùng chết đi...”

Máu từ dưới thân thể Bàn Cổ lan ra, uốn lượn thành Giang Hà*, xương cốt hắn hóa thành núi sông, đôi mắt bay lên thiên không trở thành nhật nguyệt, mái tóc dài xỏa tung trở thành cây cối, thịt vụn hóa thành vô số dã thú tản đi khắp nơi trong hoang dã. [*Trường Giang và Hoàng Hà]

Bàn Cổ thở ra một hơi cuối cùng, luồng khí tím đỏ quanh quẩn, chia ra làm ba.

Hạo Nhiên dường như sợ đánh thức vị thần vĩ đại nhất thế gian này, nhẹ giọng nói: “Hắn sáng lập ra tân thế giới, nhưng lại vứt bỏ sinh mệnh mình”

Ráng mây bay lượn, chiếu vạn luồng về phương xa, tiên nhạc nhẹ lay, tất cả sinh linh trên mặt đất ngẩng đầu ngóng nhìn, núi cao đột ngột từ dưới đất đội lên. Có tiếng người mơ hồ truyền lại, thế là sinh linh hướng tới câu đầu tiên sau sáng thế kia mà chạy đi.

“Ta là Hồng Quân, hiện đã chứng minh được đại đạo, người muốn tu công đức, hãy đến Tử Tiêu điện”

Trụ vương hỏi: “Hồng Quân truyền đạo?”

Hạo Nhiên gật đầu không nói, chốc lát sau, bảy đạo hào quang bay ra từ đỉnh Tử Tiêu cung, một luồng sáng hóa thành nữ tử, dịu dàng hạ xuống đất. Nữ tử kia mình người thân xà, diện dung xinh đẹp đến nỗi khiến người ta ngạt thở.

“Mẹ của nhân loại, Nữ Oa nương nương” Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Xem đi, nàng sắp tạo ra con người rồi...”

Nữ Oa nghiêm túc nặn vài tượng đất, tượng đất nọ liền có sinh mệnh, chỉ chi oa oa, chạy tới chạy lui không ngừng, Nữ Oa lại rút lông la bên hông ra, thấm nước bùn, tiện tay phất qua, bùn lầy rơi xuống đất, đều hóa thành người.

Cả vùng Tây Bắc dấy lên một luồng lửa, sinh linh giãy dụa trong biển lửa chạy về phương Nam, tượng đất trốn đến phía đông, trong biển lao ra cự nhân màu lam, cùng liệt hỏa kia lẫn thành một đoàn.

“Thủy thần Cộng Công và hỏa thần Chúc Dung” Hạo Nhiên vừa dứt lời, lam sắc cự nhân kia đã đâm đầu thẳng vào Bát Chu sơn, trời long đất lở.

Thiên hỏa lạc hạ, Nữ Oa vá trời. Vạn linh tề thanh reo hò, nhưng trong mây hơi ngẩn ngủ, người và yêu cùng tị nạn, ma tam tộc lại tranh đấu không ngừng, đại địa như tổ kiến bị đập nát, vô số chấm đen chia làm hai phái rõ rệt.

Hạo Nhiên lại chậm rãi nói: “Viêm Hoàng tranh giành”

Kim giáp cự nhân vùng trường kiếm, đuổi ma tộc, yêu tộc đến Tây nam, Nữ Oa thở dài, che chở con dân bị ức hiếp kia rời đi. Lúc sắp đi còn quay đầu lại nhìn Hoàng Đế một cái.

Xi Vưu phát ra tiếng rống chấn thiên động địa, ngã xuống.

Mặt đất hiện ra một khe nứt, yêu ma lưỡng tộc chui vào trong khe, tiêu thất.

Trụ vương thắc mắc: “Bọn họ đi đâu rồi?”

Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Ta cũng không hiểu kết cục của trận chiến Viêm Hoàng này”

Nữ Oa hóa thành một làn khói xanh, bay về Trung Nguyên, nơi đáp xuống, chính là Lê sơn.

Trên đại mạc Tây bắc, trong mây mù bay ra một tảng đá lớn.

Trong biển cả Đông nam, từ con nước xoáy nổi lên một hòn đảo.

“Côn Lôn sơn, Kim Ngao đảo” Hạo Nhiên chậm rãi nói. “Hai phe cánh lớn trong trận chiến Phong thần”

Hết thấy đều tối xuống, vào lúc sân khấu hạ màn, tia sáng rời xa bọn hắn, cuối cùng chỉ còn lại ngọn đèn dầu đang đưa trong tay Hạo Nhiên. Bệ đá “Rầm” một tiếng hạ xuống mặt đất.

Hạo Nhiên nói: “Đến rồi” Lập tức kéo tay Trụ vương, bụi sao từ phương xa bay tới xếp dưới chân, bọn hắn đạp lên con đường như ngân hà kia, chậm rãi đi về phía quang cầu khiết bạch.

Đi tới đầu cùng, Hạo Nhiên tắt đèn, đứng trước quang cầu bạch sắc, nói: “Đông Hoàng đại nhân, Hạo Nhiên về rồi”

Đó là một cái bực lơ lửng trong không trung, xung quanh bực vây quanh mười cột đá, văn tự thượng cổ khắc trên thân cột. Trụ vương hỏi: “Đây chính là nơi cung phụng thập thần khí sao?”

Hạo Nhiên đáp: “Phải, sau khi thần khí được thu hồi, phải đặt lên đó, rồi theo Đông Hoàng đại nhân...”

Hạo Nhiên sững sờ.

Trụ vương trầm giọng nói: “Vị này chính là Đông Hoàng Thái Nhất?”

Hạo Nhiên trợn to song nhãn, khó có thể tin nói: “Không...Đây không phải...Ta chưa từng thấy được bên trong luồng sáng...”

Từ lúc Hạo Nhiên bị Đông Hoàng Thái Nhất gọi đến chỗ này, nó đã là một cụm bạch quang lững lờ, ngay cả chính Hạo Nhiên cũng chưa từng thấy qua bên trong luồng sáng là vật gì. Nhưng lúc này, bạch quang lại tối dần trước mắt hai người, xuất hiện một người bên trong cụm sáng.

Kia là một nam nhân, hấn nhắm hai mắt, lơ lửng trên không, ngũ quan tinh tế, trên hàng mi treo một hạt lệ châu, người mặc thụy bào hai màu hắc bạch, khuy áo tùy ý rộng mở thẳng đến dưới tiểu phúc.

Hắn đội cái nón ngủ hai góc kỳ dị, bào tុ, khổ cước kéo dài thật dài, phấp phới trong không trung.

“Tại sao...” Hạo Nhiên lui một bước, run giọng nói: “Tại sao lại là Thái Thượng Lão Quân?”

Lông mi Thái Thượng Đạo Đức thiên tôn khẽ run, sau đó mở mắt ra, mỉm cười nói: “Chuông nhi, ngươi có biết vì sao trận chiến Phong thần nổ ra không?”

“Vì sao Hạo thiên tháp hóa thành đài Phong thần?”

“Vì sao ngươi lại tới chỗ này?”

Hạo Nhiên giống như ngũ lôi oanh đỉnh, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, cơ hồ đứng không vững, không dám tin lắng đầu nói: “Lão Quân, ngươi chính là Đông Hoàng sao? Không thể nào, giọng Đông Hoàng không phải như vậy...”

Thái Thượng Lão Quân cười cười, vươn ngón trỏ, làm động tác “Suyt”, nói tiếp: “Xi Vưu đã chết, Thần Nông đã lui, cơ sao Nữ Oa vẫn lưu lại nhân gian?”

Lão quân lại nói: “Ngũ đại thần khí, Tam Thanh ta được ba, Nữ Oa được một, Đông Hoàng được một, Bình Luyện yêu trong tay Thông Thiên, hấn đã chuyển giao cho ngươi. Rượu Bàn Cổ phân làm ba, do mỗi người chúng ta chưởng quản, duy chỉ đáng tiếc Hiên Viên kiếm, rơi vào tay Nữ Oa, sau ném vào nhân gian...”

Đồng tử Hạo Nhiên chợt co rút, chỉ nghe Lão Quân nói: “Hạo thiên tháp quan hệ đến tồn vong tam giáo, không phải ta không muốn, nhưng thực sự vô pháp tặng cho ngươi, tạm thời trả lại ta, đợi đến khi chư thiên thần tiên quy vị, ta sẽ cho ngươi mang về, thế có được không?”

.

Cùng lúc đó, ngoại thành Tây Kỳ.

Oan huyết thiên địa vồng chính là Hồng tú cầu, chuyện kể rằng vạn năm trước lúc hỗn độn sơ khai, Hồng Quân giáo chủ chứng được đại đạo, giảng đạo trong Tử Tiêu cung, bảy cái bồ đoàn trước tọa theo thứ tự là Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hồng Vân, Côn Bằng, Nữ Oa, Chuẩn Đề. Giảng đạo xong, phân chia bảo vật bên dốc Tứ Tượng, bởi vì Nữ Oa có thiên mệnh trên người nên độc chiếm được Hồng tú cầu và kim hồ lô, sau làm nên đại công đức tạo nhân vá trời, thân là chuẩn thánh.

Tam Thanh vốn được hóa thành từ hơi thở của Bàn Cổ, noi theo công đức khai thiên lập địa, sau khi chứng đạo trở thành thánh nhân, Nữ Oa tuy là chuẩn thánh, nhưng chung quy Hồng tú cầu kia chẳng phải chuyện đùa, vừa giữ khai trên chiến trường, nhất thời hấp thu oán hồn khắp đất, hóa thành vô số huyết quang bên nhọn đánh tới Văn Trọng.

Văn Trọng không tránh không né, vung kim tiên, nháy mắt trên thiên không kim quang mãnh liệt, mặt đất oan huyết kêu gào, mây màu rực rỡ cùng huyết hải vô tận kia đâm vào nhau!

Tiên đạo Côn Lôn đều thu pháp bảo, kinh hãi đến mặt không còn chút máu.

Dương Tiễn khó có thể tin nói: “Văn Trọng lại dám cùng chính thần thượng cổ...”

Tử Nha nói: “Thế gian vốn chẳng có chuyện gì mà hấn không dám làm...Mau đi xuống cứu người! Đừng để tai họa trút vào phạm nhân nữa!”

Chỉ thấy nơi chân trời một đạo hỏa quang ùn ùn bay tới, hồng vân quay cuồng, lại thêm một kim tiên gia nhập chiến trường. Tiên kia dừng trên cao không, cao giọng nói: “Đại chiến như vậy, binh sĩ vô tội cần gì tự làm khổ mình!” Nói xong giương tay ném ra một cụm tường vân, tường vân kia đột nhiên nở lớn, chụp xuống chiến trường. Chính là pháp bảo độc môn của Lục Ấp đạo quân – sư đệ nhỏ nhất của Hồng Quân – Ngũ sắc thần quang.

Ngũ sắc thần quang bảo hộ mấy vạn người trên chiến trường, quân Tây Kỳ, Ân Thương ngừng giết nhau, nhất tề nhìn lên cao.

Hồng tú cầu biến thành ngàn vạn huyết tuyến đã kẹp lấy oán niệm, ô huyết tầng tầng quấn lên Văn Trọng và tọa kỵ Hắc kỳ lân, chỉ nghe Văn Trọng quát lớn một tiếng, vang vọng càn khôn, lôi âm nổ ầm, kim tiên kia kích huyết vồng thành mảnh vụn, bay tán loạn khắp trời như huyết đào hoa.

“Những kẻ ngủ say_____đều thức tỉnh cho ta!”

Văn Trọng hét lớn, vung thư hùng kim tiên quát về phía chân trời mờ mịt kia!

Một roi đó, kích mở biển mây cuộn cuộn, lướt qua đại địa bao la, phi thẳng về phương xa.

Một roi đó, vất ngang Thần Châu đại lục, mang theo kinh khí dời non lấp biển xông tới Côn Lôn!

Một roi đó, cáp theo huyết khí sau cùng của một đấu sĩ bất khuất, trùng phá vô số cấm chế tiên gia, đục xuyên Côn Lôn sơn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên đứng lên, chưa kịp té xuất Bàn Cổ phước thì đạo kim quang kia đã tới trước mặt, đèn thờ bạch thạch trước Ngọc Hư cung bị một roi của Văn Trọng quát thành phần vụn!

Một roi đó, như hấp thu phần nộ giữa tinh vân, đâm thẳng vào cổng Tứ Tượng, tiên khí bẻ gãy nghiền nát cuốn vào Đại Xích thiên! Quất trực tiếp vào Thái Thượng Lão Quân đang ngủ say giữa thảo nguyên!

Một roi đó, hung hăng quất trúng ***g ngực Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn, Lão Quân từ trong mộng kịch chấn, phun ra một ngụm tiên huyết, bay về phương xa.

Một roi đó, xé mở mộng cảnh của Hạo Nhiên và Trụ vương.

Lời nói của Thái Thượng Lão Quân cứ thế bị chặn đứng, trợn to song mục, một đạo kim quang lộ ra trước ngực, cùng tiếng gào thét của Văn Trọng, cùng sát khí ngất trời, ầm ầm vỡ thành ngàn vạn mảnh.

Hạo Nhiên rốt cuộc đã minh bạch.

Văn Trọng giận dữ hét: “Thức tỉnh_____!”

Thái sư Thương triều Văn Trọng, dùng tu vi cả đời tung ra một roi, hung hãn đánh nát ảo giác của Thái Thượng Lão Quân, quất vào thế giới tinh thần của Hạo Nhiên. Đại dương, thiên không, lòng đất, móng muối, hỗn độn, dưới uy lực của một roi kia vỡ tan như mặt kính, rào rào sụp đổ.

Hết thấy ảo mộng tiêu tán, thế giới nứt toác phiêu mở, bầy dê kêu be be tản đi.

Hạo Nhiên đứng trên mảnh đất trống, một tay vẫn nắm chặt Hạo thiên tháp.

Nguyên lai đều là mộng.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đài Phong thần hóa thành Hạo thiên tháp, từ khoảnh khắc Trụ vương bị Thân Công Báo ném xuống, bọn hắn đã cùng rơi vào trong cấm chế mộng cảnh của Thái Thượng Lão Quân.

Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Thì ra là mộng” Rồi ảm đạm khê nói: “Còn tưởng rằng đã về nhà rồi...”

.

.

Ngoại thành Tây Kỳ, Văn Trọng quyết tử một roi bạo phát ra khí thế kinh thiên động địa, đến khi thu tay, oan huyết thiên địa vồng đã bị đánh nát triệt để! Kim tiên Côn Lôn rình trộm thời cơ phi thân xông lên, Văn Trọng thu roi rồi giữ ra lần nữa, tức khắc quất Cự Lưu Tôn tan xương nát thịt, nổ thành vô số huyết vụ trên bầu trời, hải cốt không còn, hồn phách bay về phía đài Phong thần.

Vừa thấy đồng môn bỏ mình, các tiên đều đỏ cả mắt, bất chấp tính mạng lao vào Văn Trọng, Văn Trọng kiệt lực, nhưng chẳng chút sợ hãi cho dù sáu bảy kiện pháp bảo đồng thời đánh lên người, kim tiên lượn lơ, tiếng roi vang vun vút xoắn vào chiến đoàn, lúc giờ tay lại giết chết Từ Hàng đạo nhân và Xích Tinh Tử. Ngọc Đỉnh rút kiếm cứu Thanh Hư đạo quân ra, thành linh bị cự lực va trúng ***g ngực, xương sườn gãy đoạn, kêu lên một tiếng đau đớn té vào trong thành, không biết sống chết.

Văn Trọng thở dốc nhìn về phía chân trời, Nữ Oa bị hủy oan huyết vồng, tức giận chí cực, trong thiên địa vạn cảnh biến đổi, âm phong như mực bay múa quay cuồng cuốn lên.

Văn Trọng đề khí quát: “Hay cho một kẻ chính thần! Muốn mấy vạn chiến sĩ Ân Thương bồi táng cùng Văn Trọng hay sao!”

Kiện pháp bảo cuối cùng kia chính là chu sa ẩn nơi mi tâm Bàn Cổ, vượt trên cả thất đại tiên thiên linh bảo, Sơn hà xã tắc đồ! Văn Trọng lui vào Kỳ Sơn, rời xa chiến trường, chỉ còn tàn dư kim tiên nhưng bên kia cũng khiếp sợ vô cùng, không một ai dám truy kích.

Văn thái sư như đèn cạn dầu, một roi kia gần như đã hao hết tu vi cả đời hắn, lúc này vút mấy vạn người lại chiến trường tử đấu, không quan tâm nữa, thối lui thật xa, chỉ muốn dẫn một kích cuối cùng của Nữ Oa đến sơn cốc, phần nộ quát: “Đã quyết tâm muốn giết Văn Trọng, vậy tới đây!”

“Thỉnh Nữ Oa nương nương bớt giận”

Giọng Lục Ấp đạo quân lạnh lạnh truyền ra từ càn khôn, ngũ sắc thần quang rời mặt đất, mở nên một thành lũy, ngăn cản Sơn hà xã tắc đồ đang xoắn tới Văn Trọng. Giăng co chốc lát, chỉ nghe giọng nữ hừ lạnh một tiếng trong hư không, luyện ngực giang sơn kia tiêu thất vô tung.

Khương Tử Nha mới vui vẻ hoan hô kỳ lên, chỉ hướng viễn phương, hô lớn: “Đuổi theo!”

Trống trận dồn dập trong thành Tây Kỳ, đều nói Văn Trọng không địch mà lui, sĩ khí nhất thời đại chấn, cổng thành rộng mở, quân Chu như dờn non lấp biển giết ra ngoại thành. Nháy mắt quân Thương người ngã ngựa đổ, luân phiên rút quân, Trương Quế Phương mấy lần chỉnh đốn đội hình, nhưng khổ nỗi loạn binh như thủy triều. Bại cục đã thành, chủ tướng mất tích, thiên tử chẳng rõ nơi đâu, quân Ân Thương bị trùng kích lui vào trong sơn cốc.

Thanh Hư, Hoàng Long thân thụ trọng thương, Ngọc Đỉnh sinh tử bất minh; Văn Trung Tử, Quảng Thành Tử tuy khiếp đảm, nhưng vẫn không thể không tế khởi pháp bảo, truy theo phương hướng Văn Trọng đào thoát.

Văn Trọng bị thương khắp người, chân khí hao sạch, mấy lần gắng sức đề lực, suýt nữa ngã khỏi lưng Hắc kỳ lân. Nhờ vào ý chí chống đỡ, bay vào Kỳ Sơn. Núi sâu rừng rậm, nhưng không thấy pháp bảo của Nữ Oa ụp xuống, âm phong như giòi trong xương lúc trước tiêu tán, quanh mình điều tước hót vang, bởi vì vị khách không mời mà đến này nháy mắt bay lên trời cao.

Văn Trọng mở miệng thở dài, dựa vào lưng linh thú Hắc kỳ lân ngồi xuống. Song nhân mê ly nhìn về phía nhật quang sau giờ ngọ, sau lưng một bóng mờ phủ lên người. Bóng của chiếc mũ góc nhọn xuất hiện.

Như đã sớm đoán được hắn sẽ tới, Văn Trọng lạnh lùng nói: “Người tự ý rời chức thủ, tại sao không lưu lại Triều Ca?”

Thân Công Báo nheo song nhãn, mỉm cười nói: “Tại hạ tới tiễn Văn thái sư một đoạn”

Lời tác giả:

Mâu thuẫn sao? Trước đó Văn Trọng giết hai vạn quân Tây Kỳ, nhưng khi Nữ Oa phóng siêu cấp pháp bảo lên chiến trường thì lại trốn chạy về phía đông, không muốn để binh sĩ chôn cùng.

Kỳ thực ta cảm thấy chẳng mâu thuẫn gì cả, bởi vì bên ngoài thành Tây Kỳ có hơn mấy vạn binh Ân Thương, đương nhiên phải bảo vệ tính mệnh binh sĩ phe mình rồi.

34. Chương 34: Tướng Tinh Văn Mệnh

Hai người Văn Trung Tử và Quảng Thành Tử xa xa đứng dưới núi, cả hai tiên đều lưng đấm mồ hôi lạnh.

Vốn tưởng rằng Văn Trọng thân thụ trọng thương, chạy đến nơi này đã không còn sức chiến đấu nữa.

Nào ngờ Thân Công Báo lúi ngang ra, bỏ đá xuống giếng, đánh lén giành thế chủ động, Lôi công tiên điện quang vạn trượng, nháy mắt trong thiên địa mây đen cuộn cuộn, âm phong gào thét, chín tầng lôi điện bị dẫn hết qua, thực lực cường tuyệt thiên hạ này khiến Văn Trung Tử và Quảng Thành Tử đều biến sắc.

Nhưng Văn Trọng kia vẫn còn dư lực!

Điện quang như trút tụ thành hình chân long rít gào, chớp nhoáng qua lại trên đỉnh núi, tiếng mắng giận dữ của Văn Trọng từ xa truyền đến.

“Thân Công Báo, đồ gian tặc!”

Tay cầm cốt trùy của Thân Công Báo chấn động kịch liệt, lôi vông nén tầng tầng lớp lớp, trên Tuyệt Long Lĩnh, cây cối đều bị giật cháy đen, từng dãy đổ ra ngoài, Văn Trung Tử vội vã tể khởi Cửu long thần hỏa trụ che chỗ hai người mình vào chính giữa.

Quảng Thành Tử thở dài nói: “Thân Công Báo lại có tu vi nhường này!”

Chỉ nghe Thân Công Báo quát một tiếng, lôi điện ngoằn ngoèo tụ lại một chỗ, lao băng băng về phía Văn Trọng, khắp nơi đều trở thành biển bạch quang.

Văn Trọng nổi giận quát: “Vì sao ngươi phản bội ta!”

Trong biển điện, một đạo kim quang vô thanh vô tức lao ra, Thân Công Báo luân phiên thôi động uy lực lôi điện, đã đến cực hạn, nhưng kim tiên như nhắm chuẩn thời cơ, thành linh một roi hung hăng quát tới, đánh lên xương quai xanh của Thân Công Báo.

Thoáng chốc Văn Trọng chiếm được ưu thế, kim tiên giũ khai lần nữa, tay trái bị cuồng lôi giật nát bấy, chỉ còn lại tay phải nắm vững vùng khởi thư hùng kim tiên, kim quang mù mịt, một kích quyết tử âm âm phát ra, phá vỡ uy lực Lôi công tiên, biển điện tản đi, khói bụi cuộn cuộn, Thân Công Báo kéo theo một đạo huyết tuyến bay thẳng.

Tọa kỵ Hắc kỳ lân đã chết, hóa thành một tảng đá lớn, Văn Trọng tựa vào tảng đá hắc sắc kia từ từ khụy xuống, ngẩng đầu nhìn thiên không, nơi đó vẫn giăng đầy khói mờ.

Văn Trung Tử lẩm bẩm: “Sư huynh...Lên, lên”

Quảng Thành Tử hít một hơi lạnh khí, tiếp lấy Cửu long hỏa thần trụ bay lên đỉnh núi.

Văn Trọng thất khiếu chảy máu ồ ạt, một đầu tóc dài rối tung, tay phải như than cốc vẫn nắm chặt kim tiên.

Văn Trung Tử bay đến đỉnh núi, quát: “Văn Trọng, ngươi làm nhiều việc bất nghĩa, hôm nay...”

Văn Trọng mở to song nhãn.

Văn Trung Tử bị uy lực này dọa, không dám lên tiếng, nửa ngày sau lại lấy hết dũng khí, nói: “Tuyệt Long Lĩnh này sẽ là nơi ngươi quy thiên!”

Văn Trọng khinh bỉ: “Tiểu nhân vô sỉ”

Văn Trung Tử giận dữ muốn tiến lên, nhưng bị Quảng Thành Tử sống chết dè lại, người sau ném Cửu long hỏa thần trụ ra, trụ kia phân làm tám mặt, rơi xuống đất bén rã, thân trụ có hỏa long uốn quanh, đồng loạt lao vào Văn Trọng trong trận.

“Văn Trọng!”

Phía chân trời có giọng nói truyền tới, Dương Tiễn, Na Tra hạ xuống.

Chỉ thấy hỏa long lượn vòng qua lại, con mắt thứ ba trên trán Văn Trọng mở ra, hỏa long dường như khiếp sợ không dám tiến lên.

Vân Trung Tử quát: “Giết hần! Không thể thả hổ về rừng!”

Na Tra giơ một tay lên, vòng càn khôn từ xa nhắm chuẩn xác vào trán Văn thái sư.

Phía xa truyền đến một tiếng quát: “Khoan đã!”

Hạo Nhiên hồi hải bay tới, lao vào Na Tra, vòng càn khôn mất chuẩn xác cắt qua bên cổ Văn Trọng, lưu lại một vết tích rõ rệt, nhưng vết thương ấy lại không chảy máu.

“Đông Hoàng chuông?” Văn Trọng gắng sức đề khí nói: “Người đã đắc thủ?”

Hạo Nhiên tiến lên phía trước, quanh người ông ông rung động như chuông khánh ngân dài, Cửu long thần hỏa trụ âm âm ngã xuống, Vân Trung Tử biến sắc: “Không thể!”

Hạo Nhiên quỳ bên người Văn Trọng, nói: “Hạo thiên tháp chính là đài phong thần, tại sao lúc trước không nói cho ta biết?”

Hạo Nhiên đưa mắt nhìn vết thương ở cổ Văn thái sư, chỗ đó ửng đỏ. Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: “Ta đã nhập Xiển giáo, Nhiên Đăng đạo nhân giao đài Phong thần cho ta. Công Minh dẫn Tử Tân hạ sơn rồi”

Hơi thở Văn Trọng đứt quãng, nói: “Vậy ta liền an tâm...Tiễn ta một đoạn thôi...”

Hạo Nhiên lấy đoản chủ kim sắc bên hông ra, hai tay giao cho Văn Trọng, chậm rãi nói: “Người có gì muốn nói với Tử Tân không?”

Văn Trọng lắc đầu mỉm cười.

Thực lực Văn Trọng cường tuyệt thiên hạ, nhưng đây là lần đầu tiên Hạo Nhiên nhìn thấy nụ cười của tuyệt thế cường giả này, Văn Trọng nói: “Không còn lời nào để nói, máu của ta đã chảy cạn vì giang sơn của nó rồi”

“Ngược lại người...Hạo Nhiên...Người hành sự không thể trái bản tâm...Cho dù tiên thần cả trời này đối địch cùng người...Cho dù...Người phải tin tưởng chính mình...Chỉ cần không thẹn với lương tâm...Trong thiên địa, ai cũng không thể chi phối người...”

Một khắc đó, sương mù khắp trời đều tản đi. Trời quang như tẩy, vạn cụm bạch vân mênh mông, phía chân trời như có tiên nhạc truyền lại.

Hạo Nhiên gạt lệ, nói: “Ta hiểu rồi”

Trong con người Văn Trọng phản chiếu vòm trời bích lam, mây cuốn mây bay, dốc một hơi thở sau cùng, nói: “Đời này chuyện ta tiếc nuối nhất, chính là phụ...Sư phụ”

Chợt nắm tay phải Hạo Nhiên, khẽ đẩy ra sau, đâm đoản chủ hoàng kim kia vào ngực mình.

Hạo Nhiên dùng bàn tay vuốt mặt Văn Trọng, khép hai mắt hần lại.

Bạch quang bạt đất mà lên, kích khởi nên một cơn lốc, hất ngã mọi người xuống đất, nhưng không chạy vào Hạo thiên tháp trong tay Hạo Nhiên mà bay về phía đông xa xa.

Hoàng Thiên Hóa ngọc nguyền đứng lên, hỏi: “Hần đi đâu...”

Trong đôi mắt đen nhánh của Hạo Nhiên ánh hiện vệt đuôi của lưu tinh, lẩm bẩm: “Hần đi Kim Ngao đảo, gặp mặt ái nhân của hần lần cuối”

.

.

Văn Trọng không chết thì sẽ không thể diệt được Ân Thương.

Nhưng, Văn Trọng đã chết rồi.

Hoàng Phi Hổ, Hoàng Thiên Hóa, Thiên Tường, Hạo Nhiên quỳ ngoài thành Tây Kỳ, trước y quan trủng* của Văn Trọng, nhất quốc thái sư thân vẫn, trừ bỏ thiên tử xa tít Triều Ca thì chỉ còn bốn người này có tư cách đội hắc sa. [*phần mộ chôn quần áo và y vật]

Văn Trọng không con cháu, cả đời cần cù chăm chỉ vì quốc vì dân, trấn áp phản loạn, dẹp yên cường đạo, tứ hải quy nhất, giang sơn vững bền. Nhưng không lưu lại cho mình nửa điểm hương khói, thậm chí chưa kịp chỉ định người kế nhiệm đã buông tay tây khứ. Một đại tướng tinh rơi xuống, vô luận là mình hay địch, ngay cả đạo sĩ kim tiên Côn Lôn, đều thương tiếc khôn nguôi.

Thậm chí bảy tiên Côn Lôn tham gia trận chiến Tây Kỳ vừa đào thoát được tính mệnh, nhớ tới kim tiên kinh thiên động địa kia của Văn Trọng vẫn lộ thần sắc sợ hãi.

Trên người Ngọc Đỉnh chân nhân quần bằng vải, tản mát ra mùi dược gay mũi, một tay đặt lên vai Dương Tiễn, tay kia bưng chén sứ, nói: “Văn Trọng, ta thật lòng khâm phục hần” Đoạn vẩy liệ tửu lên hoàng thổ.

Tế ca từ xa truyền lại như bạch lụa trong gió trên bình nguyên, phiêu hướng thiên không.

“Sư công có lạnh không?” Thiên Tường hỏi.

Hoàng Thiên Hóa không đáp, công Thiên Tường lên, cùng Hạo Nhiên sóng vai đi trên con đường về thành.

Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Hần tựa vàng dương hừng hực, người như Văn Trọng, lực lượng dùng không hết, vĩnh viễn sẽ không lạnh”

Thiên Tường lại sợ hãi nói: “Người là người nào của sư công, tại sao cũng đeo lụa đen?”

Hạo Nhiên nói: “Ta...là bán sư đệ của hần, cũng là bán đồ đệ của hần, còn có...”

Lúc nói lời này, hần lại nhớ tới Ân Thụ Đức cách xa ngoài ngàn dặm. Không biết lúc này Trụ vương có thương tâm muốn chết hay không, có lớn tiếng khóc rống hay không, ở trong Thọ Tiên cung uống say túy lúy, hay gục vào lòng Đất Kỷ rơi lệ, hay ở trong vườn thực dược nơi bọn hần từng luyện võ, nằm dưới đất, cũng đang nhìn lên bầu trời xám trắng như mình.

“Lệ” Na Tra ngồi xổm trước mặt Hạo Nhiên, nhẹ giọng nói, giơ tay lên lau đi một giọt lệ trong suốt ở khóe mắt Hạo Nhiên.

Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn đã đến, sóng vai ngồi bên cạnh Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên hỏi: “Trở về cả rồi à?”

Dương Tiễn “Ừm” một tiếng. Các tiên nhân Côn Lôn xuất chiến đều đã tự giá khởi thủy quang hồi sơn, chốc lát bảy đạo diễm quang từ trong thành bay ra, phóng về miền cực tây.

Dương Tiễn nói: “Đông Hoàng chuông, người đang nghĩ gì?”

Hạo Nhiên tựa đầu vào thành lũy sau lưng, ngậy ngốc nhìn dãy núi nhấp nhô không dứt phương xa, nói: “Ta đang nghĩ, Văn thái sư, Mai Bá. Thậm chí là gian thần Phí Trọng, còn có Phi Hổ, rồi ta, đều đã rời bỏ hần rồi”

“Một mình Ân Thụ Đức lẻ loi ngồi trên vương vị, nhất định rất tịch mịch”

Thành Tây Kỳ đang tu sửa sau trận đại chiến, tường thành lung lay sắp đổ lộ vẻ bi thương vô hạn trong cơn gió thu muộn.

Na Tra dứt khoát đạp phong hỏa luân, ngồi xuống. Thiên Tường từ trong thành chạy ra tìm Na Tra, lập tức quy quy củ củ ngồi bên cạnh Na Tra.

Một hàng năm người theo thứ tự Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa, Hạo Nhiên, Na Tra, nhỏ nhất là Thiên Tường; đều dựa vào tường thành, chân dài hoặc co hoặc duỗi, lưỡi biếng vờn người, ai nấy đều nghĩ tới nút kết khó giải trong lòng.

Nếu tăng thêm một khoản trên bảng Phong thần, thì năm người này sẽ là tập hợp mỹ thiếu niên tài mạo giai bị từ Côn Lôn cho đến hết Thần Châu đại lục.

Ai cũng anh tuấn, ai cũng có khí chất, mặt khí thế lẫm liệt giữa mây Hạo Nhiên làm hắc mị hồ trở thành thống lĩnh của đệ tử đời thứ ba Côn Lôn, cho dù thống lĩnh này trước đó không lâu phản bội nhiều lần, như một nhàn viên nữ uyển*, nhưng không ai có thể chỉ trích hắc mị nửa phần sai trái. Giống như nếu đặt mình vào hoàn cảnh đó, bản thân cũng khó lòng làm tốt hơn hắc mị. [*loại cây thuộc họ cúc, hình dung người gió chiều nào xuôi theo chiều ấy, xem hình minh họa bên dưới]

Tà dương tây hạ, Phổ Hiền đứng trên tường thành cao nhìn chốc lát, nói: “Tiểu Vọng, chúng ta cũng xuống ngồi đi”.

Hồi lâu sau Dương Tiễn lại nói: “Hạo Nhiên, người xảy ra chuyện gì ở Ngọc Hư cung vậy? Tại sao lại trở về cùng sư thúc Phổ Hiền?”

Hạo Nhiên đắm chìm trong hồi ức, chốc lát sau mới thở dài nói: “Thiên ý không thể trái”

.

.

Ba ngày trước tại Ngọc Hư cung.

Mười hai cây cột đá đã ngã mất ba cây, điểm sáng di động qua lại trong điện, khoảnh khắc Hạo thiên tháp xuất hiện, ba điểm sáng bỗng nhào tới lòng bàn tay Hạo Nhiên, chìm vào trong Hạo thiên tháp.

Giáo chủ Xiển giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi giữa đại điện, bên cạnh điện đứng một nam một nữ, đều im lặng không lên tiếng, nam nhân kia đầu tóc đỏ rực, ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, nửa người cưỡi trần, hình xăm ngọn lửa quấn quanh từ cánh tay cho đến ngực, đó là một con hồng phượng vũ cánh muốn bay.

Nữ tử mặc bộ váy dài lam sẫm, nước đọng thành giọt quấn quanh người.

Dưới điện đứng một thiếu niên, chắc là Phổ Hiền, Phổ Hiền một tay che miệng mũi, nước mắt không ngừng lăn xuống, khóc thút thít không thôi.

“Từ Hàng, Cự Lưu Tôn, Xích Tinh Tử đã vắng, hồn phách quay về đài Phong thần” Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên ngọc ý chậm rãi nói, giọng nói trang nghiêm kia vang vọng trong Ngọc Hư cung, “Đông Hoàng chuông, Xiển giáo ta đối đãi người không tệ, người làm chuyện hoang đường như thế, thật sự cho rằng ta hạ thủ không được hay sao?”

Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Thả hắc mị ra, Ân Thụ Đức vô can tới chuyện này”

Trụ vương trầm giọng nói: “Hạo Nhiên! Tuyệt đối không thể trả lại Hạo thiên tháp”

Bàn Cổ phước tạng tăng phi triển, phân làm hai đường, phước huyết sắc lần lượt quấn lấy Hạo Nhiên và Trụ vương. Một khắc đó, Hạo Nhiên phát hiện, bàn tay đang nắm Bàn Cổ phước tạng của vị chủ môn Xiển giáo này đang run nhè nhẹ. “Giao Hồng hoàn ra đây” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Hồng hoàn?” Hạo Nhiên giật mình, chợt trong lòng bàn tay chẳng biết bị ai nhét vào một viên châu tròn, đang muốn quay đầu qua thì lại nghe giọng nói cực khê của Triệu Công Minh bên tai: “Bình tĩnh ứng đối, đừng hoảng hốt”

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài nói: “Thật đáng tiếc cho một linh vật thiên địa tạo hóa như người”

“Sư tôn!” Phổ Hiền quỳ trên nền đá, cầu xin: “Đông Hoàng chuông vì muôn dân hậu thế mà đến, chuyện đánh cắp Hạo thiên tháp toàn không có nửa điểm tư tâm...”

“Câm miệng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ mắng.

Phổ Hiền ngẩng đầu lên nói: “Sư phụ! Giới nhân gian nhiều tranh chấp, vốn không thể trách được Hạo Nhiên, sư phụ thỉnh thả hạ lưu tình!”

Hạo Nhiên cười lạnh nói: “Người muốn giết cứ giết, nói mấy lời vô nghĩa này chủ yếu là đợi Phổ Hiền vì ta cầu tình nửa ngày, rồi theo đó lấy lại thể diện chứ gì?”

“Người có khả năng giết ta, nhưng lại không biết pháp bảo Hồng hoàn kia giấu chỗ nào” Hạo Nhiên giễu cợt: “Đứng đầu nhất giáo mà sao mềm yếu y như phụ nhân thế...”

Nháy mắt khí thế cực cường ập tới, Bàn Cổ phước đột nhiên siết chặt, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, lực phủ ngũ tạng, huyết nhục như bị vạn lưỡi đao sắc bén cứa vào, tiên huyết tuôn trào quanh mình như suối phun, hầu quản bị siết, không thể nói ra được nửa lời.

Bên kia Ân Thụ Đức quát: “Đừng dả thương hần!”

Trụ vương nói: “Chiến loạn đều vì ta mà khởi, nếu Xiển giáo muốn thế thiên hành đạo thì cứ giết ta đi! Đông Hoàng chuông không thù hận gì với các ngươi! Cần gì cố hạ sát thủ!”

Đang giằng co thì nữ tử đứng một bên trên điện chậm rãi đi ra, tư tụ như phong, mặt tĩnh như nước, suối tóc đen phiêu tán, chính là Long Cát công chúa. Chỉ thấy thủy châu vờn quanh Long Cát, thủy khí thanh lãnh phủ vào mặt, pháp bảo Vụ lộ càn khôn vờn quấn lên Bàn Cổ phước, giọt nước xuôi theo phiến lụa huyết sắc lay động, đánh tan lực cắt.

“Long Cát thỉnh Thiên Tôn đại nhân nghĩ lại” Long Cát công chúa ôn nhu nói: “Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất cũng là thánh nhân”

Không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất ngôn, Long Cát công chúa nói tiếp: “Ca ca”

Nhiên Đăng đạo nhân tiến lên một bước, hơi cúi người trước Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sáng thế hỏa, mặt thế băng, mái tóc đỏ rực của Nhiên Đăng đạo nhân tựa ánh bình minh, thân hợp cùng cửu thiên hỏa, còn mái tóc dài màu chàm bay múa của Long Cát công chúa lại tập hợp cửu địa thủy. Đối với lời cầu tình của hai huynh muội đứng trên thập nhị tiên Côn Lôn này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đành phải thu Bàn Cổ phước, lập tức Hạo Nhiên ngã mạnh xuống đất.

Xiêm y toàn thân Hạo Nhiên bị xé nát vụn, trên da thịt thương mới thương cũ chồng chất, đồng loạt tóe máu, viên Hồng hoàn kia rơi leng keng xuống đất lăn đến trước chân Thiên Tôn.

Nhiên Đăng đạo nhân nhặt Hồng hoàn lên giao vào tay Thiên Tôn.

Long Cát công chúa nói: “Hồng hoàn mất mà lại được, Thiên Tôn phải chăng nên nhìn vào phân thượng này, thả Đông Hoàng chuông rời đi?”

Long Cát dùng ngón tay ngọc xoa nhẹ làn da bị tàn phá của Hạo Nhiên, trên vết thương kia đọng lại một lớp sương băng thật mỏng, máu ngừng chảy.

Thiên Tôn nói: “Đông Hoàng chuông dù sao cũng là nhất mạch tiên gia, coi như đây là việc nhà. Nhưng ngươi Ân Thụ Đức! Ngươi phạm vào vô số sát giới, làm chuyện ngang ngược, vô luận thế nào cũng không thể thả ngươi đi!”

“Chậm đã” Nhiên Đăng đạo nhân rót cuộc mở miệng.

Trong đại điện châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Nhiên Đăng nói: “Diu hần đứng dậy”

Long Cát đỡ Hạo Nhiên, Phổ Hiền muốn tiến lên lại bị Long Cát công chúa phát bào tộ, thủy khí mềm mại lay động ngăn cách bên ngoài mấy bước.

Nhiên Đăng nói: “Đông Hoàng chuông, ngươi đã quy y Xiển giáo ta, tại sao lật lọng?”

Hạo Nhiên trầm mặc không đáp, khóe mắt đau xót, chảy lệ. Chỉ nghe Nhiên Đăng nói: “Trận chiến này không kết thúc, ngươi cũng không có được Hiên Viên kiếm, rìu Bàn Cổ, hiện giờ ta đoạt lại Hạo thiên tháp, giết chết Ân Thụ Đức, đuổi ngươi về Kim Ngao đảo...”

“Đừng giết hần” Hạo Nhiên vùng vẫy móc Hạo thiên tháp ra: “Trả cho ngươi, trả hết cho ngươi...Trả lại cho các ngươi...”

“Hạo Nhiên!” Trụ vương ra sức giãy dụa, tiếc rằng bị Bàn Cổ phước quấn chặt, hơi động chút, cánh tay lập tức rỉ máu, thiên tử giận dữ nói: “Ngươi thân mang trọng trách, sao có thể hành sự như vậy! Người cuối cùng cũng chết! Chết thì chết! Thái sư sẽ báo thù cho ta!”

Nhiên Đăng không để ý, nói tiếp: “Dù người là linh vật thiên địa, nhưng suy cho cùng vẫn có nhân tính, làm người phải tuân thủ hứa hẹn, chuyện lúc trước coi như bỏ, bắt đầu từ bây giờ, người phải toàn tâm toàn ý bảo hộ nhất phái Côn Lôn ta, từ nay về sau chính là người trong Xiển giáo, phải đồng sinh tử, cộng tồn vong cùng Ngọc Hư cùng”

“Chuyện hôm nay hoàn thỉnh Thiên tôn đừng truy cứu nữa, ngày sau Xiển Tiệt lương giáo, Thương Chu nhị quốc sẽ xem kết cuộc sau cùng trên chiến trường. Giải quyết như vậy có được không?”

Long Cát nhíu mày, hít vào một hơi lạnh khí: “Ca ca, người...người quá...”

Trong Ngọc Hư cung yên tĩnh như chết, thật lâu sau, Hạo Nhiên mới nói: “Hoàng Thiên Hóa đầu?”

Nhiên Đăng nói: “Phần đồ đó hiện bị nhốt tại Thanh Dương sơn, đây là nhánh cuối, nếu người quy thuận, tha cho hắn cũng không ngại”

“Hạo Nhiên!” Trụ vương quát.

“Được. Ta chấp nhận” Hồi lâu sau Hạo Nhiên thở ra một hơi, nói: “Là Hạo Nhiên sai rồi, thỉnh Thiên Tôn thứ tội” Xong chậm rãi quỳ xuống.

Nhiên Đăng trầm giọng nói: “Từ nay về sau người phải cùng Tiệt giáo là địch, cùng Ân Thương là địch”

“Vâng, Hạo Nhiên minh bạch”

“Từ nay về sau người phải dốc hết toàn lực, chiến đấu vì Côn Lôn ta”

“Vâng”

“Từ nay về sau người thân chịu thiên mệnh, trợ Chu phạt Thương. Lúc gặp lại người này trên chiến trường” Nhiên Đăng chuyển hướng qua Trụ vương bị Bàn Cổ phước chế trụ, đang phần nộ thở dốc, “Không được mềm lòng nương tay. Lập trường dao động, lại làm ra chuyện phản bội”

“...”

“Vâng” Hạo Nhiên đáp.

Giọng Trụ vương run rẩy: “Người chờ...Hạo Nhiên”

“Hạo Nhiên, người ở đây chờ ta...” Thiên tử đỏ hai mắt, toàn thân chấn động nói.

Nhiên Đăng làm như không thấy sự phẫn nộ của Trụ vương, chỉ xoay người nói: “Nếu đã vậy, thỉnh Thiên Tôn thả thiên tử nhân gian ra”

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặc nửa ngày.

Nhiên Đăng tiến lên một bước, nhìn sâu vào song đồng tử kim của Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ tốn nói: “Hoàn thỉnh Thiên Tôn tha cho hai hài tử này, đuổi Tử Tân xuống núi...”

Nguyên Thủy Thiên Tôn rút cuộc nói: “Thôi được” Bèn trở tay thu Bàn Cổ phước, tiêu thất trên ngọc ý.

Trụ vương khụy một gối, cúi người xuống, Long Cát phát tụ, lực đạo nhu hòa đẩy thiên tử ra ngoài điện. Hạo Nhiên quay đầu đi, thanh âm nam tử khiến mình đau xót khó nhịn kia vẫn truyền vào tai, rõ rệt vô cùng.

“Hạo Nhiên! Người ở đây chờ ta!”

“Ta Ân Thụ Đức...”

Thanh âm xa dần, lát sau lại truyền tới một tiếng rống giận, chấn đến nội tâm Hạo Nhiên run rẩy không ngừng.

“_____ Nhất định sẽ suất quân san bằng Côn Lôn!!! Dẫn người về nhà!!!”

.

.

“Sau đó, ta liền theo Phổ Hiền trở về. Công Minh dẫn Tử Tân về Triều Ca” Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Một roi của Văn Trọng đã cứu ta thoát khỏi mộng cảnh, ta vốn cho rằng hần sẽ không chết”

Chúng tiên đạo đều trầm mặc, trầm mặc yên tĩnh đến đáng sợ, quá nửa ngày sau, Dương Tiễn nói: “Hạo Nhiên, ngươi không thể tự sa ngã...”

Hạo Nhiên nhẹ giọng đáp: “Ta biết mà”

Hạo Nhiên không phải không rõ, vô luận thế nào mình cũng chẳng thể ở bên cạnh với Ân Thụ Đức. Về đại cuộc, Ân Thương đã được chú định sẽ diệt vong trong dòng lịch sử, Trụ vương bất quá chỉ là một hôn quân bị gán vô số tội danh mà thôi, Xiển giáo sẽ giành được thắng lợi cuối cùng. Về bản thân, tìm đủ thần khí rồi sẽ phải quay về tương lai, sau khi khởi động trận hải luật, mình cũng mất mạng. Những lời hứa hẹn lúc này đều như hoa trong gương, trăng trong nước, thế non hèn biển chỉ là hư ảo.

“Nhưng thời điểm ta nghe hần nói muốn san bằng Côn Lôn, đón ta trở về” Hạo Nhiên nói tiếp: “Những sứ mệnh, loạn thế muôn dân đều là gông xiềng, dù ta đứng đầu thập đại thần khí, nhưng lại không vun tròn được nguyện vọng nhỏ nhoi của mình. Như có một bàn tay bóp chặt cổ họng ta, không cách gì thở nổi, lần đầu ta cắn hờn, nhưng lại nhút nhát. Con người một khi có vương bận, sẽ hoảng sợ. Thậm chí ta muốn đâm đầu chết trước Ngọc Hư cung, để Ân Thụ Đức mang thi thể ta trở về, chấm dứt nỗi khổ bị đau cùn cật da xỏ thịt hết lần này tới lần khác...”

Dương Tiễn thở dài, nói: “Sư phụ từng bảo, kẻ thù lớn nhất của đời người chính là bản thân mình”

“Ừm” Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Ta thắng không được chính mình, mới liên lụy tới mọi người”

Thiên Hóa mắng: “Ăn nói nhảm nhí, cái gì mà kêu ‘Liên lụy’”

Dương Tiễn từ tốn nói: “Để tay lên ngực tự vấn, nếu đổi chỗ với người, chưa chắc làm tốt hơn người; Hạo Nhiên đừng quá lưu tâm, không phải người phụ Côn Lôn...Mà là Côn Lôn phụ người, hiện giờ hết cách, đành phải tùy cơ hành sự thôi. Tương lai gặp lại hôn quân rồi tính sau vậy. Đừng...”

Hạo Nhiên cười nói: “Ta thuận miệng nói thế thôi, sao có thể bắt chước kẻ hèn nhất ngu ngốc tự sát chứ”

“Huống hồ, Văn thái sư dạy ta rất nhiều” Hạo Nhiên nhớ tới lời dặn trước lúc chết của Văn Trọng, chậm rãi nói: “Ta không thể do dự tiếp nữa...Việc ta phải làm còn lâu lâu lắm mới hoàn, Côn Lôn cũng được, Kim Ngao cũng tốt, ta muốn trước lúc ly khai, tận lực làm chút gì đó cho các người, mới không uổng phí chuyến đi đến thời đại này...”

Dương Tiễn lại nói: “Người không cần quá để ý đến chuyện của hôn quân kia, nếu Côn Lôn có thể công hãm Triều Ca, tha Ân Thụ Đức một mạng vốn chẳng khó khăn chi, rảnh rồi ta với người đi cầu sư phụ, xem hần có biện pháp gì”

“Ừm” Hạo Nhiên không ngờ tính tình Dương Tiễn cũng thuộc phái trung gian, chẳng chút trách mình phản bội, ngược lại còn nguyện ý tương trợ, trong lòng cảm khái rất nhiều, im lặng nửa ngày rồi lấy huyền ngọc từ trong ngực ra, thổi bản Nguyệt tiền thương nọ, khúc thanh âm ách theo thu phong bay về phương xa.

Sau khi khúc ngừng mới có người từ trong thành tìm ra, dòm ngó dáo dác, phát hiện bảy người ngồi dưới tường thành, nói: “Thượng phụ, Na Tra sư thúc, Thiên Hóa sư thúc, Dương Tiễn sư thúc, Thiên Tường...tiểu sư thúc”

Thiên Tường “Ha ha” bật cười, nói: “Sư thúc?”

Hạo Nhiên cất huyền ngọc, nói: “Có chuyện gì, Cơ Phát, nhiều người như vậy đều là sư thúc người sao? Người bái ai làm sư phụ rồi?”

Thiếu niên kia chính là Cơ Phát.

Tử Nha cười nói: “Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, không biết ai đã lãnh chức thái phó nha”

Hạo Nhiên mới tỉnh ngộ ra, chức trách thái phó đã định, Cơ Phát chính là đồ đệ mình, nhưng nếu mở rộng từng tầng, Đông Hoàng Côn Bằng đồng thể hệ với Tam Thanh, mình thấp hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một bậc, xác thực cùng lứa với thập nhị tiên, xưng hô loạn thất bát tao này càng quan tâm càng hồ đồ, đành phải đáp ứng cho có trước.

Tử Nha lại nói: “Nhà ngươi đi luôn đi, trông ngóng ngươi trở về bấy lâu nay, ngay cả mặt sư phụ cũng chưa từng thấy, đồ nhi đáng thương”

Dương Tiễn Hoàng Thiên Hóa cùng bật cười, nhao nhao quở trách Hạo Nhiên có lỗi, Hạo Nhiên nghĩ tới kim tiên Côn Lôn nào cũng đều hết sức chiều cổ đối với môn hạ đệ tử, cho dù là sao tai họa Na Tra cũng có Thái Ất che chở, không khỏi xấu hổ cười cười, sinh lòng áy náy, nói: “Qua đây, đồ đệ”

Cơ Phát đưa mắt nhìn Tử Nha, Tử Nha gật đầu mỉm cười, Cơ Phát mới cung cung kính kính bái, quỳ trước mặt, dập đầu ba cái với Hạo Nhiên. Cái này càng làm Hạo Nhiên xấu hổ hơn, tiện tay mò vào trong ngực, cười nói: “Sư phụ là con quỷ nghèo, không có quà ra mắt gì cho người...” Chợt ngậm ngẩn cả người.

Nửa ngày sau, Hạo Nhiên nhú mày, từ trong ngực móc ra một vật màu bạc phát sáng.

Mọi người ngừng cười, nhất tề hiếu kỳ nhìn qua vật màu bạc kia, hỏi: “Đó là vật gì?”

Hạo Nhiên lẩm bẩm: “Đó không phải mộng cảnh sao?” Hít sâu một hơi, nói: “Đây gọi là Đại bàng sa mạc, một loại pháp bảo tên ‘Súng’.” Dưới ánh nhìn chăm chú của chúng nhân, Hạo Nhiên đẩy nòng, khóa chốt, dùng súng nhắm ra phía xa, nói: “Chỉ có thể dùng sáu lần, cho người phòng thân, người chưa học qua cách sử dụng, cự ly xa sẽ bắn không trúng”

“Phải đợi lúc giáp lá cà, dùng họng súng chĩa vào địch, rồi cài cái này lại” Hạo Nhiên kéo tay Cơ Phát ra, đặt lên cò súng: “Sáu lần, người phải sử dụng thỏa đáng”

Cơ Phát cái hiểu cái không gật gật đầu, Hạo Nhiên lại lấy ra một đoản kiếm kim sắc khác, Cơ Phát vừa nhìn nhận ra ngày, thất thanh nói: “Đây là vật do ta đúc!”

Hạo Nhiên cười nói: “Đúng, nó lưu truyền từ Tây Kỳ đến Triều Ca, vô số thăng trầm trong đó, nghĩa phụ và đại ca người Bá Ấp Khảo, đều có quan hệ nói không rõ với Hiên Viên kiếm dóm này, cho đến Tuyết Long Linh...Nó đã đâm vào ngực Thái sư...”

Hạo Nhiên trình trọng giao thanh kim kiếm kia vào tay Cơ Phát, chân thành nói: “Hy vọng ngươi luôn luôn khắc ghi đạo làm vua, làm một hảo vương”

Chúng nhân nghe lời này đều rung mình trong lòng, hồi lâu sau, Phổ Hiền mới nói: “Đông Hoàng chuông, người tập hợp thiên mệnh trên người, nói vậy, Tây Kỳ hưng khởi chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi”

Hạo Nhiên mỉm cười nói: “Đúng vậy a, thiên ý như thế”

Tịch dương lặn xuống phương tây, sao sáng lấp lánh, chỉ còn một vầng mãn nguyệt rải ngân quang phủ kín mặt đất.

Hạo Nhiên thỏ thẻ: “Trăng có khuyết tròn mờ tỏ, người có vui buồn ly hợp, đều là thiên ý”

Mọi người ngược nhìn vầng trăng sáng trong kia, chỉ cảm thấy nguyệt quang đêm nay mờ hơn đêm trước. Anh linh phạm nhân sau trận chiến đều hóa thành vô số điểm trắng lượn quanh trong đêm trăng, bay về phía chân trời.

Tử Nha cười nói: “Bất tri bất giác lại sắp đến trung thu. Mọi người mệt cả rồi, ngày mai chúng ta sẽ thiết yến, tập hợp một chỗ, hảo hảo quá tiết, thế nào?”

CHÚ GIẢI:

_ Viên nữ uyển (Erigeron annuus (:// .google.com /search?hl=vi&sa=N&tbo=d&biw=1280&bih=670&q=erigeron+annuus&

35. Chương 35: Trung Thu Dạ Yến

Tây Kỳ nhị thế tổ* Cơ Phát, năm tròn mười tám tuổi, lúc dậy thì chơi bời lêu lổng, không màng chính nghiệp. Suốt ngày lấy vợ vệt kỳ trân dị bảo, mơ mộng hão huyền làm thú vui. [*chỉ con cháu nhà giàu do đời trước có quyền có thể có tiền, nên cứ ăn chơi phóng túng thỏa thích]

Chiều cao: một trăm bảy mươi sáu cm, không cao không thấp, diện mạo thuộc dạng tuần tú, nhưng hoàn toàn không có phong thái vương giả, y như tên lưu manh. Theo cách nói của hậu thế thì là: “Mặc long bào vào cũng chả giống thái tử”

Pháp bảo: không.

Võ thuật thiên phú: hơi thấp.

Chân khí thiên phú: không thích hợp tu luyện.

Chỉ số thông minh: trình độ trung bình trở lên, vẫn chưa rõ.

Trị số nhân cách mị lực: không cao.

Thể chất: gầy yếu. Đi đường thích còng lưng.

Tài hùng biện: hơi thấp. Lúc khấn trương sẽ cà lăm.

Trị số may mắn: $+\infty$

Hạo Nhiên thầm than vãn, đồ đệ kiểu gì thế này!! Đồ đệ của thập nhị tiên Côn Lôn ai cũng lương tài mỹ ngọc, sao chỉ duy nhất môn hạ của mình, khai sơn đại đệ tử, Chu Vũ vương danh truyền thiên cổ, lại là một khúc gỗ mục bíp—— như vậy.

Khó trách Cơ Xương lại nhận mình làm nghĩa tử, có lẽ đã đoán chắc nhị nhi tử này vô duyên với mệnh hoàng đế.

Không chút khoa trương mà nói một câu rằng, cho dù đem hết thập đại thần khí treo lên người Cơ Phát, lúc lưỡng quân đối trận có khi cũng bỏ chạy như thường.

Khoảng thời gian lưu lại Tây Kỳ, Hạo Nhiên rốt cuộc bắt đầu hành sử chức thái phó, đối với vị tiện nghi sư phụ này, Cơ Phát trái lại hết sức kính trọng, mỗi ngày cung kính tới lắng nghe dạy bảo. Hạo Nhiên đã sớm thấy gián quan thẳng tính bị ghét thế nào rồi, nên không đến nỗi lải nhải như Mai Bá, chỉ nói vài lời ít gây bực mình.

Văn thao võ lược, binh pháp trị quốc, Hạo Nhiên dù biết le que, nhưng những tri thức đó lại đến từ mấy ngàn năm sau, ở thời đại này có thể nói là mới lạ vô cùng, là kết tinh trí tuệ của nhân loại trong dòng sông dài lịch sử, làm Cơ Phát nghe đến tấm tắc ngạc nhiên, trở mắt ghen hòng.

Từ nhỏ Cơ Phát đã ngang bướng bất kham, là cái bao cở nhị thế tổ trong mắt toàn bộ Tây Kỳ, từ thân phụ Cơ Xương cho tới chúng thần trong triều, chưa bao giờ được nhìn thẳng mà đối đãi, làm sao có người nào vẻ mặt ôn hòa, dạy nhiều học vắn thế này như Hạo Nhiên?

Nhưng đi sâu vào lý giải tính cách Cơ Phát, Hạo Nhiên dần dần minh bạch rằng, chẳng phải gia hỏa này không muốn học, chẳng qua Bá Ấp Khảo vô cùng lóa mắt vẫn luôn đè nặng trên đầu, đồng thời chưa từng có ai bồi dưỡng hắn như người kế thừa, mới vò đã mẻ lại nứt, thiếu quản giáo như vậy. Cứ thế từ sau khi Bá Ấp Khảo mệnh vẫn tới nay, vương giả Tây Kỳ so với quân vương chính thống Triều Ca quả thật kém xa vạn dặm.

Nếu Trụ vương ngỗ, Ân Thương lập tức đi đòi; nhưng nếu Cơ Phát ngỗ, Tây Chu vẫn sống phây phây, không bị ảnh hưởng. Khác nhau ở chỗ đó.

Đương nhiên, Hạo Nhiên không biết đoạn chiến từ đông dục hùng hồn nọ trên tường thành của Cơ Phát, bằng không lúc này có lẽ sẽ hơi thay đổi cách nhìn về hắn.

Hiện giờ nhìn Cơ Phát trước gương đồng, cực kỳ kích động mà đem từng kiện y phục xuyên hảo, thanh ngọc đeo lưng lẳng bên hông, đội phương quan ngay ngắn, như một chú khỉ hiếu động, hỏi: “Sư phụ, bộ này của đồ nhi thể nào? Yến trung thu tối nay, mặc như vậy thích hợp không?”

Hạo Nhiên buồn cười, đáp: “Giờ này mới giữa trưa, đến tối mới thưởng nguyệt, sao lại hưng phấn quá vậy?”

Hạo Nhiên ngừng một chút, rồi nghiêm mặt nói: “Tuy nói con người dựa vào y trang, nhưng tác dụng y trang có thể tạo ra chung quy có hạn, thay vì mất thì giờ phối hợp xiêm y này, không bằng đọc nhiều sách, luyện thêm võ, phong độ sẽ tự khắc hiển lộ ra ngoài thôi”

Cơ Phát nghe vậy gỡ vương miện xuống, cười nói: “Đồ nhi không bằng sư phụ, sư phụ vốn cực anh tuấn, mặc cái gì cũng đẹp mắt”

Còn võ môn ngửa mình nữa chứ, Hạo Nhiên cũng không biết nên nói gì nữa, chỉ cảm thấy trí thông minh của gia hỏa này hoàn toàn vô dụng trên phương diện cần dùng. Lập tức chân thành nói: “Đi theo ta” Rồi dẫn Cơ Phát rời thâm cung, đi vào trong ngự hoa viên. Dọc đường lại nói: “Khi đi đường phải thẳng lưng, người là Tây Kỳ chi chủ, sao suốt ngày cứ thiếu tự tin như vậy?”

Cơ Phát ngượng ngùng cười theo tới một khoảng đất trống trong hoa viên, Hạo Nhiên chọn ra hai thanh mộc kiếm trên giá binh khí cạnh tường, ném một thanh cho Cơ Phát, rồi tùy ý dạy Cơ Phát vài thức.

Dương Tiễn đang so tài cùng Hoàng Thiên Hóa trong hoa viên, thấy sư đồ Hạo Nhiên tới, nhất tề ngừng tay, cười nói: “Dạy đồ nhi à”

Hạo Nhiên đỏ mặt, biết sư phụ Dương Tiễn là tuyệt thế kiếm tiên Ngọc Đỉnh chân nhân, Hoàng Thiên Hóa còn đặc biệt hơn, dùng Mạc Tà bảo kiếm làm binh khí hộ thể, ở trước mặt hai người này dạy đồ nhi học kiếm, quả thật là múa rìu qua mắt thợ mà.

Hạo Nhiên bần khoản, đành phải lấy kiếm pháp khắc sâu ấn tượng học được từ Trụ vương dạy cho Cơ Phát vài chiêu, rồi không lên tiếng nữa, tránh cho nói nhiều sai nhiều, chọc người ta chê cười.

Hoàng Thiên Hóa nhận ra chiêu đó, cười nói: “Tứ phương thần phục. Sáng tạo độc đáo của Thông Thiên giáo chủ, kiếm pháp Kim Ngao”

Hạo Nhiên làm như thật gật gật đầu nói: “Ừm” Thầm biết thức này nhất định là Thông Thiên dạy cho Văn Trọng, rồi Văn Trọng dạy cho Trụ vương, truyền đến tay mình, không ngờ lại để Cơ Phát học được, ngày nào đó đoạt xã tắc Ân Thương, cái tên “Tứ phương thần phục”, thật sự là tạo hóa trêu ngươi, trở nên mỉa mai cực điểm.

Hoàng Thiên Hóa cười nói: “Nhưng không biết kiếm pháp chính thống Côn Lôn so với nhất hệ Kim Ngao như thế nào?”

Hạo Nhiên biết Thiên Hóa đang kích mình tỷ võ, bất vi sở động, nói: “Kỹ năng Hạo Nhiên học được, tất nhiên là đồ bỏ chẳng đáng giá”

Cơ Phát vừa nghe xong khì khì bật cười, Hoàng Thiên Hóa hơi xấu hổ, khụ một tiếng, nói: “Cẩn thận!” Nói xong liền vung mộc kiếm, đâm tới Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên đành phải rút kiếm chống đỡ, Thiên Hóa thu liễm thần sắc, chân thành nói: “Kiếm là bách binh chi tổ, trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công*; hỗn nguyên chính khí hòa hợp cùng kiếm thức mới là đạo sử dụng kiếm” Hạo Nhiên hiểu ý, biết Thiên Hóa đang thừa cơ truyền thụ kiếm thuật Côn Lôn cho mình, lập tức ngưng thần hóa giải, cẩn nhắc tâm ý trong từng chiêu từng thức của Thiên Hóa. [*ý nói khi đã đạt tới cảnh giới tối cao thì kiếm có công kênh không bén cũng lợi hại như thường]

Tiết trời thấm đượm hơi thu, chỉ thấy kiếm phong đan xen, kích khởi phiến phiến tàn phong như máu, như hồng hoa bay múa khắp trời, hai thiếu niên uyển chuyển trong lá phong, người tới ta lui tựa hồ điệp xuyên hoa, mỹ diệu đến cực điểm.

Kiếm pháp của Hoàng Thiên Hóa pha chút chân truyền của Thanh Hư Đạo Đức chân quân, đại khai đại hợp, khí thế nhất phái kiếm tiên, kiếm phong rung miết mãi phá ra chân khí tiên gia, người hợp cùng kiếm hất tung phong điệp xoay tròn, cuốn về phía bầu trời quang bích lam.

Thiên Hóa quát: “Ha!” Chợt một kiếm đâm tới, nhưng Hạo Nhiên lại không tránh không né, lui nửa bước, trở tay thuận theo lưỡi kiếm nghênh diện kia vén lên, kiếm phong cắt vòng, chính là chiêu điên phong* học từ trận so kiếm giữa Văn Trọng và Trụ vương lúc trước, nhưng chung quy Hạo Nhiên chưa đủ lực, chỉ trụ được nửa kiếm trước, không cách nào dùng miên lực hất văng kiếm của Hoàng Thiên Hóa được. [*đỉnh núi]

Thiên Hóa cười nói: “Sao vậy!” Mắt thấy kiếm kia đã sắp đâm tới bả vai Hạo Nhiên, Hạo Nhiên vận kinh trong tay, lui thêm bước nữa, chẳng ngờ hai người bất tri bất giác đã lui đến cạnh trì đường, Hạo Nhiên giẫm lên đồng bùn cạnh hồ, trượt chân, bật ngã ra sau. Thiên Hóa vội ném một kiếm, tiến lên một bước ôm Hạo Nhiên: “Coi chừng!”

Ngay sau đó, hai người ôm nhau rơi tòm xuống nước.

Đến khi Hạo Nhiên chật vật không chịu nổi bò lên trì đường trong tiếng cười lăn lộn của Dương Tiên và Cơ Phát, thì thỉnh thoảng bị Thiên Hóa đưa tay kéo, lại té trở về.

“Người...” Hạo Nhiên nghiêng rặng nghiêng lợi, chỉ muốn một quyền đánh Thiên Hóa bay khỏi chín tầng mây, Hoàng Thiên Hóa cười ồm lên, ôm Hạo Nhiên nhảy lên trì đường, Hạo Nhiên quần đến tột đỉnh, vội liên tục muốn xuống đất.

Thiên Hóa giúp Hạo Nhiên nhặt lá khô ra khỏi mái tóc, Hạo Nhiên vội đẩy tay Thiên Hóa ra, nghiêm mặt nói với Cơ Phát: “Hôm nay dạy nhiều đó trước, rảnh rồi hảo hảo luyện tập, còn lại, ngày sau dạy người tiếp”

Cơ Phát vâng dạ đồng ý, Hạo Nhiên bỗng cảm thấy lời này quen thuộc quá đỗi, lại phát hiện mình ngay cả lúc dạy đồ đệ cũng mang theo vài phần bóng dáng của Ân Thụ Đức, tức thì nội tâm chua xót, nói: “Đi thôi” Rồi không thêm để ý tới Hoàng Thiên Hóa bên cạnh, đỏ mặt dẫn Cơ Phát đi.

Trở về điện nội, Hạo Nhiên cởi ngoại bào ngồi xuống, Cơ Phát gọi người mang chậu than lên, ân cần bê y phục ẩm ướt của sư phụ ngồi bên cạnh chậu than hong khô, Hạo Nhiên ngồi ngơ ngác nửa ngày, tâm thần hơi định, ngọn lửa kia như không ngừng thiêu đốt vài mảnh vụn của ký ức.

Cơ Phát quay đầu qua nhìn Hạo Nhiên một hồi, cười nói: “Thiên Hóa sư thúc bảnh ghê!” Một mặt nắm quyền vung lên vung xuống, giữ giữ trường bào, qua ngồi bên cạnh Hạo Nhiên, nói: “Sư phụ, sao người không dụ Thiên Hóa sư thúc dạy đồ nhi thêm mấy chiêu đi”

Hạo Nhiên cảm thấy đau đầu, khoát tay nói: “Chớ lảm lòi, cái tên xuôi hướng nhà người”

Trong nháy mắt ánh lửa chiếu hai má ửng hồng, mái tóc đen ướt ướt, Hạo Nhiên tiện tay vén tóc trán, nói: “Nhìn cái gì? Đồ đệ ngốc”

Cơ Phát thộn người chốc lát, mới nói: “Thiên Hóa sư thúc vừa cao vừa tuấn lãng, dùng kiếm cũng tuyệt” Ngừng ngừng, rồi cười nói: “Hôn quân kia có gì tốt, không xứng với sư phụ”

Hạo Nhiên ngẩn ngơ, muốn nói gì đó lấp liếm, nhưng nghĩ đến tình yêu giữa mình và Trụ vương, quả thật là dẫn đến mưa gió bão bùng, bèn không để ý đến nữa, trêu ghẹo: “Đợi đến ngày người công hãm Triều Ca, cứ việc chop hôn quân ra giết chết, rồi đem sư phụ và Thiên Hóa sư thúc phối làm một đôi, thế là toại ý lưu danh của đám các người rồi”

Cơ Phát xoay người lấy trường bào đã hong khô lại, cười nói: “Nếu thật sự có ngày đó, đánh chết ta cũng chẳng dám giết Ân Thụ Đức, phải giao vào tay sư phụ, thả hẩn đi”

Lòng Hạo Nhiên khẽ động, nói: “Lời này là thật sao?”

Cơ Phát gật gật đầu, chân thành nói: “Sư phụ là thiên địa sở sinh, các tiên nhân đều nói...” Nhưng phát giác lời lẽ, lập tức ngừng câu chuyện.

Hạo Nhiên lúc này mới minh bạch, thì ra Cơ Phát nghe được tin đồn về mình từ chỗ tiên đạo Côn Lôn, tâm tính thiếu niên chung quy luôn sùng bái cường giả, tính tình mình lại ôn hòa hơn Bá Ấp Khảo, bất tri bất giác đã trở thành nhân vật huynh trưởng trong cảm thụ của hắn, trong lòng hơi xúc động, đáp: “Ừm, sư phụ nhận tình cảm của người, mai sau phải ghi nhớ lời nói hôm nay”

Nhất sự nhất đồ rời hậu điện, đi về phía tiền cung. Tiết trung thu, trăng vừa lên, trong vương cung Tây Kỳ đèn đuốc rực rỡ, bố trí vài bàn tiệc, Thái Nhâm và Thái Tự ngồi vào chỗ của mình, liếc về phía hai người đi ra tiền cung.

Hạo Nhiên vươn người mà đứng, phong độ nhẹ nhàng như mỹ ngọc không tỳ vết, nhất thời hấp dẫn mấy chục đạo mục quang giữa sân, Cơ Phát thân là quân chủ, nhưng buông tay đứng bên cạnh Hạo Nhiên, cứ thế so sánh càng làm hiển lộ địa vị siêu nhiên của Hạo Nhiên hơn. Lão mẫu của Cơ Xương – Thái Nhâm – bèn sinh lòng bất mãn, phân phó thị tỳ: “Đi mời Thái phó và Vương nhi nhập tịch”

Thái Nhâm lạnh lùng nói: “Hạo Nhiên khanh cuối cùng đã trở về rồi, lúc trước Tây Kỳ ta tìm người quả thật phí không ít khí lực”

Ngụ ý là người ăn bổng lộc của Đại Chu ta, vậy mà lại đi cứu hôn quân vô đạo kia. Hạo Nhiên tự biết thân là nghĩa tử Cơ Xương, dù không có tình cảm, nhưng không thể khinh suất, cung kính nói: “Hạo Nhiên tuổi trẻ chưa hiểu chuyện, khiến trong nhà lo lắng, hoàn thỉnh tổ mẫu thứ tội cho”

Thái Nhâm vốn nghe nói đây là một kẻ cứng rắn, chẳng ngờ lời xin lỗi này lại thốt lên hết sức thành khẩn như vậy, một tiếng “Tổ mẫu” đã kéo gần quan hệ giữa hai người, gật gật đầu, không tiếp tục hoành hành Hạo Nhiên nữa.

Đám người Tử Nha, Dương Tiễn, Thiên Hóa, Hoàng Phi Hổ theo thứ tự nhập tiệc, Phổ Hiền không ăn yên hỏa nhân gian, tự động cùng Na Tra ngồi ở bàn khác hưởng ứng quang cảnh, Thiên Tường giống như chốc lát không rời Na Tra được, bèn dính theo. Bàn Thái Nhâm lấy Cơ Phát làm chủ vị, tướng quân Nam Cung Thích, Thượng đại phu Tán Nghi Sinh theo cùng, cả một bàn thế lực Côn Lôn đã chiếm quá nửa.

Món ăn được mang lên, mỹ tửu nhập bôi, Thái Nhâm khụ một tiếng, nói: “Đêm nay vui hội trung thu, chư vị ái khanh không cần câu thúc. Tướng quốc, thỉnh”

Mọi người nâng chung đáp trả, Khương Tử Nha đang muốn chúc rượu thì Hạo Nhiên lại nói: “Đại vương có gì muốn nói, cứ việc thảo luận cùng chúng ta?”

Cơ Phát thỉnh linh bị hỏi một câu, trước đó hoàn toàn không chuẩn bị, lắp bắp nói: “Cô...”

Thái Nhâm và Thái Tự nhìn vào trong mắt, đều âm thầm cau mày. Khương Tử Nha và Hạo Nhiên trao đổi biểu hiện lẫn nhau, hiểu ý cười một tiếng, Hạo Nhiên thấp giọng nói: “Đừng hoảng, tự nhiên”

“Cô, Cô được tiên phụ truyền ngôi...Lúc...” Lời đầu của Cơ Phát khấn trương vô cùng, nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Tử Nha, mới ổn định một chút, nói: “Lúc này Tây Kỳ đối mặt đại địch, quả thực là thời kỳ nguy cấp tồn vong, nhưng Cô trong có hiền thần, ngoài có mãnh tướng, Thái phó từng nói, đắc nhân tâm giả đắc thiên hạ, thất nhân tâm giả thất thiên hạ”

“Giang sơn xã tắc này đều là vật chết, cái cần tranh đoạt chính là nhân tâm. Cơ Phát bất tài, vốn vô hiền năng, đều nhờ vào...chúng vị ái khanh. Hoàn thỉnh các vị niệm tình Cơ Phát trẻ dại, nếu có sai sót, đừng trách móc. Hoàn thỉnh...thỉnh chúng ái khanh ở...nơi triều đình cao không quên ưu kỳ dân, nơi giang hồ xa không quên ưu kỳ quân...”

“Trước lo nỗi lo của thiên hạ, sau mới vui niềm vui của thiên hạ...” Cơ Phát nỗ lực nhớ lại lời Hạo Nhiên dạy, lời này nói chẳng ra ngô ra khoai gì, thê thảm vô cùng, Hạo Nhiên nghe mà một tay che trước mày, khóc không ra nước mắt, chỉ muốn nâng cốc nhanh chút cho xong, nhưng Cơ Phát càng nói càng hăng: “Cúc cung tận tụy! Đến chết mới thôi!”

Lúc Hạo Nhiên ngẩng đầu lên thì đã thấy chúng thần đều ngây ngẩn cả người. Hạo Nhiên đã lọc lấy tinh hoa, loại bỏ bỏ đậu trong những tinh hoa văn thơ kinh điển mà mình từng đọc để dạy Cơ Phát, dù lúc dạy có đặc biệt giải thích, đó không phải do mình sáng tác, nhưng lúc này vừa quăng ra vẫn làm tinh giắc tứ tọa. Quần thần rối rít quan sát Cơ Phát như kẻ xa lạ.

Hồi lâu sau, Thượng đại phu Tán Nghi Sinh mới nói: “Hay cho câu trước lo nỗi lo thiên hạ, sau mới vui niềm vui thiên hạ, đại vương có nhân tâm này, tương lai thiên hạ thống nhất sẽ không còn xa nữa”

Nam Cung Thích vốn là người thô kệch, liền nói ngay: “Cúc cung tận tụy! Đến chết mới thôi! Đúng là sở niệm cả đời bọn thần! Mặt tướng kính đại vương một chung!”

Cơ Phát cười cười, nâng chung uống. Rượu quá tam tuần, Thái Nhâm Thái Tự rời tiệc hồi cung nghỉ ngơi, Tấn Nghi Sinh, Nam Cung Thích, Hoàng Phi Hổ ba người có công sự tuần thành trên người, đều lui, chỉ còn lại đám tiểu bối Côn Lôn và Vũ vương Cơ Phát.

Tử Nha truyền người trình lên một vật, phía trên đây vải đỏ, không vén lên mà chỉ cười nói: “Ngưu ẩm không thú vị, Hạo Nhiên tới điểm chút âm luật thế nào?” Hạo Nhiên hiểu ý, lấy ngọc huyền ra, khoan thai thổi một khúc trường ca.

Tứ tịch đều ngừng chơi trò phạt rượu, nhất tề yên lặng lắng nghe.

Trăng lên giữa trời, mọi âm thanh đều an tĩnh, quế hương bay theo gió, tiếng nhạc như tơ phiêu tán trong màn đêm, thê lương mà bất tuyệt, đau mà không ủy mị, thánh giả chỉ cảm thấy khắp thiên địa đều là những lời ước hẹn thâm lặng, từ khí trong ngực trở thành hư không.

Hồi lâu sau Hạo Nhiên ngừng, Hoàng Thiên Hóa thở dài nói: “Đây là khúc gì?”

Hạo Nhiên cười nói: “Thiên lôi chi khúc, ‘Chỉ mong người trường cửu’, phàm là người xuyên việt đều phải tấu, phải hát”

Nhất thời chúng nhân lộ ra biểu tình cổ quái, cho rằng Thái phó này lại nói năng điên khùng gì, Hạo Nhiên tự buồn cười, khoát tay nói: “Có phải tiểu Vọng muốn phạt rượu không?”

Khương Tử Nha vội kêu ba người Phổ Hiền, Na Tra và Thiên Tường qua ngồi, thị tỳ dọn rượu dư, đổi rượu mới, Dương Tiễn đứng lên bẻ một cành hoa quế, Khương Tử Nha vén vạt dưới lớp vải đỏ kia lên, là một cái chung úp. Nói: “Mọi người nếu đã là tiên gia, nhất định phải chơi được trò này”

Khóe miệng Hạo Nhiên hơi hơi co giật, xạ phúc* này là một trò chơi lấy bát quái dịch kinh làm cơ sở, đoán vật bị che. Quả nhiên Tử Nha tiện tay bói một vật. [*một trò chơi, lấy đồ phủ lên một vật, rồi kêu người khác đoán xem bên trong là gì; xạ có nghĩa là đoán, phúc nghĩa là che phủ. Người đẩy dùng chén, hộp, khăn mặt... che một vật; người đoán thông qua cách bói toán, đoán vật bên trong]

Dương Tiễn cười nói: “Đoán từ gì?”

Tử Nha nhắm mắt im lặng, khóe miệng mím thành một nụ cười xấu xa, một lát sau nói: “Lộc”. Lập tức lấy đĩa ngọc gõ chung rượu, tiếng keng keng thanh thúy không dứt bên tai, Dương Tiễn vội ném quế hoa cho Thiên Hóa, Thiên Hóa ném cho Thiên Tường, Thiên Tường ném qua Na Tra.

Na Tra cầm nhánh hoa quế kia phát ngốc, chốc lát sau hỏi: “Để chi vậy?”

“Mau truyền, ngốc tử!” Dương Tiễn và Thiên Hóa cười bò lăn bò càng, luôn miệng thúc giục: “Đoán không ra phải phạt rượu đó!”

Khương Tử Nha vẫn nhắm mắt, gõ gõ chung rượu thanh đồng, Hạo Nhiên vội nói: “Na Tra đưa ta đưa ta”

Na Tra nói: “Nga” Thấy quế hoa qua.

Hạo Nhiên vừa tiếp quế hoa kia, Tử Nha liền ngừng, Hạo Nhiên biết ngay bị gia hỏa kia chơi ác rồi, thấy Tử Nha cười xấu xa, chỉ muốn vung cành quế cho hấn một đầu đồ ngay mặt.

Hạo Nhiên nghĩ nát óc nói: “Lộc...”

Tử Nha duỗi một bàn tay ra, gập từng ngón tay lại, Hạo Nhiên càng khẩn trương: “Lộc lộc lộc...”

Cơ Phát cũng hết sức khẩn trương theo Hạo Nhiên: “Lộc lộc lộc lộc lộc...Sư phụ, tiêu rồi tiêu rồi...”

“Đừng hối ta!” Hạo Nhiên oán hận, Tử Nha bên kia đã đến hết mười, cười gian nói: “Tới tới, Thái phó uống một chung”

Dương Tiễn cười sằng sặc: “Ô ô lộc mình, thực dã chi bình*” Tử Nha mở nắp chung, bên trong chính là một lá bèo. [*hươu kêu ô ô, ăn bèo ngoài đồng]

Hạo Nhiên vẻ mặt đưa đám, nói: “Đây là cái loạn thất bát tao gì, lạ hoắc lạ hươ” Đành phải bưng đồng tước uống cạn chung rượu đây, đó vốn là rượu mạnh, vừa xuống cổ lập tức mặt ửng đỏ, ho không ngừng. Mọi người trên ghẹo xong, Tử Nha lại úp một vật, keng keng keng bắt đầu truyền hoa.

Hạo Nhiên không ngừng kêu khổ, mình chưa từng đọc qua kinh thi, đối với điển cố của thời đại này cũng gần như mù tịt, xạ phúc này rõ ràng là đang chửi người ta mà.

Dương Tiễn Phổ Hiền tiếp lấy hoa, thuận miệng đoán được ngay, Hoàng Thiên Hóa đôi lúc nói sai, bị phạt cũng không nhiều.

Na Tra uống ầm ầm, chẳng thấy nửa điểm say, dứt khoát chịu phạt luôn cả phần của Thiên Tường. Cơ Phát là vương, đương nhiên không thể ép uống tới cùng.

Làm mấy vòng, chỉ có Hạo Nhiên là tới chung nào uống chung đó, đoán không trúng được một lần, cũng chẳng ai thêm lên tiếng nhắc nửa câu, như là đang nhìn Thái phó này bị xấu mặt vậy.

Trăng rơi về tây, hoa kia truyền tới truyền lui, lại vào tay Hạo Nhiên, Tử Nha “Hắc hắc” cười nói: “Hỗn độn sơ khai!”

Hạo Nhiên nhìn chung rượu đầy ắp kia, không ngừng kêu khổ: “Tướng quốc, tha cho Hạo Nhiên đi”

Hoàng Thiên Hóa đã uống đến ngà ngà say, giơ tay gọi: “Đến đến, ca môn nhi* uống thay người. Y chàng nữ nhân, dính chút rượu cũng không được” [*các anh em]

Chúng nhân lại cười ồ một trận, nhao nhao trêu ghẹo Hạo Nhiên Thiên Hóa, Thiên Hóa đỏ mặt, không biết do rượu hay do thẹn, gục: “Bưng qua đây”

Hạo Nhiên lúc này chỉ muốn thoát thân cho lẹ, đâu thêm để ý tới gì nữa, bèn bưng rượu qua.

Một khắc đó, thanh tuyến ngày nhớ đêm mong vang lên bên tai, vẫn là giọng nói trầm hậu mang theo từ tính của nam tử đó, vẫn là khí tức ấm áp ấy. Hắn gần kề như vậy, đến nỗi Hạo Nhiên có thể rõ ràng cảm giác được một nụ hôn lướt khi gần khi xa bên tai.

Chỉ nghe Trụ vương đề thấp thanh âm, trong lời nói tràn trề tiểu ý: “Gà con, ngốc nghếch”

Lòng Hạo Nhiên kịch chấn, cả chung rượu xối hết phân nửa vào mu bàn tay Thiên Hóa.

36. Chương 36: Hạo Thiên Thập Trụ Cột Anh Linh

Người về tiệc tan, canh ba, nguyệt quang chiếu xuống vài nhánh cây nghiêng, hắt lên bạch sa tiền điện.

Lư đồng thêm hương, một luồng u hương như gần như xa, Hạo Nhiên rót cuộc đối diện với tấm điện trống trải, nói: “Triệu Công Minh dẫn người tới à?”

Bóng người chợt hiện, Trụ vương gỡ điện cụ đồ tươi xuống, nói: “Cô tới thăm người” Chốc lát sau lại nói: “Rằm trung thu, Cô vốn nghĩ người một thân một mình, sẽ thấy tịch mịch, nên...”

Hạo Nhiên thầm biết Trụ vương ở Triều Ca ngắm trăng nhớ người, nhất định là cảm thấy cô đơn, mới bất chấp hết thảy, ngàn dặm xa xôi tới gặp mặt mình một lần, lời nói vốn đã nghĩ hảo giờ không thốt thành câu, chỉ bảo: “Ngồi đi”

Hai người đối diện trầm mặc hồi lâu, Trụ vương mới chậm rãi nói: “Văn thái sư...”

“Đã an táng rồi” Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: “Đại vương có muốn đi viếng? Ở ngay ngoại thành Tây Kỳ”

Trụ vương lắc lắc đầu, nói: “Công Minh dẫn Cô tới rồi”

Hạo Nhiên hỏi: “Đi bao giờ?”

Trụ vương đáp: “Sáng sớm”. Chợt thở dài, cười khổ: “Trên chiến trường, câu cuối cùng nói với sư phụ, lại là ‘Cô không còn là đồ đệ của người nữa.’”

“Sau đó theo Công Minh hạ sơn, mới minh bạch thâm ý của ông ấy, muốn giáp mặt tạ tội, nhưng sư phụ đã hy sinh vì giang sơn này rồi”

Lòng Hạo Nhiên thất lại, ngơ ngác nhìn thiên tử sa sút kia, Trụ vương đen hơn một chút, cũng gầy đi một chút, trước khi tới có vẻ đã nghiêm túc chỉnh lý lại dung nhan.

Nhưng sự dao động mà cái chết của Văn Trọng mang tới cho hắn lại không cách nào che giấu được, dưới mây kiếm thâm tỏa kia, nỗi thống khổ và bi thương ẩn chứa trong song nhãn dường như thay đổi cả con người.

Ân Thụ Đức nhất định là tự trách rất lâu, ly biệt đoạn tuyệt, hiểu lầm đối với Văn Trọng, cùng với sự ly khai của mình trên chiến trường đã tạo thành một bi kịch vô pháp vãn hồi như thế này. Hạo Nhiên không biết phải an ủi thế nào, chỉ đành nói: “Đại vương xin nén bi thương”

Trụ vương mỉm cười, chân thành nói: “Thái sư quy thiên, Cô hiểu ra rất nhiều chuyện, có những người, một khi rời đi, sẽ không bao giờ trở lại nữa. Khoảnh khắc người chịu lỗi giáng ngoài ngo môn, Cô cho rằng mình minh bạch rồi, nhưng thực ra vẫn chẳng hiểu gì hết...Cho nên...”

“Đại vương” Hạo Nhiên nói: “Hạo Nhiên đã thuộc về Côn Lôn, nhập Xiển giáo rồi, lúc trước đã lập lời thề sâu nặng trước mặt Nhiên Đăng đạo nhân, hôm nay giữ được mạng, không thể nào đổi ý được nữa...”

“Cô mất đi thái sư, không thể lại mất thêm người, Cô nhất định sẽ...”

“Chúng ta đã là địch nhân, Ân Thụ Đức”

Trầm mặc như tờ, hồi lâu sau, Hạo Nhiên mới từ tốn nói: “Ân Thụ Đức, sau lưng ta là Tây Chu, là Xiển giáo, là cả Côn Lôn”

Cửa sổ ngoài điện vang lên vài tiếng “Cốc cốc” cực khẽ, Hạo Nhiên hỏi: “Ai?”

“Sư phụ” Cơ Phát thập phần khẩn trương nói: “Thiên Hóa sư thúc say rồi, hắn muốn...Người tới xem xem?”

Hạo Nhiên trầm giọng nói: “Không đi”

“Sư phụ, Thiên Hóa sư thúc hắn...”

“Cút!”

Ngoài cửa sổ yên tĩnh, bước chân Cơ Phát nhỏ dần, chậm chậm rời đi.

Ánh trăng chiếu lên gò má Trụ vương, Hạo Nhiên nhìn chăm chú vào sườn mặt từng anh tuấn mà tràn ngập kiên quyết, tràn ngập dứt khoát và cương nghị khiến Hạo Nhiên mê luyến nhất. Nhưng đó đã là chuyện cách đây rất lâu rồi.

Khi đó, toàn bộ thiên hạ đều là của hắn, hắn nguyện ý yêu ai liền yêu người đó, từng ôm lấy mình mà thốt ra lời thề son sắt, phi băng băng vào thành trong ánh mắt của bách quan Triều Ca, dưới bông tuyết đầy trời.

Ân Thụ Đức hôm nay lại mang theo vài phần tiều tụy và bất cam, chữ “Xuyên” [] trên đôi mày như nổi hói hận giải không được, xóa chẳng đi. Tựa một con mãnh thú bị dồn ép.

“Trưởng tử của Phi Hồ, Hoàng Thiên Hóa” Trụ vương nhướng mày giễu cợt: “Uổng phí hắn đối với người khăng khăng một mực, cũng là một kẻ đáng thương”

“Nói đến Cơ Phát” Trụ vương lại khoan thai nói: “Còn phải cảm tạ hắn tha cho Cô một mạng, xem tại phân thượng này, ngày nào đó Tây Kỳ thành phá, Cô cũng phải tha cho hắn một mạng thôi”

Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: “Người làm sao tha cho hắn được, vì kẻ chết sau cùng chính là người, Tử Tân. Người chết, ta cũng sẽ chết, chúng ta đều sẽ chết, duy nhất chỉ còn Cơ Phát sống sót, hắn là người thắng lợi cuối cùng trong trận chiến tranh này, chúng ta đều là hạt bụi của lịch sử”

“Chúng ta chỉ có thể chờ kiếp sau mà thôi, nếu có”

Một tiếng sét nổ vang giữa đêm khuya, Hạo Nhiên hoàn toàn không biết cơn thịnh nộ của Trụ vương sẽ bùng nổ như thế, án kỷ bị hất đổ, nước trà tung tóe, chưa kịp hồi thần thì đã bị Trụ vương giữ chặt trên mặt đất.

“Người...” Trụ vương như dã thú thấp giọng gầm thét, án ngã Hạo Nhiên xuống đất.

Hạo Nhiên không giãy dụa nữa, chỉ nhắm hai mắt lại, khê thở dốc. Hồi lâu sau, một giọt nước mắt nóng hổi rơi lên mặt, hần mở to song nhãn, chỉ thấy hai tay thiên tử đang siết chặt cánh tay mình, nghẹn ngào nói: “Người chưa từng...Người chưa một lần...nói qua, lòng Cô dành cho người...dành cho người...Vì sao người khuất phục...”

Môi Hạo Nhiên khê động, đang muốn nói gì đó thì đôi môi Trụ vương đã hung hăng lấp lên, Hạo Nhiên nhắm chặt song nhãn, vị huyết tinh đắng chát ấy lan tràn trên đầu lưỡi, cảm giác hô hấp không thông khiến cả hai bên đều choáng váng một trận.

Hạo Nhiên gắng sức gơ một tay lên, y sam bị Ân Thụ Đức xé mở, hần thôi vùng vẫy, chỉ duỗi ngón trở thon dài mơn trớn đôi mày kiếm dày sậm của Trụ vương, ngay sau đó, một cơn đau đớn dữ dội cơ hồ khiến hần run rẩy toàn thân ập tới. Hạo Nhiên há miệng thở hổn hển, chỉ cảm thấy mình sắp bị xé rách.

Trụ vương ngừng động tác, vùi mặt vào bên cổ Hạo Nhiên, trầm giọng nói: “Đau sao?”

“Đau sao?!” Trụ vương gầm nhẹ, hung hăng ôm chặt Hạo Nhiên, đại lực thành linh xuất hiện gần như khiến xương sườn hần gãy vụn, Hạo Nhiên nói: “Không...Không...”

Một khắc đó, hy vọng duy nhất của hần chính là chết trong lòng Trụ vương, nhưng cuối cùng lúc gần tắt thở thì hô hấp không được tự chủ tiếp tục.

Trụ vương ngăn chặn môi hần, va chạm mãnh liệt như dã thú làm trước mắt hần từng trận tối đen.

Đau đớn, khao khát, xé rách và máu tươi từng đợt từng đợt ập tới, Hạo Nhiên suýt nữa thất thần hôn mê, đồng tử không còn tiêu điểm nhìn nam nhân điên cuồng trên người, lại bị húc mạnh một cái, lần nữa tỉnh lại.

“Người biết đau sao?” Trụ vương hít sâu một hơi, đè nén tiếng gầm: “Cô cứ tưởng rằng trước giờ người không biết đau đớn là cái tư vị gì?”

Hơi thở Hạo Nhiên cứng lại, hai tay ôm cổ Trụ vương, hôn lên.

“Ta...” Hạo Nhiên thở dốc nói: “Ta có nói rồi...” Lời chưa dứt, ngón tay đang nắm Trụ vương càng chặt, vô pháp nói tiếp nữa.

Ân Thụ Đức dốc toàn lực đâm vào nơi sâu nhất, cánh tay siết chặt lấy Hạo Nhiên, trầm giọng nói: “Người đâu có biết đau, người chưa từng biết...Lần nào người cũng tự tìm cái chết ngay trước mặt Cô...Tự hủy...Người đâu biết đau, tư vị trong lòng Cô...Cô vì người cái gì cũng bất chấp...Nhưng người chưa bao giờ nói qua...”

“Ta đã nói...Ở Sơn hà...” Hạo Nhiên lẩm bẩm, chỉ cảm thấy ngực thắt lại, trước mắt tối đen, khoảnh khắc *** bạo phát, Ân Thụ Đức lại liều mạng hôn lên, tại biên giới sụp đổ kia, bị một nụ hôn quyết tuyệt ngăn chặn.

Đau đớn và triền miên, mùi gỉ của tiên huyết, mùi tanh của dịch thể hợp thành hắc ám sâu không thấy đáy; hai bên dùng nụ hôn điên cuồng ngăn trở hô hấp, tùy ý dục triêu vọt lên đỉnh trong bóng tối, rồi từng giọt từng giọt chảy ra ngoài.

Đây là lần đầu Hạo Nhiên thể nghiệm được sự điên cuồng vỡ đê này, có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Toàn thân Hạo Nhiên run rẩy, nhưng vẫn gắt gao ôm lấy thân thể đầm đìa mồ hôi của Ân Thụ Đức, mê luyến ngửi vào khí tức nơi cổ hần, hồi lâu sau, Trụ vương hôn hôn môi hần, buông hai cánh tay, nhẹ nhàng đẩy hần ra.

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, Trụ vương lấy trường bào trên mặt đất qua đắp lên thân thể Hạo Nhiên, rồi không nói lời nào, mang diện cụ vào, tiêu tán trong gió.

Đồng tử Hạo Nhiên hơi khuếch tán, nhìn bầu không khí hư vô kia, đưa tay sờ, đầu ngón tay vẫn không lưu giữ được chút hơi ấm nào.

Hắn nghiêng người qua, hạ thân chảy ra dịch thể bạch sắc hòa cùng máu đỏ.

Hắn co người, khép hai tay, ôm chặt lấy kiện ngoại bào kia, như vô cùng sợ lạnh.

Trong cái rét lạnh vô biên vô hạn ấy, hắn nói cực khẽ: “Ta nói rồi, ta đã nói là ta yêu ngươi, ngay trên Sơn hà xã tắc đồ”

“Một đời một thế, cho đến khi ta chết...”

.

Triều Ca Ngự hoa viên.

Tuyệt đại giai nhân khoác Khuynh thế nguyên nang lẳng lẳng đứng trong hoa viên, hồ như kính, nguyệt như khay, hương hoa quế thoang thoang giục người đoạn trường. Tô Đất Kỷ hai mắt ửng đỏ, hất tàn tửu vào gốc quế hoa.

Hồ Hỉ Mị cẩn thận dìu Thân Công Báo ngồi xuống, Tô Đất Kỷ quay lại nói: “Đêm nay Đại vương và Công Minh không ở Triều Ca, chỉ còn lại hai tỷ muội ta và quốc sư cùng thưởng nguyệt thôi”

Thân Công Báo cười nói: “Đáng tiếc thật, sớm biết vậy khoan hẳn giết Văn Trọng, giờ này không chừng náo nhiệt thêm chút rồi”

Đất Kỷ ngẩng đầu ngưng thị Thân Công Báo, nói: “Quốc sư đại nhân, người đến tột cùng là theo phe nào?”

Thân Công Báo lười biếng cười nói: “Có thể nào đi nữa, cũng chẳng phải là người của Nữ Oa nương nương...” Trong lúc nói tác động đến vết thương cũ trên ngực lúc giao chiến cùng Văn Trọng, nhin không được hừ lạnh một tiếng. Nói: “Hồ yêu, ngươi vất vả quá, ta kính ngươi một chung” Nói xong nâng chung.

Đất Kỷ cười nói: “Hiếm thấy tên lùn người cũng có lúc đứng đắn” Rồi cùng Thân Công Báo cạn chung. Ho vài tiếng, đôi má nộn ửng hồng, đau khổ nói: “Phải chết đều chết cả rồi, chỉ thương thay vị Kim Ngao kia, hồn đoạn thân thương trong thời khắc đoàn viên này...”

Thân Công Báo cười mỉa: “Lão đầu tử cho ngươi ưu đãi gì mà lại phản bội Nữ Oa nương nương đi giúp hẳn vậy?”

Đất Kỷ từ tốn nói: “Ngươi không hiểu...Giáo chủ thu nhận vô số yêu ma, ai mà chẳng coi là đệ tử? Huống hồ năm đó nếu không phải giáo chủ cứu mạng ta, thần thiếp đã sớm chết dưới kim tiên của Văn thái sư rồi...Nữ Oa chỉ coi tiểu yêu bọn ta như vật hy sinh để sai khiến, đổi lại là ngươi...”

Thân Công Báo giấu cột: “Vậy mà hẳn đối với tứ huynh đệ Ma gia lại hạ độc thủ chẳng chút dung tình”

Đất Kỷ sắc giọng: “Đó vốn là nội ứng của nương nương, không thể trách được hẳn”

Chốc lát sau Đất Kỷ ngẩng đầu ngắm nhìn vầng minh nguyệt nơi chân trời, nói: “Thụ Đức và Đông Hoàng chuông kia đang ở bên nhau...”

“Hồ yêu” Thân Công Báo cắt ngang: “Hôn quân đó cũng chẳng phải phạm nhân, có oán thì oán ngươi đầu thai lắm, kiếp sau làm người hảo hảo chọn lại lang quân là được”

Hỉ Mị hiếu kỳ nói: “Lời này nghĩa là sao? Vương huynh nhất vô chân khí nhị vô pháp bảo, rõ ràng là phạm nhân mà”

Thân Công Báo cười nói: “Rất dài dòng, hai yêu tinh ngươi không hiểu đâu, hỗn độn sơ khai, lúc Bàn Cổ vung rìu, thiên địa chia ra làm ba, chính giữa có một cụm khí nổi, khí nổi vốn đồng chất liệu với thiên địa, sau đó hóa thành hắc bạch lưỡng nghi, bạch khí nổi lên, hắc khí hạ xuống đất”

Đất Kỷ nhú mày: “Vậy rồi sao?”

Thân Công Báo giảo hoạt cười một tiếng, nói: “Sau khi bạch khí thăng thiên, bị Côn Bằng tìm được, rồi luyện thành Đông Hoàng chuông...Chính là linh vật bất tử bất diệt, tập hợp cửu thiên chi mệnh trên người_____Hạo Nhiên”

“Về phần hắc khí, rơi xuống tây Côn Lôn, nơi tận cùng hoang mạc, hóa thành một khối ô kim có một không hai; chính là nguyên hình của hôn quân kia”

Đất Kỷ và Hồ Hỉ Mị đồng thời trợn to song nhãn, Thân Công Báo uống đến ngà ngà say, nhẹ lắc chung quỳnh tương, lười nhát nói: “Đây chính là bí mật tiên giới cực cơ mật mà sư phụ nói cho ta biết: ô kim được thiên nữ Hạng Bạt tìm thấy, tinh luyện thành kiếm, bị gãy làm hai đoạn trong trận chiến Viêm Hoàng, sau bị Nữ Oa nung nung giành được, tu bổ rồi ném vào nhân gian...Hiên Viên kiếm hóa thành hôn quân si tình kia, chung quy cả đời luôn phải khổ sở tìm bạch khí Đông Hoàng chuông vốn là một thể với mình, cả hai đều hóa thành người, tiếc rằng không hề biết mấu chốt trong ấy...”

“Chuyện này ngay cả Thông Thiên giáo chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng biết, sư tôn chỉ nói cho ta...Trận chiến này chưa kết thúc, không thể kinh động Nữ Oa...”

Thân Công Báo hít vào một hơi lạnh khí, đầu óc rớt cuộc thanh tỉnh chốc lát, nhìn về phía Đất Kỷ, người sau hiểu ý cười một tiếng, thu Khuynh thể nguyên nang vào.

Đất Kỷ chậm rãi nói: “Ra là như vậy, khó trách Tử Tân và Hạo Nhiên...”

Thân Công Báo cười khổ: “Ngàn đề phòng vạn đề phòng, rốt cuộc gặp phải tay nghề con hồ yêu mi. Rượu chẳng phải thứ tốt, bị Khuynh thể nguyên nang của người mê hoặc, hoàn toàn vô tri giác”

Thân Công Báo đỡ thẳng mũ nhọn, rồi nghiêm mặt nói: “Nếu không phải người là cọc ngầm giáo chủ an bài, ngay lúc này ta đã giết chết hai con yêu tinh các người rồi”

Hồ Hỉ Mị hiểu kỳ nói: “Nếu thế, vậy ngày nào đó Nữ Oa nung nung thả vạn yêu xuống nhân gian thì Vương huynh và Hạo Nhiên đều phải chịu chết sao?”

Thân Công Báo mĩa mai: “Sư tôn tự có sắp xếp, bằng không người nghĩ Hạo thiên tháp là đồ chơi à? Nữ Oa muốn khiêu khích Tam Thanh tranh đấu, Thông Thiên và Nguyên Thủy đã đấu rồi, nhân gian này vốn có đạo lý giang sơn không thể ngồi ổn vạn năm, lúc này thuộc về Ân, sau thuộc về Chu, qua tiếp mấy ngàn mấy vạn năm nữa, lại không biết trở thành thiên hạ nhà ai. Chỉ có sư phụ thấy rõ, mới thiết lập đài Phong thần nọ, tránh cho tổn hao quá nhiều nguyên khí thiên địa, oan hồn vô tội một cách uống phỉ, nếu Nữ Oa thật sự dám phóng thích vạn yêu, tàn phá nhân gian, khi đài Phong thần giải lệnh cấm thì tự nhiên cũng có vạn tiên...”

Đất Kỷ nói: “Chuyện đó ta đã sớm biết, chẳng qua thời cơ này...”

Thân Công Báo nheo song nhãn, nói: “Nhanh thôi, cái chết của Văn Trọng, Kim Ngao chắc chắn không bỏ qua, chỉ cần Tam Thanh chết một người, hoặc để Thông Thiên Nguyên Thủy đồng quy vu tận...”

Hỉ Mị và Đất Kỷ đều hít một hơi lạnh khí.

Thân Công Báo nói tiếp: “Thế cục này sẽ đến hồi phân thắng bại, cho đến nay Nữ Oa vẫn chưa biết bộ ngựa rình ve, hoàng tước sau lưng. Ai mới là kẻ chiến thắng chân chính...”

Hồ Hỉ Mị rút cuộc minh bạch, nói: “Nguyên lai quốc sư là đệ tử của Thái Thượng Lão Quân”

Thân Công Báo cười trừ, đáp: “Chính là đệ tử thân truyền”

Đất Kỷ sâu kín thở dài, đau thương nói: “Đông Hoàng chuông, Hiên Viên kiếm. Quả nhiên là thượng cổ lương phôi, một hồ yêu nhỏ nhoi như ta, chỉ có thể chờ đến kiếp sau mà thôi”

“Chỉ có thể chờ đến kiếp sau...” Hạo Nhiên thì thầm.

Hồi lâu sau, cửa bị đẩy ra, ánh nắng ban mai vô thanh vô tức cuốn vào.

“Hạo Nhiên”

“Ta không đi”

“Hạo Nhiên?”

“Để Thiên Hóa hết hy vọng thôi” Hạo Nhiên ngơ ngậy ngồi dậy: “Ta sẽ không đi”

Trong tay Dương Tiễn trống không, mặc đơn y đứng trước cửa, thân ảnh cao lớn chắn luồng nắng mai chói mắt, Hạo Nhiên vô ý thức vươn một tay ra, che trước mặt, mơ mơ màng màng.

Dương Tiễn nhú mày hỏi: “Trong phòng người sao biến thành thế này?”

Hạo Nhiên hơi hơi định thần lại, thở dài, nói: “Chuyện gì, còn sớm mà”

Dương Tiễn nói: “Đêm qua tên Triệu Công Minh lên vào Tây Kỳ chôm pháp bảo của bọn ta, tên đồ nhi gốc kia của người cũng bị bắt mất rồi”

Quyển ba – HẠO THIÊN THÁP – Hoàn

TIẾP SÓNG TIN TỨC TIÊN GIỚI

Nhạc nền, bát quái xoay tròn, lưỡng nghi đồ phóng to

Nhiên Đăng đạo nhân: xin chào quý vị khán giả.

Long Cát công chúa: xin chào mọi người. Hôm nay là mười lăm tháng tám năm Đế Tân thứ chín, hoan nghênh mọi người theo dõi chương trình tiếp sóng tin tức tiên giới.

Nhiên Đăng đạo nhân: trong chương trình tiếp sóng tin tức hôm nay, quý vị sẽ được phổ biến nội dung chủ yếu sau đây:

Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp Triệu Công Minh tới phỏng vấn hữu nghị.

Côn Lôn phát sinh vụ trộm đặc biệt, bộ trưởng trị an Ngọc Đỉnh chân nhân đang điều tra, nguyên nhân mất trộm chưa rõ.

Khai mạc đại hội đại biểu tiên giới lần thứ sáu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân thiết thăm hỏi các tiên nhân neo đơn.

Người phát ngôn Bộ ngoại giao Đâu Suất cung Thân Công Báo phát biểu nhận xét về sự kiện Tây Kỳ độc lập.

Quân đội Côn Lôn sơn Duy Hòa bị tập kích trong thành Tây Kỳ.

Sở nghiên cứu của Thái Ất chân nhân phát sinh cháy nổ, nguyên nhân cháy nổ vẫn chưa rõ.

Sóng thần Tiền Đường Quan, bộ ngành liên quan Ân Thương đã phát động kêu gọi quyên góp cứu tế thiên tai.

Nhiên Đăng đạo nhân: sau đây là nội dung chi tiết.

Trưa hôm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp gỡ thân mật đại biểu Kim Ngao đảo tại Ngọc Hư cung, đặc phái viên hữu nghị Triệu Công Minh tới Côn Lôn sơn khảo sát, song phương tiến hành vòng thảo luận mới và đi sâu vào đàm phán vấn đề ngoại giao, mâu dịch giữa Xiển Tiệt lưỡng giáo. Nguyên Thủy Thiên Tôn nhấn mạnh, những năm gần đây song phương đã đạt được tiến triển nhất định trên phương diện giao lưu kỹ thuật tiên thuật, quan hệ lưỡng giao dựa vào hợp tác song phương, hy vọng hỗ trợ lẫn nhau, bước lên nấc thang mới.

Sau khi hội đàm kết thúc, Bộ trưởng du lịch Phổ Hiền chân nhân đi cùng Triệu Công Minh tiến hành tham quan Côn Lôn sơn.

Long Cát công chúa:

Xế chiều hôm nay Côn Lôn sơn phát sinh vụ trộm đặc biệt nghiêm trọng, hoài nghi đây là một tập thể tội phạm có tổ chức gây án. Động phủ tiên nhân mất trộm tổng cộng là một trăm bốn mươi một căn, số lượng pháp bảo mất trộm lên đến hơn tám trăm món, dự đoán tổn thất khoảng năm trăm vạn lượng hoàng kim, là vụ án mất trộm pháp bảo nghiêm trọng nhất, có phạm vi ảnh hưởng rộng lớn nhất từ trước tới nay. Sau khi bộ ngành liên quan nhận được báo án liền triển khai hành động, nhanh chóng phá án kiện này.

Trước mắt đại đa số tiên nhân bị mất trộm đã ổn định, đồng thời bày tỏ lòng tin vào năng lực phá án của Ngọc Đình chân nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân:

Khai mạc đại hội đại biểu đạo nhân tiên giới lần thứ sáu, trong cuộc họp Vương thiên quân đề xuất Bản dự thảo chủ quyền giới nhân gian, nhưng vương phải phiếu phủ quyết của toàn bộ đại biểu tham dự. Chủ tịch liên minh tiên giới, hội trưởng hội đồng thường vụ Lục Ấp đạo quân bày tỏ: phải lâu dài, nắm chắc đặc thù thời đại, phát triển mà xem xét vấn đề. Không thể dùng tà thuyết nguy hiểm xúi giục, thậm chí lấy phong kiến mê tín thiết lập địa vị người lãnh đạo thống trị giới nhân gian, hết thấy chính quyền đều phải vì dân phục vụ.

Long Cát công chúa:

Lễ trung thu, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Văn Thù chân nhân thăm hỏi thân mật các cán bộ kỳ cựu Cụ Lưu Tôn, Hoàng Long đạo nhân, Từ Hàng đạo nhân. Học sinh hải ngoại gửi điện báo chúc mừng sôi nổi, chúc bản giáo phồn vinh hưng thịnh, giáo thái dân an; chúc Nguyên Thủy Thiên Tôn tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngang trời đất, thiên thu vạn tái, nhất thống thiên hạ.

Nhiên Đăng đạo nhân:

Người phát ngôn của Bộ ngoại giao Đâu Suất cung Thân Công Báo phát biểu nhận định về sự kiện Tây Kỳ độc lập. Thân Công Báo luôn kiên trì giữ vững quan điểm Ân Thương, cho rằng toàn bộ hành vi phân liệt chủ quyền Ân Thương là bất khả thi, đồng thời lên án kịch liệt hành động Côn Lôn sơn phái xuất quân đội Duy Hòa vào Tây Kỳ. Phía Côn Lôn không lên tiếng trước bài phát biểu này.

Long Cát công chúa:

Mấy hôm trước nội thành Tây Kỳ phát sinh vụ tấn công tự sát, một vài phần tử vũ trang mang binh khí lạnh* đâm bị thương dân chúng vô tội, sau đó tập kích thành viên quân đội Duy Hòa, làm sáu người chết mười một người bị thương, phần tử vũ trang chưa kịp chạy trốn đã bị thành viên quân đội Duy Hòa bắt được, sau tự sát thân vong. Người lãnh đạo Tây Kỳ Cơ Phát bày tỏ tiếc nuối trước vụ việc này. [*chỉ loại vũ khí không dùng hệ thống phát động nhiệt năng như hỏa dược thuốc nổ]

Đội trưởng quân đội Duy Hòa Dương Tiễn nhấn mạnh, tất cả mưu toan chia rẽ tình hữu nghị thân mật giữa Côn Lôn sơn và Tây Kỳ đều là hành vi châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá.

Tiên đạo Côn Lôn sơn phải đoàn kết quanh ban lãnh đạo trung ương – Nguyên Thủy Thiên Tôn, giờ cao đại kỳ đạo khả đạo, phi thường đạo*, giúp Tây Kỳ ổn định rồi loạn quốc nội. [*đạo có thể diễn tả được thì không phải là đạo vĩnh cửu bất biến]

Nhiên Đăng đạo nhân:

Sở nghiên cứu Thái Ất vì rò rỉ thể khí thần bí mà phát sinh cháy nổ, không người nào thụ thương. Nguyên Thủy Thiên Tôn đặc biệt chỉ thị, phải tiến hành nghiên cứu một cách có hệ thống, hiệu quả, tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường, đừng chỉ vì cái lợi trước mắt mà mơ mộng hão huyền. Cần thực thi sản xuất an toàn, phát triển tiên thuật chính là phát triển sức sản xuất.

Bản thân Thái Ất chân nhân bày tỏ sự hối lỗi, gia tăng biện pháp phòng ngự Sở nghiên cứu.

Long Cát công chúa:

Khu vực Hoa Đông Tiền Đường quan phát sinh tai họa sóng thần, người phụ trách Lý Tịnh đang thống kê báo cáo thương vong.

Sau khi nhận được báo cáo sơ bộ về tình hình tai họa, Nguyên Thủy Thiên Tôn ra chỉ thị đầu tiên, động viên toàn Côn Lôn sơn đứng lên chuẩn bị vật tư sinh hoạt cho nạn dân Tiền Đường quan, đồng thời lệnh Thanh Hư Đạo Đức chân quân mau chóng đưa đến cứu tế.

Tình hình cụ thể xin hãy đón xem diễn biến cứu trợ thiên tai Tiền Đường quan thống nhất Côn Lôn, thống nhất mộng tưởng tại liên hoan trung thu vào tám giờ tối nay.

Nhiên Đăng đạo nhân: sau đây là tin tức thể thao, giải trí.

Đại hội đua ngựa hạ màn, vì kết quả kiểm tra nước tiểu của tuyển thủ Ân Thương dự thi Ân Thụ Đức có chứa hàm lượng thuốc kích thích quá cao nên bị hủy bỏ tư cách nhận huy chương vàng, quán quân trận đấu trao lại cho tuyển thủ Tây Kỳ Hoàng Phi Hổ.

Nữ diễn viên mới nổi Tô Đất Kỷ than khóc, lên án chồng cô – thiên tài đua ngựa, người lãnh đạo Ân Thương Ân Thụ Đức – ngoại tình, hôn nhân hai người gặp phải nguy cơ. Ngày trước ký giả Côn Lôn sơn đang săn tin thì vô tình chụp được Ân Thụ Đức và một nam tử cười chung ngựa tới ngoại thành Triều Ca ăn khuya, hơn nữa quan hệ thân mật, Ân Thương và dân chúng Tây Kỳ dồn dập tỏ vẻ thất vọng.

Long Cát công chúa:

Tiết mục “Đồng thanh vui vẻ” do đài truyền hình Côn Lôn tổ chức đã chọn ra top 3, tuyển thủ Côn Lôn Khương Tử Nha thắng giải nhất, hạng hai hạng ba lần lượt là Hoàng Thiên Tường và Phổ Hiền chân nhân. Giám khảo Thái Thượng Lão Quân bày tỏ, tuyển thủ Kim Ngao bị rớt Hồ Hỉ Mị hát như bầy dê kêu ngoài Đâu Suất cung, hết sức khả ái, không lọt vào được top 3 quả đáng tiếc vô cùng.

Nhiên Đăng đạo nhân: để kết thúc đêm hội trung thu của đài truyền hình Côn Lôn, tuyển thủ Đồng thanh vui vẻ giành được giải thưởng sẽ lên sân khấu biểu diễn tiết mục tặng quý vị.

Long Cát công chúa: tiếp sóng tin tức hôm nay đến đây là kết thúc, xin cảm ơn quý vị đã quan tâm theo dõi.

Nhiên Đăng đạo nhân: hẹn gặp lại quý vị vào giờ này ngày mai, thân ái chào tạm biệt.

37. Chương 37: Thái Tử Quy Triều

Rất nhiều năm trước, hoa vừa rộ, trăng vừa tròn. Bày một bình mỹ tửu, ba bốn món ăn. Biển trời bao la, mệnh mỏng một màu. Khi đó, một ngày trôi qua thật dài. Qua hôm nay, còn có ngày mai; qua năm nay, còn có năm sau. Xuân đi hạ tới, hết hạ sang đông. Rồi đông qua lại chào đón một mùa xuân mới, đào hoa vẫn rơi đầy trên ngọn cải vàng.

Vô cùng vui vẻ, vô cùng trọn vẹn.

—— Lại một xuân

Một chiếc thuyền lá nhỏ xuôi theo dòng lướt băng băng về phía biển rộng mờ mịt huyền bí. Thuyền nhỏ lắc lư lắc lư, nhưng Khương Tử Nha vẫn ngồi vững nơi mũi thuyền, đoạn móc câu kia đập dềnh theo dòng nước.

Hoàng Thiên Hóa hồ nghi ngắm nhìn nửa ngày, nói: “Sư thúc, đầu óc ngươi tịt rồi hử, lưỡi câu này thẳng đuột mà”

Hạo Nhiên không vui chuyển đề: “Thái Công câu cá, người nguyên mắc câu”

Khương Tử Nha đang cố tỏ ra bí hiểm một phen, ai ngờ lời thoại lại bị Hạo Nhiên cướp mất, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười to nói: “Đúng là người nguyên mắc câu, Triệu Công Minh đã biết chúng ta sẽ mắc câu” Ngừng ngừng rồi ái muội cười nói: “Một thuyền năm người, đều cong, chỉ có lưỡi câu thẳng...”

Hạo Nhiên ngồi ở mũi thuyền, vừa nghe lời này, nhém chút té xuống nước, Khương Tử Nha thật là lời gì cũng nói được.

Triệu Công Minh không dám hạ thủ với Hạo Nhiên, bình Luyện yêu, Hạo thiên tháp còn y nguyên, Na Tra không cần ngủ, suốt ngày mở to hai mắt nên đương nhiên trộm không dám rở tới, ngoại trừ hai người này thì chư tiên đạo trong thành Tây Kỳ đều bị chôm sạch, nhất quốc chỉ quân Cơ Phát cũng bị rình đi luôn. Thực sự là đại sĩ nhục của cả Côn Lôn.

Lần này Thái Công Vọng quyết định thật nhanh, thu xếp tốt hết thủy sự vụ Tây Kỳ, dặn dò Hoàng Phi Hổ như thế này như thế kia, lại thỉnh Phổ Hiền chân nhân trấn thủ; rồi dẫn bốn người Hạo Nhiên, Thiên Hóa, Dương Tiễn, Na Tra nhất lộ hướng đông ra khơi, đi tìm Triệu Công Minh.

Hạo Nhiên hơi hờn dỗi nói: “Triệu Công Minh ở tiên đảo Bồng Lai, ngay bên ngoài Kim Ngao đảo, người xác định Thông Thiên giáo chủ sẽ chịu ngồi yên nhìn chúng ta lần tới cửa chắc”

Tử Nha cười nói: “Đừng lo, ta đã sớm an bài kế sách, chỉ cần Cơ Phát không chết, Kim Ngao sẽ chẳng rảnh bận tâm tới chúng ta đâu, chuyến này sẵn dịp thu thập thông tin về tên Triệu Công Minh kia luôn...”

Ba người Hoàng Thiên Hóa, Dương Tiễn, Hạo Nhiên nhìn Khương Tử Nha như nhìn quái vật, Thái Công Vọng thuận miệng nói một câu ung dung thoải mái cứ như chuyện lấy đầu Triệu Công Minh xuống khỏi cổ dễ lắm vậy, địa vị Triệu Công Minh trong Tiết giáo gần với Thông Thiên giáo chủ, lại có siêu cấp pháp bảo Kim giáo tiền trong tay, dù là Nhiên Đăng đạo nhân cũng phải sợ hấn ba phần, đám người mình hai tay trống không mà dám lên Bồng Lai gây sự, quả thật chẳng khác nào tìm chết.

Chỉ thấy Khương Tử Nha cười giảo hoạt: “Có Đông Hoàng chuông đi theo, còn sợ gì một tên Triệu Công Minh”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười, lúc giương mắt nhìn, cảnh sắc mờ ảo sừng sững phía chân trời, đỉnh đài lầu các Bồng Lai đã rõ nét trước mắt, ngọn tiên sơn hải ngoại kia mỹ lệ vô cùng, loáng thoáng có khí phái của động phủ chân tiên đặc đạo, lập tức cảm thấy thấp thỏm, không biết nhóm người mình tới gần bờ có bị kết giới tiên gia hắt văng đi, làm con giun trong bụng cá biển không nữa?

Nhưng Tử Nha dường như đoán được suy nghĩ của Hạo Nhiên, nhếch mép cười nói: “Không có gì đáng ngại, Triệu Công Minh vốn đang chờ chúng ta...”

“A_____” Tới chưa vậy, nhện chết ta rồi_____” Một người bò ra từ đáy khoang thuyền, ngược đầu nhìn quanh.

Lần này ngay cả Tử Nha cũng cười hết nấc.

Hạo Nhiên, Dương Tiễn, Thiên Hóa trầm miệng một lời hô: “Thiên Tường! Người bò lên thuyền từ bao giờ thế!”

Thiên Tường sợ hãi nói: “Ta tới tìm...Na Tra ca”

Na Tra hồ hững nói: “Ồ”

Một canh giờ sau, trên bãi cát.

Tử Nha ngẩng đầu trông quần đảo Bồng Lai tiên vụ lượn lờ, gãi gãi đầu nói: “Bồng Lai này thoát nhìn lớn ghê...”

Về mặt mọi người chờ đợi, vây quanh Tử Nha, Hạo Nhiên nói: “Người chưa từng tới đây à?”

Tử Nha khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Bản quân sư tự có đối sách! Thế này, tập trung tiến lên chỉ tổ lãng phí chiến lực, vào trong tiên các kia nhất định rất nhỏ hẹp, tay chân tù túng, ngược lại khó thi triển, các vị sư diệt, chúng ta đừng ngại phân làm ba đội. Theo ba hướng đông, nam, tây mà tiến...”

“Về phần phân đội, bản quân sư sẽ cùng một đội với Hạo Nhiên, những người khác...tự chọn”

Na Tra và Thiên Hóa đồng thanh nói: “Không được”

Thiên Hóa tức giận nói: “Ta và Hạo Nhiên một đội”

Na Tra đỡ đầu nói: “Ta và đại ca một đội”

“...”

Khóe miệng Dương Tiễn hơi co giật, nói: “Ta...sẽ không góp vui đâu”

Khương Tử Nha nghiêm mặt: “Ta trời gà không chặt, chỉ có thể theo Đông Hoàng chuông thôi, các sư diệt, phải tôn kính sư thúc...”

Hạo Nhiên rút cuộc bùng nổ, hai tay liều mạng bóp cổ Tử Nha lắc lia lịa, hung hăng nói:

“Khương Tử Nha!!! Rắm thổi nhà ngươi bản lãnh thì chẳng có bằng Phong thần Đồ tiên thì bị trộm hai tay trống không đánh phạm nhân cũng đánh không lại mà bây giờ còn đòi phân làm ba đội người chán sống rồi hả!!!”

“Na Tra có pháp bảo ta không quản, ngươi nói đi, nó! Nó làm sao bây giờ!” Hạo Nhiên chỉ qua Thiên Tường, Thiên Tường sợ hết hồn, vội vã trốn sau lưng Na Tra. Hạo Nhiên lại tức giận nói: “Hoàng Thiên Tường mới mười tuổi cũng có thể coi như chiến đấu lực à? Ngươi tính nó vô luân hả!!”

Tử Nha bị lắc muốn tắt thở, đứt quãng nói: “Bình...”

.

Cùng lúc đó, tại nơi sâu nhất Bồng Lai.

“Yêu he he he he, các muội muội” Triệu Công Minh đang cười he he gian xảo trước một cái gương lớn, nói: “Nội chiến rồi Nội chiến rồi!”

Gương Thiên đô thủy nguyệt rực rỡ muôn màu, nở rộ sắc hoa, hiển hiện trong gương chính là tình cảnh cãi vả ầm ỹ của tiểu phân đội cứu viện Côn Lôn trên bờ biển, Triệu Công Minh bưng cốc rượu bắt chéo hai chân, ngồi trên kim ỷ.

Muội Triệu Công Minh, Bồng Lai tam tiên nữ Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đứng dưới Thiên đô thủy nguyệt, đưa mắt nhìn cảnh tượng trong gương.

Vân Tiêu khinh thường quét mắt qua Cơ Phát: “Phế vật này chính là thiên tử Tây Chu, ngu xuẩn hết sức”

Cơ Phát bị trối như cái bánh ú, khí thế vương bát phóng thích, lời hết thói lưu manh ra, khóc lóc om sòm mắng: “Lão tử nói rồi! Sự phụ sẽ tới cứu ta! Lũ bò sát kiến bọ! Đồ trộm ẻo lả nhà ngươi! Thạch đầu ngư* nữ nhân! Chờ bị sự phụ ta bóp chết đi...Ngô...” Mắng chưa hết đã hứng một cái tát của Quỳnh Tiêu, còn bị nhét một cái khăn vải vô miệng, lập tức bị thăm ngọc nguậy, một bụng ngôn ngữ ác độc hết có cửa phát tiết. [*con cá đá, xem hình minh họa bên dưới]

Vân Tiêu cười lạnh nói: “Thôi, ta đi lĩnh hội Tử Nha kia một chút” Thấy trên bờ biển đám người chia làm ba đội, nói: “Vừa lúc bớt phiền”

Triệu Công Minh cười dài cầm kim bôi, nói: “Nhị muội, tam muội đi chung đi, vi huynh đang muốn xem thử Khương Tử Nha đó có mảnh khoe gì”

Vân Tiêu hỏi: “Giết sạch chứ?”

Triệu Công Minh cười nói: “Không sao, giáo chủ chỉ lệnh chúng ta vây khốn Khương Tử Nha, thuận tiện cho Kim Ngao đảo hành sự. Có thể giữ được tính mạng đương nhiên là tốt nhất”

.

Ngoài đảo Bồng Lai:

Đội thứ nhất. Bình Luyện yêu phân cho Na Tra, Hoàng Thiên Tường.

Đội thứ hai. Hạo thiên tháp phân cho Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa.

Đông Hoàng chuông, Khương Tử Nha, đội thứ ba.

Hạo Nhiên phân pháp bảo xong, rầu rĩ không vui chia tay với đồng bọn, ngàn dặn vạn chúc, mới lo lắng cất bước theo Tử Nha. Ba đội tản ra trên bờ biển, đi theo phương hướng của mình, lên vào Bồng Lai tiên cảnh, chỉ thấy trong tiên sơn thác nước trập trập, cầu vồng như họa, quái thạch lởm chởm san sát, hai người vừa đi không xa, đá kia liền tầng tầng khép kín, che khuất đường lui.

Hạo Nhiên bỗng quay đầu lại, phát hiện bờ biển đã biến mất, kinh hoảng nói: “Đảo này là vật sống sao?”

Tử Nha cười nói: “Thuật kỳ môn bát quái mà thôi, chút tài vật” Nói xong cũng mặc kệ Hạo Nhiên có tình nguyện hay không, tay chân cùng treo lên, quần trên người Hạo Nhiên như bạch tuyết, đưa tay chỉ phía xa: “Chỗ tảng đá cao kia, đi!”

Hạo Nhiên hết cách, đành phải giơ một tay lên, Thái Cực đồ lóe hào quang, đem hai người lướt ngang trăm trượng đến nơi cao, thành linh một tiếng nổ âm, mặt đất chấn động dữ dội, suýt nữa té xuống núi.

Nháy mắt ban ngày biến mất, mây đen chằng chịt, tối mù không thấy năm ngón tay, Hạo Nhiên dỗi mắt nhìn, thấy chân trời âm âm rung chuyển, tia sáng đột nhiên bị khuất lấp là do một cái bóng đen vô cùng khổng lồ trên đỉnh đầu gây nên.

“Cái gì thế!”

Khương Tử Nha lôi kéo Hạo Nhiên, ra hiệu nằm rạp người xuống, hai người thấy tảng đá to dùng kia chậm rãi bay qua, vàng dương hừng hực biển Đông lần nữa xuất hiện, mới thở phào một cái.

“Đó là Kim Ngao đảo”

“Kim...Kim Ngao đảo?!!!”

Tuy Hạo Nhiên biết Côn Lôn sơn, Kim Ngao đảo đều là vùng đất tu tiên tạo hóa linh tú, tập hợp chân nguyên tiên gia, nhưng nguyên một hòn đảo lơ lửng, nói đi liền đi, bay về phía đại lục vẫn là chuyện khó có thể tin nổi. Lập tức sống lưng phát lạnh, nghĩ đến một chuyện, nói: “Thông Thiên giáo chủ muốn làm gì?”

Thời khắc này Hạo Nhiên vẫn chưa biết, cùng lúc Kim Ngao đảo trôi nổi mà đi, Côn Lôn sơn cũng rời vị trí nguyên bản, hướng tới vùng đất Trung Nguyên. Chiến dịch khốc liệt nhất trong trận chiến Phong thần sắp mở màn.

Tử Nha không đáp, nhìn về phía cái động sâu cực lớn trong biển cả sau khi Kim Ngao đảo bứt rẽ bay đi kia, chớp mắt nước biển ngoài tiên sơn Bồng Lai rút toàn bộ, điên cuồng tràn vào động, Hạo Nhiên trở mắt nghẹn họng, nhìn hồi lâu, Tử Nha mới hơi mỉm cười, nói: “Hiện tại còn nhanh hơn bất cứ ai, mồm núi đá tiếp theo, rời vị trí, đi”

Lúc này ngoài ngo môn Triều Ca, Thân Công Báo dẫn một thiếu niên chậm rãi đi tới, thiếu niên ấy có chút khí thế quân vương, nhưng không phải quân vương. Trước Cửu Gian điện lại có một người khác đang đứng, pha chút diện dung quân vương, nhưng cũng chẳng phải quân vương.

Đi vào ngo môn chính là nhi tử của Trụ vương, thái tử Ân Giao.

“Vương thúc?” Ân Giao nhỏ giọng nói: “Ta trở về rồi”

Đứng trước điện Cửu Gian chính là huynh của Trụ vương, Vi Tử Khải.

Vi Tử Khải ngẩng nhìn kim la trên giá gỗ, cũng không xoay người, chỉ thở ra nói: “Thái tử thành tài hạ sơn rồi à? Vương tử Ân Hồng đâu?”

Ân Giao không đáp mà hỏi: “Vương thúc đang nhìn gì vậy?”

Vi Tử Khải mới chậm chậm xoay người qua, nói: “Vương thúc đang nhìn kim la kia”

Ân Giao không hiểu nói: “Từ khi tổ tiên khai phá giang sơn Thành Thang, giá kim la đã nằm trước Cửu Gian điện, có gì đáng nhìn?”

Vi Tử Khải cười nói: “Thái tử không biết rồi, kim la này không phải là kim la khi đó nữa”

Vi Tử Khải ngừng một chút rồi chân thành nói: “Từng có một vị Ti mặc, vào ngày Khương hậu nương nương bị bào cách gõ vang kim la, chân long thức tỉnh một lần; vào ngày Văn thái sư khải hoàn Bắc hải hồi triều gõ vang kim la, hủy nó thành mảnh vụn, chân long cũng thức tỉnh một lần; Vũ Thành vương phản bội Triều Ca, một kích xuyên la mà qua, chân long lại thức tỉnh lần nữa”

Ân Giao nhẹ giọng nói: “Chuyện khi đó, ta vẫn nhớ rõ, nếu Ti mặc lưu lại Ân Thương ta...”

Vi Tử Khải cười nói: “Mỗi người đều có chí riêng, chuyện xưa cứ mặc nó qua đi như phù vân thôi” Chợt xoay người, lấy chày đồng trên giá gỗ xuống, cung cung kính kính, nâng bằng hai tay, giao vào tay Ân Giao: “Hôm nay, đến phiên thái tử rồi”

Ân Giao tiếp nhận chày đồng, nện mạnh một kích vào kim la, tiếng la vang dội vương cung Triều Ca, Ân Giao vận đủ trung khí, hô lớn: “Tây Kỳ nổi loạn! Bất hiếu Vương nhi trở về!”

“Hoàng Phi Hồ suất quân bức đến Giai Mộng quan! Thủ quan Đặng Cửu Công cầu viện!”

“Thỉnh phụ vương lâm triều! Truyền bách quan thượng điện!”

“Tây_____Kỳ_____nổi_____loạn!”

“Phụ_____vương_____lâm_____triều!”

Tiếng vọng của Ân Giao liên miên không dứt, phóng thẳng ra ngoài ngo môn, tuần mã phi băng băng, ngự lâm quân vào vị trí, ánh nắng chiếu lên gương mặt vị thái tử cuối cùng của Ân Thương, mang theo ba phần mong đợi, ba phần thấp thỏm, ba phần hổ thẹn, và một tia quả cảm_____quả cảm kế thừa từ phụ thân.

Rốt cuộc, Thọ Tiên cung đã mở cửa.

Thiên tử đăng điện, chúng thần quỳ phục. Chỉ duy nhất Ân Giao lẳng lặng đứng.

Trụ vương mơ màng màng neho mắt quét nhìn Cửu Gian điện, quần thần run lấy lấy. Hấn ngời vào long ý kia, nhưng câu đầu tiên không phải hỏi thái tử, mà là có chút ngoài ý muốn nói:

“Chỉ còn lại vài người này thôi sao?”

Vưu Hồn nơm nớp lo sợ, nâng hốt ra khỏi hàng, quỳ nói: “Đại vương, Tây Kỳ xuất mười vạn binh...”

Trụ vương cắt ngang: “Cô biết rồi, quốc sư đâu?”

Thân Công Báo rời hàng: “Có thần”

Trụ vương: “Nói”

Thân Công Báo: “Hồi đại vương, Tây Kỳ thân là thần tử mà dám ngang nhiên phản loạn; Côn Lôn sơn xem chân long nhân gian như vô hình, đứng sau màn thêm dầu vào lửa, đưa bách tính thiên hạ vào dầu sôi, một khi chiến sự bùng nổ, sinh linh đồ thán. Song Tiết giáo che chở Ân Thương ta, bảo vệ Thành Thang ta...”

Trụ vương hơi mất kiên nhẫn, cắt ngang: “Khi nào?”

Thân Công Báo cúi đầu đáp: “Thông Thiên giáo chủ đích thân suất lĩnh trên dưới Kim Ngao, nội trong ba ngày sẽ nghênh chiến quân Tây Kỳ ngoài Giai Mộng quan”

Bách quan nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nghị luận.

Tin tức này có vẻ Trụ vương đã sớm biết, chỉ nghe thiên tử nói: “Thái sư đã qua đời Văn Trọng...” Nói tới đây, Trụ vương ngừng một chút, rồi nói: “Cũng là đệ tử thân truyền của giáo chủ, có Kim Ngao tương trợ, chúng khanh không cần lo lắng”

Ân Giao nhin đã lâu, rốt cuộc mở miệng: “Phụ vương”

Lúc này Trụ vương mới dời mục quang sang Ân Giao: “Người đã trở về”

Ân Giao run rẩy nói: “Nhi thần...”

Trụ vương nói: “Thôi, có gì muốn nói?”

Thân Công Báo khụ một tiếng, xen vào: “Thái tử ưu tâm đại vương, xã tắc, muốn xin lãnh binh xuất chinh”

Trụ vương thở dài, nói: “Chiến trường vốn không phải là nơi các ngươi nên đến, nếu có gì bất trắc, bảo Cô làm sao công đạo với mẫu thân ngươi. Huống hồ giang sơn Thành Thang này, chung quy cũng phải có người đảm nhận trọng trách”

Trụ vương ngắt gọn mấy câu liền bỏ qua thù hận phụ tử lúc trước, giang sơn đã có người kế tục. Chúng thần nghe được lời này mới chân chính đặt tảng đá trong lòng xuống, tức thì lời lẽ nịnh hót dồn dập, vuốt đuôi loạn xạ, mũ cao tử tung đều chạy về phía thiên tử trên long ý kia.

Nhưng Ân Giao lại bất vi sở động, chỉ trầm giọng nói: “Xã tắc Thành Thang ta tuyệt không có đạo lý dựa vào ngoại nhân, phụ vương chân long uy phong, tứ phương thần phục, há có thể giống như Cự Phát miệng còn hôi sữa kia đi cầu trợ Côn Lôn? Nhi thần nguyện lĩnh chức quan dẫn đầu, suất quân tiến Giai Mộng quan”

Lời này nói vô cùng gay gắt, đúng là chĩa mũi dùi vào Thân Công Báo, Thân Công Báo âm thầm cau mày, xem ra thái tử Ân Thương này cũng có vài phần khí phách của Ân Thụ Đức, đang muốn xuất ngôn phân biện một chút thì đã nghe Trữ vương tức giận nói: “Lớn mật! Còn không mau tạ tội cùng quốc sư!” Lập tức đám văn thần Vi Tử Khải tiến lên cầu tình, Ân Giao mới không tình nguyện cúi người, Thân Công Báo vội khoát tay ý bảo không sao. Trữ vương lại nói: “Chuyện ra quân bàn sau, bãi triều, Ân Giao đi theo Cô”

Quần thần giải tán, Ân Giao vội sải bước đuổi theo, cung nhân đều thức thời thối lui, sắc mặt Trữ vương âm trầm, sau khi rời Cửu Gian điện nét mặt mới hơi hòa hoãn, xoay người lại nhìn Ân Giao.

Mục quang ấy vẫn sắc bén như chim ưng, mãnh liệt như liệt báo, trong lòng Ân Giao phát lạnh, bèn vô ý thức cúi đầu.

Trữ vương hỏi: “Người cho rằng Cô già nên hồ đồ rồi?”

Ân Giao đang muốn quỳ, lại nghe Trữ vương nói: “Người tự đi tìm Ân Phá Bại, lĩnh một vạn binh, làm quan dẫn đầu của Cô. Chờ Cô và Trương Quế Phương truyền được tin tức sẽ suất ngự lâm quân tới tiếp ứng”

Ân Giao thầm giật mình, ngẩng đầu đánh giá Trữ vương, chỉ thấy Trữ vương cúi đầu nhìn mình, trong mục quang loáng thoáng có chút âm áp quen thuộc, Ân Giao nói: “Nhi thần tuân mệnh”

Trữ vương nói tiếp: “Hôm nay lời người nói trên triều đình, tuy đúng, nhưng vẫn không thể nhắc lại, tránh cho đau lòng quốc sư”

Ân Giao mới minh bạch ra, thân phụ cũng cùng chung ý nghĩ với mình, bèn liên tục đồng ý. Trữ vương xoay người đi về phía Thọ Tiên cung. Ân Giao lại nhịn không được gọi: “Phụ vương”

Trữ vương ngừng cước bộ, nhưng không quay đầu lại, nói: “Còn chuyện gì nữa?”

Thật lâu sau Ân Giao mới úp úp mở mở nói: “Nhi thần...Còn Lôn...” Sau cùng cố lấy dũng khí: “Nhi thần sai rồi, về sau nhất định sẽ không...”

Trữ vương chỉ khoát tay nói: “Thôi đi, người không cần tạm biệt Đát Kỷ, ý định ban đầu của Cô vốn không hề lệnh người xuất binh, nhớ kỹ không được trêu chọc Thân Công Báo kia nữa”

Trữ vương không đợi Ân Giao nói xong đã đi về phía ngự hoa viên, Ân Giao đứng tại chỗ chốc lát, lẩm bẩm: “Nhi thần biết sai rồi” Rồi mới xoay người rời đi.

Ân Thụ Đức vòng qua Thọ Tiên cung, dạo bước trong hoa viên u tối, tự tìm một nơi hẻo lánh, vén tiền khâm ngồi xổm xuống, như vô cùng mệt mỏi ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời quang.

Cuối thu khí sáng, nhận bay về phương nam, Trữ vương thở ra thật dài, ôn nhu nói: “Hài nhi của ta đều hiểu chuyện cả rồi, sao người vẫn còn quật cường như thế?”

Nói xong lắc lắc đầu, chân dài đan chéo, ngồi tựa vào hoa lan*, phát hiện đây là nơi từng luyện võ cùng Hạo Nhiên, từng chiêu từng thức xưa kia như đang diễn ra trước mắt, nhưng thược được khắp vườn nay đã điêu tàn. Trông vật nhớ người, rồi nghĩ tới Văn Trọng, Phi Hổ, ngơ ngẩn nhìn nửa ngày, lấy ngọc huyền hắc sắc từ trong ngực ra. [*hành lan can có hoa văn]

Đó là di vật Văn Trọng tự tay giao cho đồ đệ. Giờ khắc này hắc huyền không gió mà vang, trong huyền phảng phất như có một dòng khí lưu và chạm không ngừng, Trữ vương hơi nhíu mày, cầm ngọc huyền kia trong hai bàn tay, đang muốn đưa đến bên môi thì chợt nghe có giọng nói mơ hồ truyền lại.

“Khương Tử Nha...Cái đồ...”

Đúng là kinh động không nhẹ, Trữ vương quay đầu lại hỏi: “Ai?!”

Bốn phía chỉ có tiếng lá xào xạt giữa gió thu, Trữ vương nhíu mày khẽ quay đầu đi, trầm ngâm nửa ngày, nâng ngọc huyền đến mi tâm, nghe được một câu long trời lở đất.

Hạo Nhiên tức giận nói: “Khương Tử Nha! Người đúng là đồ quân sư đầu cẩu!”

CHÚ GIẢI:

— Thạch đầu ngư:

38. Chương 38: Huyền Quy Ngọc Huyền

Chuyện kể rằng khi thiên địa sơ khai, linh khí biến sâu hoài dựng nên một chủng loại, tên gọi Huyền quy, Huyền quy chính là một thể song sinh, đầu quy, đuôi xà, quy xà bầu bạn sống ngoài Đông hải sâu. Là linh vật còn sót lại của thái cổ hồng hoang sơ khai.

Tương truyền Huyền quy tu luyện vạn năm, xà bò ra khỏi cơ thể quy, nhị thể phân ly, quán quanh thân quy, Huyền quy kia vươn lên hàng ngũ thần tiên, hậu nhân bèn xưng là Huyền vũ.

Hai trăm năm trước, Thông Thiên giáo chủ bởi vì có chuyện ra khơi, khi đó mang theo đệ tử thân truyền thiếu niên Văn Trọng, sư đồ hai người ngẫu nhiên gặp được một con Huyền quy non ở biển. Văn Trọng tâm tính thiếu niên, hiếu kỳ không thôi đối với con vật kia, bèn đuổi theo chừng ngàn dặm.

Thông Thiên giáo chủ cương chiêu đệ tử, bèn ngự kiếm truy nhanh, vồ con Huyền quy kia, Huyền quy liên tục xin tha, song đầu quy xà mỗi cái phun ra hai viên nội đan nhất bạch nhất hắc mới được Thông Thiên giáo chủ thả đi. Văn Trọng có được hai viên nội đan tập hợp cả thể nguyên khí tự nhiên, yêu thích không rời tay. Sư đồ làm xong chính sự, sau khi trở về Kim Ngao đảo Thông Thiên liền lấy nội đan kia chế thành hai chiếc huyền.

Nội đan chẳng phải vàng cũng chẳng phải đá, toàn thân ngọc tịnh sáng trong, sau khi chế thành, âm sắc hắc huyền trầm lắng, bạch huyền cao vút. Thông Thiên giáo chủ tinh thiện nhạc luật, âm điệu, cùng Văn Trọng mỗi người chia nhau một chiếc, ngày ngày dạy Văn Trọng thổi ngọc huyền, tiếng nhạc ầm áp hòa hợp, bất dung tế ngôn, thời gian chóng vánh trôi qua, mấy chục năm sau Văn Trọng trở mặt với trên dưới Kim Ngao đảo, rời khỏi sư môn, hoài niệm tình xưa, cuối cùng cất giấu ngọc huyền được chế thành từ nội đan Huyền quy kia vào ngực.

Ngọc huyền được chế tạo từ nội đan linh thú thái cổ, không thua gì một kiện pháp bảo kỳ dị, nhưng Văn Trọng không biết, chỉ có Thông Thiên giáo chủ rõ tác dụng của nó; khi hai người đồng thời cầm ngọc huyền, tưởng niệm lẫn nhau, nội đan Huyền quy sẽ hô ứng đầu và đuôi, truyền đạt ngôn ngữ.

Tính tình Văn Trọng cương liệt, quật cường vô cùng, sau khi rời Kim Ngao có chừng mấy chục năm chưa từng thổi qua hắc huyền. Thông Thiên giáo chủ suốt ngày vuốt ngọc huyền mà vẫn chẳng nhận được nửa điểm hồi âm, trăm năm vội vã qua đi, Thông Thiên cũng chết tâm, không còn đụng đến nó nữa. Mãi đến hai trăm năm sau, Văn Trọng lần nữa lòng khởi âm luật thì Thông Thiên giáo chủ trên Kim Ngao đảo xa xôi đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào. Hai người cứ thế liên tiếp vuốt mắt nhau, tựa như trong tâm tối mỗi người tự đi trên ngã rẽ của riêng mình, thủy chung không chạm mặt nhau.

Mãi đến khi Thông Thiên đem ngọc huyền tặng lại cho Hạo Nhiên, Văn Trọng nhìn vật nhớ người, quyết định cũng đem hắc huyền truyền lại cho đệ tử tâm ái Ân Thụ Đức, Văn Trọng thấy tình ái vương mắc giữa hai người thì như xúc động, bèn tính toán bình định xong Tây Kỳ rồi sẽ không màng chính sự nữa, quay trở về Kim Ngao. Chẳng ngờ lại bỏ mình tại Tuyệt Long Linh, tâm nguyện cuối cùng đã trở thành tiếc nuối. Tạm gác chuyện này lại, không bàn tới nữa.

Lại nói trên Bồng Lai tiên đảo nọ, đội cứu viện Côn Lôn phân làm ba tổ, tiên nhân Khương Tử Nha chỉ đường, cùng Hạo Nhiên hai người thoát khỏi thạch trận kỳ môn độn giáp, nhảy vào giữa đỉnh đài phía xa. Hạo Nhiên theo lời Tử Nha nhảy tới nhảy lui, cứ cảm thấy càng ly càng xa, xoay người một cái, đột nhiên lại gần thêm chút.

Mới mình bạch ra rằng mỗ đá dừng chân kia được bài bố theo bát quái biến trận “Hà đồ”. Khương Tử Nha thành thực Dịch kinh, nhìn thấy huyền diệu trong đó, lập tức ba hoa rít rít, đắc ý gật gà gật gù. Hạo Nhiên thầm ghi nhớ phương vị loạn thạch kia, đối chiếu với thuật đã từng nghiên cứu cùng Cơ Xương, sau

đó, không đợi Tử Nha nhắc nhở, Thái cực đồ đã lóe liên tục, công Khương Tử Nha trái dời phải chuyển ra khỏi loạn thạch trận.

Khương Tử Nha cười nói: “Xem ra Hạo Nhiên cũng lành nghề ghê”

Hạo Nhiên tức giận nói: “Quá khen” Một phen chuyển vọt, chân khí hao phí dữ dội, thở hồng hộc, lau mồ hôi, thở dốc dưới tàn cây: “Ta phải nghỉ một chút đã”

Cây kia chẳng chịt phức tạp, trong rừng lại mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc, Khương Tử Nha nhíu mày: “Không được, phải...”

Lời chưa dứt, Hạo Nhiên bỗng biến sắc mặt, chỉ thấy dãy núi bốn phía đổ ầm ra ngoài, hồng thủy cuốn theo gỗ gãy ào tới, lập tức túm cổ áo Khương Tử Nha nói: “Cẩn thận!”

Nháy mắt trời long đất lở, ánh sáng mặt trời tối sầm xuống, lúc sáng lại thì mờ mịt vụn dậm, không thấy hiện vật, chỉ có ba đào cuộn cuộn, bụi mù dày đặc, lam quang mãnh liệt, khắp nơi đều phủ một tầng lụa mỏng, cảnh tượng trong lụa mỏng mông lung, giống như đặt mình vào đồng hoang cực đại, đồng hoang vô cùng vô tận, lan đến tận cùng.

Tử Nha biến sắc nói: “Cửu khúc Hoàng hà trận, nguy, chúng ta rơi vào rồi”

Bồng Lai tam tiên chi Vân Tiêu, pháp bảo: Cửu khúc Hoàng hà trận. Lấy nguyên vẹn khí Hoàng hà, bùn đất vạn năm tinh luyện, tụ vào trong một viên châu, trong châu yên ba mờ ảo, biển rộng dập dờn, lúc tế khởi vây dịch vào trong trận, phóng thích khí hoàng thổ, không gian trong châu vô tận, đầu đuôi tương liên, người bị vây hãm không thể thoát thân.

Hạo Nhiên và Tử Nha luân phiên sử dụng Thái cực đồ, nhưng thoát không ra. Trận kia xoay chuyển đến choáng váng đầu óc, sau cùng kiệt sức rã rời ngồi bệt xuống.

Tử Nha trầm ngâm nửa ngày nói: “Vùng chúng ta đứng vừa rồi là thủy”

Hạo Nhiên nhìn chỗ nghỉ chân của hai người, cuồng phong trong đồng hoang như lưỡi đao sắc bén gào thét tới lui, thổi đến toàn thân đau đớn vô cùng, khó khăn nói: “Ta tình nguyện ngâm trong hồng thủy kia...Tốt hơn cái này nhiều...”

Tử Nha nói: “Đừng vội, tìm một nơi an toàn trước đã, đợi người nghỉ ngơi thỏa đáng xong rồi dùng chính khí Đông Hoàng chuông phá Cửu khúc Hoàng hà trận này là ổn”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười, chỉ muốn đá Tử Nha vào trong trận, tự đi tìm một nơi có thể ngồi, ngẫm nghĩ thấy hết cách, đành túm lấy Khương Tử Nha, nỗ lực lướt ngang, lúc hạ xuống, hai người đồng thời la to, rơi vào một vùng cực nóng.

Rốt cuộc cũng tìm được một địa phương an toàn, Hạo Nhiên mệt mỏi rã rời ngồi xuống rìa đồng hoang hoàng thổ, đưa mắt nhìn sầm sét ầm ầm sát bên, xung quanh bão cát ngút trời, tìm một mỏm đá chắn gió, thè lưỡi thở hồng hộc như cầu một hồi, Tử Nha lại nhặt lên một nhánh cây, vẽ gì đó ngang dọc trên mặt đất.

Hạo Nhiên biết Tử Nha đang nghĩ biện pháp cầu sinh, nên không quấy nhiễu hắn. Tuy bình Luyện yêu, Hạo thiên tháp đã phân cho đồng bạn, nhưng vẫn vô ý thức sờ soạng trong ngực, kỳ vọng có thể tìm được pháp bảo nào đó. Mò hồi lâu, móc ra ngọc huyền Thông Thiên giáo chủ tặng cho, ngơ ngác chốc lát, nhớ đến lúc này Văn Trọng đã thân vong, tâm tình càng thêm phiền muộn.

Thông Thiên tặng huyền có lẽ thâm ý chính là muốn phó thác tình xưa giữa hắn và Văn Trọng lên mình cùng Ân Thụ Đức, nhưng vận mệnh sư đồ này dường như bị nguyên rửa, liên lụy bọn hắn cũng trời nam đất bắc, vô phương gặp lại...

Khương Tử Nha liếc nhìn Hạo Nhiên, mỉm cười không nói, ném nhánh cây trong tay đi.

Hạo Nhiên ngồi thẳng người, hỏi: “Tìm được biện pháp chưa?”

Khương Tử Nha giang tay nói: “Chả có cách gì, đành phải chờ người tới cứu chúng ta thôi”

“...”

Hạo Nhiên nói: “Người...Trên Côn Lô sơn có người tới à?”

Tử Nha thần bí khó lường cười cười: “Không có, toàn Côn Lô sơn đang bay về phía Giai Mộng quan để nghênh chiến chủ nhân của món đồ chơi này rồi” Nói xong chỉ chỉ vào bạch huyền nọ.

Hạo Nhiên chỉ cảm thấy một hơi suýt thở không ra, gần như súp đổ hết lớn: “Trời ạ! Khương Tử Nha! Đồ quân sư đầu cầu nhà ngươi! Cứ tưởng chung đội với ngươi sẽ sống khá giả hơn chút!”

Khương Tử Nha vội liên tục bò ra mấy trượng, sợ bị Hạo Nhiên bóp chết.

Hạo Nhiên khóc không ra nước mắt, dựa lưng vào tảng đá lớn, cầm huyền nọ trong tay, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt ngọc thuần khiết ấy, nó vặn vẹo khô hài, một lát sau, ngọc huyền kia ông ông vang lên.

Hạo Nhiên nhú mày đưa bạch huyền tới bên tai, tiếng gió như sóng biển cuộn cuộn thổi vù vù trong mấy cái lỗ nhỏ.

“Văn Trọng?”

Đó là phản ứng đầu tiên của Hạo Nhiên.

“Người đang ở đâu?”

Hạo Nhiên đại kinh, đây là lần đầu hắn biết huyền này có thể lên tiếng, vội nói: “Văn Trọng? Hồn phách người ở trong huyền sao?”

Nam tử kia không vui nói: “Chớ có dong dài. Người và Khương Tử Nha đang ở đâu?”

Âm thanh từ trong huyền truyền ra, mơ hồ không rõ, có vẻ là Văn thái sư, nhưng cảm thấy chẳng giống lắm, song ngữ khí kia chung quy mang theo vào phần lạnh nhạt và uy nghiêm của Văn Trọng, Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Khương Tử Nha vẫn còn đứng phía xa, bèn khai báo đầu đuôi ngọn ngành tình cảnh của mình.

Chốc lát sau, giọng nói trong ngọc huyền lẩm bẩm: “Cửu khúc Hoàng hà trận...Theo như người nói, trong trận có thủy, hỏa, mộc, kim...Kim mộc thủy hỏa thổ, chính giữa là thổ, chỗ hiện tại của người đầy cát vàng đúng không?”

Hạo Nhiên nói: “Phải! Nơi này đúng là bão cát mịt mù!” Bất tri bất giác siết chặt ngọc huyền nọ, nói: “Người rốt cuộc là ai?”

Nam tử kia mơ mơ hồ hồ nói: “Trận pháp tiên gia...ta chẳng rõ mấy, nhưng tiên trận và binh trận đại để giống nhau, theo ta phỏng đoán, trận này là đại trận bực tiểu trận, trước nhập thủy trận, trong trận nhất định là lũ lụt khắp nơi, người phải tìm được mắt trận...” Nói chưa xong, Hạo Nhiên đã minh bạch ra, lập tức hô: “Tử Nha người ở đây chờ ta!” Đoạn xoay người chạy về phía tây.

Nam tử nọ lại nói: “Thổ khắc thủy, không thể vọng động, cần tìm được pháp bảo hệ thổ hoặc dùng đạo thuật ngũ hành mới có thể phá, người đâu rành về đạo thuật tiên gia...Chờ đã”

Hạo Nhiên hỏi: “Cái gì?”

Trụ vương vội đứng dậy, chạy gấp về Thọ Tiên cung, la: “Hỉ Mị! Hỉ Mị đâu rồi?” Lập tức vội vàng vàng truyền chấp sự nói: “Mau đi tìm Hỉ Mị!” Lòng như lửa đốt, trong lúc chờ đợi, tay siết chặt hắc huyền, rồi lại tự mỉm cười.

Thật lâu sau Hỉ Mị mới tới, Trụ vương hỏi vài chuyện, rồi xoay người đi vào ngự hoa viên.

Bấy giờ trời đã sập tối, Trụ vương tìm thẳng tới một nơi kín đáo ngồi xuống, hỏi: “Người đến chỗ nào rồi?”

Trong Cửu khúc Hoàng hà trận, nước như sóng lớn ngất trời, Hạo Nhiên một mặt dịch chuyển tránh né, một mặt hét: “Ta tìm được rồi! Phải làm gì đây!”

“Nghe ta nói” Nam tử trong ngọc huyền nọ niệm một lần khẩu quyết.

Sóng triều nghênh diện ập tới, Hạo Nhiên thành linh bị uống mấy ngụm nước, hô to: “Nói lớn chút! Nghe không rõ!”

Giữa trận nước có một luồng lam quang lượn vòng đi tới, Hạo Nhiên rút cuộc cũng nghe rõ khẩu quyết nam tử trong ngọc huyền kia dạy, niệm tụng qua thổ thuật, đá bay đội đất mà lên, vây khốn lam quang nọ, sau đó siết chặt lớp lớp, lam quang kia nhảy vọt tới lui, ầm một tiếng hóa thành hơi nước. Hồng thủy xung quanh đột nhiên lui sạch, xuất hiện đầm lầy rộng lớn, Hạo Nhiên đưa tay ra, hơi nước tụ vào lòng bàn tay, mừng rỡ hô lớn: “Có hiệu quả rồi!”

Trụ vương thỉnh linh bị hét, não rung ông ông, dở khóc dở cười nói: “Nhỏ tiếng chút”

Hạo Nhiên bật cười: “Tiếp theo là Nam hỏa”

Trụ vương nói: “Chú ý, không thể khinh thường, cụm hơi nước kia chính là mấu chốt khắc chế hỏa trận đây”

Trong Thọ Tiên cung đã tới giờ dùng văn thiện, Đát Kỷ nhìn thức ăn đầy bàn nói: “Đại vương đâu?”

Hồ Hỉ Mị giờ đưa muốn gấp thì lại bị Đát Kỷ vỗ vào mu bàn tay một cái, vứt đĩa, buồn bực nói: “Đại vương ca ca hỏi ta chuyển thổ thuật như thế nào, xong không biết đi đâu mất rồi”

Đát Kỷ nghi hoặc nói: “Hắn học đồ bỏ đó làm gì?”

Hồ Hỉ Mị nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị mà chẳng thể gấp ăn, nói: “Ta đi tìm hắn xem thử”

Hỉ Mị tìm nửa ngày, rốt cuộc phát hiện Trụ vương trong hoa viên nọ, nói: “Vương huynh, tỷ tỷ kêu người ăn cơm”

Trụ vương nói nhanh: “Đã là như thế...Người cứ cẩn thận mà tiến” Nói xong cất hắc huyền, vội vã theo Hỉ Mị về Thọ Tiên cung.

Trong buổi tiệc ai nấy đều vô thoại, Trụ vương chỉ lùa qua loa vài miếng cơm liền muốn rời tiệc, Đát Kỷ trách mắng: “Đại vương gầy đi rồi, ăn nhiều một chút”

Trụ vương bất đắc dĩ đành ngồi xuống, Đát Kỷ gấp thịt vào chén thiên tử, Trụ vương cười nói: “Ái phi lao tâm rồi”

Hồ Hỉ Mị ăn được phân nửa, ngừng nói: “Hôm nay đại vương ca ca vui vẻ quá nha”

Trụ vương chỉ cười không đáp, Đát Kỷ buồn bã nói: “Thái tử hồi triều, đại vương coi như hoàn tâm nguyện. Chỉ hận bụng thần thiếp mãi không biến chuyển...”

Trụ vương lại cười nói: “Tương lai còn dài, ái phi cần gì lưu tâm” Nói xong đem cơm ăn hết, ngửa cổ uống cạn rượu, nói: “Các người ăn nhiều một chút, Cô có việc đi trước đây” Xong rồi Thọ Tiên cung, cất bước không biết đi tới nơi nào.

Tô Đát Kỷ và Hồ Hỉ Mị hai mặt nhìn nhau, nửa ngày sau Đát Kỷ mới nói: “Hắn đi đâu nữa, hôm nay làm sao vậy?”

Hỉ Mị mờ mịt lắc đầu, đáp: “Đại vương thật cao hứng, y hết tiểu hài nhi”

Hỉ Mị nói tiếp: “Thật kỳ quái, tâm tình hảo phải ăn thiệt nhiều mới đúng chứ, nhưng đại vương chỉ ăn có chút xíu; bình thường tâm tình bất hảo, lại ăn nhiều ơ là nhiều, theo đạo lý, tâm tình hảo sẽ ăn nhiều hơn, tâm tình bất hảo mới ăn không vô...”

“Hỉ Mị! Lo ăn cơm của người đi, câm miệng!” Đát Kỷ mắng.

.

Hạo Nhiên được thủy hồn, bèn một mình nhập Nam Minh hỏa trận, tìm được mắt trận, lấy thủy khí phá cụm hồng quang trôi nổi trong dung nham kia, lại thu hoạch được hỏa hồn, tương tự hỏa khắc kim, kim khắc mộc, phá hủy toàn bộ dị tượng bốn phía Cửu khúc Hoàng hà trận, lấy được một nhánh cây xanh nhỏ trong mộc trận, đầu nhánh cây nhú vài chiếc lá non, thoáng chốc trời quang mây tạnh, hết thủy phong sa biến mất, chỉ còn lại đại địa mênh mông, một vòi rồng mang theo đất đá hồng thủy cuộn cuộn lao về phía chân trời.

Cùng lúc đó, phía tây Bồng Lai.

Một tràng cười như chuông bạc chấn đường Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn.

“Núi này do ta mở_____Cây này do ta trồng_____” Thiếu nữ nghĩ ngợi, rồi lấy ra một mảnh tơ lụa óng vàng trong tay áo, hắng giọng, làm như thật nghiêm: “Muốn qua đây, phải để lại ...Chữ này đọc sao nhỉ, tiền, tiền mãi lộ”

“ ... ”

Hoàng Thiên Hóa co giật khóe miệng nói: “Xem ra quyết định binh phân hai đường của Tử Nha sư thúc là đúng”

Dương Tiễn hít một hơi nói: “Tiểu muội muội”

“A” Thiếu nữ nọ và Dương Tiễn nhìn nhau một hồi, mặt ửng hồng, xấu hổ nói: “Ta tên Bích Tiêu”

Hoàng Thiên Hóa kéo Dương Tiễn ngã thẳng xuống đất, nói: “Triệu Công Minh đâu, người chính là Bích Tiêu? Mau dẫn bọn ta đi gặp huynh trưởng người”

Bích Tiêu cầm hai thanh loan đao trong tay, loan đao kết dính vào nhau một cách quỷ dị ở khoảng giữa, như hình chiếc kéo, đây chính là một trong thất đại tiên thiên linh bảo Kim giáo tiền sao?

Dương Tiễn cản Thiên Hóa chất vấn, ôn nhu nói: “Tại hạ Ngọc Tuyền sơn Kim Hà động, Thanh Nguyên Diệu Đạo Dương Tiễn. Công Minh trộm...Tiện tay lấy pháp bảo của bọn ta, có thể phiền Bích Tiêu tiên cô dẫn bọn ta qua không?”

Lam y của Bích Tiêu phấp phới trong gió, con người đen nhánh chuyển vài vòng, nói: “Ân, người qua đi, nhưng người, không được qua” Nói xong nghiêng người nhường một con đường, ý bảo Dương Tiễn đi qua, nhưng lại ngăn chặn Thiên Hóa, không cho hắn tới gần.

Hoàng Thiên Hóa bị kỳ thị, lập tức xù lông: “Tại sao!”

Bích Tiêu nghiêm mặt nói: “Người không phải người tốt”

Dương Tiễn khụ một tiếng, nói: “Đây là đồng bạn của tại hạ...”

Bích Tiêu giương Kim giáo tiền trong tay xẹt xẹt cắt vài nhát, tức thì một tiếng long ngâm, kim ngân nhị sắc giao long không ngừng lượn vòng xung quanh Bích Tiêu, đáp: “Trên mặt gia hỏa này có vết đao chém, mặt mày khó ưa, hơn nữa lại vô lễ, không thể cho hắn vào được”

Mặt mày khó ưa mặt mày khó ưa mặt mày khó ưa...(n tiếng vọng nối tiếp nhau)

Hoàng Thiên Hóa tức muốn ứa gan, chỉ cảm thấy máu gà cuộn trào trong ***g ngực, hét lớn: “Cút! Nữ nhân người mới mặt mày khó ưa á!”

39. Chương 39: Bồng Lai Kịch Chiến

Một câu bất hòa, lập tức động thủ, Kim giáo tiền của Bích Tiêu lẹt xẹt một nhát, trong phong mang kia vụt ra hai đạo giao long nhất kim nhất bạc như bão tố, Hoàng Thiên Hóa vội lấy Hạo thiên tháp ra đỡ.

Hạo thiên tháp chính là thần khí thượng cổ, tuy Kim giáo tiền là một trong thất đại tiên thiên linh bảo, nhưng chung quy phẩm cấp kém hơn, mỗi người xuất pháp bảo tiên giới ra phân cao thấp, Hạo thiên tháp được một tay Thiên Hóa nắm lấy, vẫn không ngừng lộ xuất kim quang. Tức thì nguyên khí cuộn cuộn ầm ầm nổ vang, hai con giao long trong tiền nọ bắt đầu sợ hãi, lùi ra xa.

Bào tộ của Bích Tiêu tung bay, nhảy lên không trung, cũng đã e sợ, dở khóc dở cười nói: “Đụng chạm người hả!”

Đâu biết rằng Thiên Hóa thổ lộ mấy lần đều thất bại, trong lòng kìm nén vô cùng, lúc này lại bị một con yêu nữ cười nhạo, giống như nghe phải lời nói cực kỳ ác độc, bèn không thềm để ý tới nam nữ khác biệt nữa, quát: “Mặt mũi người mới khó ưa cả nhà người đều mặt mũi khó ưa!!”

“Ba mắt! Đồ dần dộn nhà người...”

Mấy lần nhảy lên bắt Bích Tiêu, Bích Tiêu lại bay tới bay lui trên không trung, Thiên Hóa vừa thấy Dương Tiễn phong độ ngời ngời, chắp tay sau lưng, khoe miệng mỉm cười, đang làm bộ mặt xem kịch vui thì hét: “Mau hỗ trợ!”

Dương Tiễn như không liên quan nói: “Tiểu đệ không đánh nữ nhân, Thiên Hóa huynh thỉnh, thỉnh”

Bích Tiêu vừa trợn vừa khiêu khích: “Nho nhã không bằng Thông Thiên giáo chủ, tuấn tú không bằng ca ta Triệu Công Minh...” Né một quyền của Hoàng Thiên Hóa: “Anh khí không bằng Hồng Cẩm...Tang thương thành thực không bằng Ngọc Đỉnh...Cường tráng khí phách thua kém thiên tử nhân gian Ân Thụ Đức”

Hoàng Thiên Hóa sôi máu: “Đây là cái gì!”

Dương Tiễn ôm bụng cười nói: “Bảng xếp hạng ngũ đại mỹ nam hai giới tiên nhân...”

Hoàng Thiên Hóa nghe đến tên Trụ vương thì càng kích khởi chân hỏa. Bèn mắng to: “Chết con mẹ người đi đồ bỏ mỹ nam!”

Chỉ nghe Bích Tiêu chế giễu tiếp: “Nói người mặt mũi khó ưa còn không phục...”

Hạo thiên tháp được hỗn nguyên chính khí trên người Hoàng Thiên Hóa luân phiên thúc giục, đột nhiên vì một tiếng vang lớn, trước người Thiên Hóa đã có thêm một nữ nhân.

Nữ nhân mặc lam bào, mái tóc dài đen nhánh như thác đổ phấp phới theo gió, quát: “Chớ có bôi nhọ hài nhi của ta!” Chính là vong hồn trong tháp, thê tử đã chết trên Lộc Đài của Hoàng Phi Hổ, mẫu thân Thiên Hóa – Cổ thị! Chỉ thấy bào tុ của Cổ thị xoắn lại, kéo lấy đuôi váy Bích Tiêu, ném thẳng Bồng Lai tiên cô xuống, chọt một bạt tay vung qua.

Bích Tiêu vẫn không hiểu nổi, mình đang trêu chọc Thiên Hóa, tại sao đột nhiên lại xuất hiện thêm một phụ nhân, sợ đến la hét chói tai, quên cả né tránh.

Nương lương liên thủ, thiên hạ vô địch, Cổ thị giơ tay tát, vả chất lên má trái Bích Tiêu.

Năm dấu ngón tay hằn rõ trên mặt Bích Tiêu, nàng ngơ ngác chốc lát, đột nhiên “Oa” khóc ầm lên, quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc, nháy mắt tiêu thất vào sâu trong đình đài.

Bốn phía an tĩnh, Cổ thị chỉ cười lạnh nói: “Bồng Lai tam Tiêu, quả nhiên hạ tiện cả lũ” Xoay khép bào tុ, xoay người qua nhìn Hoàng Thiên Hóa.

Từ lúc mười tuổi Thiên Hóa đã lên núi tu đạo, đã có mười hai năm chưa từng gặp qua thân mẫu, chỉ ngơ ngẩn đứng đó, nửa ngày sau mới chảy nước mắt.

Cổ thị diện dung mỹ lệ, phong vận vẫn còn, nhưng đã là một thiếu phụ, chỉ là biểu tình tựa như băng sương mỹ nhân, không vì mẫu tử trùng phùng mà có chút thư thả, thở dài nói: “Nhận không ra nữa rồi, nhận không ra con ta nữa...”

Thiên Hóa thở dài, một tay vuốt vuốt chóp mũi, ghen ngào nói: “Nương” Sau đó chậm rãi quỳ xuống.

Cổ thị đáp: “Người còn cao hơn nương nữa. Hai mươi tuổi tới nơi rồi mà còn khóc lóc sụt sùi”

Mẫu tử hai người cũng không thềm để ý Dương Tiễn bên cạnh, đi tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, Thiên Hóa gục trước người Cổ thị nửa ngày, rồi dứt quãng nói vài lời, Cổ thị chỉ lắng nghe, không lên tiếng. Đợi Thiên Hóa nói một hồi mới mở miệng: “Hài nhi, tính tình người vẫn y chang lão phụ người, không thay đổi chút nào cả”

Nhắc đến Phi Hổ, trên mặt Cổ thị hiện lên vẻ ôn nhu, bèn ầm giọng nói: “Năm đó tính nết Phi Hổ cũng rất ngang bướng, mà thôi” Thở dài, nói tiếp: “Đại trưởng phụ lấy công danh xưng hùng thiên hạ, sao có thể dùng bề ngoài để kết luận được? Thứ lẻo loẹt đom đóm, điệu bộ như hát tuồng thì ích lợi gì?”

Thiên Hóa hơi ổn định, nói: “Hài nhi cũng hiểu...”

Cổ thị mỉm cười nói: “Sư thúc người Hồng Cẩm, đồng bái Lục Áp đạo quân làm sư với ta, từng là mỹ nam tử cực nổi danh tại tiên giới, nhưng cuối cùng nương lại chọn cha người định chung thân. Hồng phần bạch nhan đều là gỏi thiêu hoa, vô dụng cả”

Cổ thị lại thản nhiên nói: “Huống hồ hài nhi ta vốn cực anh tuấn” Nói xong duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa vết đao trên mặt Thiên Hóa, nói: “Huyết khí phương cương, đường đường chính chính, hành sự không thẹn với lương tâm mới là vĩ trượng phu”

“Thiên Tường hiện giờ thế nào?” Cổ thị lại hỏi.

Thiên Hóa vội nói: “Thiên Tường chung đội với Na Tra, đi phía đông rồi. Lúc này không biết ở đâu nữa”

“Thôi” Cổ thị nói: “Người đi ngay đi, không thể trễ nãi chính sự”

“Nương” Hoàng Thiên Hóa nghĩ mình chỉ mới được gặp mẫu thân chốc lát mà giờ lại phải phân ly, trong lòng khổ sở, chỉ nghe Cổ thị mắng: “Không được khóc nữa, còn ra thể thống gì, người ai mà không chết? Đợi trăm năm sau, Phi Hổ mang hai người các người tới, cả nhà đoàn tụ nói nói cười cười cũng được mà”

Cổ thị lại nghiêm mặt nói: “Thiên Hóa, Triệu Công Minh và Bồng Lai tam Tiêu đều chẳng phải hạng dễ đối phó, sư đệ ta Hồng Cẩm và Vân Tiêu từng có một đoạn nghiệt duyên, đợi ta đi tây Côn Lôn mang cứu binh tới giúp người, người cứ đi làm chính sự trước, chớ nghĩ nhiều” Nói xong giơng tụ phát một cái, một luồng hồn phách bỗng bình trôi về phía tây.

Dương Tiễn mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Thiên Hóa: “Nương người đừng mãnh thật...”

Thiên Hóa hồi thần lại, lắc đầu cười nói: “Nhân sinh anh dũng không cần giải thích” [*đại loại là ‘ta có thực lực vậy đây, không cần phải giải thích với ai hết, vì có nói mấy người cũng chả hiểu đâu’, dùng để chỉ những người tự tin vào bản thân]

“Lại là Hạo Nhiên dạy à?”

“Ừm” Hoàng Thiên Hóa gật gù đầu, cùng Dương Tiễn đi tới chính điện của Bồng Lai đảo.

.

Một nơi khác trên đảo Bồng Lai.

Thiên Tường như một con khỉ treo trên lưng Na Tra, hai tay ôm cổ Na Tra, ở trên vai hăn lộ đầu ra, hiếu kỳ quan sát nữ nhân kia.

Khóe miệng Quỳnh Tiêu hơi nhếch, cầm một cái vỏ lớn, hiếu kỳ đánh giá tiểu hài nọ.

Hồi lâu sau, Quỳnh Tiêu mới khụ một tiếng, cầm cái vỏ kia nghiêm mặt nói: “Khương Tử Nha đúng là điên rồi, phái hai tiểu hài nhi đến...”

Thiên Tường hít vào một hơi, học theo giọng điệu của phụ thân và huynh trưởng kêu to: “Tướng tới_____ xưng danh!” Âm thanh thơ ngây của hài đồng chọc cho Quỳnh Tiêu cười phá lên, sau một trận cười run rẩy cả người, Quỳnh Tiêu mới bắt đắc dĩ nói: “Thôi, ta không chiến với hai người các người đâu”

Na Tra nói: “Ôm chặt” Chợt tà tà quay người qua, một quyền nhắm vào Quỳnh Tiêu.

Thiên Tường ôm sòm mấy câu, thân thể Na Tra chợt chấn động mạnh một cái, vòng càn khôn rời tay, Quỳnh Tiêu lập tức nghiêng vò to, một tay đỡ đáy vò, vòng càn khôn liền “Bình” một tiếng bị hút vào trong vò.

Na Tra giật giật cánh tay, nhưng không thấy vòng càn khôn bay về, dờ dẫm nói: “Mất rồi?” Chợt trở tay nhắc hồng anh thương, đầu thương xoay chuyển trên cánh tay, phun ra hỏa long cuộn cuộn, lại bị cái vò của Quỳnh Tiêu hút sạch, đầu Hồng anh thương phun “Phùng” ra một đám lửa rồi tắt ngúm.

Cái vò của Quỳnh Tiêu chính là Hồn nguyên kim đầu chứa vạn vật, hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại*, Hồn nguyên kim đầu được chế thành từ đá ngậm san hô vạn năm ở Đông hải, lúc tế khởi lực hút cường hãn, có thể thu vô số phi hành pháp bảo**, chân khí tứ tượng, thậm chí cả thiên lôi địa hỏa, sông núi Giang Hà. Trong pháp bảo tiên giới, pháp bảo có tính hấp thu ngoại trừ Sơn hà xã tắc đồ thì chính là Hồn nguyên kim

đầu này, uy lực có thể tưởng tượng được. Na Tra vừa vung vừa xua, vòng càn khôn, hỗn thiên lãng, hồng anh thương đều bị thu sạch, chỉ còn lại một đôi phong hỏa luân xoay tròn, lập tức ngưng ngắc. [*ý nói khổng lồ, như biển cả có thể chứa trăm sông; **pháp bảo thuộc loại bay]

Thiên Tường và Na Tra dần mất nhìn Quỳnh Tiêu. Chỉ thấy Quỳnh Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Còn chiêu nào hết? Cô nương không chơi với hai đứa tiểu hài nhi bọn mi nữa, mau mau rút khỏi đảo đi”

Thiên Tường ngẫm nghĩ, “A” nói: “Trả pháp bảo lại cho Na Tra ca của ta!”

Quỳnh Tiêu cười nói: “Cầu xin người ta mà dùng cái giọng điệu đó hả?”

Con người Thiên Tường đảo vài vòng, cười làm lạnh: “Đại thẩm, cầu người trả cho bọn ta...”

“...”

“Người mới là đại thẩm, cả nhà người đều là đại thẩm!!!” Quỳnh Tiêu tròn tròn đôi mắt hạnh, nhắc Hồn nguyên kim đầu lên, không nói hai lời mắng to Na Tra và Thiên Tường: “Quý con vô phép tắc nhà người!”

“A a a_____!” Thiên Tường hét chói tai, lực hút của Hồn nguyên kim đầu cường hãn vô cùng, Na Tra bị hút đến lắc đong ngã tây, phong hỏa luân triển khai toàn lực vẫn bị hút từng tắc đến gần trước người Quỳnh Tiêu.

Thiên Tường sợ hãi gào thét, la hét một hồi đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội không ngừng thò tay vào ngực lấy bình Luyện yêu, Na Tra kéo tay Thiên Tường, Thiên Tường khó khăn lấy Bình Luyện yêu ra, cơn lốc hút xả kia liền chậm lại. Ngay sau đó hai chân Thiên Tường bị hút vào Hồn nguyên kim đầu, một tay ôm thân bình, hướng miệng bình vào Hồn nguyên kim đầu.

Quỳnh Tiêu thấy bình Luyện yêu mà không biết là vật gì, trong mấy hơi ngán ngủ, bình Luyện yêu phát ra lực hút xả vạn lữ, xoắn vào Hồn nguyên kim đầu, Na Tra và Thiên Tường đã đứng vững, Thiên Tường cười to nói: “Ta cũng có bảo vật hút thi với người nè!”

Quỳnh Tiêu biến sắc, lúc này đổi lại chính mình bị hút qua, vội vàng rút chân khí tiên gia ồ ạt vào kim đầu, vò kia xoay tròn thần tốc, chỉ thấy leng keng mấy tiếng, vòng càn khôn, hỗn thiên lãng, hồng anh thương bị hút vào lúc trước đều rút ra ngoài, bay về phía Na Tra, Na Tra đưa tay tiếp lấy, Thiên Tường hưng phấn khó nhịn nói: “Hút hút hút!”

“Ngừng_____!” Quỳnh Tiêu cuống quýt hô to, thành linh trên tay run lên, Hồn nguyên kim đầu thất thủ, bay về phía Thiên Tường, “Bộp” một tiếng bị hút vào trong bình Luyện yêu.

“...”

Quỳnh Tiêu tròn tròn mắt.

“Hố hố!” Thiên Tường cười sung sướng nói: “Ta thắng rồi, đại thẩm!” Lật bình Luyện yêu lại lắc lắc, nhưng không thấy Hồn nguyên kim đầu rơi ra, chỉ nghe Quỳnh Tiêu thét chói tai: “Đây không phải sự thật!! Ta đang nằm mơ!!” Rồi cũng chạy thẳng hướng chính điện Bồng Lai không quay đầu lại.

“Chuồn rồi” Thiên Tường bĩu môi: “Ta định trả lại cho nàng mà”

Na Tra đáp: “Ồ, đi thôi”

.

Vương cung Triều Ca, trong thư phòng, làn trầm hương cháy tẫn bị gió thu mang đi. Đát Kỷ nhú mày nhẹ bước vào, nhìn thiên tử gác trên án, bèn giữ mở áo choàng phủ lên người Trụ vương.

Trụ vương như đang ngủ say, ngón tay mảnh mai của Đát Kỷ sờ lên án, chạm chạm vào gò má thiên tử, ánh mắt lại rơi xuống hắc huyền trên tay hắn, đang muốn lấy ngọc huyền đang nắm chặt ra thì Trụ vương thở dài, ngẩng đầu hỏi: “Giờ nào rồi?”

Đát Kỷ cười cười, nhìn qua đồng hồ, đáp: “Giờ Sửu rồi”

Trụ vương bảo: “Người ra ngoài đi, hôm nay Cô ngủ ở thư phòng”

Đát Kỷ cười nói: “Thu lương như thủy, ngày mai đại vương hãy phê duyệt tấu chương cũng được mà...”

Trụ vương mắt kiên nhẫn nói: “Ra ngoài”

Đát Kỷ ngẩn ra, thu tay nói: “Dạ”

Trụ vương ngồi thẳng người dậy, gấp một cái, gấp ngón tay nhu nhu song nhãn giăng đầy tơ máu. Lắm lắm: “Phá Cửu khúc Hoàng hà trận rồi à?”

Qua thật lâu, thiên tử lại bắt đầu mơ màng, nước đồng hồ rơi tí tách không ngừng, đang muốn ngủ thì trong hắc huyền kia rung vù vù, rốt cuộc đợi được Hạo Nhiên cầu trợ, Trụ vương đột nhiên phần chấn tinh thần. Ngón tay hơi phát run.

“Văn Trọng?!” Giọng Hạo Nhiên trầm muộn trong huyền, nghe vào thập phần kỳ quái, Trụ vương nhin không được mỉm cười, đến khi Hạo Nhiên kêu vài tiếng mới nói: “Thế nào?”

Hạo Nhiên đáp: “Ta đã lấy được mộc hồn, vốn tưởng rằng có thể phá trung ương trận hoàng thổ, nhưng mãi chẳng tìm được thổ hồn, mà tường gió kia lại càng lúc càng lớn...Phải làm sao đây?”

Trụ vương thu liễm tâm thần, nói nhanh: “Đừng kích động, Khương Tử Nha đâu?”

Hạo Nhiên tức giận nói: “Tên quân sư đầu cẩu đó đã sớm trốn biệt rồi...”

Trụ vương cắt ngang: “Nếu đã vậy...” Chợt nghĩ tới ngữ khí của mình chênh lệch quá lớn với Văn Trọng, bèn nghiêm nghị mắng: “Côn Lôn sơn đều là một đám phế vật!”

Chỉ nghe Hạo Nhiên nói: “Đừng nói nhiều nữa, mau...” Tiếng gió gào thét dội ào ào vào hắc huyền, Trụ vương hoảng hốt: “Lui! Lui ra ngoài!”

Hạo Nhiên hô: “Không có chỗ nào để lui hết!”

Lúc này hắn đã dốc hết toàn lực, Thái cực đồ lóe hào quang liên tục, lướt qua lướt lại, trong thiên địa toàn là đá vụn cát sắc, chỉ nghe trong huyền nói dứt quãng: “Tối trung tâm cơn bão nhanh...”

Hạo Nhiên thâm rùng mình, lúc này bão cát dữ dội vô cùng, mình như con diều bị thổi đến không nhận rõ phương hướng, càng tới gần vòi rồng kia, sức gió càng kinh khủng, xông bừa vào giữa lốc xoáy chắc chắn sẽ bị loạn thạch cuồng sa nghiền thành thịt vụn, nhất thời thấp thỏm bất an, không biết có nên nghe theo hay không. Chốc lát sau hít sâu một hơi, nói: “Người...”

Trụ vương rống lớn mấy lần vào hắc huyền: “Cực âm hóa dương, cực dương chuyển âm! Hiểm cảnh mới có thể cầu sinh! Đi mau!”

Một khối đá lớn nghênh diện đập tới, Hạo Nhiên không thể chọn lựa nữa, đành hét lớn một tiếng, nhảy vào giữa phong nhãn.

Nháy mắt vân đạm phong khinh, gió bão như vách đá tảo ở phía sau, trong phong nhãn lại là khoảng đất trống bao la, chính giữa có một quang cầu màu vàng lơ lửng. Hạo Nhiên vẫn chưa hết hoảng sợ, lắm lắm: “Người thật sự...”

Trụ vương mới nặng nề dựa vào lưng ghế, thở dài, trầm giọng nói: “Tìm được rồi à?” Chỉ phút chốc ngẩn ngủ kia thôi mà sau lưng đã đầm đìa mồ hôi, cả người như vừa từ dưới nước chui lên.

Đát Kỷ và Hỉ Mị hai người ở ngoài thư phòng nghe rất rõ ràng, sắc mặt trắng bệch, hai mặt nhìn nhau, Đát Kỷ nhỏ giọng hỏi: “Hắn đang nói chuyện với ai thế?”

Hỉ Mị mờ mịt lắc đầu.

Hạo Nhiên nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi kêu ta đi chịu chết chứ...”

Trụ vương nhin cười nói: “Ta và ngươi là địch chứ đâu phải bạn, kêu ngươi đi chịu chết vốn cũng bình thường thôi”

Hạo Nhiên lại hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Trụ vương trầm ngâm chốc lát, đáp: “Văn Trọng, nhưng không hoàn toàn là Văn Trọng”

Hạo Nhiên nghi hoặc: “Có ý gì?”

Trụ vương chậm rãi nói: “Ta kế thừa ý chí của Văn Trọng”

Hạo Nhiên khó hiểu, đang muốn hỏi tới thì “Ý chí Văn Trọng” trong hắc huyền kia lại nói: “Không thể trì hoãn, phá thổ hồn mau”

Hạo Nhiên vội móc nhánh cây xanh từ trong ngực ra, nhánh cây gặp gió lập tức mọc dài, chốc lát sau tràn ra vô số dây lục diệp, bao lấy quả quang cầu giữa phong nhãn kia, sau đó xoắn thật mạnh, thổ hồn ầm ầm tan vỡ.

Cửu khúc Hoàng hà trận bị phá hủy trong nháy mắt, nội thính chợt lóe bạch quang, trước gương Thiên đô thủy nguyệt có thêm sáu nhân ảnh.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nước mắt lưng tròng, đứng hai bên vương tử, Cửu khúc Hoàng hà trận trong tay Vân Tiêu vỡ vụn, được Triệu Công Minh che ở phía sau.

“Yêu hê_____” Triệu Công Minh nâng chung cười nói: “Từ biệt mấy năm, vi huynh rất tưởng niệm!”

Cơ Phát liêu mạng lên tiếng: “Ngô...”

Trong đại thính rộng mở, sáu người Côn Lôn, bốn người Bồng Lai trở thành thế cục đối lập từ xa. Hạo Nhiên nói: “Thả đồ đệ ta ra” Chợt một tay ấn trước người, tiếng chuông khánh quanh người vang ông ông. Triệu Công Minh cười nói: “Đã lâu rồi Bồng Lai chưa từng nào nhiệt như thế này” Nói xong chìa bàn tay, Phước long tác trời Cơ Phát tự động giải khai, rồi trở về cổ tay.

Cơ Phát được trả tự do, hai ba cái giật miếng vải rách trong miệng ra, lặn lê bò càng ra sau lưng Hạo Nhiên, nói: “Sư phụ! Ta biết người sẽ...”

Hạo Nhiên nhỏ giọng nói: “Câm miệng!” Rồi ngẩng đầu: “Triệu Công Minh, ngươi muốn thế nào?”

Triệu Công Minh tiếp nhận Kim giáo tiễn Bích Tiêu đưa qua, thuận tay giữ, phong mang đan xen, thanh như long ngâm, Công Minh cười dài nói: “Từ khi quen biết ngươi, ta vẫn chưa thấy qua bản lĩnh của thần khí thượng cổ, giáo chủ từng nói rõ không được làm khó ngươi, Hạo Nhiên lão đệ; hôm nay nể mặt giáo chủ, đồ nhi trả lại cho ngươi; vi huynh sẽ lấy pháp bảo Côn Lôn đánh cược, hai ta so tài so tài, thế nào?”

Cơ Phát chỉ tay mắng: “Đồ ổng ẹo! Ai xưng huynh gọi đệ với ngươi, sư phụ ta là...”

Nhưng Tử Nha đã kéo lấy Cơ Phát, bịt miệng hắn lại, nói: “Nếu chúng ta thắng, Công Minh sẽ tính sao đây?”

Triệu Công Minh nói: “Bồng Lai ta sẽ rút khỏi hải ngoại, từ nay không màng chuyện Thần Châu nữa. Nếu người thua, thì đồng phệ liệu này cũng sẽ trả lại cho ngươi, thả tiên đạo Côn Lôn trở về” Nói xong giữ bao bố bên cạnh ghế, một đồng pháp bảo rơi ào ào xuống, Triệu Công Minh nheo song nhãn, trong mắt lộ ra một tia tinh quang, nói tiếp: “Nhưng Hạo Nhiên ngươi phải nán lại nhà vi huynh vài ngày”

Hạo Nhiên hơi trầm ngâm nói: “Được”

Nhưng Hoàng Thiên Hóa lại tiến lên một bước, giành nói: “Triệu Công Minh! Ta sẽ lĩnh hội ngươi trước!”

Triệu Công Minh mỉm cười: “Thiên Hóa, si tình không thể làm nên trò trống gì đâu, tỉnh táo chút đi”

Lời vừa thốt, Thiên Hóa mặt đỏ tới mang tai, mắng: “Ngươi không dám thì có!”

Tử Nha lại nói: “Không sao” Kế đó cười với Triệu Công Minh: “Cho mượn lại Mạc Tà bảo kiếm dùng chút”

Triệu Công Minh khẽ nâng một tay, đoản côn hắc sắc từ bên chân bay tới, rơi vào lòng bàn tay Hạo Nhiên, Hạo Nhiên điều chỉnh chuôi kiếm, ông một tiếng, trong đoản côn kia bắn ra một đạo kim quang, sau đó đao binh kêu réo rất từng trận không dứt bên tai.

Tử Nha nói: “Hạo Nhiên ngươi hãy dùng nhất mạch kiếm pháp Côn Lôn mà Thiên Hóa truyền thụ lãnh giáo Công Minh huynh đi”

Hạo Nhiên hiểu ý, mũi kiếm hư chỉ xuống đất, chớp mắt đỉnh điện nổ thành vô số mảnh vụn, xuất hiện bầu trời đêm rộng lớn, Hạo Nhiên và Triệu Công Minh đều bay nhanh lên không, thoảng chốc nguyên khí thiên địa điên cuồng áp tới, sấm sét rền vang, ba đào dữ dội.

Chỉ thấy song long trong Kim giáo tiễn xoáy tròn, trường thanh kêu vang, Đông Hoàng chuông chính khí cuộn cuộn, chân khí trùng trùng điệp điệp kia tụ vào mũi kiếm, một kiếm vung qua kích khởi sóng thần ngút trời!

Chân trời mơ hồ xuất hiện một mặt ngân bạch sắc, Triệu Công Minh cười dài nói: “Đó là thức gì vậy?”

Hạo Nhiên quát lớn: “Kinh hồng kiếm pháp!”

Chúng tiên đạo sĩ ngẩng đầu nhìn trời, Cơ Phát còn nắm quyền hô to: “Sư phụ! Đập chết tên ảo lã đó đi!”

Nhưng khi sóng biển ngất trời kia chụp tới thì đã không còn thấy thân ảnh của hai người Hạo Nhiên Công Minh nữa. Uy lực của Kim giáo tiễn trào dâng long trời lở đất, lại bị một tiếng chuông ngân chấn triệt thiên hạ khua nát vụn!

Cuồng phong bạo vũ, sóng lớn ầm vang, tám chấn tiên khí Bồng Lai tản đi dưới uy lực của Đông Hoàng chuông, đoàn người Tử Nha Dương Tiễn chạy ra ngoài điện, cơn lốc kia như bể gậy nghiền nát tóc mái ngói đình đài cuốn ra khơi.

Trên bầu trời truyền tới tiếng gào thét liên tục của Hạo Nhiên và Công Minh, lần nữa hiện thân trong đám mây!

“Đi!” Tử Nha nói: “Các người lên thuyền!”

Thiên Hóa nói: “Không được! Hạo Nhiên vẫn còn đang cùng tên kia...”

Tử Nha nói: “Cứu binh sắp tới rồi! Nghe lời ta!”

Chiến cục còn đang dây dưa thì chân trời phương đông lại có một người bay nhanh tới, Vân Tiêu thét chói tai: “Hong Cẩm_____! Tên súc sinh người!”

Người đến chính là môn đồ của Lục Áp, thanh mai trúc mã của mẹ Thiên Hóa – Hồng Cẩm.

Hồng Cẩm thanh y tung bay, anh tư hiên ngang, quanh người bọc một vầng hào quang bảy sắc, sừng sững giữa biển cả. Đột nhiên phát ra vạn đạo kiếm khí đao khí, sắc bén không chịu nổi. Bức tường sóng hung hân thoáng chốc bị cắt vỡ tan tành.

Trong chiến đoàn Hạo Nhiên và Triệu Công Minh đang đấu hăng say thì thành linh nghe được một giọng nam tử.

“Đông Hoàng chuông, ta được sư tỷ phó thác đặc biệt tới trợ giúp người...”

Trên đảo Thiên Hóa lại quát: “Hạo Nhiên, đi mau! Đó là cứu binh nương ta thỉnh tới!”

Vô số phù văn Thái cực xoay tròn quanh Hạo Nhiên, Hạo Nhiên nghe vậy bèn hít sâu một hơi, nhìn qua Triệu Công Minh nói: “Đợi người giải quyết hấn xong rồi mới đấu tiếp hay sao?”

Triệu Công Minh nói: “Người đi đi, ta đang muốn tìm tên này tính sổ đây...”

Hạo Nhiên nói: “Chậm đã, người cho ta là hạng nhất gan chắc?” Chợt xoay người lại hét: “Người tới xưng danh, người là ai?”

Triệu Công Minh cười lạnh nói: “Đó là kẻ đã bội tình bạc nghĩa với muội ta Vân Tiêu, môn đồ của Lục Áp, tây Côn Lôn Hồng Cẩm”

Chỉ thấy Hồng Cẩm môi mỏng như đao, da trắng tựa tuyết, mục quang sắc bén vô cùng, ngũ sắc thần quang bao phủ quanh thân, bạch nhận bén ngót lấp lánh trong tay, cất cao giọng nói: “Xiển Tệt lương giáo đang phủ chiến ngoài Giai Mộng quan, chiến dịch này tàn hại sinh linh, ắt bị trời phạt, chi bằng Đông Hoàng chuông người hãy tới...”

Nhưng Triệu Công Minh không để Hồng Cẩm nói hết, mĩa mai: “Lãng dăng tử*, người tay không bắt quá chỉ là thứ phế vật mà thôi, giờ lại trộm pháp bảo của sư phụ người tới khiêu chiến à!” [*tay ăn chơi]

Ngũ sắc thần quang xung quanh Hồng Cẩm và Trảm tiên phi đao trong tay chính là bí bảo trấn sơn của Lục Áp đạo quân, bị Triệu Công Minh nói huých toét ra, tức khắc nộ khí dâng trào, Triệu Công Minh cũng vút bỏ Hạo Nhiên, Kim giáo tiễn phân ra làm hai giết tới Hồng Cẩm!

40. Chương 40: Lương Giáo Quyết Chiến

Khắp thiên địa đều là khói mù, mây đen giăng kín, nguyên khí thiên địa cuộn cuộn lao về phía chiến trường của lương đại giáo phái trên Thần Châu đại lục.

Thuyền gỗ ngày càng rời xa hải phận, đảo Bồng Lai đã dời khỏi vị trí ban đầu, bay vào biển rộng mênh mông.

Hoàng Thiên Hóa chuyển buồm, nhìn vào trong khoang thuyền, chỉ thấy ánh sáng của ngọn đèn dầu mờ nhạt hắt mặt bên tiền ảnh lên cửa sổ. Đường nét của Hạo Nhiên tinh xảo, hàng mi, sống mũi, mái tóc đen mềm nhuyễn khiến Thiên Hóa vô ý thức ngừng hô hấp. Đang muốn nhìn thêm chốc lát thì Hạo Nhiên đã móc một vật hình tròn từ trong ngực ra, nằm nghiêng trong khoang thuyền. Thiếp ngủ.

Ngủ cả rồi, sau một trận đại chiến, Tử Nha cuộn tròn ở đuôi thuyền, Thiên Tường Na Tra dựa vào nhau, Dương Tiễn khoác một cánh tay vào mũi thuyền, trầm mặc nhìn về phía bóng tối và tương lai thâm thúy huyền ảo kia. Cơ Phát từ trong khoang thuyền đi ra, Thiên Hóa hỏi: “Không ngủ à?”

Cơ Phát cười nói: “Ta đem y phục của sư phụ chỉnh sửa lại” Nói xong vùi đầu vào ngoại y của Hạo Nhiên, tưới chút nước ngọt, tẩy đi vết máu Hạo Nhiên lưu lại, rồi phơi trên cột buồm, sau đó quay đầu nhìn xung quanh tìm một nơi để ngủ.

Thiên Hóa biết người duy nhất Cơ Phát tôn trọng chỉ có Hạo Nhiên, bèn không thúc giục hắn vào khoang thuyền ngủ nữa, vậy tay nói: “Qua đây”

Thiên Hóa và Cơ Phát hai người ngồi bên mạn thuyền nhỏ giọng hàn huyên vài câu, cơn buồn ngủ ập tới, liền khép hai mắt, tiến vào mộng đẹp. Chỉ còn Hạo Nhiên khuyển nằm bên cạnh chủ nhân, lỗ tai thỉnh thoảng giật giật.

Nước chảy róc rách, nó chỉ nghe được giọng nói khe khẽ của Hạo Nhiên từ trong khoang thuyền truyền ra.

“...Hong Cẩm đã tới đây” Hạo Nhiên cảm ngọc huyền, nhỏ giọng nói: “Chẳng biết Triệu Công Minh và hắn có ân oán gì mà lại y như không đội trời chung vậy”

Nam nhân trong huyền nói: “Vân Tiêu gọi Hong Cẩm là súc sinh, đoán chừng Vân Tiêu và Hong Cẩm từng yêu nhau, mấu chốt trong câu chuyện cầu huyết thiên lôi ấy vừa nghĩ liền biết”

Hạo Nhiên phì cười ra tiếng: “Nói đúng”

Nam nhân lại nói: “Kẻ làm huynh đều sủng ái muội mình, Công Minh đỏ mắt khi thấy tiện nghi muội phu kia cũng là chuyện bình thường. Nhưng người vẫn chưa nói rõ, sau đó như thế nào?”

Hạo Nhiên nhỏ giọng đáp: “Công Minh đối đầu Hong Cẩm, chỉ mới giao thủ vài hồi đã ỉu xù, hoàn toàn không giống...”

Nam nhân nói: “Công Minh giao chiến toàn lực với người, vốn dĩ đã hao phí không ít chân khí; Hong Cẩm lại chiếm được tiện nghi, hơn nữa còn có pháp bảo của Lục Ấp trong tay”

Hạo Nhiên nói tiếp: “Công Minh bị ngũ sắc thần quang vây khốn, lúc Hong Cẩm đang muốn một đao lấy mạng hắn thì Vân Tiêu ra chắn trước hai người, Hong Cẩm liền quay đầu rời đi”

Nam nhân nói: “Niệm tình xưa, không nỡ hạ thủ”

Hạo Nhiên cười: “Ừm”, rồi nói: “Văn Trọng, người cũng thông minh thật, nghe ta nói có mấy câu mà đã đoán ra được đầu mối trong đó rồi. Lúc trước quên cho người biết, Công Minh từng bảo, Hong Cẩm ‘bội tình bạc nghĩa’ với Vân Tiêu, không khác lời suy đoán của người là mấy, sau này, Bồng Lai sẽ đi ra hải ngoại”

Trụ vương chế giễu: “Nói loanh quanh lẫn lẩn nhiều như vậy là muốn gài bẫy ta đúng không?”

Trong bạch huyện Hạo Nhiên cười một hồi, nói: “Văn Trọng, người nhớ hấn không? Tại sao người và hấn phân ly? Người đã chết rồi, nói cho ta biết cũng đâu có sao”

Trụ vương nhin không được nói: “Người vừa mới giữ được mạng, khỏi phải bị Công Minh chiêu làm muội tể, giờ lại bắt đầu khua môi múa mép với ta à?”

Trong ngọc huyện kia truyền tới một trận cười, hồi lâu sau mới nói: “Văn Trọng, người có muốn gặp hấn hay không?”

Trụ vương trầm ngâm nửa ngày, đáp: “Khi nhớ tới tim như bị đao cắt, thà rằng không nhớ nữa”

Hạo Nhiên im lặng, lát sau nói: “Nhưng ta không rộng lượng như người...Dù lòng như đao cắt, vẫn nhin không được luôn luôn nhớ tới; người nếu đã yêu hấn, tại sao còn kết thù cùng trên dưới Kim Ngao, hơn trăm năm không vào Bích Du cung một bước?”

Trụ vương không đáp, hỏi ngược lại: “Người nếu đã yêu hấn, có gì không quan tâm đến mảnh tình si tràn đầy của hấn, một khắc trước còn thề non hẹn biển, khắc sau đã trở mặt thành thù? Người đã biết tương tư thống khổ...Vì sao nhẫn tâm để hấn...” Trong lúc nói hốc mắt Trụ vương đã ửng đỏ, gơ tay nhu nhu đầu tóc rối sau một đêm thức trắng, thõ dài.

Chỉ nghe Hạo Nhiên dứt quãng đáp: “Ta cũng là vạn bất đắc dĩ, Văn Trọng”

Trụ vương thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Từng nghĩ rằng, nam nhi kiến công lập nghiệp, khuông định giang sơn, trên vai gánh nặng càng nhiều; những tư tình day dưa chung quy chỉ là thứ yếu, bèn chẳng màng đến nữa. Nào ngờ cứ mãi đi tới, khi bỗng nhiên quay đầu lại, đã là tiếc nuối trọn đời”

Lời kia ý mông mông lung lung, vừa có thể dùng để giải thích chuyện của Văn Trọng, lại mơ hồ ám chỉ hai người Hạo Nhiên và Trụ vương. Hạo Nhiên không lo nghĩ gì, chỉ nói: “Văn Trọng, ta sẽ dẫn người về Kim Ngao, giáo chủ nhất định có thể nghĩ cách giúp người phục sinh”

Trụ vương trầm mặc, chợt hỏi: “Tử Tân có gì không tốt? Hấn có lỗi với người sao?”

Hạo Nhiên thì thầm: “Tử Tân cực tốt, hấn như cha ta, là huynh ta, cũng là sư của ta, quan tâm ta vô cùng...Dốc hết sức vì ta gánh biết bao nhiêu hiểu lầm mà chưa bao giờ nói ra. Là ta có lỗi với hấn”

Hai người đều yên lặng, thật lâu sau Hạo Nhiên mới mỉm cười nói: “Người dạy được một đồ đệ tốt nhĩ, kiên cường, quyết đoán, hành sự dứt khoát, không thẹn với lương tâm y hệt người...Ta quá nhu nhược, quá do dự, suy cho cùng cũng chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi...Không xứng với hấn”

“Văn Trọng, không, sư phụ” Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: “Ta ngủ đây, ngủ ngon”

“Chờ đã!” Trụ vương nghe được câu cuối cùng kia, lòng chợt thất lại, đang muốn truy vấn thì Hạo Nhiên đã đem ngọc huyện nhét dưới gối.

Hoàng Thiên Hóa quẩn băng vải vào ngón giữa chồng chất vết thương, kiểm thương trên mu bàn tay đan xen ngang dọc, phỏng chừng là vết tích lưu lại khi luyện kiếm. Cảm giác rằng ngón tay ấy như nhơ bẩn, thủy chung không dám vén mái tóc ngắn trên trán Hạo Nhiên hay vuốt ve đôi mày hấn.

Thiên Hóa ngơ ngác nhìn hồi lâu, ngấm sống mũi, khóe miệng cùng đôi mắt đóng kín của hấn, trong lúc nhất thời kìm lòng không đậu, chỉ muốn kẻ sát lại, hô hấp không khỏi bắt đầu dồn dập.

Hạo Nhiên mở mắt, nắm lấy ngón tay đang đưa tới trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Cơ Phát đâu?”

Thiên Hóa đáp: “Ngủ rồi”

Hạo Nhiên mỉm cười: “Sao vậy?”

Thiên Hóa chậm rãi nói: “Nếu người nhu nhược thì trên đời này chắc toàn là kẻ chết nhất hết”

Hạo Nhiên biết lời của mình bị Thiên Hóa nghe được, nghiêm túc đánh giá Thiên Hóa, nhưng vô luận thế nào cũng chẳng thể nổi giận với hấn.

Nếu luận về dung mạo, Thiên Hóa mày rậm mắt đen, tuy không anh tuấn bằng đám người Triệu Công Minh, Thông Thiên, Trụ vương, nhưng khí thế cứng rắn lộ ra từ trong xương cốt, hơn nữa gò má còn có vết sẹo, là chiến tích vào sinh ra tử của hắn.

Đôi mắt Thiên Hóa sáng ngời, lần đầu gặp gỡ mang theo thần thái phi dương bạt hổ, nhưng nay đã nhiều thêm vài phần tang thương. Nếu chẳng phải tình yêu đối với Ân Thụ Đức đã ghi khắc vào xương cốt, Hạo Nhiên thực sự không chắc, mình có vì Thiên Hóa mà âm âm tâm động hay không. Những nam nhân này đều ưu tú, bao gồm cả Hạo Nhiên, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại là người không có quyền lợi, không có quyền yêu, cũng không có quyền được yêu. So ra Văn Trọng và Thông Thiên hạnh phúc hơn nhiều lắm, tuy nhiên những kẻ chân chính có được quyền lợi này thường không biết quý trọng.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy chốc lát, Thiên Hóa đưa tay giúp Hạo Nhiên kéo hảo góc chân, nói: “Trời lạnh rồi”

Hạo Nhiên nói: “Thiên Hóa, ta không thể ở bên ngươi, cũng không thể cùng một chỗ với Ân Thụ Đức. Ta có sứ mệnh của mình, rồi ngươi cũng sẽ gặp được người tốt hơn ta thôi, ngươi còn có thể sống rất lâu rất lâu...”

Thiên Hóa không để Hạo Nhiên nói hết, xen vào: “Ngươi thấy mặt mũi ta có khó ưa không?”

Hạo Nhiên không biết lời của Bích Tiêu, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười nói: “Thiên Hóa huynh đáng vẻ đường đường, sao lại mặt mũi khó ưa được?”

Thiên Hóa gật gật đầu nói: “Ta đối với ngươi như thế nào, ngươi không cần lưu tâm...”

“Ta yêu ngươi, chẳng liên quan gì tới ngươi hết” Hạo Nhiên nhẹ giọng tiếp lời Thiên Hóa.

Thiên Hóa mỉm cười nói: “Đúng, không liên quan tới ngươi, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi đi, sau này còn có đại chiến, chớ nên phân tâm” Nói xong không đợi Hạo Nhiên hồi đáp, liền vén rèm cửa ra khỏi khoang thuyền.

.

Trụ vương chưa trút bỏ huyền sắc vương bào, mặc nguyên y phục nằm lên tháp, hai tay đan nhau trước bụng, trong lòng bàn tay cầm hắc huyền. Hồ Hỉ Mị rón rén đi vào, nhìn một hồi, cẩn thận lấy tay sờ, sau đó móc ngón út vào lỗ huyền, kéo ra ngoài.

“Mẹ ơi_____!” Hồ Hỉ Mị thỉnh linh bị Trụ vương dùng lực đẩy, ngã ra sau, thiên tử thấy rõ là nàng, vội vươn tay kéo Hỉ Mị lại, trầm giọng nói: “Làm sao vậy?”

Hồ Hỉ Mị sợ hãi nói: “Tỷ tỷ kêu ta tới hầu hạ...hầu hạ đại vương thức dậy, ba quân đang chờ uống rượu tiễn biệt ngoài thành kia”

Trụ vương mới thanh tỉnh chút ít, lấy tay nhu nhu đôi mắt đỏ bừng, “Ừm” một tiếng, Hỉ Mị bèn đi nâng hỏa vân chiến bào, kim khôi và long lân giáp ngoa lại thay cho thiên tử, khẽ nói: “Tỷ tỷ khổ sở lắm, hôm nay đại vương xuất chinh, mà tối qua ngay cả tắm cũng chẳng trở về”

Trụ vương hừ lạnh một tiếng, Hỉ Mị sợ hết hồn, bèn không lên tiếng nữa. Thật lâu sau, Trụ vương mới xa xăm nói: “Hỉ Mị, chuyện này ngươi không hiểu đâu, đừng hỏi nhiều”

Đội ngay ngắn long khôi, Trụ vương vươn người đứng lên ngắm nhìn dung mạo anh vĩ của mình trong gương, lại thở dài. Cảm thấy giọng điệu hơi quá, bèn cười nói: “Tiểu nha đầu động xuân tâm rồi à?”

Hỉ Mị ngây ngốc nhìn, vừa nghe liền đại quăn, vội lắc đầu, Trụ vương lại nói: “Chờ Cô khải hoàn hồi triều sẽ chọn cho ngươi một lương duyên, thế nào? Cô tuy không lãng tử như Công Minh, nhưng chung quy vẫn lưu tâm đối với nghĩa muội người”

Hỉ Mị cắn môi dưới, liềm thân nói: “Tạ đại vương, cung chúc đại vương khải hoàn trở về”

Trụ vương duỗi hai ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Hỉ Mị, cười lớn: “Thật không giống ngươi lúc bình thường chút nào” Đoạn long hành sải bước, ra khỏi Thọ Tiên cung, dọc đường ngự lâm quân lần lượt triều bái.

Quần thần chờ chực trước Cửu Gian điện đã lâu, sơn hô vạn tuế, “Thánh ân cuộn cuộn, tứ hải thần phục, cung chúc đại vương khải hoàn trở về_____!”

Ánh dương vạn lữ, Triều Ca tràn đầy hồng quang, tia nắng đầu tiên chiếu vào đô thành Ân Thương được bao phủ trong không khí tinh mơ cuối thu, ngoài thành binh sĩ xếp hàng dài tít tắp, nhìn không thấy đầu cùng.

Quần thần dập đầu, bách hào hợp tấu, vạn mã hí vang, ngoài thành biển người tề thành hét lớn như oanh lời ồ ạt truyền khắp Triều Ca.

Tô Đất Kỷ khép tay áo đứng trong gió sớm, y mê bông bành, một thân đậm hồng phấn sa như mây, tóc đen như thác, sóng mắt dập dờn, uyển chuyển tựa tiên nữ nơi chân trời.

Trụ vương nhảy vút vài bước lên thành lầu, tiếp nhận chung rượu Đất Kỷ đưa tới, năm vạn người yên lặng.

Chỉ nghe thiên tử cất cao giọng nói: “Thỉnh chúng khanh theo ta xuất chinh, bảo gia vệ quốc, che chở giang sơn Thành Thang ta, công danh thiên thu, đều ở trước mắt!”

“Cô là tấm khiên của các người, là kiếm của các người!”

“Cô tồn tại trên thế gian một ngày, ngàn vạn tướng sĩ này, chính là vương đạo chi sư!”

“Cạn chung rượu tiễn đưa này; tru diệt Tây Chu, san bằng Côn Lôn, để bọn tiên nhân vô sỉ kia thấy rõ bản sắc của chiến sĩ Ân Thương chúng ta!”

Chung rượu rơi xuống đất, mấy vạn người tề thanh hô vang: “Thề chết theo đại vương!”

Tô Đất Kỷ nhìn sườn mặt Trụ vương, cũng trở nên ngây dại.

Đại quân xuất phát, quan dẫn đầu thái tử Ân Giao, quân sư Thân Công Báo, chủ soái Trụ vương, hồng vân chiến bào của Trụ vương tiêu thất trên bình tuyến phương tây, tựa như một luồng liệt hỏa thiêu hướng Tây Chu, chỉ không biết nhiệt huyết và dấu chí tràn đầy này sẽ bị dập tắt tại nơi nào.

Hồ Hỉ Mị nói: “Đại vương ca ca bảo...Xuất chinh trở về, sẽ tứ hôn cho ta đấy”

Tô Đất Kỷ ôn nhu cười nói: “Cho dù nam tử có tốt đến đâu chẳng nữa mà tâm không ở trên người người cũng là vô dụng, giống như ta vậy. Hỉ Mị, người ngàn vạn lần đừng dần thân vào”

Hồ Hỉ Mị muốn nói lại thôi, trong mắt ẩn hiện lệ thủy, chốc lát sau mới mở miệng: “Tỷ tỷ”

Tô Đất Kỷ lại cười nói: “Huống hồ, hán cũng chẳng về được đâu, đi thôi, chúng ta còn có chính sự phải làm, tận nhân sự, nghe thiên mệnh” Nói xong Tô Đất Kỷ dặt tay Hồ Hỉ Mị hóa thành hai làn khói xanh, đi về phía tây.

Ban ngày, Giai Mộng quan tối đen một mảnh, trên mặt đất dấy lên từng ngọn đuốc lốm đốm, rải đầy bình nguyên.

Đoàn người Khương Tử Nha đều hít vào một hơi lãnh khí, không ngờ Côn Lôn sơn thần không biết quỷ không hay đã tới nơi này rồi!

Lưỡng đại động phủ đối đầu từ xa, quãng sau Kỳ Sơn tiên vân bao phủ, nhưng đỉnh Kỳ Sơn lại đứng sừng sững một nham thạch cự đại che khuất nửa bầu trời. Còn trước Giai Mộng quan lơ lửng một hòn đảo, trong đảo sương mù dày đặc.

Trước Côn Lôn sơn một tiếng phượng kêu, cửu thiên cửu địa đồng thời chấn động, trước Kim Ngao đảo cũng là lợi nhận cuồng phi vạn khoảnh, một đạo kim quang rơi xuống mặt đất, những nơi nó quét qua lập tức biến thành huyết trì ngàn dặm. Có lẽ đã đến thời khắc quyết chiến máu chốt.

Phía chân trời có phi kiếm bay vùn vụt tới.

Dương Tiễn vội hô: “Sư phụ!”

Ngọc Đỉnh chân nhân gào to một tiếng trên không trung, lượn vòng trên đỉnh đầu mọi người, nói: “Thái Công Vọng, thể cục nguy cấp, không được trì hoãn! Mau an bài!”

Nhóm người chỉ thoáng thấy một góc quyết chiến của Kim Ngao Côn Lôn, hôm trước Nguyên Thủy Thiên Tôn xua Côn Lôn sơn tới phía đông nghênh chiến Kim Ngao đảo ngoài Giai Mộng quan.

Thập thiên quân dưới trướng Thông Thiên giáo chủ bày pháp trận dụ địch tới công kích xung quanh đảo. Mỗi Thập thiên quân đều có tiên trận của riêng mình, phân làm: Thiên tuyệt trận, Địa liệt trận, Phong hồng trận, Hàn băng trận, Kim quang trận, Hỏa huyết trận, Liệt diễm trận, Lạc hồn trận, Hồng thủy trận, Hồng sa trận. Được xưng là “Kim Ngao thập tuyệt trận”

Hoàng Phi Hổ ỷ vào võ lực hơn người, lĩnh quân cường công, bị vây hãm trong trận. Côn Lôn sơn phái Nhiên Đăng ra đấu pháp trực diện cùng Kim Quang thánh mẫu, đám người Ngọc Đỉnh đang phân vân có nên xông vào trận cứu người hay không, chợt thấy Tử Nha dẫn Cơ Phát trở về, lập tức ngự kiếm bay tới cầu trợ.

Hoàng Thiên Hóa vừa nghe phụ thân bị bao vây trong trận, lòng như lửa đốt, định tiến lên thì lại bị Tử Nha cản lại.

Khương Tử Nha trầm ngâm nửa ngày, mới hỏi: “Hiện tại Côn Lôn có bao nhiêu tiên chiến lực? Long Cát công chúa đâu?”

Ngọc Đỉnh nhất nhất hồi báo, Thiên Hóa vội nói: “Hạo Nhiên, người là Đông Hoàng chuông mà, người có thể hủy hết thủy pháp bảo, theo ta đi cứu phụ thân mau!”

“Không được lỗ mãng” Tử Nha mắng, rồi nói với Ngọc Đỉnh: “Ngọc Đỉnh sư huynh, người hồi sơn bẩm báo với Thiên Tôn, Triệu Công Minh đã ra hải ngoại xa xôi rồi, Thông Thiên giáo chủ mất một trợ lực...”

Ngọc Đỉnh kinh ngạc: “Triệu Công Minh cứ thế rút lui à?”

Tử Nha nghiêm mặt nói: “Thông Thiên chắc chắn sẽ không để Công Minh rời đi đơn giản như thế, ta đoán trong chuyện này nhất định có kỳ hoặc, không chừng là quỷ kế mai phục, người bảo Long Cát công chúa ở lại núi trấn thủ, không được xuất chiến. Nhiên Đăng pháp lực cao cường, chắc sẽ phá được Kim quang trận, không đáng lo đâu, Cơ Phát đi tiếp nhận vị trí của Phổ Hiền, gọi hết cửu tiên trong thập nhị tiên còn lại tới đây để ta an bài”

Ngọc Đỉnh gật đầu rời đi, nhưng sắc mặt Cơ Phát lộ vẻ khó khăn, nói: “Sư phụ...”

Tử Nha không đợi Hạo Nhiên lên tiếng, chỉ cười nói: “Giờ đã đến lúc phán xét cao thấp bản lãnh dạy đồ đệ rồi”

Cơ Phát tức giận, phỉ nhổ: “Đi ngay đi”

Hạo Nhiên còn chưa bày tỏ thái độ thì đã bị Tử Nha chẹn họng, đang muốn tung một quyền qua thì thấy nụ cười giảo hoạt trên khóe miệng Tử Nha, rốt cuộc không phát hỏa được nữa.

Cơ Phát đang muốn xoay người đi, bị Hạo Nhiên gọi lại, chỉ nghe Hạo Nhiên nói: “Người đừng tùy tiện hành sự, phải chú ý đến tính mạng quân sĩ, nếu gặp nạn, ngàn vạn chớ cậy mạnh, sư phụ nhất định sẽ tới cứu người”

“Sư phụ nhất định sẽ tới cứu người” Hạo Nhiên cố ý gia tăng ngữ khí, lặp lại.

Cơ Phát gật gật đầu, gọi một binh sĩ qua mượn ngựa, ra roi thúc ngựa phi về phía quân Tây Kỳ.

“Hạo Nhiên không thể hành hiểm” Tử Nha nói: “Người phải an toàn lên được Kim Ngao đảo, diện kiến Thông Thiên giáo chủ. Ngọc Đỉnh sư huynh dẫn Dương Tiễn đi cùng bảo vệ Hạo Nhiên”

Hạo Nhiên sững sờ, sau một hồi mới nói: “Ta đi làm gì?”

Tử Nha cười xấu xa: “Bình đối bình, tướng đối tướng! Người . Là . Tướng!”

Một canh giờ sau.

Độ khó của nhiệm vụ:

Thành viên đội ngũ: Ngọc Đỉnh chân nhân (80 cấp), Dương Tiễn (60 cấp), Hạo Nhiên (15 cấp).

Mục tiêu: trung tâm Kim Ngao đảo: Vũ Dư thiên Thượng Thanh cảnh, Bích Du cung.

Tên nhiệm vụ: tiêu diệt Thông Thiên giáo chủ (999 cấp)

Action!

41. Chương 41: Thông Thiên Thu Đồ Đệ

Ngoài Đồng Quan binh doanh Ân Thương.

Thân Công Báo hơi nheo mắt, nói: “Đại vương chưa từng nghe Văn thái sư nói sao?”

Trụ vương lắc đầu nói: “Sư phụ rất ít khi nhắc tới chuyện trong sư môn với ta, Cô chẳng biết gì hết, hoàn thỉnh quốc sư giảng giải”

Trong lúc nói có binh sĩ bưng ghế tới, Thân Công Báo bèn vén tiền khâm ngồi xuống, hai chân thấp lùn chạm không tới đất, lắc qua lắc lại. Một tay gác trên tay vịn, ngón tay gõ nhẹ nhẹ, lưỡi biếng nói: “Thập tuyệt trận chia làm Thiên tuyệt trận, Địa liệt...”

Trụ vương cắt ngang: “Cô chỉ hỏi Hồng sa trận kia”

Thân Công Báo pha trò: “Tại sao đại vương lại nóng vội như vậy? Nếu đã hỏi thì nghe một chút có mất gì đâu”

Trụ vương nhú mày kiểm, hơi không vui nói: “Quốc sư thỉnh nói”

Thân Công Báo nheo mắt, quan sát thiên tử một lượt, mới hiểu ý cười nói: “Hồng sa trận chính là bí thuật độc môn của Trương thiên quân, trong đó chiếu theo thiên, địa, nhân tam tài, Trương thiên quân phân thân ngàn vạn, tụ cát thành hình, còn người thật thì ẩn núp trong cát, cho dù có phá vỡ ma cát cũng vô dụng”

“Chỉ bất cẩn chút thôi sẽ bị ma cát kia cắn nuốt, bên trong hồng cát xoắn hợp, nháy mắt là có thể nghiền nát bảy thân thể kim tiên” Thân Công Báo hơi nghiêng về phía trước, nhìn thẳng vào song nhãn Trụ vương, nói: “Không phải tất cả Thập tuyệt trận đều là pháp bảo, mà do đạo thuật các thiên quân tu luyện thành, chỉ một hai tiếng chuông khó mà giải quyết được...”

Trụ vương trầm giọng nói: “Cô biết rồi, tạ quân sư chỉ giáo”

Thân Công Báo đột nhiên ngồi thẳng người, cổ khí thế của thiên tử sau án kia áp bức đến nỗi khó có thể mở miệng lần nữa, thật lâu sau Thân Công Báo âm thầm lau mồ hôi lạnh, nói: “Thần cáo lui...”

Đợi đến khi Thân Công Báo rời doanh trường, Trụ vương mới lấy hắc huyền ra, nói: “Hạo Nhiên”

Rốt cuộc cũng đợi được giọng nói trong huyền kia hồi âm, vội nói: “Văn Trọng, thế nào, người nghĩ ra chưa?”

Đầu tiên Trụ vương nói: “Phi Hổ làm người tâm tư cẩn mật, hữu dũng hữu mưu, năng lực hành quân bố trận thực sự không thua...Tử Tân. Tuyệt đối không bao giờ tùy tiện xông trận, ta đã suy nghĩ rất lâu, đoán bên trong nhất định có ẩn tình”

Trụ vương lại nói: “Mặc dù Côn Lôn sơn và Kim Ngao đảo vì Văn...Vì ta mà kết làm thâm thù, nhưng Thông Thiên chỉ án binh bất phát, lấy tĩnh chế động, Côn Lôn chung quy không giỏi khiêu chiến, có lẽ Côn Lôn khẳng khái cường cầu Phi Hổ nhập trận mới có thể dùng danh nghĩa cứu người tấn công Kim Ngao”

Hạo Nhiên nghe vậy đổ mồ hôi lạnh cùng mình, tử tế nghĩ lại, quả nhiên Hoàng Phi Hổ không giống một kẻ lỗ mãng vũ phu, nhất định là do Vũ Thành vương kế thừa Văn Trọng, cũng xem như đồ tôn của Thông Thiên, bị Côn Lôn coi thành ngòi nổ phải vào Hồng thủy trận. Nguyên Thủy Thiên Tôn đoán chắc rằng Vương thiên quân sẽ không dám hạ độc thủ.

Hạo Nhiên run giọng nói: “Không, người nghĩ quá phức tạp rồi”

Trụ vương đoán cứ như tận mắt chứng kiến, không để cho Hạo Nhiên phản bác, chỉ nói: “Người phải đề phòng Côn Lôn, nếu Hoàng Phi Hổ đã trở thành thí tốt, khó tránh khỏi người cũng là một con cò”

Hạo Nhiên hít một hơi, mắt kiên nhẫn nói: “Không đề cập chuyện này nữa... Hồng sa trận phá thế nào, người nghĩ ra chưa?”

Trụ vương ngừng chốc lát, đáp: “Hồng sa trận không phải pháp bảo, ta vô kế khả thi, người đừng lỗ mãng, phải theo Ngọc Đỉnh hành sự cẩn thận”

Hạo Nhiên chờ biết bao lâu nhưng chỉ chờ được mỗi câu này, bèn tức giận nói: “Văn Trọng, người xuất thân Kim Ngao mà ngay cả bản lĩnh sở trường của Thập thiên quân cũng không biết?”

Trụ vương cũng chẳng nổi nóng, nói: “Giờ không phải là lúc nói nhảm, nghe lời ta, Trương thiên quân ẩn thân trong trận, trước tiên người phải đợi Ngọc Đỉnh và đồ nhi của hắn tìm ra người bày trận...”

Hạo Nhiên bị phái làm nhiệm vụ bưu hãn mà phiền phức, vốn dĩ chán ghét vô cùng, muốn mang hỗn phách Văn Trọng đến trước tọa Thông Thiên giáo chủ rồi ứng biến sau, nhưng lại bị Trương thiên quân cản đường, Văn Trọng lại chẳng biết cách phá trận.

Chẳng rõ Văn Trọng không biết thật hay giả vờ, hơn nữa đối với việc gặp lại Thông Thiên không có nửa phần chờ mong, ngược lại cứ lải nhải miết, hết lần này tới lần khác dặn dò mình đừng mạo hiểm, để Ngọc Đỉnh xông lên chịu chém trước, chừng nào nhất xác mình hãy ra sân, coi Đông Hoàng chuông là cái gì hử? Lập tức nổi cáu nói: “Biết rồi, có gì tìm người sau” Xong cất bạch huyền, đi theo sư đồ Ngọc Đỉnh và Dương Tiễn.

Trụ vương chỉ cảm thấy ngực phiền muộn khó chịu, tiện tay hất văng án, đồ vật rơi loảng xoảng đầy ra đất.

Ngọc Đỉnh nghe Hạo Nhiên giải thích, bèn trầm ngâm nửa ngày nói: “Hóa thân làm hồng sa... Muốn phá trận phải tìm được chân thân Trương thiên quân”

Đoạn xoay người nhỏ giọng thảo luận vài câu với Dương Tiễn, chỉ thấy Dương Tiễn nhăn mặt, Ngọc Đỉnh lại nhíu mày giáo huấn: “Nghe sư phụ”

Hạo Nhiên nghi hoặc: “Làm sao vậy?” Lúc này hắn vẫn chưa biết sư đồ kia có chuyện gì mà phải thương lượng sau lưng mình, chỉ nghĩ đến chuyện Phi Hổ bị phái vào Hồng thủy trận của Vương thiên quân mà Trụ vương vừa mới nói, đột nhiên rung mình một cái.

Ngay cả Ngọc Đỉnh cũng phụng mệnh của Khương Tử Nha muốn mưu hại mình sao? Đấy Đông Hoàng chuông vào trận có ích lợi gì cho Côn Lôn? Hạo Nhiên không ngừng quan sát Dương Tiễn, ánh mắt Dương Tiễn do dự, như không nắm chắc chủ ý, nhưng Ngọc Đỉnh lại nghiêm khắc nói thật nhiều, cuối cùng Dương Tiễn cũng chậm rãi gật đầu.

Ngọc Đỉnh như thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đi thôi” Nói xong không đợi Hạo Nhiên hỏi dò, xông vào Hồng sa trận.

Hồng sa trận chẳng khác nào một cái động quỷ.

Trên đầu là cát, dưới chân cũng là cát, những nơi trong tầm mắt đều là hồng sa tựa máu, như mộ huyết khép kín. Bốn vách tường hồng sa cuộn cuộn, núi đồi tầng tầng lớp lớp nổi dậy hình thành nên một tường lũy rộng lớn vô biên, trên tường cát xuất hiện vô số mặt quỷ gào thét âm ỉ, miệng to như chậu máu phun ra cát sỏi. Hạo Nhiên theo sát Ngọc Đỉnh Dương Tiễn qua lại như con thoi dưới tầng trời thấp, trên mặt đất xuất hiện một con quỷ cát cự đại giương năm ngón tay trảo xuống ba người!

“Cẩn thận!” Ngọc Đỉnh quát, núm cổ áo Hạo Nhiên chạy ra theo kẻ hở giữa mấy ngón tay kia.

“Ngọc Đỉnh chân nhân...” Con quỷ cát kia khàn giọng nói, tiếng như cơn lốc xuyên thạch, lại như phá đồng bại cổ, Hạo Nhiên nghe mà dựng thẳng tóc gáy, chưa kịp trả lời thì Ngọc Đỉnh đã quát: “Dương Tiễn!”

Bên kia Dương Tiễn hiểu ý, thúc giục Hạo thiên khuyển như một đạo bạch quang lướt qua trước mặt quỷ cát, hóa thân của Trương thiên quân ở trong mặt quỷ kia mở miệng gầm thét, cái đầu khổng lồ đuổi sát theo Dương Tiễn.

Bên này Ngọc Đỉnh buông Hạo Nhiên ra, duỗi hai cánh tay, hai chân nhún một cái, thân thể chao liệng trên không trung, hét lớn: “Nhất kiếm phá quân!” Giữa hồng sa đầy trời, lời nói trong trẻo vô cùng, Trảm thần kiếm dưới ủng xoay tròn, nháy mắt nhất hóa nhị, nhị hóa tứ, tứ hóa thiên bách vạn, kim thiết âm vang mãnh liệt, rung vù vù xông thẳng vào bốn vách tường động cát!

Nháy mắt đó ngư lân chiến giáp trên người Ngọc Đỉnh chói lọi vô cùng, tựa như kiếm thần hàng thế, trảm thần cự kiếm sắc bén không thể kháng cự! Khi hấn xoay người nó bèn rung động, vô số kiếm quang đan xen ngang dọc dệt nên một tấm lưới bạch kim khổng lồ, gào thét quét ra bên ngoài! Ngàn vạn kiếm quang quần quanh chỗ Ngọc Đỉnh và Hạo Nhiên điên cuồng xoay tròn, hồng sa quỷ đang bổ nhào lên bị yểm cắt nát vụn! Ma cát truy kích Dương Tiễn đang do dự có nên quay đầu lại hay không thì Dương Tiễn đã cầm tam tiêm kích khó khăn đâm tới.

“Đi!” Ngọc Đỉnh thấy được một tia nắng trên đỉnh hồng sa nọ, lập tức vạn kiếm tề phi, bắn về phía khe hở kia, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, cánh tay bị cát khuấy phát đau, Ngọc Đỉnh liều mạng che chở Hạo Nhiên trong ngực, cả người lẫn kiếm thần tốc vọt ra, phá tan Hồng sa trận trong tiếng nổ âm vang.

Hạo Nhiên kinh hãi, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trong gò đất kia, gương mặt mở cái miệng rộng phẫn hận ngưỡng thiên gầm thét.

Ngọc Đỉnh toàn thân đầm máu, một thân ngư lân chiến bào hư hại khắp nơi, ôm Hạo Nhiên nhẹ nhàng rơi xuống đất bên rìa Kim Ngao đảo, thở ra. Nói: “Đến rồi, đây chính là Kim Ngao đảo”

Hạo Nhiên mờ mịt nói: “Ta không biết đường đi, chưa từng đến Kim Ngao bao giờ” Đột nhiên nghĩ tới một việc, liền như rơi vào hầm băng, nắm chặt bàn tay Ngọc Đỉnh.

“Ngọc Đỉnh, ngươi bỏ Dương Tiễn lại trong Hồng sa trận?!”

Ngọc Đỉnh chẳng phản bác gì, chỉ nói: “Thành bại của Côn Lôn đều gắn liền với ngươi, không cần để ý tới những chuyện khác”

Hạo Nhiên thất thanh nói: “Các ngươi đều điên cả rồi!”

Giữa đảo nổi loáng thoáng tiếng sấm trện trện, phù văn bát quái bay lên quần quanh toàn đảo, Ngọc Đỉnh lại lạnh lùng nói: “Côn Lôn có hoàng căn* lực sĩ, Kim Ngao cũng có thương căn** lực sĩ tuần đảo, ta đánh lạc hướng bọn chúng, ngươi tìm đường vào Bích Du cung đi, đừng trì hoãn nữa!” [*khăn vàng; **khăn xanh biếc]

Nói xong rồi ngay cả thương thế của mình cũng không quan tâm, ngự kiếm đằng không, hô một tiếng, dẫn tới sự chú ý vô số thủ vệ trên đảo, chỉ thấy mấy trăm tên thương căn lực sĩ đuổi theo đạo kiếm quang kia của Ngọc Đỉnh.

“Kim Ngao đi đường nào, Văn Trọng?”

“Văn Trọng!” Hạo Nhiên nói: “Đừng bảo với ta ngươi không biết đường nha, đây là nhà của ngươi mà!”

Trong lời nói của “Văn Trọng” kia hàm chứa tiểu ý: “Lúc này mới nhớ tới ta à?”

Hạo Nhiên mắng: “Ai ở đó nói giỡn với ngươi, ta tới Kim Ngao đảo rồi, mau nói cho ta biết!” Lời vừa thốt mới phát giác ngữ khí thái quá, nói: “Thật xin lỗi, Văn Trọng, ta gấp quá, Dương Tiễn bị vây trong Hồng sa trận, Ngọc Đỉnh dẫn truy binh đi rồi. Ta phải lập tức đến gặp Thông Thiên giáo chủ, cầu hấn triệt bỏ Hồng sa trận”

Trong huyền chế giễu: “Cầu hấn? Ngươi đã muốn giết hấn, giờ còn muốn cầu hấn sao?”

Hạo Nhiên nói: “Văn Trọng, hiện giờ ta dẫn ngươi đi gặp hấn, ngươi chờ lấy oán trả ơn, đợi tới tọa tiền giáo chủ rồi, ta tự có đối sách”

“Đi hướng đông!” Trụ vương không kèm được tức giận, quát: “Tìm mỏm đá bát quái!”

Cặp đôi cầm huyền này đều hỏa khí khó nén, Hạo Nhiên y theo chỉ điểm của “Văn Trọng” trong huyền đi tới hòn đảo nhỏ phía đông, đi tới đầu cùng, hấn mở miệng hỏi cái gì, nam tử trong huyền liền đáp cái đó, ngoài ra không nói gì nữa, lộ vẻ đang tức giận.

Trí nhớ của Trụ vương cực tốt, lúc trước uống mạnh bà thanh một lần ở Kim Ngao, sau khi đã nhớ hết toàn bộ những chuyện trước đây, cũng nhớ luôn đường sá trên đảo chẳng chút nhầm lẫn. Hạo Nhiên xuôi theo lối hắc chỉ, băng qua rừng đào xung quanh đảo, rồi cuộc đến trước cửa Bích Du cung.

Đại môn Bích Du cung rộng mở, trong cung trống vắng, không thấy một bóng người, có lẽ Thập thiên quân đều đã xuất đảo bày trận cả rồi. Cự nhân khổng lồ trên ngọc ỷ tỏa hồng quang nhìn vào Hạo Nhiên, Hạo Nhiên thầm rùng mình, hoàn toàn không dám đối diện cùng bất quá nhân như có sinh mệnh kia.

Tiếng cước bộ vang vọng trong cung điện trống trải, có vẻ vô cùng nổi bật. Hạo Nhiên đi vào điện, quay đầu nhìn xung quanh, thấy trước điện sừng sững mười cây đại trụ, đó là vị trí của Thập thiên quân. Đại bản doanh Tiệt giáo cũng tựa tựa như Côn Lôn, tương ứng, kim tiên Côn Lôn cũng có mười hai ngọc trụ, khi tiên nào bình giải* tiêu vẫn, cự trụ kia sẽ ngã ngay... [*theo thuyết pháp đạo gia, cái chết gọi là thi giải, bị chết đuối kêu là thủy giải, bị đao chém chết kêu là binh giải]

Hạo Nhiên hít vào một hơi, chỉ thấy một cây cột đá cách cực gần đề tên Kim quang thánh mẫu gãy thành hai đoạn, nện xuống đỉnh đầu hắc!

“Đừng sợ!” Nam nhân kia nói, giơ một tay ra, cây cột khắc danh hựu Kim quang thánh mẫu xoay tròn ngang trời, bay vào một góc Bích Du cung, “Ầm” một tiếng kích khởi vô số bụi bặm, vỡ nát.

Hạo Nhiên giương mắt nhìn, chỉ thấy trước ngọc ỷ hạ xuống một người.

“Đồng tiên sinh” Hạo Nhiên khom người cung kính nói.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ không xoay lại, chỉ đưa lưng về phía Hạo Nhiên.

Mái tóc ngắn đen nhánh dùng dây thừng đỏ buộc sau đầu, thân trên xích lõa, đạo bào thoát một nửa rũ bên hông, lộ ra vai lưng trắng kiện, cái cổ kiền tịnh, hình xăm kỳ dị trên hai bả vai trắng nõn kéo dài xuống cánh tay, bào tỵ không gió mà bay, lơ lửng trong không trung. Chính là hình dáng Thông Thiên giáo chủ mà Đất Kỷ từng huyền hóa thành.

Đệ nhất kiếm tiên quả danh bất hư truyền, chỉ bóng lưng thôi mà đã khiến Hạo Nhiên âm thầm tán thưởng.

Chỉ thấy hai tay Thông Thiên phân đều trước người, trong bàn tay đã có thêm một thanh trường kiếm màu xanh.

Thông Thiên giáo chủ nói: “Ngươi có biết tên thanh kiếm này không?”

Hạo Nhiên đáp: “Tru tiên”

Thông Thiên nói: “Đệ nhất lợi kiếm trên đời là vật nào?”

Hạo Nhiên đáp: “Tru tiên”

Thông Thiên khẽ lắc đầu, nói: “Thanh kiếm sắc bén nhất thế gian không phải Tru tiên”

Hạo Nhiên nhú mày, đang muốn lên tiếng thì lại nghe Thông Thiên giáo chủ chậm rãi nói: “Thanh kiếm sắc bén nhất thế gian, chính là thiên ý, thuận thiên giả xương, nghịch thiên giả vong*; dù có năng lực thông thiên, một khi nghịch thiên ý, cũng địch không lại thanh kiếm vô hình kia” [*người thuận thiên thì hưng thịnh, nghịch thiên thì suy vong]

Thông Thiên nói tiếp: “Chuông nhi, ta đối đãi với ngươi như thế nào?”

Hạo Nhiên lẳng lặng đứng, nhớ tới quãng thời gian ở chung cùng Đồng tiên sinh, Thông Thiên giáo chủ đối với mình quan tâm có thừa, sau đó còn thu bình Luyện yêu trong tay Hồ Hỉ Mị giao cho mình, lại ra lệnh cho trên dưới Kim Ngao không được làm khó mình, hơn nữa còn phó thác Triệu Công Minh tới cứu mình và Trụ vương.

So với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân thâm tàng bất lộ, bịa đặt lừa gạt, Thông Thiên giáo chủ quả thật tính tình trung nhân*, hành sự trọng tình trọng nghĩa. [*người trung gian, đứng giữa, ko nghiêng về phía nào]

Hồi lâu sau, Hạo Nhiên mới đáp: “Giáo chủ đối với ta như đối với đồ nhi; không chỉ có ta, mà ngay cả một con hồ yêu cũng nhớ rõ ân tình của giáo chủ”

Thông Thiên không đáp, một tay cầm Tru tiên kiếm dựng thẳng nó lên, Hạo Nhiên nhìn thấy được song mâu của Thông Thiên trong mũi kiếm sáng rực nọ.

Đôi hắc mâu ấy thâm thúy tựa Tử hải vạn dặm, ba đào bất kinh, cho dù chỉ đối diện cùng ảnh phản chiếu trên thân kiếm vẫn khiến hơi thở Hạo Nhiên không được tự chủ mà đông lại.

Chỉ nghe Thông Thiên nói: “Nếu là vậy, được thượng cổ thần khí người cúi đầu cũng đã đủ rồi”

Hạo Nhiên không nói hai lời, quỳ một gối xuống sau lưng Thông Thiên, cúi người nói: “Chỉ cầu giáo chủ nghe Hạo Nhiên một lời”

“Tốt lắm!” Thông Thiên “Xoẹt” một tiếng tra Tru tiên kiếm vào vỏ, xoay người đối diện Hạo Nhiên, “Đồ nhi ngoan, tử quỷ Văn Trọng là đại sư huynh của ngươi, sau này ngươi chính là quan môn đệ tử của ta”

“ ... ”

Hạo Nhiên bối rối.

Thông Thiên bước dài lên phía trước, nâng Hạo Nhiên dậy, nói: “Bày rượu! Đồ đệ ngươi vất vả lắm mới tới Kim Ngao một lần, sư phụ mời ngươi dùng cơm”

“ ... ”

Hạo Nhiên phát điên.

Lập tức có đồng nhi Kim Ngao bày tiệc rượu, trên tiệc tiên quả khay khay, mỹ vị đầy bàn, chỉ bố trí hai chỗ ngồi, Thông Thiên ngồi xuống, lấy làm lạ hỏi: “Sao vẻ mặt ngươi lại kỳ quái như thế? Muốn đổi ý à?”

Hạo Nhiên đang muốn nói, nhưng Thông Thiên lại thản nhiên chắp thêm để ý tới tân đồ đệ gió bão phủ đầu, trán nổi ba lần hắc tuyến kia, tự ý nói: “Tính tình vi sư chẳng lẽ ngươi không biết? Vốn tưởng rằng khi đó đồng hành cùng nhau, tình cảm của chúng ta đã dần dần được bồi dưỡng đến...”

“Dừng dừng dừng!” Lúc này Hạo Nhiên mới minh bạch ra, đoạn tru tiên gì đó thiên ý gì đó lúc nãy toàn là làm màu, Đồng tiên sinh không chỉ là Đồng tiên sinh, Đồng tiên sinh còn là Thông Thiên... Cứ nghĩ rằng lão đại Tiệt giáo bị tâm thần phân liệt dở hơi, giờ xem ra, vị sư phụ tiện nghi mới nhận này cũng là một kẻ cố chấp hết thuốc chữa, gọng gàng dứt khoát đến độ khiến mình muốn phun trào lửa đỏ.

Thông Thiên thản thục: “Lâu rồi không có ai bồi vi sư uống rượu cả, đồ đệ, sư phụ kính ngươi một chung”

Nói xong nâng ly cười dài: “Sư phụ cạn chung, ngươi cứ tự nhiên”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười bưng chung rượu lên, thấy Thông Thiên ngưỡng cổ uống cạn tiên tửu trong đồng tước, đột nhiên nảy sinh chút ý niệm đồng cảm, nên cũng uống cạn phần rượu trước mặt, đang muốn lên tiếng cầu Thông Thiên thả Dương Tiễn thì lại thấy ngoài Bích Du cung giải vào một người.

Người nọ máu tươi đầy mặt, bộ kiếm sĩ giáp tàn tạ không chịu nổi, bị thương cân lực sĩ cầm lợi nhận gác lên cổ, nhưng quật cường vô cùng, không thềm quỳ, chính là Ngọc Đỉnh.

Hạo Nhiên đại kinh thất sắc, nhưng Thông Thiên chẳng chút để ý, cười nói: “Đồ đệ, ăn nhiều tỳ, đây là bạch hạc ngàn năm chộp được từ Côn Lôn sơn, vi sư đích thân phân phó người nướng lên... Còn có canh tiên quy chưng cách thủy này nữa, rất bổ dưỡng...” Rồi tự tay gấp thức ăn vào trong chén Hạo Nhiên.

Dù Ngọc Đỉnh và Thông Thiên là địch, nhưng chưa từng mất lễ độ, lạnh lùng nói: “Ngọc Tuyền sơn Kim Hà động Ngọc Đỉnh chân nhân, tham kiến Thông Thiên giáo chủ” Thủ vệ phía sau đang muốn nổi càu ếp hấn quỳ xuống thì Hạo Nhiên vội đứng dậy nói: “Chờ đã!”

Thông Thiên giáo chủ vươn một tay ra đặt lên vai Hạo Nhiên, sức nặng nghìn quân* truyền đến, Hạo Nhiên không giãy dụa được, đành ngồi xuống. Toàn bộ thương cân lực sĩ đã lui ra ngoài, trong Bích Du cung chỉ còn lại Hạo Nhiên, Ngọc Đỉnh, Thông Thiên ba người. [*đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân]

Thông Thiên lấy bình rượu qua tiếp tục châm đầy cho Hạo Nhiên, Ngọc Đỉnh hơi nheo mắt, như không quen biết đánh giá Thông Thiên giáo chủ, thật lâu sau mới nói: “Xưa nay nghe kiếm pháp vũ nội của Thông Thiên giáo chủ kiệt xuất, độc nhất vô nhị, hôm nay Ngọc Đỉnh tới lãnh giáo”

Trong mắt Thông Thiên ẩn hiện tiểu ý, nói: “Ta đang ôn chuyện cùng đồ nhi ta, đồ nhi kia của người đã vùi thân trong Hồng sa trận, giờ còn lòng dạ lãnh giáo ta hay sao?”

Hạo Nhiên vội nói: “Đồng tiên sinh”

Ngọc Đỉnh vừa nghe biến sắc, mấy lần muốn ngự kiếm chém qua, nhưng chung quy kiêng dè Thông Thiên, mình lại thương tích đầy người, lúc này mà gây rối chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, bèn khó khăn nhin xuống, nói: “Ngọc Đỉnh có mệnh tại thân, Thông Thiên giáo chủ...”

Thông Thiên cười nói: “Đi làm chuyện mà người nên làm trước đi, miễn cho trong lòng vương bận” Nói xong phất tay, Ngọc Đỉnh và Hạo Nhiên ai nấy đều chợt cảm thấy nhẹ nhõm, cởi đi gánh nặng vạn quân.

Ngọc Đỉnh lập tức ngự Trảm thần kiếm, cũng không quay đầu lao ra khỏi Bích Du cung.

Thông Thiên cười xấu xa nói: “Đồ nhi, tiếp một chung nữa nào, muốn biết chuyện bát quái của tử quỷ đại sư huynh kia của người hay không? Sư phụ kể tường tận cho người nghe...”

Trước đó, chiến cục ngoài Kim Ngao đảo lại biến hóa, Nhiên Đăng đạo nhân tế xuất Nam minh ly hỏa đăng, phượng liệt trời cao, thần thú phượng hoàng cổ xưa kia tụ cửu thiên chân hỏa vào thân. Chỉ thấy phượng hoàng kêu vang một tiếng, vỗ cánh lao vào Kim quang trận.

Trong Kim quang trận thiết lập bốn mươi chín mặt gương lớn, bào tộ của Kim linh thánh mẫu rũ dài, vô số mặt gương lật chuyển, những nơi xạ tuyến thiêu đốt, phạm nhân nháy mắt thành xương cháy, nhưng phượng hoàng là thủy tổ của liệt diễm thế gian, nào sợ nhiệt quang ấy? Tiếng hót nhu hòa truyền ngàn dặm, cánh phượng giương mở, hỏa vũ tung bay kín trời.

Hỏa vốn khắc kim, Kim linh thánh mẫu chưa kịp cầu viện thì mặt gương trong trận đã nổ tung từng cái, liệt hỏa hừng hực kéo dài bách bộ, tức thời bị phủ đến hơi phi yên diệt, một luồng hồn phách thăng thiên, lượn vòng không ngừng trên vùng trời Kim Ngao.

Nhiên Đăng thu pháp bảo, hơi thở đứt quãng, lại thấy trên đảo một đạo kiếm quang từ đỉnh Bích Du cung bay ra, người ngự kiếm chính là Ngọc Đỉnh, định lên tiếng gọi, nhưng Ngọc Đỉnh lại như hoàn toàn không thấy vô số trận đấu kịch liệt trên trận, chỉ lướt thấp một cái rồi xông thẳng vào Hồng sa trận.

Hồng sa tung bay, con mắt thứ ba trên trán Dương Tiễn mở to, đã chảy máu, huyết châu dọc theo cánh mũi kéo dài thành một đường tím sẫm rợn người, xung quanh đầu đầu cũng là phi cát sắc bén, phương hướng còn nhận không ra chứ đừng nói tới tìm được chân thân của Trương thiên quân.

Có lẽ hôm nay phải chết tại chỗ này rồi, Dương Tiễn liều mạng vung tam tiêm kích, chém sa long lao tới trước mặt ra làm hai. Kiếm chỉ* đặt ở mi tâm, quát to: “Trương thiên quân! Núp núp tránh tránh như vậy! Kim Ngao quả nhiên là một ổ chuột nhất tiểu nhân!” Con mắt thứ ba trên trán bắn ra một đạo bạch quang yếu ớt. [*dáng tay, xem hình minh họa bên dưới]

“Lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến; hòa hợp làm đầu rồi mới tới phong mang...”

Dương Tiễn thất thanh gọi: “Sư phụ!”

Ngọc Đỉnh chân nhân lại hiện thân, Dương Tiễn chỉ cảm thấy lực chống đỡ sau cùng đã cạn kiệt, mệt mỏi vô cùng, liền muốn ngã xuống, đúng lúc ấy lập tức có một sóng lưng kiên cường hữu lực đỡ lấy thân thể Dương Tiễn.

“Đừng sợ, sư phụ tới rồi đây”

Lúc này Dương Tiễn đã sức cùng lực kiệt, Ngọc Đỉnh chân nhân cước đạp Trảm thần kiếm, trở một tay ôm Dương Tiễn, ngón trở và ngón giữa tay kia làm thành kiếm quyết dựng trước mặt, cao giọng quát: “Chuyển!”

Theo tiếng quát này, xung quanh sư đồ hai người dâng xuất hàng trăm kiếm ảnh, hư kiếm vờn quanh, Dương Tiễn mê mê mang mang, không còn sức chiến đấu nữa, cố gắng nắm tam tiêm kích, mặc Ngọc Đỉnh ôm mình chậm rãi xoay tròn, trong ánh mắt toàn là kiếm ảnh tung hoành ngang dọc, chân khí toàn thân tan rã, Dương Tiễn hơi thở mong manh, muốn đẩy tay Ngọc Đỉnh ra, nói: “Sư phụ, ta không được rồi...Người đi mau...”

Nhưng Ngọc Đỉnh không buông Dương Tiễn ra, gần từng tiếng nói: “Bình giả bất hạnh, trong tay vô kiếm, trong tâm hữu kiếm, kiếm trong tay dễ gãy, nhưng kiếm trong tâm vẫn mãi dài”

“Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công, người cầm binh cần tâm tồn thiện niệm, kiếm sẽ mãi không dùng hết”

Nó khiến Dương Tiễn loáng thoáng nhớ lại từng câu từng chữ chậm ngôn mà Ngọc Đỉnh truyền cho mình trong khóa đầu tiên sau khi báii sư tại Kim Hà động vào lúc tu đạo mấy năm về trước.

Hai người tựa lưng nhau, Ngọc Đỉnh kích khởi chân khí, xoay tròn càng lúc càng nhanh, kèm theo trăm ngàn phi kiếm quanh mình, tỉ tỉ hồng sa đồng loạt cuốn lên, cơn lốc như vòi rồng cần quét bốn vách tường, Dương Tiễn như nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, thì thào: “Sư phụ...”

Ngọc Đỉnh chân nhân đề khởi một khẩu chân khí, từ tốn nói: “Đồ nhi, đời này ngươi phải nhớ kỹ, không được dễ dàng nói tiếng bại”

Dương Tiễn đột nhiên thông suốt tâm linh, ngũ thức sáng tỏ, chân khí xung quanh mãnh liệt tràn vào khí hải, trong lòng dâng lên chiến ý vô cùng vô tận. Trong sự xoay tròn thần tốc thấy được nhân ảnh giữa hồng sa, chấn khởi tam tiêm kích, quát lớn một tiếng, đâm tới nhân ảnh nọ.

“Phá _____!”

Trương thiên quân gào thét ầm ĩ, tiếng gào giã dựa đầu đón hấp hối truyền khắp đại địa, bị Dương Tiễn một kích xuyên tâm, nổ tung thành bụi mù, Hồng sa trận tản sạch, hồn phách bay về chân trời.

Chú giải:

— Kiếm chỉ, kiếm huyết:

42. Chương 42: Chuyện Xưa Kim Ngao

Lại nói Thiên Hóa nghe tin Hạo Nhiên bị phái lên Kim Ngao đảo tìm Thông Thiên giáo chủ, rồi thấy Ngọc Đỉnh nửa đường quay về, lập tức lo lắng vô cùng. Lão phụ mình bị vùi lấp trong Hồng thủy trận, càng thêm phiền não gấp bội, bất đắc dĩ thân phụ bị vây hãm, cứu người quan trọng, đành phải gác lại tâm tư thấp thỏm tiến vào Hồng thủy trận kia.

Nhưng Thiên Tường mới mười tuổi, nghe tin Phi Hổ sinh tử chưa rõ, chỉ biết khóc lớn. Hoàng Thiên Hóa phiền não vô cùng, lớn tiếng quát mắng, rồi dùng lời lẽ an ủi, rốt cuộc hết cách, hai người đứng trước Hồng thủy trận, đang do dự không biết phải tiến vào bằng cách nào thì lại thấy một nam tử cao lớn đứng bên ngoài trận nọ, nửa người xích lõa, trường quái song tụ buộc bên hông, vai cồng một thanh đao luân* cự đại, luân phong xoay tròn như nguyệt. [*thanh đao cong như bánh xe]

Phía sau nam tử lại lơ lơ lửng lửng một người, chính là Na Tra.

Hoàng Thiên Hóa nhận ra nam tử cao lớn kia chính là đồ đệ của Phổ Hiền, huynh Na Tra, đệ nhị tử của Lý Tịnh tên gọi Mộc Tra, loan đao cự đại sau lưng Mộc Tra chính là bảo vật trấn sơn của Phổ Hiền chân nhân – Ngô câu kiếm. Chỉ nhú mày nói: “Mộc Tra, hai huynh đệ ngươi không phải nghe theo quân sư an bài đi phá Lạc hồn trận kia sao, thế nào lại tới nơi này?”

Mộc Tra chưa lên tiếng, Na Tra đã giành trước nói: “Thiên Tường qua đây, ngươi cút” Rồi vẫy vẫy tay với Hoàng Thiên Tường.

Về như Mộc Tra đuổi theo Na Tra tới đây, vội nói: “Không thể! Thái Công Vọng phân đội lần này tất có thâm ý, đã hỏ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh*, Na Tra ngươi chớ làm loạn...” [*‘đánh hổ’ phải do huynh đệ ruột thịt đồng tâm hiệp lực là thích hợp nhất; ‘ra trận’ chỉ có cha con xông pha mới giành được chiến thắng, tỷ như Dương gia tướng. Ý nói tùy trường hợp mà có hướng giải quyết khác nhau]

Na Tra một tay kéo Thiên Tường, Thiên Tường mới ngót khóc, Na Tra lập tức công Thiên Tường lượn vòng giữa không trung một cái, xông về phía bắc Kim Ngao, lao đầu thẳng vào Lạc hồn trận.

Mộc Tra đang muốn phát hỏa, nhưng vì tình thế cấp bách, không thể kéo dài thêm, đành phải nén nộ khí, chuyển hướng Thiên Hóa nói: “Khiến Thiên Hóa chê cười rồi, xá để lúc nào cũng thế đây”

Thiên Hóa thừa biết việc nhà Na Tra quả thật là một khoản nợ dai dẳng mà ngay cả Thái Ất chân nhân cũng tính không nổi, đành cười khổ nói: “Vậy làm phiền Mộc Tra huynh chiếu cố”

Mộc Tra gật đầu xoay người, tức khắc cầm Ngô câu kiếm lên, kiếm phong như tuyết, phong mang viên nguyệt hồi chuyển, quát lớn: “Cửu Cung sơn Bạch Hạc động tọa hạ Phổ Hiền chân nhân, Mộc Tra tới xông trận!” Nháy mắt phân huyết thủy mãnh liệt ra làm hai, mãnh thú hồng thủy kia há to cái miệng khổng lồ, Thiên Hóa và Mộc Tra không tránh không né, mặc kệ cự thú nuốt chừng hai người mình.

Lại nói Na Tra mang theo Thiên Tường chớp mắt đã lao vào Lạc hồn trận, Thiên Tường vừa mới định thân đã nhìn thấy khắp trời đầy những lá bùa vàng, trên mỗi lá đều dùng huyết tự rợn người vẽ thành phù văn cùng hung cực ác, chỉ cảm thấy vô số âm phong gào khóc, oán hồn chồn chồn đều bỏ nhào vào mình, vì thế bị dọa sợ khóc rống lên.

“Lệ” Na Tra nói, chợt không nói hai lời nghiêng đầu qua, đôi môi mỏng chạm nhẹ khoe miệng Thiên Tường.

Thiên Tường sững sờ, ngừng khóc, ôm cổ Na Tra, nửa ngày nói không ra một chữ.

Thật lâu sau Thiên Tường mới nói: “Cha ta...”

Na Tra nói: “Nhị ca ta rất lợi hại, yên tâm”

Thiên Tường định nói thêm gì đó, nhưng Na Tra đã mạnh mẽ nhắc Hồng anh thương lên, một tay chỉ hướng thân ảnh Diêu thiên quân Kim Ngao đảo loáng thoáng xuất hiện ở sâu trong những lá bùa bay tán loạn.

Ngàn vạn phù văn trong Lạc hồn trận như mãnh thú khát máu, vừa thấy người tới liền nổi hồng quang, Hồng anh thương là pháp bảo hệ hỏa, nháy mắt dùng ngọn lửa hùng hực thiêu cờ giấy bùa lá hội phi yên diệt! Diêu thiên quân chưa kịp lên tiếng đã thấy vòng càn khôn lao tới trước mặt, vội phất cờ trắng trong Lạc hồn trận qua, phút chốc vô số hồng quang chuyển đổi lao vào Na Tra, Na Tra không tránh không né, để toàn bộ hồng quang kia đánh lên ***g ngực mình.

“Linh Châu Tử?!” Gương mặt vốn trắng bệch của Diêu thiên quân tức khắc tái xanh, Khương Tử Nha phái Na Tra xông trận quả thật đã đánh trúng tử huyết của Diêu thiên quân!

Phải biết rằng Lạc hồn trận kia chính là bản lĩnh đặc ý của Diêu thiên quân, trong trận bế sinh môn, khai tử hộ, bên trong có tám mươi một đạo phù văn huyết ấn ẩn tàng khí lệ quỷ thiên địa, ngắt tam hoa trên đầu người*, tiên đạo tầm thường vào trận, gặp phải hồn phách tràn bờ này, sinh hồn bản thân bị lệ quỷ kèm theo trên lá bùa kia cướp đoạt, trong lúc lơi kéo, ba hồn bảy vía ắt sẽ bị xoắn đến vỡ nát. [*người thành tiên có ba đóa hoa sen trên đầu, nếu bị ngắt đi sẽ biến thành phàm nhân]

Nếu người có đạo hạnh cao thâm muốn phá trận pháp, phải dùng liệt hỏa sắc bén thiêu đốt, phé bỏ lá bùa ôn hoàng, rồi lấy mạng Diêu thiên quân. Khương Tử Nha tính toán kỹ lưỡng, lệnh huynh đệ Na Tra và Mộc Tra xông trận, Na Tra vô hồn vô phách, không sợ lệ quỷ lấn thân, Mộc Tra tìm kẻ hở quãng Ngô câu kiếm ra là lập tức có thể lấy mạng Diêu thiên quân.

Ai ngờ Na Tra lại tự ý thay đổi người trong đội ngũ, nhập trận bắn bùa xua loạn, thiêu càn một trận, vô số hồng quang vây quanh thấy đoạt hồn Na Tra không được, bèn ra sức đánh vào Thiên Tường sau lưng hắn.

Diêu thiên quân hét lớn một tiếng, giơ cờ trắng, giữ hắc khí xông tới, Na Tra chống đỡ oán hồn gào thét vọt tới trước mặt, bóp chặt yết hầu Diêu thiên quân, dờ dẫm nói: “Người chết rồi” Sau đó một quyền chỉ lên đầu Diêu thiên quân, vòng càn khôn rời tay ầm ầm đánh tung quái đầu của Diêu thiên quân.

Tức khắc huyết vũ tung tóe, Lạc hồn trận vừa phá, oan hồn bị thiên gào khóc thoát khỏi trói buộc của bùa chú, lao lên trời.

Khoe miệng Na Tra khê nhếch, nghiêng đầu nói: “Đi, giờ đi cứu cha ngươi”

“Thiên Tường?” Na Tra hơi kinh ngạc, hỏi.

Hoàng Thiên Tường nằm sau lưng hắn, bị huyết quang Lạc hồn trận lao tới va chạm đã sớm mở to đôi mắt trống rỗng vô thần, ngừng hô hấp. Trước khi chết hai tay hắn còn ôm chặt cổ Na Tra.

Điều thiên quân binh giải, trong Bích Du cung lại ngã xuống một cây cự trụ, nhưng Thông Thiên giáo chủ cũng không thêm liếc mắt tới, tiện tay đẩy nhẹ. Hạo Nhiên nhìn trụ kia bay tới góc điện, ngã nát vụn, thầm nghĩ Thập thiên quân đã đi hết hai, không biết tiên đạo Côn Lôn kịch chiến thế nào rồi. Rồi tỉ mỉ suy xét khả năng của Khương Tử Nha, chỉ cảm thấy tên quân sư đầu cầu này hư hư thực thực, hành sự khiến mình chẳng cách nào nắm bắt được.

Khương Tử Nha vang danh vạn thế, cho dù là phẩm cấp cỡ Khổng Minh Bá Ôn cũng phải tôn đệ nhất mưu sĩ thượng cổ này làm tổ, biết rõ mình không phải đối thủ của Thông Thiên giáo chủ, tại sao còn đưa mình nhiệm vụ này?

Khi Hạo Nhiên vô cùng khó hiểu thì thấy Thông Thiên giờ đưa nhật xương cá ra cho Hạo Nhiên, cười nói: “Đồ đệ đang nghĩ ngợi chuyện gì vậy?”

Thông Thiên như đoán được suy nghĩ trong lòng Hạo Nhiên, gấp thít tiên ngư không biết tóm được từ nơi nào vào trong bát Hạo Nhiên, cười dài nói: “Công Minh bị Hồng Cẩm đuổi đi, sư huynh ngươi lại chết sớm, trừ bỏ ta và Nguyên Thủy thì trên dưới Kim Ngao không có ai là đối thủ của Nhiên Đăng cả, hành động lần này của Khương Tử Nha là cố ý đánh bại từng người một”

Không đợi Hạo Nhiên lên tiếng, Thông Thiên nói tiếp: “Nhiên Đăng đạo nhân đoạt trận, đám kim tiên kia giết Thập thiên quân của Kim Ngao đảo ta, kích ta xuất chiến, nhiều người đối ít người như vậy, lũ lượt ủa lên, đơn đả độc đấu, một mình ta chống lại toàn giáo bọn chúng, quần áo, cả đám bọn chúng đánh một mình sư phụ ngươi. Thế là thắng, ngươi nghĩ ta không biết quý kẻ trong bụng tên đó à?”

Hạo Nhiên mới minh bạch ra, Khương Tử Nha lệnh mình lên Kim Ngao đảo đúng là muốn mình lôi kéo Thông Thiên giáo chủ! Lập tức xấu hổ đến tận đỉnh, cây cự trụ có khắc tên Bạch thiên quân lại ngã xuống, có lẽ Liệt diễm trận cũng bị phá rồi. Nhưng Thông Thiên tựa như chuyện gì cũng chẳng liên quan tới mình, lười biếng cười nói: “Nếu đã tặng cho ta một đĩa đồ đệ, vậy nhường hắn một bước cũng có sao đâu? Đến, uống rượu”

Hạo Nhiên đem rượu uống cạn, nói: “Giáo chủ, Hạo Nhiên tới đây là muốn thỉnh lương giáo ngừng chiến; từ nay về sau, Tây Kỳ nắm giữ Tây Kỳ Sơn, Kim Ngao bảo hộ Ân Thương, thống lĩnh Trung Nguyên. Tiên nhân lương giáo đại chiến, chỉ hận phạm nhân vô tội kia...”

Nhưng Thông Thiên xa xăm nói: “Quá muộn rồi, Hạo Nhiên, nếu một vạn bốn ngàn năm trước phân hảo ranh giới...Nói không chừng còn có tác dụng”

Hạo Nhiên ngồi thẳng người, hoàn toàn không rõ ý trong lời nói của Thông Thiên, Thông Thiên cười nói: “Chiến tranh giữa hai tộc yêu và người, người tất nhiên không hiểu nổi. Chỉ nói chuyện trước mắt, sư huynh ngươi đã chết, trận chiến này tất phải diễn ra, dù là thiên ý cũng tốt, nhân tâm cũng vậy”

Hạo Nhiên lấy bạch huyền nọ ra, giao vào tay Thông Thiên, nói: “Giáo...Sư phụ, hồn phách sư huynh ở trong huyền, Lão Quân có năng lực thần thông trọng tổ nhục thân ta, ta nghĩ...”

Thông Thiên không nhận, dùng ngón tay thon dài mân trón bạch huyền kia, nói: “Chớp mắt đã hai trăm năm rồi, ngươi có biết ta và sư huynh ngươi quen nhau thế nào không?”

Hạo Nhiên im lặng không đáp, Thông Thiên nhấp một ngụm rượu, nói: “Đó là chuyện phát sinh vào hai trăm năm trước tại Ba quốc”

Truyền thuyết kể rằng Ba Thục quốc dân là huyết duệ của Hậu Nghệ, Ba nhân hạn hán ngập lụt mấy năm trời liên tiếp, lương thực thất thu, bèn đề cử Lãm Quân làm vương, Lãm Quân e ngại Chung Ly sơn không thích hợp cư trụ, bèn dẫn dắt già trẻ bộ lạc xuôi theo Di Thủy lên Tây, muốn tìm một ốc thổ thích hợp an cư. Lãm Quân là truyền nhân của Hậu Nghệ, diện mạo cực mỹ, mắt tựa ánh sao, mày như sơn đại*. Tân vương trèo non vượt suối, di chuyển bộ lạc đến gần Diêm Thủy tạm nghỉ ngơi, đang định tiếp tục đi về phía tây thì gặp phải nữ thần Diêm Thủy. [*ý nói đôi mày thanh tú xinh đẹp]

Nữ thần vừa thấy Lãm Quân liền bị nam tử tuấn tú này mê luyến, nói với Lãm Quân rằng: “Nơi này là lãnh thổ của ta, ngươi thân là phạm nhân, lại không có thần lực, đi xa hơn về phía tây, yêu ma lưu lạc thế

gian sau trận chiến Viêm Hoàng rất nhiều, không cách nào kháng cự nổi đâu. Sao không định cư tại Diêm Thủy này?”

Nơi bờ sông Diêm Thủy rộng rãi đều là đất đai màu mỡ, dồi dào cá tôm, lại thừa thãi muối ăn, nhưng nếu cắm rễ xuống đây thì phải cung phụng nữ thần Diêm Thủy làm đồ dâng*, từ đó bộ lạc mới được che chở. [*vật tổ, biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình]

Thần của bộ lạc Lãm Quân chính là Hậu Nghệ bắn mặt trời cứu vạn dân, làm sao có thể đổi thần thờ phụng được? Bền khăng khăng hướng Tây. Nữ thần không muốn Lãm Quân rời đi, nên đem hóa thành phàm nhân ngủ cùng hắn, ngày thì biến ảo ra vô số phi linh*, rồi triệu tập vô số phi trùng suốt thập vạn đại sơn đất Thục che lấp trời quang, mỗi khi Lãm Quân muốn xuất hành, đỉnh đầu liền chi chi chít chít một mảnh, phân không rõ nam bắc, tìm không được phương hướng, vài lần trì hoãn rốt cuộc chưa thể ra đi được. [*một giống côn trùng như chuồn chuồn nhưng không bay xa được]

Mấy ngày sau, Lãm Quân nghĩ ra một kế, lấy một dải lụa màu xanh, sai bộ hạ giao cho nữ thần Diêm Thủy, nói: “Đây là mảnh tâm ý của ta, xem như Lãm Quân cùng Nữ Thần đồng sinh cộng tử”

Nữ thần Diêm Thủy cho rằng Lãm Quân hồi tâm chuyển ý, bèn dùng dải lụa xanh ấy vấn mái tóc, khi Lãm Quân khởi hành lần nữa, chỉ liếc mắt liền nhận ra ngay mẫu trùng buộc lụa xanh trong đám phi trùng bay đầy trời, bèn giương cung lấp tiền, uy lực của thần cung Hậu Nghệ chẳng phải đùa, một tiễn phát ra, lập tức bắn chết nữ thần Diêm Thủy!

Ba nhân rời Diêm Thủy tìm đến một bình nguyên dưới chân núi phía nam Tần Lĩnh, từ đó định cư tại đây. Ai ngờ con gái của Diêm Thủy chính là thị tỳ của thượng cổ chính thần, đến khi chính thần tỉnh lại, tức giận vô cùng, tìm đến Ba quốc, nhưng Lãm Quân đã thọ chung chính tẩm*, chính thần giận lây sang con dân Ba Thục vô tội, bèn giết toàn thành! [*sống thọ và chết tại nhà]

Thông Thiên giáo chủ thấy trong Thục sơn huyết quang ngất trời, âm phong trận trận, lại nhận ra pháp bảo Oan huyết thiên địa vòng kia, lập tức ngự kiếm bay tới, rốt cuộc cầu tình chính thần nương tay, lưu lại tính mạng của mấy vạn trụ dân tiểu bộ lạc bên ngoài Ba Thục!

Tháng hai xuân, tuyết đọng dần tan, hòa cùng máu người tím sẫm đầy đất, Di Thủy băng tan vỡ vụn, trên sông xác trôi vô số, Thông Thiên giáo chủ thối thức không thôi, chậm chậm thả bước dọc theo huyết hà.

Trong lau sậy cỏ ngải um tùm, ốc xá sụp đổ, Thông Thiên thấy được một hài đồng mười tuổi lộ mặt ra, bèn đi về phía nó.

Uy lực của Oan huyết thiên địa vòng hạ xuống, cư nhiên còn có thể lưu lại một phàm nhân. Chuyện này ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng khó mà tin nổi.

Nam hài kia sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mí mắt nhắm đôi môi mỏng, quỳ gối thẳng tắp trước một cỗ thi thể, thi thể ấy là một nam tử trẻ tuổi. Thông Thiên nói: “Người nhà người à?”

Thông Thiên lại thấy diện mạo người chết có vài phần tương tự với hài đồng. Đoán rằng không phải huynh thì cũng là cha nó, ánh mắt chuyển đến cốt bài* bên hông thiếu niên kia, trên khắc một chữ “Văn”. Hỏi tiếp: “Làm sao người chạy thoát khỏi thiên khiển vậy?” [*thẻ bài làm bằng xương]

Đối phương không đáp, Thông Thiên cũng đoán được bảy tám phần, nam tử này hẳn là tộc vu* của Ba quốc, đã liều mình cứu nó; trong lòng thiếu niên bi thương, lưu luyến không chịu đi. [*phù thủy trong tộc]

Thông Thiên thở dài: “Người chết không thể sống lại, phải hảo hảo sống sót mới đúng” Bèn giơ tay lên, hơn một trượng đất xung quanh lồm xồm, vùi lấp nam tử trẻ tuổi kia vào trong hố.

Thông Thiên thấy hài tử đó mảy mảy như mực, đầu mảy lại có một điểm ngấn mực, sống mũi cao thẳng, môi mỏng như lưỡi đao, thầm nghĩ rằng đời này mệnh cách chỉ trọng nghĩa khí, không quan tâm tình ái, liền nói: “Người tên gì?”

Hài đồng không đáp, vẫn ngơ ngẩn nhìn mộ huyết, nháy mắt đất cát che phủ, chôn vùi nam nhân kia.

Thông Thiên cũng nhàm chán, nói tiếp: “Chức tộc vu phải thân đủ dị bẩm mới đảm nhiệm được, bởi vậy có thể thấy, huynh ngươi, hoặc cha ngươi, đều mang mệnh cốt tu tiên, ta thực không muốn lương tài mỹ ngọc như vậy mai một, ngươi có nguyện bái ta làm sư không?”

Hài đồng phớt lờ Thông Thiên, lão đa lão đảo đứng lên.

Thông Thiên thấy buồn cười, cũng không đưa tay ra đỡ, lát sau nói: “Ta là Thông Thiên giáo chủ, là hơi thở sau cùng khi Bàn Cổ chết hóa thành, đứng đầu Tiệt giáo, Thái Thượng lão quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn là sư huynh ta...”

Hài đồng rút cuộc phun ra một từ.

“Cút”

Thông Thiên cười giễu: “Thôi thôi thôi, coi như ta bị chó cắn đi” Đang muốn quay lưng rời đi thì thấy phía chân trời kên kên chuyên ăn xác chết thối rữa lượn vòng, lập tức nổi tâm tính đùa bỡn, tháo trường kiếm bên hông xuống điểm vào bầy kên kên trong không trung kia, nháy mắt vô số điều cầm gãy cánh té nhào xuống đất. Tiếng kêu gào khắp nơi, thiếu niên ngạc nhiên quay đầu lại, thất thần.

Thông Thiên vốn là muốn khoe khoang kiếm kỹ, để thiếu niên kia thần phục, rồi mới hảo hảo cười nhạo một phen, thấy gian kế đạt thành, bèn cao thâm khó lường cười cười nói: “Người không muốn báo thù à?”

Hài đồng khề nhiu mày, vài lần muốn nói nhưng không thốt nên lời, thần sắc quật cường trong đôi mắt ấy chung quy khiến người ta không đành lòng. Thông Thiên chợt nổi tâm thương xót, nói: “Kiếm này tên Tru tiên, sắc bén vô cùng, nếu người làm đồ đệ ta, sau này sẽ truyền cho người”

Khóe miệng Thông Thiên câu lên một độ cung, hai tay phân đều, Tru tiên kiếm lóe ánh xanh, Thông Thiên lại nói: “Nhưng nếu người muốn báo thù, thì chỉ dùng mỗi Tru tiên kiếm thôi sẽ vĩnh viễn không đủ”

“Tại sao”

Hài tử nọ run giọng hỏi.

Thông Thiên thần nhiên nói: “Vật sắc bén nhất thế gian, không phải Tru tiên, mà là thiên ý. Thuận thiên giả xương, nghịch thiên giả vong...Cho dù...”

Lời chưa dứt, hài tử kia do quỳ quá lâu, đã là nỗ lực hết đà, khí lực suy kiệt, lại bị khơi gợi thù hận, nộ cấp công tâm, “Oa” một tiếng thổ ra một ngụm máu, ngã thẳng xuống đất.

Hạo Nhiên cười muốn bật ngửa: “Sao lỗ mãng quá vậy! Chưa nghe sư phụ lão nhân gia người ba hoa khoác lác xong đã ngất mất tiêu rồi! Đúng là không hiểu phong tình gì hết! Hại người...”

Thông Thiên giả vờ tức giận nói: “Người chừa cho sư phụ vài phần mặt mũi có được không vậy”

Hạo Nhiên mới cười xua tay, hỏi: “Vậy đó là Văn Trọng à, còn người nọ là huynh trưởng hấn hay phụ thân hấn?”

Thông Thiên tiện tay châm rượu cho mình, đáp: “Lúc phát hiện ra hấn đang là thời điểm trọng xuân*,ta đoán hấn là con thứ hai của cha hấn, bèn đặt tên cho hấn là ‘Trọng’.” [*tháng thứ hai của mùa xuân, giữa xuân]

Hạo Nhiên nghe đến xuất thần, cộng ly với Thông Thiên, cùng nhau uống cạn, hỏi tiếp: “Vậy tên thật của hấn là gì?”

Thông Thiên say ngà ngà, cười nói: “Chưa từng nói qua. Sau khi trở về Kim Ngao đảo hấn liền bệnh nặng một trận, vừa thổ huyết vừa phát sốt, gia tăng không ít phiền toái cho ta, khi khỏi bệnh cũng chẳng nhắc lại chuyện cũ nữa, cứ như không nhớ gì hết vậy”

Thông Thiên ôm Văn Trọng ngực kiếm trở về Kim Ngao đảo, tọa lạc Bích Du cung ngoài vùng biển cực nam, trấn giữ một trong tứ đại địa quật*, tiên khí lượn lờ, tuy thế, Văn Trọng tuổi nhỏ thể chất vô cùng yếu ớt, sốt cao, mấy lần chỉ mảnh treo chuông, Thông Thiên lấy tiên thảo trên Kim Ngao đảo sao chế được vật, lại lấy hồn nguyên chân khí của bản thân đưa vào cơ thể Văn Trọng, qua vài ngày, Văn Trọng mới dần dần chuyển hảo. [*chỗ lõm của mặt đất, hang động dưới lòng đất]

Thông Thiên cũng chẳng biết do mình bị chấp mạch, hay do không con không cháu, quanh năm sống trong Bích Du cung cảm thấy cô độc bội phần mà nổi lên lòng đồng cảm với hài tử này, cho nên yêu mến gấp đôi, nếu dùng một câu rất phổ biến đương thời mà nói, thì giáo chủ thu chẳng phải đồ nhi, mà là tịch mịch. Từ

lúc học đạo trước tọa Hồng Quân giáo chủ ở Tử Tiêu cung cho đến khi tự lập Tiệt giáo, đã biết bao ngày, bộ hạ thu được đều kính sợ có thừa với mình, nào ai dám nhìn sắc mặt giáo chủ?

Nhưng Văn Trọng lại dám, ba phần bất phục, bảy phần phản nghịch, Thông Thiên đương nhiên không chấp nhất đồ đệ quật cường này, ngược lại cảm thấy mới mẻ thú vị vô cùng, hơn nữa hiểu rõ hẳn chẳng qua khâu thị tâm phi, thường những dịp tranh luận, Văn Trọng bị rơi vào thế hạ phong, Thông Thiên liền cười một tiếng cho qua.

Tỷ như ngày hôm đó tam cử hàn đông*, Đông hải đóng băng, hải vực ngoài ngàn dặm Kim Ngao đảo đều kết một tầng băng dày. Trên đảo toàn là người tu tiên, cho nên không chuẩn bị lò than, ngay cả đệm chăn cũng chỉ là một lớp tơ cảm mỏng manh, Văn Trọng tu xong công khóa ban đêm, tay chân tê cứng, giường mắt nhìn Thông Thiên ngồi bên cạnh bàn, Thông Thiên cười hỏi: “Lạnh không? Sư phụ ngủ chung với người nhé?” [*chỉ ngày lạnh nhất mùa đông]

“Không cần” Văn Trọng giật dỗi nói, xoay mình quay mặt vào tường ngủ.

Song Thông Thiên bảo: “Nhưng sư phụ cũng hơi sợ lạnh đó, thời tiết này sao mà...”

Văn Trọng đáp: “Vây người tới đây đi...”

Thông Thiên cười dài để nguyên y phục nằm kế bên Văn Trọng ngủ.

“Con hắc kỳ lân phía sau núi Kim Ngao sinh thú non rồi, người muốn đi xem không? Tiểu kỳ lân đáng yêu lắm...Tròn xoe _____ Béo ú _____”

Thông Thiên nói nhăng nói cuội, Văn Trọng chỉ đưa lưng về phía Thông Thiên, sống lưng dán vào ***g ngực Thông Thiên, mà tay Thông Thiên cũng chẳng nhàn rỗi, dứt khoát nghiêng người ôm Văn Trọng, một tay thò vào trong ngực hắn, tùy tiện giải y đai, rồi loạt soạt sờ tới sờ lui.

Tim Văn Trọng đập đến lợi hại, chỉ nghe Thông Thiên ngừng câu chuyện, ngón tay dừng trên bụng Văn Trọng, ngạc nhiên nói: “Sao chỗ này lại bị thương vậy?”

Thật lâu sau Văn Trọng mới nói: “Bị Vương thiên quân giáo huấn”

Thông Thiên ừm một tiếng, ngón tay thon dài mò mẫm, đụng tới xương sườn Văn Trọng, nơi đó có một vết tích bị phong nhận lướt qua, dường như mới khỏi chưa bao lâu. Hỏi tiếp: “Đây đúng là bị Kim mang quét qua, người trên chọc Kim quang thánh mẫu làm chi?”

Văn Trọng đáp: “Đi ngang qua trước mặt nàng, nàng thấy ta không vừa mắt”

Chốc lát sau, Văn Trọng đột nhiên nói: “Không liên quan tới người, đợi ta học thành bản lĩnh xong sẽ tự đi tìm tiện nhân đó”

Thông Thiên chỉ cười nói: “Còn ai nữa?” Vừa nói vừa để tay lên eo Văn Trọng, dịch hảo chiếc chăn mỏng cho hắn, lại hỏi: “Yêu bài gia truyền của người đâu mất tiêu rồi?”

Văn Trọng đáp: “Bị Triệu Công Minh trộm rồi”

Thông Thiên không còn gì để nói, nửa ngày sau cười bảo: “Thập Thiên quân cộng thêm Công Minh, làm thế nào mà người chọc tới bọn họ vậy?”

Văn Trọng trầm mặc, tiếng xào xạt của đại tuyết ngoài cửa sổ triền miên không dứt, hòa cùng hô hấp Thông Thiên, như một tầng sa mỏng bao phủ lên sự đồ hai người.

Qua hồi lâu, không biết là một canh giờ hay hai canh giờ, nghe được hô hấp của Thông Thiên đều đều bên tai, có lẽ đã ngủ say rồi. Văn Trọng mới nhẹ tay nhẹ chân xoay người lại, tựa đầu vào ngực Thông Thiên giáo chủ, một tay vói qua sau lưng hắn, ôm Thông Thiên, cuộn tròn người lại. Nhưng lại không hề thấy khóe miệng Thông Thiên giáo chủ lộ ra một nụ cười mỉm hiểu ý.

43. Chương 43: Kỳ lân Trấn Đảo

“Thế gian chỉ có ba loại dị thú là thú hùng đồng thể”

Thông Thiên giáo chủ công Văn Trọng, dọc đường đi thuận miệng nói. Văn Trọng lẳng lẳng lắng lắng nghe, không bình luận gì, bọn hắn đi qua con đường mòn quanh co phía sau Bích Du cung, trên con đường đá xanh rải kín băng tuyết trơn trượt, hai bên đường toàn là mai thụ phủ tuyết, hương thơm ngào ngạt. Thông Thiên lại nói: “Kỳ lân này chính là một trong số đó, kỳ là thú, lân là hùng...”

Đột nhiên Văn Trọng lên tiếng: “Phượng là hùng, hoàng là thú”

Thông Thiên cười: “Ừm, cho nên mới có câu ‘Phượng cầu hoàng’.”

Thông Thiên đi tới trước sơn động, nói: “Kỳ lân chính là thú thú* thái cổ, vì sư thấy nó cũng phải kính lễ ba phần, chút nữa không được vô lễ biết chưa” [*con vật tượng trưng cho điềm lành]

Văn Trọng hỏi: “Vậy chúng loại còn lại là gì?”

Thông Thiên không đáp, khom người hướng về phía sơn động kia nói: “Thông Thiên cho mời thú thú trấn đảo”

Văn Trọng thâm rung động, thấy trong sơn động chui ra một vật đầu tròn tròn, đôi mắt đen nhánh xoay tròn đánh giá sư đồ hai người, lát sau trong động lại duỗi ra một cái móng, đề đầu con thú con kia lại, đẩy nó trở vào động.

Thông Thiên cười nói: “Hắc kỳ lân sinh con chưa bao lâu, đồ đệ, người có thể qua đó nhìn thử”

Văn Trọng dò xét tiến lên, chỉ thấy trong động lộ ra cái đầu của kỳ lân trưởng thành, mắt tựa chuông đồng, kim quang lấp lánh, vẻ mặt uy nghiêm vô cùng, đỉnh đầu độn giác* như rồng, bốn vó bao phủ một tầng vẩy đen nhánh, kỳ lân nhìn nhìn Văn Trọng, đem đầu kề sát qua Thông Thiên, hơi há mồm, phát ra tiếng ô trầm. [*là những cái sừng không có độ nhọn]

Một tay Thông Thiên vỗ về độn giác kỳ lân, khép mắt, mỉm cười nói: “Kỳ lân là thú thú được sinh ra từ thời thái cổ hồng hoang, người xem cái sừng tròn trên đầu nó này, bốn vó móng vuông vức, góc móng cũng không tổn thương người; răng thú cùn đều, không dùng để cắn”

“Kỳ lân thân có uy nghiêm của thú vương, nhưng thiện lương ôn hòa, chẳng hờn chẳng giận, giúp người tu luyện vượt trên cả thiên địa, hưởng uy thiên địa mà thương xót vạn vật, lấy dung mạo tôn vương hành chức trách giáo hóa mới là thượng đạo”

Văn Trọng có phần không đồng ý với Thông Thiên, hắc kỳ lân như nhận ra suy nghĩ trong lòng Văn Trọng, bèn ném ánh mắt qua đệ tử thân truyền của Thông Thiên. Văn Trọng không dám đối mặt cùng nó, di dời tầm mắt, lại thấy hắc kỳ lân bé bỏng kia bò ra khỏi động lần nữa, ngồi xổm bên chân Thông Thiên giáo chủ dùng đầu cọ nhẹ lên hài hắn, ô ô kêu vài tiếng, bộ dáng vô cùng thân mật.

Thông Thiên và hai con kỳ lân một lớn một nhỏ kia thấp giọng nói vài câu gì đó; nhưng Văn Trọng chẳng mấy hứng thú, nửa ngày sau nói: “Người kêu ta tới chỉ để xem đồ bỏ này thôi hả”

Thông Thiên bật cười: “Trên dưới Kim Ngao, có thể vào động kỳ lân chỉ có mình sư phụ, giờ dẫn người tới triều bái, người còn dám nói thú thú này là ‘Đồ bỏ’? Nếu đổi lại thành con phượng hoàng sư bá người nuôi trên Côn Lôn sơn thì đã sớm phun một hơi lửa cho người ra trò rồi”

Không đợi Văn Trọng tiếp lời, Thông Thiên lại nói: “Đồ đệ, người không phát hiện bé con này rất đáng yêu sao?”

Trong lúc nói chuyện tiểu kỳ lân đã vút bỏ Thông Thiên, cọ qua Văn Trọng, bốn chân đồng thời nhào lên, ôm chân Văn Trọng, không chút sợ người lạ, kêu ô ô, bò lên bò xuống trên đùi Văn Trọng, trực tiếp coi hắn như gốc cây, bò vui vẻ đến quên trời quên đất hồ. Văn Trọng thâm buồn cười, nhưng vẫn chẳng lộ nửa phần tiểu ý, một tay kéo đai lưng, tránh cho bị tiểu kỳ lân nọ lột mất quần đi, hỏi tiếp: “Người nói gì với con lớn vậy?”

Thông Thiên nhìn sâu vào hai mắt hắc kỳ lân, mỉm cười nói: “Ta thỉnh cầu thụy thú một chuyện, mai sau tiểu kỳ lân này sẽ theo ngươi, ngươi phải đối đãi thật tốt với nó đấy”

Tuy chẳng biết kỳ lân có năng lực gì, có thêm một thần sủng cũng không tệ, nhưng Văn Trọng không ngờ Thông Thiên lại làm chủ, lòng cao hứng, nhàn nhạt đáp ứng.

Giây lát sau, Văn Trọng lại nói: “Tính nết kỳ lân này cũng giống...” Nói được phân nửa rồi ngưng. Thông Thiên khẽ khom người trước đại kỳ lân kia, nắm tay Văn Trọng rời khỏi động.

Hạo Nhiên nghe xong đoạn này, cười nói: “Tính tình kỳ lân hơi giống người nhỉ”

Thông Thiên đáp: “Ta đoán Văn Trọng cũng định nói vậy”

Bắt đầu từ ngày đó, công khóa của Văn Trọng liền nhiều thêm một hạng mục _____ chàng vạng về thẳng phòng, rồi lén lút men theo con đường sau Bích Du cung chạy tới động kỳ lân sau đảo.

Văn Trọng suy cho cùng tâm tính thiếu niên. Mỗi ngày lúc tới thăm tiểu kỳ lân đều mang theo vài vật cổ quái hiếm lạ; có khi là đào tiên, có khi là băng giản bạch ngư*; thậm chí cả tiên đan mà Thông Thiên luyện, mặc kệ nó là thứ hiếm có gì đều lấy tới động hắc kỳ lân, dứt cho tọa kỵ tương lai kia, kỳ vọng nó sớm trưởng thành. [*cá trong con suối đóng băng]

Thụy thú trấn đảo đương nhiên không ăn được mấy thứ quái gỡ, tỷ như tiểu trùng tiểu tằm, châu châu da rắn, mới đầu tiểu kỳ lân còn vì thịnh tình mà khó chối từ, ăn chút ít, nhưng khi ngày kế trên non dưới tả một trận, mới biết rằng thứ mà chủ nhân cho không thể ăn bậy, chọn chọn lựa lựa, rốt cuộc đừng rớ tới thì hơn.

Thông Thiên nhìn vào mắt, vui mừng khôn xiết, không vạch trần ra, tạm thời tùy ý Văn Trọng. Cứ thế mấy tháng, Thông Thiên chợt phải đi xa.

Thông Thiên giáo chủ cưỡi trần cả ngày, lần này hiếm khi có dịp nghiêm túc soi gương chỉnh lý y quan.

Kiểm tiên anh tuấn vươn người mà đứng trước gương, vũ bạch quan*, thanh huyền bào, bên hông quấn một dải đai hắc sắc buộc võ kiếm Tru tiên. Thông Thiên chăm chú nhìn mình trong gương, thấy sau lưng, ở cửa phòng có một người lẳng lặng đứng, bèn mỉm cười. [*mũ lông vũ trắng]

Văn Trọng nhìn vào đôi mắt thâm thúy như tinh vân kia của Thông Thiên, âm âm tâm động, thật lâu sau mới chuyển dời tầm mắt.

Thông Thiên cười hỏi: “Thế nào? Sư phụ mặc y phục dễ nhìn, hay không mặc y phục mới đẹp hơn?”

Văn Trọng đỏ mặt, Thông Thiên hằng ngày lời thôi léch thếch, để lỏa thân trên, đây là lần đầu thấy hấn mặc đạo bào một cách đứng đắn như vậy, kiểm tiên anh khí kia làm người ta cảm thấy bản thân mình thật nhơ bẩn, cố lấy dũng khí, úp úp mở mở nói: “Mặc nhìn đẹp, không...Có lẽ không mặc đẹp hơn”

Thông Thiên tiếp lời cười nói: “Mặc có cái đẹp của mặc, không mặc có cái đẹp của không mặc”

Văn Trọng miễn cưỡng gật gật đầu, nói: “Ngô...phải, chính là như thế” Chợt không vui nói: “Ngươi đi đâu vậy?”

Thông Thiên đáp: “Vi sư phải lên Côn Lôn một chuyến, sớm thì mười ngày, trễ thì nửa tháng, ngươi ở lại đảo; chớ chạy loạn xông bừa, phải chuyên cần tu công khóa, biết chưa?”

“Ồ” Văn Trọng chỉ thần nhiên đáp ứng, nhưng vẻ thất vọng lại lộ rõ trên mặt.

Thông Thiên cười hắc kỳ lân rời đảo, hắc kỳ lân bốn vó đạp không, đang muốn chạy về phía tây thì lại như phát giác được chuyện gì, lơ lửng giữa không trung.

Thông Thiên nói: “Sao vậy?” Hắc kỳ lân khẽ quay đầu qua, Thông Thiên liền hiểu ý nó, nhìn về phía xa kia.

Chỉ thấy Văn Trọng lẻ loi một mình ôm gối ngồi trên đỉnh điện Bích Du cung.

Đang lúc cảnh xuân rực rỡ, hoa đào nở rộ, nhưng dường như Văn Trọng không phát hiện ra điều đó, chỉ ngơ ngác nhìn chấm đen nhỏ trên bầu trời. Hồi lâu sau vùi đầu vào trước gối.

Thông Thiên chợt cảm thấy không nên bỏ rơi hài tử mười tuổi này ở nhà, nếu rời đảo lâu, chỉ sợ Văn Trọng sẽ bị Thập thiên quân bắt nạt, bèn thở dài nói: “Thôi, dẫn nó đi theo cũng chẳng sao” Bèn ghìm hạ kỳ lân, đón Văn Trọng, hai người cùng đi tới Côn Lôn sơn.

“Lát nữa các sư bá đều có mặt, trên Ngọc Hư cung còn có Hồng Quân giáo tổ tới nữa, có chuyện quan trọng cần bàn, người cứ việc dạo chơi quanh Côn Lôn sơn, không được gây họa; phải vui vẻ hòa thuận với các sư huynh đệ Xiển giáo, đừng có động một chút là...”

Hai tay Văn Trọng ôm chặt eo Thông Thiên, bướng bỉnh nói: “Biết rồi”

Lát sau Thông Thiên cười nói: “Nếu người gây họa, lần sau vi sư sẽ không dẫn người xuất môn nữa đó”

Văn Trọng mất kiên nhẫn: “Biết rồi mà, lải nhải hoài!”

Thông Thiên cười: “Đồ đệ, người đừng ngại nhìn xuống dưới, từ trên đám mây ngẩng nhìn mặt đất có cảm giác rất thú vị”

Văn Trọng thản nhiên trả lời, nhưng vẫn không quay đầu, chỉ nhắm hai mắt, gò má dán vào tấm lưng rộng lớn của Thông Thiên, chợt thấy an bình chưa từng có.

Đến Côn Lôn sơn, sư đồ hai người hạ kỵ, sau vai Thông Thiên bị lệ thấm ướt chút ít, Thông Thiên giáo chủ mỉm cười, giả vờ như không biết. Đuổi Văn Trọng đi chơi, còn mình thì vào Ngọc Hư cung.

Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo chủ ba người đứng trước điện; đệ nhất nguyên linh sáng thế Hồng Quân giáo tổ cao cao tại tọa, đây là chuyện cực kỳ hiếm lạ kể từ khi khai thiên lập địa đến nay.

Diện dung Hồng Quân mông lung, trước tọa tiên vân lượn lờ, một thân chính khí cuộn cuộn tràn đầy khiến trong Ngọc Hư cung mơ hồ có tiếng huyền cảnh hư không. Giọng nói ngai trầm hậu, uy nghiêm vô cùng, lắng nghe từng chấp chưởng tam giáo liệt kê ưu khuyết điểm, thỉnh thoảng hỏi thăm vài chuyện.

Lúc này trong lòng Thông Thiên giáo chủ thấp thỏm, nhưng nghĩ tới tâm tính không thích nói chuyện cùng người khác của Văn Trọng, chắc không đến nỗi gây hấn sinh sự đâu.

Lát sau Nguyên Thủy Thiên Tôn lui sang một bên, ***g tay áo mà đứng, Lão Quân cười mỉm nhìn mình, Thông Thiên bèn tiến lên một bước, cung kính thuật lại mọi sự vụ sau khi sáng lập Tiệt giáo.

Đó cũng là ngày Thái tuế* lâm môn, tai tinh cao chiếu, Thông Thiên chỉ mới nói mấy câu, đột nhiên nghe ngoài Ngọc Hư cung truyền tới tiếng ồn ào, lập tức nội tâm trầm xuống, ngừng câu chuyện.[*sao mộc]

Hồng Quân chậm rãi nói: “Ngoài điện là Long Cát à? Tuyền nàng vào”

Tam Thanh đều nhìn về phía cửa cung Ngọc Hư, chỉ thấy Long Cát công chúa ôm một thiếu niên vào trong, chậm chậm quỳ xuống; còn Nhiên Đăng thì một tay siết chặt cánh tay Văn Trọng, kéo hấn vào điện, giận dữ hỏi: “Thằng nhóc xấu xa này chính là người trong Bích Du cung à?!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn quát: “Giáo tổ tại thượng, Nhiên Đăng, chớ có vô lễ!”

Văn Trọng không nói lời nào, cắn chặt răng, cánh tay bị Nhiên Đăng siết muốn gãy; trên người, trên mặt tím bầm, đạo bào rách tơi tả, có lẽ vừa bị người ta đánh cho một trận ở Côn Lôn sơn.

Khi đó tiếng la khóc không ngừng, lại có vài đứa thiếu niên chạy vào trong Ngọc Hư cung ôm chân Nguyên Thủy Thiên Tôn khóc sụt nước mắt.

Thiếu niên mà Long Cát ôm trong ngực kia chính là Quảng Thành Tử; Quảng Thành Tử bị thương cực nặng, vai dập nát, tay chân đứt đoạn, mặt như giấy vàng, hơi thở mong manh, mắt thấy khó sống nổi.

Hồng Quân giáo tổ vừa thấy cảnh này, giận tím mặt: “Đồ đệ nhà ai! Cư nhiên hạ thủ ngoan độc như vậy!”

Nhưng Văn Trọng vẫn không sợ hãi, mắng: “Ý đông hiệp yếu, đám chó các người...” Lời còn chưa dứt, Thông Thiên giáo chủ đã quát: “Nghiệt chương!” Lập tức vung bào tụy, Văn Trọng chỉ cảm thấy một cổ đại lực áp tới, đâm vào ***g ngực mình, tức khắc phun ra một ngụm tiên huyết, bay thẳng ra phía sau, đụng mạnh vào cây cột đá trong Ngọc Hư cung, ngã xuống, không biết sống chết.

Thông Thiên giáo chủ không liếc Văn Trọng lấy một cái, móc ra một viên dược hoàn trong ngực, cạy mở khớp hàm Quảng Thành Tử đút vào, lúc này lực đạo vững cực mạnh khiến gân cốt toàn thân Văn Trọng đứt đoạn, chẳng khác nào tử cẩu. Văn Trọng gắng sức ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt tối đen một mảnh, thật lâu sau mới mờ mờ nhìn thấy Thông Thiên ôm Quảng Thành Tử trong lòng, giúp hắn trị thương.

Đợi đến khi xác nhận tính mạng Quảng Thành Tử vô ngại, Thông Thiên giáo chủ mới quỳ trước tọa Hồng Quân, nói: “Thông Thiên không biết dạy đồ đệ, cam lĩnh sư tôn trách phạt” Xương sườn Văn Trọng bị gãy, cắm thẳng vào phổi, nghe thấy lời này, một hơi thở không lên, ngất đi.

Tới lúc tỉnh lại thì đã ở trong Bích Du cung, Văn Trọng giơ tay lau một giọt nước ấm nóng rơi trên mặt, chỉ hơi nhúc nhích chút thôi mà toàn thân liền đau đớn dữ dội, nỗ lực mở đôi mắt, thấy Thông Thiên đang nhìn mình.

“Còn đau không?”

Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, thử xoay người, nhưng tác động lên vết thương toàn thân, mặt hiện vẻ thống khổ khó nhịn, đáp: “Đồ vô sỉ...Tiểu nhân...”

Thông Thiên nói: “Sư phụ cũng là vạn bất đắc dĩ, nếu không ra tay trước, chỉ sợ Hồng Quân giáo tổ sẽ lấy mạng ngươi”

Không đợi Văn Trọng hồi đáp, Thông Thiên nói tiếp: “Sư phụ biết người đánh thắng Quảng Thành Tử, mới bị vậy công...”

“Ta đã làm mất mặt sư phụ”

Thông Thiên sững sờ, Văn Trọng lại nức nở nói: “Ta làm...mất mặt sư phụ rồi” Hắn xoay người đưa lưng về phía Thông Thiên, úp mặt vào gối, ô ô bật khóc.

.

Sư đồ hai người đối diện nhau thật lâu, trong lòng Hạo Nhiên cảm khái không thôi, nhưng vẫn không biết phải nói thế nào, chỉ gọi: “Sư phụ”

Thông Thiên hiểu ý mỉm cười ứng thanh, thản thục nói: “Ta để hắc dương tiểu kỳ lân kia, vốn là muốn cho lệ khí của hắc thu liễm bớt, mài mòn tâm tính thiếu niên sắc bén, ai ngờ giang sơn dễ đổi, bản chất khó dời, cuối cùng Văn Trọng vẫn rơi vào con đường sùng bái vô lực tầm thường”

Hạo Nhiên nói: “Huyết cừu tại thân, khó trách được hắc”

Thông Thiên cười nói: “Sư phụ cô độc một mình, sinh cùng lúc với thiên địa này, vô phụ vô mẫu, ngay cả giữa Tam Thanh có cùng nguồn gốc với nhau cũng hiếm khi lại vắng, chưa bao giờ lĩnh hội qua tình cảm thủ túc, niềm vui phụ tử của phàm nhân các ngươi, không hiểu cừu hận sẽ bức một người biến thành cái dạng gì”

“Nhưng nói đến huyết cừu” Thông Thiên lại nói: “Máu trên tay Văn Trọng nhiễm còn ít sao? Hắc có cha có huynh, còn người khác đều là cô gia quả nhân sao? Người có biết Hồ nhưng tộc trên thảo nguyên tái ngoại không, năm đó chính bởi vì Văn Trọng mà gần như toàn tộc tuyệt diệt”

“Hồ nhưng?” Hạo Nhiên thắc mắc.

Thông Thiên giáo chủ rất có thâm ý đáp: “Thần của Hồ nhưng chính là Cửu vĩ linh hồ_____phụng mệnh Nữ Oa nương nường, vào vương cung Ân Thương họa loạn triều cương, chân thân hồ yêu nhập lên Tô Đất Kỷ”

.

“Bộ tộc Hồ nhưng?!” Cơ Phát nhíu mày hỏi: “Mấy người? Tới làm gì?”

“Hồi đại vương!” Vệ binh truyền lệnh kia lăm bằm trong bụng, lộ vẻ vô cùng xem thường Cơ Phát, nói: “Hồ nhưng là bộ lạc thảo nguyên, thiên kỵ xạ, hung hãn can đảm, lấy hồ tiên làm bộ lạc chỉ tôn, nghe đồn...”

Hồi báo chưa xong, bên ngoài đội vệ binh đã truyền tới một tiếng cười thanh thúy: “Tộc vu đêm mộng thấy hồ tiên giáng điềm báo: Tây Kỳ chinh binh mười vạn, Vũ vương phạt Trụ, vì thuận theo thiên ý nên đặc phái ta tới đây trợ giúp Cơ gia”

Cơ Phát chưa kịp mừng đội thân vệ như thiết dũng kia làm thế nào lại để ngoại nhân tiến vào, ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy nữ tử kia, đôi mắt cũng tròn tròn.

Chỉ thấy nữ tử kia mặc lụa mỏng hồng cánh sen, trên đầu dùng một cây trâm cổ mộc vấn mái tóc tam thiên, mặt như trăng rằm, mày như xuân liễu, sóng mắt dập dờn, mặt phấn sinh tư, nét đôi hờn như có như không, nụ cười tựa xuân phong, quả thật là tuyệt thế giai nhân khuynh quốc khuynh thành, giữa cánh tay lại khoát đoạn thắt sắc lãng la dài chừng một trượng, một tiểu nữ hài đi theo phía sau có lẽ là thị tỳ. Những nơi mỹ nữ đặt chân, u hương xông vào mũi, đội thân vệ của Cơ Phát đều không tự chủ mà nhường ra một con đường.

Nữ tử nọ dịu dàng khẽ chào, nói: “Hồ Tự kiến quá đại vương” Xoay trở lãng la giữa cánh tay.

Cơ Phát chỉ cảm thấy khi thì thanh tỉnh, khi thì mơ hồ, mất nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, lẩm bẩm: “Ừm...Tỷ tỷ, người...”

Một tiếng “Tỷ tỷ” này gọi đến thập phần vô lễ, lập tức liền có thị vệ nặng nề ho một tiếng, Cơ Phát tỉnh ngộ, mới nghiêm mặt mời Hồ Tự vào trướng.

Hồ Tự tiện tay trải rộng địa đồ ngoài Giai Mộng quan, nói: “Tiên đạo tại thiên, phạm nhân tại địa; chúng ta cũng có chuyện cần làm. Đạo dùng binh của Ân Thụ Đức tuân theo Tam Hoàng đế quân*, kỳ binh quỷ kế cực ít, thâm tàng bất lộ; nếu phe ta không sử trá, e rằng vô pháp tiên phát chế nhân”[*ba vị vua trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc: Toại Nhân, Phục Hi, Thần Nông hoặc Thiên Hoàng, Địa Hoàng và Nhân Hoàng]

Cơ Phát rốt cuộc định thần, nói: “Đúng, trước giờ Ân Thụ Đức hành quân tách hợp bừa bãi, là dùng, cũng là lỗ mãng”

Hồ Tự gật gật đầu nói: “Tự tin là tác phong của một đại tướng, cũng là tử huyệt của hắn; nếu đã vậy, chúng ta hãy từ Giai Mộng quan phân nghị binh hai đường, kỳ binh Hồ nhưng từ đây vòng qua Giai Mộng quan, men theo núi mà xuống...” Vừa nói vừa vẽ một đường trên địa đồ, “Còn quân Tây Kỳ thì cường ngành công ngay chính diện, dùng kế giương đông kích tây”

Cơ Phát nói: “Ân thiên tử gốc như vậy sao? Sẽ không biết Hồ nhưng bộ các người đánh lén trong sơn cốc chứ?”

Hồ Tự thản nhiên cười nói: “Hắn nhất định hiểu rằng, hư giả thực, thực giả hư; nào ngờ Hồ nhưng chúng ta mới là binh dụ địch, Ân Thụ Đức bắt thuộc hạ của ta, ắt sẽ tự đi thăm vắn, như vậy Giai Mộng quan chỉ còn lại Thân...Chỉ còn lại một người bằng hữu cũ của ta làm nội ứng, lệnh hắn mở rộng cổng thành, đến lúc đó ta nhất định có thể tiến quân thần tốc, một khi bại cục đã định, Ân Thụ Đức chỉ còn nước rút lui đến Đồng quan, không thể làm gì được nữa”

Hai người quyết định xong, Hồ Tự ra ngoài trướng, khi Cơ Phát rời trướng thì thấy Hồ Tự đổi sang bộ khinh trang bì cừu, đầu đội mũ da đuôi chồn, càng mỹ miều không gì sánh được, rồi liếc về phía kỳ binh, toàn là những nữ tử trang phục đơn giản hết nhau, lưng đeo bao tiễn.

Cơ Phát trở mắt ghen hòng nói: “Đều là nữ nhân?”

Tiểu nữ hài bên cạnh Hồ Tự xen vào: “Nữ nhân thì sao nào! Ít ra còn mạnh hơn thứ ăn hại nhà người!”

Cơ Phát đang muốn đắp chất mấy câu thì thấy Hỉ Mị bĩu bĩu môi. Thăm nghĩ Hồ nhưng bộ cư nhiên toàn là mỹ nữ, ngay cả tiểu tiểu nữ hài này, cũng là một mỹ nhân bại hoại, bèn chẳng thèm phát hỏa cùng tiểu nữ hài nữa, chỉ cười nói: “Ta họ Cơ, gọi ta Cơ Phát là được. Đừng có gán biệt danh ăn hại cho ta”

Hỉ Mị nghe được họ này, chợt hiếu kỳ nói: “Kê* Phát? Người cũng là gà à? Ba người là gà hay mẹ người là gà vậy?” [*Cơ với Kê đều đọc là jī]

Nụ cười của Cơ Phát đông cứng lại trên mặt, nổi giận đùng đùng mắng: “Ba người mới là gà! Cả nhà người đều là gà!”

Hồ Tự trách mắng: “Hỉ Mị! Không được vô lễ!” Chợt nghiêm giọng nói: “Đây là gia muội Hỉ Mị, thuở nhỏ tu tập thuật Kỳ Hoàng, đợi đến lúc tấn công Giai Mộng quan sẽ đi cùng ngươi, giúp giảm bớt hao tổn binh sĩ” [*thuật Kỳ Hoàng chính là y thuật]

Hỉ Mị vẫn cố nói: “Cả nhà ta vốn là gà mà...”

Hồ Tự dở khóc dở cười, mắng: “Hỉ Mị! Cầm miệng! Ngươi theo đại vương công thành, phải thật cẩn thận, không được dấn thân vào nguy hiểm”

Hồ Tự thay đổi phong thái, trực tiếp biến thành một người anh khí mười phần, cười nói: “Chúc đại vương vũ vận xương long” Chắp tay, tung mình lên ngựa, yêu kiều quát một tiếng, dẫn mấy trăm nữ kỵ Hồ nhưng hất tung bụi mù cuộn cuộn, phi về phía đông Giai Mộng quan.

Cơ Phát đưa mắt nhìn Hồ Tự rời đi, rồi lại nhìn lên Kim Ngao đảo trên bầu trời, mười luồng màu sắc của các tiên trận khác nhau quanh đảo đã bị Côn Lôn kim tiên phá vỡ gần một nửa, một tiếng nổ vang dội, Thiên tuyệt trận bị Văn Thù chân nhân hủy diệt.

Tần thiên quân bỏ mình, cự trụ trong Bích Du cung đổ ngã, Thông Thiên giáo chủ làm như không thấy, chỉ nói: “Lúc tộc Hồ nhưng bị huyết tẩy, Thương Thương chi chủ vẫn còn là Vũ Ất. Gia hỏa nọ thích việc lớn hám công to, nhưng năm đó dân sinh an ổn, nội vô ưu, ngoại vô hoạn; muốn mở rộng lãnh thổ, kiến công lập nghiệp là chuyện rất phiền toái”

Hạo Nhiên kinh ngạc nói: “Nội hạt tứ hải thanh bình, vốn đã là đại công rồi, cần gì phải lấy công trạng định luận?”

Thông Thiên cười nói: “Thiếu niên lang tất nhiên không nhìn thấy được điều này”

Vài năm trôi qua, Văn Trọng thân là đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ, lại được thụ thú trấn đảo ưu ái, đã không còn mang dáng dấp thiếu niên yếu đuối để người nào nhìn không thuận mắt liền tùy ý bắt nạt nữa. Tính theo tuổi phàm trần, Văn Trọng lên đảo ba năm, cũng mười bốn tuổi rồi. Thông Thiên thấy đồ đệ này ngày ngày vui đầu khổ luyện, có lẽ vẫn chưa phóng hạ cừu hận, trong lòng hơi bất an.

Vừa vặn tiểu kỳ lân đã bắt đầu trưởng thành, miễn cưỡng có thể cưỡi được, Thông Thiên bèn quyết định dắt đệ tử ra thế gian dạo chơi, du lãm núi sông danh tiếng, nhân dịp cỡi bỏ phiền muộn. Sư đồ rời Đông hải, sư phụ ngự kiếm, đệ tử cưỡi kỳ lân bay về phía đại địa Trung Nguyên.

Hôm đó tạt qua Tần Lĩnh, chợt thấy hai quân giao chiến trên bình nguyên, một phe treo vương kỳ Ân Thương, người lĩnh quân dường như là một thiếu niên cỡ tuổi Văn Trọng; phe bên kia là bộ lạc Hồ nhưng.

Thiếu niên ấy chính là đế vương Ân Thương đời thứ hai mươi bảy Vũ Ất, cách đó không lâu mẹ hần sốt cao mà chết, Vũ Ất bèn lợi dụng danh nghĩa tuần táng* đến Hồ nhưng bộ, song phương lời nói bất thông, ngay cả tuyên chiến cũng miễn, nhào vô đánh trực diện. [*tục lệ chôn theo người chết]

Hồ nhưng là bộ tộc nữ tôn, vốn ít người, đột nhiên gặp phải thiết kỵ Ân Thương trùng kích, lập tức quân lính tan rã, lui về bộ, lát sau tộc vu chính đồn dân du mục, hơn ngàn người dốc toàn lực xông ra vất vả chiến đấu cùng đội tiên phong Ân Thương.

Thông Thiên và Văn Trọng lơ lửng trên cao nhìn chốc lát, Thông Thiên cười nói: “Hồ nhưng bộ này cũng kiên cường thật, vũ lực địch không lại nhưng vẫn chẳng trốn chạy, xem ra trận chiến này quân Ân phải thua thiệt rồi”

Văn Trọng nhíu mày nói: “Ân Thương cả vạn người, Hồ nhưng chỉ có ngàn người, sao lại nói vậy?”

Thông Thiên cười giễu: “Vì sao dân du mục này được gọi là ‘Hồ nhưng tộc’? Ngươi xem xem” Bên này lời Thông Thiên vừa dứt, chiến cục kia quả nhiên thỉnh linh xoay chuyển, xa xa trong hậu trận Hồ nhưng sương khói mù mịt, tiên văn lượn lờ, có tiếng thở dài ôn nhu của nữ tử truyền lại.

Hồ tiên hiển linh! Gần vạn người trên chiến trường đều không hện mà cùng ngừng lại, binh khí tàn sát trong tay chậm dần, chiến mã bên Hồ nhưng bộ đồng loạt hí vang ầm ỉ, quay đầu bỏ chạy. Hồ tiên nhất vịnh tam thân, địa thế của quân đội Ân Thương kia đại loạn triệt để, gươm vũ khí chém giết lẫn nhau!

Thông Thiên lại nói: “Phàm nhân chung quy vẫn là phàm nhân, so với phàm nhân thì yêu linh chi phối sinh tử càng cao hơn, đều là thượng ý; mà trên đầu linh vật lại có tiên thần phán mệnh, đó là thiên ý mà yêu linh phải tuân theo...”

Thông Thiên chưa nói xong, Văn Trọng đã cười lạnh cắt ngang: “Thiên ý?” Ngay sau đó vỗ hắc kỳ lân, chấn khởi kim tiên trong tay đánh vào chiến trường, quát lớn một tiếng: “Yêu nghiệt phương nào dám ở đây gây chuyện!”

Thông Thiên giáo chủ cũng không ngăn cản, thở dài nói: “Cái gọi là thiên ý, chung quy là một vật chế một vật, dù là tiên cũng chạy không khỏi phán xét của trời xanh...Thiên ý, thượng ý bất quá chỉ là người bề trên dùng ý chí bản thân cưỡng chế kẻ khác mà thôi”

44. Chương 44: Linh Châu Tục Mệnh

Hạo Nhiên nghe tới đây, nhin không được hỏi: “Người vốn không nên thả hắc xuống dưới, tại sao trước đó không chịu nói rõ?”

Thông Thiên giáo hoạt cười một tiếng, đáp: “Ta vốn nghĩ rằng, đi thì cứ đi thôi, hắc che chở Ân Thương, ta sẽ giúp Hồ nhưng kia, khiến cho hắc té lộn nhào”

Hạo Nhiên bất bình nói: “Sự phụ kiểu gì vậy, đồ đệ phạm lỗi cũng không...”

“Sai!” Thông Thiên cười vang: “Đây mới là trách nhiệm mà kẻ làm sư cần làm. Nếu ta nghiêm mặt giáo huấn hắc một trận, lải nhải cần nhần nói cái này không được, cái kia không được; người nghĩ với tính tình của hắc sẽ chịu nghe lời sao?”

Thông Thiên lại mỉm cười nói: “Là đúng hay sai, phải để hắc tự ngộ ra, linh hội trong sự rèn luyện mới ghi nhớ mãi được”

Hạo Nhiên cái hiểu cái không gật gù đầu, thốn thức: “Chỉ tiếc Hồ nhưng bộ...”

Thông Thiên giễu cợt: “Dù hai sư đồ ta không can dự, người cho rằng Vũ Ất sẽ chịu để yên sao? Nhất định phải chiến đến máu chảy thành sông mới chịu thu binh. Có ta trông nom, tốt xấu gì cũng giảm bớt được số người chết trong trận chiến”

Văn Trọng luyện chân khí ngang tàng, lại là hậu duệ của tộc vu Ba nhân, khi giữ khai kim tiên giáo chủ ban cho, tức khắc như chiến thần lâm thế, kim quang vạn đạo, biến sóng cuộn cuộn. Đám sương yêu hồ bị kim tiên thiêu đốt, lập tức tiêu tán.

Ngay sau đó dưới chân vạn quân tề thanh tung hô, Văn Trọng hết thu rồi giật roi, thư hùng kim tiên như linh xà, một roi đánh tới trung tâm Hồ nhưng bộ phía xa, hậu trận kia truyền đến một tiếng thét chói tai của nữ tử! Hồ nhưng tộc đại bại tháo chạy.

Vũ Ất thấy tu vi người này chẳng vừa, bèn truyền lệnh lập tức thu binh, cất cao giọng nói: “Là vị tiên trưởng tiền bối nào?”

Văn Trọng thu roi hạ xuống đất, quân Ân Thương tràn lên tán thưởng không dứt, Vũ Ất gạt binh sĩ ra, thấy thùy thú hắc kỳ lân kia, không dám nảy sinh chút lòng khinh thường nào, lập tức cung kính thỉnh Văn Trọng về doanh, định bụng lôi kéo. Ân vương và đệ tử Kim Ngao này tuổi xấp xỉ, liền thân cận hơn mấy phần.

Ân vương Vũ Ất là bằng hữu đầu tiên kể từ khi Văn Trọng bị diệt môn tới nay, lại là thiên tử. Văn Trọng tất nhiên thập phần quý trọng, cả hai đều thu liễm vài phần ngạo khí, hai thiếu niên ban ngày đồng xe, ban đêm đồng tắm, Thông Thiên chỉ bàng quan, không hiện thân, Văn Trọng cũng chẳng đề cập tới sự phụ cùng đi với hắc, chỉ nói một mình rời sư môn du ngoạn.

Văn Trọng ở trong đại doanh Ân Thương liên tục vài ngày, Vũ Ất lần nữa chỉnh quân nhắm thẳng vào bộ lạc Hồ nhưng.

Vạn dặm thảo nguyên trời quang như tẩy, vân đạm phong khinh, điều hâu chao liệng.

Áo choàng của Vũ Ất bay phấp phật, cưỡi một con đại mã cao lớn, còn Văn Trọng mặc bát quái đạo bào viền vàng cười hắc kỳ lân lơ lửng giữa không trung, thật hay cho cảnh tượng khí phách giữa nhất phái quân vương cùng tướng quân.

Vũ Ất tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía doanh trưởng Hồ nhưng trên đường chân trời, nói: “Văn huynh đang nghĩ gì vậy?”

Đây là lần đầu Văn Trọng tách khỏi Thông Thiên tự làm chuyện của mình, trong lòng chung quy có chút thấp thỏm. Chỉ nói: “Không có gì, trận chiến này đại vương thắng chắc”

Vũ Ất giương cao thiên tử kiếm, hét dài: “Các tướng sĩ _____!”

Sau lưng hai người tiếng vang như sấm, Vũ Ất lại quát: “Theo ta san bằng trận địa địch _____ Giết _____!”

Lời vừa dứt, thiên quân vạn mã Ân Thương lập tức đánh úp vào bộ lạc Hồ nhưng.

Thông Thiên giáo chủ lợi hại bậc nào, há có thể để người muốn giết liền giết? Lúc này phúc hắc sư phụ thầm cười khẩy, trôi nổi giữa không trung, hướng về phía Hồ nhưng huyết sáo một tiếng. Hai bên bình nguyên một đội nữ kỵ hơn mười người tản ra, mỗi người kéo mạnh đầu dây trong tay, từng gạt ngựa* chôn trong bụi cỏ căng thẳng tắp. [*là sợi dây giăng ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương]

Phe Ân Thương người ngã ngựa đổ, mười phần xông vào trận mất hết ba, ngay sau đó từ trong bộ Hồ nhưng bay ra vô số cầu lửa, be be kêu inh ỏi, đâm thẳng vào đội kỵ binh.

Đó là bầy dê bị tạt dầu. Đám ngựa sợ lửa nháy mắt giờ vó hí vang, hất ngã chiến sĩ trên lưng xuống, đến nước này vạn người lại mất thêm ba phần, đội kỵ binh thừa thốt còn lại không tới ngàn người. Bộ binh đao phủ trở thành chủ lực.

Cho dù Văn Trọng bản lĩnh cả người, đột nhiên gặp phải biến cố này cũng vô kế khả thi, đang muốn lệnh Vũ Ất lui binh thì thiên tử lại quát lớn một tiếng: “Giết cho ta! Ba ngàn xông lên cũng đủ rồi!”

Giọng nói ấy từ xa truyền lại, Thông Thiên ở trên không trung giễu cợt: “Dưới tay tên ngu ngốc như người, e rằng chỉ còn lại ba trăm thôi”

Lời chưa dứt, bộ binh đao phủ đã giẫm lên cự ly xung phong sau cùng, ai ngờ Thông Thiên đã sớm an bài thỏa đáng, trên đám cỏ rải đầy một lớp dầu trơn trượt, đội bộ binh lập tức té chổng vó xuống đất.

Quá đúng như lời Thông Thiên, một vạn võ sĩ lần tới trước bộ lạc Hồ nhưng, nay chỉ còn sót lại không quá năm trăm, dọc đường binh hoảng mã loạn, Vũ Ất đã sớm không biết bị vùi lấp tại nơi nào, Văn Trọng lại bay nhanh lên không, tránh né hết thủy lưu tiễn, cạm bẫy hai bên, dù hao binh tổn tướng cũng chẳng chút sợ hãi.

Tập binh vốn đã khiếp đảm, nhưng thấy Văn Trọng như thiên thần hàng thế, kim tiên đi tới đâu, chỗ đó liền có người bị kích đến gân cốt gãy rời, té xuống ngựa. Phương xa một cụm tiên vân bay lên, Văn Trọng biết hồ yêu kia lại sắp hiển linh, bèn đem chân khí toàn thân rót vào một roi, hung hăng quát về phía hậu phương của Hồ nhưng bộ!

Thư hùng kim tiên được hóa thành từ sợi râu của kim long thượng cổ, năm đó Hoàng Đế Hiên Viên đặt thành đế nghiệp dưới chân núi Thủ Dương, trời cao phái rồng tiếp đón, Hoàng Đế cưỡi kim long đăng thiên, thuộc hạ bám vào kim long nọ, vô luận thế nào cũng lên không được, kéo đứt cả long cầu kia, sau hóa thành thư hùng kim tiên này.

Trong kim tiên cất giấu long khí, loại yêu linh như cửu vĩ sao có thể địch lại? Kim tiên vung ra, một tiếng hét thảm truyền tới rồi im bật.

Thông Thiên hoàn toàn không ngờ ái đồ lại hạ thủ tàn nhẫn như vậy, bèn dùng thuật súc địa* chuyển tới chỗ sâu nhất trong bộ lạc, thấy cửa vĩ đang thoi thóp, trước mắt kim ảnh lấp lóe, lập tức đưa tay bắt lấy ngọn roi. [*là tiên thuật biến xa thành gần]

Văn Trọng trở tay quá mạnh, nhưng tay cầm roi sừng sững bất động, một cổ khí thế chặt chẽ khóa trụ cổ tay mình, lòng đại kinh. Quát lớn: “Yêu nghiệt phương nào?”

Kinh khí của Thông Thiên men theo kim tiên truyền tới, chấn mạnh, sư đồ hai người đều tu tập hỗn nguyên chính khí, nháy mắt đã chấn đến Văn Trọng phun tiên huyết, té ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Hạo Nhiên nghe đến xuất thần, ngoài đảo Phong hồng trận đã bị phá, cột đá của Đổng thiên quân ngã xuống đè sập đền thờ ngoài cửa Bích Du cung, truyền tới tiếng ầm vang.

Nhưng Thông Thiên vẫn mất diếc tai ngơ, thần nhiên nói: “Hồ Tự trúng roi đó, gần như chết dở, ta lấy chân khí tiên gia kéo dài tính mệnh nàng, rồi lệnh lão ấu tộc Hồ nhưng rút khỏi tái ngoại, đến đây chiến trường lại giao cho phàm nhân. Vũ Ất tàn sát ba ngàn người Hồ nhưng, suy cho cùng, cũng do đồ đệ này của ta gây nên”

“Sau đó thế nào?” Hạo Nhiên hỏi.

Thông Thiên chậm rãi nói: “Sau đó sư phụ từ bỏ ý định xuất hành, mang sư huynh người quay về Kim Ngao đảo”

Sau khi trở về Kim Ngao đảo, Văn Trọng không đề cập tới chuyện Hồ nhưng nữa, từ đó về sau tu hành lại tăng thêm một khoản_____ binh pháp. Vài ngày trôi qua, Thông Thiên khê cau mày, chỉ cảm thấy đồ đệ này quật cường vô cùng, nhưng mãi vẫn chẳng có cách nào giáo hóa được.

Đêm đó đến tận canh hai, Văn Trọng mới lấy tách đồng ra phủ dạ mình châu lại, cất vào mai rùa. Trong căn phòng ngập tràn ánh trăng chỉ có sư đồ hai người lẳng lặng ngồi đối diện nhau. Văn Trọng cũng không quan tâm đến Thông Thiên giáo chủ ở trong phòng, tự nhiên nói rộng y phục, lên tháp nằm ngủ.

Thông Thiên mỉm cười hỏi: “Lạnh không? Sư phụ ngủ với người nhé?”

Văn Trọng quay mặt vô tường, chỉ nói: “Không”

Thông Thiên thốn thức: “Xuân hàn se lạnh, sư phụ cũng hơi...”

Văn Trọng lạnh lùng nói: “Hai nam tử cùng ngủ còn ra thể thống gì. Trở về phòng người ngủ đi”

Thông Thiên đầu tiên là sững sờ, sau đó tự giễu: “Sư phụ quên mất, người không còn là tiểu hài nhi nữa”

Văn Trọng đáp: “Vốn dĩ đâu phải”

Sau đó hai người im lặng, không biết qua bao nhiêu canh giờ, Văn Trọng mới xoay người lại nhìn, trước chiếc bàn kia đã không còn nhân ảnh, có lẽ Thông Thiên đã rời đi rồi.

Tảng sáng hôm sau, Văn Trọng dậy sớm như cũ, rửa mặt xong chờ tập võ, chờ thật lâu, mãi đến hoàng hôn mà Thông Thiên vẫn chậm chạp không đến. Cứ thế mấy ngày liền, Văn Trọng nhịn không được tới Bích Du cung tìm Thông Thiên giáo chủ. Trong Bích Du cung vắng lặng, làm gì có ai? Đi thẳng tới ngoại phòng*, rốt cuộc cũng tìm thấy Thông Thiên nằm trên chiếc giường bạch ngọc.[*phòng ngủ]

Văn Trọng tới gần, chỉ thấy Thông Thiên cởi trần nửa người, đạo bào xanh sẫm che bên hông, nước da như hòa làm một với chiếc giường bạch ngọc trong suốt kia, mày, tóc đen như mực, môi đỏ như cát, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ tựa ngọc điêu, khí tức Văn Trọng bất giác nặng nề, gọi: “Sư phụ”

Văn Trọng duỗi ngón tay đung đung gương mặt Thông Thiên giáo chủ, rồi gọi hần một lần, Thông Thiên mới khê mở song nhãn, con ngươi sáng rực như vì sao giờ ảm đạm vô thần, chỉ hỏi: “Giờ nào rồi?”

Văn Trọng hồ hững đáp: “Người ngủ ba ngày rồi?”

Thông Thiên một tay chống giường ngọc, găng sức ngồi dậy, nói: “Hôm trước sư phụ ứng với tiểu kiếp trăm năm, chân khí hao tổn mất bảy thành, hiện vô pháp bồi người, người trở về đi”

Từ lúc báỉ Thông Thiên giáo chủ làm sư tới nay, đây là lần đầu thấy sư tôn lộ ra bộ dáng yếu đuối mỗi một như vậy, lập tức hoảng loạn, cúi giận nói: “Xảy ra chuyện gì? Sao ngươi không nói rõ trước”

Thông Thiên mỉm cười: “Đừng lo lắng, tuy sư phụ là thượng tiên, nhưng chưa thành thánh, trăm năm một tiểu kiếp, ngàn năm một đại kiếp, chung quy phải hứng chịu thôi, hưởng hồ...”

Nói đến đây liền ngừng câu chuyện, như che giấu Văn Trọng vài nội tình. Chân khí trong cơ thể Văn Trọng cùng nguồn gốc với sư phụ hắn, ngày đó Thông Thiên xuất thủ ngăn chặn kim tiên của Văn Trọng, lại dùng lực đạo phản chấn, chẳng khác nào chấp nối cùng lực lượng của chính mình, dẫn đến lúc độ kiếp trên người mang thương.

Văn Trọng đứng hồi lâu bên giường, đột nhiên nói: “Nơi này lạnh quá, ngươi tới phòng ta ngủ đi”

Thông Thiên cười nói: “Không sao, giường bạch ngọc này có thể điều thuận chân khí, đồ đệ, nghe lời vi sư, trở về đi”

Thông Thiên nói xong câu này bèn không lên tiếng nữa, khép đôi mắt lại.

Văn Trọng quan sát ngoại thất của Thông Thiên, chỉ thấy bốn vách tường trống rỗng, trên tường treo một thanh trường kiếm, chính là Tru tiên. Ngoài ra không còn vật gì khác. Trên án kỷ chỉ đặt một khối yêu bài bằng xương, chính là vật mà Triệu Công Minh đã trộm mất của Văn Trọng từ nhiều năm trước, có lẽ Thông Thiên tìm Công Minh lấy lại. Nhất thời cảm thấy Bích Du cung này như một động băng lớn, ở một nơi quanh quẩn lâu như vậy, vô luận là ai cũng sẽ sợ lạnh.

Hồ hấp Thông Thiên đều đều, đã ngủ rồi. Nhưng Văn Trọng không rời đi mà cởi hài nằm bên cạnh Thông Thiên, nhẹ nhàng lót cánh tay sau đầu Thông Thiên, nghiêng người ôm Thông Thiên, nhắm mắt lại.

Qua hồi lâu, Thông Thiên mới mở mắt cười nói: “Đồ đệ, nếu ngươi muốn ngủ thì quy quy củ củ mà ngủ, cứ y như con khỉ cọ bậy sờ loạn trên người ta làm gì? Ngươi hành hạ kiểu đó sư phụ chịu không nổi a”

Lời vừa thốt, mặt Văn Trọng đỏ cả lên, cãi lại: “Hồi nhỏ ngươi cũng...”

Không đợi Văn Trọng nói xong, Thông Thiên trêu chọc tiếp: “Khi đó ngươi vẫn là tiểu hài, giờ đã thành niên rồi, lúc trước ngươi vừa mới nói đầy thôi: hai nam tử ngủ cùng một chỗ còn ra thể thống gì?”

Hạo Nhiên phụt một tiếng phun sạch rượu ra, không ngờ loại chuyện như vậy mà Thông Thiên cũng khai báo đến nhất thanh nhị sở. Khi nhìn kỹ lại, Thông Thiên khép song nhãn tựa lên ghế, như đang đắm chìm trong hồi ức nào đó, khuôn mặt ấy anh tuấn đến nỗi khiến người ta tán thưởng không thôi.

Thông Thiên lại lẩm bẩm: “Nhân vô thập toàn, chẳng ai hoàn mỹ. Sư phụ cũng có lúc yếu kém”

Hạo Nhiên nghe thấy lời này, đột nhiên chua xót trong lòng, không dám nghĩ nhiều, hỏi: “Rồi sau đó?”

Thông Thiên mở mắt ra, hắc mâu thâm thúy kia như giếng cổ vạn năm, tĩnh lặng không chút gợn sóng, trong đồng tử phản chiếu đào sinh vân diệt, tựa như ngàn vạn năm sáng thế đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

“Trên đời có rất nhiều cố sự, vốn không hề tồn tại ‘Sau đó’.”

Chỉ nháy mắt, Thông Thiên giáo chủ đã khôi phục thần sắc ban đầu, cười nói: “Cái gọi là hồi ức, bất quá chỉ là một vết thương rữa nát trong lòng mà thôi, chạm vào càng nhiều...Càng thêm đau đớn”

“Không còn sau đó nữa, ngươi hạ Kim Ngao đi, một hồi vi sư sẽ đưa Tru tiên kiếm đến tay ngươi”

Trong Bích Du cung, mệnh trụ của Thập thiên quân không biết khi nào đã ngã mất chín cây.

Ngoài trăm dặm, trong đại doanh Ân Thương.

Trụ vương cầm hắc sắc ngọc huyền lắng lắng nghe cuộc đối đáp của sư đồ trong huyền truyền lại, chốc lát sau ngẩng đầu liếc nhìn Thân Công Báo, lạnh lùng hỏi: “Đất Kỳ là hồ, vậy Hỉ Mị là cái gì?”

Thân Công Báo dựa trước trường nhìn về phía Kim Ngao đảo phủ hơi mù nơi xa xa, nói: “Tộc Hỉ Mị chính là triê tinh Vân Mộng Trạch. Tộc này vốn không có ý đả thương người, lại tinh thiện y thuật, rất thiện

lương, đáng tiếc cũng bị tiên vương Văn Đinh nam hạ chinh phạt...” Thân Công Báo giữ thể diện cho Trụ vương, không nói tiếp nửa câu sau, nhưng quân thần hai người đều hiểu rõ trong lòng.

Trụ vương cười lạnh nói: “Cô cư nhiên bị đám tiên đạo các người lừa lâu như vậy”

Nhưng lúc này Thân Công Báo không chút sợ hãi đối với thiên tử, đột nhiên cười giễu: “Nhân sinh trên đời, mấy khi hồ đồ. Sao ngay cả điều này đại vương cũng không hiểu? Cửu vĩ bị tổ tiên Thành Thang ức hiếp đến chết dở, hồ tử hồ tôn lại bị Phi Hổ tiêu trừ, diệt toàn tộc. Nghe nói Tỷ Can còn đem da lông của cả nhà Đát Kỷ chế thành hồ cừu, dâng lên vào đêm đại hôn... Tô Đát Kỷ kia không nửa đêm dùng Khuynh thế nguyên nang siết chết đại vương đã là nhân từ lắm rồi”

Trụ vương như bị sét đánh, nhất thời nói không ra lời, nhớ tới đêm Đát Kỷ được phong hậu, Tỷ Can trình lên một chiếc mâm gỗ, mới minh bạch câu “Không thể mở” kia của Hạo Nhiên, hồi lâu sau phần nộ nói: “Phi Hổ diệt chính là hang ổ của Đát Kỷ sao?!”

Thân Công Báo cười nói: “Đúng vậy, cửu vĩ vào Ân Thương, vốn từ khi Vũ Ất còn tại vị đã có ý định này rồi, tiếc rằng thực lực Văn Trọng ngang tàng, mấy lần hồ yêu nán lại trong cung chưa được bao lâu đã bị Văn thái sư trục xuất, đại vương, sự phụ người quả thật đã bảo trụ giang sơn Thành Thang suốt sáu trăm năm. Có được lương sư toàn tâm toàn ý thế này, cũng là phúc của Thành Thang”

Trụ vương ngậy ngốc chốc lát, Thân Công Báo lại cười nói: “Đại vương có muốn thần đi bắt hai yêu Đát Kỷ Hỉ Mị kia không? Thần sẽ đi ngay” Nói xong làm bộ đứng dậy.

Trụ vương thở dài nói: “Thôi đi, tùy các người, suy cho cùng là do tổ tiên của Cô phạm phải lỗi lầm lớn, đợi sau khi khải hoàn hồi triều, phải đối đãi với các người thật tốt mới đúng”

Khóe miệng Thân Công Báo lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Khải hoàn, hắc hắc” Nhưng Trụ vương không chú ý tới, nghĩ ngợi nửa ngày sau mới nói: “Quốc sư mời theo ta đi một chuyến”

Thân Công Báo hỏi: “Lưỡng quân đang giao chiến hăng say, không biết khi nào thì Tây Kỳ sẽ tấn công Giai Mộng quan, thời khắc này đại vương còn muốn đi đâu?”

Trụ vương đáp: “Cô muốn lên Kim Ngao đảo thỉnh giáo chủ thả Phi Hổ, hiện giờ cháy nhà ra mặt chuột, Văn thái sư cũng đã chết, không thể mặc kệ cái nút thắt này lưu mãi trong lòng hai ta được”

Thân Công Báo không ngờ Trụ vương lại có ý định như vậy, kế hoạch bỗng chốc bị đảo lộn toàn bộ, trợn to song nhãn, nói: “Đại vương...”

Hết lần này tới lần khác vẫn không nghĩ ra kế sách gì có thể ngăn cản Trụ vương, Trụ vương nghi ngờ nói: “Quốc sư có cao kiến gì?”

Thân Công Báo thấp thỏm trong lòng, đang muốn tìm vài lý do thì đột nhiên ngoài doanh trường tiếng chém giết ngựa hí không ngừng, trước cửa Giai Mộng quan như có tiếng nổ tung truyền lại.

Na Tra phát điên rồi. Một quyền cuồng oanh lạm tạc, hai mắt trở nên đỏ ngầu, Hồng anh thương quét qua dẫn tới một trận nổ lớn kinh thiên động địa.

“Nó _____ không _____ chết!!” Na Tra gần như không thể khống chế điên cuồng gào thét, liều mạng như muốn tự hủy mà tự một luồng nhiệt quang, nhất thời quang cầu lớn nhỏ như thiên thạch đem Hồng anh thương nổ thành phần vụn, cụm sáng kia rời khỏi Na Tra rơi xuống cổng thành Giai Mộng quan!

Như hăng tinh lâm vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh bùng nổ nên hào quang rực rỡ nhất, nhiệt quang sáng như ban ngày, vô pháp nhìn thẳng.

Vòng Càn khôn, Hồng anh thương đều vỡ vụn! Trong Giai Mộng quan bay ra một luồng lôi điện lam sắc, đón nhận một kích tuyệt tử của Na Tra!

“A a a _____!”

Thân Công Báo phun ra một ngụm tiên huyết, cánh tay thoát lực, gào thét ầm ĩ, liều chết chống đỡ quả cầu năng lượng kia, rồi cuộc đẩy nó lên thiên không. Khí lực suy kiệt đến đáy vực, nhưng Thân Công Báo không thể rút lui ngay, chỉ la lên: Cút!” Sức lực tái sinh, hung hăng vùng Lôi công tiên, điện mang từ trong Giai Mộng quan bay ra như độc xà va chạm, quất Na Tra bay đi thật xa.

Mấy hơi sau, quang cầu đụng vào ngọn núi lơ lửng nọ, phát ra một tiếng nổ vang, làm Côn Lôn sụp mất một góc!

Cánh tay trái của Thân Công Báo khó có thể không chế run rẩy kịch liệt, trong đồng tử tràn đầy vẻ kinh nghi.

Quân Tây Kỳ áp sát Giai Mộng quan, nhưng lại ngừng hành quân tại nơi cách ngoại quan mười dặm.

Cơ Phát thắc mắc: “Sao vậy?”

Đội thân vệ tự động nhường ra một con đường, thống lĩnh tiên phong công một thương binh tiến vào, đặt xuống đất.

Là Na Tra, Na Tra nghiêng người qua, một tay đã bị lôi điện đốt thành than, nát vụn, tay kia vẫn còn hoàn hảo vô khuyết, siết thành quyền ôm chặt Hoàng Thiên Tường.

Hỉ Mị xót xa nói: “Tiểu hài nhi này chết rồi!”

“Nó...Không...Chết...” Na Tra rên rỉ nói. Sắc đỏ trong đồng tử rốt cuộc biến mất, khôi phục lại bộ dáng vô thần ngơ ngác.

“Nó không có chết! Thiên Tường! Na Tra sư thúc!” Cơ Phát lao xuống ngựa, như thất không hét: “Hỉ Mị! Cứu nó! Cứu bọn họ!”

Na Tra đỡ đỡ nói, “Cứu nó”. Sau đó buông lỏng bàn tay nắm chặt, giữa ngón tay rỉ ra một làn khói thuần khiết, bỗng bành qua lại trước mặt Na Tra, như có chút mê luyến, thật lâu không rời đi.

Hỉ Mị kinh hô một tiếng, đẩy Cơ Phát ra, gắng sức nâng thi thể băng lãnh của Thiên Tường dậy, nhẹ nhàng nhón lấy làn khói trước mặt Na Tra, ấn vào mi tâm Thiên Tường, mặt hiện thần sắc lo âu, nói: “Thi thể Thiên Tường đã lạnh, chỉ có cách dùng tiên dược pháp bảo giúp nó hồi sinh trước thì hồn phách mới có thể quay về thân thể này”

Cơ Phát nói: “Cần vật gì?”

Hỉ Mị đáp: “Cần tiên dược do thần khí thái cổ Thần Nông đỉnh sao thành, hoặc lấy bảo vật âm dương điều hòa, chứa lực lượng của vạn vật hóa sinh. Nay lưỡng giáo càng đấu càng hăng, biết tìm nơi đâu?”

Lời chưa dứt, đôi mắt Na Tra đã khôi phục thần thái, cắn chặt răng, dùng cánh tay hoàn hảo kia đâm vào ***g ngực mình!

Hỉ Mị sợ thét chói tai, chưa biết phát sinh chuyện gì đã bị tiên huyết trước ngực Na Tra phun đầy mình, đang muốn xoay người né tránh thì Na Tra lại nắm một vật, chậm rãi vươn tay ra, đưa tới trước mặt Hỉ Mị, rồi không còn cử động nữa.

Sau khi vật nọ rời ***g ngực, đôi mắt Na Tra liền tối đi, hơi thở vốn đã mong manh như tơ nhện giờ hoàn toàn đoạn tuyệt.

Cơ Phát và Hỉ Mị kinh ngạc nhìn hồng ngọc xoay tròn không ngừng trong lòng bàn tay Na Tra, tiên huyết rút đi, khối cầu lộ ra bề ngoài sáng bóng, tỏa hồng quang ôn nhuận, chính là hạt nhân của Na Tra được Thái Ất chân nhân đúc thành năm xưa_____tạo hóa linh châu.

Na Tra vô hồn vô phách, sinh mệnh đều dựa vào linh châu duy trì, tạo hóa linh châu kia chia làm hai nửa âm dương ngư hình*, khảm hợp lẫn nhau, đúng là dị bảo độc môn tụ hội lực lượng hóa sinh vào cùng một thể của Côn Lôn sơn. [*xem hình minh họa bên dưới]

Giờ phút này tiểu môn Giai Mộng quan rộng mở, bên trong phi ra một kỵ binh, tướng lĩnh trên ngựa toàn thân khôi giáp đen nhánh, đầu đội mũ long thần khôi, từ xa liếc mắt nhìn qua chỗ Cơ Phát một cái, giục ngựa phi nhanh, quanh co rời cửa ải, biến mất.

Người trên ngựa chính là Trụ vương, Trụ vương ngừng ngay phía dưới bóng râm cự đại của Kim Ngao đảo, xoay người hạ mã, một tay xoa nhẹ trán của tọa kỵ tứ mục thanh thông, chậm rãi nói: “Người hãy trở về, dọc đường coi chừng lưu tiễn”

Mã nhi hiểu tiếng người, lưu luyến rồi đi, thiên tử ngược nhìn trên đỉnh đầu, ném phong phù* xin được từ chỗ Thân Công Báo ra, mặt đất bằng phẳng dâng lên một cỗ khí lưu, nâng hần lên cao không, bay về phía Hồng thủy trận duy nhất còn sót lại phía xa. [*lá bùa gió]

Thực lực Vương thiên quân đứng đầu Thập thiên quân Kim Ngao, trải qua ngàn năm tu luyện, đã ngấm có xu thế ngang bằng Triệu Công Minh, đương nhiên không để Thiên Hóa và Mộc Tra dễ dàng phá trận. Cho nên Khương Tử Nha mới lệnh huynh đệ Na Tra xông trận, Na Tra có Hồn thiên lảng tránh nước, Mộc Tra có Ngô câu kiếm giết địch, phá trận không khó. Mặt khác Hoàng Thiên Hóa có Hạo thiên tháp trong tay, có thể trấn áp vô số oán hồn trong Lạc hồn trận.

Nhưng Na Tra trước trận đổi tướng, đảo lộn kế hoạch của Thái Công Vọng, thời khắc này Thiên Hóa đang lâm vào trong hiểm cảnh.

Hạo Nhiên đi tới rìa Kim Ngao, đã hoàng hôn rồi, ráng chiều nơi chân trời nhuộm máu, cả vùng đất anh linh vỡ bờ. Ngoài Hồng thủy trận quanh quẩn một tầng trọc khí giết chóc, đang do dự có nên nhập trận tương trợ hay không thì thấy trọc khí kia đột nhiên rung động, tách thành một thông lộ.

Phương xa một hắc giáp võ sĩ chậm rãi thăng lên cao không, huyết quang ngoài Hồng thủy trận vừa như sợ hãi, vừa như không địch lại chân long chi khí của nam tử anh vĩ kia, tự động thối lui. Trọc khí trào dâng mở ra một cái miệng rộng như ác thú, phủ chụp hắc giáp kỵ sĩ.

Hạo Nhiên thất thanh hét: “Ân Thụ Đức!”

Lập tức mặc kệ hết thấy tiến vào Hồng thủy trận.

CHÚ GIẢI:

— Âm dương ngư hình: phần âm và phần dương có hình dạng như hai con cá hợp vào nhau

45. Chương 45: Thông Thiên Xuất Chiến

Đó là một đại dương bao la, mệnh mông vô bờ, trong biển toàn là tiên huyết cuộn cuộn, huyết vũ bay như tơ.

Xương khô trong biển máu lúc chìm lúc nổi, tựa như huyết nhục của tất cả sinh linh từ thuở thiên địa sơ khai tới nay đều bị hút vào nơi đó. Một bộ hài cốt màu tro tàn nổi lênh bênh trên mặt biển, hài cốt xoay tròn uốn lượn, ước chừng ngàn trượng, hai bên cột sống mọc đầy xương sườn, hết như con trường xà rửa nát.

Khác biệt duy nhất chính là đầu lâu_____mình xà, đầu rồng. Chính là một con thanh long đã chết hơn ngàn năm.

Đầu rồng to như căn nhà, trong hốc mắt trống rỗng loáng thoáng có thể thấy hai bóng người.

“Phi Hổ ở đâu!”

Người chưa tới đã nghe thấy tiếng, Mộc Tra chột cả kinh nhìn về phía hắc giáp võ sĩ từ đuôi rồng men theo đốt sống chạy tới, là ai vậy? Chưa kịp nhớ lại, người nọ đã vọt đến trước mặt, dưới đầu khô mục quang sắc bén quét tới. Mộc Tra thầm rùng mình, hần biết là ai rồi.

“Cô hỏi người, Phi Hổ đang ở đâu?”

Chân long thiên tử một thân một mình xông vào Hồng thủy trận! Mộc Tra biết lúc này lẽ ra phải đáp trả bằng cách tể khởi Ngô câu kiếm, không do dự mà chém xuống, hoặc đẩy hần xuống biển máu, mặc cho đại dương phệ nhân kia đục khoét hần đến thi cốt vô tồn mới đúng.

Nhưng tay cầm chuôi kiếm của Mộc Tra thấm đẫm mồ hôi, cổ tay run rẩy, bị thiên tử uy hiếp thế này, hoàn toàn không dám ra tay.

“Không, không biết, ta và Thiên Hóa nhập trận, tìm không gặp Hoàng nguyên soái” Mộc Tra lau mồ hôi nói.

Trụ vương nhìn Thiên Hóa bên chân Mộc Tra, nói: “Thiên Hóa bị thương sao?”

Chỉ thấy gương mặt tuần tú của Thiên Hóa đã bị hủy mất nửa bên, nhìn thấy mà đau lòng, máu tươi theo bả vai chảy xuống, cho dù Trụ vương đã từng chứng kiến vô số trận chiến lớn nhỏ cũng không khỏi hít vào một hơi lạnh khí, nói: “Đây là bị huyết thủy ăn mòn?”

Lời chưa dứt, trong biển đã tà tà bắn mạnh ra một tia nước lao về phía ba người, Trụ vương vung thiên tử kiếm quát lớn một tiếng, tiếng gầm giận dữ vang vọng trong hộp sọ con rồng nọ, kim kiếm quét ngang mà tới, khó khăn chống đỡ cột nước kia. Trụ vương minh bạch rồi, sau khi Thiên Hóa và Mộc Tra nhập trận nhất định là bị huyết thủy trong biển gây thương tích. Nói tiếp: “Chân thân của Vương thiên quân đã từng lên tiếng chưa?”

Mộc Tra nói: “Chưa từng, từ lúc vào trận tới giờ liền...”

Trụ vương đột nhiên chấn động trong lòng, như phát hiện gì đó, kế tiếp một tay gỡ mũ đồng ra, ném xuống đất.

Mũ đồng rơi xuống phát ra tiếng vang lớn, Mộc Tra hãy còn chưa biết chuyện gì, chỉ nghe rầm rầm không dứt, chớp mắt thôi mà thiên tử nhân gian này đã thần tốc tháo khỏi giáp, sau đó rống giận một tiếng, ra quyền hung hăng đánh lên đầu lâu con rồng kia!

Theo một quyền của Trụ vương, xương rồng phát ra tiếng mục nát trầm đục, xuất hiện một cái khe, nứt toác làm hai. Trụ vương một tay cầm chặt nửa cái đầu rồng lớn cỡ tòa nhà kia, trở tay vận kinh, quát lớn một tiếng: “Hạo Nhiên_____!”

Trụ vương ném phần hài cốt vỡ khổng lồ đó ra xa!

Mộc Tra vừa sợ vừa nghi, hết thấy chỉ xảy ra trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, chưa kịp hồi thần thì chỗ đặt chân đã biến mất quá nửa, đầu lâu xám trắng kia xoay tròn bay về phương xa, Trụ vương hơi ghì người xuống, mượn lực bay vọt lên, nhảy vào giữa không trung.

Mộc Tra ngược đầu nhìn, thấy giữa biển bay ra năm đạo huyết thủy cùng lúc, xông về phía người nọ đang rớt xuống trong không trung.

Hạo Nhiên lơ lửng giữa bầu trời, vô pháp dịch chuyển, lại nghe dưới chân Ân Thụ Đức rống lớn tên mình, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Trụ vương mượn bước nhảy kinh hồng*, thân như điều hâu bay lượn, vươn một cánh tay ra phía trước, khó khăn chạm vào cánh tay đang chìa ra của Hạo Nhiên. [*hồng là chim nhận, ý nói nhanh như nhận]

Đầu ngón tay tiếp xúc, sau đó không nói hai lời nắm chặt lẫn nhau, lực đạo kia lớn đến nỗi muốn bẻ gãy ngón tay của nhau, ngay sau đó hấn giật mạnh, kéo Hạo Nhiên vào ***g ngực mình. Hạo Nhiên chỉ cảm thấy thân thể rung nhẹ, Trụ vương đã ôm hấn rơi xuống một khối bằng phẳng.

Huyết vũ đầy trời và long cốt dưới chân kia đều xoáy tròn, khiến hấn có chút choáng váng.

Câu đầu tiên Hạo Nhiên hỏi là: “Sao ngươi biết ta đã mất đi Thái cực đồ?”

Trụ vương thở ra, trầm giọng nói: “Cô đâu có biết, Cô vốn quên rồi mà”

Lời vừa thốt, hai người đều bật cười. Trụ vương cười nói: “Lúc này nếu ngươi dám dùng Thái cực đồ bỏ chạy, để Cô chụp không khí, thì trở về chờ ăn gậy đi”

Lần này Hạo Nhiên lại kềm nén không được, cười ồm lên, vội nói: “Thần không dám, thần tuyệt không dám làm đại vương té thành con gà nhúng nước đâu”

Cho đến bây giờ, bàn tay nắm chặt của hai người mới buông lỏng, dù đang trong hiểm cảnh nhưng cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết, như biển máu vô tận, châm vũ loạn phi kia chỉ là một giấc mộng sẽ sụp đổ trong giây lát.

Trụ vương lấy bội kiếm ra, phân biệt phương hướng, rút lực vào cánh tay trái, quát: “Đi!” Sau đó dùng lực ném ra xa. Thiên tử kiếm tựa lưu tinh kéo dài một đạo kim tuyến trên màn trời đỏ sẫm, tiêu thất trong đại dương mệnh mông.

Nương theo lực đạo ném kiếm ấy, thuyền long cốt đổi phương hướng, chậm rãi mà kiên định trôi về phía thi hài khổng lồ của thanh long kia.

Hạo Nhiên thốn thức: “Thật đáng tiếc”

Trụ vương cười nói: “Trong tay vô kiếm, nhưng trong lòng hữu kiếm”

Hạo Nhiên “Ừm” một tiếng, đang muốn đứng dậy, Trụ vương vội ngăn cản: “Không được” Bàn tay vẫn còn che trên trán Hạo Nhiên, nói tiếp: “Cơn mưa này độc tính rất mạnh”

Hạo Nhiên mới chú ý tới trên cánh tay Ân Thụ Đức đã nổi lên một lớp mẩn đỏ, vội quay đầu nhìn tứ phía, phát hiện xung quanh đều là hồng thủy. Đáp: “Khó trách, ban nãy ta đã cảm thấy nước mưa này đập vào người như kim đâm, người chưa tìm được Phi Hồ à?”

Trụ vương buồn bã nói: “Chưa, Cô nhận được tin tức, bèn vứt bỏ vạn quân tự ý xông vào Hồng thủy trận, giờ nghĩ lại, đúng là lỗ mãng thật”

Hạo Nhiên cười giễu: “Trước giờ người luôn như vậy, tên hôn quân này”

Trụ vương chế giễu lại: “Xét cho cùng, còn không phải phiền phức người tìm tới cho Cô sao, tên nghịch tặc này”

Hai người nhịn không được lại cười một tràng, dần dần trôi tới gần long cốt, Mộc Tra cau mày, mấy lần muốn vung kiếm đánh lên Trụ vương, nhưng lại sợ ngộ thương người khác, chung quy không dám hạ thủ, cuối cùng tung Ngô câu kiếm câu cái bè xương lại, để Hạo Nhiên và Ân Thụ Đức trốn vào trong sọt rồng.

Sóng triều trong Hồng thủy trận ngừng bật, trên mặt biển lồm xướng một cái hố sâu rồi khôi phục nguyên trạng.

Hạo Nhiên lấy bàn tay phủ lên sườn mặt Thiên Hóa, chỉ chốc lát sau, khí tức như hư nhược, trên trán xuất hiện mồ hôi to như hạt đậu.

Hoàng Thiên Hóa đẩy tay Hạo Nhiên ra, nói: “Đại địch trước mắt, người, người không thể vì ta mà hao phí...”

Hạo Nhiên tức giận quát: “Đừng giỡn!”

Trụ vương chăm chú nhìn biển máu kia chốc lát, quay đầu lại hỏi: “Thế nào?”

Hạo Nhiên đáp: “Tính mệnh vô ngại, nhưng vết thương này...” Theo chính khí của Hạo Nhiên, vết thương nơi má trái Thiên Hóa dần dần khép miệng, nhưng làn da chung quy không cách nào hồi phục như trước nữa. Đáng tiếc thay cho gương mặt tuần tú của Thiên Hóa, cứ thế bị hủy dung mạo. Hạo Nhiên thở dài, không nói tiếp nửa câu sau.

Trụ vương nói: “Nam nhi lấy đức phục nhân, lấy võ giương danh, lấy công nghiệp xưng hùng thiên hạ; vốn không cần để ý tới dung mạo”

Thiên Hóa hừ lạnh một tiếng: “Nói nghe dễ quá”

Mộc Tra nghe xong cũng cực kỳ phẫn nộ, nói vậy chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, bị huyết ăn cũng đâu phải Ân Thụ Đức người, lời lẽ sáo rỗng kiểu đó ai nói chả được? Chỉ mình Hạo Nhiên biết lời của Ân Thụ Đức là xuất phát từ chân tâm, vội nháy mắt ra hiệu, ngăn Mộc Tra trách mắng.

Trụ vương nào rảnh để ý tới, lại nhìn ra biển cả, như phát hiện điều gì. Lát sau thể lực Thiên Hóa dần hồi phục, lão đa lão đảo khoác vai Hạo Nhiên đứng lên.

Hạo Nhiên hỏi: “Hiện giờ có kể gì?”

Trụ vương ngẫm nghĩ nói: “Chờ”

Hạo Nhiên nhú mày: “Chờ?”

Trụ vương đáp: “Thời điểm khác nhau, hoàn cảnh biến đổi, khi người rời Bích Du cung, Thập tuyệt trận còn lại bao nhiêu?”

Hạo Nhiên đáp: “Chỉ còn Hồng thủy trận này thôi”

Trụ vương nói: “Vây là đúng rồi, Côn Lôn đã phá chín trận; nghe đồn thực lực của Vương thiên quân đứng đầu Thập thiên quân, nhưng Khương Thượng lại phải hai tên phé...Hai đệ tử đời thứ ba tới đây, thảo nào mãi chưa phá được. Nhưng người nghĩ kỹ xem, lúc này nhất mạch Kim Ngao ngoài trận ắt hẳn đại thế đã mất, Vương thiên quân phải tốc chiến tốc thắng mới có thể bứt thân ra”

Hạo Nhiên minh bạch, thán thưởng thiên tử dù trong thời khắc này vẫn có thể bình tĩnh ứng đối, trong lòng hơi cao hứng, phảng phất hy vọng Hồng thủy trận này cả đời cũng đừng phá được, hai người được bầu bạn trong trận thêm một khắc cũng tốt rồi.

Bèn mỉm cười nói: “Dù sao cũng bị nhốt, cứ chờ thôi”

Tâm niệm bên này vừa nảy nở, Trụ vương lập tức phát hiện ra, nhưng kiêng dè tâm tình Thiên Hóa, khó mà mở lời, đành phải tự tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống.

Cho dù Hạo Nhiên thiên cầu vạn tượng, thời khắc này cũng không dám ngồi chung một chỗ với Ân Thụ Đức, đành thu xếp hảo cho Thiên Hóa, rồi cùng Mộc Tra sóng vai ngồi xuống, bốn người sống chung một phòng, quả thật gượng gạo vô cùng.

Hoàng Thiên Hóa đã khôi phục như thường, duy chỉ có vết sẹo lồi kinh tâm động phách chung quy không thể tiêu trừ. Biết lúc này không nên đối nghịch cùng Trụ vương, bèn gắng tự khắc chế, hồi lâu sau liếc nhìn Trụ vương, thấy ánh mắt Trụ vương thủy chung dừng trên người Hạo Nhiên, trong lòng tức giận, liền lấy khuỷu tay huých huých Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên đang ngẩn người, thấy ánh mắt Thiên Hóa ra hiệu, bèn nhìn sang Trụ vương, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, đều đỏ mặt, quay đầu sang chỗ khác. Trụ vương lắc đầu cười cười, cũng không nói gì, lấy hắc huyền trong ngực ra bắt đầu thổi.

Sau lưng huyết vũ đầy trời, nhưng từ giữa ngón tay lại chảy ra một âm thanh riu rít, làn điệu nọ cực ngắn, tựa như một con phi điều từ phương xa bay tới, ngừng trước mặt, cúi đầu hót vang.

Hạo Nhiên nghe xong khúc nhạc ấy, cũng lấy bạch huyền ra bắt chước theo Trụ vương thổi lên.

Khúc nhạc Hạo Nhiên thổi lại tựa như cảnh xuân vừa chớm, nhu hòa mềm mại; uyển chuyển như trong đào lâm hoan ngữ, một chú chim khác chậm rãi tản bộ tới bên cạnh nó, dùng mỏ cọ nhẹ.

Trụ vương trầm ngâm chốc lát, thanh chưa dứt âm luật đã tiếp nối, tiếng huyền dâng trào cao vút, mơ hồ mang theo khí thế bỉ dục tề phi*. [*ý chỉ tình nhân tâm đầu ý hợp sóng vai tiến bước]

Hạo Nhiên nối tiếp khúc vĩ, nhu âm như có như không, tựa như hờn giận. Trụ vương cũng không ngừng lại, tiếng song huyền từ trong cảnh hư vô vượt đất mà lên, Hạo Nhiên đành phải lấy âm ứng hòa, hai con phi điều vờn quanh nhau, càng bay càng cao, cuối cùng như sợi tơ mờ ảo, dần không còn nghe thấy.

Thiên Hóa nghe nửa ngày, hoàn toàn quên mất phe cánh địch ta, nhin không được hỏi: “Đây là khúc gì?”

Hạo Nhiên không đáp, hỏi ngược lại: “Người nghe ra ý gì?”

Thiên Hóa nghiêng đầu, nhìn con người sáng rõ ẩn chứa tiểu ý của Hạo Nhiên, ngây ngốc đáp: “Hai con chim đang đánh nhau”

Lời vừa thốt, Hạo Nhiên nhin không được bật cười, nói: “Hai con chim...đánh nhau?” Đang định giải thích thì bỗng ngây dại.

Bốn người đồng thời nhìn về phía biển máu, thấy trong biển kia mơ hồ nổi lên một cây cột trùy cự đại, dường như là sừng của con mãnh thú nào đó, trên cột trùy kia cư nhiên trói buộc một nam tử.

Lại nói sau khi đuổi Hạo Nhiên đi, Thông Thiên vươn người đứng dậy dõi mắt nhìn theo thân ảnh người đệ tử cuối cùng của mình tiêu thất ngoài Bích Du cung, khẽ nói: “Như thế nào lại không có ‘sau này’ chứ”

‘Sau này’ của cố sự kia, trải qua một trăm chín mươi bảy năm bốn tháng lẻ bảy ngày, hẳn vẫn còn nhớ rõ rành mạch, chưa từng quên.

Thông Thiên giáo chủ quay lưng đi về phía sau điện Bích Du cung, tiếng bước chân vang vọng trong đại điện vắng vẻ lạnh lẽo.

“Đồ đệ, đạo lý dùng kiếm phải tránh đuổi tận giết tuyệt, kiếm chiêu của vi sư vốn đầy rộng hòa hợp, sao vào tay người liền biến dạng thế kia?”

“Kiếm tùy nhân tâm, nhân tâm kiên cường, kiếm thức tất nhiên cũng sẽ kiên cường”

.

“Đồ đệ, người không thể ức hiếp yêu tộc; phải biết rằng yêu và người đều là sinh linh của đại địa này, trong Thập thiên quân có cả người lẫn yêu, bọn họ gây hấn sinh sự, chẳng qua bởi vì người nảy sinh ý niệm kỳ thị”

“Người không phải yêu là đủ rồi”

.

“Đồ đệ, tu vi của người rất tiến bộ, thật đúng là thiên tài tập võ”

“Do cách dạy của sư phụ hay thôi”

.

“Đồ đệ, người xem hoa đào nở rực rỡ cả vườn kìa, có cảm xúc gì không? Không có cảm xúc hả? Vậy người có biết, sư phụ có cảm xúc gì không...”

“Dài dòng! Bà bà mụ mụ, thương xuân bi thu*” [*ý nói ủy mị sến súa như đàn bà á]

.

“Đồ đệ, đem qua trong phòng ta có thêm một cái bình, trong bình cắm một nhánh đào, người có biết là ai đặt không?”

“Không biết, chớ có lắm chuyện”

“Tính vi sư thích những vật phồn hoa rực rỡ, cái nết này phải hảo hảo sửa đổi mới được; nói vậy, nếu không phải Vương thiên quân đặt, thì là Diêu thiên quân; không phải Tần thiên quân đặt, thì là Kim Quang thánh mẫu; đương nhiên sẽ chẳng phải Triệu Công Minh rồi, Công Minh chỉ biết chôm đồ thôi, chưa từng thấy hấn...”

“Câm miệng!”

.

“Sư phụ”

“Gi?”

“Nếu người là nữ tử, ta sẽ...Ta sẽ...”

“Người sẽ thế nào?”

Nụ hôn đó, tựa như thủy triều thời gian cuộn lên ngàn năm tang thương, vạn năm cô tịch; năm tháng trào dâng nhấn chìm bọn hấn.

“Đồ đệ, người đã thành nhân, vì sư từ Ba Thục mang người về Kim Ngao, nhìn người từ một hải tử lớn thành một nam nhân anh vĩ còn muốn cao hơn cả sư phụ như hiện nay, những năm này, sư phụ đối đãi với người thế nào?”

“Sư phụ đối với đồ nhi rất tốt”

“Chỉ vẹn vẹn như thế?”

“Nam nhi chí tại bốn phương, kiến công lập nghiệp, báo ân gia quốc; sao có thể phí hoài cả đời tại nơi lạnh lẽo này chứ?”

“Người báo ân cho nhà ai? Nước ai? Vì sư nuôi người khôn lớn, dạy người võ nghệ, ta trong lòng người so ra còn thua kém cả một phạm nhân ư? Người đi đi, nhìn xem Ân Thương sẽ có kết cục như thế nào! Vũ Ất bất kính thượng thiên, ắt sẽ dẫn đến họa thiên lôi kích đỉnh; Tử Tân đề thơ tiết thần, làm chuyện nghịch thiên, giang sơn Thành Thang này...”

“Cho dù trời muốn diệt ta thì đã làm sao! Trời đã diệt cả Ba Thục rồi! Văn Trọng ta chưa bao giờ khiếp sợ, lần này phải hưởng thiên đòi lấy một cái công đạo! Bình định huyết cừu diệt tộc ta!”

“Người...Người tự xuống đảo đi, kể từ nay người không còn thuộc về Bích Du cung nữa, người...Từ nay về sau có làm chuyện gì cũng không liên can tới Thông Thiên ta! Hai trăm năm sau giang sơn Thành Thang kia tất sẽ...”

“Sư phụ, nói ít vài câu đi, sét đánh rồi, coi chừng bị trời phạt. Người cứ việc rứt cổ trên đảo giữ cho toàn giáo hưng thịnh đi, hưởng thụ cô đơn vô tận, trường sinh chính là ***g giam! Ta nghịch thiên thì sao?! Mai này phơi thầy tiêu thổ, đất rộng trời xanh, chó đói kèn kèn sẽ tự nhặt xác cho ta!”

.

“Đồ đệ, vì sư dạo chơi Triều Ca vài ngày...”

“Trở về đi, thượng tiên không thể can dự vào chuyện phạm trần, tránh cho dẫn tới thiên kiếp.

“Vi sư dạo chơi Triều Ca vài ngày, chợt phát hiện, giang sơn to vậy mà người lại có thể cai quản ngăn nắp đến thế...”

“Do sư phụ chỉ dạy thôi”

“Chờ đã, Văn Trọng!”

.

“Người là ai? Sao lại ở chỗ này? Cái mặt quỷ này màu đỏ hỏ? Tại sao mới này ta không nhìn thấy người?”

“Ta là sư công của người, chính là sư phụ của sư phụ người”

“Sư phụ vừa mới đi, để ta gọi hần về”

“Không không, đừng để hần biết. Ta đã tới từ sớm rồi, người xem, diện cụ đỏ này có phép thần thông, cho nên vừa rồi sư phụ người mới không thấy ta. Người tên gì?”

“Tử Tân”

“Ân, Tử Tân, Văn thái sư dạy người bản lĩnh gì?”

“Võ thuật binh pháp_____âm luật nhạc nghệ_____đọc sách viết chữ_____đạo lý tư biện*...” [*suy tư phân tích]

“Hảo, sư công kiểm tra người, đạo làm vua phải thế nào?”

“Đạo làm vua phải nhân hậu, không được vọng động đao binh; đại trượng phu lấy...Lấy đức phục nhân; võ làm thứ yếu, nếu không phải bất đắc dĩ thì không được dùng...”

“Tốt lắm, sư công ở Kim Ngao đảo, nếu người ở Triều Ca cảm thấy mệt mỏi, hãy xin sư phụ dẫn người lên đảo dạo chơi, bất quá Bích Du cung trước giờ vắng vẻ, chỉ sợ...”

Thông Thiên xuyên qua hậu điện Bích Du cung, cất bước đi lên bậc thang thông với động kỳ lân sâu trong đảo, thốt thức: “Chỉ sợ nơi này người ở không quen”

“Suốt trăm năm Văn Trọng chưa từng lên Bích Du cung một bước, hôm nay đến trước tọa sư tôn không phải muốn cùng bọn tiểu nhân đấu võ miệng, hoàn thỉnh sư tôn niệm tình đệ tử...”

“Nói đi”

Thông Thiên giáo chủ tới ngoài động kỳ lân, thì thầm: “Niệm tình gì đây? Sư đồ? Phụ tử? Hay là?”

“Sư phụ, hãy niệm tình đồ nhi”

“Kia chính là con đường sáng”

Thông Thiên giáo chủ nhẹ giọng nói: “Đó chính là con đường sáng, chỉ tiếc các người đều không muốn đi, ngay cả ta cũng không muốn...” Đột nhiên đề khí quát lớn: “Thông Thiên cho mời thụy thú trấn đảo xuất động! Cùng ta đến chiến trường! Cho dù nghịch thiên, chết cũng không oán!”

Tiếng rống giận của kỳ lân rung chuyển thiên địa.

Cùng lúc đó, Côn Lôn xa xa như lập tức cảm nhận được, truyền tới một tiếng hét sắc bén của phương hoàng, phạm nhân, kim tiên đều bị tiếng gào của hai đại dị thú này chấn đến màng nhĩ đau đớn.

Trong tiếng nổ vang dội, vô số nham thạch lệch vị, con mắt bát quái trong Bích Du cung, con mắt tứ tượng trong Ngọc Hư cung nổ rộ kim quang chói lòa, bùng nổ thành ngàn vạn phù văn, bao phủ tiên đảo của nhị giáo Xiển Tiệt!

Lại một tiếng gầm thét, đại địa rung chuyển. Kim Ngao đảo phân giải thành vô số mảnh vụn, sóng trùng kích quét sập tường thành chạy dài trăm dặm của Giai Mộng quan!

Tiếng ù ù không dứt, nham thạch kia xoay tròn thần tốc, cuối cùng khảm hợp vào nhau, Kim Ngao đảo hóa thành một con kỳ lân cự đại được tạo thành từ đá tảng cứng rắn.

Trời xanh gào khóc, đại địa chấn động, trong bầu trời màu đỏ tía vù một tiếng, mây ngũ sắc tan sạch, Kim Ngao đảo rơi mạnh xuống.

Kỳ lân khổng lồ do hắc nham kia dựng nên chiếm cứ cả trăm dặm vuông, đỉnh thiên lập địa, ngẩng đầu rống lớn, một trảo chụp xuống đất, tức khắc dấy tung vô số loạn thạch bay lên trời, quần vào nhau lao về phía Côn Lôn sơn phương xa!

Đỉnh Kỳ Sơn sụp đổ quá nửa, Côn Lôn sơn phân rã, hồng quang vút ngang như bão tố, giương lên một đôi cánh phương hoàng.

Tử đấu của tốt đã đến hồi kết thúc, hiện giờ, là chiến trường của tướng!

46. Chương 46: Ngân Dục Kim Kích

Trong Hồng Thủy trận.

Bốn người đồng thời nhìn về phía biển máu, thấy trong biển mơ hồ nổi lên một cây cốt trùy cự đại, giống như sừng của con mãnh thú nào đó, trên cốt trùy kia lại trói một nam tử.

“Phi Hổ!” Trụ vương nhảy mắt đứng lên, huyết thủy rút đi, chỉ còn lại Hoàng Phi Hổ thương tích đầy mình, bị cắn nuốt đến nỗi thấy cả xương trắng, nội tạng trong khoang bụng lòi lên, khủng khiếp vô cùng.

Hoàng Thiên Hóa hít sâu một hơi, phần nộ đã đạt đến đỉnh điểm, Trụ vương quát: “Không được vọng động! Đó nhất định là cạm bẫy!”

Chưa nói xong, Hạo thiên tháp trong ngực Hoàng Thiên Hóa đột nhiên bắn ra kim quang, quanh thân bốn người vang ù ù, Hạo Nhiên vừa sợ vừa nghi, kim quang tản đi, chỉ thấy Cổ thị ***g tay áo đưa lưng về phía bốn người, trầm tĩnh tựa thủy, mái tóc dài tung bay như mộng.

Trụ vương lặng chốc lát, mới nói: “Hoàng phu nhân...Tẩu tử. Sư tẩu”

Cổ thị xa xăm thở dài, lẳng lặng nhìn chăm chú Hoàng Phi Hổ thương tích đầy mình kia, nói: “Đại vương, cả nhà Hoàng gia trung liệt, mong đại vương cố niệm tình xưa, lưu lại một luồng hương khói cho Phi Hổ”

Trụ vương hít sâu một hơi, vô luận thế nào cũng không thể tin vào cảnh tượng trước mắt. Run giọng nói: “Tẩu tử...Người thực sự cô phụ...cô phụ...”

“Tẩu tử!”

“Nương!” Thiên Hóa vươn tay bắt lấy, nhưng dải bào đai lam sẫm kia của Cô thị lại vụt bay khỏi những kẽ hở ngón tay hắn.

Kim hoa tản mát trên Vạn hoa bào, chỉ trong nháy mắt lại thu hẹp lớp lớp, một bộ trường bào xanh thẫm nhảy múa quay cuồng, Cổ thị như một con băng phương vùng địa cực vùn vút bay vào giữa biển máu.

“Thương tang đổi, giai nhân ly...Mây mờ ảo hề...thân chẳng còn...Gió mưa xưa hề, nhớ cố nhân...”

Trong biển đột nhiên dâng lên vô số cột máu bắn về phía Cổ thị đang vút bay, nàng tung người lướt qua huyết hải luyện ngục, một điệu ca thanh yêu đã truyền tới, tí tắp thiên địa, giọng hát uyển chuyển trong trẻo.

Hoàng Phi Hổ nghe thấy tiếng ca quen thuộc này, như nhận ra, thân thể khẽ run rẩy, gian nan ngẩng đầu, trong cổ khàn khàn rung động.

“Tư sâu nặng...Niệm tha thiết...Nguyện người làm tinh quân làm nguyệt, đêm đêm lấp lánh cùng sáng trong...”

Biển máu hung hãn đánh tới hai người bọn họ, ngay sau đó, con sóng thần ngất trời bao trùm cả thế gian.

Tiểu dung diễm tĩnh của Cổ thị tái hiện trước mắt, tựa như người thiếu nữ ngênh tiếp tình lang trên hậu sơn tây Côn Lôn nhiều năm về trước.

Nàng mở rộng đôi cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể tàn tạ của Hoàng Phi Hổ.

Hai đạo bạch quang từ trong biển máu bay lên, quấn quít nhau, lao về phía chân trời. Sau đó hợp thành một dòng, thỉnh linh đâm thẳng vào Hạo Thiên tháp trong tay Hoàng Thiên Hóa.

Hồi lâu sau.

“Hạo Nhiên?” Trụ vương chợt lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

Hạo Nhiên đang mãi nghĩ về chuyện của Cổ thị và Phi Hổ, rồi nghĩ đến cảnh ngộ của mình, quả thật so với đôi phu thê nghịch cảnh này còn bi thương hơn, bất tri bất giác, hốc mắt hai người đều đỏ. Lúc ngẩng đầu lên nhìn Ân thiên tử thì Trụ vương như cảm giác được, khóe mắt ẩm ướt, nhưng lại cố mỉm cười nói: “Ta có kế phá được Hồng thủy trận này đây, nhưng cần các người hiệp trợ”

Nói xong Trụ vương không đề cập tới chuyện Phi Hổ Cổ thị nữa, trực tiếp giải thích, sau một hồi, Hạo Nhiên mới minh bạch, vào thời khắc Cổ thị hiện thân, Trụ vương đã tìm ra được phương vị của chân thân Vương thiên quân ẩn náu dưới biển máu kia.

Trụ vương giải thích: “Từ lúc Cô nhập trận tới giờ liên tĩ mĩ quan sát huyết tiễn trong biển, nhận thấy ngọn nguồn huyết tiễn bắn ra đa thương người là cùng một chỗ” Rồi lấy tay ra hiệu, nói: “Mỗi mũi thủy tiễn bắn ra, hơi nghiêng nghiêng, dù sau khi rời biển chỉ hướng bất đồng, nhưng nếu truy rõ nguồn gốc của nó, mấy trăm mũi đều từ một vị trí nào đó dưới đáy biển phóng ra, gần nhanh, xa chậm...”

Hạo Nhiên hiểu ý, tiếp lời: “Chỉ cần men theo góc xiên của thủy tiễn, kéo dài ngược hướng đáy biển, sẽ thấy chúng tập hợp tại một điểm”

Trụ vương tuy không rõ mấy, nhưng có thể đoán được ý trong lời Hạo Nhiên, gật đầu nói: “Cô đoán điểm đó chính là mắt trận, trong mắt trận chính là Vương thiên quân”

Mộc Tra đột nhiên xen vào: “Chạm vào nước biển sẽ lập tức thối rữa, huyết khí như vậy, Vương thiên quân lại lặn sâu dưới đáy biển, làm sao người có thể đến gần hắn được?”

Trụ vương nói: “Ta tự có đối sách” Chợt một kích đánh gãy hai khúc xương sườn thanh long, giao cho hai người Thiên Hóa, Mộc Tra. Cần dặn: “Cho ta mượn Ngô câu kiếm một chút, không thể trì hoãn thêm nữa”

Mộc Tra không hiểu ý hắn, chỉ thấy Trụ vương lại đeo bao cổ tay vào, điều chỉnh phương vị, một chưởng bổ mạnh vào nơi tiếp giáp giữa cột sống và khoang sọ con rồng, tạo nên một loạt tiếng nứt chối tai, chỗ xương sọ bốn người đang đứng tách rời khỏi hài cốt con trường long kia.

Thiên Hóa tận mắt nhìn thấy phụ mẫu bỏ mình, linh hồn phong nhập Hạo Thiên tháp, nhất thời mắt hôn mất vía, chỉ cảm thấy dưới chân toàn là bông vải, thỉnh thoảng Trụ vương quát lớn: “Thiên Hóa! Chèo mau!”

Thiên Hóa hồi thần, thấy Trụ vương uy nghiêm bất dung kháng cự, Mộc Tra thì đã giao Ngô câu kiếm, bèn không hoài nghi Trụ vương nữa, hai người tranh nhau tới hai bên khoang sọ, dùng khúc xương sườn kia cắm vào biển nước, ra sức chèo.

Đầu rồng chở bốn người trôi về phía thi thể của Hoàng Phi Hổ giữa biển máu. Hạo Nhiên hỏi: “Người thì sao?”

Trụ vương chỉ vào hắc sắc giáp trụ vương vãi dưới đất. Hạo Nhiên hiểu ý, lấy khôi giáp lại mặc vào cho Trụ vương. Rồi quỳ một chân hầu hạ thiên tử xuyên bảo giáp ngoa, Trụ vương chỉ im lặng, tùy ý Hạo Nhiên bận rộn. Chốc lát sau một thân chiến giáp nặng nề mặc xong, Hạo Nhiên nhíu mày nói: “Khôi giáp cộng thêm bộ đồ này cực nặng, dù người thần lực bẩm sinh, khi hành động cũng có chút bất tiện, người rút cuộc muốn làm gì?”

Trụ vương không đáp, chỉ nói: “Đầu khôi”

Hạo Nhiên nghi ngờ càng sâu, lấy đầu khôi còn cầm trong tay đội bảo cho Trụ vương, cốt thuyền đã dần dần tới gần trung tâm biển máu, nghìn trượng dưới mặt biển chính là trận nhãn của Vương thiên quân.

Lúc này Vương thiên quân như phát giác được, trong nháy mắt biển rộng cuộn cuộn dậy sóng. Một khắc trước hải vực ngàn dặm còn đang bình lặng, nay bỗng cuồng phong gào thét, bức tường sóng cuộn trào ngàn dặm!

“Đứng vững!” Trụ vương nắm bàn tay Hạo Nhiên giúp hắn ổn định thân hình. “Trở về!” Rồi quát Mộc Tra.

Bè xương kia bị hất lên không trung, nặng nề rơi xuống. Nhưng Trụ vương vẫn chẳng chút sụt mẻ, một chân giẫm trước cầm rồng, vốc người anh vĩ nhấp nhô theo từng cơn sóng cuồng.

Mái chèo bằng xương trong tay Thiên Hóa và Mộc Tra thỉnh thoảng bị con sóng triều nghênh diện vỗ tới cuốn đi, “Không chống đỡ được nữa!” Thiên Hóa hô to.

Giống như gió lốc gào thét, bè xương phát ra âm thanh gần như muốn nứt vỡ bất cứ lúc nào, Trụ vương nhìn vào biển, quát lớn: “Vương thiên quân nhất định ở dưới đáy biển! Các người coi chừng! Đứng vững!”

Một tay Trụ vương vung Ngô câu kiếm, kiếm phong tựa tuyết phản chiếu huyết hải mênh mông, trời nước một màu. Thiên tử đứng trước mũi bè xương, như muốn làm gì đó, rồi lại như có chút vướng bận, hồi lâu sau, mới thoáng nhìn sang Hạo Nhiên.

Trụ vương mỉm cười nói: “Nói thì dễ làm thì khó. Bảo trọng”

Đó chính là lời đáp trả cho sự phẫn nộ của Hoàng Thiên Hóa trước đó không lâu.

Nháy mắt một con sóng lớn cuốn chiếc bè xương lên cao, cũng hung hăng tách rời bàn tay đang nắm chặt nhau của bọn hắn.

Hai chân Trụ vương song song, gắt gao dính tại mũi thuyền, trở tay thu Ngô câu kiếm vác sau lưng, tay phải bấm một cái kiếm quyết, dựng trước mi tâm, nhắm hai mắt, trầm giọng nói: “Đừng nhớ!”

Trên cao trăm trượng, sóng gào gió giạt, thân ảnh hắc sắc phủ một tầng kiếm quang vàng rực ngả ra phía sau, rơi khỏi bè xương, lao vào huyết hải.

“Hỗn đản! Người muốn làm gì?” Hạo Nhiên quát lớn, nháy mắt xông lên phía trước, đưa tay vót, nhưng lại vót vào khoảng không.

Nhưng hắn cắn chặt răng, một tay chống xuống đất, chân dài vọt lên cao không, giẫm mạnh một cái trên hàm thanh long, tựa như mũi tên rời cung bắn vào ***g ngực Trụ vương vẫn còn ở giữa không trung kia!

Hết thấy đều chỉ diễn ra trong nháy mắt điện quang hỏa thạch.

Chợt “Ùm” một tiếng, Trụ vương và Hạo Nhiên gắt gao ôm chặt nhau rơi vào trong biển máu, mặt biển nổi lên một đóa bạch hoa, ngay sau đó bị cơn sóng lớn vô tình nuốt trọn.

Vào khoảnh khắc rơi xuống biển, hắc bạch nhị khí trải rộng, quang đoàn chuyển động, mơ hồ có hình lưỡng nghi thái cực, hình thành một khối cầu, quang hoa lưu chuyển bao bọc bọn hắn bên trong, ngăn cách khỏi huyết thủy dữ tợn.

Hai cái đuôi linh ngư rượt đuổi nô đùa nhau trong hồ nước hỗn độn thuở khai thiên lập địa.

Ngày và đêm ôn nhu giao hòa giữa ranh giới bình minh.

“Ý Cô cứng chiều người liền tùy tiện càn quấy phải không?”

Trong lời nói của Trụ vương tiểu ý dào dạt, một tay ôm Hạo Nhiên, tay kia gỡ Ngô câu kiếm ra.

Nháy mắt Đông Hoàng chuông triển khai đôi cánh bạc quét ngang qua; Hiên Viên kiếm tỏa hào quang vạn trượng tựa lưu tinh rơi, kích mở hải vực nghìn dặm, nguyên khí cuộn cuộn của thuở đầu sáng thế rút cuộc hợp làm một thể thêm lần nữa, vang ầm ầm, phá tan huyết thủy ngất trời, lấy thể sấm vang chớp giật lao xuống đáy biển sâu mờ mịt!

Huyết hải bốc hơi, mặt biển vạn dặm thành linh bạo phát!

Hai người xoay tròn thần tốc, thân cùng kiếm hợp nhất, đao phong như nguyệt thực nở rộ quang hoa nghìn trượng, lợi nhận vô song mang theo khí thể chân long bổ tới, chém Vương thiên quân thành hai nửa!

Nháy mắt Hồng thủy trận bị phân đôi, chấn động kịch liệt, ầm một tiếng sụp đổ.

.

Trước Giai Mộng quan.

Kỳ lân gầm thét, dời sông lấp biển, phượng hoàng hót chói tai, trời long đất lở.

Cao trên trời xanh, vô số lưu tinh mang theo lửa bay tới, rơi xuống đất, khắp trời đều là hỏa vũ, lưu tinh liên tiếp đâm vào người kỳ lân, thạch kỳ lân đau đớn rống một tiếng, độn giác bị va chạm đập nát, sau đó một trảo liễu mạng nhô lên kéo xé đôi cánh phượng hoàng!

Hai con cự thú cắn xé, tử đấu nhau, đã không còn là chiến trường mà tiên đạo có thể nhúng tay vào được nữa.

Mấy vạn người lui thật xa ra ngoài bình nguyên, chứng kiến màn kinh tâm động phách này. Tiên nhân lơ lửng trên bầu trời, phàm nhân kiểng chân ngược nhìn, từ lúc sáng thế tới nay, đó là màn đại chiến hoa lệ nhất chỉ xếp sau trận chiến Viêm Hoàng.

Chiến trường kéo dài trăm dặm, kỳ lân bị lưu tinh luân phiên kích đến quay cuồng không ngừng trên mặt đất, đè sập tường thành, phượng hoàng hót một tiếng chói tai, cùng thạch kỳ lân lẫn thành một đoàn, nỗ lực vỗ hai cánh, ầm một tiếng, sau đó xoáy ngang vẩy ra, ném mạnh Hắc kỳ lân vào trong Giai Mộng quan!

Cả ngàn dặm ngoài Kỳ Sơn toàn là biển lửa! Trong Giai Mộng quan bỗng chốc trở thành phế tích!

Đôi mắt của Thái Công Vọng phản chiếu đại hỏa ngút trời kín đất, hỏa diễm đỏ thắm chiếu bầu trời đêm sáng rực như ban ngày, hồng vân quay cuồng hóa thành tro tàn trong hỏa diễm, vô số sinh linh từ trong Kỳ Sơn chạy ra, vùng vẫy đau đớn giữa ngọn lửa.

Hắc kỳ lân trở mình, ngưỡng thiên gầm thét, một trảo hung hăng ập phượng hoàng xuống dưới thân mình.

“Phổ Hiền”

Phổ Hiền chân nhân quay đầu qua, nói: “Hửm?”

Thái Công Vọng chậm rãi nói: “Lát nữa sau khi Côn Lôn sơn sụp đổ, Nhiên Đăng bình giải, sẽ đến phiên ngươi lên sàn”

Phổ Hiền cười nói: “Ừm”

Lát sau, Phổ Hiền mỉm cười: “Tiểu Vọng, đừng khóc, ngày sau tái hội trên đài Phong thần”

Tử Nha nghẹn ngào gật gật đầu, đưa qua một viên châu, Phổ Hiền tiếp nhận, gắng sức nắm trước ngực. Nói: “Ngươi đi ngay đi”

Dương Tiễn ôm Ngọc Đỉnh lảo đảo từ phương xa bay tới, lúc rơi xuống nghe được câu nói cuối cùng của Thái Công Vọng và Phổ Hiền chân nhân, kinh sợ đến nửa ngày không thốt nên lời, thật lâu sau mới nói: “Phổ Hiền...Phổ Hiền sư thúc!”

Phổ Hiền cười nói: “Dương Tiễn, Ngọc Đỉnh sư huynh, các ngươi không sao chứ”

Ngọc Đỉnh khắp người đầm máu, dựa trên đá thổn thức: “Giờ vẫn chưa chết, kịp thời tiễn ngươi một đoạn”

Dương Tiễn cả kinh: “Nguyên Thủy Thiên Tôn tử đấu cùng Thông Thiên giáo chủ! Ngươi đi làm gì! Phổ Hiền sư thúc! Ngươi...”

Ngọc Đỉnh chậm rãi nói: “Mấy ngày trước không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi đâu, hiện giờ điều khiển Côn Lôn sơn, chính là Nhiên Đăng đạo nhân”

“...”

Dương Tiễn như bị một chậu băng thủy dội từ đầu xuống chân. Nói: “Sư thúc...”

Tuổi của Phổ Hiền xấp xỉ đệ tử đời thứ ba, tính tình cũng tương đương, vô luận thế nào Dương Tiễn cũng không thể tin vị thiếu niên sư thúc gầy yếu của mình sẽ xuất chiến ngay vào lúc này, đây chẳng khác nào tự sát!

Phổ Hiền chân nhân nhàn nhạt mỉm cười, xoay người qua, hướng mặt vào biển lửa, đạo bào tung bay, Định hải châu trong lòng bàn tay hút lấy lam quang biển cả, thủy khí tràn đầy, nâng hân bay lên cao không.

Phượng hoàng do Côn Lôn sơn hóa thành rốt cuộc địch không lại uy Hắc kỳ lân, bị bóp chặt cổ nhấc lên thật cao, trên trán phượng hoàng xuất hiện thân hình một đạo nhân toàn thân bốc lửa.

Hắc kỳ lân muộn rống một tiếng. Giọng Thông Thiên giáo chủ khàn đi rất nhiều.

“Nguyên Thủy ở đâu? Sao lại là Nhiên Đăng?!”

Nhiên Đăng đạo nhân đã khí cùng lực kiệt, liệt diễm tiêu tán, hiển lộ chân thân. Trong đồng tử phản chiếu cái miệng há rộng của Hắc kỳ lân, một đạo kiếm khí thanh sắc thành hình, lấy thế dời non lấp biển thỉnh linh luân tới, đâm xuyên qua ***g ngực xích lô của Nhiên Đăng đạo nhân!

“Cho dù nhỏ yếu như ngươi, cũng có người cần phải bảo hộ”

Trong định hải châu đột nhiên bạo phát ra hồng thủy ngất trời, lam quang bao bọc thân ảnh Phổ Hiền chân nhân từ trên đám mây vạn tượng lao thẳng xuống, hung hăng đâm vào người thạch kỳ lân!

Thân thể thạch kỳ lân bị đốt đỏ bừng gặp phải đợt hồng thủy này, tỏa ra vô số nhiệt khí, bao phủ toàn chiến trường, định hải châu vỡ thành ngàn vạn mảnh, phiêu tán vào hư không.

Động tác của Hắc kỳ lân ngừng lại, tiếng gầm cuối cùng chưa kịp phát ra đã bị lực nóng lạnh này lần lượt tấn công, sụp đổ tan tành!

Trong tiếng nổ rung trời, Kim Ngao đảo, Côn Lôn sơn đồng thời băng vãn!

Hai đạo anh linh xông thẳng lên trời, vô số cự thạch sau trận sụp đổ ầm ầm trút xuống, hiện ra một đóa liên hoa thanh sắc.

Sáu mươi bốn cánh sen giáng thanh* xoay tròn nở rộ, xuất hiện đài sen, giữa đài sen, tuyệt thế kiếm tiên mở hai mắt, đồng tử tựa tử hải vạn dặm, ba đào bất kinh, lơ lửng thân, bào tộ theo gió tung bay sau lưng khiến hơi thở của mây vạn người trên trận khê đông lại. [*màu xanh tím]

Một tay của Thông Thiên giáo chủ nắm thành kiếm quyết đặt ngang, tay kia cầm Tru tiên kiếm chỉ xéo, kiếm chưa rời vỏ, nhưng trên bao kiếm lại dính đầy tiên huyết, cả kiếm lẫn vỏ đang xuyên qua một khối thân thể nhỏ gầy.

Thông Thiên tiện tay vẩy Tru tiên kiếm, ném thân thể của Phổ Hiền chân nhân cùng vỏ kiếm cổ mộc về phía đại địa, chốc lát sau, phương xa phát ra tiếng xương cốt gãy đoạn, Tru tiên kiếm rời vỏ.

Thông Thiên thần nhiên nói:

“Vị kế tiếp”

47. Chương 47: Tru Tiên Kiếm Trận Tịch Diệt Tâm Chung

“Xuất kiếm”

“Giáo chủ thỉnh, văn bối không dám xuất trước”

“Đang xem thường ta sao?” Thông Thiên giáo chủ lạnh lùng nói, nhắc Tru tiên kiếm lên, song mục lướt qua Ngọc Đỉnh chân nhân cả người đầy máu, mũi kiếm hư gương chĩa về hướng bầu trời xanh thăm mênh mông mặt mù sau lưng kiếm tiên.

Ngọc Đỉnh khép song nhãn, “Đã vậy, xin đa tạ” Chợt mở mắt, thoáng chốc vũ trụ hồng hoang mờ mịt thu vào trong tâm, tể khởi Trảm thần kiếm, khí thể duệ binh tựa long ngâm truyền xa trăm dặm. Một kiếm phân làm ngàn vạn, khắp thiên địa toàn là kiếm khí gào thét, kiếm vũ dàn trải, phong lâm vạn đạo!

“Chính khí hóa vô cực! Cần khôn phân lưỡng nghi! Hỗn độn hồng hoang bách vạn kiếm trận!”

Đó là sát chiêu cuối cùng của Ngọc Đỉnh_____Hỗn độn hồng hoang bách vạn kiếm trận, Trảm thần kiếm khua thành vô số hư ảnh, tầng tầng tràn ngập cả không gian, tiêu thổ thế gian vỡ thành mảnh vụn, trên đại địa thoát ra vô số thạch kiếm, sơn băng địa liệt!

Thông Thiên cố ý nhường cho Ngọc Đỉnh xuất toàn lực, chỉ lẳng lặng nhìn, Tru tiên kiếm cuốn động kiếm quang thanh sắc, xoay tròn không ngừng, như cánh sen khép lại từng lớp, kiếm khí vô hình cuộn xoắn bên hông.

Kiếm khí gào thét như sóng dữ mưa rào, chân trời loáng thoáng có lời uy trầm đục, uy lực kiếm trận của Ngọc Đỉnh chân nhân dâng cao không ngừng, sau đó, văn hải cuốn cuộn, trong tầng mây lại càng giống như trợn lẫn trăm vạn kiếm lực, vô biên vô tận rơi xuống, trên phạm vi chiến trường nghìn dặm trực tiếp biến thành một cái cối xay thịt vương! Cự thạch bay tán loạn, đỉnh núi sụp đổ, tất cả đều bị uy lực của kiếm thần vô tình này nghiền nát vụn!

Ngọc Đỉnh cầm kiếm chỉ thẳng, trời xanh, đại địa, hàng tỷ kiếm khí vô tận như một tấm lưới rộng lớn bị giật mạnh trở về.

Thoáng chốc mọi âm thanh đều ngừng bật, kiếm tâm rực sáng, hết thấy cảnh vật đứng yên trong khoảnh khắc đó.

Thân kiếm Trảm thần bạo phát ra hào quang sáng chói, Hỗn độn hồng hoang bách vạn kiếm trận tụ vào một điểm, bị nén đến cực hạn. Sau đó dưới cái vung của cả kiếm lẫn thân thể Ngọc Đỉnh cuốn nên tiếng rống giận vang trời, xuyên thẳng tới Thông Thiên giáo chủ!

Nhất hóa vô cùng, vô cùng quy nhất, chiêu thức đó của Ngọc Đỉnh chân nhân đã mơ hồ lĩnh ngộ ra chân lý cầm kiếm, ngũ thức như gương, tâm khai thiên lại*, nhuệ khí dời non lấp biển trào dâng áp đảo tiếng kinh

hồ của mấy vạn bàng quan giả**. [*ý chỉ một loại măn nguyện từ nội tâm, trong lòng như có âm thanh thuần khiết của thiên nhiên, không âm thanh phạm tục nào xen vào được; **người đứng ngoài quan sát]

Song trong nộ hải kia lại chậm rãi hé mở một đóa thanh liên, uy kiếm thần như kinh đào vỡ bờ, sóng thần hủy đá, thanh quang giữa biển gầm từng chút hé nở, nhu hòa mà hữu lực chống đỡ một kiếm băng thiên liệt hải ấy.

Ánh mắt của Thông Thiên giáo chủ vẫn lạnh lùng như cũ, Tru tiên trong tay nghịch dòng mà lên, cánh thanh liên chợt vỡ vụn giữa hai cổ kinh khí ngang tàng nọ, bay đi tứ phía. Tru tiên phong mang đại thịnh!

Tru tiên điểm thẳng, chạm đến cánh sen nhẹ rơi, phân nó ra làm hai, sau đó điểm trúng mũi kiếm Trảm thần của Ngọc Đỉnh, lưỡng kiếm đối nhau, Trảm thần keng một tiếng nứt vỡ tại nơi tiếp xúc, Thông Thiên giáo chủ khẽ nhếch khóe miệng, lạnh nhạt nói: “Ngọc Đỉnh, ngươi đã thấy được thiên đạo”

Một khắc sau, Tru tiên kiếm như nhập vào cảnh vô vật, men theo mũi Trảm thần kiếm đâm thẳng vào, thân kiếm Trảm thần nháy mắt cuốn lại, nứt thành hai nửa.

Kiếm hủy, nhân vong.

Thông Thiên giáo chủ lơ lửng giữa không trung, buông cánh tay đang nắm cổ tay Ngọc Đỉnh chân nhân ra, Ngọc Đỉnh xa xa rơi xuống, ngay vị trí chạm đất, một đạo bạch quang bay lên, anh linh quanh quẩn trên bầu trời đêm.

Thông Thiên ngẩng đầu, trong song mâu phản chiếu bầu trời phủ đầy phồn tinh, như suy xét thật lâu, chậm rãi nói: “Vẫn chưa tới?”

Tất cả tiên đạo Côn Lôn sơn đều khiếp sợ.

Vào thời khắc Ngọc Đỉnh xuất chiến, Dương Tiễn đã bị đánh ngất đi, Hoàng Thiên Hóa, Mộc Tra, Hạo Nhiên chưa về, trong kim tiên đời thứ hai không một ai dám xuất chiến!

Thông Thiên liền giũ cột: “Thôi vậy” Sau đó khép hai mắt, từ xa gương Tru tiên kiếm chỉ xéo vào bầu trời đêm.

Hai quân trước Giai Mộng quan hãy còn chưa kịp hồi tỉnh lại từ trong sự chấn động này, không biết Thông Thiên giáo chủ lại muốn làm gì.

Ngay sau đó, Khương Tử Nha phát ra một tiếng thét hoảng sợ.

“Chạy_____!”

Khương Tử Nha khàn giọng quát: “Chạy mau_____Giáo chủ sắp bày Tru tiên trận!” Vừa dứt lời liền nắm lấy Dương Tiễn đang hôn mê trên mặt đất bay về phương xa!

Lúc này mấy vạn người trên đại địa mới hồi thần, tản ra như ong vỡ tổ, quân Ân Thương núp vào Giai Mộng quan, quân Tây Kỳ men theo tường ngoài trải dài của Giai Mộng quan mà rút lui.

Không đợi vạn quân tản hết, Thông Thiên đã mở mắt, khắp thiên địa như thay đổi hình dạng.

Tru tiên kiếm phát ra một tiếng rít dài trầm thấp, phương xa tất cả pháp bảo của tiên nhân không hẹn mà cùng phát nhiệt trầm rung, hướng về phía đạo hoa quang sáng rực giữa chiến trường!

Thân kiếm hào quang lưu chuyển, dẫn động cửu thiên chi khí. Bầu trời đen nhánh đột nhiên sáng rõ như ban ngày! Chính khí thiên địa cuộn cuộn, điên cuồng phun trào khắp tứ phương Thần Châu đại lục.

Chỉ thấy Thông Thiên giơ cao Tru tiên kiếm trong tay, mũi kiếm bắn ra bốn sắc hào quang trắng xanh vàng tím, tựa lôi điện bốn đẳng vùng vẫy khỏi giam cầm, xuyên thẳng bầu trời, chính khí thiên địa bị kiếm uy kia dẫn dắt tụ hội nên vô số cự kiếm, hình thành một cơn lốc xoáy.

Đỏ thẫm, thanh lam, vàng óng, đỏ tía, cự kiếm quang thể màu sắc khác nhau vây quanh bầu trời. Trong hư không như truyền lại chú văn thượng cổ, bảy thanh cự kiếm than khóc. Bốn phía cự kiếm lại vờn quanh ngàn vạn tử kiếm*, tiếng vù vù đồng loạt vang lên, cùng Tru tiên tuyệt kiếm trong tay Thông Thiên hô ứng lẫn nhau. [*kiếm con]

Quang huy sáng rực chiếu rọi thiên hạ, trong hào quang chói mắt, tuyệt thế kiếm tiên cầm kiếm chỉ thiên. Trên bầu trời đều là lợi nhận treo lơ lửng, đại địa mờ mịt, chúng sinh chẳng có lấy một nơi để núp, để chạy. Thông Thiên thần nhiên nói: “Sư huynh, người giết đồ nhi của ta, ta diệt toàn giáo người”

Thuận theo bốn từ “Vấn Thù chân nhân” Thông Thiên giáo chủ niệm ra, trường kiếm cự đại trên bầu trời như cảm ứng được, lập tức rời cơn lốc, bay về phương xa!

Kiếm rơi như mưa, thiên địa tiêu điều!

Cự kiếm kia như không gì địch lại mà chém cọc Độn long ra làm đôi, phá vỡ kinh khí hộ thể của Văn Thù chân nhân, chỉ nghe một tiếng thét thảm thiết, cư nhiên đem Côn Lôn kim tiên đang sống sờ sờ chém thành hai nửa!

“Quảng Thành Tử”

Lại một thanh trường kiếm phi nhanh về phía tây, xuyên thấu qua lưng Quảng Thành Tử đang hoảng hốt bỏ chạy! Duệ kiếm không chút lưu tình, một chùm huyết vũ nổ tung, ngay sau đó mấy trăm binh sĩ Tây Kỳ thống khổ kêu gào!

“Thanh Hư Đạo Đức chân quân, Xích Tinh Tử, Đạo Hành thiên tôn...”

Thời khắc này Thông Thiên giáo chủ như diêm la gọi hồn, mỗi khi niệm ra một cái tên, liền có bạch quang bình địa bay lên, ngàn dặm đại địa đã trở thành huyết trì, song mục Thông Thiên toát ra màu đỏ ngầu, bản năng giết chóc trỗi dậy, trận Tru tiên kiếm kia đúng là bất phân địch ta, kiếm như mưa rào, như bể gãy nghiền nát mà cuốn vào trong phạm nhân!

“Khương Tử Nha”

Thanh liên nổ rộ, là lục hỏa địa ngục, liên hoa xoay tròn, là vịnh ngâm đoạt mệnh.

“Sư phụ...”

Bên tai Thông Thiên thấp thoáng vang lên giọng nói của một thiếu niên quật cường.

“Sư phụ!”

Hạo Nhiên hiện thân trước người Khương Tử Nha, hô lớn, bèn không để ý tới kiếm quang đang nghênh diện bay tới, hung hăng đánh ra một quyền.

Hạo Nhiên gào thét vang dội, tiếng chuông ngân lên, tức khắc đánh tan kiếm khí kia!

Hoa quang kiếm tiên chẳng còn sót lại gì, thay vào đó là minh phủ quỷ khóc, oán hồn cửu thiên cửu địa bất tán, địa ngục nhân gian, chi gậy khắp nơi, chiến trường hoàn toàn biến thành cảnh tượng Tu La đồ thể!

“Sao...Sao lại thế này...” Lòng ngực Hạo Nhiên phập phồng, thở dốc nói, “Hắn...Thông Thiên giáo chủ...” Trong mắt Hạo Nhiên ánh hiện vô số kiếm nhận đang quay đầu bay tới, nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Khương Tử Nha lòng vẫn còn sợ hãi, vừa rời lợi nhận kia suýt nữa đã chém mình thành mảnh vụn, lắp bắp nói: “Hắn, giáo chủ nhập ma rồi!”

“Bất thành thánh, liền thành ma; Hạo Nhiên, chạy mau!”

Hạo Nhiên nắm chặt cổ áo Khương Tử Nha, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu! Lão Quân đâu!”

Khương Tử Nha kinh hoảng hét: “Không biết đi đâu nữa! Chạy mau! Hạo Nhiên! Quá muộn rồi! Hiện tại cho dù là đại sư bá cũng không chế trụ được hắn!”

Hạo Nhiên mặc kệ, hít vào một hơi, từ phổi truyền đến cảm giác đau đớn muốn vỡ nát, sau đó đằng không mà lên, bay về phía đoàn nhiệt quang xa xa.

Chẳng biết khi nào, giọng của Hạo Nhiên đã hợp làm một với giọng Văn Trọng năm đó.

Làn sóng kiếm quang vạn khoảnh trong vắt dập dờn, xuân phong thảng ba ầm áp nhẹ phả vào mặt, phảng phất như trở về Kim Ngao đảo nhiều năm về trước.

Thông Thiên giáo chủ thì thầm: “Người năm đó quật cường biết bao, hiện giờ vẫn quật cường như vậy” Sau đó vươn bàn tay ra, khẽ đẩy, Hạo Nhiên đâm sầm vào trước tấm chắn vô hình, oa phun ra một ngụm tiên huyết.

“Sư phụ...”

“Sư phụ!”

“Sư phụ, ta đã phụ người...”

Tiếng chuông thứ nhất ngân lên, chấn triệt thiên hạ, Hạo Nhiên giang rộng đôi cánh tay, lơ lửng giữa không trung, khép hai mắt, thân thể chậm rãi xoay tròn. Vô số cự kiếm trong cơn lốc xoáy giữa bầu trời kia như có cảm ứng, nhất tề quay đầu lao về phía hắn.

“Đương”. Lại một tiếng đánh tới, chấn động đến nỗi phàm nhân thể gian mũi miệng tràn huyết, tê liệt ngã xuống đất! Cự kiếm ầm ầm rung chuyển, hứng lấy tiếng chuông, vỡ thành tro bụi, tiếng chuông kia lan dần ra.

Tiếng chuông như hải triều, hết lớp này đến lớp khác tập kích Thông Thiên giáo chủ, phá hủy vô số cự kiếm lượn vòng trong không trung, ngọc quang thuần khiết của Đông Hoàng chuông khó khăn đâm vào Tu La huyết sắc Tru tiên kiếm, ngăn chặn kiếm phong đoạt mệnh thổi quét về phía đại địa kia!

“Sư phụ...Tĩnh lại...Sư phụ...” Khóe miệng Hạo Nhiên trào tiên huyết, tiếng chuông liên tục rớt cuộc gõ vào thực thể.

Chỉ thấy trước người Thông Thiên xuất hiện hình dáng Thái cực đồ, như xúc tu xuyên thấu ***g ngực hắn.

Thông Thiên nhìn sâu vào đôi mắt Hạo Nhiên, tiểu ý trong mắt đột nhiên khiến Hạo Nhiên nhớ tới một người khác.

“Chuông nhi, không phải ta nên tỉnh dậy, mà là ngươi cần ngủ đi”

“Thái Thượng Lão Quân!” Hạo Nhiên bi phẫn nói: “Không ngờ ngươi lại hạ thủ ngoan độc đến vậy!”

“A a a a _____” Hạo Nhiên điên cuồng gào thét, nâng chính khí toàn thân lên tới cực điểm, bất chấp tất cả liều mạng phóng thích ra tiếng chuông sau cùng, tâm ma mà Lão Quân biến ảo ra bị xua khỏi thân thể Thông Thiên giáo chủ.

Vào thời khắc linh thể phân ly, Hạo Nhiên bắt lấy xúc giác hư huyền vươn ra trước ngực Thông Thiên giáo chủ, kéo mạnh về, đoạt nó lại, xúc giác vừa dứt, đầu nhọn thoáng chốc khôi phục thành Thái cực đồ, một cơn đau đớn truyền tới, lần nữa in vào mu bàn tay Hạo Nhiên.

Thông Thiên thầm rung mình, phun ra một ngụm máu, nhân thần khôi phục thanh minh.

Dưới tiếng chuông đình tai nhức óc, sợi từng sợi thần nằm trong tay Thái Thượng Lão Quân từ Đâu Suất cung phát ra để siết chặt lòng mình đã đứt lìa, trên mặt Thông Thiên không còn chút huyết sắc, tựa như một tờ giấy trắng, trong mắt hiện xuất thần sắc kinh sợ, trở tay vớt lấy Hạo Nhiên, ngoảnh đầu nhìn lên bầu trời sao xa xăm.

Xúc tu tinh thần hư bạch tức khắc thu hồi, biến mất vào phồn tinh.

Thông Thiên đè ngực, phun một ngụm tiên huyết lớn, đôi mày anh khí nhú chặt, như cá rời nước, hồi lâu sau mới gắng sức nói: “Đồ nhi, may mà ngươi tị diệt tâm chuông...Sư phụ suýt nữa đã quên mất chính mình...”

Hạo Nhiên đã hoàn toàn hôn mê, Thông Thiên nhẹ đẩy lên phía trước, một luồng ánh sáng nhu hòa đưa Hạo Nhiên xuống mặt đất.

Chiến tranh của lưỡng giáo đã kết thúc, cây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông.

Nhưng chiến tranh của Thông Thiên vẫn mãi chưa dứt, hấn ngẩng đầu nhìn lên giữa những vì sao. Trên đại địa chỉ nghe thấy tiếng hô hấp trầm bổng của vạn người, tất cả đều không biết tuyệt thế cường giả này đang chờ đợi cái gì.

Hồi lâu sau, đoàn lôi quang lóa mắt lao nhanh tới đã tuyên bố đáp án.

Uy thiên địa vô pháp kháng cự, đó không phải phát ra từ người đứng đầu sinh linh, mà là sự phản nộ của thương thiên trước cái chết của mấy vạn người!

Thông Thiên thở ra, mỗi một không chịu nổi, giơ mu bàn tay lau đi tiên huyết bên khóe miệng, chậm rãi nói: “Rốt cuộc cũng tới”

Giờ phút này Hoàng Thiên Hóa đã giành trước một tay ôm lấy Hạo Nhiên, tay kia nắm chặt Hạo Thiên tháp hướng lên không trung, vô số anh linh trên bầu trời chợt cảm ứng được, đồng loạt lượn vòng, lao vào cánh tay trái đang giơ cao của Hoàng Thiên Hóa, nháy mắt hóa thành vòng xoáy cuộn trào mãnh liệt mệnh mỏng vô bờ, ủa vào trong Hạo Thiên tháp, cuối cùng gần vạn anh linh trên trận đều bị hút vào tháp.

“Đi mau_____!” Khương Tử Nha nôn nóng gọi, vài tên đệ tử Côn Lôn sơn đời ba còn sót lại hoảng loạn chạy trốn dưới sự yểm trợ của Khương Tử Nha.

Trụ vương đang muốn chạy tới chỗ Hạo Nhiên rơi xuống nhưng lại bị Thân Công Báo kéo chặt.

Trong mắt Trụ vương hiện ra lôi quang hạ xuống giữa bầu trời, hít sâu một hơi, nói: “Đó...Đó là cái gì?!”

Thân Công Báo đáp: “Đó là thiên kiếp, thiên uy bất khả kháng”

Thân Công Báo nhìn về phía lôi quang chói mắt quay cuồng không ngừng, phủ kín thiên không kia, chậm rãi nói:

“Cửu thiên lôi kiếp ngàn năm một lần của thượng tiên, giáo chủ sắp...độ kiếp rồi”

48. Chương 48: Bàn Cổ Phủ Phá Toái Hư Không

Cửu thiên lôi kiếp tổng cộng một trăm hai mươi một phát, là thí luyện cuối cùng mà thượng tiên phải đối mặt sau khi đắc đạo, ngàn năm một lần hàng lâm, nếu có thể độ kiếp, liền tiêu dao được thêm ngàn năm nữa, miễn chịu thiên quy, miễn chịu đạo ước, miễn chịu chính khí thiên địa trời buốt.

Nếu ứng lôi kiếp, nhẹ thì thân kim tiên bình giải, luyện thêm trăm năm nữa mới đạt được cơ thể cốt nhục; nặng thì hồn phi phách tán, mãi mãi biến mất khỏi thiên địa. Trong mỗi phát thiên lôi lại chứa ngũ hành chi tượng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, vô phương biến ảo, xuất phát từ trên cửu thiên, còn được gọi là “Thiên khiển”

Thượng tiên bất lão bất tử, cuộc sống ngàn năm cũng như một ngày, chung quy sẽ dẫn tới thiên khiển. Trời làm sao có thể để mặc người phồn hoa hay hieu quanh cả đời được?

Trừ phi vượt cấp thành thánh, bằng không một ngày sống trên cõi đời này, thì phải đối mặt với sự hủy diệt cuối cùng. Thánh nhân đã thoát khỏi tam giới, không còn trong ngũ hành; nếu không vô tình vô nghĩa, xem bách tính vạn nhân như chó cỏ thì không thể thành thánh.

Đương nhiên Thông Thiên giáo chủ không làm thế được, cho nên, hấn rốt cuộc phải ứng kiếp.

Phát thiên lôi đầu tiên như bài thánh ca băng sương và liệt hỏa, trải rộng khắp bố cảnh của màn kịch cuối cùng trên đại địa mệnh mỏng.

Ba phát thiên lôi tiếp theo, lôi điện dường như muốn thiêu mù đôi mắt của tất cả mọi người, Thông Thiên gắng sức nâng tay vẽ ra đóa đóa thanh liên giữa cơn bạo liệt luân phiên kia, cuốn lấy cuồng lôi vạn khoảnh.

Chín phát lời giảng, hung hăng đâm vào kiếm khí hộ thể của Thông Thiên giáo chủ, đánh vỡ nát thanh liên kia!

Hai mươi bảy đạo lôi điện, Thông Thiên phun ra một ngưng tiên huyết, thân thể bay lên như điều đứt dây.

Phán quyết cuối cùng đã tới, tám mươi một luồng cuồng lôi vô tình phá hủy đại địa, cảnh tượng đập vào mắt, chỉ có bạch quang như biển, muốn thiêu mù đôi mắt; âm thanh lọt vào tai, chỉ có tiếng vù vù không ngớt.

Phàm nhân kinh hoảng kêu gào, lại phát hiện trong tai đã không còn nghe được tiếng la hét của đồng bạn nữa.

Qua tiếp một lúc lâu, dư âm lôi điện rồi cuộc tiêu tán, khắp nơi đều là mùi cháy khét, điện mang tán loạn tản vào hư không.

Từ lúc thiên kiếp hàng lâm cho đến khi kết thúc, bất quá chỉ chừng bốn hơi ngắn ngủi, nhưng đã hủy đi đạo hạnh trên vạn năm của Thông Thiên giáo chủ.

Trụ vương run giọng hỏi: “Sư tổ...Hắn, chết rồi sao?”

Thân Công Báo mờ mịt lắc đầu.

Trụ vương đi tới đồng phế tích sau trận đại chiến giữa lưỡng giáo, khó có thể tin nhìn một cánh tay cháy sém gian nan vươn ra từ trong cái hố sâu bị đất đá vùi lấp kia.

Tru tiên kiếm nhẹ nhàng quét qua, tảng đá lớn vỡ làm đôi, ầm một tiếng rơi xuống.

Trụ vương hít sâu một hơi, đã không còn nhận ra cái người bị chôn vùi trong đồng phế tích nọ là ai nữa.

Toàn thân Thông Thiên bị cháy nám đen, đã sớm mất đi dáng vẻ kiếm tiên tiêu sái, chi dưới bị vỡ thành mảnh vụn trước thiên uy, chỉ còn nửa người trên gian nan chống đỡ, làn da sau khi than hóa bong tróc, máu trong cơ thể chảy ra ồ ạt.

Song, chiến tranh của hắn, vẫn chưa kết thúc.

“Người thua rồi”

Thanh âm trầm hậu kia phảng phất như sao trời nơi xa, nháy mắt đã tới trước mặt.

Trụ vương ngừng cước bộ.

Rốt cuộc Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bước ra khỏi hư không, đứng dưới đại tuyết vô tận đưa mắt nhìn Thông Thiên giáo chủ.

Song mâu của hắn một tím một vàng, quanh thân tiên khí lưu chuyển, tay trái hư nhón hồng hoàn, tay phải cầm một dải phiến cân tím sẫm, phiến cân kia quay cuồng trong không trung tựa như hắc hỏa địa phủ.

Song mục Thông Thiên ảm đạm vô thần, đôi môi động động, một mảnh than trên môi tróc ra, từ vết thương tiên huyết tuôn ồ ạt.

Ngón tay hắn dường như muốn nắm chặt Tru tiên kiếm, nhưng vừa sử lực, năm ngón tay liền tan rã, thanh kiếm theo cổ tay vụn nát leng keng rơi xuống đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ đẩy tay trái về phía trước, toàn thân hồng hoàn phát ra ánh sáng ngọc nhuận, dẫn dắt tiên khí không còn lại bao nhiêu trên người Thông Thiên quay về mình.

Nháy mắt Trụ vương đã thấy rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm gì, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối đen.

Nguyên Thủy đang cắn nuốt! Tam Thanh Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Quân vốn cùng một thể, đều là hơi thở sau cùng của Bàn Cổ trước khi tử vong, hiện giờ Thông Thiên sắp chết, Nguyên Thủy hắn đã đợi rất lâu rồi, muốn hấp thu hồn nguyên chính khí trong cơ thể Thông Thiên.

Cảm giác buồn nôn truyền thẳng tới cổ họng, Ân Thụ Đức gần như muốn nôn mửa ra. Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo mạo trang nghiêm, thời khắc này trong mắt mấy vạn người lại biến thành ác quỷ hút máu.

Thông Thiên không cách nào giãy dựa được nữa, một luồng dư lực dần dần rời khỏi cơ thể, đôi môi lại động động.

Đó là tiếng giễu cợt sau cùng mà hắn phải hao phí cả sinh mệnh để phát ra, thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng vô cùng, khinh miệt vô cùng.

“Thua chính là ngươi”

Thoáng chốc hồng hoàn nổ tung, sóng xung kích hất ngã Trụ vương ra xa hơn trăm trượng, dư hải của Thông Thiên giáo chủ hóa thành mảnh vụn trong trận nổ tung kia.

Đồng tử Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện thần sắc sợ hãi, trong khoảnh khắc hồng hoàn nứt vỡ, một đạo hắc quang phun ra, như vải rách siết chặt toàn thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đó là sát chiêu cuối cùng của Thông Thiên giáo chủ, một cái bẫy rập đã giao cho Triệu Công Minh bố trí cách đây rất lâu. Cơ quan chôn trong hồng hoàn.

Vật sau cùng của tiên thiên linh bảo_____Lục hồn phiên.

Đột biến bất ngờ, Lục hồn phiên cuốn lại tầng tầng quấn chặt khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, kế tiếp là toàn thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn vươn một cánh tay ra, còn chưa kịp kêu cứu đã bị bó vào trong vải cờ đen nhánh.

Lục hồn phiên thu hẹp, cuối cùng trở thành một điểm nhỏ, tiêu thất vào hư không.

Xiển giáo tiên tôn cứ thế chết đến kiên kiên tịnh tịnh, không sót lại chút dấu vết nào. Chỉ còn một lá tiểu phiên tím sẫm lớn cỡ bàn tay rơi xuống, cùng Tru tiên kiếm bên cạnh khẽ cộng hưởng, phát quang.

Mấy ngày sau, Lê sơn Oa hoàng cung.

Bông tuyết bay khắp trời, mùa đông năm nay tựa hồ đặc biệt đến sớm. Lương đại nghịch thiên chi thuật Tru tiên kiếm trận và Tịch diệt tâm chung lay động nhau, vào khoảnh khắc triển khai toàn bộ uy lực, dư âm đã quét tới trước Oa hoàng cung.

Lê sơn mờ mịt chỉ còn lại một pho tượng ngọc hoàn hảo và một mặt tường cổ. Hiện giờ nhân gian đại chiến, đã không còn ai tới tu sửa Oa hoàng cung nữa. Huống hồ, điện thờ thật sự của Nữ Oa cũng không phải đặt tại nơi hương hỏa nhân gian cung phụng này, mà là ở trên trời.

Hôm nay có một gã khách tới viếng thăm, hắn bất chấp tiểu tuyết trèo bộ lên đỉnh núi, mất một khoảng thời gian rất dài. Hắn ngẩng nhìn đôi mắt của ngọc tượng Nữ Oa, thật lâu sau trầm mặc quỳ xuống, gỡ kim long đầu khỏi xuống, ra sức lạy Nữ Oa. Trán của hắn đụng vào mặt đất phát ra một tiếng trầm đục, thêm hai tiếng nữa, dập đầu ba cái, cho đến khi tiên huyết chảy dài mới ngừng lại.

“Thụ Đức tự ngãm lại lúc trước: bởi vì chuyện đề thơ mà dấy lên chiến loạn nhân gian không ngừng, nay đặc biệt tới bồi tội cùng Nữ Oa nương nương, mong nương nương thương cảm muôn dân đại địa, thứ cho Thụ Đức trẻ người non dạ, ngu ngốc xằng bậy. Đợi Thụ Đức về Triều Ca rồi, nhất định sẽ vì nương nương trọng kiến Oa hoàng cung”

Trụ vương nói xong lại bái tiếp, lần này trán chỉ nhẹ nhàng chạm đất, vũng máu kia lặng lẽ lan rộng, nhiễm đỏ cả nền đất khiết bạch phủ băng tuyết. Hắn cúi đầu quỳ thật lâu, bả vai hơi run rẩy, sau một hồi lại nói: “Nữ Oa nương nương chưởng quản chuyện tình ái thế gian, Thụ Đức cầu nương nương...”

Chợt chẳng biết khi nào sau lưng Trụ vương đã tới thêm một người, người nọ phì cười, nói: “Ta chỉ quản ‘Tình ái’ nam nữ, đại vương, người cầu nhằm thần rồi”

Lúc này Trụ vương mới chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Không phải ngươi đã tới rồi đó sao?”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười, đang muốn lãng sang chuyện khác thì Trụ vương nói tiếp: “Lại muốn giảo biện? Tâm ngươi bất thành, nhưng tâm Cô thì thành”

Hạo Nhiên không phản bác được, đành thở dài. Nhìn thấy vũng máu trước gối Trụ vương, nói: “Ngươi tới đây làm gì vậy?”

Lúc này Trụ vương mới chậm rãi đứng lên, xoay người ngồi trước bàn thờ, lấy cái túi da tùy thân ra, định mở cho Hạo Nhiên nhìn, nhưng rồi quyết định đưa cả túi da qua luôn. “Đây là vật của giáo chủ và thiên tôn, Cô tìm được từ trong đồng phế tích của hai đảo”

Hạo Nhiên không nhận, chỉ ngơ ngác nhìn dòng máu chảy xuống trên trán Trụ vương, hồi lâu sau khom lưng hốt nắm tuyết, dùng độ ẩm của lòng bàn tay hòa tan, thấm ướt y tụ, lau đi vết máu.

Trụ vương lấy một vật từ trong túi da ra, nói vòng vo: “Cô biết người muốn tìm rìu Bàn Cổ, đây là Tru tiên kiếm, đây là Bàn Cổ phướn, này, người xem, Cô chưa từng nuốt lời, đều tìm cả về cho người rồi”

Bộ dáng đó cực kỳ giống một thiếu niên lang tìm được cổ ngọc tới lấy lòng tình nhân.

Hạo Nhiên vừa thấy Tru tiên kiếm, bi phần khó nhịn, hét lên: “Đừng lấy ra!”

“Cần rõ, người lại thị sủng sinh kiêu, vô pháp vô thiên nữa phải không?”

Hạo Nhiên lẳng lặng đứng, Trụ vương chợt buồn cười, chỉ lắc đầu cười không nói gì. Chốc lát sau lên tiếng: “Được rồi, Hạo Nhiên, Cô biết người và giáo chủ...”

“Hạo Nhiên?”

Chợt Trụ vương nói: “Giáo chủ một đời anh minh, trọng tình trọng nghĩa, nhân sinh trên đời, ai mà không chết? Oanh oanh liệt liệt chiến một trận...”

Hạo Nhiên bỗng giữu cợt lại: “Ai mà không chết? Chung quy đều phải chết, vậy sống còn có ích gì?”

Trụ vương không đáp, chỉ nói: “Người xem” Bèn lấy Tru tiên kiếm ra, còn Bàn Cổ phướn lẫn túi da kia thì vứt xuống đất, như khinh thường liếc nó một cái.

Trụ vương cầm bao kiếm cổ mộc, chuyển đổi chuôi kiếm, đưa về phía Hạo Nhiên, Hạo Nhiên thở dài, bàn tay phủ lên chuôi kiếm, chậm rãi rút Tru tiên kiếm ra.

Tru tiên phong mang tựa tuyết, phản chiếu diện dung Hạo Nhiên, một khắc đó, song mâu của Thông Thiên như loáng thoáng tái hiện ngay trước mắt.

“Tiếp nhận kiếm này, người sẽ trở thành quan môn đệ tử của hắc, lấy chí nguyện của sư phụ làm hoài bão cả đời” Trụ vương chậm rãi nói: “Tựa như sư phụ ta Văn Trọng, người còn nhớ tiếc nuôi duy nhất của Văn thái sư trước lúc chết không?”

Hạo Nhiên nhớ tới thời khắc Văn Trọng mệnh quy Tuyệt Long Lĩnh, nói: “Hắc và giáo chủ, nguyện vọng duy nhất trước lúc chết, chính là...”

Lời còn chưa dứt, hai người đều tự hiểu trong lòng, không nói tiếp nữa. Có lẽ thâm ý khi Văn Trọng và Thông Thiên tặng song huyền hắc bạch kia chính là như thế. Trụ vương mỉm cười, nhấc túi da lên, giở Bàn Cổ phướn ra, giao vào tay Hạo Nhiên, nói: “Rìu Bàn Cổ đã giành được, người tạm thời làm chính sự trước, Cô có một cách, chút nữa sẽ giải thích kỹ với người sau”

Hạo Nhiên hơi bất ưu thương, gật gật đầu. Giơ tay trái, dấu ấn của Thái cực đồ vẫn còn.

Hắn đẩy nhẹ một chuông, tiếng chuông khánh rung động quanh người, Thái cực đồ xoay tròn rời mu bàn tay, bay ra. Hắc bạch lưỡng nghi xoay tròn; Bàn Cổ phướn, Tru tiên kiếm hé mở hào quang tím xanh, phát sinh cộng hưởng, bị Thái cực đồ hút qua, sau đó phân chiếm lưỡng nghi, hòa làm một luồng sáng.

Hào quang lui dần, hóa thành một thanh rìu, cán rìu xanh sẫm, lưỡi rìu mơ hồ ánh sắc tím.

“Đây chính là rìu Bàn Cổ” Trụ vương nói.

Hạo Nhiên cất rìu Bàn Cổ vào trong bình Luyện yêu, đáp: “Trên rìu này có tính mệnh của vô số người, chắc có lẽ trọn đời ta không dùng tới nó nữa”

Trụ vương chọn một bãi đá sạch sẽ, tự ngồi xuống, hai người cùng ngắm nhìn đại tuyết miên man ngoài Oa hoàng cung, đều biết rằng hôm nay hạ Lê sơn, ai nấy sẽ quay về quân đoàn của mình, không biết đến ngày nào mới có thể gặp lại nhau. Trong lúc nhất thời nói không thành câu.

Hồi lâu sau, Hạo Nhiên mới nói: “Lúc Hoàng Đế đưa ta tới Ân Thương, điểm dừng chân chính là nơi này” Hắn nhìn về phía Sơn hà xã tắc đồ phía sau ngọc tượng Nữ Oa, hai chữ ‘Làm chứng’ vẫn ở trước mắt như cũ, nhớ tới chuyện hoang đường mà mình làm khi đó, không khỏi buồn cười, nói: “Đến nay vẫn không biết Hiên Viên kiếm ở nơi nào, Cơ Phát lĩnh binh chiếm Giai Mộng quan, hôm trước ta có ý định tới đây dạo, xem có manh mối gì không”

Trụ vương ừm một tiếng, nói: “Thông Thiên giáo chủ chưa từng nói cho người biết Hiên Viên kiếm rơi ở đâu sao?”

Hạo Nhiên mờ mịt lắc đầu, chợt nhớ tới lời Thái Thượng Lão Quân nói khi tiến vào Đâu Suất cung lần đầu, bèn bảo: “Lão Quân...Hắn nói, đợi sau khi cuộc chiến này kết thúc, sẽ có được Hiên Viên kiếm”

Trụ vương gật đầu nói: “Cô cũng muốn nói chuyện này, từ lúc hồ yêu nhập cung tới nay, có rất nhiều biến cố liên tục xảy ra; xã tắc Ân Thương, hẳn có nguy cơ khuynh đảo”

Hạo Nhiên mơ hồ phát hiện được gì đó, hỏi: “Sao người biết Tô Đát Kỷ...”

Trụ vương chợt cười nói: “Tạm thời không bàn tới ta, Cô muốn nói cho người biết, Côn Lôn sơn sụp đổ, thượng tiên đã vẫn, cho dù lúc này Cô cưỡng ép mang người về Triều Ca, thế gian cũng không ai làm gì được chúng ta”

“Nhưng nếu phải kết thúc cuộc chiến này mới tìm được Hiên Viên kiếm, vậy cứ chiến một trận thôi. Cô và người đánh cuộc, thế nào?”

Hạo Nhiên hơi cúi đầu, thấy Trụ vương đang nhìn bông tuyết mệnh mông tinh mịn, trên gương mặt cương nghị lộ ra nét tươi cười. Đó là thần sắc kiên quyết mà hắn mê luyến nhất.

Trụ vương đưa mắt nhìn về phương xa, tựa như nói với Hạo Nhiên, lại tựa như nói với chính mình, hắn chậm rãi bảo: “Cô và người đánh cuộc, thần khí, pháp bảo, tiên đạo đều không tham chiến; Ân Thương Tây Kỳ lấy lực lượng phạm nhân phân thắng bại. Chờ Cô thắng rồi, tìm được Hiên Viên kiếm, Cô sẽ truyền ngôi cho Ân Giao, cùng người trở về. Như thế có tốt không?”

“Lỡ đại vương thua thì sao?”

Trụ vương không đáp, nói: “Người quỳ xuống”

Hạo Nhiên quỳ một chân trên đất, hai người yên lặng chăm chú nhìn nhau, chốc lát sau, bàn tay dày rộng của Ân Thụ Đức ôm lấy cổ Hạo Nhiên, đôi môi ấm áp phủ lên.

Cả thiên địa đều băng lãnh, nhưng tâm bọn hắn lại ấm áp vô cùng. Hơi ẩm ngăn trở đại tuyết và cô tịch vô biên vô tận.

Hồi lâu sau, nhiệt khí giữa đôi môi phân ly, ngón tay Hạo Nhiên sờ nhẹ khóe môi Trụ vương, tựa như sợ phá vỡ mộng cảnh của nam tử anh vĩ này, khẽ nói: “Nếu...đại vương thua, sẽ như thế nào”

Trụ vương đứng dậy, nói: “Cô phải đi đây, đợi người tới chiến, kẻ làm tướng phải quan tâm đến tính mạng của tướng sĩ, suy nghĩ tường tận, nếu chưa định liệu trước thì không được tự tiện hành động” Rồi không chút biểu hiện tình cảm lưu luyến, đứng dậy đi khỏi Oa hoàng cung.

“Cô sẽ không thua, vĩnh viễn không”

Quyển bốn – BÀN CỔ PHỦ – Hoàn

49. Chương 49: Bích Hải Triều Sinh

Ta muốn thiên này, che không hết mắt ta

Muốn địa này, vì không được tâm ta

Muốn chúng sinh này, đều hiểu rõ tâm nguyện ta

Muốn chư thiên tiên phật kia, đều tan thành mây khói.

—— Ngộ Không truyện

Mấy hôm trước, Trụ vương đã lui thẳng vào trong quan, tướng thủ thành trì tới trước Lâm Đồng quan tụ họp cùng thiên tử. Còn quân Tây Kỳ thì đóng quân dưới cửa ải, án binh bất động, tựa hồ đang chờ đợi gì đó.

Vào ban ngày Hạo Nhiên rốt cuộc cảm thấy không ổn, lương giáo đại chiến, đám người Khương Tử Nha, Dương Tiễn đều không rảnh chăm lo quân ngũ, nhưng quân Tây Kỳ lại phá được Giai Mộng quan dưới sự dẫn dắt của Cơ Phát. Cơ Phát đã trở nên gan dạ như vậy từ lúc nào thế? Bèn lên tìm đến đồ đệ, hỏi thăm chuyện lúc trước, không ngờ Cơ Phát ấp a ấp úng, nói không ra nguyên do. Hạo Nhiên liền nổi lòng nghi ngờ, nghiêm khắc tra hỏi, Cơ Phát không dám giấu nữa, mới nhất ngữ nhất thập khai báo ra.

“Hồ Tự?” Hạo Nhiên nhủ mảy nói: “Cộng thêm Hỉ Mị nữa?”

Cơ Phát có chút sợ hãi, gật đầu nói: “Sư phụ, người, người đừng nói cho Thượng phụ và Thiên Hóa sư thúc biết nha, các nàng bảo rằng trừ ta ra, ai cũng không muốn gặp”

Hạo Nhiên rời quân trướng, đi vào màn đêm đen nhánh kia, ánh đèn trong đại doanh lả lướt, phương xa như một khối mực sậm, trong sắc mực lóe hào quang từ bó đuốc phía trên cao Lâm Đồng quan. Trong gió lạnh đêm đen mơ hồ có tiếng nữ tử tán gẫu truyền tới.

“Hỉ Mị?”

“A?” Hỉ Mị và Đát Kỷ cùng quay đầu qua.

Từ biệt mấy năm, nay gặp lại Đát Kỷ, Hạo Nhiên có chút không được tự nhiên, lời lẽ trách mắng nghiêm khắc đầy bụng vậy mà ở trước mặt Đát Kỷ thốt không ra nửa lời, thật lâu sau mới nói: “Các người ở đây làm gì?”

Lời chần vãn của Hạo Nhiên, vốn muốn hỏi Đát Kỷ trà trộn vào quân Tây Kỳ là có rắp tâm gì, nhưng Đát Kỷ chỉ nở nụ cười xinh đẹp, thản nhiên nói: “Ở trong doanh trại buồn bức quá, nên cùng Hỉ Mị ra ngoài dạo chơi”

Hạo Nhiên đứng lặng một lúc, biết nếu Đát Kỷ không nguyện nói, có hỏi nữa cũng vô dụng.

Trong sự yên tĩnh, Hỉ Mị mở miệng cười nói: “Ti mặc đại nhân, người tới làm gì?”

Hạo Nhiên nghĩ nghĩ, đáp: “Ta tới cảm tạ Hỉ Mị bất kể hiềm khích lúc trước, cứu Na Tra và Thiên Tường. Hoàn thỉnh hồ tiên giơ cao đánh khẽ, tha cho đồ nhi ta”

Hồ Hỉ Mị cuống quýt đưa tay kéo Hạo Nhiên dậy, xua tay nói: “Đừng quỳ đừng quỳ! Đông Hoàng chuông, người là linh vật thiên địa, chúng ta bất quá chỉ là yêu quái ti tiện mà thôi, thế này không phải làm tổn thọ chúng ta sao...”

Đát Kỷ hơi không vui, nói: “Nếu ta rắp tâm hại Cơ Phát, thì sao lại giúp hấn phá quan xông vào?”

Hạo Nhiên vẫn không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu đưa mắt nhìn Đát Kỷ, nhưng Đát Kỷ chẳng chút sợ hãi, nhìn lại Hạo Nhiên, sau một hồi mới nói: “Biết người xưa nay có nhiều nghi kỵ, dù ta một thân sát nghiệt, song chưa từng sợ hãi, cho dù cả thiên hạ này đối địch với một nữ tử yếu đuối như ta thì đã sao? Niệm tình người là đệ tử quan môn của giáo chủ, mới vui vẻ ôn hòa với người thôi”

Hạo Nhiên lấy bao kiếm cổ mộc giao vào tay Hỉ Mị, nói: “Đây là bao kiếm Tru tiên của sư phụ, tặng cho người”

Hỉ Mị tiếp nhận vỏ kiếm kia, ngẩn người. Hạo Nhiên không nói lời nào, đứng dậy rời đi.

Đợi sau khi Hạo Nhiên đi rồi, Đát Kỷ mới nhẹ giọng nói: “Người nói hấn có thể hoàn thành chuyện mà giáo chủ phó thác không?”

Hỉ Mị mờ mịt lắc đầu, nói: “Hắn có khi rất yếu, nhưng đôi lúc lại rất mạnh...Ta, ta cũng nói không rõ”

Đát Kỷ thở dài: “Thôi, đưa võ kiếm kia cho ta xem một chút”

Ngón tay nàng mơn trớn võ kiếm Tru tiên, lã chã chực khóc: “Chỉ đành tận nhân sự, nghe thiên mệnh thôi, muốn tru thiên, lại phải nghe theo thiên mệnh, thế đạo này thật đúng là hoang đường”

Đêm đã canh ba, vạn người Tây Kỳ sắp thành trận dài chinh binh chuẩn bị chiến, đại môn trong Lâm Đồng quan mở rộng, quân Ân Thương gọn gàng chỉnh tề lần lượt xuất thành. Nhân mã hai phe đối đầu từ xa trên bình nguyên.

Linh quân Ân Thương: Ân Thụ Đức. Phó tướng Trương Khuê, Trương Quế Phương; quân sư Thân Công Báo.

Linh quân Tây Kỳ: Hạo Nhiên. Phó tướng Hoàng Thiên Hóa, Dương Tiễn; quân sư Khương Tử Nha.

Trên trận chừng hai vạn binh mã, nhưng không người nào lên tiếng, hắc sắc vương kỳ tung bay trong hàn phong, tiểu tuyết đầu đông phủ kín bình nguyên khoáng dã, trăng sáng nhô cao, ngân quang khắp chốn, tĩnh lặng như tờ. Chỉ có đao khiên mơ hồ phản xạ ánh sáng ngân nguyệt.

Khương Tử Nha nói: “Khiêu chiến, Hạo Nhiên” Lập tức đưa một tấm hoàng cầm qua, trên hoàng cầm ghi đầy mười hai tội danh của Ân Thụ Đức. Thiên Hóa mở nó ra, đưa vào tay Hạo Nhiên, nhưng Hạo Nhiên không nhận, mỉa mai: “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do”

Rồi không đợi Khương Tử Nha giải thích, giật dây cương chiến mã, từ xa lao ra chiến trận phe mình, thẳng đến tuyến ngoài cùng của đội tiên phong mới ghìm ngừng chiến mã. Đường như để đáp trả, để quân kim giáp bên phe Ân Thương kia cũng xua Tứ mục thanh thông phi băng băng ra ngoài.

Hạo Nhiên im lặng, Ân Thụ Đức cũng không lên tiếng, trên bình nguyên chỉ còn lại tiếng hô hấp của mấy vạn người, chủ soái hai phe đối đầu từ xa, đều không nhìn rõ nhau.

Hồi lâu sau, Hạo Nhiên lấy ngọc huyền khiết bạch từ trong ngực ra.

Khoảnh khắc Nguyệt tiền thương được tấu lên, cả thiên địa dường như thay đổi hình dạng, ngân hải mệnh mông vô bờ trải rộng, ôn nhu mà băng lãnh bao phủ hết thảy.

Tiếng huyền của Trụ vương trầm khàn, tiếng huyền của Hạo Nhiên cao vút. Cổ khúc vừa vang, hắc bạch song huyền ứng hòa, tựa bích hải triều sinh, từng lớp chồng chất nhau. Mấy vạn thánh giả chỉ cảm thấy đại địa xa vời, nhân thế bao la, vạn vật phù sinh thăng rồi trầm trong vùng biển này, chẳng biết chốn về.

Sóng biển bạch sắc trong sáng trùng điệp gột rửa hết mọi ô uế thế gian, sóng triều đột nhiên rút đi; đến đây khúc âm thay đổi, kim qua thiết mã, vạn kỷ bồn đăng, tựa như triển khai một bức họa cực oanh liệt.

Khúc âm lại biến, kích gây thương chìm, núi thây biển máu, chỉ còn vầng minh nguyệt phía chân trời đôi mắt nhìn người duy nhất còn sống trên đại địa.

Ngắm hải triều, hải triều hung dũng, vô phương biến hóa; người nọ lướt sóng mà đến, vẫn ôm chí ái trọn đời trong ngực như trước, song thiên này, địa này, lại không dung hắc tồn tại trong thế gian; thiên đô thủy nguyệt, thương hải tang điền, đều là hư ảo.

Khúc chung, minh nguyệt ngàn dặm sao sáng không trung, ngân quang vô tận rải khắp đại địa.

Hạo Nhiên vẫn nắm chặt ngọc huyền nọ, chậm rãi nói: “Những gì nên nói đều đã nói xong rồi”

“Tướng sĩ Tây Kỳ! Theo ta chiến_____!”

Hạo Nhiên phát ra tiếng reo hò đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh, nháy mắt ba quân tung hô, vạn mã tề minh. Hậu trận nổi trống, chấn động đại địa.

Trong quan, hỏa tiễn ùn ùn bay đến. Ngoài quan, thân thể huyết nhục chọc thủng hàng phòng tuyến đầu tiên của quân Ân Thương.

Chiếc cực vừa mở, trong đêm tối ảm đạm đã phân không rõ địch ta, quân Tây Kỳ trở thành mũi khoan, quân Ân Thương thành tấm khiên dần dần xoắn vào nhau. Bốn phía đều là tiếng ngựa hí, Hoàng Thiên

Hóa và Dương Tiễn mỗi người lĩnh ba ngàn binh mã, phân làm hai cánh tả hữu đánh vào quân Ân Thương trong màn đêm.

Trận hình kia đột nhiên biến đổi, cư nhiên hóa thành hình thái cực bái quái, lấy trăm người làm đội, ngàn người làm trận, chụp xuống vương quân, Hạo Nhiên ngừng ngựa nhìn ra xa, chỉ thấy Phá thiên đao của Ân Thụ Đức lóe sáng trong bái quái trận, cứ như lần đầu gặp phải kỳ môn trận pháp này, lúng ta lúng túng. Kim long chiến giáp từ trận đông tới trận tây liên tục chuyển mấy phương vị, đều bị bát quái đại trận của Khương Tử Nha vây khốn.

Bát quái trận chia làm bát môn hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, tử, kinh, khai*, Khương Tử Nha giữ sinh môn, thấy thiên tử đã trở thành mãnh hổ trong ***g, vội mở tử môn. Hàn quang binh đao sáng lóe, tầng tầng mây đen che khuất trăng sao, Trụ vương đầu óc choáng váng, càng phân không rõ phương hướng. [*hưu: nghỉ, thương: tổn thương; đỗ: chặn; cảnh: dàn cảnh; kinh: kinh động, kinh sợ; khai: mở]

Hạo Nhiên thấy vậy không đành lòng, mấy lần muốn quay đầu ngựa, nhưng rồi không cử động được chút nào. Chỉ nghe Trụ vương gào thét vang dội, làm gương cho binh sĩ, trùng sát qua lại, vậy mà đã cạy mạnh tách rời được mấy tiểu đội!

Hạo Nhiên lẩm bẩm: “Tự loạn trận cước”

Mắt thấy thân vệ xung quanh thiên tử không ngừng hao tổn, thân hình vĩ ngạn của Trụ vương chợt khựng lại. Đường như tâm ý tương thông, có được cảm ứng, bình tĩnh quan sát chốc lát rồi phóng ngựa rẽ phải, Phá thiên đao quét ra, sĩ tốt bị chém bay ra ngoài tới tấp.

“Theo Cô!” Trụ vương quát, âm thanh vững vàng kia chấn muốn điếc tai, từ xa truyền lại.

Khương Tử Nha không ngờ chỉ thoáng chốc mà Trụ vương đã nhìn ra được ý nghĩa sâu xa của Bái quái trận. Thấy hần một đường giết tới, thoát khỏi tử môn, biến ảo trận pháp mấy lần đều không vây được hần, mấy trăm hắc kỵ sau lưng kim giáp thiên tử kia càng như hổ vào bầy dê, sắc bén bất khả kháng. Tử Nha đại kinh, vội ném ba mũi lệnh tiễn ra, phân cho truyền lệnh binh dưới đài chủ soái tấn vào cánh tả hữu.

Hạo Nhiên tiếp nhận một cây lệnh tiễn, chỉ nghe một tiếng thét dài trên Lâm Đồng quan, biết ám cục đã hiển lộ, lập tức dẫn ba ngàn kỵ binh lao vào cửa Lâm Đồng quan!

Vào lúc ánh trăng ẩn đi, phảng phất có vô số hắc ảnh kề sát thành tường. Khi ánh trăng tái hiện thì mưa tên kín trời ngừng bật, cung tiễn thủ trên tường thành cao liên tiếp rơi xuống!

Hiện giờ Tô Đát Kỷ đã đổi một thân dạ hành trang đen nhánh, dẫn tám trăm nữ binh Hồ nhưng bộ men theo thành tường trèo lên, từ tây sang đông một mạch giết tới, mưa tên dần giảm, sau đó thừa thốt, tất cả xạ thủ bị ám sát trên tường thành đều bị xẹt qua yếu huyệt, từ trên cao mười trượng té xuống, chết vô thanh vô tức.

Tiếng cổ bị bẻ gãy trăm đực không dứt, thẳng đến hồi lâu sau, một tiếng hét thảm kinh động đến Ân thiên tử đang lao ra khỏi bát quái trận.

“Tặc tử to gan!” Một tiếng quát lớn, lập tức binh sĩ Tây Kỳ khí lực yếu đều bị chấn đến màng nhĩ đau đớn, trước mắt tối đen, chỉ thấy Ân thiên tử giục ngựa phi nhanh, dẫn đội thân vệ lao về phía quan môn!

Tô Đát Kỷ nói: “Nguy, tên cuối cùng thất thủ rồi, Hỉ Mị, mau đi xuống mở cổng thành!”

Hạo Nhiên toàn thân giáp bạc lấp lánh tỏa sáng dưới nguyệt quang, Ân Thụ Đức chỉ liếc nhìn liền nhận ra ngay chủ soái Tây Kỳ giữa vạn quân, bèn vứt bỏ Phá thiên đao, rút trường cung sau lưng ra, mấy lần muốn giương cung bắn, nhưng chung quy kéo không được dây cung.

Tây Kỳ tấn công quân gác cổng phía trước, thiên tử hổ kỵ ở phía sau, từ từ tiếp cận đại môn Lâm Đồng quan trong đồng hoang mênh mông.

Ân Thụ Đức giục ngựa phi nhanh, cự ly hai đội không ngừng rút ngắn, nhưng vẫn còn cách xa nửa dặm, cuối cùng hết cách, cắn răng, hung hăng kéo dây cung thành một vầng mãn nguyệt, cổ tay chuyển dời, tên rơi vào ngón giữa, tiễn kia như sao băng gào thét lao đi!

Trên tường thành phát ra một tiếng thét chói tai, “Cẩn thận!”

Hai cánh cửa đồng cự đại của Lâm Đồng quan ***g vào nhau, phát ra tiếng ngậm nga như thần thú, mở vô trong.

Lúc Hạo Nhiên quay đầu lại thì mũi tên gần như đã tới trước mặt, ra sức cúi người xuống, một chùm huyết vũ nổ bùng, mũi long đầu tiễn đã bắn thủng bả vai hấn.

“Giết cho ta!”

Tiên huyết tung tóe, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy song nhãn đỏ bừng, thấy máu liền nổi lên vẻ hung ác, bắt chấp hết thấy giục chiến mã lần nữa, tức khắc bỏ xa thuộc hạ, giục ngựa xung phong xông ào vào trong Lâm Đồng quan!

Ba nghìn tướng sĩ Tây Kỳ nhập quan, thoáng chốc đồn ngã thủ quan xông tới. Thành môn rộng mở, quân Tây Kỳ lại giống trống trận, tức khắc vạn người cùng hò hét xông vào Lâm Đồng quan như dời non lấp biển.

Rốt cuộc Trụ vương cũng quay về viện trợ, chủ lực trong quan đã hao tổn gần một nửa. Bại quân như triều chạy ra cửa sau của Lâm Đồng quan, Dương Tiễn Hoàng Thiên Hóa một trái một phải dẫn quân lấp vào chỗ trống hai bên ngoài cổng thành, Cơ Phát Khương Tử Nha tiến quân thần tốc lao vào Lâm Đồng quan.

Bại cục đã định, quân Ân Thương lui rồi lại lui, rút đến phía sau quan, dọc đường tiếng chém giết không dứt bên tai, Hạo Nhiên lúc trước bất chấp trúng tên, giờ sau khi chinh chiến bốn ba khí huyết hư nhược, liên tục thở dốc, chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, gần như muốn rớt xuống ngựa. Bèn cắn răng nhịn đau, đưa tay bẻ mũi tên sau vai thành hai đoạn, nhổ mạnh ra, tiện thể nhét vào trong ngực, lúc nhìn kỹ lại thì vương kỳ đã lui ra sau quan, yểm trợ mấy ngàn người Ân Thương rút về phía đông.

Một tướng sĩ bên cạnh tiến lên, hỏi: “Thái phó, có đuổi theo hay không?”

Hạo Nhiên thở dốc chốc lát, quay đầu nhìn lại, Khương Tử Nha và Cơ Phát đang càn quét tàn binh. Sau đó quay qua nhìn về phía đông, Ân Thụ Đức cư nhiên đi ở sau chót đội ngũ đào quân, đứng trên sườn dốc cao, tay cầm Phá thiên đao, từ xa nhìn lại mình bên này.

“Người thua rồi” Khóe miệng Hạo Nhiên khẽ động, thấp giọng nói.

“Thái phó?” Tướng sĩ kia nói tiếp: “Hoàng tướng quân sai chúng ta bảo hộ Thái phó chu toàn, hiện giờ vừa đoạt được Lâm Đồng quan, sĩ khí đại chấn, Thái phó muốn thừa thắng truy kích, hay thu binh nghỉ ngơi?”

Bầu trời phương đông đã lộ ra sắc ngân bạch, chiếu sáng khiến cho một thân kim sắc khải giáp của Trụ vương quang hoa lưu chuyển, tựa chiến thần hàng thế, chư quan quân Tây Kỳ như khiếp sợ, đều có ý định đình chiến.

Chỉ thấy Trụ vương nhìn nửa ngày rồi quay đầu ngựa đuổi theo đại quân phe mình rút lui, quân sĩ đều đưa mắt nhìn Hạo Nhiên, ước gì Thái phó hạ lệnh thu quân.

Nhưng Hạo Nhiên lại nói: “Truy!” Sau đó mặc kệ sĩ tốt sau lưng, liều mạng giục chiến mã đuổi theo Trụ vương.

Binh tới dưới chân Lê sơn, chỉ thấy mấy ngàn người Ân Thương lui vào trong núi, lúc này Ân Thụ Đức làm chủ soái, lực cơ động của quân Thương đã không còn có thể sánh ngang với chiến dịch Kỳ Sơn nữa. Hạo Nhiên hít sâu một hơi, vết tên bắn trên bả vai đã chậm rãi khép miệng, nhưng lại truyền tới từng trận đau âm ỉ, đôi mắt nhìn xa, chỉ thấy đường vào núi hung hiểm, bèn ghì mình ngừng chiến mã, nhìn vào sơn cốc, chốc lát sau lầy ngọc huyền trong ngực ra, đưa đến bên môi, nói: “Văn Trọng”

“Sao nào?” Không ngờ ‘Văn Trọng’ kia đã sớm biết Hạo Nhiên sẽ tìm hấn, bên này vừa kêu, bên kia lập tức trả lời.

Hạo Nhiên khai báo tình hình chiến đấu của hai quân, nói: “Hôm nay Ân Thụ Đức tháo chạy, lui vào Lê sơn, ta muốn bắt đồ nhi của người, rất cấp bách, người có giúp hay không?”

Không đợi Văn Trọng trả lời, Hạo Nhiên nói tiếp: “Sư huynh, nếu ta là sư phụ, năm đó trực tiếp nhốt người lại thì sau này đâu đến mức hỗn đoạn thần thương, trời nam đất bắc; hôm nay người muốn thành toàn giang sơn, hay muốn thành toàn cho đồ nhi và sư phụ người, tất cả tùy vào một ý niệm của người thôi”

“Văn Trọng” trong huyền bật cười: “Thủ đoạn ngoan tuyệt như vậy, không giống người bình thường chút nào”

Hạo Nhiên không đáp, chỉ yên lặng chờ “Văn Trọng” quyết định, thật lâu sau, Văn Trọng mới nói: “Quên đi, người đã quyết tâm như thế; suy bụng ta ra bụng người, nói vậy cho dù chính người bị...” Lời chưa dứt, thanh âm đã nhỏ dần, chốc lát sau nói tiếp: “Nơi này là Lê sơn?”

Hạo Nhiên ừm một tiếng, sau khi giải thích tường tận địa hình xong, nói: “Hiểu sự cũng như hiểu đồ, người đoán Tử Tân sẽ thoát khỏi truy binh thế nào?”

“Văn Trọng” nói: “Quân Ân muốn trốn, nhất định không rảnh bố trí cung thủ trên núi, người có thể phân nghi binh ra bốn đường, đồng thời vào núi từ bốn hướng...”

Hạo Nhiên vội truyền lệnh xuống, hai ngàn người phân ra bốn đường.

“Chỗ cao phải đề phòng hỏa công, chỗ thấp có nước, Tử Tân nhất định sẽ chinh đồn lại tàn binh ở chỗ thấp”

Hạo Nhiên nói: “Đúng” Lập tức lĩnh năm trăm người vào núi, rồi tử mĩ phân phó một phen.

Văn Trọng căn dặn: “Tìm nguồn nước, vớt ngựa đi bộ, không được kinh động đến trinh sát thám báo”

Hạo Nhiên y lời xuống ngựa ở lưng chừng núi, men theo dòng suối đi bộ xuống. Văn Trọng lại nói: “Người sai thủ hạ men theo dòng sông tìm kiếm kỹ lưỡng trước, xuôi theo bờ sông hái một loại hoa, gọi là hoa long thảo, hay còn gọi là thạch toán*” [*xem hình minh họa bên dưới]

Hạo Nhiên kinh hô nói: “Đúng!” Đoán được chỉ điểm của Văn Trọng là muốn đầu độc trong nước suối, lập tức lo lắng nói: “Có ác quá không”

Văn Trọng đáp: “Không sao đâu, lấy hoa long thảo giã nát rồi gom vào một chỗ, sau đó đổ xuống nước, độc tính không lớn, người uống nước chỉ bị thổ tả mà thôi”

Hạo Nhiên khen ngợi: “Kế này hay thật” Lại nói: “Vậy sau khi ta phân tán chiến lực rồi, nếu dò ra được động hướng của quân Ân thì phải tập hợp đội thế nào đây?”

Văn Trọng nói: “Người chỉ cần dò được vị trí quân Ân, biết họ ở nơi nào của con sông, đầu nguồn hay giữa dòng là được, xong sai thuộc hạ của người tới thượng nguồn chờ trước, tìm được người rồi tính sau”

Hạo Nhiên tỉnh ngộ, bèn phái người đi, bên cạnh chỉ còn mấy chục người, đến đây vẫn chưa phát hiện có chút bất ổn nào, liền dọc theo con sông chậm rãi đi xuống, khẩn trương theo dõi động tĩnh trong rừng cây.

Đi hồi lâu, Văn Trọng trong huyền chợt nói: “Ngừng”

Hạo Nhiên ngừng bước, “Văn Trọng” lại nói: “Người ném thử nước sông này xem có vị máu tanh hay không?” Hạo Nhiên minh bạch, sau trận đại chiến, quân của Trụ vương nhất định là có người bị thương, chỉ cần ném thử nước sông sẽ không khó phân rõ phương hướng, bèn cúi người xuống, một tay cầm bạch huyền, tay kia vốc một vốc nước lên tử tế ném thử.

“Văn Trọng” lại giả bộ: “Kinh nghiệm của người quá non cạn, vốn không nên tùy tiện tới truy...”

Hạo Nhiên chỉ nghĩ Văn Trọng đang giáo huấn mình, liền đáp: “Tử Tân đã kỹ cù, còn có thể giở cái trò gì nữa?”

Văn Trọng tiếp tục nói: “Chưa chắc...” Hạo Nhiên sững sờ.

Hắn kinh ngạc nhìn xuống dòng suối, loáng thoáng nhận ra một mảnh kim sắc từ trong cái bóng ngược kia, lúc quay đầu lại thì chỉ thấy thuộc hạ không còn sót một mống, nam tử vĩ ngạn đứng trước mặt, một thân kim long chiến giáp, áo choàng hồng vân.

Ân Thụ Đức cầm hắc huyền, ôn nhu nói: “Chưa chắc, phải biết rằng binh bất yếm trá; người thua rồi, Hạo Nhiên, theo Cô về nhà thôi”

Chú giải:

— Hoa long thảo hay Thạch toán:

Nhớ hoa này là bỉ ngạn mà ta, chắc là tên gọi khác của nó

50. Chương 50: Thua Làm Giặc

Trụ vương phái binh bóp chặt miệng cốc Lê sơn, hai bên bày đầy cung thủ, trên núi chuẩn bị đủ cây lăn đá rơi, phân ra một đội giám thị đưa tù binh Tây Kỳ bắt được về Triều Ca.

Hạo Nhiên từ khe hở của doanh trường nhìn ra, chỉ thấy dưới sắc trời hôn ám, Thân Công Báo cười Hắc điểm hổ thủ ngoài doanh, không biết đang phát ngốc cái gì. Nhưng cho dù chỉ có gia hỏa này ở đây, mình cũng chạy không thoát nổi, Hạo Nhiên cười khổ, giãy giụa hai tay bị thừng gân bò trói chặt. Trong lòng khi thì phẫn nộ bất bình, khi thì lại tâm phục, kinh nghiệm của mình còn thấp, thực sự không nên tùy tiện tới truy địch.

Lát sau có thân binh tiến vào trường, thấp đèn rồi đi. Giọng nói trầm hậu của Trụ vương từ ngoài trường loáng thoáng truyền vào, có lẽ đang bố trí mai phục, Hạo Nhiên gắng sức lắng nghe, nhưng lại nghe không rõ, qua hồi lâu, mệnh doanh được vén lên, Trụ vương đi vào.

Hạo Nhiên rùng mình trong lòng, chỉ thấy Trụ vương tiến lên tháo thừng gân bò cho hắn, nói: “Hầu hạ Cô cởi giáp”

Hạo Nhiên cười lạnh nói: “Đầu óc đại vương hỏng rồi hả, dám bảo chủ soái quân địch hầu ngươi thay y phục?”

Khóe miệng Trụ vương hiện ra một nụ cười mỉm giấu cợt, nhìn Hạo Nhiên trong gương đồng, giống như đang cười nhạo một hài đồng đang say mê đùa dai, nhưng chẳng may bị bắt gặp tại trận; tiểu dung ấy khiến Hạo Nhiên càng sôi máu. Trụ vương nói: “Đã vậy thì trói tiếp thôi” Nói xong xoay người qua, đem hai tay Hạo Nhiên trói cứng ngắt lại.

“...”

Hạo Nhiên dở khóc dở cười, chỉ muốn hung hăng đá tới một cước.

Trụ vương thuận tay cởi kim đồng chiến giáp, cười nói: “Ngày đó trong Hồng thủy trận sao không thấy ngươi quật cường như vậy đi?”

Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Khi đó cùng ngươi có chung cường địch, nên đương nhiên phải buông bỏ thành kiến; hiện nay hai quân giao chiến, sao có thể giống nhau mà nói? Ta là chủ soái Tây Kỳ, có trách nhiệm trên vai, chính là...”

Trụ vương hừ lạnh một tiếng, bắt bẻ: “Chủ soái? Theo luật pháp của tiên hoàng, hai quân giao chiến, kẻ bại làm tù binh, có thể giết chết hoặc thu dụng, tù binh trở thành nô lệ, từ đó về sau đời đời làm nô, khỏi nói nhiều”

Trụ vương nhìn Hạo Nhiên quật cường bất khuất trong gương đồng, giấu cợt: “Hiện giờ ngươi đã là nô lệ của Cô rồi, còn không chịu phục?”

Trụ vương vốn nửa đùa nửa giấu cợt, chỉ muốn thuận nước đẩy thuyền, chọc cho Hạo Nhiên cười, rồi cứ thế bỏ qua. Ai ngờ nói chưa dứt lời, nổi hổ thẹn vì chiến bại đã lần nữa tuôn trào trong lòng Hạo Nhiên.

Chỉ nghe Hạo Nhiên mắng: “Ân Thụ Đức, ai giỡn chơi với ngươi! Là kẻ nào dám lấy danh Văn Trọng đã chết lừa gạt ta! Ngay cả sư phụ đã mất của mình ngươi cũng không tha! Lợi dụng tình sư môn bắt ta tới chỗ này, hành mưu kế ti tiện xấu xa này, quả nhiên đế vương nhân gian có khác!”

Trụ vương nghe chốc lát, nhưng chẳng chút tức giận, ngược lại còn trả đũa: “Số lần ngươi lừa Cô còn ít chắc? Không nói đến những chuyện lúc trước, chỉ luận về việc ngươi cầu trợ anh linh của thái sư triều ta, xin hắn giúp ngươi bắt Cô thôi là đủ thấy ngươi quang minh chính đại cỡ nào rồi?”

Hạo Nhiên tức nghẹn không chỗ phát tiết, biết Trữ vương dẻo miệng, có mắng nữa cũng chỉ tự rước lấy nhục, bèn quay đầu qua chỗ khác, vùi vào gối. Trữ vương tiếp tục nói: “Chớ giãy dụa, người đã là nô lệ của Cô rồi, giờ còn tưởng rằng mình là Ti mặc tung tăng hay sao? Cô có thể khai ân, chỉ lệnh người thị phụng một mình Cô. Người muốn biết Đại Thương ta đối đãi với gia nô thế nào không?”

Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, muốn tìm cơ cãi vã mấy câu, xoay đầu qua, Trữ vương lại nói: “Cô muốn làm giống như tướng sĩ Đại Thương ta vậy, đem đồng sạn khắc danh tự đã nung đỏ ấn lên người người. Từ đó về sau vĩnh sinh vĩnh thế, người chỉ thuộc về Cô”

Hạo Nhiên ngơ ngác nửa ngày, mặt đỏ như lửa, cố ép bản thân thu liễm tâm thần, đáp: “Người mà nhốt ta trong cũi, thoát thân không được, thì đợi Thần Châu đại lục, nhân loại này đoạn tử tuyệt tôn luôn đi”

Trữ vương như đã sớm đoán được câu này, cười giễu: “Trăm năm qua trong nháy mắt, người là linh vật thiên địa tạo hóa, chắc hẳn bất lão bất tử. Nhưng Cô là phạm nhân, thân thể này chung quy sẽ có một ngày anh hùng tri mộ, dần dần già đi. Đến lúc đó người hẳn chiêu hô đao phủ tự tay đâm chết cừu nhân, rồi thoát khỏi trói buộc, tiếp tục hành chức trách của người, tiêu dao khoái hoạt, như thế được không?”

Lúc này Hạo Nhiên chỉ cảm thấy một khoang ngực khí phát vào hư không, những nơi gắng sức đều là bông vải, mềm nhũn không chịu được lực, nghẹn khuất vô cùng. Lúc giương mắt thì trên mặt đã đỏ ửng.

Khi đó Trữ vương đã cởi chiến giáp toàn thân, rồi thoát đi bạc y tiết khổ, đối diện gương đồng, vóc người anh vĩ, cơ thịt kiện tráng dưới ánh đèn rõ nét vô cùng, hoàn toàn lỏa lồ đứng trước mặt Hạo Nhiên.

Trữ vương ba mươi tuổi đang bước vào thời điểm huy hoàng nhất, ngũ quan như điêu khắc, một gương mặt anh tuấn, làn da hơi ngăm đen khỏe mạnh, bắp thịt toàn thân cân xứng tràn đầy sinh mệnh lực thuộc về nam nhân. Hai cánh tay bởi vì thường niên tập võ bắn tên, vùng kiếm mà lộ vẻ cường kiện hữu lực. Lồng ngực cứng rắn như thiết, cơ bụng do cưỡi ngựa luyện thành chiết xạ ánh vàng sẫm của ngọn đèn.

Nhục căn của Trữ vương đã vĩnh thẳng tắp, đầu thân hiện màu đỏ sẫm, so với trong tưởng tượng của Hạo Nhiên còn thô dài hơn, Hạo Nhiên không dám nhìn nữa, quay đầu sang chỗ khác. Nhưng Trữ vương lại tiến lên, một tay đè xuống tấm thảm lót dưới thân Hạo Nhiên, phủ bên tai Hạo Nhiên, nhỏ giọng nói: “May mà Cô vẫn chưa già, thừa dịp này hảo hảo cùng người trải qua một khoảng thời gian; qua thêm năm mươi năm, cho dù Cô có tâm tư kia, cũng không còn chế trụ nổi người nữa”

Trong lúc nói chuyện Trữ vương đã cởi y đai Hạo Nhiên, mặc kệ ngoại bào đùn tại cổ tay sau lưng hẳn cũng không chịu mở trói, chỉ ôm cổ Hạo Nhiên, hôn lên. Tình nhiệt như hỏa, Hạo Nhiên lảng lạng tùy ý hẳn hôn, môi lưỡi không hề đáp lại. Khóe miệng Trữ vương lộ ra một tia tiếu ý, biết Hạo Nhiên vẫn còn tức giận, bèn vòng tay kia qua eo Hạo Nhiên nhẹ nhàng ôm về phía trước, hạ thân của hai người dán vào nhau, Trữ vương nói: “Giờ này mà vẫn còn quật cường?”

Hạo Nhiên thấy khuất nhục trong lòng, nhưng nhục căn thì đã cứng rồi, tiếu ý trong mắt Trữ vương càng sâu, chỉ nói: “Người còn không chịu lên tiếng, Cô xem người muốn quật cường tới khi nào” Thế là Trữ vương đặt thô căn vào tiểu phúc của Hạo Nhiên cọ động lên xuống, hành thân của hai người ma sát, giao triển lẫn nhau, đầu đỉnh ứa ra chút dịch thể, dính vào nhau, Hạo Nhiên không ngừng thở dốc, rốt cuộc nhịn không nổi nữa, nói: “Cởi trói...”

“Mơ tưởng”

“Ta sẽ không trốn...”

Trữ vương không đáp, lại dùng lòng bàn tay thấm ướt chút nước bọt, nắm lấy nhục căn dây dưa cùng một chỗ, chồng lên nhau thông thả vuốt, Hạo Nhiên tình nhiệt khó nhịn, khi đôi môi kia áp sát vào, hẳn liền hôn lên. Trữ vương lại buông lỏng tay, lấy ngón tay chậm rãi cắm vào hậu huyệt Hạo Nhiên, ba chỗ đồng thời bị giáp công khiến Hạo Nhiên không thể nhịn được sự khó chịu ấy nữa, mấy lần muốn mở miệng cầu xin, đều bị hôn đến không ngừng thở dốc.

Thật vất vả rời môi, Hạo Nhiên cắn răng nói: “Cởi trói...A...Đừng sờ chỗ đó!”

“Cô trước giờ chưa từng nghe người khác ra lệnh” Trữ vương pha trò, đã tiến vào hai ngón tay, cảm giác được thân thể Hạo Nhiên run rẩy, lúc Hạo Nhiên muốn mở miệng nói chuyện thì hẳn lập tức hôn lên.

“Cầu đại vương...” Hạo Nhiên nói chưa thành câu thì đã bị nụ hôn lấp kín. Trụ vương rút ngón tay ra, cời từng gân bò trên mắt cá chân của Hạo Nhiên xuống, kéo chân dài của Hạo Nhiên gác lên eo mình, hông bụng khẽ cúi, lấy đầu đỉnh thô to chắc mẩy kia đặt vào hậu huyệt Hạo Nhiên, nhưng không tiến nhập.

Trụ vương nhìn sâu vào đôi mắt Hạo Nhiên, nhẹ giọng nói: “Chịu đựng, không được cần Cô” Lập tức khép mắt lại, hôn lên.

Hai tay Hạo Nhiên bị trói quặt ra phía sau, nắm chặt tấm thảm, vặn xoắn, chất lỏng trắng mịn chảy ra từ đầu đỉnh của Trụ vương thấm ướt giữa hai chân Hạo Nhiên, nơi bị ngón tay lộng qua đã nổi lổm chổm, nhưng đối với đoạn đầu quá to này vẫn có khó thể tiếp nhận. Lúc bị đẩy mở toàn thân co rút một trận, chỉ muốn ôm lấy Ân Thụ Đức, khổ nỗi hai tay bị trói, không thể động đây, nín tấm thảm thành một đoàn, trước mắt tối đen từng trận, gần như muốn ngất đi.

Đợi đến khi lần nữa rời môi thì Trụ vương đã chậm rãi đút cả căn vào, một tay ôm Hạo Nhiên dậy, để hắn ngồi lên nhục căn to lớn của mình, Hạo Nhiên thở gấp nói: “Nhẹ chút...”

Trụ vương không động nữa, ngón tay sờ vào ranh giới sắp nhập, bắt đầu xoa nhẹ.

“Ô a” Hạo Nhiên vui đầu vào vai Ân Thụ Đức, thở dốc nói: “Đừng...” Hắn chỉ cảm thấy hậu huyệt bị trương căng, Trụ vương hơi động chút thôi là nội bích liền khẽ nảy lên, ngón tay lại xoa nắn ở mép ngoài, ai mà chịu cho nổi?

Trụ vương cũng dục hỏa khó nhịn, nhục căn cứng như sắt đâm vào trong cơ thể Hạo Nhiên càng trở nên nóng bỏng, lúc này chỉ muốn hung hăng rút ra cắm vào, nhưng thấy vẻ mặt này của Hạo Nhiên quả là hiếm có, bèn vui vẻ thưởng thức một phen, trêu ghẹo: “Cầu Cô mở trối cho hai tay người hả?” Lại siết chặt cánh tay, ôm Hạo Nhiên khiến cho nhục căn ngạnh thẳng của hắn dán vào tiểu phúc kiện trắng của mình, rồi đưa tay ra trước người, nắm lấy nhục căn của Hạo Nhiên.

Bàn tay nắm chặt cả căn, rồi dùng ngón cái cọ sát qua lại tại góc hành, không tới một hồi, chất dịch trơn dính từ đỉnh đầu rỉ ra đã thấm ướt tay Trụ vương, Hạo Nhiên bị đùa bốn như vậy, chỉ cảm thấy căn bộ chất chùng đầy dục vọng, co rút muốn tiết, hậu huyệt lại càng trống rỗng. Khó chịu đến luôn miệng rên rỉ, nhưng vào mấy lần Hạo Nhiên sắp tiết ra thì liền bị Trụ vương bóp chặt căn bộ.

“Người...” Hạo Nhiên thở dốc nói.

Trụ vương hôn hôn môi Hạo Nhiên, chăm chú nhìn hai mắt hắn, nói: “Đừng gấp...” Rồi đem dịch trơn của Hạo Nhiên chảy ra trên tay bôi vào viên hậu huyệt Hạo Nhiên, nói: “Cô sợ người đau quá”

Phần đỉnh của Hạo Nhiên đã rỉ ra không ít dịch trơn, men theo tiểu phúc Trụ vương chảy đến căn xử, hắn vui đầu vào vai Trụ vương, giọng nói nhỏ đến nỗi khó có thể nhỏ hơn: “Tử Tân...Ta tưởng khó chịu quá”

“Cái gì?” Trụ vương lại lấy nhục căn đẩy đẩy, húc đến bả vai Hạo Nhiên khẽ co rút. Chợt Hạo Nhiên cảm thấy hai tay bị trói sau lưng được nổi lỏng, lập tức không kiềm nén nữa, gắt gao ôm tấm lưng cường tráng của Trụ vương, không muốn buông ra.

Trụ vương đặt Hạo Nhiên nằm ngửa trên thảm, nhìn sâu vào mắt hắn, chậm rãi rút ra, chỉ để lại phần đỉnh ở trong cơ thể hắn, động tác ấy khiến Hạo Nhiên hít sâu một hơi, đôi môi lại áp sát lên.

“Tử Tân” Hạo Nhiên rên rỉ.

Trụ vương bị ánh mắt tan rã kia kích thích, đột nhiên cắm vào, không còn lưu tình nữa. Mỗi lần rút ra đều rút đến thân thể hai người phân ly, rồi sau đó hung hăng đâm mạnh vào nơi sâu nhất của Hạo Nhiên, tốc độ dần dần tăng nhanh, lực đạo cũng càng lúc càng mạnh, như cuồng phong tấn công tới lui điểm mẫn cảm nhất của hắn. Dưới những cú đâm mãnh liệt luân phiên này, Hạo Nhiên kêu gào đến thất thanh, nhục căn sau khi được trấp dịch bôi trơn đã không còn trở ngại gì nữa, lần lượt rút ra cắm vào, nhục nang dán lên đùi Hạo Nhiên, thuận theo tần suất cực khoái của Ân Thụ Đức mà vang lên tiếng bạch bạch *** mỹ không chịu nổi.

Trụ vương một tay ôm Hạo Nhiên, tay kia vuốt tới vuốt lui nhục căn của hắn, nhưng mỗi lần đều trước một khắc Hạo Nhiên sắp tiết xuất liền siết lại.

Hạo Nhiên cơ hồ bị lộng phát điên rồi, dục vọng chồng chất đến tận cùng, da thịt toàn thân ửng lên một màu hồng nhạt do tình triều dẫn khởi. Lệ thủy trong mắt như ẩn như hiện, liên tục cầu xin, nhưng vô luận thế nào Trữ vương cũng không chịu buông tay.

Lọt vào trong mắt hắn, khiến dục vọng càng sâu, bắt đầu hung hăng chạy nước rút lần cuối cùng.

Vào lúc Hạo Nhiên sắp bị khoái ý cường liệt kích hôn mê thì Ân Thụ Đức chợt thúc mạnh một cái, phát ra tiếng gầm trầm thấp, hai người đồng thời bắn ra dịch thể nóng hổi, rót đầy nội bích Hạo Nhiên. Hạo Nhiên nắm chặt cánh tay to khỏe của Trữ vương, liên tục thở dốc, cảm giác đã lâu không gặp kia làm lòng hắn ấm áp, đồng thời cũng chua xót vô cùng.

“Dù không in dấu hỏa đồng kia, ngươi vẫn là người của Cô, Cô sẽ khai ân, miễn cho ngươi nỗi đau da thịt...”

Trữ vương nhẹ nhàng ôm Hạo Nhiên, vùi đầu vào bên cổ hắn, mê luyến ngửi.

Hạo Nhiên mơ thấy cái cổ kiên tịnh tràn đầy khí tức nam tử của hắn, vuốt ve mái tóc hắn, suy yếu khép đôi mắt, nhớ lại vô số chuyện cũ, rừng đào Lê sơn; đại mặc sáng trắng; màn trời đỏ tía; Côn Lôn sụp đổ; huyết hải ngất trời...

Mình thuộc về hắn, trong thân thể có vết tích yêu thương của hắn, thậm chí có thể cảm giác rõ rệt hắn vẫn còn lưu lại trong cơ thể mình, dư âm kia bởi vì vừa trải qua một trận phong triều mà rung động từng cơn.

“Tạ đại vương long ân...” Hạo Nhiên nhẹ giọng đáp.

Đó là đêm khó quên nhất trong cuộc đời của hắn.

Mãi đến thật nhiều năm sau, Hạo Nhiên vẫn không thể quên được tấm thảm da dê ấm áp, lại có chút khí tức khô ráo lột dưới thân; quên không được tiếng nổ khe khẽ của ngọn đèn dầu; quên không được cảm giác căng tràn và đau đớn trong mỗi lần va chạm của Trữ vương.

Mùi vị nhàn nhạt của bạch dịch trộn lẫn vào nhau, dưới những cái đâm mãnh liệt luân phiên này, Hạo Nhiên không biết đã tiết ra bao nhiêu lần, Trữ vương cũng thế, chỉ nhớ rõ mỗi lần đều tạm ngừng nghỉ, rồi sau đó bắt đầu một đợt mới.

Bọn hắn nắm chặt tay, mười ngón đan xen nhau.

Ân Thụ Đức khi thì hung hăng cắm vào từ phía sau hắn, khi thì nằm trên người hắn, khi thì ôm ấp nhau, hôn lên khóe môi hắn, vuốt trán hắn, như một con hùng sư vĩnh viễn không biết mệt, tùy ý tác cầu.

Mỗi lần bạo phát xong, mềm nhũn rồi cũng chẳng chịu rút ra. Trữ vương chỉ ôn nhu hôn hắn, nói những lời tình ý miên man, còn Hạo Nhiên thì dứt quãng trả lời, mãi cho đến khi cả hai lại bắt đầu cứng lên, bèn làm thêm lần nữa. Thời gian của lần này so với lần trước càng dài hơn, cũng càng triệt để hơn.

Hạo Nhiên kiệt sức rồi, ngủ ngủ tỉnh tỉnh, vô số lần mệt mỗi tập kích, nhưng lại bị khoái cảm thiêu đốt. Hắn kêu gào đến khàn giọng, nhãn thần mê ly, song vẫn thủy chung ôm chặt Ân Thụ Đức, không muốn đối phương rời khỏi thân thể mình, hậu huyết tê dại, sau đó sưng đau, cho dù như thế, hắn vẫn không muốn ngừng, kiệt lực làm Trữ vương chìm vào thật sâu, mỗi lần đều thúc đến nơi tận cùng, cảm giác đó đã khắc ghi vào lòng, vô pháp quên đi.

Không biết qua bao lâu, Hạo Nhiên nghe thấy tiếng mâm gỗ đặt lên án kỷ mới dần dần tỉnh lại. Quay đầu nhìn qua, Trữ vương bên cạnh không biết đã đi đâu, bên gối hương thơm xông vào mũi, đã có thêm một nhánh phù dung, có lẽ hôn quân kia hái tới, không khỏi lắc đầu buồn cười.

Thân binh vào trường nọ cung kính đặt thức ăn xuống, nói: “Thỉnh Tì mặc đại nhân dùng thiện” Rồi lui ra ngoài.

Mặt trời đã lên ba sào, Hạo Nhiên hơi động một chút liền cảm thấy giữa hai chân đau đớn, sau trận mây mưa điên cuồng đêm qua, toàn thân nhứt nhứt chưa tan, cần răng ngồi xuống, lại hít một hơi lạnh khí.

Hạo Nhiên nhìn qua ngọc phạn Trữ vương phái người đưa đến, đột nhiên nhin không được cười ầm lên, một tay liên tục vỗ án kỷ, vùi đầu cười to, cười mãi đến khi khóe mắt có chút ẩm ướt.

Ngọc phạn trong mâm gỗ rất đơn giản, chỉ có ba loại:

Một khối bột nhào dày, cắt ngang thành hai phần, chính giữa kẹp một lát bánh thịt tròn không biết là thịt heo hay thịt thỏ rán thành.

Một cái bát sứ, bên trong đựng khá nhiều cọng khoai tây, những miếng vuông vuông có vẻ được cắt rất tỉ mỉ, đã dùng dầu chiên qua.

Một cái ống trúc, trong ống cắm một cây lau sậy, Hạo Nhiên đưa tay lấy ống trúc qua, lắc lắc, bên trong đựng đầy tám phần chất lỏng, nhặt ống sậy qua hút một ngụm, đầu lưỡi mát lạnh, là nước đường đỏ.

Hamburger, khoai tây sợi, cola _____ McDonald's nhai đây mà.

51. Chương 51: Vạn Yêu Nhập Thế

“Ăn chưa?”

“Ăn rồi” Hạo Nhiên thâm buồn cười, tỉ mỉ quan sát Ân Thụ Đức.

Chỉ thấy nam tử ngồi xếp bằng bên cạnh án, bày mở một tấm địa đồ, cúi đầu suy tư gì đó. Hạo Nhiên mấy lần muốn hỏi, nhưng cố kỵ thân phận của mình, nên hỏi không nên lời.

Trụ vương vùi đầu vào dấu chấm trên bản địa đồ kia, nhưng hoàn toàn không giấu diếm Hạo Nhiên, chỉ nói: “Trận pháp của Khương Tử Nha quỷ dị đa đoan, chỉ có thể dùng trí, không dùng lực được. Nếu lệnh người đối trận, người sẽ làm thế nào?”

Hạo Nhiên đáp: “Nhận thua đầu hàng”

Trụ vương mắng: “Nói chuyện nghiêm chỉnh, chớ có trêu chọc Cô”

Hạo Nhiên chân thành đáp: “Ta đâu phải đối thủ của Thái Công Vọng, chỉ có thể đầu hàng thôi”

Mới đầu Trụ vương cứ nghĩ hắn đang nói đùa, nào ngờ đó lại là suy nghĩ trong lòng Hạo Nhiên.

Qua một khoảng thời gian, Hạo Nhiên suy nghĩ tường tận, chỉ cảm thấy kế sách của Thái Công Vọng quá thận trọng, bắt đầu từ lúc Triệu Công Minh rời đi, kể cả việc phái mình lên Kim Ngao đảo lôi kéo giáo chủ sau này, chia quân đánh tan Thập thiên quân, dùng Nhiên Đăng, Ngọc Đỉnh, Phổ Hiền như con thiêu thân làm tiêu hao chiến lực của Thông Thiên giáo chủ, dẫn tới thiên kiếp, mọi sự đều ra đây rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn mới hiện thân, rất hợp với chân lý “Dĩ bỉ hạ tứ, đối kỳ thượng tứ” [*dùng ngựa hạ đẳng đối đầu với ngựa thượng đẳng; chuyện kể rằng khi Tôn Tẫn đến Tề quốc làm khách của đại thần Điền Kỵ, thấy lần nào Điền Kỵ cá độ đua ngựa với đám công tử họ hàng cũng thua cuộc. Có một ngày, Tôn Tẫn thấy sức lực tam thất mã của Điền Kỵ không thua kém gì của Tề Uy vương, nhưng luôn luôn thua cuộc. Ngày thứ hai, Tôn Tẫn nói với Điền Kỵ rằng, tam thất mã phân ra làm thượng trung hạ, dùng hạ tứ (ngựa) của ngài đối với thượng tứ của vương, lấy thượng tứ của ngài đối với trung tứ của vương, lấy trung tứ của ngài đối với hạ tứ của vương, dù ngài sẽ bại một trận, nhưng nhất định hai trận còn lại tất thắng. Thế là Điền Kỵ quả nhiên nhất bại lưỡng thắng, cũng nhận được tiền cược ngàn vàng]

Tuy nhiên trên đài có rất nhiều âm mưu rắc rối phức tạp, khiến mình khó lòng tháo gỡ, lại mơ hồ cảm giác được đó chỉ là một góc nhỏ của núi băng, phần bố trí tại chỗ tối có lẽ còn nhiều hơn thế nữa. Hư hư thực thực làm người ta suy nghĩ không thấu, còn “Trăm tam thi” mà chính tai mình nghe được từ Triệu Công Minh là có đạo lý gì, Đát Kỷ và Hỉ Mị phản chiến trợ Chu, nguyên nhân do đâu?

Ngay lúc đối trận cùng quân sư thủy tổ Khương Tử Nha mà nói rằng “Chỉ được dùng trí, không thể dùng lực”, lời này mà truyền đến hậu thế ắt sẽ dẫn tới những lời bàn luận vô cùng thâm khốc...Hạo Nhiên bật cười.

Trụ vương ngơ ngác không biết hắn đang cười cái gì, nói tiếp: “Theo cách nói của người, vậy thôi khỏi cần đánh nữa, chủ soái hai quân ra đấu võ mồm một trận, thua thì coi như đầu hàng chứ gì”

Hạo Nhiên mỉm mai: “Đại vương miệng lưỡi khéo léo như vậy, xuất chinh đương nhiên lấy một chọi trăm, đánh đâu thắng đó rồi”

“Chớ có bậy bạ” Tâm tình Trụ vương rất tốt, cười nói: “Để Cô giải thích cho người nghe” Ngón tay xẹt qua địa đồ: “Địa hình Lê sơn nhỏ hẹp, sông ngòi quanh co, rất bất lợi, không cách nào liều lĩnh lao đầu vào được”

“Quân Tây Kỳ xuất chinh mười vạn chúng, binh nhiều tướng dũng, theo Cô phỏng đoán, ít nhất cũng đã tổn thất đi ba thành trong trận đại chiến lưỡng giáo, coi như còn bảy vạn. Nhưng binh quý tinh bất quý đa*, đại quân bảy vạn người này, muốn điều động chỉ huy cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Cô đã bố trí hảo mai phục trên Lê sơn rồi, chờ đội tiên phong tới sẽ lập tức thả đá lăn cây chặn đứng chúng”
[*ý nói chỉ cần tinh nhuệ không cần nhiều]

Hạo Nhiên nhin không được nói: “Cho dù tới đây chỉ có một nửa, cũng còn những ba vạn người”

Trụ vương đáp: “Đúng, vương quân của Cô chỉ có một vạn người, binh lực trong tay Khương Thượng nhiều hơn, dư sức hành quân bố trận, sẽ không đợi đến lúc núi được làm thông, chắc chắn sẽ dẫn quân tiến công trước, Cô lập tức thu gom tất cả chiến lực, rút lui khỏi núi”

“Dụ địch tới giữa bình nguyên, rồi nhất cử diệt địch, thế nào?”

“Một vạn đối ba vạn, quân sư phe địch là Khương Thượng, người muốn nhất cử diệt địch?” Hạo Nhiên có cảm giác như đang nghe chuyện mò trăng đáy nước.

Trong mắt Trụ vương đầy ấp tiểu ý khó che giấu, cười giễu: “Không tin?” Rồi đưa tay ôm Hạo Nhiên qua, hôn môi hân, lát sau rời môi, nói: “Người có biết thái tử Ân Giao đi đâu không?”

Ngón tay hân quanh quanh co co lướt qua một con sông trên địa đồ, hơi thở ấm áp không ngừng trêu chọc bên tai Hạo Nhiên, nói: “Nó đi phóng thủy bên Hoàng Hà” Trong lúc nói lại chỉ vào một nơi: “Một khi đê đập bị hủy, nước sông cuộn cuộn đổ xuống, nơi này là vùng đất thấp, nước chảy ngược vạn khoảnh, cho dù Khương Thượng có năng lực cỡ nào đi nữa cũng vô pháp xoay chuyển bại cục”

Hạo Nhiên nhìn vào nơi Trụ vương chỉ, chỉ thấy hai chữ xúc mục kinh tâm ngay giữa bình nguyên trên tấm địa đồ kia.

Mục Dã.

Đêm xuống, quân doanh Ân Thương tắt đèn, trong bóng tối nặng nề, vô số thớt ngựa chở binh sĩ gợn gâng chính tề rời khỏi núi từ phía đông.

Trụ vương nâng Hạo Nhiên lên lưng ngựa, vuốt ve cái trán của Tứ mục thanh thông, nói: “Người trên lưng người chính là tính mệnh của Cô, phải bảo hộ hân chu toàn”

Con ngựa kia thông linh tính, hí trầm một tiếng rồi quay đầu muốn đi.

“Đợi chút!” Hai tay Hạo Nhiên lại bị thùng gân bò trói buộc lần nữa, giẫy dựa trên lưng ngựa: “Người...Người sao có thể hành sự tắc trách như thế! Nếu tối nay Tây Kỳ không tới tập kích doanh trại...”

Trụ vương cười nói: “Tối nay không đến thì tối mai đến, như nhau cả thôi”

“Người thân là thiên tử, để mấy trăm người ở lại đây dụ địch là được rồi, người...”

“Thiên tử mệnh quý? Còn tướng sĩ mệnh tiện à?” Trụ vương giễu cợt: “Vậy lúc tấn công Lâm Đồng quan sao không thấy người trốn phía sau đi?”

Hạo Nhiên thẫn mẫn một tiếng, đến lúc này rồi mà hôn quân vẫn còn lạc thú đầu võ miệng, lời chưa dứt Trụ vương đã quát một tiếng: “Đi thôi!” Bèn gờ một chưởng vỗ lên mông ngựa, ngựa hí vang dội, phi nhanh như điện, thoáng chốc tiêu thất trong màn đêm, chạy về phía đại bộ đội đang rút khỏi Lê sơn.

Đợi đến khi Hạo Nhiên biến mất trong bóng đêm mờ mịt, Trụ vương mới nhìn qua quân trận giăng kín ngoài Lê sơn, lẩm bẩm: “Biết người không thể rời bỏ Cô dù chỉ chốc lát, Cô cũng không thể rời xa người”

Hắn nhảy xuống đỉnh núi trong bóng tối, áo choàng như chiếc cánh đen nhánh của chim cú, nhảy vút vài cái giữa loạn thạch, đi về phía cửa doanh.

Cây hỏa tiễn đầu tiên mang theo tiếng rít phá không sắc bén từ ngoài núi bay vào, cắm lên cửa doanh. Tức thời hỏa tiễn ùn ùn chiếu đỏ rực cả bầu trời đêm.

Quân Tây Kỳ tới Lê sơn bắt đầu kế hoạch dạ tập.

Tiếng chém giết vang vọng trong đêm, hỏa tiễn thiêu thẳng vào quân Ân, Hoàng Thiên Hóa dẫn theo một ngàn người như ác quỷ địa ngục giết vào trong núi.

Đốt núi! Tập kích doanh!

Mặc dù đại hỏa khắp doanh, tiếng Ân Thương chém giết không ngừng, nhưng không hề thấy máu nhuộm kín đất.

“Hạo Nhiên_____!” Hoàng Thiên Hóa phóng thanh hét lớn, xung phong đi đầu xông vào doanh địa Ân Thương, trong ánh lửa kia loáng thoáng thấy một đội nhân mã đang liên tục rút về phía sau, bèn đề khí thúc vào bụng ngựa, đang muốn vọt tới trước thì một cổ đại lực truyền tới vai, tức khắc xương sống đau đớn như bị bẻ gãy.

Trụ vương mặc xích đồng khải giáp từ trên cao nhảy xuống, hung hăng đập vào bả vai Hoàng Thiên Hóa, đập đến hần bay khỏi ngựa, té mạnh xuống đất!

“Hạo...” Xương tay của Hoàng Thiên Hóa đã bị đá gãy, ngã đến máu tươi đầy đầu, ngược lên nhìn, liền thấy Ân Thụ Đức sừng sững mà đứng trước mặt.

“Cô đáp ứng mẫu thân người, lưu hậu lại cho Hoàng gia” Trụ vương chậm rãi nói, tiến lên kiểm tra thương thế của Hoàng Thiên Hóa, nhưng Thiên Hóa không ngừng lui ra phía sau, thở dốc nói: “Người đem Hạo Nhiên...Người đem...”

Trụ vương phẫn nộ quát: “Câm miệng!” Rồi cúi người nói lại đoạn xương gãy cho Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa cũng rất kiên cường, cho dù khi nối xương đau đớn vô cùng, hai mắt tối đen, vẫn không rên lấy một tiếng. Mắng: “Hôn quân! Người sắp chết tới nơi rồi mà còn...”

Phương xa tiếng chém giết dần áp sát, Trụ vương ngẩng đầu nhìn, như muốn nói gì đó, hồi lâu sau bảo: “Thôi. Đừng học theo cha người” Tiếp theo gỡ trường cung trên lưng xuống, chăm chú nhìn bầu trời đêm.

Chân trời bị lửa chiếu đỏ rực, một sợi thừng đen vắt ngang nối liền hai đỉnh núi như ẩn như hiện. Trụ vương vòng tay ra sau lưng, trở tay lấp tên, từ từ khép hai mắt, nắm ngón buông lỏng.

Vũ tiễn sắc bén như điện mang đêm đen, lóe bạch quang gào thét mà đi, vượt qua gần ngàn trượng, bay tới đỉnh núi cắt đứt sợi thừng nghiêng một cách thần kỳ.

Ân Thụ Đức xoay người đoạt lấy chiến mã của Hoàng Thiên Hóa, áo choàng tựa mây đen quay cuồng, quyết tuyệt rời đi.

Núi lở, đá rơi cây lăn ào ào trút xuống, vô tình va đập vào đại quân Tây Kỳ, sau một trận ầm vang, cốc khẩu Lê sơn đã bị cự thạch che lấp, đại quân vào núi bị tách làm hai.

Tờ mờ sáng, nhưng vầng dương vẫn không nhú lên, tia sáng trắng ánh lam dao động phía cuối trời như một thanh chủy thủ có thể đâm xuống bất cứ lúc nào.

Đồng hoang mênh mông, trên bình nguyên phủ đầy những cụm cỏ bị gió lùa đuổi.

Vạn người Ân Thương đã dạt ra hai bên như một tấm lưới vây bọc, chờ quân Tây Kỳ sắp đưa lên tới cửa. Chỗ nối tiếp giữa hai cánh quân trận, một con linh thú toàn thân đen nhánh đang lơ lửng, trên lưng linh thú lại chở chủ nhân nó.

Chiếc mũ nhọn của hắn đón ánh bình minh, mông mông lung lung, nhìn không rõ.

“Người nói xem, Khương Tử Nha có đuổi tới hay không?”

Không đợi Hạo Nhiên trả lời, Thân Công Báo đã tự ngôn tự ngữ nói: “Hắn nhất định sẽ đuổi tới”

Hạo Nhiên nhú mày, không biết tên lùn này có quỷ kế gì, nói: “Trước sau gì Tây Kỳ cũng sẽ thắng, người đã sớm biết rồi mà” Lời vừa xuất khẩu, chợt nhớ tới chuyện tiết lộ thiên cơ, thầm rùng mình, nhưng không

thấy lời vãn giảng xuống, chỉ nghe Thân Công Báo từ tốn nói: “Đó là đương nhiên, thượng thiên đã sớm an bài đâu vào đấy cả, Khương Tử Nha sao không đến cho được?”

Thân Công Báo lại nói: “Sư đệ, làm phiền người rồi”

Hạo Nhiên định hỏi, chợt thấy một con ngựa từ xa phi tới, đại địa chấn động, lúc này hai tay đã mở trời, vội giật cương ngựa xông lên phía trước.

“Đừng qua đây!” Ân Thụ Đức từ xa quát lên, ghìm trụ chiến mã dưới khố, xoay người nhìn về phương xa.

Quả nhiên đại quân Tây Kỳ đã đến, hết thấy đều hoàn mỹ như dự liệu, quân trận dàn ra, Dương Tiễn, Cơ Phát, Khương Tử Nha phóng ngựa mà tới, mấy trăm thân vệ dự địch của Ân Thụ Đức vừa chiến vừa lùi, mất đi phân nửa. Thiên tử suất lĩnh hơn trăm người ngăn chặn ba vạn đại quân Tây Kỳ. Cách xa hần trăm bước chính là Hạo Nhiên, sau lưng Hạo Nhiên, là một vạn hắc kỵ Ân Thương.

Lưỡng quân đối mặt, vương kỳ bay phất phới trong gió. Trụ vương quát từ xa: “Loạn thần tặc tử Cơ gia, dấy binh phản loạn, lòng mưu nghịch thiên lý khó dung! Cơ Phát! Người đặt cha người Cơ Xương dưới cừu tuyền ở chỗ nào?! Đặt lễ quân thần, phụ tử ở đâu? Cô niệm tình người tuổi nhỏ, lại bị tiên đạo Côn Lôn đầu độc, hôm nay nếu người quy hàng, Cô có thể miễn người tội chết, đừng chấp mê bất ngộ nữa, oan uổng tính mạng tướng sĩ Tây Kỳ người!”

Cơ Phát trầm mặc nửa ngày, bày mở một tấm gấm bạch, cất cao giọng đọc: “Thương Thang đang diệt, Chu thất đang hưng! Đế Tân Ân Thương đời thứ hai mươi chín kiêu ngạo hoang ***, làm trái thiên mệnh, không phải là chân long chi thân...”

“Nghe rõ chưa?” Bất tri bất giác Thân Công Báo đã tới sau lưng Hạo Nhiên. Lời vừa thốt liền khiến Hạo Nhiên sợ hết hồn.

“Thứ nhất: nát rượu! Thứ hai: không dụng cự thần hoàng thân! Thứ ba: trọng dụng tiểu nhân...” Giọng Cơ Phát theo gió từ xa truyền lại.

Hạo Nhiên giấu cột: “Trọng dụng tiểu nhân”

Thân Công Báo chỉ thản nhiên đáp: “Đang nói ta với người đấy. Thế nào, chứng kiến lịch sử có cảm thụ gì?”

Trong lòng Hạo Nhiên ngổn ngang trăm bề, lời tuyên thệ Mục Dã, Chu Vũ vương liệt kê sáu đại tội trạng của Trụ vương, lịch sử phát sinh trước mắt chân thật như thế, màn này tiếp nối màn kia, chân thật đến nỗi làm cho hần dảng lên một trận bờ ngõ hoảng sợ.

“Thứ tư: tin vào phụ ngôn*! Thứ năm: tin vận mệnh tại thiên! Thứ sáu: không hành tể tự, bôi nhọ tổ tiên! Vận số Thương Thang đã tận, người tội ác tày trời! Bản vương phải thể thiên hành đạo, tiêu diệt tên hôn quân người!” Lúc Cơ Phát chỉ thẳng tay phẫn nộ mắng thì lại nghe Ân Thụ Đức cười to một trận, phản bác: [*lời đàn bà]

“Ranh con, thiên mệnh đều tại thân ta, nếu Cô tin vận mệnh tại thiên, thì cứ sao không bó tay chịu trời? Cô đã không bó tay chịu trời, thì cứ sao lại bảo là mặc cho số phận?”

Thân Công Báo cũng cười nhạo: “Sư huynh Tử Nha kia của ta cái gì cũng lợi hại hết, duy chỉ có suy luận, từ trước đến nay đều là rầm chó”

Cơ Phát ngơ ngác, chỉ nghe Trụ vương quát lớn một tiếng như kinh lôi bạt đất: “Chết không hối hận! Muốn chiến liền chiến! Cô sợ đám tạp binh mất đầu các người hay sao!”

Tiếng quát lớn kia mở màn cho trận quyết chiến, thiên quân vạn mã nhất tề lao vào nam tử giữa trận, phong lôi địa hỏa, quân Tây Kỳ triển khai binh trận tập luyện đã lâu, Thân Công Báo và Khương Tử Nha như có ước hẹn mà giờ cao pháp bảo của mình.

Đã thần tiên, Lôi công tiên chứa hướng bầu trời hắc ám, thiên không mở to đôi mắt của nó.

Một đạo lôi quang bay lên chân trời, phát ra tiếng nổ rung chuyển cả Thần Châu. Cách xa ngoài trăm dặm tựa hồ đang phát sinh cái gì đó.

Chiến mã của Ân Thụ Đức phi được vài bước, bị vạn quân phía sau làm khiếp sợ, liền khụy chân trước, té liệt trên mặt đất. Lòng Hạo Nhiên cả kinh, vội ra sức giục Tứ mục thanh thông chạy vào giữa trận.

Chiến cục vừa mở, khắp thiên địa khói bụi mù mịt, thứ dẫn dắt phương hướng duy nhất còn lại, chính là sắc bình minh ảm đạm phía chân trời.

Trụ vương vung múa Phá thiên đao, chém cho quân Tây Kỳ áp sát bên cạnh rơi khỏi ngựa, trong khói lửa lao ra một con chiến mã, trên ngựa Hạo Nhiên vươn tay ra, bàn tay hai người nắm lấy nhau, Trụ vương mượn lực nhảy lên lưng ngựa, chạy về bên đại quân phe mình.

Con mắt thứ ba trên trán Dương Tiễn mở ra, bắn về phía chiến trường bụi bay mù mịt, nghi hoặc nói: “Tại sao đại quân Ân Thương lại không xuất chiến?”

“Xông lên!” Cơ Phát giơ cao kim kiếm Hạo Nhiên truyền cho hấn, kiệt lực quát.

Vạn mã bồn đằng, đội tiên phong rốt cuộc cũng tiếp cận được hàng phòng tuyến của Ân Thương, người gia nhập chiến trường càng nhiều hơn, phương xa truyền tới âm thanh vang dội như sấm sét, tiếng ầm ầm càng lúc càng gần, đến cuối cùng, hoàn toàn rung chuyển cả đại địa.

“Xảy ra chuyện gì?” Dương Tiễn rốt cuộc ý thức được không ổn, đột nhiên quát: “Thu binh! Ngay lập tức! Quốc sư đâu rồi!” Lúc hốt hoảng quay đầu lại thì Khương Tử Nha đã không rõ tung tích nữa.

Đại địa truyền lại từng trận rung động, Tứ mục thanh thông hí dài một tiếng, vó ngựa nhảy vọt vượt qua con sóng đầu tiên.

Trời long đất lở, Hoàng Hà tuôn tràn mạnh mẽ, trong tầm mắt đều là nước đục ngất trời, như bể gậy nghiền nát, gào thét trút vào khắp bình nguyên. Mấy vạn quân Tây Kỳ bị cơn hồng thủy này dồn hạ, thoáng chốc người ngã ngựa đổ.

“Quốc sư ở đâu!” Ân Thụ Đức rút cuộc thở phào, quát: “Toàn quân rút lui!”

Hạo Nhiên nói: “Thân Công Báo đang làm gì vậy?”

Nháy mắt Mục Dã biến thành đại dương, hồng thủy mãnh liệt cuốn trôi vô số khúc cây về phương đông, Trụ vương và Hạo Nhiên phóng ngựa ngừng trên vùng đất cao, nhìn về phía luồng lôi điện lao vun vút trên bầu trời.

“Cô đã ra lệnh không được dùng pháp thuật tiên gia, quốc sư đang làm gì vậy?”

Lôi công tiên của Thân Công Báo phun ra vô số điện mang, đan xen thành một tấm lưới lớn, đối đầu từ xa cùng tử quang lao lên thiên không giữa hậu trận Ân Thương, lôi điện quấn bên bông tuyết cuốn thành con giao long vắt ngang chân trời, cùng lúc đó, đại địa phát ra một tiếng nứt đinh tai nhức óc, vị trí giữa chiến trường lõm xuống.

Đại địa nứt ra cả ngàn nhấn* tạo thành vách đá dựng đứng, đại dương tràn ngập bình nguyên thoáng chốc quay đầu chảy vào trong khe, bình nguyên như con cự thú há to miệng hút tất cả nước, đá và người đang bị thổi quét trên trận. [*đơn vị đo lường thời xưa, 1 nhấn bằng 8 thước hay 7 thước]

Hết thấy phát sinh chưa đến một cái chớp mắt, Thân Công Báo và Khương Tử Nha đồng thời nện mạnh pháp bảo trong tay xuống, ném đạo hoàng lôi kia vào khe nứt sâu không thấy đáy!

Trong khe truyền đến tiếng gào khóc của địa ngục, sau đó phun ra khí yêu sương quý, bao phủ cả chiến trường. Vô số luồng yêu khí nháy mắt bùng nổ bắn lên không, rồi nhất tề chuyển đầu, lao ào ào xuống đại địa. Yêu quang chạm đất hóa thành vô số quỷ quái chiếm cứ khắp chiến trường.

“Vạn yêu...Vạn yêu nhập thể...” Hạo Nhiên hít vào một hơi lãnh khí, run giọng nói.

Đó chính là tin tức cuối cùng mà Triệu Công Minh và Đát Kỷ tiết lộ ra trong cái đêm tại ngự hoa viên hôm ấy! Đó chính là kế hoạch Nữ Oa đã chuẩn bị hảo từ sớm!

Sơn tiêu* độc nhãn; bào hào* đầu người thân dê; hóa xà* mặt người thân sói, cánh chim đuôi xà; tê giác một sừng đầu xanh. [*xem hình minh họa bên dưới]

Chi chít đầy đặc, trong tầm mắt đều là yêu.

Sau trận chiến Viêm Hoàng, yêu tộc lại lần nữa đến nhân gian.

52. Chương 52: Lão Quân Đồ Long

Yêu tộc vừa rời khỏi khe nứt đại địa nổi liền hai giới liền chuyển đầu không chút lưu tình cắn xé phạm nhân trên chiến trường. Quân Tây Kỳ đứng mũi chịu sào, thoáng chốc trên trận huyết nhục tung tóe, tiếng kêu gào thảm thiết không dứt, hồng thủy tràn đất sau khi rút đi để lại một lớp bùn lầy trơn trượt vô cùng, không cách nào trốn chạy được. Yêu ma ba đầu sáu tay, tướng mạo khác nhau lủi vọt tán loạn trên không, tìm được mục tiêu sẽ lập tức hung hăng lao xuống mặt đất.

Tay chân Hạo Nhiên lạnh băng, khó có thể tin mà nhìn cảnh tượng này, trước mắt đều là quái vật viễn cổ được miêu tả trong kinh Sơn Hải.

Tiếng rống giận bừng tỉnh những phạm nhân còn đang trong mộng, một luồng yêu ma từ trong khe nứt bò ra dưới ánh bình minh.

Gã khổng lồ không đầu há to cái mồm như chậu máu trên bụng, trợn hai con mắt phần nộ trước ngực, mục quang như đuốc, nhìn về phía đại địa.

“Hình thiên*...” Hạo Nhiên nói: “Đó là Hình thiên!” [*xem hình minh họa bên dưới]

Trụ vương rốt cuộc cũng thanh tỉnh, thành linh xoay đầu nói với Hạo Nhiên sau lưng: “Xuống ngựa!”

Một tay của Hạo Nhiên vẫn không ngừng phát run, Trụ vương lại quát: “Người lĩnh một đội đến cứu người trước! Cô đi giết con Hình thiên kia!”

Vàng mặt trời ban mai vẫn mọc, nhưng thứ mà nó chiếu rọi hôm nay lại là vạn yêu tàn sát bạo ngược trên khắp đại địa. Cho đến thời khắc này, tất cả phạm nhân tham chiến vẫn tưởng rằng đây chẳng qua là một cõi mộng hoang đường, xưa nay chỉ được ghi chép trong thần thoại, chưa từng tận mắt chứng kiến, đám yêu quái muôn hình muôn vẻ không biết tên kia bỏ nhào vào mình, ngay sau đó, đầu thân tách biệt.

Dương Tiễn vung múa Tam tiêm kích, gắt gao ghim chặt con quái xà bảy tắc không biết tên gì, khàn giọng quát: “Lùi lại mau!”

Trên trận một đạo hàn quang xoay tròn bắn về phía Dương Tiễn, một tiếng chuông ngân chấn cho phi phủ* của Hình thiên thành phần vụn. [*cây búa chiến đấu dùng để ném]

“Rút về phía đông!” Hạo Nhiên hô lớn, che chắn trước người Dương Tiễn: “Khe rãnh đã lùi sang phía đông rồi! Cơ Phát đâu?”

Dương Tiễn quát: “Trước mặt! Không! Sau lưng người kia!”

Tiếng gầm rống khiến bọn hắn đồng thời cả kinh.

“Vẫn còn sao?!” Hạo Nhiên khó có thể tin mà nhìn con trường long đen nhánh từ trong khe nứt bay vút lên trời.

Dương Tiễn run giọng nói: “Chúc long, thôi xong rồi...”

Chúc long: thần, mặt người thân xà nhi xích*, trông mắt đục, khi nhắm lại là đêm, lúc mở ra là ngày, không ăn không ngủ không thở. [*nhi xích là phần lông hai bên má có màu đỏ]

Chúc long vừa há miệng liền nổi sấm rền, vừa mở mắt nhật nguyệt cùng soi, chậm rãi nói: “Hiên Viên ở đâu?”

Phạm nhân trên trận đã từ bỏ hy vọng sống sót, đứng trước yêu thần thái cổ hồng hoang vắt ngang bầu trời này, hai chân như nhũn ra, quỳ xuống ngưỡng mặt lên thiên không lẩm bẩm cầu nguyện.

“Nỗi nhục Cơ Hiên Viên gây ra ngày xưa, đến nay sau một vạn bốn ngàn năm, Cô rốt cuộc cũng được đến nhân gian lần nữa...”

Chúc long há mồm liền cuồng phong bạo vũ, chân trời tối đen một mảnh, trong tầng mây mờ hồ có tiếng sấm cuộn cuộn.

Tam Thanh đã mất đi hai, Côn Lôn sơn, Kim Ngao đảo sụp đổ, nay không còn người nào có thể chế trụ được vạn thiên yêu linh này nữa.

“Tiêu rồi”

“Chưa đâu!” Hạo Nhiên nín cổ áo Dương Tiễn, quát: “Dẫn quân chạy mau! Vẫn còn Lão Quân và Lục Ấp! Bọn họ nhất định sẽ đến!”

Chúc long gào to một tiếng, uốn lượn phía chân trời, xoay đầu hướng xuống đạo kim quang đang giục ngựa phi tới dưới mặt đất kia, nó cảm giác được một cổ khí tức, khí tức đó như đã từng quen biết, phẳng phất như người được từ trên người cự nhân kim giáp giương cao thần kiếm vào niên đại rất xưa.

“Cơ Hiên Viên?” Chúc long chậm rãi nói, quay đầu lại tựa nên một đạo kinh khí phun xuống đại địa.

Trụ vương suất lĩnh mấy ngàn hắc kỵ lao về phía Hình thiên từng từng đứng bên cạnh khe nứt. Dọc đường trùng sát liên tục, phóng thanh quát: “Lui ra _____!” Lập tức dẫn thiết kỵ Ân Thương ngăn chặn vô số yêu ma tập kích.

Tướng sĩ Tây Kỳ như được đại xá, rồi rít ôm đầu chạy về sườn đông Mục Dã. Yêu ma từ không trung đánh tới va vào ngũ sắc thần quang thành linh hiển khai, đạo thần quang kia tách rời trận doanh của nhân loại và yêu ma.

Chỉ còn Trụ vương tung hoành trên trận, mỗi lần thấy yêu liên mạnh mẽ vùng Phá thiên đao, chẻ nó ra làm đôi. Hình thiên hung hăng giẫm loạn, nhưng liên tục mấy lần vẫn không đập trúng được kim quang lủi vọt tán loạn xung quanh kia. Rốt cuộc tranh đến thở dốc một hồi, Trụ vương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngũ sắc thần quang ngăn chặn yêu ma tán loạn, trước thành lũy của thần quang ấy lại trôi nổi một chấm đen.

Chấm đen nhỏ tựa hồ là một nam tử đang ngủ say, hần cứ lảng lảng lơ lửng giữa không trung như vậy, bào tỵ, khó cước rừ dài thật dài, tung bay trong gió. Mấy vạn yêu ma trốn ra phía sau, Chúc long và Hình thiên cùng lúc cảm giác được một nỗi uy hiếp cường đại, bèn vút bỏ phạm nhân, đồng loạt chuyển hướng sang nam nhân trong luồng ngũ sắc thần quang kia.

Hình thiên rống: “Là người?!”

Hồi lâu sau, Thái Thượng Lão Quân vươn một tay che trước mặt, tựa như sợ ánh rạng đông chói mắt.

“Ân, đã lâu không gặp” Hần đáp. Mặt hướng xuống thế gian, chậm rãi mở hai mắt.

Bầu trời.

Ánh mắt Lão Quân mê ly, dường như nhìn không rõ sự vật trước mặt, chỉ thì thầm: “Đại mộng phù sinh, hoa trong gương, trăng trong nước...”

Hần nhìn về phương nào, yêu ma nơi đó liền đông cứng, sau đó không dám đối thị cùng hắn nữa, khép hai mắt, ngã xuống đất. Hình Thiên rống giận một tiếng, chấn khởi cự phủ chém mạnh vào Thái Thượng Lão Quân, nhưng bị hắn liếc một cái, động tác lập tức ngừng giữa không trung.

“Sinh như sương mai, huyền ảo tựa ráng thu...” Lão Quân nhìn sang Chúc long đang há to cái miệng khổng lồ, ánh mắt hắn đối thị cùng nhật nguyệt song mục của Chúc long, Chúc long đau đớn rống một tiếng, quay cuồng không ngừng trên không trung.

Mặt đất.

Ân Thụ Đức vùng Phá thiên đao, Tứ mục thanh thông như phi ảnh lướt qua, một đạo hung hăng bổ lên mu bàn chân Hình Thiên! Chém đi nửa bàn chân của cự nhân!

Nháy mắt Hình thiên từ trong mộng tỉnh lại, đau đớn găm thét.

Nhưng không biết nơi nào lại có âm thanh trong trẻo truyền đến, vị thượng tiên thứ tư Lục Áp rút cuộc cũng xuất thủ.

“Thỉnh bảo bối xoay mình” Lời Lục Áp đạo quân vừa dứt, Trảm tiên phi đao phá vỡ hơi mù, ánh dương hừng hực giữa tầng mây rải xuống khe nứt, phi đao kia mạnh mẽ như sấm sét ghim mạnh lên ***g ngực Hình thiên! Tiếng thét dài của Hình thiên ngừng bật, ngã vào chiếc hố sâu.

“Lui!” Trụ vương rút cuộc phát hiệu lệnh, chỉ huy hắc kỵ lui về trận doanh phạm nhân.

Thái Thượng Lão Quân chăm chú nhìn Chúc long đau đớn lặn trên cao không, thanh âm ấy rất nhỏ, nhưng lại truyền vào màng nhĩ của từng người một cách rõ rệt.

“Ưu sầu quá nhiều, không bằng nhập mộng...” Trong mắt hắc chiếu ra một đạo đỏ thẫm, nhìn thẳng vào Chúc long đang ngã trở về khe nứt đại địa, rồi giương mắt nhìn yêu ma đang trốn chạy khắp trời: “Đại địa mệnh mông, ai chủ...”

Một dải dải lẳng từ chân trời phương xa bay tới, nháy mắt quấn lấy cổ Thái Thượng Đạo Đức thiên tôn, đồng tử hắc đột nhiên co rút, toàn thân run rẩy, hai tay đưa lên cổ bắt lấy dải lẳng la kia.

Khuynh thế nguyên nang vừa quấn trụ cổ Lão Quân liền gắt gao siết chặt, ghì lời nói của hắc lại trong cổ họng. Mấy vạn người trên mặt đất ngược nhìn lên chân trời, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Dải lẳng la kia đến từ Oa hoàng cung trên Cửu Trọng thiên.

Lòng ngực Thái Thượng Lão Quân phập phồng, ngón tay nắm Khuynh thế nguyên nang khê run rẩy, gắng sức hít sâu, nhưng vô luận thế nào không khí cũng không vào được trong phổi.

“Ta chủ thiên mệnh” Giọng Nữ Oa trầm bổng, tiếp nối câu nói sau cùng của Lão Quân.

Đồng tử của Thái Thượng Đạo Đức thiên tôn khuếch tán, buông thông hai tay, trút đầu rơi xuống đất.

Khuynh thế nguyên nang cuốn về như điện quang, chìm sâu vào tầng mây.

Thái Thượng Đạo Đức thiên tôn thân vẫn, Lục Áp đạo quân hốt hoảng chạy trốn, Tam Thanh đều đã chết, đại lục Thần Châu hãm lạc. Long Cát công chúa dùng lưới Vụ lộ cản khôn ngăn chặn thể công của lớp yêu ma cuối cùng, bảo hộ vô số chiến sĩ Ân Thương, Tây Kỳ rút khỏi chiến trường. Khói mù thiên không trải rộng, trên mặt đất tràn ngập yêu ma, khí yêu sương quỷ như nước lũ cuộn cuộn, nhìn không thấy đầu cùng.

Phạm nhân còn sống hai mặt nhìn nhau, từ trong mục quang của nhau nhìn thấy được ý niệm duy nhất, sợ hãi.

Giữa màn đêm âm u tuyệt vọng này, tia sáng kia đến từ nơi nào?

Chiến giáp vàng rực tả xung hữu đột trong đám yêu ma đông nghìn nghịt, thân binh của thiên tử đã hao tổn hầu như toàn bộ, chỉ còn lại một mình hắc.

Trụ vương hét lớn một tiếng, vung Phá thiên đao chém Cú mang* nhào tới trước mặt thành hai nửa, lợi trảo của hung điều cào đầu khô của hắc rơi vào trong đám yêu vật, sau đó bị đám quỷ quái ùn ùn vọt lên xé thành mảnh vụn. [*xem hình minh họa bên dưới]

Đầu Ân Thụ Đức đầm máu, trên người vết cào vết cắn khắp nơi, đùi bị ngư phụ xé hết một miếng thịt, máu tươi đầm đìa, cánh tay phải bị độc tính xâm nhập đã phồng đen tê dại. Hắc chuyển Phá thiên đao sang tay trái, lưng tựa vào một tảng đá lớn, nhìn quân đội thối lui xa xa, mấy lần tưởng thoát khỏi vòng vây, nhưng rồi lại bị đám yêu ma chém bắt tận, giết bất hoàn bao vây lớp lớp.

“Cô không thể chết!” Nộ hỏa không biết từ nơi nào tuôn trào ra, Ân Thụ Đức hung hăng quét tới một đao, “Cút!”

“Yêu ma quỷ quái! Dám xâm phạm đại địa Hoa Hạ của chúng ta!” Ân Thụ Đức gom hết sức lực sau cùng, cả người lẫn đao xông ào vào bầy yêu ma.

Không biết chiến bao lâu, chẳng còn phân rõ được thời gian, đôi mắt Ân Thụ Đức bị huyết sắc bao phủ, giết đến một tay thoát lực, tay phải rũ bên hông, xung quanh mười bước thì thể chất chông, cả vùng đất đều là tiên huyết, nhân hoàng chi huyết hòa cùng máu yêu ma trộn thành bùn lầy trải rộng dưới lòng bàn

chân. Quanh người ngày càng có nhiều yêu ma vây tới, như hổ đói rình mồi, nhìn chăm chăm vào kẻ phạm nhân tựa hồ vĩnh viễn cũng chiến không kiệt này.

Hắn thở ra một hơi tinh lực sau cùng, nói: “Cô không thể chết” Sau đó trước mắt tối đen, ngã quy xuống đất.

Chốc lát sau vài con quái điều vô cánh hạ xuống ngâm lấy chiến sĩ bất khuất kia lên, lượn một vòng trên không trung rồi bay về phía Oa hoàng cung trên Cửu Trọng thiên.

Đó là thời khắc tối nhất trước bình minh.

Bại quân chạy trốn vô mục đích, tản vào đồng hoang, khắp nơi đều là bùn độc, không ai dám chống cự, loạn quân chạy về phía Triều Ca, ý niệm duy nhất chính là chạy, chạy càng xa càng tốt.

Hạo Nhiên cười trên lưng Tứ mục thanh thông, luân phiên thúc giục, nhưng bốn vó của nó tựa như ghim chặt xuống mặt đất.

“Con ngựa ngu ngốc! Chờ ta đi cứu chủ nhân của ngươi mau!” Hạo Nhiên nôn nóng nói.

Trong mắt Tứ mục thanh thông phảng phất tràn lệ thủy, nhưng vẫn bất động.

Hạo Nhiên hít sâu một hơi, nhảy xuống lưng ngựa, không còn cách nào khác nói: “Thôi” Sau đó chạy về phía khe nứt nơi yêu ma hoành hành phương xa kia.

Trong khói bụi loáng thoáng thấy được một thân ảnh, Hạo Nhiên gọi: “Thân Công Báo!”

Thân Công Báo khẽ ngẩng đầu, cười nói: “Đại chiến chưa dứt, yêu ma đầy trời, Hạo Nhiên, hiện giờ ngươi muốn đi đâu?”

Hạo Nhiên nhíu mày: “Ngươi có kế gì?”

Đào binh vút giáp, loạn quân như triều lướt qua bên người bọn hắn, nhưng vẫn nhường ra một khoảng đất trống trong phạm vi chừng mười bước.

Quay đầu lại, Hạo Nhiên bỗng phát hiện không biết từ lúc nào Khương Tử Nha đã xuất hiện sau lưng. Khương Tử Nha, Thân Công Báo, lưỡng đại quân sư trong trận chiến phong thần đối mặt từ xa, Hạo Nhiên đứng chính giữa bãi đất trống.

Thân Công Báo lười biếng nói: “Tam Thanh đã vắng, những chuyện còn lại đều rơi lên người chúng ta”

Hạo Nhiên nghi hoặc nói: “Các ngươi an bài hảo rồi sao?”

Khương Tử Nha đáp: “Sư đệ, chuẩn bị phong thần”

Hạo Nhiên thất thanh nói: “Chờ đã, có ý gì? Các ngươi muốn phong thần ngay vào lúc này?”

Thân Công Báo cười nói: “Ngươi cho rằng phong thần là chuyện gì? Ngươi nghĩ những chuyện Nữ Oa làm, Tam Thanh hoàn toàn không biết hay sao? Bắt đầu từ năm thiên nữ Hạc Bạt đúc Hiên Viên kiếm, tru sát Xi Vương, sư phụ đã chuẩn bị hảo hết thảy rồi. Yêu ma nhị tộc thảm bại trong trận chiến Viêm Hoàng ắt sẽ chờ đợi thời cơ ngóc đầu trở lại. Hạo Nhiên, phong thần không phải là phong chúng ta làm thần, mà là phong thần cho vị thiên thượng kia”

Khương Tử Nha tiếp lời: “Lão Quân, Sư tôn, Thông Thiên giáo chủ thân là thượng tiên, có thể thủ vững lãnh thổ Thần Châu vạn năm; nhưng tiên đồ hữu tận, một khi thượng tiên thành thánh, theo thiên quy sở định, sẽ không được nhúng tay vào chuyện nhân gian nữa. Phải bỏ mặc phạm nhân tự sinh tự diệt. Cho dù là yêu tộc nhập cảnh, cũng không thể can dự”

Hạo Nhiên nói: “Vậy hiện giờ Tam Thanh đã đi đâu?”

Thân Công Báo chậm rãi nói: “Tam Thanh chẳng biết đi đâu, nhưng đệ tử thân truyền vẫn còn đây. Hạo Nhiên, lấy Hạo thiên tháp ra”

Hạo thiên tháp lơ lửng trước mặt ba người, mơ hồ phiếm hồng quang, vô số anh linh trong tháp đang va chạm lẫn nhau.

“Đệ tử thân truyền của Tam Thanh tề tộ, sẽ có thể giải cấm đài phong thần” Khương Tử Nha nói: “Hiện giờ chỉ có thể kỳ vọng vào bảo vật cuối cùng này”

Thân Công Báo và Khương Tử Nha mỗi người vươn một bàn tay ra, chấn trụ hồng quang ngoài Hạo thiên tháp. Hạo Nhiên kinh hoảng trong lòng, hỏi: “Đệ tử thân truyền? Vậy Văn Trọng thì sao? Văn Trọng đã chết, làm sao giải cấm đài phong thần được?”

Thân Công Báo nheo mắt, cười nói: “Đến bây giờ Hạo Nhiên vẫn còn chưa hiểu? Dù Văn Trọng đã chết, nhưng người cũng là đệ tử thân truyền danh chính ngôn thuận của Thông Thiên giáo chủ, tới đây”

Khương Tử Nha nói: “Hạo Nhiên sư đệ, người chính là khâu quan trọng nhất trong kế hoạch phong thần”

Đến đây Hạo Nhiên mới tỉnh ngộ, đưa tay vào trong luồng hồng quang kia.

Thân Công Báo niệm tụng: “Lấy danh nghĩa Thái Thượng Đạo Đức thiên tôn, hội tụ lực lượng Tam Thanh truyền thừa, cần khôn nhất khí, vạn vật hóa sinh, hỗn nguyên hồng hoang, anh linh thoát khỏi trói buộc! Giải cấm đài phong thần!”

Hạo thiên tháp bình địa bùng nổ ra lưu tinh rực rỡ, cổ khí lưu mạnh mẽ kia quét ba người bay ngang ra ngoài. Vạn đạo anh linh bay tán loạn trên bầu trời, khôi phục hình người. Còn Lôn Kim Ngao, hồn phách của gần vạn tiên đạo khôi phục linh thể, quanh thân nở rộ bạch quang nghênh đón yêu ma tứ ngược.

Binh lính đang chạy trốn tề thanh hô to, chỉ thấy pháp bảo quang huy lưu chuyển lao về phía yêu tộc thoát ra từ trong khe nứt đại địa.

Phía chân trời sấm vang trập trập, truyền tới thanh âm hùng hậu của Nhiên Đăng đạo nhân: “Chúng đạo hãy nghe hiệu lệnh của ta, mỗi người cầm pháp bảo, mở Vạn tiên trận!”

Vạn tiên trận bắt đầu, Bắc thủy Đông mộc, Nam hỏa Tây kim, nơi trung thổ ánh vàng rộng khắp, gắt gao vây khốn yêu tộc. Nháy mắt chỉ nghe lôi quang không dứt. Lực lượng ngũ linh lướt ngang, trên bầu trời giáng xuống phù văn bát quái xoay tròn, tức khắc xoắn hơn vạn yêu tộc thành mảnh vụn. Yêu ma phát ra tiếng gào khóc không cam lòng trước cái chết, chạy trốn tứ phía. Vạn tiên trận hóa thành tấm lưới khổng lồ bình địa quét tới, dần dần cắn đuôi đám đạo binh, truy sát không ngừng.

Hạo Nhiên bị cơn chấn động kia hất đến khí huyết cuộn cuộn, gần như muốn hôn mê đi, mơ mơ hồ hồ mở mắt, chỉ thấy một thanh trường kích xuyên thấu cơ thể con cự xà đang lao tới trước mặt, ghim chặt nó trên mặt đất.

Chiến sĩ nọ thu trường kích, mỉm cười nói: “Hạo Nhiên”

“Vũ Thành vương!” Hạo Nhiên kinh hô.

Toàn thân Hoàng Phi Hổ tỏa bạch quang linh hồn, đưa tay kéo Hạo Nhiên dậy. Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên thiên đình, trong tầng mây mơ hồ có hào quang thất sắc truyền lại.

Hoàng Phi Hổ chậm rãi nói: “Nơi đó là Oa hoàng cung, Nữ Oa muốn xuất chiến rồi”

Hạo Nhiên hít một hơi nói: “Vạn tiên trận có thể chống lại nàng không?”

Hoàng Phi Hổ đáp: “Không, chuyện chúng ta có thể làm được không nhiều, tiếp theo sẽ đến lượt người xuất chiến. Chớ nên khinh địch, ta tiễn người lên đó” Nói xong vung ngang trường kích.

Hạo Nhiên hiểu ý, đạp lên đầu chiến kích của Vũ Thành vương, Hoàng Phi Hổ cản rằng vạn khí, quát: “Đi đi!” Trường kích nọ gắng sức vung mạnh, đưa hắn lên thiên không, tức thì toàn thân Hạo Nhiên ngân quang dập dờn, như lưu tinh phá không bay lên Oa hoàng cung trên chín tầng trời!

Vạn yêu dưới mặt đất đại thế đã mất, trận chiến tiên linh cũng sắp sửa đến hồi kết thúc.

Tiếng gió vù vù không dứt bên tai Hạo Nhiên, ngẩng đầu nhìn ra xa, vào thời điểm xung lực suy yếu, ánh sáng linh hồn tỏa ra giữa không trung, linh thể kia xoay người qua, cười nói: “Hạo Nhiên, Bá Ấp Khảo nợ người”

“Bá Ấp Khảo huynh!” Hạo Nhiên thất thanh nói.

Bá Ấp Khảo vươn một tay, nắm lấy Hạo Nhiên, vung về phía thiên đỉnh.

“Hạo Nhiên...” Vào một khắc hần xuyên qua tầng mây, một giọng nói khàn khàn vang lên, “Cơ gia ta nợ người quá nhiều...”

“Nghĩa phụ!” Hạo Nhiên nhận ra người vừa xoay qua kia chính là Văn vương Cơ Xương. Bàn tay già nua của Cơ Xương nắm lấy Hạo Nhiên, cánh tay dùng lực, đưa hần lên nơi cao hơn.

“Hạo Nhiên”

“Ngọc Đỉnh sư huynh!”

Trong cụm mây, tuyệt thế kiếm thần cầm ngang Trảm thần kiếm: “Đừng từ bỏ, thiên mệnh đều tại thân người!”

Thế xông của Hạo Nhiên vừa chậm lại, đập lên vỏ kiếm của Ngọc Đỉnh, lại bay vọt lên lần nữa.

Phía cuối trời Phổ Hiền chân nhân vươn cánh tay ra, cười nói: “Cực khổ rồi”

“Phổ Hiền!” Hạo Nhiên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Phổ Hiền chân nhân, mượn lực bay vút lên, như lưu tinh phá tan vòm trời.

“Hạo Nhiên”

“Nhiên Đăng”

“Cẩn thận với Sơn hà xã tắc đồ”

Lực tay Nhiên Đăng đạo nhân mạnh mẽ, một tay nghiêng nghiêng bắt lấy Hạo Nhiên, vận khí ném hần lên càng cao hơn.

Hạo Nhiên bay thần tốc lên biển mây, vù một tiếng, toàn bộ phù vân tản sạch, tốc độ đã đạt tới cực điểm. Cửu Trọng thiên gần trong gang tấc, Hạo Nhiên loáng thoáng có thể thấy Oa hoàng cung kim bích huy hoàng, hào quang xoay quanh, tiên nhạc lượn lờ. Dưới Oa hoàng cung tựa như có một tầng thành lũy vô hình, mơ hồ tỏa thải quang thất sắc.

Một người đứng trong cụm mây xoay người qua, giữa mi mục tràn đầy tiểu ý.

“Đồ đệ”

“Sư phụ!” Hạo Nhiên không kiềm được nước mắt hô to.

Một tay của Thông Thiên giáo chủ siết chặt cổ tay Hạo Nhiên, tay kia bấm kiếm chỉ vung qua, duệ kiếm phá không mở ra vách chắn hào quang của Oa hoàng cung.

“Đánh rắn phải nhớ đánh bầy tắc, đi đi!” Thông Thiên giáo chủ cười nói, đưa Hạo Nhiên lên tầng trời thứ chín. [*thường bầy tắc là vị trí trái tim của loài rắn, muốn giết rắn thì phải đánh ngay vị trí đó]

53. Chương 53: Thiên Ngoại Kịch Chiến

Giữa lan can bạch ngọc, kỳ hoa tiên thảo muôn màu rực rỡ đua nhau khoe sắc nở rộ khắp ngoài Oa hoàng cung. Sâu trong tường vẫn có một con đường lát gạch ngọc, kế bên đường đều là tiên thú mà Hạo Nhiên không biết tên gì, ngựa trắng tuyết, chim ba chân, trong bụi hoa lại có tiên nữ thân người cánh bướm tung tăng nhảy múa, trong hành cung của vạn yêu chi hoàng loáng thoáng bay tới một làn hương khí.

Hương khí kia hần nhận ra được, chính là Khuynh thế nguyên nang diên đảo chúng sinh.

Hạo Nhiên bước qua dòng ngọc tương* chảy xuôi giữa khe hở nền gạch, làm tóe lên một tia thanh tuyến lạnh buốt, chúng yêu ngoài Oa hoàng cung cùng nhìn về phía hần. [*nước uống của tiên nhân trong truyền thuyết, hay ví von rượu ngon]

Đây là tên nam tử nhân gian thứ hai tiến vào Cửu Trọng thiên kể từ lúc khai thiên lập địa đến nay.

Hắn đi vào trong điện, tiên vân tản đi, tiếng nhạc ti trúc ngừng lặng. Hạo Nhiên cúi đầu nói: “Đông Hoàng chuông tới bái kiến Nữ Oa nương nương”

Nữ tử trên điện ôn nhu nói: “Chuông nhi, ngẩng đầu lên”

Hạo Nhiên thầm rùng mình, chậm chậm ngẩng đầu, mặc kệ lúc đến hắn có suy đoán thế nào cũng không ngờ rằng, dung mạo của Nữ Oa lại như thế! Hắn ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy dung nhan của chính thần thượng cổ, đại địa chi mẫu này xinh đẹp đến độ khiến người ta ngừng thở, gương mặt kia rõ ràng là mặt của Tô Đất Kỷ...Nhưng so với Đất Kỷ lại nhiều thêm một phần khí chất lẫm liệt không thể khinh nhờn, đó là khí chất cao cao tại thượng, khí chất cúi đầu nhìn thương sinh.

Trên trán Nữ Oa có nhiều hơn Đất Kỷ hai con mắt, trên người mọc sáu cánh tay trắng nõn, sáu cánh tay gác đặt một cách tùy ý, phối cùng bốn con mắt trên gương mặt quý dị kia, khiến nội tâm Hạo Nhiên không tự giác rùng mình một cái.

Ánh mắt hắn dời xuống phần thân dưới Nữ Oa, hạ thân nàng là một cái đuôi xà khổng lồ cong cong uyển chuyển, uốn lượn dưới kim ý.

“Ồ...” Bên cạnh chiếc ghế dựa truyền đến tiếng vùng vẫy, Hạo Nhiên thấy rõ trong Oa hoàng cung còn có thêm hai người khác.

Đất Kỷ mặt tựa nước tĩnh, lẳng lặng đứng sau lưng Nữ Oa, Cơ Phát bị vút bên chân nàng.

Nữ Oa thần nhiên nói: “Chuông nhi, ngươi tới đây làm gì?”

Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Đất Kỷ, nhưng mục quang của Đất Kỷ dời đi, không đối thị với hắn, bèn nói với Nữ Oa: “Ta tới cứu tên đồ đệ bất tài này”

Bốn ánh mắt của Nữ Oa đồng loạt chiếu tới Hạo Nhiên, trước mặt vị thần linh này, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy mình như xích lôa toàn thân, một tia sợ hãi trần trụi. Lát sau tâm thần khẽ định, trầm giọng nói: “Đông Hoàng chuông cầu Nữ Oa nương nương thả thiên tử nhân gian ra”

Nữ Oa nói: “Thả thiên tử nhân gian nào?” Chợt vươn một trong sáu cánh tay ra, chậm rãi vén tấm vải đỏ trên án kỷ bên cạnh kim ý lên, xuất hiện một thanh kiếm ánh vàng rực rỡ.

Hiên Viên kiếm!

Hạo Nhiên đã không còn quan tâm đến câu hỏi “Thiên tử nhân gian nào” kia nữa, món thần khí thượng cổ sau cùng đang ở ngay trước mắt! Kim quang lưu chuyển, thân kiếm mơ hồ có vết rạn, đúng là Hiên Viên kiếm mình từng thấy trên trận chiến Viêm Hoàng lúc trước!

Hạo Nhiên hô hấp dồn dập, mấy lần muốn xông lên đoạt kiếm, nhưng ngại tu vi Nữ Oa cường tuyệt, không dám tùy tiện hành sự! Nhìn Hiên Viên kiếm nửa ngày, sau đó ngẩng đầu nói: “Hạo Nhiên vì thương sinh hậu thế mà tới, cầu nương nương khai ân, ban cho Hiên Viên kiếm”

Nữ Oa chỉ cười nói: “Kiếm này vốn là của ngươi mà, thuận nước giong thuyền cũng đâu có sao” Nói xong không thấy nàng hạ lệnh, nhưng Đất Kỷ đã chậm rãi nâng Hiên Viên kiếm đi xuống giữa điện.

Cước bộ của nàng dịu dàng, diện dung điềm tĩnh, cẩn thận mơn trớn Hiên Viên kiếm, tựa như sợ đánh thức ái nhân tiền thế. Giao kiếm vào trong tay Hạo Nhiên, lúc xoay người lại lưu luyến không dứt liếc nhìn lại một lần.

Nữ Oa lại ôn nhu nói: “Hiện giờ Đông Hoàng đại nhân khỏe không?” Hoàn toàn không nhắc tới chuyện nhân gian giao chiến dù chỉ một chút.

Hai tay Hạo Nhiên ôm lấy Hiên Viên kiếm, lần đầu tiếp xúc cùng thần khí thượng cổ này, trong lòng dâng lên một tia âm áp, tình tự khó nén, hết sức vui sướng, trầm ngâm chốc lát, đáp: “Đông Hoàng đại nhân...Thần lực đang dần suy yếu. Chỉ khi thiên địa chính khí hồi chuyển, thương sinh được cứu, mới có thể...”

Sự hiểu biết của hắn đối với Đông Hoàng rất ít, Nữ Oa thản nhiên mỉm cười, nói: “Chuông nhi, đáng dấp người bất quá chỉ mới có mười tám mười chín tuổi, trở trời lưu lạc loạn thế, cũng thật vất vả” Dịu dàng thở dài, nói tiếp: “Ngũ thần khí hư không đủ cả rồi chứ?”

Hạo Nhiên gật đầu đáp: “Đủ rồi”

Nữ Oa ồm một tiếng, nói: “Nếu đã có trách nhiệm nặng nề, vậy trở về đi, giải cứu thương sinh sớm một khắc cũng tốt”

Nói xong Nữ Oa đưa ngón tay ngọc đến bên môi, cắn nhẹ, lấy thần huyết vẽ ra phù văn âm dương lưỡng nghi trong hư không, thoáng chốc huyền môn vạn cổ mở rộng, lực lượng tạo hóa hồi chuyển, xuất hiện đường hầm thời gian đen kịt.

Sao đường hầm kia không giống với cái lúc hắn mới tới, trong thông lộ thời gian mà Hoàng Đế mở tràn đầy loạn lưu*, các tia hào quang tán loạn, bốn phía đều là kinh khí, giống như một dòng xoáy hung dữ. [*dòng chảy hỗn loạn]

Còn thông đạo Nữ Oa mở quả thật yên tĩnh vô cùng, không biết thông ra hướng nào, bên trong tối đen một mảnh. Đây thực sự là huyền môn thông hướng thời đại kia của mình sao?

Hạo Nhiên không ngờ Nữ Oa lại ra chiêu thức này, sững sờ tại chỗ, vẫn cầm chặt Hiên Viên kiếm trong tay, nhìn nhìn Đát Kỷ, rồi nhìn qua Cơ Phát bị trói trên mặt đất, không biết làm thế nào mới phải.

“Nương nương...” Trong lúc nhất thời hàng trăm kế sách chuyển qua trong lòng, nhưng không cách nào thoát lên được, Hạo Nhiên chỉ nói: “Cầu nương nương thả đồ nhi ta Cơ Phát”

Nữ Oa cười nhạt, đáp: “Cơ gia Tây Kỳ chính là hậu duệ của Cơ Hiên Viên, niệm tình xưa, ta tuyệt sẽ không lấy mạng hắn. Hiện giờ Thần Châu rung chuyển, bách tính bất an, bất quá lưu hắn lại đây chốc lát, đợi sau khi hạ giới an bài thỏa đáng xong, hiển nhiên sẽ ký kết khế ước yêu nhân lương tộc với hắn, rồi đuổi hắn trở về, làm nhân gian thiên tử”

Nữ Oa lại nói: “Chuông nhi không tin à?”

Hạo Nhiên không còn lời nào để nói nữa, đành phải đáp: “Không dám” Bèn nhắc chân đi tới huyền môn.

Đát Kỷ nhìn vào trong mắt, nôn nóng vô cùng, nhưng vẫn không dám lên tiếng, Hạo Nhiên quay đầu nhìn lại Nữ Oa, thấy trong mắt nàng pha chút tiểu ý, tim liền đập loạn xạ. Không ngừng chọn đi lựa lại, sau cùng dừng cước bộ trước huyền môn.

“Sao vậy?” Nữ Oa hòa nhã nói: “Vẫn còn chuyện gì không bỏ xuống được à?”

Hạo Nhiên cố lấy dũng khí, nói: “Nương nương, Hạo Nhiên có điều không rõ, thỉnh nương nương chỉ giáo”

Không đợi Nữ Oa xuất ngôn, Hạo Nhiên liền hỏi: “Hạo Nhiên là Đông Hoàng chuông, cũng là di vật thượng cổ; Hạo Nhiên từng nghĩ rằng, ta là từ Thần Châu bốn ngàn năm sau tới Ân Thương, vậy ta chính là Đông Hoàng chuông của bốn ngàn năm sau. Đúng không?”

Nữ Oa lắng lắng nhìn Hạo Nhiên, Hạo Nhiên lại nói: “Vậy thời đại này, hắn cũng có Đông Hoàng chuông. Chiếu theo đạo lý, ở thời đại mà ta tới, cũng có các thần khí Hiên Viên kiếm, Hạo thiên tháp, vậy tại sao Đông Hoàng không tìm kiếm ở hậu thế mà cứ khẳng khẳng phái ta đến Ân Thương bốn ngàn năm trước?”

Nữ Oa thản nhiên nói: “Thượng cổ thần khí rải rác tứ phương, ở hậu thế tìm không ra, có lẽ đã bị phá hủy rồi. Hôm nay người đã tìm đủ năm kiện linh vật này, còn lo nghĩ những thứ đó làm gì nữa?”

Hạo Nhiên nói: “Hạo Nhiên thật nghĩ không thông, nếu ta ở lại chỗ này, vậy không phải có tới hai Đông Hoàng chuông hay sao? Thời đại này vẫn còn một Đông Hoàng chuông mà, hắn ở đâu?”

Nữ Oa bật cười: “Chuyện này thì phải đi hỏi Côn Bằng nhà người mới đúng, người hỏi ta, bảo ta trả lời người thế nào đây?”

Vấn đề ấy rốt cuộc cũng đã gần kề điểm trung tâm trong suy nghĩ Hạo Nhiên, hắn lại trầm giọng hỏi: “Hậu thế cũng có Đông Hoàng, vậy hậu thế cũng phải có Nữ Oa nương nương mới đúng, lúc Thần Châu đại lục sụp đổ, nương nương đã đi đâu?”

Nữ Oa đột nhiên ngẩng người, sau một lúc vẫn nói không thành câu, Hạo Nhiên xoay người qua đối mặt Nữ Oa, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc cũng tìm ra căn nguyên của vấn đề rồi. Tiến lên một bước nói: “Đời sau Tam Thanh, Tam Hoàng, Hiên Viên đều đã đi đâu cả rồi? Hạo Nhiên thỉnh nường nường chỉ giáo”

Thật lâu sau, Nữ Oa thấy không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, mới đáp: “Người có biết thánh nhân ‘Vượt thoát khỏi tam giới, không còn trong lục đạo’ mang ý nghĩa gì không?”

Hạo Nhiên đáp: “Chuông nhi không biết”

Nữ Oa sâu kín thở dài, nói: “Phàm là thánh nhân được chứng đạo trong thiên địa, đều không bị hư không ràng buộc; có thể dùng năng lực của mình phá vỡ huyền môn, xuyên qua đồng hoang hư không, ngao du ngoài tam giới. Nói vậy chắc ngươi đã hiểu”

Nữ Oa lại nói: “Thập thần khí chính là linh vật thiên địa tạo hóa, cũng không bị thiên đạo trói buộc; thời đại này có Đông Hoàng chuông, ở hậu thế cũng có, nhưng hiện nay ngươi trở về Thần Châu đại lục của bốn ngàn năm trước, là đã phá thiên đạo, Đông Hoàng chuông ở thời đại này, bởi vì ngươi đến mà đã hợp làm một với ngươi, hóa thành ‘Vô’, quy về thân ngươi, lại trở thành ‘Hữu’, thâm ý trong đó, có lẽ ngươi cũng vô pháp lý giải. Khỏi hỏi cũng được”

Hạo Nhiên nói: “Vậy Tam Thanh, Tam Hoàng đâu? Tại sao thần thái cổ chỉ còn lại một mình Đông Hoàng?”

Nữ Oa ôn nhu nói: “Chiếu theo suy nghĩ của ngươi, nếu đã có năng lực xuyên qua hư không, các thánh nhân lại chẳng muốn đối mặt cùng sơn hà đại địa lụn bại kia, đương nhiên sẽ rời rít vượt hư không trở về thời cổ...”

Hạo Nhiên nghe xong lời này, tức khắc tay chân lạnh băng, hiểu ra một cái bí mật kinh thiên mà mình trăm mối cũng không cách nào giải được!

“Ngươi cũng là từ hậu thế... Từ hậu thế tới đây sao?” Hạo Nhiên run giọng hỏi.

Nữ Oa mỉm cười: “Đồng loại tương tàn, xã tắc khuynh đổ, Thần Châu tan hoang khắp chốn, ta đã chết tâm, không muốn nghĩ tới nữa, bèn cùng chư thánh chia nhau đến huyền môn. Trở về nơi này, hợp làm một với thời đại này, thời gian lần lượt trôi qua, vạn năm tuần hoàn... Nhưng trùng hợp cũng là nguyện vọng của vạn vật hóa sinh”

Nữ Oa như đang đắm chìm trong hồi ức viễn cổ, thì thầm: “Hắn cũng vậy, chỉ hận hắn trở về mặt kỳ hồng hoang quá sớm... Khiến ta...”

Hạo Nhiên nhíu mày nói: “Ta từng đọc trong sách sử, trận chiến phong thần Xiển giáo thắng, Tiệt giáo bại, kẻ bình giải được phong thần, vốn không có nói yêu tộc nhập thế. Hiện giờ là đạo lý gì?”

Nữ Oa vẫn còn rơi vào hồi ức, thuận miệng đáp: “Nếu đã sinh sinh hợp hợp, phục hồi một vòng lại một vòng, đương nhiên sẽ không giống với trước đó nữa... Thời gian bắt đầu thay đổi từ một đoạn điểm nào đó, ảnh hưởng đến ‘Trục’ của mấy ngàn năm, rồi lại quay về, lại cải biến, mà thôi... Cơ Hiên Viên hẳn...”

“Cho nên...” Hạo Nhiên kiệt lực làm bàn tay đang nắm chặt Hiên Viên kiếm không ngừng run rẩy của mình bình ổn trở lại, “Cho nên ngươi quay về quá khứ, cải biến lịch sử...”

Nữ Oa đau thương bật cười, nói: “Thánh nhân hoặc nhiều hoặc ít, đều đã từng cải biến lịch sử, đâu chỉ mỗi mình ta”

“Vậy ta cũng không tha cho ngươi! Nhân tộc mới là chính chủ Thần Châu!” Hạo Nhiên phẫn nộ quát, đột nhiên nổi loạn, vung Hiên Viên kiếm đâm tới Nữ Oa!

“Láo xược_____!” Nữ Oa không ngờ Hạo Nhiên lại dám khiêu chiến thần uy của mình, vung Khuynh thế nguyên nang quất tới Hạo Nhiên!

Nháy mắt tiếng chuông ngân vang, hung hăng phóng ra một tiếng linh khí sáng thế, như đánh vào bông rách, xé Khuynh thế nguyên nang thành mảnh vụn, Hiên Viên kiếm như cảm giác được tâm ý Hạo Nhiên, tỏa kim quang vạn đạo, kiếm phong chém ngang mà tới, bổ Oa hoàng cung ra làm đôi!

Cửu Trọng thiên nổ vang kịch liệt, Oa hoàng cung sụp đổ, gạch ngọc bay tán loạn, Nữ Oa rống giận một tiếng, vô số gạch ngói, cự trụ cuốn thành một cổ khí lưu cường đại lao thẳng về phía Hạo Nhiên. Tiếng nổ rung trời đầy hân hăng ra ngoài điện.

Nữ Oa từ trong đột biến thanh tĩnh lại, dùng cái đuôi xà khổng lồ chống đỡ toàn thân, bốn con mắt trên trán bắn ra hồng quang bén nhọn, quét qua đám mây. Sáu cánh tay trắng nõn cùng giương, mỗi cánh lần lượt cầm binh khí, đao, kiếm, rìu, kích, phân thủy thứ*, roi; duệ khí mãnh liệt phá không nhất tề bắn vùn vụt vào Hạo Nhiên đang ở giữa không trung. [*binh khí tác chiến dưới nước, xem hình minh họa bên dưới]

Hạo Nhiên vùng Hiên Viên kiếm, thân kiếm rung ù ù, tâm ý tương thông với hân, thiên uy rét buốt bất khả kháng cự, thân cùng kiếm hợp nhất hóa thành một đoàn sáng hỗn độn đâm mạnh vào Nữ Oa!

Nữ Oa cười lạnh: “Người quá tự cao, không biết điều, hôm nay ta sẽ cho người chứng kiến năng lực thần thánh!” Nói xong sáu cánh tay đồng thời hư ẩn không trung, bốn con mắt trên trán mở rộng, niệm tụng chú văn thượng cổ, một đạo thải quang từ trên đại địa xa vạn dặm lao tới, lao về phía chân trời, Sơn hà xã tắc đồ triển khai trùng trùng điệp điệp, Hạo Nhiên hung hăng lao thẳng vào Sơn hà xã tắc đồ!

Bốn phía tối đen một mảnh, Hạo Nhiên hoảng hốt quay đầu, nhưng tìm không được bất kỳ vật nào có thể tham chiếu.

“Đây là nơi nào?” Hạo Nhiên hỏi.

Không có ánh sáng, cũng chẳng có âm thanh, Hạo Nhiên vô ý thức siết chặt tay, Hiên Viên kiếm vẫn còn. Hân dựng kiếm quẹt vào trong bóng tối, bóng tối kia vô cùng vô tận, tìm không được ngọn nguồn.

Đây là không gian bên trong Sơn hà xã tắc đồ...Hạo Nhiên đã minh bạch. Làm cách nào để ra ngoài đây?

Hân hít sâu một hơi, buông một tiếng chuông Đông Hoàng, nhưng bản thân vẫn không nghe được gì, hân mờ mịt nhìn xung quanh, Sơn hà xã tắc đồ bị phá chưa?

Phân không ra nơi nào là trên, nơi nào là dưới, chẳng biết đã qua bao lâu, cứ yên lặng mà bay như thế, mãi đến khi phương xa xuất hiện một điểm sáng yếu ớt.

Đất Kỷ hét lớn một tiếng, bị cái đuôi xà của Nữ Oa quán lấy cổ, nhấc bổng lên.

Nàng vẫn liều mạng níu lấy mép Sơn hà xã tắc đồ như cũ, nơi đó bị nàng xé rách một chút, trong góc mờ hồ có thể thấy dịch thể ngân sắc chậm rãi lưu động, thấm vào trong bức vẽ.

Nữ Oa phẫn nộ quát: “Tiện tỵ! Người muốn đưa linh hồn Văn Trọng vào bức vẽ làm gì!”

Đất Kỷ đứt quãng nói: “Tĩnh...Hạo...”

Nữ Oa hít sâu một hơi dài, binh khí trong tay xuyên qua ngực bụng Đất Kỷ, tiếng hét thảm của Đất Kỷ vô pháp phát ra, bị siết chặt trong cổ họng, bụng nứt toác, lặn ra một viên nội đan yêu hồ tử sắc. Nội đan ngàn năm leng keng rớt trên mặt đất, Nữ Oa tiện tay ném Đất Kỷ lên cây cột, Đất Kỷ khôi phục hồ hình, ngực bụng rỉ tiên huyết thấm ướt da lông tuyết bạch. Nó giãy dụa kéo ra một lần huyết tích, bốn chân run rẩy rồi bất động.

Hạo Nhiên trôi nổi trong hắc ám vô biên, cũng không biết đã qua bao lâu, bạch quang phương xa đã rõ nét không ít, như có một cổ lực lượng hấp dẫn bản thân đi tới cụm sáng kia, là Lão Quân? Hay là ai tới cứu mình?

Bạch quang kia chậm rãi bay tới gần hân, như một giọt dịch thể, ôn nhu hóa thành một tầng lụa bao phủ lấy hân.

“Đợi chờ thật lâu, cuối cùng các người cũng đã tới”

“Văn Trọng” Hạo Nhiên gọi, rốt cuộc hân đã nghe được âm thanh đầu tiên trong bóng tối đầy đặc này rồi, cũng nghe được lời nói của mình: “Sao người lại ở đây?”

“Sau trận chiến ở Tuyệt Long Lĩnh, Nữ Oa lập tức hút hồn phách ta tới chỗ này” Văn Trọng chậm rãi nói.

Hạo Nhiên cảm thấy trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng không biết mở miệng thế nào, chỉ bảo: “Sư huynh, người có biết không, hạ giới phát sinh rất nhiều chuyện, sư phụ chết rồi, Ân Thụ Đức hân...”

Văn Trọng như đang ở trong lòng hắc, lúc nói mang theo một tia lo lắng: “Giờ không phải lúc ôn chuyện, chiến xong nói sau. Người cứ nín thở ngưng thần, đợi ta phá Sơn hà xã tắc đồ này”

Hạo Nhiên thu liễm tâm thần, chỉ cảm thấy Văn Trọng tiếp quản thân thể mình, bàn tay nắm Hiên Viên kiếm không tự chủ nâng lên về một vòng trước người, tập kích vào bóng tối vô bờ.

Sáu cánh tay của Nữ Oa tề xuất, lòng bàn tay lưu chuyển hồng quang gắt gao trời buộc Sơn hà xã tắc đồ, chỉ thấy ở giữa tiên thiên linh bảo kia hơi nhô ra, như tấm màn bị trọng lực thay phiên kích mạnh, gồ lên chốc lát, một đạo kim quang từ bề mặt bức vẽ bắn mạnh ra, sau đó kim quang hóa thành tiên khí cuộn cuộn, như nộ hải điên cuồng gào thét xé Sơn hà xã tắc đồ thành mảnh vụn!

Kim quang mãnh liệt kia vừa thu lại, hóa thành lợi nhận vô song, thoáng chốc mang ra một chùm huyết vũ hung hăng xuyên qua ***g ngực Nữ Oa!

Hạo Nhiên đâm đầu vào kim ý của Oa hoàng cung, gian nan giãy dựa đứng lên, lại thấy ***g ngực Nữ Oa mở ra một cái huyết động cực đại, xoay người nhìn về phía mình.

Vết thương trên ***g ngực nàng lành một cách thần tốc, huyết dịch chảy ngược trở về, thịt vụn khép lại, sau đó hoàn toàn kín miệng.

“Người vẫn trốn thoát được” Nữ Oa lạnh lùng nói, sáu cánh tay lập tức vung binh khí, đánh tới Hạo Nhiên.

54. Chương 54: Hiên Viên Kiếm Tứ Hải Thần Phục

Đạo kim quang kia từ tầng mây tới thiên đỉnh, rồi từ thiên đỉnh hung hăng rơi xuống. Oa hoàng cung đã bị kiếm khí Hiên Viên quét thành đồng đổ nát, trong tường sụp ngôi vụn, cửu vĩ linh hồ chấp nối tia khí lực cuối cùng, kéo phần bụng bị cắt xẻ, lưu lại một lần máu xúc mục kinh tâm giữa đồng gạch ngôi vỡ bỏ tới một nơi bị gạch đá che lấp.

Toàn thân nó run rẩy, da lông xinh đẹp đã bị máu nhuộm thành màu tím sẫm; nó bò đến phía sau con tin duy nhất không bị chú ý tới, kiệt lực cắn xé trên cổ tay Cơ Phát, sau khi răng hồ cắt đứt thừng da, nó liền mềm nhũn gục đầu xuống.

Hai tay Cơ Phát được cởi trói, vội lấy ngoại y bao lấy linh hồ, tìm một nơi an trí hảo cho nó, tiên huyết vẫn ồ ạt rỉ ra từ trong y bào.

Bấy giờ, thân thể Hạo Nhiên đã hợp làm một cùng linh hồn Văn Trọng, hai người đều đã dốc hết toàn lực, Hiên Viên kiếm hiểm càng thêm hiểm vô số lần hóa giải thể công như cuồng phong mưa rào của Nữ Oa. Hạo Nhiên kêu khổ không thôi, chỉ cảm thấy trong tâm mất đều là hư ảnh binh khí.

“Sư huynh! Thế này không được! Nàng căn bản đánh không chết! Lúc trước sao ngươi không chịu học cho tốt công khóa!”

“Sao ta biết được!” Văn Trọng ở trong lòng Hạo Nhiên nổi cáu mắng.

Trước mặt ngân quang xoáy tròn, ghim lên cánh tay Hạo Nhiên, hung hăng xé xuống một miếng thịt, đau đớn dữ dội truyền lại, Hạo Nhiên luôn miệng kêu gào.

“Dừng hoảng! Dừng lực chống đỡ trước! Rồi chờ thời cơ phản kích!”

Hạo Nhiên một mặt lướt qua cái đuôi xà khổng lồ quét ngang kia, một mặt hét: “Nói nghe dễ lắm!”

Cái đuôi lớn vỗ đập, tứ mục điện quang bắn vùn vụt, sáu cánh tay binh khí tề phi, chỉ sợ trước khi nhìn thấy cơ hội phản kích thì mình đã hao sạch khí lực, hôn mê luôn rồi.

Hạo Nhiên lại chấn mạnh một cái, phát ra tiếng chuông, sóng xung kích hơi đẩy Nữ Oa ra.

“Ngay bây giờ!” Văn Trọng quát. Hai người tâm thần quy nhất, Hạo Nhiên tung Hiên Viên kiếm, nháy mắt vạn kiếm tề phi nghênh đón tiếng gào bén nhọn của Nữ Oa lao đi.

Nữ Oa lui rồi lại lui, Hạo Nhiên luân phiên mãnh công, cuối cùng lợi nhận trên sáu cánh tay keng keng chống đỡ Hiên Viên kiếm đâm tới trước cổ, Nữ Oa trợn bốn mắt, cười lạnh nói: “Thuật nguyên hồn phụ thể?” Chợt hai con mắt trên trán hợp lại thành một con mắt to, chiếm cứ toàn bộ phần trán, cự nhân thỉnh linh mở lớn bắn ra một đạo hắc quang hung hăng kích trúng ***g ngực Hạo Nhiên.

“Văn Trọng!” Hạo Nhiên bị đâm bay thẳng ra ngoài, đầu đau muốn nứt, dưới một kích này linh hồn Văn Trọng tách khỏi thân thể Hạo Nhiên, phá tan tầng mây, từ trên trời cao vạn trượng rơi xuống!

Hạo Nhiên vẫn chưa hết kinh hồn, Văn Trọng không biết đã đi đâu, hắc vùng vẫy trên mặt đất, chỉ thấy một thân khí lực tan biến hầu như sạch sẽ, một tay liên tục phát run, vẫn nắm thật chặt Hiên Viên kiếm, lùi ra phía sau.

“Chuông nhi, ngươi nên sớm trở về...” Nữ Oa hơi bình ổn hô hấp, lại khôi phục thanh tuyến nhu hòa, nàng dùng đuôi xà uốn lượn trườn lên một mạch, Hạo Nhiên liên tục lui ra sau, trong mắt hiện ra thần sắc sợ hãi, sau lưng nàng là huyền môn vẫn còn mở rộng, và Cơ Phát run bần bật dưới kim ý.

Cơ Phát ngẩng đầu nhìn về phía Hạo Nhiên, ánh mắt ấy rất phức tạp, sợ hãi, khâm phục. Tại thời khắc này Hạo Nhiên nhìn vào trong mắt, chỉ có thể cười khổ.

Nữ Oa từ trên cao đưa mắt nhìn xuống Hạo Nhiên, ngón tay thon dài vươn ra móng vuốt bén nhọn, trên móng hàn quang lấp lóe, không ngừng mọc dài, thẳng đến khi chạm vào mi tâm Hạo Nhiên.

Môi Cơ Phát giật giật, Hạo Nhiên biết có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Theo một tiếng “Đoàng” vang dội, kim ý bị lực phản chấn ném bay qua, trên mặt Nữ Oa mở ra một lỗ máu, phun trào một đạo hồng tuyến, vẩy lên đầu Hạo Nhiên.

Nàng khó có thể tin quay đầu lại, chỉ thấy Cơ Phát run lấy bầy cầm một vật lóe ánh bạc, chính là vật mà Hạo Nhiên giao cho hắn.

“Một tên phạm nhân mà lại dám khinh nhờn thần linh!” Nữ Oa giận tím mặt, cái đuôi quét ngang hất Hạo Nhiên văng vào góc điện, sau đó xoay người lao tới Cơ Phát!

“Đừng, đừng qua đây!” Cơ Phát hoảng sợ la hét, hai chân giật mạnh trốn ra phía sau. “Đừng giết sư phụ ta!” Hắn phát điên gào thét, bị phé thạch ngáng chân, ngã xuống đất.

Nữ Oa không giận mà ngược lại còn mỉm cười, đuôi xà uốn lượn di động, giang sáu cánh tay, chậm chậm tiến lên.

“Đoàng!” Cơ Phát lại nổ súng, trúng ngay con mắt to giữa trán Nữ Oa, nhưng chỉ ngăn cản được một chút.

Nữ Oa ôn nhu nói: “Lũ phạm nhân ngu xuẩn các ngươi, năm ngàn năm trước đã như vậy...Năm ngàn năm sau vẫn như thế, thật sự cho rằng cái thứ vứt đi này có thể tổn thương thần thánh?”

Cơ Phát sợ hãi kêu gào, hai chân đá loạn, liên tục nổ súng, tiếng “đoàng đoàng” vang lên mãnh liệt!

Nữ Oa đột nhiên đưa tay đè lên bụng – nơi tiếp nối giữa nhân người và đuôi xà – ngừng lại, không tới gần nữa.

Nàng liên tục thở dốc, Cơ Phát đã sợ đến hoảng loạn, dùng cả tay lẫn chân bò đến bên điện.

“Sư phụ_____!” Hắn vừa la vừa khóc, mãnh liệt lay Hạo Nhiên, Hạo Nhiên bị ném đến vỡ đầu chảy máu ngất đi cuối cùng cũng tỉnh lại.

Hạo Nhiên hồi thần, thấy Nữ Oa che vết thương, ngẩng đầu nhìn qua hai sư đồ, trong mắt tràn ngập căm hận, đột nhiên minh bạch.

Hắn bảo hộ Cơ Phát sau lưng, quát lớn: “Bẫy tặc!”

Rồi đề khởi một khẩu khí sau cùng, giơ Hiên Viên kiếm phóng qua, Nữ Oa hét một tiếng chói tai, bị Hiên Viên kiếm đâm xuyên tiểu phúc, sáu cánh tay của nàng cùng duỗi ra, bóp chặt cổ Hạo Nhiên.

Mắt Hạo Nhiên đỏ ngầu, chỉ sử xuất khí lực liều chết, trực tiếp xuyên Nữ Oa trên Hiên Viên kiếm, phát ra một tiếng gầm như dã thú, đẩy nàng đâm vào chỗ gấp khúc của huyền môn!

“Người...” Nữ Oa đau đớn gào thét, âm thanh bén nhọn kia chấn đến màng nhĩ Hạo Nhiên đau nhói, nàng giơ tay dùng móng vuốt sắc bén trảo vào hai mắt Hạo Nhiên, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, nhưng vẫn sống chết không buông Hiên Viên kiếm ra.

Nửa người của Nữ Oa bị đẩy vào trong huyền môn, nhưng phần đuôi vẫn quần chặt lên kim ý phía xa, kim ý bị nàng kéo dịch chuyển một đoạn.

Hai mắt đau đớn, màng nhĩ hai tai bị đâm thủng, hô hấp nghẹn tại cổ họng, Hạo Nhiên đã không còn phân rõ chuyện mình đang làm nữa, khí lực rời khỏi cơ thể, từng giọt từng giọt tan biến, ý thức sau cùng cũng chỉ có liều mạng đâm tới.

Nữ Oa vọt ra một tay nắm ngay vết nứt vừa được tu bổ trên thân Hiên Viên kiếm, Hiên Viên kiếm phát ra một trận gào thét hấp hối. Vết nứt lại dần dần nứt toác.

Đột nhiên nàng ngừng động tác.

“Thiên vô tư phúc dã, địa vô tư tái”

“Nhật nguyệt vô tư chúc dã, tứ thì vô tư hành”

“Hành kỳ đức, nhi vạn vật đắc toại trường yên...”*

[*Trời sẽ không vì mình mà lật đổ, đất sẽ không chứa đựng riêng cho bản thân thứ gì

Thái dương và ánh trăng sẽ không soi sáng riêng cho mình, bốn mùa sẽ không vì chính mình mà thay đổi khí hậu

Chúng nó sẽ mở rộng và phát huy ưu thế của bản thân, cho nên vạn vật mới có thể sinh trưởng]

Trong hư không vang lên giọng nói của Tam Thanh, linh hồn thánh nhân tái hiện.

“Không_____!” Nữ Oa thất thanh gào thét.

Một tay của Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng vẽ một vòng trước mặt, cánh tay nắm lấy Hạo Nhiên của Nữ Oa đứt rời.

Thông Thiên giáo chủ cười nói: “Phi dĩ kỳ vô tư tà...”*

Liền duỗi ngón tay hư nhón, Hiên Viên kiếm rời phần bụng Nữ Oa, cùng Hạo Nhiên ngã ra sau.

Thái Thượng Lão Quân nâng ngang song chưởng, mở hai mắt, mặt mang tiểu ý, chậm rãi nói: “Cố năng thành kỳ tư*” [*Phi dĩ kỳ vô tư tà...Cố năng thành kỳ tư: bậc thánh nhân vì không tư lợi cho riêng mình nên mới có thể đạt được thành tựu]

Chợt trở tay, ấn xuống.

Huyền môn khép lại, Nữ Oa bị cắt thành hai nửa, đuôi xà vũ vũ trên mặt đất, ngừng giãy dụa; thân trên rơi vào trong hư không vĩnh hằng.

Một đạo kim quang rơi xuống đại địa, ghim vào nơi cao ở cổng thành Triều Ca.

Khoảnh khắc Nữ Oa chết đi, khe nứt khổng lồ trên chiến trường Mục Dã cũng khép lại.

Lúc Cơ Phát mở mắt lần nữa thì lại phát hiện mình đang ở giữa đồng trống.

“Không sao chứ, đại vương”

“Đại vương!”

Cơ Phát nỗ lực mở hai mắt, bốn phía đều là đuốc, trời đã rạng sáng.

Cơ Phát yếu ớt nói: “Tình hình chiến đấu thế nào rồi?”

“Chúng ta thắng rồi! Yêu ma đã đi! Ân Thương bại rồi!” Ánh đuốc chiếu rọi, trên gương mặt binh sĩ tràn đầy kích động, họ tề thanh reo hò, rồi sau đó hô về phía hậu trận: “Tìm thấy đại vương rồi!”

Cơ Phát mới tỉnh ngộ ra, lúc ngẩng đầu nhìn lại thiên không, chỉ thấy bầu trời đêm mênh mông, toàn thiên địa bị bao phủ trong bóng tối vô biên, anh linh trong Vạn tiên trận chẳng biết đã đi đâu. Quân Tây Kỳ bị binh sĩ chủ lực của Trụ vương ngăn chặn lúc này mới vòng qua Lê sơn đuổi theo, tụ họp cùng đội tiền phong.

Cơ Phát quay đầu hỏi: “Thượng phụ đâu? Dương Tiễn sư thúc đâu?” Chúng binh tướng đều mờ mịt không biết, nói: “Hôm nay xua quân công hãm Triều Ca hay khai hoàn hồi triều? Thỉnh đại vương ra chỉ thị”

Mọi người nâng Cơ Phát lên lưng ngựa, một con ngựa khác chở quang huy Khải minh tinh* từ xa phi lại. Người đến trước mặt ghì mình ngừng cương ngựa, trên vai quấn băng vải, chính là Hoàng Thiên Hóa. [*sao mai]

“Tìm được sư phụ người chưa?” Hoàng Thiên Hóa hỏi.

Trận đại chiến kinh tâm động phách trên Oa hoàng cung vẫn còn rành rành trước mắt, Cơ Phát hơi định thần, lắc đầu nói: “Ta...Ta không biết” Lại hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Cách thành Triều Ca hơn hai dặm” Hoàng Thiên Hóa đáp: “Không biết Ân Thụ Đức đang ở đâu, trong thành binh lực trống rỗng, bách tính bỏ chạy cả rồi. Giờ đại vương tính thế nào?”

“Thiên Hóa sư thúc, không, Hoàng tướng quân” Cơ Phát nói: “Người chỉnh quân nhập thành Triều Ca, nếu tìm được Ân Thụ Đức, đừng thương tổn tính mệnh hắn, trói hắn tới gặp ta”

Thiên Hóa quan sát Cơ Phát hồi lâu, trong lòng có chút tức giận, nói: “Người muốn tha cho tên hôn quân kia?”

Đột nhiên Cơ Phát bừng bừng khí thế, quát: “Những chuyện mà sư phụ ta làm vì các người còn chưa đủ sao?!”

Thiên Hóa nhìn Cơ Phát như không nhận biết, lập tức trầm mặc, lĩnh một đội binh, nâng cao bó đuốc, chạy băng băng về phía Triều Ca.

Hiên Viên kiếm tỏa ánh sáng mờ nhạt, rung vù vù hồi lâu, sau cùng hóa thành một nam tử cao lớn nằm trong vũng máu.

Hắn xoay người qua, thân thể hơi gấp lại, há miệng thở dốc, nỗ lực chống một tay xuống đất, lão đảo đứng lên. Hắn tiện tay nhặt một thanh chiến kích bên đường, dùng để chống đỡ, nghiêng nghiêng ngã ngã bước vào vương cung của mình.

Phần bụng của hắn chẳng biết sao lại xuất hiện một vết thương, chảy máu tươi ồ ạt. Hắn đè bụng để ruột không đổ ra ngoài, trước mắt tối đen một mảnh, chỉ có thể nhận thấy ánh lửa loáng thoáng trên Lộc đài.

Trong thành Triều Ca trống trải vắng lặng, trong lúc hắn chiến đấu đầm máu trên chiến trường, gắng sức chống bầy yêu ma thì bách tính trong thành thì đã chạy không còn thấy bóng dáng.

Màn trời đêm sau lưng mơ hồ truyền tới tiếng reo hò của quân Tây Kỳ: “Hôn quân ra đây chịu chết!”

Hắn chống chiến kích thở dốc mấy hơi, lúc ngẩng đầu lên thì trong bóng tối đã có một người đứng.

Giọng nói của Hoàng Thiên Hóa dường như xa xăm vô cùng: “Ta tới báo thù cho phụ mẫu”

“Cổ thị không phải do Cô giết chết...” Trong miệng Trụ vương thổ ra tiên huyết, “Tuy không phải chính tay Cô làm, nhưng cũng chẳng khác biệt gì...”

“Sao người lại biến thành cái dạng này?” Hoàng Thiên Hóa thăm cả kinh, ngạc nhiên hỏi.

Trụ vương cười khổ lắc đầu, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nường đường, Cô không muốn giết người”

Trong lòng Hoàng Thiên Hóa dâng lên một tia đồng cảm, nói: “Đi theo ta, Vũ vương tha mạng cho người”

Trụ vương không biết lấy khí lực từ đâu, vung chiến kích, cười lạnh nói: “Tha mạng cho Cô? Tới chiến!”

Hoàng Thiên Hóa rùng mình, tiếp theo giữ khai Mạc tà kiếm, kiếm phong rét buốt tựa tuyết, từ xa chỉ hướng Trụ vương.

Trụ vương giễu cợt: “Đến bây giờ vẫn chưa chết tâm sao?” Chấn khởi trường kích, uy thế bề ngẩng thiên hạ thoáng chốc tái hiện, quát: “Người vẫn còn si tâm vọng tưởng!”

Hoàng Thiên Hóa chậm rãi nói: “Ta cũng có lý do muốn chiến, không phải vì phụ mẫu ta, mà là vì Hạo Nhiên...”

Trụ vương mỉa mai: “Vì Hạo Nhiên? Người có nguyên do gì?!”

Hoàng Thiên Hóa đáp: “Người không hiểu đâu, tới. Dù ta chỉ là khách qua đường...” Chợt nghiêm giọng quát: “Hôn quân! Tới chiến!”

Lời chưa dứt, Trụ vương và Hoàng Thiên Hóa đã bắt ngờ lao vào nhau.

Lúc Hạo Nhiên mở mắt liền phát hiện ra một gương mặt anh tuấn, đôi mắt kia rõ ràng chứa đựng tiểu ý trên ghẹo.

“Đồ đệ”

Hạo Nhiên ngồi bật dậy, đưa tay sờ, thất thanh gọi: “Sư phụ!”

Lúc quay đầu nhìn thì thấy mình đang ở trong đồng phế tích sau trận quyết chiến giữa hai đảo, gạch đá khắp nơi, đá loạn đầy đồng, xung quanh trống trống vắng vắng, trước mắt đều là khói thuốc súng mù mịt. Hạo Nhiên thở ra, cười nói: “Ta cũng chết rồi, may mà có sư phụ ở đây, nhìn chung không đến nỗi tịch mịch”

Thông Thiên ngồi xếp bằng trên đồng gạch ngói vụn, nhái theo mười phần ngữ điệu của Thái Thượng Lão Quân, thần bí cười nói: “Chuông nhĩ, không phải người chết rồi, mà là ta vẫn sống”

“...”

Hạo Nhiên ngây ngẩn cả người.

Thông Thiên ung dung hỏi ngược lại: “Sống là gì, chết là gì? Nguồn gốc của suy tư là gì?”

“Thảo luận xem sinh mệnh bản thân có đáng giá để trải nghiệm hay không, chính là vấn đề cuối cùng mà chúng ta phải đối mặt” Thông Thiên giáo chủ sẵn tiện nhặt một cục gạch, đặt vào tay ước lượng, cười nói: “Vì sao vạn vật tồn tại? Trời xanh tạo ra vật có dụng ý gì? Hết thấy rồi cũng sẽ tiêu vong, vậy ý nghĩa của sự từng tồn tại ở đâu? Đừng nói lưu danh thiên cổ, lưu danh thanh sử; phải biết rằng nhân mạng đều sẽ tận, vương triều thay đổi, giang sơn thay đổi triều đại, ngay cả Thần Châu đại lục cũng chạy không thoát kết cục sụp đổ cuối cùng, người từ hậu thế tới đây, đương nhiên càng rõ ràng hơn bất cứ người nào, đợi đến lúc ngay cả thế giới cũng tiêu vẫn thì sự tồn tại trước đó rốt cuộc là vì cái gì?”

Hạo Nhiên bị hỏi khó, chỉ cảm thấy nhất thời mông mông lung lung, nghĩ không rõ, trong đầu rối như tơ vò.

Thông Thiên lại cười nói: “Cầu sinh, cầu tồn, cầu tử; là tam si, cũng là quá trình từ không đến có, từ có đến không; cho dù người là ngu dân thánh hiền, hay thượng tiên lệ quỷ, cuối cùng cả đời, đều không đạt được lời giải thích chân thực cho vấn đề này; người đời sau truyền nhầm thành ‘Tam thi’, tam si tựa như ác mộng, người có từng chất vấn qua ý nghĩa sinh tồn của bản thân mình chưa?”

Hạo Nhiên chậm rãi gật đầu: “Có”

Thông Thiên hiểu ý mỉm cười, nói: “Chúng ta không thể còn sống mà cảm thụ tử vong, bởi vì bản thân tử vong không phải là một bộ phận của quá trình sống, chỉ có vượt qua sự trôi buộc này, mới nhận được giải đáp, nhưng bản năng cầu sinh hạn chế mỗi một người trong chúng ta, sống tốt lành như vậy, ai lại đi tìm chết?” Xoay một viên châu nhét vào trong tay Hạo Nhiên, thần thần bí bí nói: “Nhiều chuyện quá rồi, đây là thiên cơ, nói thêm người cũng không hiểu. Đi đi, người còn phải quét dọn chiến trường nữa”

Hạo Nhiên mới nhớ tới chuyện lúc trước, giật mình nói: “Vây Nữ Oa...”

Thông Thiên cười: “Đã giải quyết xong Nữ Oa, người nên đi làm chuyện của mình đi. Làm xong rồi quay về đây, sư phụ còn có thứ tốt muốn cho người” Nói xong lại tiện tay tung tung viên gạch, chớp chớp mắt, hỏi: “Đồ đệ, người thích thẳng, hay thích ngang?”

Hạo Nhiên không hiểu mô tê gì, nghi hoặc hỏi: “Ngang?”

Thông Thiên cười nói: “Tĩnh đây!” Chợt cầm viên gạch trong tay, đập ngang một cái!

“Oa a! Chờ đã!”

Hạo Nhiên chỉ thấy trời đất quay cuồng, vù một tiếng, tĩnh lại. Đột nhiên phát hiện Hiên Viên kiếm trong tay không biết đâu mất rồi, vội ngồi dậy, rồi lại nhìn viên châu tử sắc trong tay, xoay tròn một vòng, không biết là vật gì.

“Sư phụ!” Hắn mờ mịt nhìn quanh, không thấy Thông Thiên giáo chủ, chỉ thấy thành Triều Ca như cự thú lẳng lặng núp trong màn đêm trước hừng đông. Sâu trong thành Triều Ca truyền tới tiếng reo hò phá thành đại thắng, hắn vội đứng dậy chạy về phía Triều Ca.

Hắn chạy qua cánh đồng hoang mênh mông vô bờ, chạy qua những bó đuốc san sát của quân Tây Kỳ, chạy qua đại môn Triều Ca, hắn đem sức lực cả đời tiêu hao trong cuộc chạy băng băng này, sau cùng thả chậm cước bộ, ngừng trước một cổ thi thể trên đại đạo trong thành Triều Ca.

Hoàng Thiên Hóa cúi thấp đầu, hai gối gập lại, nhưng không quỳ xuống, một thanh chiến kích xuyên thấu ***g ngực chống đỡ thân thể hắn. Hạo Nhiên nghẹn ngào đưa tay sờ, gương mặt bị hủy mất nửa bên của hắn đã sớm lạnh lẽo.

Hạo Nhiên đặt hắn trên mặt đất, nhẹ nhàng hôn đôi môi hắn, sau đó quay lưng chạy về phía ánh lửa trong vương cung Triều Ca.

Tiếng bước chân của Hạo Nhiên vang vọng trong vương thành trống trải, hắn chậm rãi đi vào ngọ môn, đưa tay vuốt kim la chông chất vết thương, hắn đi qua cây cột đá sụp đổ trước ngọ môn, bước vào trong Cửu Gian điện, nơi đó có ký ức về một Ti mặc mà hắn đã từng làm.

Hắn đi về phía Thọ Tiên cung, lướt xa xa trên vườn thực dược, bay lên Lộc đài đang chìm ngập trong liệt hỏa hừng hực thiêu đốt.

Vô số liệt diễm và tro bụi xẹt qua trước mặt hắn, Hạo Nhiên dừng tại nơi cao, đối thị cùng nam tử anh vĩ đứng ở đỉnh Lộc đài kia, sau đó tiến lên, dịu dàng ôm lấy Trụ vương chực ngã về phía trước.

Bốn phía đều là liệt hỏa, máu tươi của Ân Thụ Đức nhuộm đỏ cả cổ Hạo Nhiên, hắn gục trên vai Hạo Nhiên, buông thõng hai tay, cúi thấp đầu, dứt quãng nói: “Cô...biết người sẽ...tới” Rồi ngừng hô hấp.

Hạo Nhiên khẽ nói: “Đại vương, theo Hạo Nhiên thôi, hết thủy đều đã kết thúc rồi”

Lộc đài âm âm sụp đổ, một đạo lưu tinh phá tan bầu trời đêm, mang đến ánh bình minh ngày mới.

Ngoài thành mấy vạn người lao nhao đứng, nín thở nhìn biến cố trong thành Triều Ca, tiếng nổ truyền ra, vô số tro bụi bay lên thiên không.

“Đó là Ân...Là hôn quân kia? Hắn chết rồi sao?” Cơ Phát thất thanh nói. Nhìn về phía Lộc đài sụp đổ.

Ở đầu cùng thành tường chẳng biết khi nào đã có một người đứng đó, hai tay hắn nâng ngang Hiên Viên kiếm, thời khắc Hiên Viên kiếm xuất hiện, một trận rung chuyển và uy hiếp cực kỳ dữ dội truyền vào trong lòng mỗi người.

Nháy mắt kim quang vạn đạo, phá vỡ thiên không, luồng hỗn nguyên nhất khí truyền thừa từ thiên địa thượng cổ kia áp bức từng phạm nhân.

Tức khắc tiếng binh khí chạm đất trong quân Tây Kỳ vang hàng loạt, binh sĩ liên tục quỳ xuống, giữa đồng hoang ngoài thành Triều Ca cũng đầy người quỳ!

Khuông Tử Nha, Thân Công Báo, Dương Tiễn đều hạ tọa kỵ, quỳ phục xuống đất.

Cơ Phát quỳ quỳ củ củ mà quỳ xuống trước Hạo Nhiên trên tường thành.

Hiên Viên kiếm xuất, tứ hải thần phục.

Hạo Nhiên đưa mắt nhìn biển người đông nghịt kia, hồi lâu sau nói: “Vũ vương Cơ Phát. Người thừa thiên mệnh thành vương, từ nay về sau thống lĩnh Thần Châu, Tây Kỳ, Triều Ca quy vi nhất thống, bách tính an cư lạc nghiệp, lưu hương thiên cổ!”

Cơ Phát nói: “Đồ nhi cung kính nghe sư phụ giáo huấn”

Tia sáng bình minh đầu tiên từ cuối trời chuyển đến, hợp làm một sắc cùng lưu kim kiếm quang của Hiên Viên kiếm.

“Người thân là nhân vương, phải trọng tính mệnh vạn dân, không thể dùng võ định công nghiệp*”

“Dạ”

“Giang sơn xã tắc, đều là vật chết, cơ nghiệp quốc gia, gắn liền nhân tâm”

“Dạ”

“Vương đạo không phải kiếm, mà ở thân người” Hạo Nhiên nói xong câu cuối cùng, nhẹ giọng bảo:

“Đồ nhi, sư phụ đi đây, đừng nhớ”

Quyển năm – HIÊN VIÊN KIẾM – Hoàn

55. Chương 55: Tử Tiêu Thỉnh Đạo

Hạo Nhiên ôm Hiên Viên kiếm trong lòng, chậm chậm bước qua bình nguyên lả tả đại tuyết, dừng bước trước mặt một tiểu nữ hài.

“Hỉ Mị” Hạo Nhiên gọi.

Hồ Hỉ Mị mặc bạch bào, trong ngực ôm một con hồ ly toàn thân trắng tuyết, hòa làm một sắc cùng đại tuyết kia, cười nói: “Muốn đi sao không nói một tiếng?”

Hạo Nhiên cười cười nói: “Ly biệt thương cảm, không cần nhiều người biết” Rồi vươn một tay ra chọc chọc con tiểu hồ ly Hỉ Mị đang ôm. Cửu vĩ hồ đột nhiên quay đầu lại, hung hăng cắn một cái lên đầu ngón tay Hạo Nhiên, cắn đến bật máu.

“Ai!” Hạo Nhiên hơi tức giận nói: “Tính tính vẫn xấu như vậy! Ta trên người chọc người sao!”

Trong nét tươi cười của Hỉ Mị ẩn chứa chút xót xa, “Tỷ tỷ phải tu luyện hơn ngàn năm nữa mới có thể nói chuyện, không biết làm sao để trải qua cuộc sống đó đây?”

Hạo Nhiên móc ra hạt châu sắc tím mà Thông Thiên nhét vào tay mình, nói: “Nguyên khí bên trong vật này...”

“A!” Hỉ Mị kinh hô: “Đây là nội đan của nàng!”

Hạo Nhiên còn chưa nói xong, hồ yêu đã một ngụm ngậm chặt nội đan kia, ngưỡng cổ nuốt xuống.

Hạo Nhiên ngượng ngùng nói: “Có tác dụng không?”

Linh hồ quay đầu đi, tỏ vẻ chảnh chòe ngó ngang tới, sau đó dúi đầu vào trong ngực Hỉ Mị.

Đột nhiên Hỉ Mị duỗi ngón tay, gõ gõ lên Hiên Viên kiếm, phát ra tiếng vang thanh thúy, hiểu kỳ hỏi: “Đây chính là đại vương ca ca sao?”

Hạo Nhiên cười đáp: “Ân, ta muốn dẫn hần trở về nhà. Người muốn ôm không?”

Hỉ Mị vội khoát tay: “Thôi, người phải đối xử thật tốt với đại vương ca ca đó”

Hạo Nhiên cười nói: “Ta sẽ” Chợt vươn tay捏捏 má Hỉ Mị, rồi nghiêm giọng nói: “Đất Kỵ, ta đoạt nam nhân của người, trả lại người nội đan ngàn năm, mọi người huề nhau. Sau này hảo hảo tìm một...Ân...Tìm một nam nhân tốt với người”

“Ta thì sao?!” Hỉ Mị bất bình nói.

“Người cũng vậy!” Hạo Nhiên cười vang, quay lưng đi vào trong bão tuyết, phía sau truyền đến một tiếng “chít” khe khẽ của linh hồ, như đang nói lời từ biệt với hần.

Hạo Nhiên ôm Hiên Viên kiếm vào ngực, chậm chậm đi qua khe núi bị tuyết vùi lấp, phương xa cụm mây đỏ quay cuồng trong gió, hần ngừng bước lần nữa.

Na Tra xoay người lại, vươn một tay nắm lấy Hạo Nhiên, “Đại ca”

Hạo Nhiên kéo tay hần, nhảy lên mỏm đá cao, cười hỏi: “Thiên Tường đâu?”

Na Tra đáp: “Đang xử lý hậu sự, cha nó chết, ca nó cũng chết luôn rồi”

Hạo Nhiên nhớ tới Thiên Hóa đã chết, trong lòng khổ sở, nói: “Chỉ còn mình người chiếu cố nó thôi”

“Ân” Na Tra gật gù đầu, hai hàng lệ chảy xuống má.

Hạo Nhiên đưa tay lau cho hần, cười nói: “Người biết chảy nước mắt rồi này, bởi vì linh châu trong lòng người nứt làm đôi, nửa kia đang ở trong người Thiên Tường sao?”

Na Tra không đáp, nước trong mắt càng ngày càng nhiều, lấy tay lau, nói: “Bảo trọng”

Hạo Nhiên mỉm cười: “Bảo trọng, Na Tra” Lau đi nước mắt của chính mình, quay đầu đi tới ngoài Lê sơn.

Nơi hai đảo Côn Lôn Kim Ngao rơi vỡ đã trở thành đồng phế tích, ngàn dặm bình nguyên không một ngọn cỏ, nhưng ngày đó, trên đồng phế tích lại bao phủ một tầng sương tím mờ ảo. Hạo Nhiên bước vào trong, chỉ cảm thấy khí thiên địa cuộn cuộn, toàn thân thư thái, làn sương kia mang theo hương thơm thấm đượm lòng người.

Sương tím đột nhiên tiêu tán, Hạo Nhiên phát hiện mình đang ở trước một gian đại đường cực kỳ hùng vĩ.

Điều lan ngọc thể, tử khí đông lai, cả thiên địa thu vào đáy mắt, tường vân chồn chồn, tiên âm lượn lờ, trước cửa đại điện sừng sững hai cây cự trụ đỉnh thiên lập địa, bên trên khắc vô số phù điều thần thoại.

“Ồ ồ!” thông Thiên giáo chủ lười biếng ngồi trên thành lan can ngọc kiều mỉm cười ngoác hần. Nam tử cao lớn bên cạnh Thông Thiên kia, không phải Văn Trọng thì còn ai?

Hạo Nhiên vội bước lên, cung cung kính kính dập đầu một cái với Thông Thiên, một tay của Thông Thiên khoác trên vai Văn Trọng, lộ vẻ hết sức hài lòng, nói: “Đứng lên đi”

“Dập đầu cái gì, mấy cái quý củ này sẽ bị phá ngay ấy mà” Văn Trọng giễu cợt, thân thủ kéo Hạo Nhiên dậy.

Thông Thiên nghiêm giọng nói: “Chớ có dạy hư sư đệ, bản thân tính nét ngang bướng thì thôi đi, đệ tử nào cũng giống như người, sư phụ ta chắc nên dập đầu vô tường...”

“Ngừng!” Hạo Nhiên và Văn Trọng nói cùng lúc. Hạo Nhiên phì cười đứng lên.

Văn Trọng đưa tay lấy Hiên Viên kiếm trong ngực Hạo Nhiên ra, dùng ngón tay cẩn thận vuốt ve, vết nứt trên kiếm mờ hồ có thể nhìn thấy, nói: “Đây chính là Hiên Viên kiếm?”

Hạo Nhiên đáp xong, xoay đầu nhìn quanh, hỏi: “Đây là nơi nào?” Chợt phát hiện Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn mỗi người đứng một nơi, như đang đợi gì đó. Tam Thanh đều ở ngoài tòa cung điện này, đang chờ cái gì?

Lại thấy bên cạnh Thái Thượng Lão Quân chính là tên lùn Thân Công Báo kia, nhưng hai sư đồ không nói chuyện với nhau, Thân Công Báo chỉ lẳng lặng đứng, còn Lão Quân thì nhắm hai mắt, lơ lửng trong không

trung, chẳng có lúc nào mà không ngủ, Thân Công Báo phát giác ánh mắt của Hạo Nhiên, bèn mờ mờ ám ám cười trả lại một cái.

Văn Trọng nhìn Hiên Viên kiếm nửa ngày, nói: “Dem nó sửa hảo đi, miễn cho...”

Thông Thiên pha trò: “Đây chính là đồ đệ ngươi mà, làm sư phụ sao không tự thân tự lực đi, cầu ta làm gì?”

Trên mặt Văn Trọng mang vẻ cười nhạo, nói: “Hóa ra sư phụ ngươi không đủ năng lực”

Thông Thiên vỗ tay áo, nhảy xuống lan can, đem thượng y rũ bên hông mặc ngay ngắn lại, quả thật như thay đổi thành người khác, nghiêm mặt nói: “Hạo Nhiên, bệ kiếm đi, cầu hai vị sư bá giúp một chút”

Hạo Nhiên vẫn còn hồ đồ, Văn Trọng đã nhét kiếm vào lòng hắn, rồi nhẹ nhàng đẩy đẩy, nói: “Đi đi”

Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, người trước thì đang ngủ; người sau rất có uy nghiêm, chăm chú nhìn biển mây, không biết đang nghĩ ngợi gì, suy tới nghĩ lui, có chút sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, bèn vòng qua sau lưng hắn, tìm Thái Thượng Lão Quân trước.

Nào ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lên tiếng trước: “Chuông nhi”

Hạo Nhiên bị gọi, đành phải kiên trì đi qua, đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang muốn dập đầu thì Thiên Tôn đã phát bào tụ cản hắn lại.

Nói: “Chuông nhi, mọi chuyện trải qua, đều là phù vân, Xiển giáo ta mắc nợ ngươi, nhưng hôm nay ngũ thần khí đã đủ, không uổng công ngươi tới đây một chuyến, vậy cũng nên bỏ qua đi”

Hạo Nhiên nào dám mang thù với hắn, vội nói: “Là Hạo Nhiên ý chí không vững, Thiên Tôn...”

Thiên Tôn gật đầu nói: “Cũng khó trách ngươi, là do ba sư huynh đệ ta chưa phân trần rõ ràng, giao Hiên Viên kiếm cho ta”

Hạo Nhiên đưa kiếm qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vươn ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng vẽ một nhát lên Hiên Viên kiếm, máu liền chảy ra, huyết châu như vật có sinh mệnh chậm rãi chảy tới vết nứt, ngấm vào.

Hạo Nhiên cảm tạ Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi xoay người đi tới chỗ Thái Thượng Lão Quân.

“Lão Quân...” Hạo Nhiên muốn đưa tay lắc, nhưng không dám, gọi liên tục mấy tiếng, chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân vẫn chìm trong giấc mộng như cũ.

“Lão Quân!” Khóe miệng Hạo Nhiên hơi giật giật, lại nhìn qua Thân Công Báo, thấy tên đó đang mang bộ mặt vui sướng khi kẻ khác gặp họa mà nhìn mình.

Hạo Nhiên hết cách, đành phải thê thọt khúm núm bái Thân Công Báo một cái, nói: “Cầu sư huynh giúp ta gọi đại sư bá...thức dậy”

Thượng cổ thần khí cúi đầu trước mình, Thân Công Báo thật sự quá hời, lập tức cười to nói: “Chuyện này có phức tạp gì” Ngay sau đó không nói hai lời kéo tay Lão Quân đang ngủ mơ qua, dùng sức cắt một nhát lên Hiên Viên kiếm.

“Ai yo!” Thái Thượng Lão Quân tức khắc tỉnh dậy, Hạo Nhiên sợ hết hồn, vội cầm đầu cầm cổ chạy.

Quay về trước Thông Thiên, Thông Thiên cũng ra dáng đạo mạo trang trọng, gương sáng thể nhân, nghiêm nghị nói: “Đưa đây”

Thông Thiên giáo chủ cầm ngang Hiên Viên kiếm, duỗi ngón tay quét qua, máu Tam Thanh hòa cùng một chỗ, chậm rãi lan rộng. Giáo chủ nói: “Hỗn nguyên nhất khí cuộn cuộn, lấy máu Tam Thanh làm chất dẫn, tụ hỗn độn chính khí vào một thể, tế Bàn Cổ chi linh, ngũ linh luân chuyển. Thiên địa làm lò, tạo hóa làm thợ, âm dương làm than, vạn vật làm đồng”

Vết nứt nhỏ bé trên Hiên Viên kiếm chậm rãi khép miệng, sau đó biến mất vô hình, thân kiếm khôi phục lại hào quang kim sắc.

Thông Thiên trả Hiên Viên kiếm cho Hạo Nhiên, thần bí nháy nháy mắt: “Kiếm này về sau không được dùng bậy, sau khi trở về mà bị nứt vỡ thì không còn ai giúp người sửa đâu đấy”

Hạo Nhiên vui mừng khôn xiết, tiếp lấy kiếm: “Đồ nhi nhất định sẽ không dùng bậy...Nhưng dùng thế nào mới kêu là dùng bậy?”

Thông Thiên nghiêm mặt nói: “Ví dụ như trút thân kiếm xuống đất, đảo ngược chuôi kiếm, chuôi kiếm này vừa dài vừa...”

Văn Trọng đỏ mặt tía tai, mắng: “Câm miệng! Không chút đứng đắn!”

Giờ Hạo Nhiên mới hiểu ra, cười muốn bật ngửa, lại nghe sau lưng truyền tới tiếng của Khương Tử Nha, nói liên tục: “Đồ nhi tới rồi, Sư tôn thứ tội”

Lúc quay đầu sang, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Thôi, chiến loạn chưa định, chuyện lập quốc an bang vốn rất bận rộn, không thể trách người”

“Nếu đã đông đủ, vậy đi thôi” Thái Thượng Lão Quân rút cuộc hạ xuống đất, bộ thụy bào phất phơ khôi phục ngoại hình đạo bào. Cười mỉm nói: “Tam sư đệ thu được hai đồ nhi, vốn được lợi thế hơn hai chúng ta”

Thông Thiên giáo chủ khụ một tiếng, đáp: “Rõ ràng ban đầu Chuông nhi vào Đâu Suất cung trước, rồi tiến Ngọc Hư cung, cuối cùng mới tới Bích Du cung ta, hai người không chiếm tiện nghi này thì thôi, mắc gì trách ta”

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười nói: “Đều là cơ duyên, không thể cưỡng cầu, chúc mừng”

Tam Thanh chỉnh đạo bào, bước lên ngọc kiều, đi về phía cung điện hùng vĩ kia.

Hạo Nhiên vẫn không rõ tới đây để làm gì, thấy Thân Công Báo, Văn Trọng, Khương Tử Nha ba người ai nấy tự theo sau sư phụ của mình, bèn chạy theo Thông Thiên giáo chủ.

Một đường đến gần cung điện kia, hỗn nguyên chính khí thiên địa càng cuộn cuộn, Hạo Nhiên chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái chưa từng có, tiến vào cung điện, thấy một đài sen bên trong, trên đài không một bóng người, sau đài là một tấm bích họa, bên trên vẽ một nam tử. Nam tử khoan bào đại tự, tử vân bào kim hà đới, diện dung cũng mờ mờ lung lung vô cùng, dường như bao phủ một tầng sương mờ, nhìn không chân thật.

Dưới đài sen lại có bảy cái bồ đoàn màu đỏ sậm, xếp thành một hàng.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên cung kính quỳ xuống, Văn Trọng kéo theo Hạo Nhiên, bốn danh đệ tử cũng quỳ, phủ phục dưới đất, Lão Quân cất cao giọng nói: “Khẩu kiến sư tôn”

Hạo Nhiên rút cuộc cũng minh bạch, nơi này nhất định là Tử Tiêu cung. Nhưng Hồng Quân giáo tổ ở đâu?

Tam Thanh quỳ xong, đi tới phía trước, mỗi người ngồi xuống một bồ đoàn. Còn dư bốn cái, Thân Công Báo, Khương Tử Nha vì sư phụ làm lớn, nên ngồi xuống trước, hai bồ đoàn còn lại dành cho Văn Trọng là Hạo Nhiên.

Văn Trọng tỏ ý nhường Hạo Nhiên, Hạo Nhiên cảm nhận được lòng quý trọng của hắn, chọn bồ đoàn thứ bảy ngồi xuống. Văn Trọng im lặng mỉm cười, tự ngồi xuống.

Bảy người ngồi vào chỗ của mình, trong Tử Tiêu cung, vị trí thất thánh ngồi nghe Hồng Quân giảng đạo hoàn toàn vừa vặn, có thể thấy đây là thiên ý, trong tâm tối đã định số hết thấy.

Giọng nói trong bích họa hùng hồn, đúng là tiếng của Hồng Quân giáo chủ. Nhưng vô luận thế nào Hạo Nhiên cũng nghe không rõ, chỉ biết Hồng Quân giáo tổ đang tuyên giảng đạo nghĩa, nên vênh tai cố gắng nghe, chẳng hiểu sao Hồng Quân giảng đạo cứ như thiên thư, trống rỗng một mảnh, nghe đến đâu hắt đi đâu sương mù.

Đây chính là thiên đạo ư? Quả nhiên là thứ chỉ có thượng tiên thánh nhân mới nghe hiểu. Hạo Nhiên ôm thật chặt Hiên Viên kiếm vào ngực, nghe đi nghe lại, trong lòng phát cáu, y như có con ruồi bay tới bay lui trước mặt, làm cách nào cũng chộp không dính...

Hạo Nhiên quay đầu nhìn sang những kẻ nghe đạo, bốn đồ đệ của Tam Thanh, ngoại trừ mình, tất cả đều ngẩng đầu tập trung tinh thần mà nghe, chỉ sợ bỏ qua đôi câu vài lời của Hồng Quân giáo tổ, còn Tam Thanh có vẻ nghe hiểu.

Đương nhiên, chỉ là có vẻ, ít ra từ khoe miệng khe nhếch của Thông Thiên giáo chủ hẳn có thể phán đoán được, sự phụ thất thần rồi.

Lại nhìn qua Thái Thượng Lão Quân, hai mắt Lão Quân lúc này chứa đầy mê mang, không cách nào phán đoán. Lúc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Tôn cũng trưng ra cái mặt poker...Hạo Nhiên quăng ánh mắt sang Khương Tử Nha, Thân Công Báo, thấy trên lưng Tử Nha ướt đầm một mảng, biết hẳn cũng nghe không hiểu. Ngược lại Thân Công Báo dường như nghe hiểu.

Tầm mắt dời đến mặt Văn Trọng, thấy đại sư huynh khe nhú mày, trên trán gân xanh ẩn hiện, Hạo Nhiên cười thầm trong bụng, hoàn hảo, Văn Trọng cũng chẳng hiểu, coi như mình không bị bề mặt.

Nghe chốc lát, Hạo Nhiên đã từ bỏ ảo tưởng có thể nghe hiểu thiên thư, giọng nói của Hồng Quân y như khúc thời miên làm người ta mơ mơ màng màng, hẳn cúi đầu xuống, tâm tư tựa như bầy dê ở Đâu Suất cung kêu be be tản về phương xa, Hiên Viên kiếm ôm trong lòng càng lúc càng nặng, kéo hẳn bỏ nhào ra phía trước.

Hắn nhào đầu xuống.

Nhưng vào khoảnh khắc lao xuống, mặt đất Tử Tiêu cung lại giống như nháy mắt biến mất, hóa thành một vực sâu không đáy, Hiên Viên kiếm kéo hẳn rơi xuống dòng xoáy, xuyên qua thời gian nghìn năm.

Lúc Hạo Nhiên bừng tỉnh thì lại phát hiện mình đang ôm một thân thể nam nhân xịch lỏa, té thật mạnh xuống bãi đá ngổn ngang!

“A!”

“Ai...” Ân Thụ Đức ăn đau rên rỉ: “Xương sườn của Cô sắp gãy rồi...Sao người nặng quá vậy...”

“...”

Hạo Nhiên vừa kinh vừa bi vừa mừng, “Oa” một tiếng khóc ầm lên, sống chết ôm cứng Ân Thụ Đức.

Ân Thụ Đức đầu tiên là bị té gần chết, chỉ cảm thấy phần sườn đau đớn vô cùng, giờ lại bị ôm thế này, tức khắc hai mắt trắng dã, nhém chút hôn mê.

“Ta đang nằm mơ sao?! Ta nhất định là đang nằm mơ!”

Ân Thụ Đức thống khổ rên rỉ: “Không phải mơ! Mau đứng dậy!”

“Ta...” Hạo Nhiên nức nở nói: “Sao người lại...”

“Rốt cuộc trên người người có cái giống gì mà nặng quá vậy!” Ân Thụ Đức phát cáu nói.

Hạo Nhiên mới phát hiện ra bình Luyện yêu nặng trĩu trong ngực mình, nỗ lực moi ra, lật úp đáy bình giữ giũ, một đồng vàng thối rậm rậm loảng xoảng rơi xuống đất.

“Cô biết ngay đồ đệ người chẳng tốt lành gì mà, nhét nhiều vật nặng như vậy, suýt nữa đánh Cô trở về nguyên hình!”

56. Chương 56: Phiên Ngoại 1

“Thân phận bất minh, nam, á nhân loại, 193cm, 79.5 kg, sau khi vào thành xin đến cục di dân nhân loại đăng ký, tư liệu đã chuyển xong, hoan nghênh vào Hương Cảng”

“Tăng thêm một cân so với lần trước há há há! Người phải giảm béo đi!” Hạo Nhiên cười sằng sặc.

Hạo Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy mỗi một sau trận đại chiến, nhưng lại vui vẻ không thôi, mới qua vài năm mà hắn đã không còn là một người cô đơn nữa rồi.

“Cục di dân là gì? Nữ tử này đang nói gì vậy? Lần trước Cô tới nghe không rõ”

Hạo Nhiên cười nói: “Chính là một cơ cấu chuyên làm hồ sơ cho nhân loại chạy trốn khỏi chiến tranh hạt nhân, thống nhất quản lý”

“Người còn chưa nói cho Cô biết, con cự thú toàn thân màu bạc này chuyển động thế nào”

“Nó gọi là xe hơi, người lái nhảì hoàì, đừng hỏi nữa, ở lâu sẽ biết thôi. Đừng có nghiên cứu cái thứ đó! Nó là thùng rác a!” Nói xong câu cuối cùng, Hạo Nhiên quả thật muốn xù lông.

Ân Thụ Đức ha ha cười mấy tiếng, bị Hạo Nhiên sống chết lôi về, đối với mọi thứ sau hơn năm ngàn năm này, hắn đều hiểu kỳ như thế. Thế giới của hắn đã rời xa, hôm nay, hắn phải làm một người hiện đại rồi. Ân Thụ Đức nghiêm mặt nói: “Nhập gia tùy tục, không hiểu thì hỏi, sờ sờ nhìn nhìn cho biết, có gì mất mặt chứ?”

Hạo Nhiên đỏ mặt, lôi cái tên nam tử cao lớn cỡi trần, bên hông buộc áo khoác dài này ra khỏi thùng rác, nói với đám phụ nữ chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh: “Đừng nhìn nữa! Mới từ trên hành tinh Namek về đó!”

“Hành tinh Namek là ở đâu?”

“Từ bây giờ trở đi cái gì cũng không cho hỏi...” Hạo Nhiên đại quần nói, dẫn Ân Thụ Đức đi vào cục di dân, “Lần trước tới sao không thấy người hỏi mấy câu quái gở này”

Ân Thụ Đức đáp: “Lần trước toàn tâm toàn ý muốn mang người về Triều Ca trải qua cuộc sống hạnh phúc, vốn nghĩ rằng chuyện nhà người chả liên quan gì tới Cô hết, ai biết ngay cả Cô cũng cấm rẽ luôn ở đây, đương nhiên muốn hiểu rõ những sự vật đó”

Bên trái đại sảnh cục di dân, trước ô cửa treo bảng “Cứu trợ” đầy áp người, còn bên cửa sổ “Đăng ký” lại chẳng có ai. Hạo Nhiên gõ quầy mấy lần, sau quầy một người mới tỉnh ngủ, con mắt lơ lơ “Hử?” một tiếng.

“Đăng ký” Hạo Nhiên nói.

Nhân viên công tác kia giật thót, “Yo, ngạc nhiên chưa, lúc này rồi mà còn di dân? Tính danh? Tuổi tác? Nghề nghiệp? Sở trường?”

Hạo Nhiên quay đầu cùng Ân Thụ Đức liếc mắt nhìn nhau, thấy người sau dùng ánh mắt ra hiệu “Người nói đi”, bèn nói: “Người tiếp nhận số hiệu 73150 xin giới thiệu, họ tên Ân Kiếm...”

“Cô không phải tên đó!” Trụ vương đỏ khốc đỏ cười, hung ác nói: “Đừng hòng bỡn cợt Cô, cái đồ bỏ ‘Dâm tiện*’ gì...” [*Ân Kiếm’ (yīn jiàn) phát âm giống với ‘Dâm tiện’ (yín jiàn)]

Hạo Nhiên đang muốn đổi tên cho Trụ vương, người là kiếm, họ là Ân, vốn không nghĩ nhiều như vậy, lúc này mới hiểu ra là đụng phải xúi quẩy, bèn cười lẫn lộn: “VẬY...Hiên Viên Thụ?”

Cái tên Hiên Viên Thụ vậy mà Trụ vương lại chịu, nhưng Hạo Nhiên cứ cảm thấy cổ quái thế nào ấy, nếu hắn là thụ vậy mình là gì? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định tên “Hiên Viên Tử Tân”. Nhân viên công tác kia đỏ khốc đỏ cười, nói: “Tuổi tác?”

“Bốn ngàn bảy trăm...chín mươi ba tuổi?” Hạo Nhiên hỏi dò.

Trụ vương mắng: “Ba mươi mốt!”

Một tên điên, một tên ngốc quậy tung bùng hoa lá ở cục di dân, trực tiếp coi chỗ đăng ký này làm nơi giải trí.

“Nghề nghiệp?”

“Vô nghề nghiệp”

Hiên Viên Tử Tân kháng nghị: “Đế vương!”

“...” Hạo Nhiên lại cười điên một trận, quay đầu nói: “VẬY thì điên đế vương...Ông anh tin không?”

Hiên Viên Tử Tân nghiêm giọng nói: “Tùng là đế vương”

Người ghi danh nhìn một hồi, đáp: “Tin”

Lần này đến lượt Hạo Nhiên á khẩu, người đăng ký lại hỏi: “Sở trường coi như xong, kết hôn chưa?”

“Chưa”

“Kết hôn rồi” Trụ vương nhin không được lại cải chính.

Ngoài ý muốn, Hạo Nhiên không cười nữa, gật gật đầu, nói: “Hắn là bạn đời của ta”

Đối diện chính là ngân hàng, Hạo Nhiên lấy vài thỏi vàng của Cơ Phát gửi vào, đổi thành tiền thông dụng nạp vào thẻ, cười nói: “Ha hã! Ta cũng là người giàu có!”

Trụ vương lắc đầu cười nói: “Không chút tiền đồ!”

Hạo Nhiên đảo cặp mắt trắng dã, kéo hắn đi vào một cửa hàng trang phục, lát sau ra ngoài, thân hình Trụ vương tức khắc hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Trụ vương bị nhìn đến cả người mất tự nhiên, không ngừng đưa tay lôi kéo cổ áo: “Các người ăn đã cổ quái, mặc lại càng cổ quái hơn, khi không thít cọng dây thừng trên cổ, mỗi ngày chẳng khác nào đang treo cổ...”

Hạo Nhiên khổ sở nhin cười, không ngừng ngẩng nhìn, thấy hắn một thân âu phục thẳng thớm, quả là người đẹp nhờ lụa, Trụ vương dáng vẻ đường đường mặc lên bộ âu phục vừa người càng hiển lộ tư thái anh vĩ, chỉ có một thứ duy nhất phá hỏng hình tượng, đó chính là liên tục lôi kéo cravat. Nói: “Mặc vậy nhìn đẹp mắt ghê, nếu nóng quá, phê chuẩn cho người cởi áo vét ra”

Trụ vương cởi áo vét tùy tiện vắt trên tay, cravat bị kéo lỏng chút ít, cổ áo sơ mi lệch ra ngoài, hở xương quai xanh và chiếc cổ màu đồng, càng khiến người đi đường chú ý không thôi.

Hạo Nhiên nhìn đến tâm thần nhộn nhạo, hai người mua hết thấy đồ vật cần thiết rồi mới ra bờ biển thuê thuyền về đảo.

Giẫm lên bụi ngang chậm rãi hạ xuống, Trụ vương chợt ngoài ý muốn hỏi: “Sao lần này không thấy đại thần Bàn Cổ khai thiên lập địa nữa?”

Hạo Nhiên mở miệng lắc đầu, nói: “Có lẽ thần lực của Đông Hoàng đại nhân đã dần suy yếu...Năm mà ta vừa mới biết mình là Đông Hoàng chuông, đi lên tiểu đảo tiếp thụ huấn luyện của ông ấy, thần lực của ông mạnh đến nỗi có thể bao phủ cả Hương Cảng, hôm nay tới thì chỉ còn đủ để che chở cho hòn đảo nhỏ này thôi”

Trụ vương gật gật đầu, lại nghi hoặc nói: “Huấn luyện? Học võ nghệ? Cô thấy võ kỹ của người cũng bình thường thôi mà”

Khóe miệng Hạo Nhiên co rút, nói: “Không phải cái đó, mà là đọc sách, đọc rất nhiều rất nhiều sách, để nắm rõ lịch sử”

Con đường được tạo thành từ biển sao kéo dài đến tận cùng, so với trong mộng, đoàn hào quang kia ảm đạm hơn nhiều. Hạo Nhiên tiến lên, cúi người nói: “Đông Hoàng đại nhân, Hạo Nhiên hoàn thành sứ mệnh trở về rồi”

Trụ vương cũng quỳ thẳng xuống, dập đầu trước quả cầu quang kia, trầm giọng nói: “Hiên Viên Tử Tân tới bái kiến nhạc phụ”

“Các người trở về rồi, tốt lắm. Không phụ ủy thác của ta” Trong cầu quang vang lên giọng nói hơi già, tựa như thể sự xoay vần, lại như không đủ khí lực, nói: “Kiếm nhi cũng đã mang về rồi, cực khổ cho các người”

Hạo Nhiên lấy Hạo thiên tháp, Bình Luyện yêu và Rìu Bàn Cổ ra, năm món thần khí thượng cổ tề tụ phát ra một trận ù ù, biển sao tức khắc sáng rõ, vô số vì sao từ trong vũ trụ mênh mông bay tới đan dệt vào nhau, lượn vòng không ngừng quanh ngũ thần khí.

Rìu bình tháp rồi rít bay tới chính giữa ba tể đàn rồi lơ lửng trên đó, chậm rãi xoay tròn, hào quang Đông Hoàng chợt sáng rực, huyền hóa ra hình dáng thần thú.

Hạo Nhiên kinh ngạc nói: “Đông Hoàng đại nhân?”

Hai người đều thấy một con chim cao cỡ nửa người, toàn thân xám đen, lông vũ rơi rụng khắp nơi, phía trên con mắt là hàng lông mày hoa râm rữ dài tới đất, đầu chim cúi xuống, lộ rõ bộ dáng tuổi già sức yếu.

Trong giọng nói của Đông Hoàng mang theo chút tiểu ý trấn an: “Cách đây không lâu Lão Quân mượn thân xác và linh thể của ta, ghép hiện thực và cảnh mộng vào một chỗ, hỗn nguyên chân khí của Lão Quân tuyệt không thể tả, cư nhiên khiến ta khôi phục ba phần thú thân...Chuyện này Chuông nhi gạt hái được gì?”

Nói xong khẽ giương đôi cánh, thỏn thức nói: “Tiếc thay Côn hình của ta chưa hồi phục, bằng không sẽ tìm cầm đỉnh ấn gương thạch, dốc sức giúp ngươi”

Hạo Nhiên tường tận kể lại chuyện ở Ân Thương, lúc này hồi tưởng lại hành trình kinh tâm động phách kia của mình, chỉ cảm thấy khi ấy ngây ngô dại dột, hoàn toàn không ý thức được rằng mình đang đứng trên lớp băng mỏng, chỉ cần sai sót chút thôi, e rằng mình sẽ không thể trở về được nữa. Rồi nói đến tình yêu với Ân Thụ Đức, chỉ thở dài tạo hóa trêu ngươi, thiên ý không thể trái.

Sau cùng, hắn rút ra một kết luận: “Nếu sớm biết Tử Tân là Hiên Viên kiếm, có lẽ hết thảy sẽ không như thế, cảm giác duy nhất của ta chính là mình gần như không làm gì cả, trở thành một con rối trong tay bọn họ. Bởi vì ta đến mà đã hại Tử Tân mất đi quốc thổ, địa vị của hắn, sau này còn phải...”

“Cô chưa từng có một câu oán hận” Trụ vương vẫn trầm mặc không nói lúc này xen miệng vào.

Hạo Nhiên đáp: “Ta biết, nhưng cũng không cách nào triệt tiêu được cảm giác áy náy trong lòng ta” Hắn cảm thấy trong lòng tràn ngập một sự phẫn nộ, là lửa giận vì bị che đậy lừa dối, hoàn toàn chẳng hay biết gì, giống như mình biến thành một đứa ngốc cho người ta bỡn cợt, nhưng nếu muốn truy cứu trách nhiệm thì biết phải tìm ai đây?

Đông Hoàng chuông chậm rãi đáp: “Không chỉ có Tam Thanh, mà còn là con rối của ta nữa”

Hạo Nhiên vội nói: “Chuông nhi không dám”

Đông Hoàng lại nói: “Cái gì cũng không làm? Sao nói vậy? Ngươi là bố cục trọng yếu nhất của ta, cũng là quyển bằng chứng duy nhất của trận chiến Phong thần mà Tam Thanh cả gan phát động, còn Kiếm nhi là vật bảo chứng cho sự nghênh chiến Nữ Oa, cũng là cọc ngầm mà Hiên Viên thị mai phục. Suy cho cùng, nếu không có hai người các ngươi thì sẽ chẳng có vạn tiên chi chiến, cuộc chiến tranh này đã sớm được chú định sau trận tranh giành của Viêm Hoàng rồi”

“Từ sau trận chiến tranh giành, vạn cớ thiên hạ không còn biến hóa nữa, sau cùng nhân tộc chấp chưởng Thần Châu; trận chiến Viêm Hoàng là trận chiến đầu tiên kết thúc hồng hoang, cũng là trận chiến cuối cùng”

“Kiếm nhi hóa thành hình người, thật sự là ngoài dự liệu của ta, thôi, hai người các ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước, đợi ta mượn lực của ba món thần khí này tĩnh dưỡng một quãng thời gian, rồi sau đó sẽ đưa các ngươi trở về”

Hạo Nhiên nhịn không được hỏi: “Lần này phải đi đâu?”

Đông Hoàng đáp: “Thời đại của Lão Quân”

57. Chương 57: Phiên Ngoại 2

Trên hòn đảo biệt lập sóng gió mãnh liệt, nước biển sâu đen cuộn trào dữ dội, bão lốc gào thét hung hăng đâm vào vách đá.

Hòn đảo biệt lập lạnh lẽo vô cùng, không một ngọn cỏ, nhưng tại một sơn động sâu trong đảo lại tràn ngập xuân ý ấm áp. Bên ngoài hang động một thước vuông được che chắn ngổn ngang không ít ván gỗ, đó là do Tử Tân tự tay đóng để cản gió. Men theo động lại có đất đai ẩm ướt, gieo trồng thực vật xanh biếc trên đại lục.

Mặt đất phủ kín thảm dày chống rét, trong góc đặt một cái lò than, than cháy đỏ, cả phòng ấm cúng, trên lò lại đặt một nồi đất, hầm canh gà ngào ngọt hương thơm.

Hạo Nhiên nhìn Hiên Viên Tử Tân ngồi trong góc đến xuất thần.

Tử Tân đeo một con chip đồ có hình dạng mắt kính, trong con chip có vô số thông tin nhảy hàng loạt bên trên, từ, câu, ánh sáng như rơi vào đồng tử hắn, đó là một kiểu đọc. Một tấm phim nhựa nhỏ nhỏ chứa đựng cả biển tri thức, ghi chép lại lịch sử, thiên văn, địa lý, xã hội, khoa học tự nhiên mà nhân loại biết được từ thuở khai thiên lập địa tới nay.

Tử Tân ngồi đó suốt một ngày, Hạo Nhiên cũng nhìn nguyên một ngày, cảm tưởng chính là: đầu óc tên này thật siêu, ngay cả nghỉ ngơi cũng không cần. Lúc trước khi mình tiếp thụ tri thức, cứ cách vài phút đồng hồ thì phải ngừng lại nghỉ một lát, bằng không thông tin vô cùng vô tận tràn ào ào vào não, sẽ khiến vỏ đại não sản sinh phản ứng bài trừ, kể tiếp bị đau đầu.

Chữ thông tin màu đỏ chiếu lên mi gian Tử Tân, hần trầm giọng nói: “Người không nên nói chuyện kiểu đó với Đông Hoàng đại nhân, ông ấy là phụ thân người đấy”

Hạo Nhiên thất thanh nói: “Người đang đọc mà còn có thể phân tâm đi nói chuyện với ta hả?”

Một con mắt của Tử Tân liếc qua Hạo Nhiên, cử động khôi hài này khiến người sau cười vật vã, Tử Tân lại nói: “Cô còn biết người hầm canh gà nữa kìa, bụng sôi ùng ục rồi này”

Hạo Nhiên đi qua mở nắp xem thử, cười nói: “Chưa chín, người muốn nghỉ ngơi chút không?” Rồi nói: “Ta biết, dù sao Đông Hoàng đại nhân cũng vì cứu thế giới này, nhưng cảm giác bị bưng bít lừa dối rất khó chịu; người xem, ông ta cũng không thêm nói cho người biết chuyện sau khi tìm đủ mười thần khí, chúng ta sẽ chết”

“Thời gian chúng ta có thể bên nhau thật ngắn ngủi, vậy mà ông ta chẳng chịu nói với người”

Tử Tân nhìn con chip đồ kia không chớp mắt, đáp: “Chết có gì đáng sợ? Cùng sống, cùng chết, cảnh ngộ tệ nhất không phải cùng chết, mà là một kẻ ra đi, bỏ kẻ còn lại ở thế gian, chịu đau khổ dày vò”

Hạo Nhiên mỉm cười, nói: “Cũng phải. Nhưng còn chuyện Nữ Oa, Hoàng Đế bọn họ, Đông Hoàng đại nhân cũng chưa từng nói qua”

Không đợi Tử Tân lên tiếng hỏi dò, Hạo Nhiên đã tự lẩm bẩm: “Thánh nhân sống mấy ngàn năm, vừa thấy thế giới này hết cứu liền bỏ về cổ đại. Nữ Oa vốn ở cùng Hoàng Đế, kết quả bởi vì tộc nhân của mỗi người mà xa cách nhau, sau đó lại xảy ra một trận đại chiến, Hoàng Đế mượn lực thiên nữ rèn ra Hiên Viên kiếm, cũng chính là người, cuối cùng lại ném thiên nữ vào Sơn Hải giới...Xét cho cùng, Nữ Oa cũng là một người đáng thương”

“Cho nên thánh nhân cũng chẳng phải thứ tốt lành gì” Hạo Nhiên hạ kết luận, chợt nghĩ tới chuyện gì đó, đi ra ngoài động, Tử Tân cũng không cần, xem chip, lẩm bẩm: “Thì ra thứ đồ chơi này kêu là McDonald's...”

Lát sau Hạo Nhiên hấp ta hấp tấp xách một thùng đồ về, nhắc canh gà xuống, nói: “Canh uống được rồi, ta còn tìm được vài món ngon, để tối ăn...”

Lời chưa dứt, Tử Tân đã tháo chip đồ sắp lại gần, vươn cánh tay ôm eo Hạo Nhiên, nói: “Àn? Ăn gì?”

“Đây là cái gì?” Tử Tân vừa thấy vật trong thùng liền bị dọa đến mặt không còn chút máu, hét lớn: “Người vậy mà đi ăn yêu quái!”

Hạo Nhiên chỉ cảm thấy bên tai kêu ù ù, bị tiếng rống giận này kích đến suýt thổ huyết, vội giãy dụa nói: “Làm gì kích động dữ vậy! Đây là con cua! Ăn rất ngon!”

“Nó là yêu quái!” Tử Tân sống lâu như vậy, nhưng có lẽ đây là lần đầu thấy một sinh vật khủng bố đến thế, vội lui liên tục ra sau, hét: “Mau quăng đi! Sao có thể ăn cái thứ đó!”

Hạo Nhiên cười muốn tắt thở, nói: “Thật sự ăn rất ngon...Người đừng sợ...”

Ai ngờ tới nam tử hán đại trượng phu cũng có nhược điểm như vậy, Hạo Nhiên không còn biết nói gì hơn, cầm lấy một con cua luôn miệng giải thích với Tử Tân, đây là cái càng, bên trong có rất nhiều thịt, đây là vỏ cua, bên trong có gạch ngon tuyệt...

Hai mắt của con cua kia chuyển động nhanh như chớp, trong miệng lại trào bọt khí liên tục, giương nanh múa vuốt, Tử Tân nhìn đến sồn tóc gáy, trong não tái hiện cảnh tượng: Hạo Nhiên nhét sinh vật như nhện nhện kia vào miệng, sau đó nhai răng rắc, một cái càng của chìa ra trên môi Hạo Nhiên, tức khắc hai cánh tay nổi đầy da gà da vịt.

Nửa tiếng sau.

“Người thực sự không ăn hả?” Hạo Nhiên nướng chín cua, trong động tràn ngập hương vị thơm ngon, Tử Tân vừa ăn bánh mì uống canh, vừa trừng mắt nói: “Chớ có nhắc lại!”

Hạo Nhiên tách vỏ cua, bên trong đầy gạch, nói tiếp: “Ngoan, nhắm mắt lại, ta đút cho người ăn thử, người sẽ thích ngay thôi”

Tử Tân bán tín bán nghi nhắm mắt, Hạo Nhiên đưa một miếng gạch cua vào miệng Tử Tân, hẩn chếp chếp, nói: “Hương vị tạm chấp nhận được. Nhưng bộ dáng quá dọa người, thôi, người thích thì ăn một mình đi, Cô...không thêm giành với người”

Sau khi ăn xong Tử Tân tay chân lóng ngóng, bưng chậu chén đi rửa sạch cất gọn, đập bể không biết bao nhiêu là chén đĩa; Hạo Nhiên tắt bếp lò, cuộn tròn trong thảm xuất thần, cười nói: “Rửa chén cũng không biết”

“Chưa từng rửa” Tử Tân oán giận: “Các người xài nước rửa chén gì mà trơn lùì vậy...”

Sau đó hai người dựa vào nhau nghe tiếng sóng biển gào thét ngoài động, nhìn lò lửa trước mặt, Tử Tân nói: “Trong nhà vốn nên bày một ít lưạ đồ, dùng làm tân phòng”

Hạo Nhiên “Ừm” một tiếng, đáp: “Quên chuyện này đi”

Tử Tân ôm Hạo Nhiên, hai người hôn nhau, Hạo Nhiên nói: “Ta cho rằng sau cái ngày ở trong trường bông của người, chúng ta sẽ không còn cơ hội bên nhau nữa”

“...”

“Sao thế?”

“Cái quần này cởi không ra...” Tử Tân nói.

Hạo Nhiên cười đến suýt tắt thở, đưa tay giúp Tử Tân cởi dây nịt.

Vật kia của Tử Tân đã sớm cứng như sắt, có vẻ nhịn đã lâu, Hạo Nhiên đang muốn cởi hàng nút trên áo sơ mi trắng của hắn thì bất ngờ bị hắn áp trụ: “Vừa nãy Cô đã biết thụ là gì rồi, suýt nữa lại bị người nói...”

Hạo Nhiên nghiêm trang nói: “Ừm, người là công, là công” Rồi đưa tay sờ phía dưới của Tử Tân.

Tử Tân chưa cởi áo, chỉ mở nút, da thịt cường tráng như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi trắng, Hạo Nhiên nhìn đến khó kìm lòng nổi, hít vào một hơi, môi của Tử Tân đã áp lên.

Rời môi, Hạo Nhiên nhỏ giọng hỏi: “Bao lâu rồi nhỉ?”

Tử Tân chăm chú nhìn vào mắt hắn, cũng nhỏ giọng đáp: “Gần nửa tháng rồi...” Một tay Hạo Nhiên khẽ xoa đi xoa lại phần đỉnh của Tử Tân, nơi đó đã rỉ không ít dịch thể, Tử Tân kéo tay Hạo Nhiên ra, phủ lên người hắn, ôm nhau vuốt ve một hồi, nhục căn hai người đều trơn bóng, Tử Tân liền nâng một chân Hạo Nhiên lên, đầu đỉnh đặt trước hậu huyệt hắn, thử thử, quả nhiên không tổn chút sức đâm vào.

Hạo Nhiên nỗ lực ôm cổ Tử Tân, thở dốc mấy hơi, nói: “Lần này không đau như trước kia”

Tuy nói vậy, nhưng khi nhục căn quá lớn đâm vào cơ thể vẫn khiến hắn cảm thấy trước mắt tối đen, kiểu như vừa thỏa mãn, vừa choáng váng trào dâng.

Tử Tân ngừng động tác, hít vào một hơi, nói: “Cô biết mỗi lần bắt đầu người đều chẳng dễ chịu gì” Thậm chí Hạo Nhiên cảm giác được nhục căn thô to của Tử Tân mơ hồ nảy đập trong cơ thể mình, phần đỉnh cọ ngay điểm mẫn cảm kia khiến toàn thân hấn bủn rủn.

Tử Tân cũng không vội trừu sáp, đưa tay xuống thân dưới Hạo Nhiên xoa tới bóp lui dương căn đã hơi mềm của hắn, lực tay của Tử Tân lại vừa đúng, Hạo Nhiên không khỏi thất thanh kêu to: “Nhẹ chút...”

Dịch thể rỉ ra dính đầy hai tay Tử Tân, Tử Tân dùng gang bàn tay đặt lên nơi yếu ớt trước đỉnh hành trụ của Hạo Nhiên, Hạo Nhiên liên tục thở dốc cầu xin tha thứ, nhục căn đã cứng lên.

Tử Tân ôn nhu gặm cắn bên tai hắn, rồi chậm rãi nắm chặt hai ngón tay, chất dịch kia thấm ướt, dương căn bị niết đến càng cứng hơn, toàn thân Hạo Nhiên không ngừng co rút, thở hào hển, nhìn thẳng ***g ngực Tử Tân. Bởi vì sự thích ý này mà nội bích của hắn nổi lên phản ứng, nói: “Không...Không khó chịu”

Tử Tân “Ừm” một tiếng rồi bắt đầu trừu sáp, buông tay ôm lấy Hạo Nhiên, không tiếp tục đụng vào phần thân ngẩng cao trước người Hạo Nhiên nữa. Lúc này Hạo Nhiên đã hoàn toàn tiến vào trong khoái cảm, không còn sợ đau đớn, cảm nhận được thật rõ nét phần đỉnh nhục cụ sung mãn của Tử Tân một đường đẩy mở hậu huyết hắn, ngay sau đó phần thân hành đầy gân mạch đâm thẳng đến tận cùng, hấn thậm chí có thể cảm giác được nhục nang của Tử Tân dán quanh mông mình, lúc rời ra mang theo một sợi chỉ bạc trắng mịn.

Mỗi lần hai người tách rời sẽ xuất hiện cảm giác trống rỗng, nhưng nháy mắt đã bị Tử Tân ôn nhu lấp kín, mà lúc cắm vào cũng dùng toàn lực húc tới chỗ sâu nhất. Hạo Nhiên xúc động đến muốn rơi lệ, khoái cảm từng lớp từng lớp tràn lên, hấn ôm chặt Tử Tân, cúi mặt vào bên chiếc cổ kiên tịnh tràn đầy khí tức nam tử của Tử Tân, ô mấy tiếng, thân thể run rẩy một trận, cư nhiên bị đâm đến tiết ra.

“Mau quá vậy?” Tử Tân có chút ngoài ý muốn, nói: “Cô vẫn còn chưa đủ mà”

Hạo Nhiên thở dốc vài hơi, biết Tử Tân sẽ không buông tha cho mình dễ dàng như vậy, đành phải nâng thẳng hông, kiệt lực nói: “Chậm chút...Nghỉ mệt tí đã”

Tử Tân nhìn sâu vào ánh mắt hắn, đôi mắt kia thâm thúy mà tràn ngập ôn tình, Tử Tân đặt hấn lên thăm, chậm rãi rút ra, rồi hôn hôn môi hắn, sắc mặt ửng đỏ, cười nói: “Người không phát hiện...kỳ thực lúc Cô vừa tiến vào...đã...”

Hạo Nhiên bật cười, có lẽ *** của hai người đã bị đè nén khá lâu rồi, Tử Tân tiết xong một lần mà vẫn ngạnh đỉnh như trước. Hấn kéo tay Tử Tân, hai người mặt đối mặt ôm lấy nhau, mười ngón đan xen, nói: “Thời gian còn rất dài...Chúng ta vẫn có thể làm lại mà, làm cả đêm”

“Ừm...Làm liên tục ba ngày?”

“Ba ngày không được!” Hạo Nhiên thất thanh cười nói, chợt bị Tử Tân ôm cứng ngắt giãy không ra, đang muốn đẩy thì đôi môi dày ẩm áp kia đã hôn lên.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-cung-dat-ky-doat-nam-nhan>